

Diêm Vương Thoa

Contents

Diêm Vương Thoa	1
1. Hồi 1 Dưới Chân Bắc Đẩu Di Dân Gặp Gia Nạn	2
2. Hồi 2 Hai Người Đáng Thương Trong Trùng Dương Khách Điem	15
3. Hồi 3 Dưới Chân Bắc Đẩu Phong Thủy Hành Vân Truyền Tuyệt Kỹ	29
4. Hồi 4 Hắc Lão Hồ Vĩ Tham Tài Táng Mạng	42
5. Hồi 5 Phụ Thê Dụng Kế Gạt Kê Đãi Vàng	55
6. Hồi 6 Kim Tiểu Sơn Hàm Oan Bị Bắt	68
7. Hồi 7 Vì Chồng, Phương Tiểu Ngọc Mời Bảo Tiêu	81
8. Hồi 8 Vì Vàng Thường, Phương Tiểu Ngọc Bày Mưu	94
9. Hồi 9 Thủy Hành Vân Võ Nghệ Áp Chế Phủ Thượng Xuyên	105
10. Hồi 10 Miếu Sơn Thần Phụ Tử Gặp Nhau	118
11. Hồi 11 Kim Tiểu Sơn Bảo Tiêu Đi Thượng Xuyên	130
12. Hồi 12 Đào Hoa Nương Tử Lửa Can Cầu Vu	145
13. Hồi 13 Kim Tiểu Sơn Đến Quan Gia Trang	158
14. Hồi 14 Quan Gia Trang Ra Tay	172
15. Hồi 15 Lục Bàn Sơn Đạo Tặc Nộp Mạng	186
16. Hồi 16 Kim Tiểu Sơn Bảo Tiêu Đi Lạc Dương	198
17. Hồi 17 Kim Tiểu Sơn Bảo Tiêu Đi Lạc Dương	210
18. Hồi 18 Phụ Tử Họ Thủy Thê Lương Nhớ Lại Chuyện Xưa	225
19. Hồi 19 Kim Tiểu Sơn Hạ Sát Tọa Sơn Hồ	237
20. Hồi 20 Mặc Vân Cốc Thủy Hành Vân Tỉnh Ngộ	250
21. Hồi 21 Cửu Lão Gia Mặt Dày Làm Thuyết Khách	258
22. Hồi 22 Tây Phụng Cốc, Dâm Tặc Ghẹo Nguyệt Trêu Hoa	275
23. Hồi 23 Quan Phùng Sắc Tán Mạng Tên Núi Tuyết	286
24. Hồi 24 Kim Tiểu Sơn Lại Lên Quan Gia Trang	299
25. Hồi 25 Trong Hầm Hoang Âm Phong Thê Thảm	312
26. Hồi 26 Tây Phụng Cốc, Miêu Thanh Thanh Tầm Thù	324
27. Hồi 27 Tám Võ Sĩ Lại Về Mặc Vân Cốc	337
28. Hồi 28 Ngũ Nguyệt Hoa Trang Thù Hận Càng Sâu	351
29. Hồi 29 Một Trận Long Tranh Hổ Đấu	364
30. Hồi 30 Dân Đãi Vàng Sau Hai Mươi Năm Rửa Sạch Oan Khiên	377

Diêm Vương Thoa



Giới thiệu

Thể loại: Kiếm hiệp Nguồn: Sưu tầm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-vuong-thoa>

1. Hồi 1 Dưới Chân Bắc Đẩu Di Dân Gặp Gia Nạn

Kim Tiểu Sơn vừa bước khỏi rừng đã nhìn thấy đám lửa đỏ. Đám lửa làm chàng giật mình kinh hãi.

Ném rơi con heo rừng đang vác trên vai Kim Tiểu Sơn chạy cuồn cuộn nhắm dốc núi cách ngoài ba dặm đó. Xa xa, chàng nhìn thấy ngôi nhà cực khổ trăm bề chàng mới dựng thành đã cháy hết rồi. Lúc đầu chàng chỉ lẩm bẩm :

- Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu của ta.

Nhưng khi chàng sắp đến cạnh đám lửa cháy gần tàn đó thì đã lớn tiếng kêu la và chạy nhanh về phía đó. Chàng không ngớt gào lên :

- Tiểu Tiểu, Cửu Tử.

Gần đó có một con suối nhỏ Kim Tiểu Sơn chạy ra sau đám lửa chụp một thùng nước, tay nhanh xách lấy nước suối tạt vào đám lửa. Nhưng chỉ là chung nước đổ vào hỏa diệm sơn, hoài công vô ích.

Lửa tắt rồi. Đó là vì hai gian nhà gỗ đã cháy sạch chứ không phải nhờ Kim Tiểu Sơn tạt nước dập lửa.

Trong đám lửa tàn Kim Tiểu Sơn kéo ra hai thi thể. Đó là hai thi thể một lớn, một nhỏ đã bị đốt cháy đen. Kim Tiểu Sơn quên cả khóc, chỉ một mực ôm thi thể tương đối lớn đó, tay trái vuốt ve nhẹ nhàng, trong miệng không ngừng lẩm bẩm :

- Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu. Đây là giấc mộng thôi. Chỉ có trong mộng mới xảy ra việc ly tan không hiểu được này. Mau, nàng mau tỉnh dậy, còn có Cửu Tử con của chúng ta. Chúng ta đều đang gặp ác mộng mà thôi!

Ác mộng cũng có lúc tỉnh lại. Sự thật vĩnh viễn là sự thật. Kim Tiểu Sơn không thay đổi được cảnh ngộ của mình, giống như một người vĩnh viễn không thay đổi được vận mệnh của mình vậy.

Thế là khi đám khói dày đặc dần dần tan mờ đi Kim Tiểu Sơn cuối cùng ôm thi thể khóc rống lên. Tiếng khóc chàng cảm trời động đất. Đôi tay ôm chặt thi thể cứ run run. Bất ngờ một tiếng “keng” vang lên. Một nút áo bằng đồng đã bị đốt đỏ cả màu sắc rơi trên nền đá. Đó là nút áo từ trong kẻ tay đã bị đốt cháy của Tiểu Tiểu rơi ra.

Kim Tiểu Sơn vội quẹt nước mắt, nhặt lên tỉ mỉ quan sát :

- Đây không phải là đồ vật nhà chàng, tuyệt đối không phải đồ vật nhà chàng. Chàng lại nhảy bật lên tìm kiếm thi thể nhỏ bé nhưng cũng không tìm được gì. Thế là chàng nghiêng răng chửi lẩm bẩm :

- Gian tặc giết người cướp của, xong rồi cho một ngọn lửa, thật đáng hận!

* * * * *

“Xin hỏi quê cha đất tổ ở đâu? Sơn Tây, Hồng Động, Đại Hòe Thụ”

Lai lịch của câu nói này khởi phát từ sau cuộc khởi nghĩa của Lý Tự Thành cuối đời Minh về sau. Người Sơn Tây di dân về phía nam. Quan lại ở vùng Đại Hòe Thụ, Hồng Động lo việc đốc thúc di dân. Điển cổ bắt đầu từ đây.

Sau khi Kim Tiểu Sơn kết hôn ở gia hương cũng chỉ cư trú không quá hai năm thì gặp phải cuộc cưỡng ép di dân. Chàng mang theo thê tử đi về phía nam. Phu thê trẻ tuổi chỉ cần có sức lực. Trung Nguyên đất lớn, vật nhiều. Gia đình chàng không thể bị đói kém. Hiện giờ Kim Tiểu Sơn nhìn lên cảnh mộng đẹp đang ra hoa kết quả đã bị phá tan hoang. Đây là sự mất mát đến tận cùng.

Thật là giang sơn vĩnh viễn. Đời người chớp mắt lại thăng trầm! Năm nay Kim Tiểu Sơn mới hai mươi ba tuổi, trong chớp mắt đã già đi nhiều. Kim Tiểu Sơn đào mộ chôn vợ con dưới chân núi. Chàng loạng choạng đi về phía bắc, mặt đầy nước mắt, lòng bị phần. Chàng như mất hồn, bước đi như không mục đích.

Kỳ thực chàng có mục đích. Chàng muốn trở về quê nhà vì phụ mẫu Tiểu Tiểu vẫn còn đó. Chàng phải báo rõ chuyện bất hạnh này với song thân Tiểu Tiểu.

Một đồng cũng không có vì ngay cả một miếng bạc mỏng treo trên cổ Cửu Tử, đứa con nhỏ của chàng cũng không cánh mà bay.

Tìm đến con heo rừng chàng đã săn được Kim Tiểu Sơn vác lên vai. Trời sắp tối rồi chàng cũng sắp đến Trùng Dương trấn. Một tòa thành đất, tường vuông vức, cổng thành cao khoảng ba trượng ba, nền đường lát bằng đá tảng, bốn bề vắng vẻ.

Khi Kim Tiểu Sơn vác con heo rừng vào thành khiến không ít người vây lại nhìn xem.

Trước cửa một khách điểm có một tiểu nhị đứng trên bậc thang nhìn chàng.

Kim Tiểu Sơn bèn đặt heo rừng xuống đất hỏi tiểu nhị :

- Ta muốn tìm chưởng quầy của các người nói chuyện.

Tiểu nhị gật gật đầu cười nói :

- Người chờ một chút!

Vốn không cần chờ vì tiểu nhị chưa vào điểm một tráng hán mũi mặt có vài vết sẹo từ trong điểm đi ra. Tiểu nhị cười nói với Kim Tiểu Sơn :

- Đây là chưởng quầy của ta.

Kim Tiểu Sơn vội vã chấp tay nói :

- Chưởng quầy, tại hạ săn được heo rừng, muốn đổi ít ngân lượng làm lộ phí, nhiều ít không tính toán, chưởng quầy xem xem.

Chưởng quầy vừa xem mỉm cười thốt :

- Không sai! Quả là một con heo rừng.

Ngoảnh đầu lại nói với tiểu nhị đứng một bên :

- Lấy cân ra đây, xem nặng bao nhiêu hãy tính.

Chớp mắt tiểu nhị đã từ trong điểm gánh ra một cây cân lớn, một cái đòn và một sợi dây thừng. Tiểu nhị và Kim Tiểu Sơn hai người hợp lực khiêng lên.

Chưởng quầy đích thân cầm cân. Có thể nói chưởng quầy này quá tỉ mỉ, để đầu cân dốc lên, không chịu để đầu cân dốc xuống, rồi vội vã cầm quả cân lên kêu lớn :

- Nặng sáu mươi tư cân, coi như là một con heo rừng lớn.

Trên gương mặt thất thần của Kim Tiểu Sơn không biểu lộ tình cảm. Tiểu nhị quay qua chưởng quầy mỉm cười nói :

- Heo rừng còn ngon hơn cả heo nhà, mỡ ít thịt nhiều, cả cái bao tử ăn cũng rất ngon.

Chưởng quầy vừa nghe trợn mắt nhìn tiểu nhị khiến tiểu nhị tự biết mình lỡ lời, vội cầm cân trở vào trong điểm. Gã chưởng quầy nói :

- Thấy tướng người và nghe tiếng nói của các hạ dường như là người phương bắc di dân đến đây, rồi quê nhà xông pha thiên hạ. Quả thật cũng chẳng dễ dàng gì. Cũng được, ta cho các hạ năm lượng bạc.

Kim Tiểu Sơn lòng biết rõ nếu như không phải gặp nạn nhà bị thiêu rụi với giá năm lượng bạc chàng tuyệt đối không bán. Nhưng trước mắt...

- Ta nói rồi, tùy chưởng quầy định đoạt, ta không tính toán. Năm lượng thì năm lượng. Ta còn muốn trọ điểm này một đêm.

Chưởng quầy vừa nghe cười ha hả :

- Mời vào! Ở Trùng Dương trấn cũng chỉ có một khách điểm của ta thôi.

Kim Tiểu Sơn giúp tiểu nhị khiêng con heo rừng vào trong. Kim Tiểu Sơn biết rõ năm lượng bạc là lộ phí về quê hương nếu không tiết kiệm ăn uống e rằng khó có thể đi đến nơi. Đêm đó chàng chỉ gọi một bát mì dù cho chàng đã thấy trong điểm có mấy miếng thịt heo rừng nướng thơm phức. Chàng chỉ đành nuốt khan nước bọt mà thôi.

Trong khách điểm đêm nay tổng cộng có hai người khách trú ngụ. Trừ Kim Tiểu Sơn ra còn một người, lại là một lão già bệnh hoạn.

Lão già nằm ngủ trên giường đất, tiếng tăng hắng cùng những tràng ho liên tiếp không ngừng khiến cho Kim Tiểu Sơn lại tỉnh giấc, năm lần bảy lượt đều không ngủ được. Lại thêm gia cảnh lâm thâm kịch, tâm tình đau đớn bồn chồn. Nhưng sau khi chàng nhìn thấy lão già tâm sự nặng nề của chàng càng thêm to, vì lão già không ngừng quay qua nhìn, đôi mắt thâm quầng, đôi môi khô khốc lại, đang run rẩy dưới tấm mền rách.

Kim Tiểu Sơn lần bước đến bên lão già hỏi :

- Lão tử, lão là...

Chớp đôi mắt, lão già run rẩy hàm râu trắng nói :

- Vừa đói lại vừa bệnh, đã như vậy còn là con người không?

Kim Tiểu Sơn giật mình nói :

- Lão có thể ăn được không?

Lão già gật gật đầu nói :

- Một bát mì nóng là tốt nhất nhưng mà...

Kim Tiểu Sơn lập tức bước ra khỏi phòng gọi tiểu nhị nói :

- Lão nhân gia này muốn bát mì, mau mau mang đến đây.

Tiểu nhị ngẩn người lạnh lùng nói :

- Khách quan trả tiền?

Kim Tiểu Sơn :

- Một bát mì đáng giá mấy hào! Tính vào phần ta, được chứ?

Không ngờ lão già trên giường hỏn hển nói :

- Chàng trẻ tuổi bảo hấn cho thêm hai quả trứng gà.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhìn lão. Tên tiểu nhị đã sớm nghe trước hỏi :

- Thế nào, muốn thêm không?

Kim Tiểu Sơn cắn răng nói :

- Thêm cho lão!

Thoáng chốc tiểu nhị đã đưa bát mì nóng vào trong phòng khách, quả thật bên trên có để hai quả trứng sắp đổi thành màu đen.

Lão già nghiêng mình ăn. Thoáng chốc đã hết tô mì và hai quả trứng gà khiến Kim Tiểu Sơn đứng bên cạnh sững sờ - Lão tử, bây giờ lão có thể ngủ được chưa?

Lão già chùi bộ râu gật gật đầu đáp :

- Ta ngủ không được nhưng ta ráng không kinh động mi. Tiểu tử, mi đi ngủ đi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lúc này vẫn bối cũng ngủ không được.

Sau một hồi trầm mặc suy nghĩ lão già hỏi :

- Tiểu tử mi danh tánh là gì?

- Kim Tiểu Sơn - Quê hương ở đâu?

- Từ Hồng Động Sơn Tây qua đây.

Lão già đằng hắng một tiếng nói :

- Vậy thì phải có nhà cửa, gia quyến. Tiểu tử, nhà mi ở đâu?

Kim Tiểu Sơn muốn khóc nhưng chàng vẫn nằm trên giường, hít mạnh một hơi chàng nói :

- Ở không xa phía bắc đập chắn nước Hoàng Long.

Lão già ho suyễn hỏn hển một hồi lại nói :

- Đập chắn Hoàng Long gần núi hoang. Nơi đó hoang lạnh lắm.

Kim Tiểu Sơn cắn môi nói :

- Nhà của tiểu bối ở đó đã mất rồi! Tiểu bối muốn đi về Sơn Tây.

Lão già quay mặt nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Về quê sao? Nhà mi tại sao không mất?

Kim Tiểu Sơn sờ sờ hành lý chỉ có năm lạng bạc ngoài ra còn một nút đồng đã bị thay đổi màu. Chàng như nằm trong cơn ác mộng mắt hỏn hển nhìn lên xà nhà nói :

- Một trận lửa lớn thiêu rụi nhà cùng thê tử tiểu bối và tất cả đồ đạc, cháy đốt hết rồi!

Đáng thương thay!

Sau một trận thổ hỏn hển lão già hỏi :

- Trận hỏa hoạn đó tại sao phát lên? Không cẩn thận? Hay bị ác nhân phóng hỏa?

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng kèn kẹt :

- Đốt, giết. Nhưng không biết bọn tắng tận lương tâm nào?

Lão già giật mình rồi lạnh lẽo hỏi :

- Tiểu tử, ngươi không ở lại đây truy tìm hung thủ? Tại sao lại phải tay bỏ đi vậy?

Kim Tiểu Sơn ngược mặt nói :

- Hạng chui đầu rút cổ còn muốn trả thù. Nhưng mà thiên hạ bao la thế này tiểu bối đến đâu tìm được thù nhân? Hơn nữa, Kim Tiểu Sơn xưa nay chỉ biết săn bắn, trồng trọt. Vạn nhất cừu nhân hãm hại tiểu bối không phải chết không oan uống sao?

Lão già chăm chú nhìn Kim Tiểu Sơn một lát, trầm tư một hồi rồi hỏi :

- Tiểu tử, mi có muốn học bản lĩnh không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Học bản lĩnh? Học với ai?

Lão già đưa tay chỉ vào mũi mình :

- đương nhiên là học với lão phu này.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đưa tay kéo mền đắp cho lão già nói :

- Lão nhân gia ngủ đi. Sáng sớm ngày mai vẫn bối còn phải lên đường nữa.

Kim Tiểu Sơn cười thầm trong bụng :

- Mắt thấy người sắp đoạn hơi tắt thở lại khoát lác muốn dạy mình học bản lĩnh. Nhất định lão già này bị điên rồi. Mặc kệ, chỉ bằng ngủ sớm ngày mai lên đường.

Lão già cười khó nhọc nói :

- Tại sao mi không lên tiếng?

Lão già liên tiếp hỏi mấy lần Kim Tiểu Sơn chỉ giả vờ ngủ say. Không lâu quả thật tiếng ngáy của chàng vang dậy, hồn đã vào cõi mộng rồi.

* * * * *

Đêm, lẽ ra là đêm yên tĩnh. Chỉ có hai người khách nằm trong khách điểm, nhưng trái lại không cách nào yên tĩnh để ngủ. Lão già không dứt tiếng ho khiến Kim Tiểu Sơn lúc ngủ lúc say, lúc chập chờn lúc tỉnh giấc.

Kim Tiểu Sơn đau thương bị phận, chốc chốc nằm mộng thấy hiền thê Lâm Tiểu Tiểu và con nhỏ Kim Cửu Tử cứ chạy về phía chàng. Thế là cả một đêm Kim Tiểu Sơn có hồ không ngủ.

Trời sáng, Kim Tiểu Sơn nhẹ nhàng bò khỏi giường, bước đi hai bước chợt nghe lão già trên giường gọi :

- Gọi cho ta một bát canh thịt dê và hai cái bánh nướng hạt vừng.

Kim Tiểu Sơn ngăn người định nói: “Lão đã muốn ăn sao không xuống giường mà đi ăn”. Lại nữa mình cũng muốn tiện tiện ăn hai cái bánh bao rồi lên đường. Nhưng Kim Tiểu Sơn không thốt nên lời, lại nói :

- Được rồi, vãn bối gọi tiểu nhị đưa vào. Nhưng tại hạ muốn lên đường lão tử hãy tự mình bảo trọng.

Dứt lời chàng không nghe lão già nói gì bèn ngoảnh đầu đi. Kim Tiểu Sơn đến trước điểm, phở kị trong điểm đang vận tất bật thấy Kim Tiểu Sơn đang đến bèn vội nghênh tiếp :

- Khách quan dậy rồi, muốn dùng gì không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Trước tiên đem đến cho lão nhân gia bên trong một bát canh thịt dê và hai cái bánh hạt vừng. Cho ta hai cái bánh bao. Xong rồi tính tiền luôn, ta còn phải lên đường gấp.

Phở kị gật đầu hỏi :

- Khách quan ăn hai cái bánh bao, lão già đó trái lại được ăn canh thịt dê. Coi như lão già đó ăn thịt của khách quan rồi. Lão lại không phải là người gì của khách quan...

Kim Tiểu Sơn bất đắc dĩ nói :

- Người lớn tuổi ra ngoài lại bị nhiễm bệnh đáng thương lắm.

Tiểu nhị lắc đầu nói :

- Lão già bị bệnh là thật, trên mình không đồng bạc cũng là thật. Nhưng lão có thể có đồ vật khác. Như khi đêm kia lão đến đây chường quây còn bảo tiểu nhân mời đại phu cho lão. Lão được xem bệnh, uống thuốc xong lão lại nói mình không tiền bạc. Bộ dạng đáng ghét khả ố đến nỗi đại phu không đến nữa. Chường

quầy muốn lấy đồ vật của lão để đổi lấy chút ngân lượng lại bị lão chửi mắng một hồi. Đêm qua gặp được khách quan lão mới có được bữa cơm ăn. Mới sáng sớm lão lại lột được khách quan thêm một bữa cơm nữa.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười hỏi :

- Đưa thức ăn vào chưa?

Đồng thời lấy ra một lạng bạc nói :

- Tổng cộng bao nhiêu? Tính xong ta phải lập tức lên đường.

Phổ kỵ bưng mâm thức ăn vào trong khách phòng, Kim Tiểu Sơn ngồi xuống chậm rãi xé bánh bao cho vào miệng, chờ phổ kỵ trở lại tính xong tiền rồi mới đi.

Chớp mắt đã thấy tên phổ kỵ từ bên trong đi ra lẩm bẩm nói :

- Cái lão già này, lão dường như muốn ăn thịt người ta! Lão bảo tiểu nhân báo với khách quan nhất thiết phải đi gặp lão một lần. Tiểu nhân thấy lão có chủ ý quấy nhiễu khách quan.

Một lạng bạc còn không dùng đến một nửa Kim Tiểu Sơn cầm bốn thỏi tiền lẻ nhét vào trong bụng. Vốn muốn lên đường nhưng chàng sau khi do dự một hồi lại trở vào trong khách phòng phía sau khiến phổ kỵ nhìn thấy phải lắc đầu.

Lão già quả thật ăn rất nhanh. Kim Tiểu Sơn vừa mới đi vào khách phòng lão già đã đặt đĩa xuống. Hai cái bánh nướng vốn nửa cân cũng đã sớm chui vào bụng. Xòe tay quẹt mép đồng thời vỗ vào mép giường lão già cười nói :

- Tiểu tử, ngồi xuống đây nói chuyện.

Kim Tiểu Sơn không ngồi xuống chỉ nhìn thần sắc lão già nói :

- Văn bối phải lên đường, lão tử có lời gì muốn nói với văn bối sao?

Lão già quan sát tỉ mỉ Kim Tiểu Sơn hồi lâu nhẹ gật đầu nói :

- Vai hổ, lưng ong, dáng dấp khí phách, sắc mặt trung hậu coi như là một vật liệu tốt.

Kim Tiểu Sơn nghe không hiểu, không ngừng chớp đôi mắt sư tử sáng quắc của mình. Đột nhiên sắc mặt lão già đành lại nói :

- Tiểu tử mi cứu người không đến nơi, giữa đường bỏ rơi lão già này không màng đến, phải tay đi sao?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người nói :

- Lão tử, chúng ta đều là người gặp nạn, nếu có sức giúp lão tiểu tử này không tiếc sức mình. Nhưng trước mắt văn bối còn phải lên đường.

Lão già giận mắng :

- Mi lên đường ta phải làm sao?

Ngập ngừng một hồi Kim Tiểu Sơn nói :

- Trời không tuyệt đường của kẻ bần cùng, nhất định sẽ có người hảo tâm lo cho lão tử vậy.

Lão già trầm giọng hừ một tiếng :

- Chí ít, trước mắt không có ai lo cho lão già này đâu!

Lão già chỉ tay bên ngoài phòng vừa nói :

- Bọn chúng đều không thể kể là người, nhiều lắm cũng chỉ có một nửa người vì bọn chúng chỉ đội lột da người. Người ta nói tìm người bằng thịt còn tìm của bọn chúng đều làm bằng thép. Lão tử này nói bọn chúng như vậy là coi như nửa con người.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão tử, việc này cũng không trách được. Người ta ai cũng cầu lợi.

Lão già giận chỉ Kim Tiểu Sơn nói :

- Hảo tiểu tử, mi đồng tình với bọn đội lốt người kia. Trái lại bài bác lão già nhăn nhoe này là sai lầm, đáng ghét!

Kim Tiểu Sơn ngượng ngừng nói :

- Lão tử hiểu lầm. Nếu không có việc gì khác tiểu tử phải đi đây.

Lão già vừa nghe càng giận hơn mắng :

- Mi đi lão già này phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nghe phổ ký trong quán nói lão tử còn có một món đồ vật, sao không cầm đỡ trong lúc khẩn cấp, phải biết tính mạng là khẩn yếu hơn.

Lão già hừ lạnh một tiếng đồng thời lấy ra trong ngực một bao vải. Bao vải đó là một bao vải nhung màu xanh lục. Bao vải nhung đó dài ước ba tấc.

Lão già không mở ngay trái lại nói với Kim Tiểu Sơn đang đứng thần thờ :

- Tiểu tử, có câu nói không biết người có nghe qua chưa?

Kim Tiểu Sơn bước lại gần nói :

- Lão tử, xin chỉ giáo.

Lão già đưa tay vuốt cái bao nhung nói :

- Tú tài đói chết không bán sách, tráng sĩ nghèo chết không bán kiếm!

Kim Tiểu Sơn cơ hồ bật cười nói :

- Lão tử, trong tay lão là đồ vật gì? Văn bối nhìn thấy nó không phải sách cũng không phải kiếm. Không biết lão tử sao nói lời này?

Lão già cười lạnh đưa tay mở bao vải nhung ra. Trong chớp mắt một vòng ánh sáng lóe lên khắp phòng âm u, một món đồ vật quái lạ lấp lánh màu bạc không ngừng lấp lánh trong tay lão già.

Kim Tiểu Sơn nhìn đồ vật trong tay lão già hai đầu tinh quang sáng rực, mà đầu nó như đầu ngọn thương, thân nó hình tròn đẹp. Một cái vòng tay nối liền với một sợi xích nhỏ quấn vào chỗ trống chính giữa, nhìn giống như cái thoa dệt vải.

Chàng bắt giác cười nói :

- Lão tử, đây là đồ chơi gì vậy?

Lão già dừng dừng nói :

- Đồ chơi lấy mạng!

Kim Tiểu Sơn giật mình nói :

- Có thể giết người?

Lão già lẩm bẩm nói :

- Thoa phi thoa khước tự thoa. Xuyên thoa thương lâm đao kiếm vong.

Trầm mặc một hồi lão già nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu tử, tiểu tử có nguyện theo lão gia học tuyệt kỹ phi thoa này không?

Lão không chờ Kim Tiểu Sơn suy nghĩ lập tức nói tiếp :

- Khi cơ hội của một người đến cũng chỉ là trong chớp mắt. Một mai cơ hội mất đi tất có thể cả đời hối tiếc.

Kim Tiểu Sơn thoáng trầm tư nói :

- Coi như vãn bối muốn theo lão tử học tuyệt kỹ phi thoa này. Vậy cũng phải chờ vãn bối về quê hương một chuyến. Tóm lại, vãn bối muốn sau khi đem tin bất hạnh bẩm báo về nhà mới có thể trở lại đây học võ với lão tử.

Lão già vừa nghe lãnh đạm nói :

- Ngu muội vô tri! Thật đáng thương! Đi đi, lão không cần mi nữa.

Lão vội vã đem cây ngân thoa cắt vào rồi nghiêng người ngủ tiếp, đôi mắt nhắm liền không thèm nhìn đến Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn lấy ra một lạng bạc đặt bên cạnh lão già nói :

- Đây là vãn bối tặng lão một lạng bạc, không đủ lòng thành. Vãn bối đi đây.

Không ngờ lão già vẫn không mở mắt! Chỉ đến khi Kim Tiểu Sơn sắp ra khỏi cửa lão mới lẩm bẩm nói :

- Con trâu không chịu ăn lúa không thể dè đầu nó xuống, hết cách rồi!

* * * * *

Kim Tiểu Sơn vội vã bước ra khỏi khách điếm. Trong tay nải có mấy cái bánh bao. Trên tay cầm cây đao chặt củi, nhắm hướng bắc đi vào trong núi. Núi cao, đường xa chàng biết muốn đi về nhà ít lắm cũng phải đi sáu bảy ngày trời. Mà đi năm ngày đầu đều là đường núi, mấy ngày sau phải qua Hoàng Hà. Đi về cao nguyên phía bắc lộ phí không quá hai lạng bạc. Một ngày ăn hai cái bánh bao có thể đi đến nơi.

Gió xuân phảng phất. Bốn bề yên tĩnh. Kim Tiểu Sơn đi trong sơn đạo khó tránh khỏi có lúc rơi nước mắt. Nhớ lại không lâu trước đây khi di dân về nam, mình gánh một gánh đồ, thê tử Lâm Tiểu Tiểu ẵm con thơ, trên đường riu rít vui cười đi về phía nam. Bây giờ trái lại thương hải tan điền. Cuộc đời thay đổi bất thường. Giấc mộng đẹp tương lai sụp đổ, lại còn đem theo tin tức bất hạnh khiến lòng người tan nát trở về quê hương.

Lộ trình toàn là sơn đạo. Trước mặt chính là Hắc Tùng Lĩnh. Kim Tiểu Sơn đi chưa đến nửa sườn núi đột nhiên nghe một tiếng hét to, tức thì từ trong rừng xông ra năm tráng hán. Kim Tiểu Sơn thấy năm người mặt mày dữ tợn bèn cầm cây đao bổ củi thủ ngang ngực.

Năm tráng hán thấy bộ dạng liều chết của Kim Tiểu Sơn một người trong bọn đưa đao chỉ Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Đi về đâu?

Kim Tiểu Sơn thấy người này mắt to mũi lớn, râu ria xồm xoàm bao quanh cả hàm. Trên tay cây đao mũi nhọn. Bộ dạng như muốn ăn thịt người bèn nói :

- Tiểu tử không dám gạt, đang trên đường về nhà. Các vị nương tay nhường lộ cho tiểu tử.

Thu Quỷ đầu đao lại người đó cười ha hả hỏi :

- Có lẽ cũng là người Đại Hòe Thụ, Hồng Động, Sơn Tây chăng?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đúng vậy!

Không ngờ tráng hán vừa nghe cười ha hả nói :

- Té ra mọi người đều là đồng hương. Ta khuyên mi đừng trở về, làng quê năm nay mất mùa, chi bằng theo bọn ta xông pha thiên hạ, có thịt cùng ăn. Tóm lại, so với trở về chịu đói khát tốt hơn nhiều.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe biết chúng bảo chàng cùng làm giặc cướp, bụng bảo dạ.

- Mình phải có chủ ý.

Đang suy nghĩ ứng phó thế nào với năm tên trước mắt đột nhiên lại nghe người trẻ tuổi khác nói :

- Ta vốn cũng về quê quán đây. Nhưng ta về lại trở ra. Bạn đồng hương có ăn qua vỏ cây du chưa? Bạn muốn ăn thứ đó xin mời đi chúng ta không ngần ngại.

Lại nghe đại hán râu xồm nói :

- Chỉ sợ hiện giờ cả vỏ cây du cũng bị người ta ăn sạch rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, thật khiến chàng do dự không quyết. Chầm chậm đi đến gần bên cạnh Kim Tiểu Sơn đại hán râu xồm vỗ nhẹ vào vai Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Ta họ Cổ, tên Thành Văn. Đi thôi huynh đệ! Ta đưa huynh đệ đến gặp thủ lĩnh bọn ta. Huynh đệ thân hình lực lưỡng, săn chắc. Thủ lĩnh mà thấy nhất định vui mừng.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi :

- Các người còn có thủ lĩnh?

Năm người cùng cười ha hả. Đại hán râu xồm Cổ Thành Văn nói :

- Huynh đệ cho rằng chỉ có năm người bọn ta sao? Đông nhiều lắm. Lát nữa huynh đệ nhìn thấy mọi người huynh đệ sẽ biết đi con đường này là rất đúng.

Kim Tiểu Sơn chưa kịp suy nghĩ đã bị năm người kéo theo vào trong rừng rậm tối đen. Đó là phía dưới vách núi hơi cao và dốc. Năm người đi xuyên như con thoi trong rừng. Đâu đây chợt nghe tiếng kêu lạnh lạnh của quái diệu vang rừng. Trắng hán râu xồm nói :

- Sắp đến rồi!

Còn chưa đi ra khỏi rừng đã nhìn thấy một dãy nhà tranh ẩn hiện dưới làn khói trắng. Có lẽ đang chuẩn bị bữa ăn trưa. Lúc này có một đại hán tuổi khoảng bốn mươi, hai tay chống nạnh, tướng người dữ dằn đang đứng trên tảng đá lớn. Hắn đang hung hổ, hăng say giảng giải gì đó với mọi người. Thấy sáu người vừa đi ra khỏi rừng bèn giơ tay lên nói :

- Đến đây nghe đi!

Cổ Thành Văn nói với Kim Tiểu Sơn đang đứng phía sau :

- Đó là thủ lĩnh. Chờ một chút ta dẫn tiến huynh đệ.

Kim Tiểu Sơn thấy đám người này ước khoảng ba mươi tên. Phần lớn là tráng hán trẻ tuổi. Trên lưng mọi người đều mang cương đao hình dạng không giống nhau. Lúc này Kim Tiểu Sơn chợt nghe tên thủ lĩnh lớn giọng :

- Thượng du sông Kim Sa đã đến song ít người lui tới. Đám bọn ta nếu cướp đoạt ở thôn trấn thì không đủ lực lượng. Cổ thủ ở núi này sớm muộn gì cũng chết đói. Nội năm ba ngày nữa mọi người phải di chuyển về sông Kim Sa.

Có một người cao giọng nói :

- Lời thủ lĩnh đúng lắm. Chúng ta đem hết sức lực ra hợp lại cũng có thể đãi vàng trên sông Kim Sa, còn hơn ở đây không có mối làm ăn. Còn bị người ta mắng là cường đạo!

Lời vừa nói ra không ít người gật đầu. Không ngờ đại hán đứng trên tảng đá chỉ mặt người đó mắng :

- Đãi vàng! Nghe ra không sai nhưng có mấy người phát tài nhờ đãi vàng chớ? Tiểu tử, mi đừng có hiểu lầm ý ta. Đưa bọn mi về phía thượng du sông Kim Sa là vì để xem bọn đãi vàng đó có chút gì không? Có đáng để bọn ta chiếu cố đến chúng không? Tiểu tử mi còn cho rằng ta đưa bọn nhân thủ các ngươi đến đó, đứng trong nước lạnh, gió thổi cắt da để đãi cát vàng sao? Hừ! Đồ vô tích sự!

Lập tức hơn ba mươi người yên lặng như tờ. Lúc này đột nhiên tiếng bát đĩa vang lên. Đại hán đứng trên tảng đá khoát tay, cao giọng gọi :

- Ăn cơm!

Lập tức tất cả mọi người đều đi vào dãy nhà tranh. Cổ Thành Văn đưa Kim Tiểu Sơn đến trước mặt đại hán đó thì lễ, cười nói :

- Thưa thủ lĩnh, tiểu tử này là người Đại Hòe Thụ đến đây. Ngày tháng khốn khó, muốn trở về quê. Thuộc hạ dẫn hán tham kiến thủ lĩnh.

Lúc này đại hán đó vừa mặc áo chỉnh tề, vừa hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Mi tên gì?

- Kim Tiểu Sơn.

Đại hán cười ha hả nói :

- Tên không sai, họ Kim này giống như một tòa núi nhỏ. Ha... Ha...

Kim Tiểu Sơn cùng Cổ Thành Văn cùng cười ha hả. Không ngờ Kim Tiểu Sơn chỉ cười nửa giọng. Nét cười đánh lại trên mặt chàng vì chàng nhìn thấy trên áo của gã thủ lĩnh thiếu một nút áo - một cái nút đồng.

Ngầm nghiêng rằng, Kim Tiểu Sơn muốn rút dao ra chém nhưng chàng lại đối diện với bộ dạng chắc nịch như núi Thái Sơn của đại hán đó nên đành dè nén lửa giận trong lòng.

Đại hán đưa tay vuốt râu hàm, tay kia chỉ vào hán tử bên cạnh nói :

- Chu Đại Cang, tên này do mi điều dụng.

Cổ Thành Văn vừa nghe xong vỗ vào Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Xong rồi! thủ lĩnh đã đồng ý, còn không may đa tạ thủ lĩnh thu dụng.

Kim Tiểu Sơn miễn cưỡng chấp tay nói :

- Đa tạ!

* * * * *

Kim Tiểu Sơn xem ra trở thành kẻ cướp thật rồi. Đương nhiên làm cường đạo cũng không phải dễ. Mỗi người đều có bản lĩnh, trừ tánh tình hung hãn, ra tay tàn bạo ra, binh khí trong tay còn phải múa được vài chiêu.

Buổi chiều hôm đó Kim Tiểu Sơn tham gia cuộc thao luyện của băng cướp này. Trong đám đó quả có mấy tên bản lĩnh. Chúng thay nhau chỉ dẫn bọn còn lại múa dao đi quyền.

Còn Kim Tiểu Sơn cứ lưu ý tên thủ lĩnh. Hắn cứ hai tay chống nạnh đứng trước nhà tranh, có lúc gật đầu, có lúc lại lắc đầu lia lịa.

Trăng đêm nay rất tròn, ánh sáng bàng bạc tỏa ra khắp núi rừng. Kim Tiểu Sơn cố nhẩn nại nhưng chàng không chịu đựng được nữa, nhẹ nhàng đi vào trong căn nhà tranh mà tên thủ lĩnh đang ngụ một mình ở đó.

- Có việc muốn tìm thủ lĩnh đàm đạo.

Ngồi trên chiếc giường gỗ thủ lĩnh hỏi :

- Việc gì, Kim Tiểu Sơn?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi bước lên nói :

- Có việc bí mật muốn nói với đầu lĩnh.

Đại hán theo ánh sáng của ngọn nến nhìn khuôn mặt khô cứng của Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Bí mật gì? Nói đi!

Kim Tiểu Sơn đưa tay chỉ ra ngoài nói :

- Bên vách núi yên tĩnh, thuộc hạ đến đó chờ thủ lĩnh.

Dứt lời chàng không chờ đại hán nói gì vội quay lưng đi về phía vách núi ở phía tây dãy nhà tranh.

Đại hán ngạc nhiên lập tức đứng dậy, thất lại thất lưng đuổi theo.

* * * * *

Một dòng suối trên vách núi cao muôn trượng tuôn xuống hình thành một cái đầm nhỏ, sau đó chảy về phía tây. Dọc theo vách núi có một đám dây mây.

Kim Tiểu Sơn nhìn lên trời đêm trong vắt. Dường như hiền thê đang rơi nước mắt. Đứa con nhỏ đang khóc òa. Thế là chàng trợn mắt căm hận, nghiêng răng ken két. Tay trái cầm nút áo đồng đã thấm ướt mồ hôi.

Một tiếng tăng háng nặng nề đại hán nhượng đôi mày rậm hỏi :

- Kim Tiểu Sơn, xem bộ dạng thần bí của mi, có việc gì muốn nói với ta?

Kim Tiểu Sơn quay phắt người lại đối mặt với đại hán cao hơn mình nửa cái đầu nói :

- Thuộc hạ muốn trước tiên biết đại danh của thủ lãnh.

Đại hán ngần người nhưng chậm chậm nói :

- Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Hắn ngừng một chút lại tiếp :

- Tên hán tử buổi chiều đưa ngươi tới đây tên Cổ Thành Văn, chỉ đáng tiếc văn không thành lại thành cường đạo. Ha... Ha...

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cười một trận lại phát hiện Kim Tiểu Sơn mặt lạnh lùng, bất giác ngần người hỏi :

- Mi có việc gì muốn bẩm báo với ta?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng xòe bàn tay có nút đồng đã cháy đen dưới ánh sáng trăng. Chỉ thấy một vật nhỏ đen đen.

Trương Diệu trầm giọng hỏi :

- Trên tay mi là đồ gì?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Không phải nút đồng trên áo thủ lãnh sao?

Chộp vào tay Kim Tiểu Sơn đưa lên nhìn kỹ Trương Diệu nói :

- Không sai! Đúng là nút áo của ta.

Đột nhiên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu trợn tròn đôi mắt hỏi :

- Nữ nhân đó là phu nhân của mi sao?

Kim Tiểu Sơn đứng thẳng người, toàn thân không ngừng run rẩy nói :

- Không sai!

Đột nhiên Trương Diệu cười ha hả nói :

- Hóa ra mi đến đây tầm thù!

Kim Tiểu Sơn giận dữ mắng :

- Giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền vốn là việc trời đất xưa nay!

Trương Diệu gật đầu nói :

- Coi như có việc đó. Nhưng tiểu tử mi phải hiểu rõ sự tình rồi vấn tội ta sau.

Kim Tiểu Sơn giận hỏi :

- Sự tình gì?

Trương Diệu chấp tay sau lưng thông thả nói :

- Mi biết lão tử này làm gì không?

Kim Tiểu Sơn còn chưa mở miệng Trương Diệu đã tiếp lời :

- Lão tử này giết người làm sinh kế, đã và cũng sẽ theo con đường này. Ta cho mi biết, ta đương nhiên không sợ có người đến tầm thù. Mi nghĩ sao?

Đôi mắt Kim Tiểu Sơn cơ hồ bắn ra máu nói :

- Họ Trương kia, tại sao mi hạ độc thủ, ngay cả đứa bé mới hơn một tuổi cũng không tha, lại còn phóng hỏa nữa?

Trương Diệu cười một tràng dài nói :

- Làm cái gì phải giống cái đó. Bán món gì đương nhiên phải rao món đó. Nghề Trương đại gia này làm là giết người phóng hỏa. Mi đã biết rõ hà tất hỏi nhiều làm gì.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đưa cây đao che củi trong tay lên, di động bước chân đến trước mặt Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, miệng rít lên :

- Đồ súc sinh, nạp mạng mau!

Kim Tiểu Sơn xem Tọa Sơn Hồ như con lợn rừng. Còn Trương Diệu mặt không đổi sắc, đứng yên tại chỗ, đôi mắt nhìn thẳng Kim Tiểu Sơn đang dần dần đến gần, cười nói :

- Xem bộ dạng của mi rất yêu ả phu nhân xinh đẹp đó. Nếu không mi làm sao chịu bán mạng vì ả?

Kim Tiểu Sơn giận dữ mắng lớn :

- Lão tổ mi!

Chàng vung đao chém xuống Trương Diệu đang ung dung đứng bên vách núi.

Chỉ đáng tiếc Trương Diệu không phải là con lợn rừng. Hắn chỉ ưỡn ngực ngửa người ra sau đã né được đao của Kim Tiểu Sơn. Chân trái quét về phía Kim Tiểu Sơn cực nhanh, móc vào chân phải của chàng. “Hự” một tiếng, Kim Tiểu Sơn đã bị ngã té nhào xuống đất, ngửa mặt lên trời.

Một trận cười ha hả, Kim Tiểu Sơn đang lồm cồm bò dậy, Trương Diệu không hạ thủ mà ôn hòa nói :

- Quyết tâm của mi đáng khen nhưng hành sự ngu muội cực kì, chỉ bằng chút tài nghệ của mi mà tìm đến đây tầm thù! Ta chỉ cần cho một thủ hạ với một hai chiêu đã có thể đưa phu thê mi đoàn tụ dưới suối vàng.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới cảm thấy hận mình đã không biết võ nghệ. Trước mắt lại đang như cỏi trên lưng cọp, chỉ sợ đêm nay dữ nhiều lành ít. Muốn trở lưỡi đao chết phức cho rồi nhưng phải chết sao cho oanh oanh liệt liệt.

Lòng đã quyết Kim Tiểu Sơn găm to một tiếng vung cây đao loạn xạ nhắm vào Trương Diệu.

Không chờ Kim Tiểu Sơn tiếp cận mình Trương Diệu đã rít lên một tiếng, song chưởng nhất tề phóng ra. Tả thủ một chưởng chém xuống tay phải của Kim Tiểu Sơn còn hữu chưởng nhanh như điện hung hãn đập vào vai Kim Tiểu Sơn.

“Kéng”, tiếng đao rơi trên đá kèm theo tiếng thét đau đớn của Kim Tiểu Sơn.

Thân chàng bị bắn đi xa ba trượng rơi xuống dốc núi.

Trên dốc núi Tọa Sơn Hồ Trương Diệu lặng lẽ phủ tay, không màng nhìn xuống dốc núi nơi Kim Tiểu Sơn vừa rơi xuống. Hắn thông thả bước về phía dãy nhà tranh như không có chuyện gì xảy ra.

Đêm về nước suối lạnh lẽo. Đầm nước nhỏ dưới dốc núi tuy không sâu nhưng cũng lạnh buốt.

Sau khi Kim Tiểu Sơn bị trúng chưởng của Trương Diệu rơi xuống dốc núi.

Toàn thân chàng đau đớn không chịu được lại rơi ngay xuống đầm nước lạnh buốt làm chàng sức tỉnh. Kim Tiểu Sơn vội bò lên khỏi đầm nước, lòng nơm nớp lo sợ thủ hạ Trương Diệu truy tìm. Nén cơn đau đớn chàng lập tức xuyên rừng sâu trở lại con đường cũ đã đến đây.

Đường đến đương nhiên là Trùng Dương trấn vì chàng còn nhớ đến lời nói của lão già trong khách điếm. Tuy đến giờ nghỉ lại chàng vẫn có chút nghi ngờ nhưng tóm lại muốn thử xem sao. Hơn nữa cừu nhân là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đúng là một tay bản lĩnh. Trừ phi mình bỏ đi việc báo thù cho vợ con, nếu không mình phải nhanh chân tìm được lão già hầy tính.

Kim Tiểu Sơn chạy một mạch về Trùng Dương trấn thì đã bụng đau ruột thắt, mỗi một cùng cực. Chàng cơ hồ muốn té nhào trước cửa khách điếm.

- A! Phải là khách quan mới vừa đi khỏi quán sáng nay không? Tại sao lại...

Phổ kỵ ngạc nhiên nhìn Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn hốt hển hỏi :

- Nói cho ta biết lão tử còn ở trong điếm này không?

Phổ kỵ ngẩn người rồi cười châm chọc hỏi?

- Thế nào! Khách quan gấp rút trở về đây chỉ hỏi thăm lão già đó thôi sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi chỉ cần báo cho ta biết lão tử có còn ở đây không là được rồi!

Phổ kỵ gật gật đầu nói :

- Hôm nay chưởng quầy của tiểu nhân ban tặng cho lão một tô cháo loãng.

Lúc này khách quan lại đi tìm lão chắc chắn lão không lợi dụng khách quan một bữa cơm nữa đâu.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đứng thẳng thân người, một mặt dặn dò phổ kỵ làm hai bát mì đưa vào phòng.

Kim Tiểu Sơn mệt mỏi trở về lại bên cạnh chiếc giường lão già ốm như que củi. Lão già chớp chớp mắt cười hỏi :

- Bộ dạng mi mất hồn lạc phách, có phải gặp cường đạo không?

Kim Tiểu Sơn sững người nói :

- Không giấu lão tử văn bối trên đường gặp đám cường đạo. Đã hết cách rồi giờ muốn theo lão tử học chút bản lĩnh.

Lão già cười lớn hỏi :

- Tiểu tử mi lần này tin lão nhân gia có bản lĩnh sao?

Lão ngừng một hồi lại nói :

- Mấy tên thảo khấu có sá gì trong mắt lão nhân gia!

Lòng Kim Tiểu Sơn cảm thấy lão già này thật không đáng tin. Người đến nước này còn khoa trương khoác lác. Chàng nghĩ không biết mình có hoài công khi trở lại đây không.

Thoảng chốc phổ kỵ đã bưng vào hai tô mì còn bốc khói nghi ngút. Lão già vừa thấy không khách sáo, ngồi dậy tiếp lấy một bát, vung đũa lia lịa vào miệng.

Kim Tiểu Sơn cũng nhận phần mình. Trong một thoáng chỉ còn lại hai cái tô nhẵn bóng. Lúc bấy giờ lão già đưa tay lên quệt mép nói :

- Tiểu tử theo lão gia học bản lĩnh phải đáp ứng ta một việc.

Kim Tiểu Sơn chỉ muốn biết lão già này có bao nhiêu bản lĩnh. Tuy nhiên chàng cũng một lòng muốn học bản lĩnh chân thật. Vừa nghe đã vội gật đầu đáp :

- Văn bối sẵn sàng nghe theo lời lão tử.

Lão già xòe bàn tay khô như chân gà vỗ lên mép giường nói :

- Tiểu tử ngồi xuống đây!

Kim Tiểu Sơn đi lại ngồi bên cạnh lão già. Một lần nữa lão già nhìn chàng tỉ mỉ rồi cười nói :

- Tốt lắm, là một vật liệu tốt để học võ.

Gật đầu lão già nói tiếp :

- Tiểu tử mi có biết lão nhân gia bị bệnh gì không?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Vãn bối không biết nhưng cảm thấy bệnh lão tử không nhẹ.

Lão già lắc đầu nói :

- Cái gì mà không nhẹ. Ta bị bệnh lao. Mi có biết loại bệnh này vừa chậm vừa kéo dài. Có thể ăn, có thể sống nhưng nó lại ho dữ dội. Nó còn được gọi là bệnh phú quý nữa.

Kim Tiểu Sơn không biết cái gì gọi là bệnh lao nhưng sau khi chàng nghe lão già nói “bệnh phú quý” bất giác chàng hỏi :

- Cái gì là bệnh phú quý?

- Người bệnh lao không những ăn được mà còn ăn ngon, ăn nhiều nữa. Cho nên người ta nói bệnh này là bệnh phú quý, mi hiểu chưa?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe sắc mặt lộ vẻ buồn rầu. Lão già cười ha hả nói :

- Thế nào! có phải lo lão nhân gia ăn hết của mi không?

Kim Tiểu Sơn mặt nhăn nhó nói :

- Thực không dám giấu lão tử, trên mình vãn bối chỉ có hơn ba lượng một chút thôi.

Lão già lạnh mặt nói :

- Thế nào! Thì ra mi cũng là một tên cùng khổ!

Kim Tiểu Sơn thấy lão già lập tức trở mặt bất giác ngẩn người nói :

- Không phải lão nhân gia muốn dạy vãn bối bản lĩnh sao?

Lão già lắc nhẹ đầu thở dài thốt :

- Không sai! Lão nhân gia đã nói qua là muốn dạy bản lĩnh cho mi. Lúc đó mi khiến ta cảm động trong đáy lòng vì mi có trái tim lương thiện, cứu kẻ yếu nhược cơ hàn, cho nên...

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Vãn bối hiện giờ không phải giống vậy sao?

“Hừ” một cái lão già từ từ nằm xuống giường.

Xem tiếp hồi 2 Hai người đáng thương trong Trùng Dương khách điếm

2. Hồi 2 Hai Người Đáng Thương Trong Trùng Dương Khách Điếm

- Lão tử nếu quả thật nhìn thấy Kim Tiểu Sơn này không có căn cơ học võ Kim Tiểu Sơn không dám cưỡng cầu.

Một mặt lấy trong mình ra một lượng bạc đặt bên mình lão già nói :

- Vãn bối đi đây. Số ngân lượng này giúp lão ăn được vài ba ngày. Nếu tiết kiệm năm ngày cũng đủ.

Kim Tiểu Sơn vừa mới đi đến cửa phòng lão già bỗng kêu lớn :

- Đứng lại!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại hỏi :

- Lão tử còn có việc gì?

Lão già ngược mặt nói :

- Chỉ với một lạng bạc mi muốn lay động được lão nhân gia sao? Ta hỏi tiểu tử mi có biết tại sao lão nhân gia cự tuyệt mi?

Kim Tiểu Sơn vung về lắc đầu. Lão già cười hắc hắc nói :

- Lão nhân gia tự nguyện dạy mi mi lại không chịu, lại ngoảnh đầu mà đi. Bây giờ mi có sở cầu đến đây học võ. So sánh hai việc đương nhiên có chỗ khác nhau.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Cho nên lão tử muốn xem ngân lượng mới truyền võ?

Lão già nói :

- Không sai!

Kim Tiểu Sơn vội bước lại bên giường lão già nói :

- Ngân lượng nhiều ít không quan hệ. Chỉ cần Kim Tiểu Sơn này có sức khỏe, có thể gánh, có thể vác, càng có thể lên núi săn bắn. Chỉ cần lão tử đồng ý Kim Tiểu Sơn sẽ hầu hạ lão nhân gia như phụ thân của mình.

Lão già nghe cười ha hả nói :

- Hảo tiểu tử! Thật không ngờ mi biết ăn nói khéo léo khiến lão nhân gia vui lòng. Ta hỏi mi mấy lời vừa rồi có phải thốt ra từ đáy lòng mi. Mi không gạt ta chứ?

Kim Tiểu Sơn vội đáp :

- Tiểu tử nói toàn là lời thật!

Lão già lộ vẻ vui mừng cười nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão nhân gia cả đời lòng ác, ra tay tàn khốc nhưng nhẹ dạ cả tin. Ác độc tàn khốc vì ta đã giết người vô số. Nhẹ dạ cả tin là rất dễ bị lừa, chịu không nổi vài câu nói hay của người khác.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu tử tuyệt đối không dám gạt lão nhân gia. Nói rõ một chút tiểu tử còn phải thọ giáo lão nhân gia thì làm sao dám có lòng dối trá.

Lão già gật đầu nói :

- Người giả dối là người nói hay nhất, lại phối hợp tuyệt hảo với biểu hiện bên ngoài. Thật khiến người bị gạt đến chết vẫn không đòi mạng. Nhưng bộ dạng tiểu tử mi lão nhân gia thật nhìn không ra là thật hay giả. Vì muốn chứng thật phải thử xem sao.

Kim Tiểu Sơn hoan hỉ hỏi :

- Lão tử đã đồng ý với văn bối rồi?

Lão già lần nữa nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn một hồi rồi nói :

- Đồng ý thì đồng ý nhưng mặt thủ tục phải cần thêm một chút.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Thủ tục gì?

Lão già ngồi thẳng thân người, đôi mắt sâu hoắm đột nhiên sáng ngời tinh quang nói :

- Ý của lão nhân gia là mi phải gọi ta tiếng nào cho dễ nghe. Tỉ như tiểu tử mi tên Kim Tiểu Sơn sau này ta dùng chữ Tiểu Sơn gọi mi. Còn như mi muốn xưng hô với ta thế nào khiến cho lão nhân gia này vui vẻ đây?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Vãn bối hậu sinh dốt nát thật không biết là lão nhân gia thích được kêu bằng gì, chỉ mong lão nhân gia nói thẳng.

Lão già cúi đầu suy nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi nói :

- Muốn mi gọi ta một tiếng lão gia nghe lại giống như tên lão già nằm trong quan tài, có chút không thoải mái. Muốn mi gọi ta là sư phụ thì lão nhân gia này lại đã phát thệ không thu đồ đệ. Nghĩ tới nghĩ lui...

Lão liếc nhìn Kim Tiểu Sơn đang đứng bên cạnh giường rồi lại nói :

- Dứt khoát từ nay về sau mi gọi ta là Thủy đại thúc. Mi không lỗ lã, lão nhân gia cũng không chiếm tiện nghi hơn mi đâu. Tiểu tử, mi thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn vội quì sụp xuống dập đầu lạy một lạy nói :

- Tiểu đệ Kim Tiểu Sơn bái kiến Thủy đại thúc!

Lão già vuốt râu cười nói :

- Tiểu Sơn đứng dậy, ngồi xuống đây nói chuyện.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống mép giường, lão già chậm rãi nói :

- Được rồi. lão nhân gia cuối cùng cũng tìm được một người hầu hạ ta.

Kim Tiểu Sơn vội vã lên tiếng :

- Hầu hạ Thủy đại thúc là bổn phận của tiểu đệ!

Lão già gật đầu nói :

- Bảo điểm gia hãm cho đại thúc một con gà mái tơ mập. Người bị bệnh lao không uống rượu được. Bảo chúng để nhiều nấm hương vào trong thang gà. Tốt nhất là nấm hương to bằng bàn tay.

Kim Tiểu Sơn không cần suy nghĩ lập tức gọi tiểu nhị nói :

- Tiểu nhị, mau đi hãm con gà mái mập với nấm hương cho Thủy đại thúc ta. Gà phải hãm thật nhừ, nấm hương thật lớn. Làm mau đi!

Kim Tiểu Sơn vừa mới nói xong phở kỵ trợn mắt ngạc nhiên lắc đầu hồi lâu mới hỏi lại :

- Khách quan, người có thể nói lại lần nữa không?

Lão già đang nằm trên giường giật dữ mắt :

- Tiểu tử, mi điếc rồi sao?

Kim Tiểu Sơn nhắc lại lần nữa, không ngờ phở kỵ nói :

- Khách quan ra khỏi gia đình tay nải cần kỹ lưỡng, trí óc cần sáng suốt. Trên giang hồ hạng bàng môn tả đạo, yêu thuật lường gạt cả thấy đều có, khách quan có thể không cần...

Không chờ phở kỵ dứt lời Kim Tiểu Sơn đã sầm mặt nói :

- Phở kỵ, đừng nhiều lời!

Phở kỵ gật đầu nói :

- Được rồi! Ngân lượng là của khách quan, tâm ý tiểu nhân chỉ có bấy nhiêu.

Nhìn theo tiểu nhị đi ra khỏi phòng lão già “Hừ” một cái nói :

- Nếu tính khí như khi còn trẻ tuổi thì đại thúc mi đã nhổ sạch khách điểm của chúng rồi.

Kim Tiểu Sơn trong lòng không khỏi còn chút lo lắng vì chàng hiện không có nhiều ngân lượng. Nếu Thủy đại thúc ngày ngày đều dùng một con gà mái hầm nấm hương chỉ sợ ngay cả mình cũng phải nhịn đói. Có câu rằng “không lo xa ắt có buồn gần”, nghĩ thế Kim Tiểu Sơn thấp giọng hỏi :

- Từ nay về sau thúc diệt ta sống như thế nào?

Lão già nhắm mắt lãnh đạm nói :

- Ăn uống là việc của mi, dạy bản lĩnh là việc của ta.

Kim Tiểu Sơn nghe xong trầm ngâm hồi lâu, nói tiếp :

- Đừng nói là Thủy đại thúc còn dạy diệt nhi bản lĩnh. Nếu không có việc đó, bây giờ lão nhân gia là đại thúc của Kim Tiểu Sơn này thì tiểu diệt cũng phải gắng sức nuôi dưỡng đại thúc.

Kim Tiểu Sơn thấy Thủy đại thúc không nói gì lại tiếp lời :

- Thủy đại thúc, tiểu diệt muốn lập tức trở lại căn nhà đã bị thiêu rụi của mình gấp rút dựng lại nhà mới, rồi đến đây tiếp đón lão nhân gia về ở. Người thấy thế nào?

- Ăn, ở là việc của mi! Đừng đem những việc phạm tục đó phiền hà ta.

Kim Tiểu Sơn đang suy nghĩ chợt nghe lão già động dậy lỗ mũi nói :

- Thơm quá! Đã lâu ta chưa nghe mùi vị này.

Lão lập tức bật dậy như chiếc lò xo, dõng theo tay gã tiểu nhị đang bưng một bát canh to chậm chậm đi vào phòng. Tiểu nhị nói :

- Một con gà mái mập và năm cái nấm hương to, chưởng quầy nghe nói khách quan đặt làm nên chỉ thu bảy tiền thôi.

Kim Tiểu Sơn lấy ngân lượng giao cho tiểu nhị nói :

- Đại thúc ta tạm thời ở trong điểm vài ngày. Năm ba ngày nữa ta đến đón lão nhân gia đi. Người có muốn ăn gì người cứ làm theo.

Trong khi Kim Tiểu Sơn đang nói lão già đã chụp lấy cái chân gà xé ăn ngon lành. Hơn nữa lão vừa nhai ngồm ngoàm vừa húp nước canh ròn rột, xem như không có ai đang ở quanh mình.

Kim Tiểu Sơn lại dặn dò phổ kỵ :

- Lấy cho ta một bao lương khô, ta phải lập tức lên đường.

Phổ kỵ ngoảnh đầu nhìn thái độ ăn uống của lão già bất giác trầm giọng nói :

- Một mình lão dùng hết sao?

Lão già không đáp lại vẫn tiếp tục nhai nuốt không ngừng nghỉ. Phổ kỵ nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Có chắc đây là đại thúc của khách quan?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không sai!

Phổ kỵ dường như bất bình nói :

- Nếu lão là đại thúc của khách quan thì lão phải chờ cho khách quan ít ra là một cái đầu gà hay xương gà để gặm nhắm gì chứ?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Đại thúc ta cần phải tắm bổ. Người còn có thể ăn được là ta mừng rồi.

Phổ kỵ lắc đầu bước đi. Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói với lão già :

- Thủy đại thúc, bây giờ tiểu diệt phải lên đường. Khi nào làm xong nhà tiểu diệt sẽ đến đón lão nhân gia.

Lão già quệt mép miệng bóng loáng mỡ :

- Mi đi đi, ta ở đây chờ mi!

Kim Tiểu Sơn trước khi đi còn cẩn thận khâu đầu lạy một lạy với lão già đang trên giường.

Đi đến trước cửa điểm Kim Tiểu Sơn còn dặn dò phổ kị lo lắng tử tế cho Thủy đại thúc rồi mới xách túi lương khô đi. Kim Tiểu Sơn lại trở về căn nhà đã cháy rụi của mình. Chàng đứng trước mộ thê tử dưới dốc núi, không rơi nước mắt trái lại nét mặt kiên nghị lắm bầm nói :

- Tiểu Tiểu, Tiểu Tiểu! Hiện giờ ta mới lãnh hội được là tại sao một người đối mặt với việc phục thù còn quan trọng hơn cả tính mạng của mình. Tiểu Sơn ca nhất định phải báo thù cho nàng.

Dưới đồng tro tàn Kim Tiểu Sơn kiếm được một cái búa, một cái liềm. Chàng dùng búa chặt cây, dùng liềm cắt cỏ tranh. Hai ngày trôi qua, một túp lều tranh đã được dựng nên trên nền cũ.

Dựng xong nhà nhưng Kim Tiểu Sơn chưa vội đi đón Thủy đại thúc đến ở.

Lưng giắt liềm, tay cầm búa chàng lại đi vào núi. Kim Tiểu Sơn nhất quyết cùng Thủy đại thúc sống chung. Một ngày ba bữa cơm là cần có. Bấy giờ không đất trồng trọt lại không có gia sản. Con đường mưu sinh duy nhất là phải săn bắt trong núi. Trước mắt chàng phải vào trong núi vì trong nhà tranh vật dụng đơn giản nhất cũng không còn. Mọi cái đều phải cần có tiền. Hơn nữa Thủy đại thúc một thân “phú quý bệnh” mỗi ngày đều phải ăn uống đồ tấm bổ. Tóm lại không thể gặm lương khô như mình được.

Hôm nay Kim Tiểu Sơn lai quanh quẩn trong núi, đặt bẫy tám cái bẫy. Chàng núp vào một hốc đá quan sát. Mãi đến chập tối chàng mới bắt được một con hươu sao. Kim Tiểu Sơn vui mừng khôn xiết chàng liền vác con hươu nặng khoảng sáu bảy mươi cân thẳng đến Trùng Dương trấn.

Trưa hôm sau Kim Tiểu Sơn đã nhanh chóng bán con hươu được hai mươi lạng bạc. Vì da hươu không quý trái lại cặp nhung của nó rất đáng giá. Chàng đã bán hươu cho một hiệu thuốc duy nhất ở Trùng Dương trấn. Có tiền, trước tiên Kim Tiểu Sơn mua một số vật dụng cần thiết rồi hí hửng đi về hướng khách điểm. Đúng lúc chàng gặp phổ kị đang bưng một con gà hầm lớn đi vào trong khách phòng.

Phổ kị vừa thấy Kim Tiểu Sơn vừa đến đã toét miệng cười nói :

- Khách quan, đại thúc của ngươi thật giỏi ăn. Một ngày lão ăn hết hai con gà lớn, ba ngày đủ cả sáu con. Đây là con thứ bảy tiểu nhân đem vào cho lão đây.

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Có thể ăn mới có thể làm, xử lý việc mới trọn vẹn. Nghe mi nói đại thúc ta ăn được lòng ta vui mừng lắm.

Phổ kị vừa nghe nói cười hắc hắc nói :

- Khách quan đừng vội mừng. Tiểu nhân đang sầu não cho khách quan đây.

Kim Tiểu Sơn nhìn phổ kị nói :

- Mi sầu não cho ta việc gì?

Phổ kị nói :

- Hai con gà là một lạng bạc, bảy con là ba lạng rưỡi. Phút chốc lão đã ăn hết con lợn rừng của khách quan rồi.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Con gà này ăn xong, bọn ta sẽ về nhà rồi.

Phổ kị ngăn người hỏi :

- Các người sắp đi rồi sao?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Sau khi đưa con gà này vào, phiền mi đến chưởng quầy kết sổ giùm.

Khi Kim Tiểu Sơn còn chưa đi vào khách phòng đã nghe tiếng Thủy Hành Vân vọng ra :

- Tiểu Sơn trở lại phải không? Mau vào đây!

Kim Tiểu Sơn lên tiếng rồi đi vào thì thấy Thủy đại thúc ôm mền, ngồi dựa trên giường, khí sắc đã tốt lên một chút.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Thủy đại thúc, Tiểu Sơn đến đón đại thúc về nhà đây. Chờ đại thúc dùng xong tô canh gà này thì lên đường.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Tiểu diệt là hài tử hiếu thuận!

Lại dẫn dò phổ kị :

- Lão nhân gia sắp đi rồi, mi mau đến hiệu thuốc hốt cho ta vài thang.

Phổ kị xòe tay nói :

- Lão tử, lão muốn có thuốc thì đưa tiền ra đây!

Thủy Hành Vân giận mắng :

- Tìm tiểu diệt ta lấy tiền. Mẹ kiếp! Mi chỉ biết kính phú quý. Đồ chó ghẻ!

Không chờ phổ kị mở miệng Kim Tiểu Sơn đã vội cười nói :

- Hôm qua săn được một con hươu sao hôm nay đổi được hai mươi lạng bạc. Tiểu diệt sẽ lo toàn vẹn sự ăn ở cho đại thúc. Đại thúc dùng xong bữa rồi lên đường. Còn thuốc của đại thúc tiểu diệt sẽ đi lấy.

Thủy Hành Vân khoát tay nói :

- Ta ăn gà, mi lấy thuốc. Xong rồi chúng ta đi. Quán trọ này lão nhân gia ở đủ lắm rồi!

Phổ kị vừa nghe giận mắng :

- Kẻ tróc đầu gặp được người tóc bạc. Ác lão tử lại có hiếu thuận nhi. Kiếp này lão sống cô đơn, kiếp sau lão cũng không hơn gì. Hừ!

Nhìn Kim Tiểu Sơn cùng tên phổ kị ra khỏi khách phòng Thủy Hành Vân buột miệng mắng lớn :

- Đồ cẩu tặc!

* * * * *

Dưới chân suối hoang bên cạnh suối nhỏ. Kim Tiểu Sơn cẩn thận săn sóc đưa Thủy Hành Vân vào trong căn nhà tranh mà mình vừa cất xong. Trước tiên để lão nằm ngủ trên giường gỗ lót nệm cỏ, rồi vội đi sắc thuốc hầu hạ lão.

Thủy Hành Vân nhẹ gật đầu nói :

- Nhà của mình trú ngụ cũng tốt, vừa yên tĩnh tránh khỏi việc phiền phức, khách điếm đó từ chưởng quầy đến phổ kị cả bọn chúng là đồ vô đạo, lời lẽ ác độc. Tổ bà nó! Cứ ở trước mặt lão nhân gia nói ra những lời châm chích khiến lão nhân gia không khi nào vui.

Kim Tiểu Sơn bưng chén thuốc đến mỉm cười nói :

- Đại thúc cũng không nên trách họ. Người ta mở khách điếm không muốn có người ăn ở không trong điếm của họ.

Thủy Hành Vân thở dài nói :

- Lời của hiền diệt lão hiểu. Chỉ đáng hận chưa có bao lâu mà hoàn cảnh hoàn toàn biến đổi rồi.

Lão ho mấy tiếng lại tiếp lời :

- Trong tuyết che thân là quân tử, có mền cho thêm bông là tiểu nhân.

Kim Tiểu Sơn từ khi đón Thủy Hành Vân đến hể rảnh rồi là vào núi săn bắt.

Số ngân lượng kiếm được đều một mình tiêu tốn cho Thủy Hành Vân. Còn mình trái lại mỗi ngày cơ hồ ăn bánh khô đồ dói. Tuy như vậy hàng ngày chàng thường khấn vái trước mặt vợ con với quyết tâm sau khi học được bản lĩnh sẽ báo thù.

Cái giá của sự báo thù tuy có lúc khiến chàng nghi ngờ. Nhưng trừ vị đại thúc trước mắt này ra còn có thể đến nơi nào tầm danh sư học võ nghệ chứ. Lại nói, đại thúc trong người còn mang theo món võ khí nghe nói lợi hại vô cùng. Chờ Thủy đại thúc khỏe khoắn một chút mình sẽ thỉnh người biểu diễn vài chiêu.

Thủy Hành Vân có Kim Tiểu Sơn hầu hạ, ngày tháng trôi qua êm đềm. Ba bốn ngày Kim Tiểu Sơn lại nấu cho lão một nồi to hoặc tỏ hoang, hoặc gà rừng.

Tay chống gậy, Kim Tiểu Sơn dìu Thủy Hành Vân đi bên cạnh dòng suối dưới ánh tịch dương. Thủy Hành Vân chậm rãi nói :

- Nếu luận về võ nghệ ta chỉ nói sơ một hai điều. Có câu là cây tốt phải có rễ tốt. Luyện võ trước tiên là luyện khí, có khí mới có lực. Sau đó mới có thể tăng thêm điều chỉnh, vận dụng. Nói đến cao minh, lực và tâm hợp nhau đi đến cảnh giới “thân” và “thoa” là một. Ngân thoa nằm trên tay ta, nó nằm trong ý niệm của ta. Cho nó là đao nó tức là đao, cho nó là thương nó tức là thương. Nếu khiến nó thành loại phi tiêu nó sẽ thành phi tiêu trong rừng đao biển kiếm giống như cây thoa di chuyển trên khung dệt vải vậy.

Kim Tiểu Sơn nghe đến mê mẩn, chỉ trợn mắt nhìn chứ không mở miệng.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Tiểu tử nhóc, lão nhân gia lưu lạc vào Trùng Dương trấn gặp phải người trong khách điểm đó lúc nào cũng châm chích ta vài câu. Đã cảm thấy thể thái nhân tình bạc bẽo, sống không bằng chết. Sở dĩ lão nhân gia không chịu đem ngân thoa này đi cầm trong đó có hai nguyên nhân.

Lão dừng chân bên bờ suối, nhìn đàn cá nhỏ tung tăng trong suối rồi lại nói tiếp :

- Ngân thoa vô giá, nếu cơ thể ta rắn chắc thì đại thúc này có thể đem ngân thoa đi khắp chân trời góc biển làm người ở trên vạn người, ăn ngon mặc đẹp. Chỉ vì bệnh lao này có thể lấy mạng của ta cho nên đại thúc mi ngầm có hai quyết định. Thứ nhất, trong cơn bệnh hoạn đem cầm ngân thoa vạn nhất, tiền bạc dùng hết mà bệnh không thuyên giảm đó mới thật là chết, ngay cả quan tài mỏng cũng không có, đại thúc tuyệt không cam tâm. Cho nên ta mới mang ngân thoa bên mình. Rủi mai có chết nhờ ngân thoa này bọn chúng cũng mua cho ta một quan tài xấu xí, còn hơn chúng bó trong chiếu cỏ, ném vào sơn dã để nuôi chó sói.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Bây giờ đã có tiểu diệt, đại thúc khỏi cần lo lắng gì nữa.

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Tiểu tử đoán đúng rồi. Bây giờ lão nhân gia không sợ chết không mồ chôn. Đương nhiên cũng vì vậy ta có quyết định khác.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Cũng là một trong hai nguyên nhân của đại thúc?

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Không sai! Nguyên nhân này chính là tiểu tử mi.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười không đáp nghe Thủy Hành Vân nói tiếp :

- Tiểu tử, giang hồ lịch duyệt của mi một chút cũng không có. Trong mắt lão nhân gia này mi thật là một con ếch ngồi đáy giếng, chỉ thấy bầu trời to bằng cái bát mà thôi.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Từ đây về sau hoàn toàn nhờ đại thúc chỉ dạy!

Thủy Hành Vân nói :

- Nguyên nhân thứ hai mà ta không cầm ngân thoa là hy vọng có một ngày gặp được tên đại ngốc không tạp niệm ý đồ gì mà tự nguyện hầu hạ ta.

Lão ngoảnh mặt nhìn Kim Tiểu Sơn đang ngạc nhiên không chớp mắt lại nói tiếp :

- Bọn người đại thúc đã tiếp xúc trong qua khứ toàn giống bọn khỉ ở Hoa Quả sơn nhe nanh, nhảnh mặt khiến người khác chú ý. Còn kẻ khờ khạo quả thật khó tìm. Khó khăn lắm mới gặp được tiểu tử mi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Kỳ thực tiểu diệt đã sớm nói qua với đại thúc. Tiểu diệt muốn học võ với đại thúc cũng là có ý đồ. Hai ngôi mộ sau nhà đại thúc cũng đã thấy qua rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Ta bắt kể mi có ý đồ gì, ta nói mi là một người giải thoát khốn cảnh cho ta. Người này cùng Thủy Hành Vân phải có duyên. Trên giang hồ có câu “ăn một bữa cơm tất phải báo”. Đối với tiểu tử mi mà nói, mi có thể gọi là thi ân bất cầu báo.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói :

- Tiểu diệt không dám quên ân nghĩa của đại thúc.

Thủy Hành Vân nói :

- Lão nhân gia muốn thành toàn cho mi. Nếu không, ta theo mi đến hoang sơn, rừng thẳm này làm gì? Bắt đầu từ ngày mai mi có thể toàn tâm ý nghe ta.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói :

- Đó là việc đương nhiên rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Người nhìn trên núi xem, trên đỉnh núi có một cây cổ tùng, rễ kết chằng chịt.

Kim Tiểu Sơn nhìn lên rồi gật đầu nói :

- Trên dốc đá đứng đó, tiểu diệt thấy rồi.

Thủy Hành Vân chậm rãi nói :

- Sau này tiểu tử mi vào núi săn bắn, trước tiên từ đây chạy lên đỉnh núi đó rồi lại quay về. Khi mà mi chạy đi rồi về chỉ mất nửa giờ ta sẽ dạy mi diệu pháp Diêm Vương thoa thể nào.

Thủy Hành Vân nói xong không ngoảnh đầu lại đi thẳng về căn nhà tranh.

Kim Tiểu Sơn trái lại đứng như trời trồng ở đó vì chàng biết muốn đi trên sơn lộ của đỉnh núi cao đó tất phải vượt dốc đá, lội suối băng rừng, bám vách đá leo lên.

Trong một giờ có thể đi về là đủ tuyệt diệu rồi, còn trong nửa giờ chắc chỉ bay mới được.

Trên chiếc bàn gỗ của căn nhà tranh Kim Tiểu Sơn vừa sốt mì cho Thủy đại thúc vừa thất vọng nói :

- Thủy đại thúc, tiểu diệt muốn theo Thủy đại thúc học bản lĩnh. Tại sao còn phải chạy lên đỉnh núi đó?

Bưng bát mì to Thủy Hành Vân vừa ăn vừa nói :

- Đó gọi là trước khi luyện võ phải cần bảo vệ tính mạng. Nếu đánh không lại chạy cũng không khỏi thì dứt khoát đừng có luyện võ.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đại thúc nói cũng đúng. Đánh không lại phải chạy, rất có lý!

Thủy Hành Vân đột nhiên giận mắg :

- Tổ bà nó, có đạo lý gì? Tiểu tử mi hiểu lầm lời nói của lão nhân gia.

Kim Tiểu Sơn giật bắn người vội cười nói :

- Không phải chính đại thúc nói vậy sao?

Thủy Hành Vân nói :

- Vừa rồi ta nói đó là người luyện võ bình thường. Còn với mi thì không giống.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Còn không giống nghĩa là sao?

Thủy Hành Vân nói :

- Không giống vì võ công mi sắp luyện chính là Diêm Vương thoa mà nhiều người trên giang hồ vừa nghe đã táng đờm, vừa thấy đã co giò bỏ chạy. Nếu mi muốn mau thì phải luyện cước bộ để đuổi địch nhân. Tiểu tử có biết không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Minh bạch rồi! Luyện cước bộ để đuổi theo giết địch nhân.

Thủy Hành Vân nói :

- Tóm lại mi đã hiểu rõ rồi thì sáng sớm ngày mai sẽ bắt đầu. Lúc nào người có thể nửa giờ chạy trở về đây lão nhân gia sẽ bắt đầu truyền thụ Diêm Vương thoa cho, mi có biết không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đại thúc yên tâm. Sáng sớm ngày mai tiểu đệ sẽ tập luyện cho đại thúc xem.

Tòa núi cao phía bắc tiếp giáp đập chắn nước Hoàng Long tên là Bắc Đẩu phong. Núi cao bảy trăm trượng. Mỗi năm vào mùa đông tuyết trắng phủ đầy, sau tháng ba mới tan hết.

Sáng sớm Kim Tiểu Sơn mang đôi giày cỏ, nhìn vào trong phòng chào hỏi rồi lập tức thoái lui chạy lên ngọn núi Bắc Đẩu phong ở phía xa kia.

Nhìn theo Kim Tiểu Sơn phía ngoài xa Thủy Hành Vân cười mấy tiếng nói :

- “Ngọc bất trát bất thành khí” không biết tiểu tử này có thành đại khí không?

Hôm nay Kim Tiểu Sơn ném đủ mùi cực khổ. Chỉ một chuyến chạy đi chạy về đã khiến toàn thân ướt đầm mồ hôi nhưng cũng phải mất hết một giờ.

Ngồi trước cửa nhà tranh Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Kém, còn kém nhiều lắm!

Đôi chân Kim Tiểu Sơn đã mỏi như đành phải cầm búa và lương khô đi vào trong núi. Vì còn phải kiếm sống và đặc biệt là việc ăn uống của Thủy đại thúc càng trọng yếu.

* * * * *

Thời gian có thể mang đi tất cả. Thời gian cũng có thể lưu lại thành tựu cho những người kiên trì. Trong ba tháng khổ luyện Kim Tiểu Sơn cuối cùng đã luyện được cước bộ tuyệt vời. Bắc Đẩu phong tuy cao nhưng chàng có thể chạy đi về chỉ trong nửa giờ.

Tối hôm nay thúc điệt hai người đặc biệt vui mừng. Thủy Hành Vân vừa xé vừa nhai cái đùi thỏ rừng. Kim Tiểu Sơn luôn ở bên cạnh hầu hạ. Hồi lâu Thủy Hành Vân chùi miệng cười nói :

- Sáng sớm ngày mai mi làm cho ta chín mươi chín cái thẻ trúc, toàn bộ đều dài như chiếc đũa.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Thưa để làm gì?

- Cước bộ, mà là cước bộ trọng yếu. Đến lúc ta dạy cho mi sẽ biết.

Kim Tiểu Sơn lòng đầy vui sướng vì cuối cùng sắp học bản lĩnh thực thụ nhưng không biết bản lĩnh Thủy đại thúc cuối cùng được bao nhiêu. So với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không biết ai cao hơn. Suy nghĩ mọi điều tóm lại là phải có nhưng ao ước tất cả đều thành công mới có thể khích lệ việc khổ luyện công phu.

Sáng sớm hôm sau Kim Tiểu Sơn chưa vội vào núi săn bắt mà đi đốn hai cây trúc, rồi ngồi trước nhà tranh chẻ chín mươi chín cái thẻ trúc. Rồi thấy Thủy Hành Vân cầm lấy thẻ trúc toàn bộ cắm trên mặt đất quanh co khúc khuỷu. Nhìn kỹ thì thấy đám thẻ trúc nhóm thành một tổ, chính giữa chỉ có thẻ đặt một bàn chân lớn.

Kim Tiểu Sơn đứng cạnh nhìn xem mỉm cười hỏi :

- Đại thúc làm gì vậy?

Thủy Hành Vân cầm xong thẻ trúc mệt đến thở khò khè, ho liên tiếp một tràng rồi mới chỉ thẻ trúc trên mặt đất nói :

- Luyện đi tiểu tử. Từ đầu này đi đến đầu kia. Nhớ kỹ mỗi khi xoay chuyển chỗ khúc quanh nhất định phải thuận theo tự nhiên, không được có chút do dự.

Kim Tiểu Sơn nghe lời chậm chậm bước đi. Không dè mới đi qua một lần thẻ trúc đã đổ ngã phân nửa khiến Thủy Hành Vân liên tiếp lắc đầu nói :

- Bộ pháp này e rằng tiểu tử mi luyện đến ba tháng cũng không thành!

Kim Tiểu Sơn ngáp ngừng hỏi :

- Thủy đại thúc, đây là bộ pháp gì? Tại sao vận lưng, lắc lư hai vai, khi đi lại giống Túy Bát Tiên? Lẽ nào đây là võ công Thủy đại thúc muốn dạy tiểu đệ?

Thủy Hành Vân nói :

- Muốn học Diêm Vương thoa phải học bộ pháp này!

Kim Tiểu Sơn vội hỏi tiếp :

- Trời hôm nay không lạnh không nóng, khí sắc đại thúc đã tốt hơn nhiều, có thể thi triển vài đường tuyệt kỹ ngân thoa cho tiểu tử đại khai nhãn giới?

Kim Tiểu Sơn chưa dứt lời Thủy Hành Vân chỉ vào đầu Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại khái tiểu tử mi đã chôn giấu trong lòng mấy tháng rồi. Một câu ra ta đã biết tiểu tử mi còn nghi hoặc bản lĩnh của lão nhân gia.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói :

- Tiểu tử không dám.

Thủy Hành Vân cười hắc hắc nói :

- Tiểu tử mi ngoài miệng nói khác trong lòng nghĩ khác. Lão nhân gia nhìn ra nỗi nghi vấn trong lòng mi.

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

- Mau chặt bốn nhánh trúc lớn đem về đây!

Kim Tiểu Sơn lập tức vào nhà dùng cây búa chặt bốn nhánh trúc kéo đến bên bờ suối. Thế là dưới sự chỉ đạo của Thủy Hành Vân mỗi một nhánh trúc cao hơn một thước, chia ra theo bốn phương hướng cắm trên mặt đất, cự li cách nhau hai trượng.

Thủy Hành Vân trước tiên đổi y phục. Trên gương mặt gầy guộc râu bạc không ngừng lay động. Thủy Hành Vân chậm chạp thẳng hai vai người đã đứng giữa trung ương. Chỉ thấy thân hình gầy guộc lắc lư tại chỗ đứng. Một mũi ngân thoa như sao ngân trên dãy thiên hà xẹt một vòng tròn chói mắt. Một tiếng vang

lên giữa đám trúc xanh biếc. Thực tế, lẽ ra phải bốn tiếng vang, bởi vì quá nhanh nên khi nghe chỉ như vang một tiếng “xẹt” mà thôi. Luồng ngân quang lấp lánh đã trở về trên tay Thủy Hành Vân. Một tràng tiếng ho sặc sụa vang lên hồi lâu.

Kim Tiểu Sơn nhìn đến há hốc miệng. Món vũ khí này quá thần kì. Chàng chỉ còn cách trợn mắt để nhìn mà thôi.

Chợt nghe Thủy Hành Vân nói trong tiếng ho sặc sụa :

- Tiểu tử, ngươi còn không mau đỡ ta vào nhà nghỉ ngơi. Hừ! Chỉ một thoa như vậy đã làm cho lão nhân gia này mỗi nhừ cả người.

Kim Tiểu Sơn như sức tỉnh sau cơn mê chạy lại đỡ Thủy Hành Vân nói :

- Thủy đại thúc mau vào trong nằm đi. Tiểu diệt sẽ đem con gà nuôi hầm thuốc cho đại thúc bồi bổ. Xong rồi tiểu diệt đi luyện bộ pháp.

Sau khi làm gà xong vừa đặt lên bếp lửa Kim Tiểu Sơn mới đi lại chỗ bốn cây trúc mà chàng vừa cầm lúc nãy. Chàng há hốc miệng kinh ngạc. Thì ra bốn cây trúc đó đều tét ra bởi ngân thoa múa lượn vừa rồi. Mỗi cây bị xuyên thủng một lỗ tròn, độ tròn cao giống hệt nhau. Da người tuyệt đối không cứng rắn hơn cây trúc.

Nếu là người hiện trường kết thúc sẽ hết sức bi thảm! Trong sự kinh dị có lẫn hưng phấn Kim Tiểu Sơn đưa tay sờ vào lỗ thủng trên thân trúc mà tưởng như đó chính là da thịt tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Thế là Kim Tiểu Sơn thỏa mãn ảo tưởng, chàng mỉm cười.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng ken kết dốc hết sức lực khổ luyện. Buổi sáng chàng luyện chạy trên Bắc Đẩu phong buổi chiều chàng đi theo cước bộ.

Thấm thoát thời gian trôi qua đã khiến Thủy Hành Vân gật đầu hài lòng. Kim Tiểu Sơn cho rằng bước tiếp theo là phải luyện tuyệt kỹ phi thoa. Không ngờ tối hôm đó Thủy Hành Vân bảo Kim Tiểu Sơn lấy một sợi dây thừng cột một viên đá to bằng quả trứng. Trọng lượng viên đá không bằng một phần tư ngân thoa. Thủy Hành Vân bảo Kim Tiểu Sơn lấy viên đá ném mạnh vào nhánh cây sau đó chụp lấy viên đá bị bắn trở lại.

Kim Tiểu Sơn trong lúc luyện tập thường bị viên đá khi thu về đập trúng vào mình khiến Thủy Hành Vân thở vắn than dài nói :

- Ráng luyện đi tiểu tử, ước chừng mi phải luyện trong hai ba năm!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe vội hỏi :

- Thủy đại thúc có biết không, ý của tiểu tử là muốn luyện thành công nhanh một chút.

Thủy Hành Vân nói :

- Luyện võ hoàn toàn do từng giọt máu, từng giọt mồ hôi tích lũy để thành công. Việc không luyện mà thành thiên hạ không có. Lười nhác hoặc giảm nguyên liệu thì khó thành công được. Tiểu tử, luyện đi!

Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói :

- Chờ ta luyện thành công không biết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không biết chui ở phương nào? Ta đi đâu tìm hắn đây?

Thủy Hành Vân nói :

- Không luyện thành công phu dù mi có tìm hắn cũng chỉ để chết oan uổng.

Thủy Hành Vân nghĩ một lát lại nói :

- Muốn có được võ nghệ hơn người chỉ có cách khổ luyện công phu. Tiểu tử, mi luyện đi!

Kim Tiểu Sơn quả là thành tên cầm gậy phụ mẫu, không lời gì để nói. Chỉ một việc thu đá, ném đá, ngoài việc chuẩn xác còn phải nhanh nhẹn, chụp được ổn định. Chụp được ba tháng mới tương đối quen tay. Dần

dần chàng đã có thể phối hợp bộ pháp tập luyện với xoay chuyển của thân pháp khiến Thủy Hành Vân rất cao hứng.

Tối nay Kim Tiểu Sơn ở trong nhà thêm củi lửa nướng một con lợn rừng. Thủy Hành Vân bên cạnh khều lửa cười ha hả. Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Đại thúc cười gì vậy? tiểu tử cũng muốn cười theo... Ha... Ha...

Thủy Hành Vân đưa mắt nhìn tuyết trắng bên ngoài rồi nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử, ta cười vì nếu lão nhân gia không gặp mi thì hiện giờ ta đã là mớ xương trắng rồi.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Con người hết cơn bĩ cực tới hồi thái lai. Không ai xui xẻo cả đời. Theo đại thúc, gặp được tiểu tử là vận may nhưng trong lòng tiểu tử gặp được đại thúc đây coi như tiểu tử may mắn lắm rồi.

Chậm rãi lấy cây ngân thoa trong ngực, phản chiếu ánh lửa hồng hừng hực, ngân thoa bắn ra từng luồng sáng lấp lánh. Thủy Hành Vân nói :

- Không bao lâu nữa ngân thoa này sẽ vào tay mi. Hừ!

Lăn con lợn nướng trên bếp lửa Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc muốn đem ngân thoa này cho tiểu tử sử dụng?

Gật gật đầu Thủy Hành Vân nói :

- Nó vốn là cái quan tài của ta. Bây giờ có mi rồi ta không còn lo lắng chết rồi bị chó sói phân thây.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Chờ ngày tiểu tử báo xong thù nhà tiểu tử nhất định tìm một nơi tuyệt đẹp, sơn thanh thủy tú để đại thúc dưỡng bệnh.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Được rồi! Ngày ngày thấy mi chăm sóc lão nhân gia từng li từng tí hơn cả con ruột, trong lòng ta vui vẻ lắm. Cũng vì vậy nhớ lại một việc, là một việc duy nhất trên đời lão nhân gia chưa làm xong. Sớm muộn ta cũng nói rõ cho tiểu tử mi nghe. Đến lúc đó mi có thể viện đủ lý lẽ chối từ lão già này.

Kim Tiểu Sơn đưa dao cắt một miếng thịt lợn rừng nướng để vào đĩa đưa đến trước mặt Thủy Hành Vân cười nói :

- Thủy đại thúc, đại thúc nếm lợn nướng này xem. Còn việc lão nhân gia chưa hoàn tất tiểu tử nguyện cố gắng dốc sức gánh vác.

Tâm nguyện thế nào, sự việc ra sao Thủy Hành Vân không nói. Kim Tiểu Sơn đương nhiên cũng không biết, càng không dám hỏi nhiều. Nhưng trong lòng Thủy Hành Vân đang ẩn tàng một nỗi u uất khó nổi giải khai. Người sắp chết đương nhiên không màng tới nhưng hiện nay lão đã mạnh khỏe hơn nhiều, vì thế nỗi uất khúc đó lại bắt đầu dâng lên trong lòng lão.

Mùa đông ở miền bắc trời rét căm căm, đất đóng băng lạnh lẽo. Kim Tiểu Sơn đang cư ngụ dưới chân Bắc Đẩu phong, phía bắc cửa đập nước Hoàng Long.

Chỉ sợ trời băng giá khiến bệnh ho của Thủy đại thúc nặng thêm nên mỗi ngày đều đốt một bồn than khiến căn nhà tranh ấm áp hơn. Dưới mái hiên nhà tranh từng giọt nước rơi xuống tí tách không ngừng. Nguyên nhân là vì trong nhà ấm áp tuyết trên mái nhà lập tức tan thành nước rơi xuống.

Thế là Thủy Hành Vân sống qua mùa đông này tương đối an nhàn vui vẻ.

Còn Kim Tiểu Sơn xoay chuyển trong trận đồ bộ pháp. Chàng đã có thể ung dung tự tại đi lại trong chín mươi chín cái thể thức này.

Chập choạng tối hôm nay Kim Tiểu Sơn đang gánh một con chó sói về nhà thì thấy Thủy Hành Vân chống gậy đứng ngoài cửa chờ đợi. Lão cười nói :

- Hay lắm! Da chó sói lột giường ấm áp nhất. Nhưng mi có biết da chó sói làm dây roi cũng chắc hơn nhiều so với da trâu?

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Dùng da sói làm roi để làm gì?

Lắc lắc đầu Thủy Hành Vân nói :

- Da sói đánh thành sợi, một đầu cột đá, đầu kia treo trên nhánh cây rồi lấy ngân thoa ném vào. Đến lúc có một ngày mi có thể kích trúng viên đá đang lắc lư trên cây đó cũng là lúc mi luyện thành Diêm Vương thoa.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe trong lòng phấn chấn cười nói :

- Tất cả đều do đại thúc thành toàn.

Sáng sớm Kim Tiểu Sơn đi đến Trùng Dương trấn. Đi Trùng Dương trấn đương nhiên để mua sắm. Kim Tiểu Sơn vai vác một cái sọt trúc. Vật phải mua nào là đồ ăn uống, đồ cúng tế, vì mai là tiết thanh minh. Kim Tiểu Sơn không thể trở về quê hương Sơn Tây để cúng tổ nhưng phần mộ của vợ con cũng cần phải quét dọn tề chỉnh. Ngoài ra Thủy đại thúc cũng nói :

- Năm xưa khi lão gia học võ nghệ tiếp nhận ngân thoa này từ trong tay sư phụ lão. Nhưng phải hành đại lễ, ba bước quì, chín bước khấu đầu mới tiếp nhận được.

Ngày nay muốn truyền lại cho mình mặt nghi lễ không thể hồ đồ được. Hơn nữa chàng còn mang nặng chữ “thành tâm”.

* * * * *

Tiết thanh minh không có mưa là lúa mạch năm nay sẽ bội thu. Đó là câu nói của người phương bắc. Tiết thanh minh không có mưa, lúa mạch năm đó có thể trĩu nặng bông, bội thu gấp mấy phần. Câu nói này đã trải qua thực tế. Kim Tiểu Sơn trú ngụ dưới chân Bắc Đẩu sơn không màng đến việc đó. Chàng chỉ quan tâm đến việc săn bắn để mưu sinh. Ngày tốt nhất là ngày sáng sửa vì dễ đi lên núi :

Nhưng vào ngày tiết thanh minh này Kim Tiểu Sơn không vào núi tuy hôm nay trời quang mây tạnh. Chàng đem vật cúng tế đến trước mộ vợ con :

- Tiểu Tiểu, Tiểu Sơn ca sẽ sớm may báo thù cho nàng. Hai năm đã qua nhưng có câu “quân tử báo thù mười năm chưa muộn”. Tiểu Sơn ca không thể chờ lâu như vậy. Tiểu Tiểu, nàng hãy chờ xem.

Vừa đốt giấy tiền Kim Tiểu Sơn lại nói :

- Nơi tuổi vàng nàng hãy chăm sóc Cửu Tử, con của chúng ta. Báo với Cửu Tử cha nó đi ra ngoài xa lắm. Tóm lại, có ngày nó sẽ gặp lại cha nó...

Chậm rãi đốt giấy tiền chàng nho nhỏ khấn vái! Thủy Hành Vân đứng sau lưng chàng nói :

- Kim Tiểu Sơn, đừng buồn rầu, nên biết cây trồng ngàn năm sẽ thành củi đốt, người sống đau thương sẽ thành sức mạnh, vì người chết báo thù, vì người sống tiêu hận.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu hai hàng nước mắt tuôn dài nói :

- Tiểu tử biết rồi, tiểu tử phải học võ nghệ của đại thúc đến thành thực.

Vuốt chòm râu bạc Thủy Hành Vân nói :

- Chỉ cần mi chuyên tâm học bảo đảm cả đời mi sử dụng không hết.

Câu nói nay của Thủy Hành Vân cuối cùng Kim Tiểu Sơn sinh lòng nghi hoặc, vì đã có thể cả đời sử dụng không hết sao nay đại thúc lại rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Nhưng mỗi người đều có chỗ khó xử, hoặc nhiều hoặc ít. Điều khó xử đến với bất cứ một ai, không phân biệt giàu nghèo quyền thế. Cũng có thể quyền thế càng cao rồi khó xử gánh càng nhiều, vì thế trên đời này có quá điều khó xử. Tuyệt không thể dùng tiền bạc bồi đắp, dùng quyền uy giải quyết được hết.

Còn điều khó xử của Thủy Hành Vân lại không thể dùng tuyệt học của lão để giải quyết được. Nếu lúc này lão nói cho Kim Tiểu Sơn nghe chàng cũng lắc đầu hết cách mà thôi. Muốn biết trong lòng Thủy Hành Vân ẩn tàng điều khó xử gì, đại khái chỉ có thể chờ đến khi Kim Tiểu Sơn luyện xong Diêm Vương thoa mà thôi.

Trong mái nhà tranh, trên chiếc bàn gỗ chưng bày cúng phẩm còn có con gà quay. Hôm nay Thủy Hành Vân mặc chiếc áo mới, ngồi xếp bằng đạo mạo. Diêm Vương thoa đặt trên bàn cúng.

Kim Tiểu Sơn nghiêm chỉnh, đoan trang sửa lại áo chỉnh tề rồi mới ba lần quì, chín lần lạy trước bàn cúng.

Thủy Hành Vân gật gù đầu chậm rãi nói :

- Thoa phi thoa khước tự thoa, xuyên thoa thương lâm đao kiếm vong.

Kim Tiểu Sơn cũng niệm theo. Thủy Hành Vân lại nói :

- Hôm nay tiếp nhận ngân thoa, hành hiệp trọng nghĩa giang hồ.

Kim Tiểu Sơn cũng vội lập lại một lần. Thế là Diêm Vương thoa sáng ngời lấp lánh đã từ trong tay Thủy Hành Vân vào trong tay Kim Tiểu Sơn đang quì trên đất.

Thủy Hành Vân thở dài một hơi. Hồi lâu Kim Tiểu Sơn nhìn ngắm ngân thoa trong tay mình mà phát ngẩn phát ngơ.

Ngân thoa nặng khoảng bốn cân rưỡi. Tinh quang sáng như ánh sao!

Lúc này bốn ngón tay phải Kim Tiểu Sơn nắm chặt ngân thoa. Chàng phát hiện một đoạn hướng ra ngoài ngân thoa chính giữa cũng sắc bén vô cùng.

Thủy Hành Vân như bị tê liệt trên ghế gỗ, hồi lâu mới thở dốc thốt :

- Kỹ thuật ném thoa mi đã nhập môn. Muốn vận dụng đắc thủ, đạt tới cảnh giới hỏa hầu cần thiết không phải chín mười năm khổ luyện thì khó thể đắc ý. Những việc lâu nay người tập luyện giống như ta bày một tiệc rượu trên bàn cho mi. Tiểu tử mi bắt quá chỉ bắt đầu ăn đĩa bánh nhỏ trước khi vào đại tiệc mà thôi.

Kim Tiểu Sơn vội kính cẩn thi lễ nói :

- Thủy đại thúc đối với tiểu tử ân như tái tạo, tuy không có nghĩa sư đồ nhưng quả thực là tình sư đồ. Có câu nói “một ngày làm thầy suốt đời là cha”. Tiểu tử vĩnh viễn sẽ phụng dưỡng lão nhân gia.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Lão nhân gia biết tiểu tử mi tha thiết muốn báo thù, nhưng mi ngàn lần không được quá nóng nảy. Diêm Vương thoa chỉ cần tái xuất giang hồ bảo đảm tiểu tử mi có nhiều việc bận rộn. Nhất thiết mi phải rèn luyện tinh thông những điều ta dạy mi, mi mới đủ tư cách mang Diêm Vương thoa đi lại giang hồ. Cũng mới có khả năng tìm người đòi lại món nợ.

Kim Tiểu Sơn trong tay cầm Diêm Vương thoa tư thế hiên ngang nói :

- Đại thúc yên tâm, tiểu tử nhất định bỏ ăn quên ngủ khổ luyện Diêm Vương thoa này, không để lão nhân gia thất vọng.

Lại suy nghĩ một hồi Kim Tiểu Sơn nói :

- Nói thật lòng, sau khi đưa đại thúc đến đây tiểu tử thật không có nhiều hi vọng, vì đại thúc một thân bệnh hoạn còn điệt nhi thì nghi hoặc đại thúc thật có bản lĩnh không?

Chàng có chút ngượng ngập cúi thấp đầu. Thủy Hành Vân cười một trận ha hả đến nỗi đàm kéo lên cổ. Lão gắng gượng thở hỗn hển nói :

- Nghi hoặc của tiểu tử mi đại thúc đã sớm nhìn ra rồi!

Cất Diêm Vương thoa vào người Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc nằm nghỉ, tiểu điệt di Trùng Dương trấn mưa một ít thức ăn. Thúc điệt ta cũng uống một vài chung có được không ạ?

Thủy Hành Vân nói :

- Đừng uống rượu, hãy tìm đến đại phu hỏi một số thuốc cho lão nhân gia được rồi.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói :

- Được rồi, tiểu điệt đi đây.

Xem tiếp hồi 3 Dưới chân Bắc Đẩu phong Thủy Hành Vân truyền tuyệt kỹ

3. Hồi 3 Dưới Chân Bắc Đẩu Phong Thủy Hành Vân Truyền Tuyệt Kỹ

Đừng thấy chỉ có dăm ba chiêu mà coi đó là đơn giản. Bất kỳ chiêu nào đều khiến Kim Tiểu Sơn phải luyện ròng rã mấy tháng trời.

Nhưng nghiêm túc mà nói Thủy Hành Vân chỉ dạy Kim Tiểu Sơn ba chiêu :

- Dã Long Trảo

- Thiên Ngoại Tinh

- Diêm Vương Thoa

Ngân thoa dài ba tấc, nặng bốn phân rưỡi đó khi sử dụng nhất định phải có những chiêu thức phải tuân theo trong cước bộ của người giữ thoa. Một mai thoa và người kết làm nhất thể uy lực của nó tuyệt không thua đao kiếm hay binh khí chính thống nào.

Ngày tháng trôi qua thoáng chốc đã ba năm. Ba năm đối với Thủy Hành Vân mà nói là khoảng thời gian vui vẻ vô cùng. Vì trước kia lão nghe đại phu nói căn bệnh của mình đã nhập vào xương cốt. Tuyệt đối không qua một mùa đông. Bây giờ đã qua ba mùa đông rồi mà lão sống càng vui vẻ, càng sống càng cảm thấy có ý nghĩa. Thậm chí tha thiết sống mà không nghĩ đến cái chết nữa.

Hiện giờ tình cảm giữa hai người Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn ngày càng khấn khít. Họ vốn có ý đồ, mục đích riêng. Ngày nay ý đồ và mục đích của người kia hoàn toàn biến thành của chính mình. Họ quan tâm lo lắng cho nhau. Tỉ như Kim Tiểu Sơn sẵn bản đến chiều tối mới về Thủy Hành Vân trách móc nói :

- Bây giờ tiểu tử mi đã có bản lĩnh, mang theo Diêm Vương thoa vào trong núi so với trước kia khá hơn nhiều, làm gì tối trời tối mới về khiến đại thúc lo lắng phập phồng.

Còn Kim Tiểu Sơn khoan khoái mỉm cười đưa mấy con thú săn được nói :

- Chờ tiểu điệt kiếm ngân lượng đủ rồi, trước tiên đưa lão nhân gia vào trong trấn mời danh y, thỉnh cao nhân trị hết bệnh lao cho đại thúc.

Kỳ thực việc Thủy Hành Vân lo lắng cho Kim Tiểu Sơn tuyệt không phải sợ trong núi có dã thú gì mà đó là loại hung ma ác độc hơn loại dã thú gấp trăm ngàn lần. Đó chính là con người vì trong tay Kim Tiểu Sơn cầm Diêm Vương thoa kinh chấn võ lâm. Diêm Vương thoa đã mất tích trong võ lâm chín năm rồi, nếu đột nhiên tái xuất hiện giang hồ những ngày an nhàn của thúc điệt hai người e rằng đến đây là kết thúc.

Mỗi lần nghĩ đến đây bất giác Thủy Hành Vân biểu lộ lòng quan tâm, yêu thương chân thật. Thế nên giữa hai người họ càng giống như cha con.

Còn đối với Kim Tiểu Sơn mà nói, chàng không nghĩ đến việc thành danh cho thiên hạ biết tiếng. Trong lòng chàng chỉ cần có thể ra tay giết được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu báo thù nhà coi như chàng không hoài công ba năm khổ luyện. Còn sau khi báo thù lập tức tìm một nơi yên tĩnh phụng dưỡng Thủy đại thúc đến mãn phần.

Từ việc săn bắn Kim Tiểu Sơn có thể nhìn biết thành tựu Diêm Vương thoa của chàng. Vì không ngoài hai ba tháng chàng lại vác về một con báo rừng. Trong hoang sơn này sẵn được báo không phải chuyện đơn giản. Từ việc săn báo Kim Tiểu Sơn càng biểu lộ cước bộ mà chàng đã khổ luyện, giống như địch nhân lao người về phía mình, mình phải hiểu ngầm trong lòng tích tắc lướt qua. Mỗi lần nhanh hoặc chậm một bước,

cơ hồ đều có ý thức đối phó đối phương. Thế là trong thân pháp tinh xảo thần kỳ đó Diêm Vương thoa của chàng càng biểu hiện uy lực cực kì.

* * * * *

Hoa mai vàng đang rơi rụng. Lại một mùa xuân ấm áp, trăm hoa đua nở đến rồi. Trong gian nhà tranh ở Bắc Đẩu phong không cần đốt than đỏ rực để sưởi ấm nữa.

Kim Tiểu Sơn thu nhập một gánh da thú. Đây là thành quả cả mùa đông của chàng. Có da báo, da chó sói, da hồ li, da thỏ rừng. Sắp bước đi chàng nói với Thủy đại thúc :

- Một gánh da này ước cũng đổi được vài mươi lượng bạc. đại thúc cần gì cứ dặn dò tiểu tử.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Người đừng quên đem vài thang thuốc về cho ta. Tổ bà nó! Lão lang băm đó y thuật của lão quả cao siêu.

Kim Tiểu Sơn vội vã gật đầu nói :

- Tiểu tử không quên đâu! Thủy đại thúc vào phòng ngồi nghỉ đi!

Chàng đi dần dần về nơi xa. Nơi xa đó chính là Trùng Dương trấn. Trong một điểm không có bảng hiệu ở trong trấn đang có bốn năm hán tử đang dùng cơm.

Phổ kỵ nhìn thấy khách quen đi vào cửa điểm của mình bèn bước lên nghênh tiếp cười :

- Hảo bằng hữu, gánh da thú này ít lắm cũng đáng giá một trăm hai mươi tám lượng bạc.

Kim Tiểu Sơn đặt gánh xuống cười nói :

- Tích lũy cả mùa đông này đó. Tiểu nhị cho ta một bát mì.

Lúc này chuông quầy tay cầm tẩu thuốc mỉm cười nói :

- Bằng hữu, đây là gánh da tốt đó.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Da cáo làm áo lót, da báo làm áo bào. Mùa đông dù lạnh đến nứt da cũng không sợ. Chuông quầy sao không chọn một bộ?

Chuông quầy cười ha hả nói :

- Bộ xương già này quen mặc áo bào bông cũ rồi.

Kim Tiểu Sơn lúc này tiếp lấy tô mì rồi nói với tiểu nhị :

- Tiểu nhị, ta nghe nói mỡ báo ngâm là thuốc dẫn hảo hạng. Nếu thành cao được còn trị được bệnh phong thấp. Ta có nấu được một số, phiền mi nghe ngóng xem có ai cần ta sẽ đến bán.

Tiểu nhị nói :

- Có thể chế thuốc đương nhiên là tiệm thuốc cần. Tiệm thuốc ở Trùng Dương trấn bên phải không xa có bốn năm nhà. Tiểu nhân sẽ đi hỏi cho khách quan.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói :

- Đa tạ!

Kim Tiểu Sơn còn đang gấp mì ăn. Tiểu nhị đã mời một lão đại phu đến. Lão mỉm cười nói với Kim Tiểu Sơn :

- Lão phu đến rồi, nghe nói khách quan có da thú lại có mỡ báo cho nên lão muốn đích thân xem.

Kim Tiểu Sơn vội vã đứng dậy nghinh đón, chàng ôn tồn nói :

- Vốn là tại hạ bán được ngân lượng cũng phải tìm đến đại phu, vì đại thúc của tại hạ còn muốn dùng vài thang thuốc nữa.

Lão đại phu tóc hoa râm, chòm râu đã rung rinh, cười ha hả nói :

- Ất là ất, giáp là giáp, hai việc khác nhau. Bây giờ lão đến đây để xem qua hàng hóa của mi. Ta nghe nói mi có da báo còn có mỡ báo nấu thành cao. Mau đem ra cho lão xem.

- Đại phu, lão xem mỡ báo đây.

Đại phu dùng ngón trỏ tay phải quẹt lấy một chút rồi đặt vào lòng bàn tay trái. Chạm rãi lão úp lòng bàn tay phải xuống bàn tay trái, rồi chăm chú nhìn vào lưng bàn tay phải.

Ngay cả chưởng quầy cũng giật mình vì trên lưng bàn tay phải của đại phu có một lớp mỡ thần kỳ. Đường nhiên đó là mỡ báo.

Lão đại phu gật gật đầu nói :

- Không sai, chính là mỡ báo!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Đường nhiên là mỡ báo rồi. Ta đích thân cắt trên mình con báo xuống để nấu làm sao sai được!

Lão lang lại sờ vào mấy miếng da báo nói :

- Lão nhân gia không muốn chiếm phần lợi. Bây giờ ta hốt cho mi mười thang thuốc, ngoài ra còn đưa thêm cho mi năm mươi lạng bạc là giá của da báo mỡ báo.

Mi bán hay không?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe vui mừng khôn xiết nói :

- Da báo mỡ báo bây giờ là của lão. Chờ tới lúc ta trở về sẽ đến tiệm lão lấy ngân lượng và thuốc.

Lão đại phu không nói nhiều, một tay nhắc hủ mỡ báo nặng bảy tám cân, tay kia kẹp lấy da báo, mặt mày đắc ý bước ra khỏi cửa tiệm.

Kim Tiểu Sơn ăn mì xong rồi gánh da đi dọc theo đường Trùng Dương trấn.

Thoáng chốc gánh da thú đã bán sạch. Lúc này chàng hớn hử đến tiệm thuốc lấy năm mươi lạng bạc và mười gói thuốc, vui vẻ đi về hướng Bắc Đẩu phong. Kim Tiểu Sơn vừa đi vừa ngâm nga khúc nhạc Tây Sơn. Men theo sơn đạo Kim Tiểu Sơn hát:

Mùng một đến mười lăm

Trăng mười lăm sáng tròn

Gió xuân...

Kim Tiểu Sơn giật nảy mình dừng lại vì phía trước đột nhiên xuất hiện năm tráng hán, trong tay năm người lăm lăm năm cây đại đao sáng ngời ánh thép, đang ngửa cổ cười sặc sụa. Nắng chiều soi rõ từng khuôn mặt mỗi người, khiến Kim Tiểu Sơn quát :

- Các ngươi... Không phải là khách ăn cơm trong tửu điểm ở Trùng Dương trấn sao? Các ngươi...

Một đại hán to mập đứng giữa, người này mặt tròn như cái mâm, mập như trứng gà. Có thể nói trứng gà tròn bao nhiêu hán tròn bấy nhiêu. Ngay cả mắt miệng mũi cũng tròn, mặt mày nhẵn nhụi không chút râu. Hán oàm oàm nói :

- Tiểu tử, mi nhìn không sai, bọn lão gia từ Trùng Dương trấn đến. Mi có biết bọn ta làm nghề gì không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Các vị làm nghề gì ta làm sao biết được?

Gã mập chỉ Kim Tiểu Sơn rồi cười hăng hắc như khóc nói :

- Tiểu tử mi không biết được nhưng mi có chút quan hệ, lẽ nào tiểu tử mi không biết?

Kim Tiểu Sơn hoang mang hỏi :

- Quan hệ gì?

Một tráng hán khác nhếch đôi môi dày nói :

- Quan lão mập, không cần nói nhiều lời như vậy, làm xong rồi đi mau.

Kim Tiểu Sơn còn chưa hiểu hán nói gì thì nhìn thấy Quan lão mập đột nhiên nói :

- Tiểu tử, mi muốn mạng sống hay muốn ngân lượng?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi :

- Cái gì gọi là muốn mạng sống? Muốn mạng của ai? Muốn ngân lượng ra sao?

Quan lão mập cười hăng hắc làm rung động từng tảng thịt trên mặt nói :

- Trúng thối kia, mi nếu không phải giả dạng hồ đồ thì nhất định là một thằng đại ngốc.

Tráng hán mặt dày đứng cạnh cười lạnh nói :

- Muốn phân biệt hãy xem lão tử cho hán hiện nguyên hình.

Cây đại đao trong tay vù một tiếng nhắm thẳng vào vai trái Kim Tiểu Sơn.

Tình cảnh có thể nói là một đao xong chuyện.

Gánh không trên vai còn chưa để xuống, Kim Tiểu Sơn thoáng lắc lư theo bản năng chàng thi triển bộ pháp mà Thủy Hành Vân đã dạy, nhẹ lướt qua dưới đại đao của đối phương chém. Xuống. “Vù” một tiếng, đòn gánh trên vai cơ hồ quét vào đầu tráng hán.

Tráng hán môi dày chém hụt vào khoảng không phải vội hụp xuống tránh đòn gánh của Kim Tiểu Sơn, bất giác ngẩn người cười lạnh nói :

- Lão bà nó! Lão tử xem mi tránh né nơi đâu?

Một tia sáng lóe lên như ánh chớp nhắm vào ngực Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn không chờ đường đao đến nơi thân hình ung dung tự nhiên nghiêng nhẹ sang bên. Lưỡi đao sắc bén lướt ngang bên người.

Tráng hán môi dày gầm lên một tiếng bật người lên nói :

- Hảo tiểu tử! Thì ra mi có luyện võ.

Kim Tiểu Sơn thấy thế tiến của đối phương hung hãn vội hai tay nắm chặt đòn gánh, ngăn trước đỡ sau một mạch hóa giải mười tám đao thức của đối phương.

Tên mập nãy giờ đứng xem vung tay lên nói :

- Bao vây! Giết!

Thế là năm cây đại đao đồng loạt vây kín Kim Tiểu Sơn vào giữa. Trong bóng múa tay chập choạng của đòn gánh Kim Tiểu Sơn xoay chuyển thân mình như phi thoa, không ngừng lướt qua dưới năm cây đại đao. Thì ra bộ pháp Thủy Hành Vân đã truyền thụ khi gặp địch nhân đông người thân pháp di động nhảy múa giống như phi thoa.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đang ở giữa năm ngọn đại đao chém cuồng loạn. Đòn gánh cơ hồ bị chém gãy hết. Trong lúc gấp rút chợt thấy thân hình chàng lắc lư hai tay ném chiếc đòn gánh ra, thoái lui chạy dài, miệng không ngừng kêu lên :

- Ta không biết tại sao bọn mi nhất quyết muốn ta chết?

Tiếng nói chàng chưa dứt người đã phóng xa mười trượng. Tên mập bèn la lớn :

- Đuổi theo!

Thế là năm tráng hán đuổi sát sau lưng Kim Tiểu Sơn. Nếu vì không lo cho mấy thang thuốc của đại thúc với cước bộ của chàng dù cho tuần mã cũng không đuổi kịp. Đến Bắc Đẩu sơn Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại nhìn thì thấy năm tên tráng hán xa xa đuổi theo rất gấp. Bất giác chàng kêu toáng lên :

- Đại thúc, đại thúc!

Kim Tiểu Sơn vừa xông đến trước nhà tranh Thủy Hành Vân đã chống gậy bước ra hỏi :

- Thế nào, tiểu tử làm gì như ma đuổi vậy?

Kim Tiểu Sơn chỉ tay ra sau hồn hển nói :

- Năm người muốn giết tiểu diệt, bọn họ muốn lấy ngân lượng trên mình tiểu diệt.

Thủy Hành Vân ngẩng đầu nhìn ra xa :

- Không sai! Có đám tráng hán từ trên đó chạy đến. Hừ! Giết người, cướp của!

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi :

- Đại thúc nói bọn chúng là thổ phỉ?

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Đồ ngốc! Đã muốn lấy vàng còn đòi lấy mạng đương nhiên là thổ phỉ cường đạo rồi.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

- Ở Trùng Dương trấn tiểu diệt còn thấy bọn chúng ăn cơm trong tửu điếm. Tại sao là cường đạo được?

Thủy Hành Vân mỉm cười đáp :

- Lời thường có nói “Cường đạo đi bên đường không có lợi, không gây tội. Khi ăn cơm là người tốt, chỗ không người là thổ phỉ”. Chỉ vậy mà thôi.

Kim Tiểu Sơn kinh hồn hỏi :

- Cường đạo đuổi đến phải làm sao bây giờ?

Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử, có nhớ hai câu ta từng nói với mi không?

Kim Tiểu Sơn gấp rút hỏi :

- Bọn họ sắp đến rồi, đại thúc đã nói hai câu gì?

Thủy Hành Vân mặt lộ vẻ nghiêm túc nói :

- Thoa phi thoa khước tự thoa. Phi thoa thương lâm đao kiếm vong.

Kim Tiểu Sơn chỉ năm tên tráng hán đã đuổi đến hỏi :

- Đại thúc, tiểu diệt phải dùng Diêm Vương thoa?

Thủy Hành Vân tiếp lấy mấy thang thuốc rồi cầm luôn bao ngân lượng của Kim Tiểu Sơn cười cười nói với năm tên tráng hán đã đến nơi :

- Các vị, lão chỉ là lão già ốm như que củi. Các vị cứ tận sức dùng binh khí trong tay tiếp đón tiểu tử này. Xong rồi các vị lấy bạc mà đi.

Lão lại cười ha hả một trận, chậm rãi bước lên đứng ngay ngạch cửa nhà tranh.

Tên mập hồn hển lớn tiếng mắng :

- Cẩu tặc! Mi chạy giỏi lắm, khiến các lão tử mi chạy theo một trận. Bây giờ xem mi còn chạy được nữa không?

Quả thật cả năm tên không quan tâm gì đến Thủy Hành Vân lại cấp tốc vây Kim Tiểu Sơn vào giữa. Kim Tiểu Sơn chậm rãi đưa tay ra sau rút ra bao vải nhung màu lục cũ kỹ. Năm tên đều không biết Kim Tiểu Sơn đang giở trò gì đều mở to mắt nhìn xem.

Thái độ rất cẩn thận Kim Tiểu Sơn bóc bao vải ra. Bỗng một luồng sáng lấp lánh xuất hiện trong lòng tay Kim Tiểu Sơn. Tên mập ngạc nhiên chỉ vào bàn tay Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Mẹ nó! Đây là đồ gì?

Một tên khác trong bọn lại hỏi :

- Tiểu tử, có phải nó làm bằng bạc không?

Đại hán môi dày “Hừ” một tiếng nói :

- Mi giao nó cho ta!

Vừa nói cương đao loang loáng đã xông vào người Kim Tiểu Sơn mãnh liệt chém xuống đầu chàng. Xem tình hình hẳn muốn chỉ một đao chém rơi đầu Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn tay cầm cái vòng tay của Diêm Vương thoả bước ngang một bước, tay phải vút ra vừa nghe “keng” một tiếng đại đao của tráng hán môi dày dạt ra một phía, còn hắn té lăn xuống đất mấy vòng, trúng vào chân đồng bọn mới được dìu đứng dậy.

Tráng hán môi dày vừa đứng dậy đã uốn người nói với tên mập họ Quan :

- Tổ bà nó! Tà môn ngoại đạo.

Tên mập họ Quan vội phất tay nói :

- Giết nó cho ta!

Tiếng “giết” vừa thốt ra khỏi miệng hắn cử đao xả chém liên, ánh sáng lạnh tua tủa chớp giạt chung quanh Kim Tiểu Sơn. Bên ngoài nhìn vào giống như năm con sói đói muốn xé xác một con dê. Tiếng đao vun vút xen lẫn tiếng mắng không ngừng. Diêm Vương thoả chưa rời khỏi tay, ngăn đông đỡ tây, quét dọc đưa ngang. Thân hình bộ pháp của chàng đều thuận theo tự nhiên, tránh né vào chỗ an toàn. Năm đại đao kích vào khoảng không.

Thủy Hành Vân đứng trên ngạch cửa gật gật đầu nói :

- Công lực thì có. Cái khiếm khuyết chỉ là một chữ “ác”. Đây không thể một sáng một chiều luyện thành. Càng không phải bản năng mới sinh ra. Hừ! Phải luyện tập!

Vốn không thù không oán Kim Tiểu Sơn không thể hạ thủ. Không chỉ vì đối phương muốn cướp ngân lượng của chàng mà lấy mạng chúng. Kim Tiểu Sơn sau khi nghe Thủy đại thúc nói trong lòng lo sợ. Lập tức lớn tiếng gọi :

- Đại thúc, đại thúc, tiểu tử phải làm sao?

Thủy Hành Vân vuốt râu nhìn Kim Tiểu Sơn tung hoành trong đám đao lấp lánh nói :

- Máu và nước mắt rèn luyện ra kinh nghiệm, mà tích lũy của kinh nghiệm mới là pháp môn duy nhất đạt được thành quả của thắng lợi. Trước mắt là một cơ hội hiếm có. Tiểu tử, là rồng hay rắn đều do mi.

Vừa chống đỡ trong trùng trùng bóng đao Kim Tiểu Sơn vừa kêu lớn :

- Năm vị, tại hạ thực không nỡ muốn thấy máu tanh.

Tên mập vừa vung đao chém cuồng loạn vừa cười ha hả nói :

- Trái lại bọn lão gia nhất định muốn thấy máu tuông trên mình mi! Đồ trướng thối! Mau nộp mạng!

Tráng hán môi dày cơ hồ đã bùng ngọn lửa sát khí hăm hực mắng :

- Tổ bà mi, tránh né hay lắm!

Lúc này Kim Tiểu Sơn phát hiện bên trái trước mặt mỗi hướng một đại đao vun vút chém đến. Bên phải và sau lưng ba hướng ba đại đao lại không đồng bộ vị bố đến. Tên mập cười hắc hắc, hai tay cầm đao bổ đến. Thật quá hiển nhiên đó là trận pháp giết người “Bát Đại Khoái”.

Thế là Diêm Vương thoả xuất thủ. Một thanh âm “vù” có lẫn tiếng trầm giọng của Kim Tiểu Sơn :

- Hãy coi Diêm Vương thoa!

Năm tiếng kêu rầm rắc phát ra thành một tràng liên tiếp chỉ như nghe một tiếng mà thôi. Giống như sao băng liên tiếp trúng mục tiêu. Cả bọn năm người đều trúng phi thoa trên mặt. Ngân thoa xuyên qua đầu nhanh không thể tả, sắc bén xảo diệu vô bì xuyên vào mặt của người khác.

Diêm Vương thoa vừa trở lại trong tay Kim Tiểu Sơn, bọn lão mập cả năm tên trên mặt đều có một lỗ máu. Máu tươi rịn ra ngoài. Chúng đồng loạt ngã xuống.

Không có người chạy thoát đương nhiên cũng không có người còn sống. Thậm chí ngay cả một tiếng kêu rên cũng không có.

Nhìn năm tên bọn Quan lão mập té nhào chung quanh mình Kim Tiểu Sơn nhìn ngân thoa trên tay mình chưa kịp dính một giọt máu nào. Đương nhiên đó là Diêm Vương thoa di động quá nhanh, khó có thể tưởng tượng được thì thoa đã chuyển qua vị trí khác.

Thủy Hành Vân đang đứng ở cửa nói :

- Nhóc tiểu tử, đừng đứng đờ đẫn ở đó nữa, mau sắc thuốc cho đại thúc. Uống thuốc xong lão nhân gia còn phải ngủ một giấc nữa.

Kim Tiểu Sơn kinh hoàng lập cập đến bên Thủy Hành Vân nói :

- Đại thúc, tiểu diệt giết người rồi!

Thủy Hành Vân hừ lạnh nói :

- Không ra gì! Giết mấy tên như vậy cũng đáng để mi kinh hoảng khiếp đảm sao tiểu tử! Mi đừng quên cái mi học là để giết người. Mi cho rằng vũ khí của đại thúc chỉ là hư danh trên đời sao?

Kim Tiểu Sơn vội bỏ ngân thoa vào trong bao, lấy thuốc vào nhà sắc nhưng tâm tình khó bình tĩnh lại hỏi :

- Nói như vậy tiểu diệt có thể đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu rồi sao?

Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử, Diêm Vương thoa có ba tuyệt chiêu, vừa rồi tại sao mi dùng chiêu thứ ba?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người nói :

- Tiểu tử sợ trong vòng vây năm đại đao truy sát chỉ có chiêu Diêm Vương thoa mới có thể ứng phó được.

Trề miệng, chòm râu trắng rung rung Thủy Hành Vân nói :

- Năm tên vô loại này mi đừng đánh giá chúng quá cao. Mi chỉ cần sử dụng “Dã Long Trảo” cũng đủ dẹp sạch bọn chúng.

* * * * *

Một bát thuốc nóng bốc hơi nghi ngút bưng đến trước mặt Thủy đại thúc.

Thuốc nóng nhưng so lại không nóng ấm bằng Kim Tiểu Sơn đối với Thủy Hành Vân. Chàng thổi chén thuốc cho bớt nóng, đến lúc vừa dùng mới trao chén thuốc cho Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân tiếp chén thuốc nói :

- Đừng hầu hạ nhiệt tình hơn lửa nữa. Làm vậy có vẻ giả dối.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tiểu tử đối với đại thúc chỉ một lòng chí thành và mãi mãi hiếu kính như vậy.

Uống thuốc xong Thủy Hành Vân đưa chén không cho Kim Tiểu Sơn nói :

- Nói đi, trong lòng mi có dự tính gì?

Kim Tiểu Sơn thoáng ngập ngừng nói :

- Sắp ba năm rồi, không biết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu bây giờ đang ở đâu?

Cười ha hả Thủy Hành Vân nói :

- Ta nói rồi, trong lòng mi tất có tâm sự, đại thúc sao lại không biết!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thù chưa báo, tiểu tử mang nặng trong lòng, ăn ngủ không yên.

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Đúng vậy! Nếu không mi học một thân bản lãnh để làm gì? Hơn nữa nếu một người dễ dàng quên đi mối thù thì khác gì loài cầm thú.

Kim Tiểu Sơn hoan hỉ nói :

- Tiểu tử có thể tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu báo thù được rồi!

Thủy Hành Vân trầm tư một lát nói :

- Hải tử, mi đi báo thù còn đại thúc mi an trí ra sao?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Tiểu diệt nhất thiết nghe lời đại thúc.

Vuốt chòm râu cười khan một hồi Thủy Hành Vân nói :

- Hừm! lão nhân gia dần dần phát hiện mi thật hơn một đứa con ruột rất nhiều. Tiểu tử, coi như ta không nhận lầm người.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Đại thúc sao nói vậy. Diệt nhi không chỗ dựa, đại thúc không chỗ nương. Hai người không chỗ nương tựa kết thân với nhau biến thành tiểu diệt có chỗ dựa, đại thúc có chỗ nương không phải tốt hơn sao?

Chậm rãi vỗ vỗ vào vai Kim Tiểu Sơn Thủy Hành Vân nói :

- Nếu đại thúc nói lão cùng mi đi tìm kẻ thù, tiểu tử mi có cảm thấy lão nhân gia thành của nợ của mi không?

Kim Tiểu Sơn nghiêm mặt nói :

- Đại thúc, đây là lời nói gì? Tiểu tử không phải nói qua sao? Thúc diệt ta cùng nhau chung sống mới có thể có chỗ nương tựa.

Câu nói của Kim Tiểu Sơn khiến Thủy Hành Vân liên tiếp gật đầu nói :

- Xem ra lời nói của mi phát tự lòng thành, là người có lương tâm. Phàm trên đời người có lương tâm nhất định có tiền đồ. Được! Cuộc đời này của đại thúc coi như đi theo tiểu tử mi.

Tối hôm đó sau khi Kim Tiểu Sơn săn sóc Thủy Hành Vân nằm trên giường rồi chàng ngồi bên mép giường nói :

- Đại thúc, vừa rồi tiểu diệt suy nghĩ qua hai ba ngày nữa chúng ta phải lên đường, chỉ vì sức khỏe đại thúc không thể đi đường dài cho nên...

Thủy Hành Vân đột ngột ngồi bật người dậy giận nói :

- Tiểu tử, thì ra mi nói để nghe để gạt người. Sức khỏe lão nhân gia không tốt không thể đi đường dài. Mi muốn mượn cớ để bỏ ta lại. Hảo tiểu tử xem ta là người gây phiền lụy cho mi.

Kim Tiểu Sơn vội vã khoát tay nói :

- Đại thúc, đừng hiểu lầm cũng đừng nóng nảy. Đại thúc phải nghe tiểu diệt nói hết rồi nổi giận cũng không muộn.

Thủy Hành Vân giận mắg :

- Nói đến cùng cũng là ném bỏ lão già này.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Căn bản không có việc này.

Thủy Hành Vân nói :

- Không phải mi nói lão già không thể đi đường dài sao?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tiểu diệt còn một câu chưa nói hết.

Thủy Hành Vân nói :

- Được! Mi cứ khua môi múa mép cho khoái mồm đi. Chỉ có một việc tiểu tử mi phải hiểu rõ, muốn bỏ rơi lão già này, phải tay mà đi đó chỉ là mi đang nằm mộng.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tiểu tử hiểu đại thúc tuyệt không thể đi bộ đường dài được. Trước mắt tiểu tử có không ít ngân lượng. Sáng sớm mai tiểu tử đến Trùng Dương trấn xem có con ngựa nào thích hợp mua một con về để đại thúc cưỡi thay chân. Đại thúc cảm thấy thế nào?

Thủy Hành Vân đột nhiên cười ha hả nói :

- Hảo tiểu tử, mi ăn nói ngập ngừng buộc lão nhân gia phải chờ mắg! Ha... Ha...

Kim Tiểu Sơn cũng cười theo nói :

- Đại thúc, oan cho tiểu diệt.

Thủy Hành Vân cơ hồ tinh thần phấn chấn. Lúc này mới chậm rãi ngồi thẳng thân mình nói :

- Kỳ thực, đại thúc sống ở đây đã quen rồi. Non xanh, xanh đến khiến người ta sảng khoái, nước biếc, biếc đến nỗi lão nhân gia muốn nhảy xuống bơi lội. Có thể ở đây an dưỡng tuổi trời trong thiên hạ có được mấy kẻ có thể đạt được. Lại nữa, thường được thưởng thức các món thứ rừng mi săn được. Quả thật cuộc đời vui thú!

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Chỉ cần tiểu tử báo được thù nhất định trở về nơi đây phụng dưỡng lão nhân gia.

Nhè nhẹ lắc đầu Thủy Hành Vân nói :

- E rằng không còn những ngày tháng tốt đẹp đâu.

Kim Tiểu Sơn làm sao hiểu được lời nói của Thủy Hành Vân, chàng còn rằng lão lo lắng quá đáng nên mỉm cười nói :

- Không sao đâu, vừa giết xong Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đại thù của tiểu tử cũng đã báo xong, lúc đó thúc diệt chúng ta trở về chân Bắc Đẩu phong sống qua những ngày bình yên. Như vậy có gì mà khó?

Thủy Hành Vân thở dài nói :

- Đó là vì Diêm Vương tha. Tiểu tử mi phải biết vậy.

Kim Tiểu Sơn đưa tay sờ nhẹ vào Diêm Vương thoa đang giắt bên lưng, mặt thoáng nghi ngờ nhưng chàng không hỏi lại vì lúc này trong lòng chàng đang cảm thấy phấn khởi trước sự ảo diệu của Diêm Vương thoa, đủ để đối phó với tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Nhưng Kim Tiểu Sơn đâu ngờ rằng rồi đây Diêm Vương thoa sẽ đưa chàng đến cuộc đối đầu hung hiểm hơn nhiều.

* * * * *

Phía trước Thủy Hành Vân đã đạp trên đá núi vượt qua dòng suối còn Kim Tiểu Sơn vẫn lặng lẽ đứng trước hai phần mộ phía sau ngôi nhà tranh. Chàng vuốt ve nắm mộ lạnh buốt :

- Tiểu Tiểu! Sơn ca đi tìm kẻ thù đây. Tiểu Tiểu có linh thiêng hãy đưa đường dẫn lối cho Sơn ca sớm tìm gặp kẻ thù.

Chàng lại chậm chạp đi vòng quanh hai ngôi mộ rồi mới nghiêng chặt rằng quay người đuổi theo Thủy Hành Vân đi xa xa phía trước.

Kim Tiểu Sơn và Thủy Hành Vân hai người cùng đi đến Trùng Dương trấn.

Trên đường lại ghé qua khách điểm cũ. Phở kỵ vừa nhìn thấy đã ngạc nhiên cười hỏi :

- Lão vẫn còn sống sao?

Cây gậy trên tay Thủy Hành Vân gõ gõ trên đầu tên tiểu nhị mắng :

- Tổ bà mi! Sao mi nói vậy?

Tên phở kỵ né mình rất nhanh để tránh, mặt giả dờn nhún nhó cười nói :

- Lão nhân gia đừng nổi giận. Thật ra là có nguyên nhân.

Thủy Hành Vân giận mắng hỏi :

- Tổ bà mi! Nguyên nhân gì?

Phở kỵ nhường cho hai người vào trong điểm rồi mới cười nói :

- Chúng ta ở đây không phải có một lão đại phu sao?

Thủy Hành Vân hỏi :

- Có phải tên cầu đại phu có tiền nói xem bệnh không?

Tên phở kỵ gật đầu đáp :

- Đúng! Đúng ở Trùng Dương trấn cũng chỉ có một mình lão khám bệnh thôi.

Thủy Hành Vân đã ngồi xuống ghế, cây gậy để dựa vào bàn, lão chậm rãi hỏi :

- Tên cầu đại phu đó đã nói gì?

Phở kỵ cười ha hả đột nhiên hấn khom lưng thấp giọng nói với Thủy Hành Vân :

- Ba năm trước lão có nhớ mình bị bệnh nặng, tình cảnh thật khốn cùng ở trong quán tiểu nhân không? Lão đại phu đó xem bệnh cho lão nhân gia đã từng nói với chuồng quây là lão nhân gia chỉ có thể sống thêm được hai ba tháng vì bệnh lao của lão nhân gia đã nhập vào phế phủ. Ngày nay chẳng những ba tháng mà đã ba năm rồi lão nhân gia vẫn còn sống. Trông ra lại còn mạnh khỏe hơn trước. Chỉ điểm này cũng đủ biết lời đại phu đó không đúng rồi!

Thủy Hành Vân cười khoái trá nói :

- Tiểu quỷ mi có từng gặp qua một người bị bệnh sắp chết mà mỗi ngày ăn một con gà không? Cầu đại phu hấn chỉ nói càn. Có thể hấn sẽ chết trước nữa đấy. Mi chờ mà xem.

Kim Tiểu Sơn cười nói với phở kỵ :

- Đừng ở đây khơi chuyện khiến đại thúc không vui. Mau đi hầm một con gà mái thật mập cho đại thúc, rồi đem cho ta hai cái bánh chiên lớn, một cân thịt trâu xắt mỏng, một ổ cơm mềm. Ăn xong bọn ta có việc còn phải lên đường sớm.

Phở kỵ vội vã chạy ra sau bếp. Chuồng quây tay cầm tẩu thuốc mỉm cười bước đến :

- Nhìn thấy tiểu ca mang theo bao hành lý, có lẽ phải đi xa?

Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói :

- Đúng là phải đi xa. Hơn nữa còn có một việc muốn phiền chưởng quầy làm giúp.

Kéo chiếc ghế dài ra ngồi xuống chưởng quầy cười nói :

- Việc gì? Tiểu ca có thể nói đi.

Kim Tiểu Sơn nhìn sang Thủy Hành Vân chỉ thấy lão đang nhắm mắt dưỡng thần, chàng mới nói :

- Thế này, thúc diệt bọn ta muốn đi một chuyến xa nhưng đại thúc ta có bệnh trong người khó thể cùng ta đi bộ khắp nơi nên ta muốn nhờ chưởng quầy mua giùm một con ngựa hay lừa gì cũng được, miễn là có thể thay chân cho đại thúc.

Chưởng quầy vừa nghe đã đưa ngón tay cái lên nói với Thủy Hành Vân đang nhắm mắt :

- Đây thực là phúc của lão nhân gia, trên đường thu được một đứa cháu tốt như vậy, còn hơn cả con ruột. Có câu rằng “trong năm sợ ngày thu bị hạn, người sợ tuổi già khổ”, nay lão được đứa cháu hiếu kính, lão có phúc quá rồi.

Thủy Hành Vân nghe mấy lời đó trong lòng cảm thấy thật khoan khoái nhưng lão vẫn im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Kim Tiểu Sơn vội nói với chưởng quầy :

- Đại thúc là người không thích nhiều lời. Chưởng quầy mau hỏi thăm giùm xem ở Trùng Dương trấn có súc vật bán không?

Chưởng quầy đứng dậy nói :

- Được rồi! Ta sẽ đi hỏi giùm cho tiểu ca. Nhưng Trùng Dương trấn không lớn lại không có trại bán lừa ngựa. Chỉ có vài người nuôi súc vật nhưng không biết họ có chịu bán không.

Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói :

- Vậy làm phiền chưởng quầy rồi.

Chưởng quầy ra khỏi khách điểm không lâu thì từ phía sau phổ ký hai tay bưng một tô canh to, khói bốc lên ngùn ngụt, cẩn thận đưa đến trước mặt Thủy Hành Vân cười nói :

- Đây là con gà mái mập của lão nhân gia. Người trong bếp nghe nói lão nhân gia dùng nên đặc biệt thêm vào năm cái nấm hương to. Đừng nói lão ăn ngay cả tiểu nhân ngửi thấy mùi cũng đã cảm thấy khoan khoái cả người.

Nấm hương gà béo trong bát canh đã sớm hấp dẫn Thủy Hành Vân. Lão cười ha hả đưa bàn tay khô gầy bưng bát lên, trước tiên húp mấy ngụm nước canh rồi gật gật đầu nói :

- Ngon! Ngon!

Thúc diệt hai người đang cảm cú thưởng thức món ăn ngon ngoài điểm đã vang lên tiếng bước chân thỉnh thoảng. Chưởng quầy đã bước vào trong điểm đến bên Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Lão đã hỏi khắp nơi nhưng những người nuôi lừa ngựa nếu không kéo xe thì cũng để cày bừa, chỉ tìm được một con lừa nhỏ này thôi. Tiểu ca xem có vừa ý không?

Kim Tiểu Sơn nhìn ra ngoài cửa điểm đã nghe Thủy Hành Vân nói :

- Có lừa nhỏ cũng được, còn hơn đi bộ.

Kim Tiểu Sơn nghe lời đứng dậy bước ra khỏi cửa thì thấy con lừa nhỏ toàn thân một màu lông chuột, giữa hai mắt có một đốm trắng, hai lỗ tai dựng đứng xem ra rất khỏe mạnh. Có một hán tử trẻ tuổi đang giữ con lừa đó. Chưởng quầy trả giá giúp cuối cùng mới bán với giá ba mươi lượng bạc.

Đi đến cạnh bàn Kim Tiểu Sơn nói với Thủy Hành Vân :

- Tạm thời đại thúc cưỡi con lừa nhỏ này vài ngày, chờ khi đến đại trấn có trại bán ngựa lúc đó tiểu diệt sẽ mua một con ngựa tốt để đại thúc cỡi.

Thủy Hành Vân khoát tay nói :

- Không cần quá lo cho đại thúc. Con lừa nhỏ này cười cũng không tồi. Cước bộ của lừa bền bỉ, khi đi hay chạy cũng không qua lắc lư. Chỉ có tiểu tử mi nên phải cười ngựa.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Đại thúc đừng quên cước bộ của tiểu diệt là đệ nhất cao nhân.

Gấp một tấm mền cũ lót trên lưng lừa, Thủy Hành Vân ngồi trên đó. Bốn vó lừa bịt sắt gỗ cồm cộp trên mặt đường, thân hình lão lắc lư nhịp nhàng. Lão cảm thấy như đang ngồi trên vồng đung đưa, mắt muốn nhắm nghiền để ngủ, miệng lão nở nụ cười vui vẻ. Con đường trải dài phía trước.

Kim Tiểu Sơn vác bao hành lý đi bên cạnh, cước bộ rất nhanh. Thỉnh thoảng chàng đưa mắt nhìn Thủy đại thúc đang ngồi trên lưng lừa gương mặt đầy hoan hỉ, nhìn giống như đang đi du lãm chứ không phải đang vội vàng tìm kiếm kẻ thù Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, đi xé xác hắn ra mà báo hận.

Đường đi dần về phái sơn đạo, lại nhìn thấy xa xa khoảng rừng tùng tối đen.

Lập tức Kim Tiểu Sơn chỉ về phía xa đó nói :

- Đại thúc nhìn xem, tiểu diệt đã gặp bọn Trương Diệu trong đám rừng tùng trước mặt đó. Đã ba năm rồi không hiểu có còn tên nào ở đó làm ăn không?

Ngay cả mi mắt cũng không mở Thủy Hành Vân lạnh nhạt nói :

- Trương Diệu là hạng người gì mà khiến mi phải nhắc đến?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc ơi! Đừng có xem thường tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đó, trước kia chỉ không quá một chiêu hắn đã đá tiểu diệt lăn xuống đầm nước dưới chân vách đá rồi.

Thủy Hành Vân cười lạnh leo nói :

- Đồ ngốc. Đó là chuyện ba năm về trước, so sánh với bây giờ là một trời một vực. Nếu lúc này tên Trương Diệu muốn chạm đến một sợi tóc của mi e rằng lão sư tổ của nó cũng không làm được.

Kim Tiểu Sơn ngập ngừng nói :

- Cảnh xưa đã ở trước mặt, dấu sao tiểu diệt cũng có chút khiếp sợ.

Thủy Hành Vân nói :

- Người luyện võ cần phải bình tĩnh. Một khi chạm mặt không thể có lòng khiếp sợ, vì đó là việc đại cầm kỵ khi đối địch.

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực bước đi trở nên hùng mạnh cười nói :

- Đại thúc giáo huấn đúng lắm. Tiểu diệt đã bình tĩnh rồi.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Được rồi! đại thúc nói với mi lần nữa. Kẻ nào tay cầm Diêm Vương thoa kẻ đó chính là đệ nhất thiên hạ.

Đây có lẽ là Thủy Hành Vân muốn củng cố niềm tin cho Kim Tiểu Sơn nhưng đây cũng là sự thật. Vì Thủy Hành Vân vốn là thủ lĩnh của nhân vật giang hồ, danh tiếng lẫy lừng của lão Kim Tiểu Sơn không biết mà Thủy Hành Vân cũng không nói qua với chàng.

Hai người cứ một mực đi thẳng đến khu rừng đen tối phía trước. Gió thổi mạnh khiến rừng tùng xào xạc không ngừng.

Trên lưng lừa Thủy Hành Vân đột nhiên mở tròn đôi mắt nói :

- Tiểu tử! Mi phải đề phòng. Trong rừng có người ẩn nấp.

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói :

- Tiểu diệt đã sớm nghe thấy mà không chỉ có năm ba người.

Nên biết ba năm trở lại đây Kim Tiểu Sơn theo Thủy Hành Vân khổ luyện thánh giác, đã nhanh nhạy hơn nhiều. Lúc này Thủy Hành Vân cười nói :

- Thế thì để xem bản lĩnh của mi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc! Bọn họ không đến thì ta không giết. Tốt nhất khi gặp mặt thì tên Tọa Sơn Hổ cũng xuất hiện để tránh tốn thời gian chúng ta phải đi chân trời góc biển tìm kiếm hân.

Ngừng một lát chàng lại nói :

- Chỉ cần giết được tên Tọa Sơn Hổ sau đó chúng ta sẽ trở về nhà dưới chân Bắc Đẩu phong, lúc đó sẽ chẳng có ai đến khuấy rối bọn ta. Đại thúc nghĩ sao?

Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Việc theo ý người thật quá xa vời. Hay nhất là tiểu tử mi hãy chuẩn bị để đối phó với đám thổ phỉ trong đám rừng kia.

Lẫn trong thanh âm của Thủy Hành Vân là một tiếng còi xé tai vang lên.

Thoáng chốc tử khắp bốn phương tám hướng xông ra mười mấy hán tử khỏe mạnh, toàn mặc khổ đen, đầu bịt khăn đen.

Kim Tiểu Sơn vỗ yên con lừa nhỏ rồi nhìn đám tráng hán tay cầm Quỷ đầu đao vây quanh hỏi :

- Các vị muốn gì?

Chỉ thấy trước mặt là một tên cao lớn miệng rộng cười hô hô nói :

- Tiểu tử ngốc! Mi giả dạng hồ đồ với lão gia à?

Một tên thấp mập đứng bên cạnh lão chen lời nói :

- Trúng thôi! Mi cho rằng bọn đại gia vây mi lại là muốn xem đồ cổ sao?

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy Hành Vân hỏi :

- Đại thúc có biết bọn chúng làm gì không?

Thủy Hành Vân cười ha hả ngáp một cái rồi dài rồi nói :

- Theo lão nhân gia thấy đại khái là nằm ngoài ba trăm sáu mươi lăm nghề.

Kim Tiểu Sơn cũng cười tiếp lời :

- Còn nghề gì ngoài ba trăm sáu mươi lăm nghề?

Thủy Hành Vân nói :

- Đương nhiên đó là một nghề không vào nghề rồi.

Cười khan một tiếng tên miệng rộng chỉ vào hai người nói :

- Hay cho hai con chó hoang không biết sống chết, đã đứng trước bọn đại gia mà còn dám khua môi múa mép đùa cợt. Chờ xem bọn đại gia thu thập lũ mi.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Hãy khoan! Các vị nhất thiết không nên động thủ.

Tên lùn mập cười hỏi :

- Mi đã sợ rồi sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu đáp :

- Vậy thì không phải. Bọn ta chỉ muốn tìm thủ lĩnh của các vị.

Tên miệng rộng ngạc nhiên hỏi :

- Mi biết thủ lĩnh của bọn ta?

Tên lùn mập cũng vội hỏi tiếp :

- Mi biết thủ lĩnh của bọn ta tên gì không?

Không cần suy nghĩ Kim Tiểu Sơn đáp :

- Tọa Sơn Hồ Trương Diệu!

Tên miệng rộng lớn tiếng mắng :

- Tổ bà mi!

Xem tiếp hồi 4 Hắc Lão Hồ vì tham tài táng mạng

4. Hồi 4 Hắc Lão Hồ Vì Tham Tài Táng Mạng

- Tại sao mi lại mắng người?

Tên đại hán miệng rộng cười hăng hắc :

- Mắng ngươi là để bồi dưỡng tình cảm cho mi. Tổ bà nó! Khi không mi lại nhắc đến tên Trương Diệu, tên tạp chủng co đầu rút cổ đó.

Tên lùn mập cũng giận mắng :

- Tên tiểu tử này nhắc đến Trương Diệu tất có lòng đen tối, cũng cùng là bọn xấu xa. Không cần nhiều lời, cứ đưa hai mạng chúng đến gặp Diêm Vương.

Nói dứt lời Quỷ đầu đao trong tay hấn muốn chém tới. Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Hiểu lắm. Hiểu lắm. Các vị nghe lời tại hạ một tiếng được không?

Tên miệng rộng nóng nảy nói :

- Mi không cần nhiều lời. Tiểu tử không cần phải động não nữa.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Lời nói không rõ ràng không được.

Tên lùn mập không nhẫn nại nữa thúc giục :

- Tên miệng thối! Nói mau lên!

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy Hành Vân trên lưng lừa, phát giác Thủy đại thúc dường như đang ngủ say nên chậm rãi quay lại nói với bọn đại hán :

- Bọn ta tìm tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu kia là muốn cùng thanh toán món nợ giữa đôi bên. Nói đúng là giải quyết một món nợ máu.

Bất ngờ cả bọn đại hán ôm lấy bụng cười ngặt ngoẻo. Tên miệng rộng cười đến nỗi muốn chảy nước mắt. Kim Tiểu Sơn cũng cười nhưng nhìn bộ dạng chàng như nửa cười nửa khóc, trông thật khó coi.

Tên miệng rộng ngưng cười nhìn chàng nói :

- Dựa vào hai người bọn mi mà đòi thanh toán Tọa Sơn Hồ Trương Diệu? Xem hình vóc gầy gò bệnh hoạn của lão già trên lưng lừa thì không chịu nổi một cái xia tay của Trương Diệu. Còn tiểu tử mi có thân thể rắn chắc một chút nhưng nhiều lắm cũng chỉ là một thằng bé con, làm sao gạt được ai.

Tên lùn mập cũng ngưng cười vung Quỷ đầu đao lên hùng hổ nói :

- Biết rõ ràng mi chỉ nói hoang đường, xem lão gia thu thập mi đây.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Các vị nếu muốn giết hai người tại hạ thì cần gì phải gấp rút. Sao không tìm hiểu minh bạch rồi hãy động thủ.

Đại hán miệng rộng quát :

- Mi còn lảm lời gì nữa?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tại hạ chỉ muốn biết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đang ở đâu?

Tên lùn mập mắng :

- Tổ bà nó! Nếu mi thắng được cương đao trong tay lão tử thì tự nhiên lão tử sẽ nói cho mi biết.

“Vụt” một tiếng, ánh đao sáng quắc từ trên đầu bổ xuống. Trên lưng lừa Thủy Hành Vân vẫn nhắm mắt dường như không hay biết gì. Kim Tiểu Sơn sợ kinh động đến đại thúc, thấy Quỷ đầu đao chém tới liền nghiêng người thoái lui ra xa sáu bảy thước rồi nói với mười hai tráng hán đang xông đến :

- Đại thúc của tại hạ có bệnh trong người, mong rằng các vị đừng kinh động đến lão nhân gia.

Rồi lại chỉ một lượt qua các tráng hán đang vây quanh nói tiếp :

- Điều tại hạ lấy làm lạ là sao cách ăn mặc của các vị và người của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu lại giống nhau. Vải xanh bịt đầu, một chiếc khố đen đồng thời cũng cư trú ở dưới dốc núi lớn trong rừng tùng tối đen này, tại sao các vị lại không phải là người của Trương Diệu.

Tên lùn mập ngạc nhiên nhìn tên miệng rộng hỏi :

- Tên tiểu cầu này làm sao biết được địa điểm đó?

Mười hai tráng hán vây chặt Kim Tiểu Sơn vào giữa. Cách xa một chút chỉ có một mình Thủy Hành Vân đang ngồi trên lưng lừa.

Đại hán miệng rộng hỏi :

- Tiểu tử! Tại sao mi biết nơi đó?

Kim Tiểu Sơn không chút do dự đáp :

- Tại hạ đã đi qua rồi.

Tên miệng rộng nhìn tất cả những tên có mặt hỏi :

- Ai thấy tên tiểu tử này đi qua Báo Tử nhai?

Mười một tráng hán còn lại đều lắc đầu, Kim Tiểu Sơn vội hỏi :

- Ba năm về trước các vị đã ở đây chưa?

Đại thúc miệng rộng nói :

- Lúc đó ta cũng ở đây tại sao không gặp người?

Nghe đến đây Kim Tiểu Sơn chợt lạnh giọng nói :

- Nói hơn nửa ngày hóa ra bọn mi cũng là đồng đảng của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Tay chàng chậm rãi tuốt Diêm Vương thoa ra. Hiện giờ Kim Tiểu Sơn rất tin tưởng vào Diêm Vương thoa. Chàng biết muốn chống cự với mười hai tên đại hán vạm vỡ trước mặt thì chỉ còn cách phải dùng đến uy lực của Diêm Vương thoa giết sạch chúng, nếu không phải chịu phiền hà mất thì giờ giao tranh ở đây.

Tên miệng rộng nói :

- Không sai! Lúc đó bọn ta là thuộc hạ của Trương Diệu còn giờ đây thì không phải, hắn đi đường hắn còn bọn lão tử đi đường bọn lão tử, đôi bên không còn liên can.

Kim Tiểu Sơn nghe xong có phần không hiểu mắt đầy nghi hoặc hỏi :

- Chắc là chia của cải không đều?

Tên miệng rộng nói :

- Xem như tên tiểu tử mi đoán đúng phân nửa.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

- Còn phân nửa kia là vì cái gì?

Đại hán miệng rộng đang muốn nói tên lùn mập đã sớm chặn lời :

- Lão Vu còn muốn nói gì với hắn nữa. Đừng quên chúng ta đang làm nghề gì!

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Các vị hà tất phải động thủ. Nếu quả thật các vị có ân oán với tên cẩu tặc đó thì chúng ta đã là bằng hữu cùng đường.

Chàng nói như vậy chủ ý muốn báo cho bọn chúng biết chàng cũng là kẻ thù của Trương Diệu. Quả nhiên lời nói của chàng khiến cho mười hai đại hán có vẻ vừa lòng. Tên mập lùn hỏi :

- Ba năm trước khi nào mi đi qua Báo Tử nhai?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Xin để tại hạ tự giới thiệu mình trước. Tại hạ vốn từ thôn Đại Hòa Thụ, huyện Hồng Động tỉnh Sơn Tây bị di dân về Nam đến Trung Nguyên...

Không chờ Kim Tiểu Sơn dứt lời tên miệng rộng đã lớn tiếng mắng :

- Tổ bà nó! Thì ra tên tiểu tử này là đồng hương với tên thối tha Tọa Sơn Hồ Trương Diệu kia. Giết!

Dư âm của tiếng giết còn chưa dứt, mười hai cây Quỷ đầu đao đã vung lên loang loáng che kín chung quanh, tuyệt đối không còn cơ hội cho Kim Tiểu Sơn giải thích, lại càng không có thời gian suy nghĩ. Giữa bóng đao trùng trùng thân hình Kim Tiểu Sơn như chiếc lò xo bắn vọt lên không trung, chớp mắt đã ra ngoài vòng vây. Chàng chậm rãi mở bao từ từ lấy ra Diêm Vương thoa.

Ánh ngân quang lấp lánh chói cả mắt. Cầm Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn như cá gặp nước hưng phấn xông vào đao trận. Một loạt tiếng leng keng vang lên chàng lại từ trong trận bao vây của mười hai đại hán thoát ra, thân pháp thật ung dung nhẹ nhàng. Kim Tiểu Sơn giơ cao Diêm Vương thoa sáng lấp lánh cao giọng nói :

- Vì các vị đều là kẻ thù của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nên tại hạ mới hạ thủ lưu tình, các vị có thể...

Tên miệng rộng họ Vu giận dữ mắng :

- Tổ bà mi! Chỉ được cái ần nắp nhanh, tránh né giỏi lại khoác lác không hổ thẹn. Lưu tình nghĩa gì! Tổ bà mi! Các huynh đệ, giết!

Lúc này từ nơi xa xa Thủy Hành Vân khàn giọng nói :

- Tiểu tử, sao mi hành động cứ lồi thoi dằng dai. Giết người cứ do dự. Đó có phải là hành động của kẻ cầm Diêm Vương thoa sao? Mi khiến cho lão nhân gia quá thất vọng.

Kim Tiểu Sơn không kịp trả lời vì lần nữa mười hai tên đại hán lại bao vây chém loạn. Thế là Diêm Vương thoa tung ra từng giọt ánh sáng bạc lấp lánh, thoáng chốc đã tạo thành một màn lưới bạc sáng ngời lạnh buốt khiến người phải hoảng kinh thất sắc.

Tiếng “ái da” của mấy người đông loạt thét lên. Tên họ Vu và tên mập lùn lẫn hai tên khác đứng gần nhất đều trúng phải Diêm Vương thoa nơi cổ tay khiến Quỷ đầu đao văng ra xa. Bốn người tay ôm chặt vết thương đang không ngừng chảy máu loạng choạng bước lui.

Họ Vu trợn mắt nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Hay cho tiểu tử thôi! Thì ra mi giữ kỷ không lộ.

Tên mập lùn đã cướp lời mắng tiếp :

- Tổ bà nó. Mi đi chưa xa, thủ lĩnh bọn ta sẽ thu thập mi rồi.

Hắn không chờ Kim Tiểu Sơn giải thích gì đã quay đầu chạy thẳng vào trong rừng tùng.

Thế là đám đại hán ùn ùn bỏ chạy theo hai tên họ Vu và tên mập lùn khuất vào rừng tùng. Kim Tiểu Sơn cũng không thèm truy đuổi.

Kim Tiểu Sơn chưa kịp hỏi tung tích của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ở đâu nên có vẻ buồn rầu đi đến gần Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Non lắm! Mi hãy còn non nớt lắm!

Kim Tiểu Sơn không nói một lời, nhón chân nhìn về phía rừng tùng xa xa.

Thủy Hành Vân chậm rãi hỏi :

- Tiểu tử, mi có biết gì là lão luyện giang hồ không?

Kim Tiểu Sơn cắt Diêm Vương thoa vào nói :

- Tiểu diệt không hiểu. Xin đại thúc chỉ giáo.

Thủy Hành Vân xuống lưng lừa tìm một hòn đá rồi ngồi xuống nói :

- Nói đến lão luyện giang hồ đại thúc cũng không biết phải bắt đầu từ đâu vì tiểu tử mi mới bước chân lần đầu vào chốn giang hồ.

Ngừng một chút rồi Thủy Hành Vân lại tiếp :

- Bây giờ đại thúc thử so sánh đầu của mi. Lúc này là hình vuông đến khi nào đầu của mi vừa tròn vừa trợn cũng là lúc mi đã lão luyện giang hồ.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ý của đại thúc là việc tiểu diệt làm vừa rồi có điều dễ dãi?

Thủy Hành Vân lạnh nhạt nói :

- Không chỉ là dễ dãi mà còn có thể xem là tệ hại.

Kim Tiểu Sơn ngập ngừng nói :

- Ý đại thúc là tiểu diệt không nên lưu toàn bộ bọn chúng lại? Chỉ vì tiểu diệt thấy giữa ta và bọn họ không chút oán thù không cần thiết phải giết chết tất cả.

Thủy Hành Vân hừ lạnh :

- Trên giang hồ giết người cũng là một môn học cao thâm. Nếu mi muốn bách chiến bách bại, nếu mi muốn được tôn vinh trên thiên hạ thì tiểu tử mi cần phải bỏ công học tập môn giết người này.

Lão thoảng nghĩ ngợi rồi lại nói tiếp :

- Cảnh giới tối cao của môn giết người là đem mình trở thành kẻ trong sạch còn bọn cản đường đó chỉ như rác rưởi mà thôi.

Đột nhiên Kim Tiểu Sơn nhìn vào khu rừng già xa xa nói :

- Có không ít người đến.

Thủy Hành Vân vẫn thản nhiên nói :

- Có hề gì. Xem mi kìa!

Kim Tiểu Sơn sờ vào Diêm Vương thoa đang giắt bên mình có vẻ hoang mang hỏi :

- Đại thúc! Đến đây có hơn mấy mươi người không lẽ giết hết chúng sao?

Thủy Hành Vân có vẻ không vui nói :

- Tiểu tử sao lại hỏi lão nhân gia? Không lẽ ta không từng nhắc nhở rồi sao? Giết người là một nghệ thuật càng là một môn học cao thâm, phải giết thế nào thì mi tự mình liệu định.

Vươn cổ nhìn vào rừng tùng Thủy Hành Vân ngoảnh đầu cười nói :

- Tiểu tử! Nếu không giết người thì mình bị người giết đó.

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực cười nói :

- Đánh không lại thì chạy. Không phải đại thúc đã dạy vậy sao?

Thủy Hành Vân liếc chàng một cái nói :

- Để xem mi lần này ra oai thế nào. Nếu mi chạy ta sẽ làm sao?

Kim Tiểu Sơn thoáng nghĩ rồi nói :

- Đại thúc sao không sớm tìm chỗ nấp trước. Chẳng may tiểu đệ có thua cũng không ảnh hưởng đến an nguy của đại thúc.

Cúi đầu suy nghĩ rồi Thủy Hành Vân đứng dậy kéo lừa đi vào khu rừng cạnh bên. Tiếp đó lại thấy mấy mươi tráng hán đầu bịt khăn xanh, tay cầm Quỷ đầu đao sầm sập chạy đến.

Kim Tiểu Sơn đến ngồi trên tảng đá mà Thủy Hành Vân vừa ngồi như đang chờ đợi ai, mặt không lộ ra vẻ gì, mắt nhìn đăm đăm về đám tráng hán đang chạy đến.

Đi đầu bọn chúng là một hắc hán tử tay cầm côn sắt, mắt tròn xoe, chân mang đôi giày da trâu xăm xăm chạy về phía Kim Tiểu Sơn. Lúc này tên họ Vu đã bị thương đưa tay chỉ về Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên tảng đá lớn nói :

- Thủ lãnh! Đây là tên cầu tặc.

Hắn lại đảo mắt nhìn chung quanh ngạc nhiên kêu lên :

- Ủa! Còn lão già đâu?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói :

- Đại thúc của ta có bệnh nên đã đi trước rồi!

Hắc hán tử tay cầm côn sắt động mạnh xuống đất mắng lớn :

- Tổ bà nó. Mi dùng binh khí gì chớp mắt đã đả thương bốn viên đại tướng của ta. Mau đến đây cùng Mã đại gia so tài cao thấp.

Kim Tiểu Sơn từ từ đứng lên, chậm rãi nhảy khỏi tảng đá lại càng chậm rãi rút nhẹ bao vải ra. Đám tráng hán vây chặt chàng mắt đều mở to như đang chăm chú xem chàng biểu diễn một trò ma thuật vậy. Chỉ thấy Kim Tiểu Sơn mở từng lớp bọc nhung. Đột ngột một luồng ánh sáng bạc chói mắt của Diêm Vương thoa hiện ra.

Tên đại hán họ Vu thắng thốt kêu lên :

- Thủ lãnh cẩn thận! Là vũ khí đó đó. Lợi hại lắm!

Quả thật tên hắc đại hán này cũng có kiến thức. Hắn vừa nhìn thấy vật mà Kim Tiểu Sơn lấy ra đã đại kinh thất sắc la lên :

- Diêm Vương thoa!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Hà! Mi cũng có mắt nhìn. Cuối cùng cũng biết đây là Diêm Vương thoa. Thế nào, có muốn tỉ đấu không? Đôi mắt chuông đồng của tên hắc đại hán chuyển động, lập tức ném đi cây côn sắt trên tay, quì sụp xuống vòng tay nói :

- Tiểu tử là Mã Bộ Cao xin tham kiến thiếu gia.

Kim Tiểu Sơn giật mình thoái lui một bước, còn đang sợ tên họ Mã có âm mưu gì gian dối hỏi :

- Con rùa đen! Không phải mi muốn tranh cao thấp với ta sao? Tại sao chưa tỉ đấu đã chịu kém rồi? Nhiều ít cũng phải thử vài chiêu.

Mã Bộ Cao vội khoát tay nói :

- Không cần tỉ võ. Mã Bộ Cao ta xin chịu thua.

Hắn rít giọng nói với đám tráng hán đang cầm đao vây quanh :

- Tổ bà nó! Lão tử quỳ tại sao bọn mi không quỳ?

Theo lời trách mắng của hắn mấy mươi tráng hán rầm rập quỳ xuống.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả cất Diêm Vương thoa vào nói :

- Tốt lắm! Xòe tay không đánh người, đao tuốt không giết người đều là hữu hạnh. Bọn mi đứng lên.

Mã Bộ Cao lập tức đứng dậy lại ôm quyền thi lễ nói :

- Nghe nói thiếu gia muốn tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Không sai! Chính vì muốn biết chỗ ở của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nên ta mới chờ mi.

Mã Bộ Cao suy nghĩ một lát rồi nói :

- Nói thật, muốn thám thính chỗ ở của Trương Diệu tiểu nhân đây cũng không chắc nhưng tiểu nhân có thể cho thiếu gia một đầu mối. Hiện giờ người có thể đi đến Báo Tử nhai để tiểu nhân thuật lại tỉ mỉ được không?

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Có cần thiết không?

Mã Bộ Cao nói :

- Tóm lại cũng cần suy nghĩ phải dùng cơm. Trong khi ăn uống tiểu nhân sẽ thuật lại ân oán giữa tiểu nhân với Trương Diệu.

Kim Tiểu Sơn chau mày nói :

- Nhưng đại thúc của ta đang bị bệnh lại đã đi xa rồi.

Mã Bộ Cao vội dẫn dò một tên thuộc hạ :

- Mi mau đuổi theo phía trước mời cho được lão nhân gia cười đùa về đây. Đối với đại thúc của chủ nhân Diêm Vương thoa chúng ta không được bạc đãi.

Nhìn theo hán tử đã chạy khuất Kim Tiểu Sơn không còn gì để nói nên gật đầu nói :

- Được rồi! Ta sẽ theo các người đi đến Báo Tử nhai một chuyến.

Đám hán tử dưới sự chỉ huy của Mã Bộ Cao phò Kim Tiểu Sơn thẳng đến Báo Tử nhai. Trên đường đi lòng Kim Tiểu Sơn vô cùng hoan hỉ. Cũng chẳng có điều gì lạ. Ba năm trước Kim Tiểu Sơn đến Báo Tử nhai với tâm trạng của một kẻ đến nhờ vả, ăn nhờ ở đậu thật đáng thương, còn giờ đây vinh hiển hơn nhiều.

Kim Tiểu Sơn nhanh chóng cảm thấy mình là anh hùng cái thế có chút tự đắc.

Còn Thủy Hành Vân nấp ở gần đó nhìn thấy thở dài lắc đầu nói :

- Tiểu tử còn non nớt lắm! Mi mắc lừa rồi!

Dưới chân Báo Tử nhai cảnh tượng vẫn như cũ. Dây nhà tranh vẫn như vậy chỉ có cũ đi nhiều so với ba năm về trước. Dây nhà tranh vẫn như vậy chỉ có cũ đi nhiều so với ba năm về trước. Trong gian nhà tranh to lớn ở chính giữa dây nhà Kim Tiểu Sơn hết sức hãnh diện vì Mã Bộ Cao một mực cung kính nhường chàng ngồi trên chiếc ghế bọc da hổ đặt chính giữa, còn Mã Bộ Cao ngồi xuống chiếc ghế bên dưới tay của Kim Tiểu Sơn để lộ vẻ khúm núm, nịnh bợ nói :

- Huynh đệ của tại hạ chiếm núi có thịt cùng ăn có tội cùng nhau chịu. Hiện giờ nơi này có chút rượu chúng ta sáng khoái uống với nhau vài bát. Thiếu gia thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu :

- Đại thúc của ta còn chưa đến rượu ta không thể uống. Trước tiên thủ lĩnh hãy nói cho biết nơi Trương Diệu có thể đến, chờ khi gặp đại thúc sẽ uống rượu sau.

Kim Tiểu Sơn thừa biết đại thúc của mình đã sớm ẩn thân trong rừng tùng âm u, chỉ e tên hán tử đó có đuổi đến chân trời cũng không thể gặp.

Mã Bộ Cao thở dài một tiếng nói :

- Tạm thời đừng nhắc đến tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đó. Tại hạ nghe Cao Cửu Báo nói thiếu gia cũng từ Đại Hòe Thụ huyện Hồng Động Sơn Tây đến đây phải không?

Kim Tiểu Sơn gật gật đầu nói :

- Không sai! Ta mang hành lý, vai công con thơ đem theo hiền thê tìm đến đây cũng chỉ muốn tìm một miếng đất khai hoang trồng trọt, an cư lạc nghiệp vậy mà tên cầu tặc Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đốt nhà giết vợ con ta. Mã thủ lĩnh nếu biết chỗ ở của họ Trương xin báo cho tại hạ một tiếng.

Mã Bộ Cao gật gật đầu nói :

- Thì ra là việc này! Còn tiểu nhân trước cũng bẽ đảng với họ Trương. Thực ra trước đây tiểu nhân nguyên là Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao đệ nhất thủ lĩnh ở Báo Tử nhai này, không ngờ sau đó họ Trương dẫn một đám người tử phương bắc xa xôi đến đây, trên đường cướp giết kiếm ăn, cướp đến địa bàn của tiểu nhân. Thiếu gia cũng biết, tình thế đến nước này đành phải cùng nhau tử võ. Nhưng họ Trương võ nghệ quả thật cao cường, người hán đem theo lại đông còn bọn tiểu nhân chỉ có ba mươi người nên đành đem ghế thứ nhất dành cho hán.

Kim Tiểu Sơn chăm chú nghe còn Mã Bộ Cao nhìn ra bên ngoài lớn tiếng gọi :

- Can Cầu Vu, tại sao ngay cả nước trà cũng không mang vào thực là một lũ lợn ngu ngốc.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Tại hạ không uống. Mã thủ lĩnh hãy kể tiếp đi.

Mã Bộ Cao hắng giọng nói tiếp :

- Hắc Lão Hồ này nhường ngôi vị, cam tâm khuất phục dưới người đó là thành ý muốn kết giao với họ Trương nhưng họ Trương lại không xem Hắc Lão Hồ này là huynh đệ. Lúc đó tiểu nhân mới biết được thà làm quạ đen trên nóc nhà còn hơn làm tì thiếp ở trong phòng. Thiếu gia cũng biết người tranh quyền lợi, Phật giành nén hương. Hai năm trước bọn tiểu nhân theo lời họ Trương đi đến vùng Kim Sa hà.

Lúc này có một hán tử hai tay bưng mâm trà đi vào Mã Bộ Cao liền bảo hán tử đó đi tìm tên đại hán lúc này được phía đi đón người đã trở về chưa, một mặt bưng chung trà lên mỉm cười nói :

- Thiếu gia xin tạm dùng chung trà giải khát.

Cử chỉ của Mã Bộ Cao thật tự nhiên Kim Tiểu Sơn cầm chung trà lên uống mấy ngụm rồi nói :

- Trà này thật mát lạnh.

Mã Bộ Cao nhếch mép cười nói :

- Lá trúc, rễ tranh pha cùng nước suối của Báo Tử nhai đương nhiên còn có... ha ha... ha ha...

Đôi mắt của Kim Tiểu Sơn đột nhiên tối sầm, chàng gắng gượng nói :

- Mi... đáng ghét...

Nói chưa dứt đầu chàng đã gục trên bàn.

Mã Bộ Cao đập tay lên bàn mắng :

- Đồ súc sinh đui mù cũng dám tỏ uy phong trước mặt đại gia. Trói hắn lại để xem ta thu thập ngọc tử mi như thế nào!

Hai hán tử xông lên phía trước rút Diêm Vương thoa trong lưng Kim Tiểu Sơn ra dùng dây thừng trói chặt Kim Tiểu Sơn trông như đòn bánh, bốn vó chống lên trời.

Mở bao vải Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao cầm Diêm Vương thoa cười một trận khoái trá rồi nói với đám đệ tử vây quanh :

- Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đó làm sao ngờ được bọn ta cũng có thể phát tài to.

Tên họ Vu bước đến hỏi :

- Mã thủ lĩnh, thì ra đây là vật mà Mặc Vân cốc xuất nhiều ngân lượng trọng thưởng để mua lại. Vậy là chúng ta đã giàu to rồi.

Nhẹ gật đầu, Mã Bộ Cao xoa xoa hàm râu thô cứng đưa Diêm Vương thoa ra ánh sáng chăm chú nhìn xem tỉ mỉ :

- Không sai! Đúng là vật này. Hai năm qua rồi ta đã quên sạch việc này nào ngờ tài thần lại đến gõ cửa.

Cẩn thận bao lại Diêm Vương thoa Mã Bộ Cao nói :

- Gặp thoa được thưởng một ngàn hai trăm lượng, còn người cầm thoa được thưởng hai ngàn hai trăm ngàn lượng. Nhưng, tiểu tử này lại không giống người mà Mặc Vân cốc cần.

Can Cấu Vu đứng bên cạnh đắc ý cười nói :

- Thế còn người cười trên lưng lừa thì sao?

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao nói :

- Người đó hình dạng thế nào?

Can Cấu Vu vuốt lỗ mũi trầm tư nói :

- Là một lão già râu dài, khoảng dưới sáu mươi tuổi, ốm như que củi giống kẻ bệnh lao. Còn nữa, quần áo của lão tuy cũ kỹ nhưng toàn bằng gấm vóc lụa là.

Vừa ngẩng cao đầu nghe Can Cấu Vu nói Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao vỗ bụng cười hì híc nói :

- Tổ bà nó, hai ngàn lượng vào tay ta rồi. Hình dạng mi nói hết tám chín phần là người Mặc Vân cốc đang cần nhưng Mặc Vân cốc muốn đầu người chết còn người chết họ không thu nạp.

Trên tay vẫn còn mang vết thương Can Cấu Vu hùng dũng nói :

- Lão già đó như chỉ còn chút hơi tàn, từ lỗ mũi cứ khò khè cho đến trong cổ họng nghèn nghẹt, không cần ra tay sớm muộn gì lão cũng đứt hơi mà chết. Thủ lĩnh an tâm, thuộc hạ sẽ đem người đi tiếp ứng, làm sao không bắt người về được!

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao gật đầu nói :

- Mau làm đi! Xong việc mọi người cứ áp giải chúng lên đường.

Can Cầu Vu chỉ vào Kim Tiểu Sơn bị trói đang nằm dưới đất hỏi :

- Hắn không có chút giá trị, áp giải hắn đến Mặc Vân cốc để làm gì?

Mã Bộ Cao cao ngạo nói :

- Ta liệu được, mi đi đi!

Đoạn Mã Bộ Cao lớn tiếng gọi :

- Cho tiểu tử này tỉnh lại.

“Vâng” một tiếng có người đem thau nước lạnh dội lên người Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn vùng vẫy dữ dội nhưng chàng vẫn không thoát khỏi dây trói.

Kim Tiểu Sơn giận dữ trợn mắt nhìn Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao đang ngồi trên hổ trưởng nói :

- Lão tặc, mi muốn làm gì?

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao ngửa mặt cười lớn, tay cầm Diêm Vương thoa đi đến gần Kim Tiểu Sơn nói :

- Vốn nghe mi muốn tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu báo thù thế nào ta cũng cung cấp tài liệu để đưa mi lên đường. Nhưng lẽ ra mi tuyệt đối không nên đưa ra Diêm Vương thoa mà người giang hồ ai cũng muốn có được, cho nên...

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi :

- Người người đều muốn Diêm Vương thoa sao?

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao đáp :

- Đúng vậy! Người người đều muốn được. Nhưng không phải thoa này đáng giá ngàn lượng gì mà chỉ muốn bắt người cầm thoa này để được trọng thưởng. Người và thoa tổng cộng ba ngàn hai trăm lượng. Đó không phải là số tiền nhỏ.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Ngay cả Kim Tiểu Sơn ta cũng có người ra giá cao muốn mua sao?

“Bịch” Mã Bộ Cao đập mạnh một cái vào lưng Kim Tiểu Sơn mắng :

- Tiểu tử mi là đồ gì? Chỉ là một tên di dân từ Đại Hộc Thụ, Hồng Động đến đây. Dầu chỉ giá hai đồng bạc cũng chẳng ai thèm mua.

Kim Tiểu Sơn chợt nhớ đến lời của đại thúc Thủy Hành Vân. Lẽ nào người đó là đại thúc. Nghĩ như vậy Kim Tiểu Sơn thấp giọng :

- Nếu không phải là ta thì hà tất phải trói ta ở đây. Sao không thả ta ra. Các người cầm Diêm Vương thoa đi đổi ngàn lượng còn ta đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu quyết đấu. Hai bên đều có lợi. Các người kiếm được tiền tài còn ta thay các người trừ đi Trương Diệu, vui vẻ đôi đường sao lại không làm?

Hừ lạnh Mã Bộ Cao nói :

- Tìm Trương Diệu là trả oán cho mọi người nhưng Trương Diệu đã nói qua hắn sẽ không quay trở lại Báo Tử nhai nữa. Có gì sau này gặp nhau giải quyết cũng không muộn. Còn trước mắt món tài phù này đưa đến cửa ta nhất định không dễ dàng bỏ qua. Phóng thích một người biết sử dụng Diêm Vương thoa đó là việc rất nguy hiểm. Hắc Lão Tử này tuyệt đối không thể đem tính mạng của mình ra làm trò đùa. Ngốc tử, mi đã hiểu rõ chưa?

Kim Tiểu Sơn vội hỏi :

- Nói như vậy bọn mi muốn giết ta sao?

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao cười hắc hắc nói :

- Chẳng những vậy mà còn mau động thủ nữa. Chỉ cần lão đồng bọn của mi vừa đến là ta sẽ hỏi rõ thân phận rồi lập tức đưa đi. Còn kẻ đáng giết là người chỉ cần một cơn sát sẽ mau chóng lên đường đi gặp Diêm chúa.

Kim Tiểu Sơn âm thầm vận sức nhưng làm cách nào cũng không bứt đứt dây trói được nên lòng thầm khẩn vái :

- Đại thúc ơi! Cầu mong người ẩn nấp thật kỹ không để lọt vào tay bọn chúng, nếu không tánh mạng của chúng ta xem như xong đời.

Tên hán tử đuổi theo trên mười mấy dặm cũng theo không kịp. Trên sườn núi nhìn xa xa trong màu xanh của từng bách, sơn đạo giống một con rắn lớn uốn éo ngoằn ngoèo. Tên hán tử cứ đứng đó mong thấy trên sơn đạo có người xuất hiện. Nếu không, đuổi xuống dưới cũng không phải là biện pháp tốt.

Lúc này, người đang chạy đuổi dưới núi chính là tên họ Vu miệng rộng tay còn bị thương. Can Cấu Vu đi thật nhanh. Hắn sắp ra khỏi khu rừng tùng, đột nhiên nghe trong rừng sâu một tiếng “A”.

Can Cấu Vu giật mình, nhưng rồi lại hoan hỉ lòng nghĩ “Đây chính là tiếng kêu của tên già bệnh hoạn đó”. Tiếng kêu thật đúng lúc. Vừa nghĩ hắn vừa nhón chân nhìn về phía phát ra tiếng kêu.

Lá rừng xanh biếc nhưng trên mặt đất cành cây gãy lá rơi không đều. Can Cấu Vu bước đi vẫn không lo lắng vì đối với lão già bệnh tật hắn xem như cầm chắc trong tay rồi. Hắn một mạch bước vòng qua năm cây tùng thì nhìn thấy lão già đang ngồi thở dốc bên một gốc cây tùng.

Hai tay chống nạnh Can Cấu Vu cười khàn khạch nói :

- Lão nhân gia tôn kính! Lão tại sao ngồi gục ở đây. Chung quanh toàn là lang sói, lão không sợ bị xé xác ăn thịt sao?

Không sai! Lão già đó là Thủy Hành Vân. Chỉ thấy lão chớp đôi mắt vô hồn, ho khan một tràng rồi nói :

- Mi xem lão nhân gia chỉ còn da bọc xương, một chút thịt cũng không có, sói rừng còn thèm đến ta sao?

Can Cấu Vu đáp :

- Bất kể thế nào, lão cũng không nên đi vào rừng sâu như thế này.

Thủy Hành Vân lạnh lẽo nhìn Can Cấu Vu nói :

- Tiểu tử! Mi có từng thấy qua người nào tiêu tiểu giữa đường không?

Can Cấu Vu cười ha hả nói :

- Thảo nào! Thì ra vậy! Lão nhân gia, xin mời!

Thủy Hành Vân nghiêm giọng hỏi :

- Làm gì?

Can Cấu Vu cười gian xảo nói :

- Họ Kim giờ đã làm đầu lĩnh của bọn ta nên ta được phái đến đây thỉnh lão nhân gia giảng lâm đến Báo Tử nhai.

Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử! Mi thử xem tình trạng của ta làm sao có thể leo lên đến ổ đạo tặc Báo Tử nhai của bọn mi được.

Can Cấu Vu mắt lộ hung quang, nhưng lập tức dịu giọng hỏi :

- Con lừa nhỏ của lão nhân gia đâu?

Thủy Hành Vân hờn hển một lúc rồi trả lời :

- Đang ăn cỏ đằng kia.

Can Cầu Vu lập tức đi tìm kéo về bên Thủy Hành Vân và đến gần như ôm xốc lão để trên lưng lừa. Can Cầu Vu lôi kéo dây dắt Thủy Hành Vân ngồi lắc lư trên con lừa lên đến căn nhà tranh trên Báo Tử nhai. Trong căn nhà tranh Kim Tiểu Sơn thấy lão đầu tiên mở miệng kêu lớn :

- Đại thúc! Tiểu diệt mắc lừa rồi, còn lão nhân gia tại sao cũng đến. Thúc diệt chúng ta bị khốn chỉ trong chớp mắt.

Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa ho sặc sụa tựa như bị đâm ngan cổ khiến mặt lão đỏ bừng. Hồi lâu Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao từ trong phòng cười ha hả bước ra lão mới ngừng ho hỏi :

- Đại sơn vương! Đây là chuyện gì vậy?

Lạnh lùng đưa Diêm Vương thoa ra Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao hỏi :

- Vũ khí này là của lão?

Thủy Hành Vân đáp :

- Không sai!

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao vừa ưỡn đôi vai to lớn lực lưỡng vừa hỏi :

- Sau đó lão đem bản lĩnh võ công của vũ khí này truyền dạy cho hần?

Thủy Hành Vân gật đầu :

- Không sai!

Ngửa mặt lên trời cười ha hả, Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao chỉ Thủy Hành Vân nói với đám hán tử vừa bước đến :

- Các mi đừng xem thường lão già khô đét sắp đứt hơi này. Mạng của lão đáng giá một ngàn hai trăm lượng đó.

Thêm một trận ho sặc sụa sắc mặt của Thủy Hành Vân lại đỏ bừng :

- Là tên ôn dịch nào đưa ra giá cao như vậy để giết lão chứ?

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao cười nói :

- Quả thật đối phương ra giá Diêm Vương thoa này cùng cái đầu của lão đưa đến nơi sẽ được hai ngàn hai trăm lượng cầm tay.

Thở một hơi dài Thủy Hành Vân nói :

- Kỳ thực lão gia đây tuổi hơn sáu mươi có chết cũng không tiếc. Chết còn hơn sống thừa. Sống thừa lại còn muốn sống cuộc đời nhân hạ thật không được. Hai năm nay ta bệnh đến chết đi sống lại, từ lâu không còn muốn sống nữa, lại còn thu phải tên đồ đệ ngu ngốc này nữa. Lão đã nghĩ thông suốt, nhất quyết sẽ hoàn thành tâm nguyện cho Đại sơn vương. Đầu lâu này quyết sẽ tặng cho người.

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao nghe vậy cười thích thú nói :

- Lão nhân gia quả thật phóng khoáng! Nhớ khi xưa, lão tay giữ Diêm Vương thoa thung hoành ngang dọc khiến vô lâm người người đều khiếp đảm, uy phong lẫm liệt. Giờ nhìn lại bộ dạng của lão thật khiến thiên hạ mỉm lòng. Ngay cả Mã Bộ Cao này cũng cảm thấy thương tâm.

Thủy Hành Vân liên tiếp khoát đôi tay gầy trơ xương nói :

- Hảo hán không nhắc dừng cảm năm xưa, anh hùng không luận xuất thân thấp hèn.

Lão ngừng một lát lại tiếp :

- Ta sẵn sàng đem đầu dâng tặng. Đại sơn vương có thể đáp ứng cho hai điều được không?

Mã Bộ Cao ngạc nhiên hỏi :

- Lão có hai điều kiện gì? Đáp ứng hay không còn phải xem điều kiện thế nào!

Ho thêm một trận Thủy Hành Vân trên lưng lừa đường như muốn té đến nơi, chậm chạp nói :

- Hai việc này hoàn toàn không đụng chạm đến tiền tài của sơn vương.

Can Cấu Vu đứng bên cạnh đã sớm lên tiếng :

- Mau nói ra xem!

Thủy Hành Vân nói :

- Điều thứ nhất là ta muốn biết ai đã ra giá cao như vậy để lấy đầu lão gia.

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao toét miệng cười nói :

- Việc này rất dễ dàng. Không biết lão đắc tội thế nào với người của Mặc Vân cốc, giờ đây Mặc Vân cốc truyền tin ra giang hồ muốn lấy đầu lão mới cam tâm.

Sắc mặt của Thủy Hành Vân từ màu đỏ đã chuyển sang xanh. Sau đó từ xanh lại chuyển sang đỏ. Trong lúc khí sắc của lão chuyển biến trong mắt lão đã có long lanh nước mắt, nhưng lão chớp chớp mắt để che giấu. Lão thở dài nói :

- Thì ra là Mặc Vân cốc!

Ngừng một hồi lão lại nói :

- Lão hủ trước tiên xin đa tạ Đại sơn vương. Còn việc thứ hai lại càng dễ dàng hơn.

Can Cấu Vu lại thúc dục :

- Nói mau đi để bọn ta còn động thủ.

Thủy Hành Vân đột nhiên chỉ vào bên trong giận dữ :

- Ta đã tận tâm tận lực dạy dỗ cho tên đệ tử kia, thân phận cả đời này gởi gắm cả vào cho hắn, nhưng mà hắn lại bắt tài khiến sáu mươi năm lão sống thừa, đến lúc chết cũng không còn gì lưu lại cho hậu thế. Lão không cam tâm, muốn trước khi chết cho hắn vài bạt tai để thỏa lòng căm hận.

Mã Bộ Cao cười ha hả nói :

- Điều này lão không cần phải bận tâm, chỉ cần lão ngồi yên xem ta dùng cây côn này đập hắn rồi sau đó sẽ tiễn lão đến tây phương.

Dứt lời, hắn rút cây côn sắt ra rồi dắt Diêm Vương thoa vào lưng, đang định xông vào trong.

Thủy Hành Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Tiểu tử không hiểu nhân tình thế sự. Lão nhân gia đánh hắn mấy bạt tai hoàn toàn không giống côn của mi đập chết hắn. Lão chỉ muốn tự mình phát hận. Thế nào, không được sao?

Can Cấu Vu đưa tay cười nói :

- Cũng được! Thủ lĩnh của ta là người độ lượng có thể thành toàn cho lão. Ta đã đến đây là để đỡ lão.

Đầu của Thủy Hành Vân gần như chúi nhủi vào trong lòng Can Cấu Vu. Lão được Can Cấu Vu đỡ xuống chậm rãi đi vào trong nhà tranh. Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao cũng đi theo sau lưng lão.

Kim Tiểu Sơn mặt mày ảo não nằm bó trên đất gọi lớn :

- Đại thúc!

Thủy Hành Vân giận mắng :

- Ai là đại thúc của mi. Đồ bất tài!

Rồi lão mau chóng đi đến bên Kim Tiểu Sơn, vai phải nhích lên, tay phải của Can Cấu Vu rơi xuống. Lão quay lưng đánh Kim Tiểu Sơn hai tát tai nẩy lửa.

Kim Tiểu Sơn kêu lớn :

- Đại thúc cứ đánh đi. Tiểu diệt bất tài khiến cho đại thúc ra nông nỗi này.

Kim Tiểu Sơn này chỉ chờ kiếp sau báo đáp.

“Chát! Chát!” Lại thêm hai bạt tay thật lớn nhưng lần này đập vào vai Kim Tiểu Sơn. Chàng ngạc nhiên không lên tiếng, chỉ trợn mắt nhìn lên. Chàng cảm thấy hai cái tát đó thật lạ vì không cảm thấy đau, trái lại thấy thật dễ chịu như được ai đấm bóp toàn thân vậy.

Thủy Hành Vân hớn hển nói :

- Nếu không phải nghĩ tình thúc diệt, nếu không vì chúng ta sắp nắm tay nhau đến điện Diêm La thì ta đã đá cho mi một cước cho chết luôn rồi.

Lại một cơn ho sặc sụa khiến Thủy Hành Vân cong quắp cả lưng ngã nhào trên mình Kim Tiểu Sơn đang nằm trên mặt đất. Can Cấu Vu đang muốn dùng tay kéo đỡ chợt bị Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao dùng tay ngăn lại nói :

- Được rồi, giờ tâm nguyện của lão đã thỏa cũng nên sớm đưa hai người lên đường. Mang đao đến đây.

Từ bên ngoài đi vào một hán tử tay cầm Quỷ đầu đao dâng lên cho Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao. Can Cấu Vu hỏi Mã Bộ Cao :

- Sao thủ lĩnh không mang lão ra ngoài chém?

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao đang do dự đột nhiên thấy Thủy Hành Vân chống tay xuống đất bò dậy lồm bồm nói :

- Động thủ ở đây đi Đại sơn vương!

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao toét miệng nói :

- Được! Bỏ vương sẽ nhanh chóng đưa lão sớm thoát khỏi khổ ải.

Nói vừa dứt Quỷ đầu đao đã tạt ngang tỏa ra ánh sáng lạnh người. “Vù” một tiếng mạnh mẽ, Đứng là tay giết người lão luyện. Mái tóc bạc của Thủy Hành Vân xỏa tung, hai vai rùn xuống lại nhảy vọt lên thân hình đã đến trước mặt Mã Bộ Cao cách không đầy ba tấc. Chỉ thấy mặt lão không hề đổi sắc, miếng há hốc phun ra một ngụm đàm vàng đặc.

“Bẹp” một tiếng, ngụm đàm đã văng vào mặt mũi Mã Bộ Cao. Lão bình thản nói :

- Nhận lấy đi tiểu tử, rồi xem bản lĩnh của mi.

Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao quẹt ngụm đàm trên mặt, mở miệng mới mắng nửa câu :

- Mẹ nó...

Thì nhìn thấy Kim Tiểu Sơn bị trời chạt nằm trên mặt đất đã búng mình ngồi dậy. Diêm Vương thoả nằm gọn trong tay chàng. Hấn bất giác kinh sợ thất sắc, không kịp nghĩ ngợi đã vội vàng vung đao ra đỡ. Can Cấu Vu đã sớm chạy ra ngoài cao giọng gọi :

- Người đâu? Mau vào giết hai tên này!

Can Cấu Vu quan sát kỹ lưỡng thấy Kim Tiểu Sơn bị trời chạt nếu muốn cởi bỏ cũng phải tốn nhiều công sức thời gian, bây giờ hắn nhìn thấy trên mặt đất đây thừng đứt từng đoạn nhưng không phải do đao cắt mà là do tay bứt đứt. Kẻ bứt đứt đương nhiên là lão già đầu bạc đó.

Còn về Diêm Vương thoả Can Cấu Vu cũng nhìn thấy rõ ràng. Lão già chỉ cần chạm nhẹ vào Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao thì Diêm Vương thoả đã bị đoạt lấy nằm gọn trong tay, đồng thời ném thật chính xác về phía Kim Tiểu Sơn. Đến lúc này, tại sao Can Cấu Vu không ở lại tiếp ứng mà chạy ra ngoài hô hoán lên. Bởi vì hắn hiểu rất rõ là tài nghệ của Kim Tiểu Sơn cao thâm hơn Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao rất nhiều. Kêu mọi người tiếp ứng chẳng qua đó là cớ để hắn bỏ chạy.

Trong nhà tranh Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao chém liên tục bảy, tám đao nhưng chỉ là chém vào khoảng không. Còn Kim Tiểu Sơn cứ cười lạnh mà tránh né không để ý đến ánh đao sáng quắc lướt nhẹ qua mang tai.

Trên ghế bọc da hổ Thủy Hành Vân đang ngồi ngủ gật thành linh lão lầm bầm :

- Tiểu tử còn chần chờ gì nữa, thật khiến lão tử ta nổi nóng.

Kim Tiểu Sơn vẫn nhảy nhót như đùa bỡn trong bóng đao của Hắc Lão Hổ Mã Bộ Cao, chàng nghe vậy liền lên tiếng đáp :

- Đại thúc! Tiểu đệ chỉ muốn hỏi chỗ ở của Tọa Sơn Hổ Trương Diệu xong sẽ dạy cho bọn đạo tặc này một bài học.

Ngồi trên ghế bành Thủy Hành Vân lại tiếp tục mắng :

- Tiểu tử ngốc! Tiếng là giang hồ nhưng cũng không lớn lắm. Chỉ cần tên họ Trương không chui vào hang chuột thì tiểu tử mi sợ gì không tìm được tên Tọa Sơn Hổ Trương Diệu đó. Tóm lại, mi phải nắm chặt tình hình trước mắt, nếu chỉ cần một chút sơ hở thì có chạy trời cũng không khỏi nắng.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Tên Hắc Hổ kia! đại thúc ta không nhẫn nại được nữa đã tuyên bố tội tử cho mi rồi. Hắc tiểu tử nhận lấy số kiếp đi!

Diêm Vương thoả trong tay chàng nhanh như điện, chớp nhoáng ánh sáng chói lòa, đôi mắt của Mã Bộ Cao cứng đờ chăm chú nhìn. Trong chớp mắt đó Quỷ đầu đao bị đánh dạt, chưa kịp rơi xuống thì đầu Diêm Vương thoả đã xuyên qua yết hầu của Hắc Lão Hổ Mã Bộ Cao. Một dòng máu tươi nóng hổi từ cổ họng của Mã Bộ Cao bắn vọt ra.

Kim Tiểu Sơn chưa có kinh nghiệm lâm chiến, giết người nên toàn thân nhuộm đầy máu của họ Mã.

Xem tiếp hồi 5 Phụ đề dụng kế gạt kẻ dãi vàng

5. Hồi 5 Phụ Đề Dụng Kế Gạt Kẻ Dãi Vàng

Kim Tiểu Sơn lợi dụng Mã Bộ Cao đang thất thế lướt người đến quét chân ngang. “Bịch” thân hình của Mã Bộ Cao theo cái quét chân của Kim Tiểu Sơn ngã nhào xuống đất. Hắc Lão Hổ Mã Bộ Cao dường như chưa tin vào sự thật này, đôi mắt vẫn trừng trừng nhìn, hai tay nắm chặt Quỷ đầu đao dù thân hình loang đầy máu nằm trên mặt đất. Đường đến Diêm La điện đang trước mắt mà bộ dạng vẫn như muốn xé xác người.

Như một cơn lốc, Kim Tiểu Sơn dùng thân pháp nhanh không thể tả đã đáp xuống bên ngoài căn nhà tranh. Chàng không thấy tên miệng rộng họ Vu đó, chỉ thấy mười mấy người bao vây định tấn công chàng. Lần này Kim Tiểu Sơn không chút do dự hét lớn “Diêm Vương thoả”.

Mũi ngân thoả sáng quắc như sao lạnh trên trời. Lấy vai và đầu làm điểm, tung ra bay lượn đan chéo nhau. “Xoẹt! Rắc!” bao thanh âm của xương gãy, đao rơi vang lên hòa cùng tiếng thét đau đớn khiến mấy tên đại hán còn lại định xông vào lần nữa kinh tâm hoảng vía, sững sờ há hốc miệng. Rồi không biết một tên lâu la nào thất thanh kêu lên :

- Chạy mau!

Thế là mấy tên đang bao vây giật mình, sợ hãi cùng nhau cuốn vó chạy dài.

Thoảng chốc chỉ còn lại một Kim Tiểu Sơn đứng giữa đấu trường đầy không khí chết chóc.

Kim Tiểu Sơn đứng đó tay cầm Diêm Vương thoả, lòng đầy phân vân không biết đuổi theo tốt hơn, hay trở vào nhà tranh với đại thúc tốt hơn. Chẳng qua chàng sợ đại thúc lại mắng mình yếu đuối như phụ nữ, không đủ sức làm rạng rỡ uy danh của Diêm Vương thoả.

Lúc này Thủy Hành Vân đang ngồi trên ghế bành mới lên tiếng :

- Mau tìm lửa đến đây để chúng ta còn lên đường.

Kim Tiểu Sơn như trút được gánh nặng vội vàng đáp lời :

- Đại thúc cứ an tâm, tiểu diệt sẽ nhanh chóng tìm xem con lừa nhỏ bị chúng nhốt ở đâu.

Dãy nhà tranh đại lạng lẽ không một bóng người. Trong phòng ngủ chỉ còn lại đồng mền rách, ngay cửa nhà bếp - lò còn đang bốc khói nhưng cũng chẳng có ai.

Phía sau nhà bếp chàng thấy con lừa nhỏ đang nhẩn nha ăn cỏ. Kim Tiểu Sơn lập tức kéo nó đi.

Thủy Hành Vân ra khỏi nhà tranh nhìn tám tên hán tử mình đầy máu nằm lăn lóc trên mặt đất, nhẹ gật đầu nói :

- Được! Được!

Kim Tiểu Sơn vội đỡ Thủy Hành Vân lên lưng lừa rồi cung kính nói :

- Thủ pháp vừa rồi của đại thúc thật khiến võ lâm không có người chống đỡ.

Thủy Hành Vân cười lạnh nói :

- Tiểu tử, vừa rồi đại thúc đánh mi mấy bạt tai mi đừng để trong lòng.

Nhẹ nhàng kéo dây cương lừa, Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Làm sao lại có chuyện buồn giận. Lúc đó, tiểu diệt đang bó tay chịu chết không còn chút mảy may hy vọng. Đừng nói đại thúc cho mấy bạt tai dù cho một đao cũng là đáng tội của mình.

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Thật thông tình đạt lý. Chỉ cần mi hiểu là được rồi.

Nhìn sắc trời Kim Tiểu Sơn nói :

- Vòng qua lộn lại thế này hôm nay, e rằng chúng ta phải khổ cực rồi.

Thủy Hành Vân chậm rãi nói :

- Những ngày tháng dầm sương dãi tuyết, ăn gió uống mưa cũng chính là thời gian rèn luyện bản thân, bồi dưỡng trí tuệ của nhân vật giang hồ. Tiểu tử, rồi ngày sau tự mi có thể đánh giá được lời của đại thúc là đúng hay là sai.

Kim Tiểu Sơn vội đáp :

- Tiểu diệt không hề hoài nghi lời của đại thúc.

Chàng ngừng một chút nhìn Thủy Hành Vân đang nhắm mắt trên lưng lừa nói tiếp :

- Nghe tên Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao thuật lại, có một nơi gọi là Mặc Vân cốc bỏ ra ngàn vàng để lấy đầu đại thúc. Mặc Vân cốc là nơi nào? Ai muốn lấy mạng của đại thúc?

Rất lâu Thủy Hành Vân vẫn lặng thinh không đáp khiến cho Kim Tiểu Sơn nghi hoặc định hỏi lại, nhưng khi chàng ngoảnh đầu nhìn thấy sắc mặt xanh xao như giận dữ của đại thúc khiến chàng nuốt câu hỏi vào lòng.

Tiếng vó câu vẫn gõ nhịp đều đều. Hai người đã ra khỏi đám rừng tùng âm u trước mặt Báo Tử nhai. Trên lưng lừa Thủy Hành Vân mới thở dài nói :

- Ôi! Nếu lão tử này có được phân nửa đức tính như tiểu tử mi Thủy Hành Vân này cũng không uống một kiếp người.

Kim Tiểu Sơn thừa dịp nói :

- Gia thế của đại thúc trước nay tiểu diệt ôm ấp trong lòng không dám hỏi. Hiện giờ đại thúc có thể kể sơ qua để giảm nỗi buồn chán, u tịch trên đường đi.

Thủy Hành Vân nói :

- Mi đừng gấp dò hỏi gia thế của đại thúc. Tiểu tử mi tuy học hết bản lãnh võ công của ta nhưng lại khiến lòng ta lo âu.

Lão ngừng một chút lại tiếp :

- Lúc đầu, thực sự ta không có ý theo tiểu tử mi truy tìm tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không ra gì đó. Chỉ cần tiểu tử mi để lại chút ngân lượng cho ta chi dùng thì ta ở lại dưới chân Bắc Đẩu phong vui vẻ nào khác lão thần tiên, nhưng nghĩ đến mi không chút kinh nghiệm giang hồ, còn quá non nớt nên lão tử ta không an tâm mới phải mặt dày mày dạn cùng theo lên đường khi nào gặp chuyện không may mới xuất đầu lộ diện. Mi bị mắc lừa người ta, nếu lão nhân gia này không dùng kế “Đường lang bỏ thiền, hoàng tước tại hậu” (bọ ngựa bắt ve, không ngờ chim sẻ đứng sau), e rằng cái mạng nhỏ của mi đã xong rồi.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Thiên hạ thường nói “Đi một dặm đường còn hơn đọc sách mười năm”. Câu nói này có lý lắm.

Thủy Hành Vân thở dài một tiếng nói :

- Trên đời này không ai có địch nhân vĩnh cửu, nhưng trong thiên hạ nơi đâu cũng có kẻ địch của mi. Nếu mi cho rằng đại thúc không đúng, ta cũng không phản đối.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc có lẽ đã gặp phải chuyện thương tâm gì nên mới lý luận như vậy. Nhưng, ít nhất thê tử và người nhà của mình đều là người thân thuộc.

Không ngờ Thủy Hành Vân giận dữ nói :

- Tổ bà nó! Lão gia đã sớm lãnh hội câu nói của Phật gia “Thê tử nhi nữ, tiền thế oan nghiệt”. Tiểu tử đã gặp được bao nhiêu lão già nhớ đến phụ mẫu? E rằng hình dáng của phụ mẫu họ cũng đã quên sạch, mà chỉ nhớ thê tử, tự mua dây để trói buộc mình mà thôi.

Trong lòng Kim Tiểu Sơn không đồng ý. Chàng nghĩ đại thúc ắt hẳn đã gặp phải một sự đả kích rất lớn nào đó mới nói những lời khác người này. Lòng nghĩ miêng chàng lại hỏi :

- Theo đại thúc thì hận thù giết thê nhi đốt nhà của tiểu diệt cũng không cần báo phục. Hai thúc diệt ta sẽ mai danh trong núi sao?

Thủy Hành Vân chợt hé mắt liếc nhìn Kim Tiểu Sơn đang chậm rãi đi phía trước rồi vội nhắm mắt lại :

- A Thạch La Hán ở Tây Tạng có nói “Giết ta đi chỉ cần mi buông tha người đời”. Nhưng A Thạch La Hán sống đến một trăm mười tuổi. Cuối cùng lão lại bế quan chờ chết, không màng đến người đời. Kỳ thực, cuộc sống con người như mây như khói, lưu danh thiên cổ có được mấy ai. Đã không thể lập nên sự nghiệp vĩ đại thì cũng nên giữ gìn sự quý báu của chính mình. Cái đó gọi là người chết để danh, nhận chết để tiếng. Tiểu tử, việc mi làm ngày nay chính là để bảo hộ danh tiếng nho nhỏ và sự tôn nghiêm của mi mà thôi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lẽ nào đại thúc không làm như vậy. Có người muốn mua đầu của đại thúc.

Thủy Hành Vân cười lạnh nói :

- Đó là muốn người ta chết trái lại giúp cho người được hoàn sinh. Cuối cùng bọn họ không ngờ đến Thủy Hành Vân này đã sống lại!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên :

- Nói như vậy bệnh lao của đại thúc...

Không chờ Kim Tiểu Sơn nói hết Thủy Hành Vân đã tiếp :

- Kể sống lại chính là nghiệp vô của ta có người tiếp nối. Có một ngày lão nhân gia này sẽ nhờ vào tay mi đánh ngã kẻ đại địch mà bấy lâu nay ta luôn ghi khắc trong lòng nhưng không thể ra tay được. Bọn chúng cũng là...

Hai dòng lệ nóng từ trong đôi mắt nhắm chặt của Thủy Hành Vân lăn dài xuống mà, lão vội vã quẹt đi. Xem ra lão già này đang mang trong lòng một nỗi đau còn thống khổ hơn bệnh lao của lão. Lại thêm lòng ham muốn được sinh tồn của lão càng khiến Kim Tiểu Sơn cảm động.

Đôi bên lặng thinh đi bên nhau, hồi lâu Thủy Hành Vân mới lên tiếng nói :

- Trong lòng ta mong muốn là huấn luyện mi trở thành như ta năm xưa. Điều duy nhất ta không muốn mi học là tính chần chừ, không quyết mà chính ta đã từng bị hại cũng vì bốn chữ này. Vì thế, ta tha thiết cảnh cáo mi chỉ có con chiến đấu mới là con đường tắt để rèn luyện võ công, nhưng quyết tâm chiến thắng mới chính là phương pháp độc nhất để thành công.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đại thúc nói như vậy đủ biết đại thúc kỳ vọng rất nhiều vào tiểu diệt thì lý nào tiểu diệt lại không cố gắng khiến tránh người phiền lòng.

Đi thêm một đoạn đường Kim Tiểu Sơn lại lên tiếng :

- Đại thúc! Người của Mặc Vân cốc muốn lấy mạng của đại thúc chỉ bằng chúng ta lên thẳng Mặc Vân cốc tiêu diệt bọn họ trước, sau đó hãy đi tìm tên cầu tặc Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Lắc lắc đầu Thủy Hành Vân nói :

- Mặc Vân cốc đâu phải là nơi dễ dàng ra vào như vậy. Nếu so bản lĩnh hiện giờ của mi thì thật kém xa một trời một vực.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Có đại thúc ở một bên chỉ điểm Tiểu Sơn còn sợ điều gì?

“Hừ” lạnh một tiếng Thủy Hành Vân nói :

- Đúng là trâu non không sợ hổ, trâu già lại sợ sói. Tiểu tử mi không khác gì trâu non, nhưng mi tuyệt đối không thể đem Mặc Vân cốc mà so sánh với mấy mươi tên thổ phỉ ở Báo Tử nhai. Nói thật câu này, nếu tiểu tử mi không có một bản lĩnh nhất định thì muốn lên Mặc Vân cốc chỉ là tìm con đường chết.

Kim Tiểu Sơn không tin nói :

- Võ công của đại thúc thuộc hạng thượng thừa, tiểu diệt cũng đã luyện được Diêm Vương thoa. Ở Báo Tử nhai khi đại thúc giả vờ té ngã trên người tiểu diệt đã dùng móng tay bứt đứt dây thừng. Thử hỏi công lực này có mấy người được chứ.

Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Vận dụng thủ pháp bứt dây này khiến lão nhân gia mệt đến không thể đứng nổi. Nếu không phải bọn ta không rơi vào hiểm cảnh, ta không thi hành nổi.

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ một hồi rồi hỏi :

- Ý của đại thúc là lúc này chúng ta đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu?

Thủy Hành Vân nói :

- Không sai!

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Thiên hạ bao la, chúng ta làm sao tìm được hắn?

Thủy Hành Vân nói :

- Không nghe bọn chúng nói sao! Tên họ Trương đó đã chia bè đảng với Mã Bộ Cao. Đạo tặc chia tay phần lớn vì chia tài sản không đều. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không ở Báo Tử nhai nhưng hắn lại thường xuất hiện ở vùng Kim Sa hà, như vậy chúng ta đến Kim Sa hà tìm hắn.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đúng rồi! Chúng ta đi Kim Sa hà.

* * * * *

Kim Sa hà không phải là Kim Sa giang. Đây là một thác nước từ trên đỉnh núi Hùng Nhĩ đổ xuống thành một dòng sông chảy xiết quanh co hơn năm trăm dặm, màu nước xanh biếc có thể trông thấy tận đáy. Dưới đáy sông lấp lánh ánh cát vàng, càng lộng lẫy rực rỡ hơn khi được ánh nắng mặt trời chiếu vào. Bề mặt Kim Sa hà không rộng lắm, chỗ rộng nhất của nó hơn một trăm trượng, nơi hẹp nhất không qua mười mấy trượng, nước sông chỉ sâu trên dưới một trượng. Ven theo bờ ngay cả một con đường núi nhỏ cũng không có khiến đôi giày cỏ của Kim Tiểu Sơn bị rách nát khi đi dọc theo bờ sông đến khu dân cư. Thực ra, khu dân cư cũng chỉ là mấy túp lều cỏ mà người đãi vàng nối kết tạm bợ tạo nên, tuy chưa cũ lắm nhưng xiêu vẹo như những chuông chim.

Khi Kim Tiểu Sơn dẫn con lừa nhỏ đến đó thì khu này không còn ai vì mọi người đã đi ra bờ sông để đãi vàng rồi. Ngoảnh đầu lại nhìn Thủy đại thúc trên lưng lừa, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nơi này không biết có tìm được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không? Đêm nay thúc diệt chúng ta trú ngụ ở đâu?

Thủy Hành Vân cứ nhìn tứ phía rồi nói :

- Đi đã ba bốn ngày, ta cũng muốn ngơi nghỉ một đêm, dầu gì trời cũng đã tối rồi. Tạm thời ở đây chờ đợi xem, không lẽ những người đào vàng cũng ở lại đào vàng ban đêm sao?

Đúng lúc này từ xa xa đã nhìn thấy bóng người dao động, có khoảng sáu bảy mươi người, trên vai người nào cũng đều có vác một cái cuốc hình chữ thập, trên cuốc treo một giỏ nhỏ hay cái bồn nhỏ đáy bằng. Đám người lao xao, lập cập đi về phía dãy lều cỏ. Kim Tiểu Sơn dắt con lừa nhỏ bước lên đón đầu khiến đám người đó cũng nhanh nhẹn bước lại. Một lão già đặt cuốc xuống hỏi :

- Nhị vị đi về đâu?

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ trong lòng không hiểu bọn người này có quen biết với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không. Nhưng bất luận thế nào cũng không thể nói ra việc tìm kiếm Trương Diệu, nguyên nhân thật đơn giản vì đám người này nếu là bằng hữu của Trương Diệu thì ắt hẳn mình sẽ rơi vào nguy hiểm, còn như đám người này có thù với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu thì chắc gì họ tin mình đến đây để thanh toán họ Trương. Đại thúc nói không sai, đi trên đường gặp nhau chỉ có thể nói ba phần sự thật, cần lưu lại vài phần để dò xem động tĩnh của đối phương.

Kim Tiểu Sơn nhìn lão già tóc hoa râm và đám hán tử đào vàng đang vây quanh nói :

- Trên đường đến đây, đại thúc của tại hạ lâm bệnh, mệt mỏi, cần tìm nơi ngơi nghỉ vài ngày. Các vị có biết gần đây có nơi nào có thể trú ngụ được không?

Lão già tóc hoa râm ngẩng ngó hai người cẩn thận rồi mới cao giọng gọi :

- Phú Quý!

Trong đám người phía sau lưng có một hán tử thấp lùn, mặt đen nhẻm, tuổi ước hai mươi lên tiếng đáp :

- Nhị đại thúc.

Lão già tóc hoa râm ngoắc tay nói :

- Mau đem dụng cụ của mi cất đi. Dẫn họ đến Tiền Gia khách điếm.

Người tên gọi Phú Quý nói :

- Nhị đại thúc. Trời sắp tối rồi.

Lão già họ Nhị trầm giọng nói :

- Chính vì trời sắp tối mới bảo mi dẫn đường. Mau đi!

Phú Quý nhìn nhìn Kim Tiểu Sơn rồi đem đồ vật sau lưng cất vào trong lều cỏ.

Lúc này lão già mới chậm rãi hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu huynh đệ, các người đi đường lần này có bình an không?

Kim Tiểu Sơn chớp mắt hỏi :

- Lão đại thúc nói gần nơi đây có thổ phỉ?

Lão già hỏi :

- Lẽ nào nhị vị không gặp phải?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Không có! Ngay cả một người cũng không thấy qua.

Lão già gật đầu nói :

- Nhị vị đúng là may mắn. Đừng nói đâu xa chỉ cần con lừa nhỏ của nhị vị cũng đủ để đám thổ phỉ đó động lòng tham.

Kim Tiểu Sơn vội hỏi :

- Quả thật có đám thổ phỉ đó ở gần đây sao?

Lão già đột nhiên khoát khoát tay với đám người vây quanh :

- Mau trở vào trong nhà cỏ.

Rồi thổ dài nói :

- Kim Sa hà có cát vàng cũng có hai loại người muốn phát tài. Một loại là đám người đào vàng như bọn ta, chỉ muốn dựa vào sức lao động và vận may tìm được mỏ vàng nơi đây. Loại người khác là bọn thổ phỉ. Chúng ẩn nấp trong núi gần đây chỉ chờ chờ ngăn cản những kẻ đào vàng hồi hương để cướp bóc. Những miếng vàng nhỏ nhoi phải cực khổ cả năm trời chỉ thoáng chốc đã mất sạch. Các người xem, bọn ta vì đề phòng thổ phỉ mới tụ tập lại với nhau.

Phú Quý đáng vội vã bước đến. Lão già ngừng giọng quay qua hỏi Phú Quý :

- Sao không mang theo lương khô, nếu đói cũng có mà dùng.

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Không sao! Chỉ cần đưa bọn ta đến tửu điểm thì nhất định sẽ mời đại ca này uống một chung.

Phú Quý vừa nghe, gương mặt đen đã chau lại nói :

- Rượu của khách đêm Tiền Gia thật hảo hạng. Đêm nay ta sẽ quấy nhiều mi một chung rồi.

Lão già cười mắng :

- Mi xem có xấu hổ chưa. Người ta nói khách sáo một câu mi đã nhận lời rồi.

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Tiểu tử nói thật mà.

Thế là Phú Quý đi trước dẫn đường, Kim Tiểu Sơn kéo lừa theo sau. Đi nửa đường Kim Tiểu Sơn hỏi Phú Quý :

- Xin hỏi bằng hữu họ gì?

Phú Quý không ngoảnh đầu cười đáp :

- Họ Đồng. Lão nhân gia vừa rồi là Nhị đại thúc của ta họ Đồng tên Kim Nguyên.

Hắn dường như chưa nói hết ý lại chuyển sang việc khác :

- Từ trên Lưu Sa ở thượng du cho đến Sơn Lãnh ở hạ du, toàn bộ những người đào vàng trong vòng năm mươi dặm đều nghe theo lời Nhị đại thúc của ta.

Kim Tiểu Sơn làm ra vẻ vô tình hỏi :

- Nhị đại thúc nói gần đây có thổ phỉ mà không chỉ là một đám, bằng hữu đã gặp qua chưa?

Phú Quý buông tiếng mắng lớn :

- Mẹ nó! Ai mà không gặp qua. Tháng rồi ta muốn một mình trở về nhà. Lúc đó ta đã tích lũy được hơn một cân vàng, đi nửa đường bị bọn chúng móc sạch, ngay cả một hạt cũng không thừa lại.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Gặp phải thổ phỉ mà vẫn còn được sống đã là vận may rồi.

Phú Quý đi phía trước lắc mạnh đầu nói :

- Đám cẩu tặc này ranh ma lắm, bọn chúng tuyệt đối không giết người đào vàng.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói :

- Bọn thổ phỉ này cũng còn từ bi quá!

Đồng Phú Quý cảm hận :

- Mẹ nó! Bọn chúng mà từ bi. Nếu từ bi đã không làm thổ phỉ. Bằng hữu lẽ nào không biết. Nếu bọn chúng vừa cướp vừa giết thì còn ai đến đây đãi vàng. Không có người đãi vàng bọn chúng còn cướp được gì.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tại hạ hiểu rồi! Cướp vàng mà không giết là muốn các người trở lại đãi vàng thêm!

Đồng Phú Quý nói :

- Cho nên nhị vị không gặp thổ phỉ cũng đừng ngạc nhiên. Nếu nhị vị khi rời khỏi Kim Sa hà mà không gặp thổ phỉ đó mới là điều kỳ lạ.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

- Bằng hữu có biết bọn thổ phỉ đó là đám người nào không?

Phú Quý giận dữ nói :

- Mẹ nó! Ai biết đó là đám người nào!

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Tỉ như nói thủ lĩnh bọn chúng là ai? Từ đâu đến?

Ngoảnh phắt đầu sang nhìn Kim Tiểu Sơn, Phú Quý nói :

- Đại đao kề vào cổ không tiểu tiện ra quần đã lớn gan lắm rồi, còn đâu có sức hỏi chúng là Trương Tam hay Lý Tứ.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Đúng lắm!

* * * * *

Trời đã tối hẳn. Phú Quý dẫn đường đi qua liên tiếp ba thung lũng mới thấy xa xa ẩn hiện một dãy nhà, lập lòe mấy ngọn đèn sáng.

Phú Quý đưa tay chỉ :

- Trước mắt là thôn Lão Kim Khoáng, khách điểm Tiên gia là nhà thứ nhất ở đầu thôn.

Tiếng chân vừa lộp cộp. Tiếng người nói lao xao...

Dưới ngọn đèn lồng treo trước khách điểm Tiên gia con chó gì vừa cất tiếng sủa đã thấy một thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi chạy ra, trên vai khoác một cái khăn, xum xoe cười nói :

- A! Đại gia từ xa đến, còn cời cả lửa nữa. Mau vào trong điểm, muốn ăn đã có bánh bao mới ra lò, muốn uống đã có rượu ngon. Nếu đại gia ngụ lại càng thuận tiện hơn, một chiếc giường to đủ cho mười mấy người nằm.

Lúc này Đồng Phú Quý cười nói :

- Tiểu Ngũ, mau mời khách nhân vào trong ngồi. Dem ra đây nửa cân lỗ tai heo, hai cân rượu Cao Lương, thêm một cân đậu phụng, bánh bao mười cái.

Tay giữ lấy dây cương lừa, Tiểu Ngũ tử liếc nhìn Đồng Phú Quý hỏi :

- Kêu nhiều như vậy mi trả tiền à?

Vừa kéo lừa đi, Tiểu Ngũ tử vừa hỏi tiếp :

- Mi may trả bốn lượng tiền còn thiếu bữa trước cho ta đi, Phú Quý đại ca.

Thì ra trong vòng mấy trăm dặm chỉ có một tửu điểm này. Kỳ thực, tửu điểm này cũng do tình thế mà lập nên. Vì đám người đông đảo đến Kim Sa hà đãi vàng muốn có một nơi chề chén, do đó cha con nhà họ Tiền mới mở một tửu điểm ở đây.

Kim Tiểu Sơn vai gánh hành lý vội đỡ Thủy Hành Vân xuống rồi theo Đồng Phú Quý bước vào trong khách điểm. Có bảy tám người khách đang ngồi, mỗi người chiếm một góc uống rượu. Quầy rượu nằm khuất bên trong. Cô nương họ Tiền đang nhìn ra cửa gặp Đồng Phú Quý thì trề miệng, nhưng thấy Kim Tiểu Sơn đang đỡ một lão già tóc bạc đi vào mới uyển chuyển bước đến tươi cười nói :

- Khách quan đi đường mệt mỏi, xin mời ngồi xuống.

Kim Tiểu Sơn còn chưa chú ý đến cô nương họ Tiền chỉ thấp giọng nói :

- Bọn ta muốn trú ngụ ở đây vài ngày. Có chỗ nào nghỉ được không? Ý ta muốn nói là phòng ốc sạch sẽ một chút.

Tiền cô nương cười đáp :

- Ôi! Khách quan xem chỗ này là thôn quê hẻo lánh, đây cũng không phải đại khách sạn làm gì có phòng ốc, chỉ phía sau có một chiếc giường to chứ ngay cả giường đơn cũng không có.

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

- Có chỗ nằm là được rồi. Lo ăn cơm trước đi.

Kim Tiểu Sơn vừa ngồi xuống đã thấy Tiểu Ngũ tử chạy đến hỏi :

- Khách quan dùng gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ Đồng Phú Quý đang ngồi bên cạnh nói :

- Trừ những món đại ca đây vừa kêu lúc nãy, mi hãy hầm thêm một con gà mái mập.

Tiền cô nương cười đáp :

- Ăn gà mái mập ư? Khách quan so với người đào vàng còn giàu có hơn nhiều. Từ đâu đến vậy?

Kim Tiểu Sơn cười cười :

- Dọc đường ngang qua đây thôi.

Tiểu Ngũ tử bận rộn đem thức ăn đến rồi chạy đi làm thịt gà. Vừa ăn uống Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Chưởng quầy đâu rồi?

Tiền cô nương đáp :

- Phụ thân tiểu nữ đang ở phái sau cũng sắp ra rồi.

Kim Tiểu Sơn lấy chiếc bánh bao đầy nhân thịt, hai tay đưa cho Thủy Hành Vân nói :

- Đại thúc không uống rượu, trước tiên hãy ăn bánh này cho ấm dạ, sau đó sẽ dùng gà.

Thủy Hành Vân tiếp lấy rồi nói :

- Ăn nhanh đi để còn nghỉ ngơi cho sớm.

Lúc này, Tiền chương quầy đã từ phía sau bước ra, Tiền cô nương đang đứng dựa quầy nói :

- Phụ thân! Nhị vị khách quan đang ngồi cùng bàn với Đồng Phú Quý muốn ở lại đây trọ vài ngày.

Chương quầy là một người thấp lùn, mập mạp, cười lên da mặt nhăn nheo trông thật thảm hại. Lão không cười có lẽ còn tốt hơn khi cười. Lão mang bộ mặt khổ não đến cạnh thúc điệt Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Tiểu nữ của lão nói nhị vị muốn trọ ở đây mấy ngày?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Đúng vậy! Nhưng chưa biết sẽ ở bao lâu.

Chương quầy lùn mập cười ha hả :

- Tửu điểm nơi sơn dã trú ngụ không tính tiền. Nhị vị nếu muốn ở lại mười ngày hay nửa tháng ngay cả tiền cơm cũng không bao nhiêu. Nên biết tửu điểm Tiền gia ở nơi thôn Lão Kim Khoáng này là vì tiện lợi cho người khác mà lập ra, nhưng phiền nhị vị phải ngủ giường chung.

Lão huyền thuyên một hồi khiến Đồng Phú Quý đang uống rượu ừng ực bên cạnh lên tiếng :

- Nói hay lắm! Để ngày mai ta sẽ dọn nhà đến tửu điểm này ở, chắc chắn tốt hơn nhà tranh cạnh bờ sông.

Tiền chương quầy cười ha hả nói :

- Mi không giống với người ta. Người ta là khách qua đường. Mi không thấy lão nhân gia này thân mang bệnh hoạn, ta chỉ muốn giúp đỡ người lỡ đường thôi.

Không lâu, Tiểu Ngũ Tử hai tay bưng một thố to, bên trong là con gà mái mập, mỡ vàng óng sáng sắn trên mặt nước.

Kim Tiểu Sơn tiếp lấy cung kính nói :

- Đại thúc, còn nóng lắm, thúc từ từ mà dùng.

Xèo hai tay khô đét nổi đầy gân xanh, Thủy Hành Vân không dùng đũa, xé lấy đùi gà nhai ngồm ngoàm.

Đồng Phú Quý ngồi một bên ngạc nhiên hỏi :

- Một con gà mái một người ăn?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Cơ thể của đại thúc cần được tắm bổ. Con gà này gọi riêng cho lão nhân gia. Còn mi cứ ăn uống những món mình đã kêu đi.

Tiền chương quầy gơ ngón tay cái tán dương :

- Chí hiếu! Chí hiếu! Vừa nhìn đã biết như vậy rồi.

Kim Tiểu Sơn mắc cỡ vừa cười vừa nói :

- Đại thúc ta có bệnh, ta là tiểu bối cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Ăn uống một hồi, Đồng Phú Quý đứng dậy cáo từ. Khi sắp đi còn muốn tìm một cây gậy to cầm theo phòng thân vì trời tối sợ gặp phải dã thú.

Thủy Hành Vân ăn xong con gà, chùi mỡ trên miệng rồi bảo Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử, mau lên giường nghỉ đi. Đêm nay lão gia còn phải nghĩ xem cách nào để giúp mi tìm được tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu kia.

Kim Tiểu Sơn dìu Thủy Hành Vân đi rồi nói :

- Việc tìm tên Trương Diệu kia không phiền đến đại thúc. Người ngồi nghỉ đi.

* * * * *

Trời sáng rồi. Tiếng gà gáy vang. Nếu có người hỏi trời sáng mà gà gáy là có nguyên nhân gì? Người ta sẽ trả lời chẳng có nguyên nhân gì. Nếu có người một mực hỏi nguyên nhân, người ta sẽ đáp đó là an bày của trời cao. Giống như vậy, trên đời có nhiều sự việc người ta không cách nào lý giải được. Cũng như chuyện gà sinh trứng hay trứng sinh ra gà vĩnh viễn không thể giải thích được.

Lúc này ở thôn Lão Kim Khoán vào buổi trưa có hai người cưỡi ngựa đến, xem ra giống như phu thê. Nam thì râu quai hàm, mắt lộ, tiếng nói vang như sấm.

Còn nữ thì yêu kiều, diễm lệ, đôi mắt long lanh, hàm răng như ngọc khiến phụ nữ nhìn cũng phải đem lòng ganh tị. Nếu không, tại sao khi thiếu nữ đó vừa xuống ngựa bên ngoài tửu điểm thì Tiền cô nương mặt đầy vẻ ngạc nhiên, khâm phục, vội vã chạy ra xem.

Nam nhân đó nhảy xuống lưng ngựa. Tượng người thấp bé, tính từ đỉnh đầu cũng không cao hơn lưng ngựa. Còn thiếu nữ cao vượt hơn lưng ngựa. Nếu ai hỏi tại sao có sự phối hợp như vậy, đại khái cũng chỉ có thể đáp rằng đó là sự an bày của trời cao, nếu không việc gà gáy buổi sáng đã được giải thích rõ ràng rồi.

Hiện giờ, nam nhân tay cầm bao vải, tay kia cầm đại đao đi vào trong điểm trước. Còn thân hình lỏng không cao của thiếu nữ càng làm dáng đi uyển chuyển, dịu dàng, trông nàng thật quý phái. Nếu có người cho rằng khuyết điểm của nàng là dáng cao gầy đó thì chỉ vì kẻ đó là một người lùn.

Kim Tiểu Sơn đang hầu hạ cho Thủy Hành Vân ăn uống trong tửu điểm cũng không có cảm giác gì, nếu có chỉ là chút ít ngạc nhiên vì sự không tương xứng của hai người này.

Tiểu Ngũ tử xăng xái mời hai người vào trong điểm. Hai người ngồi ở chiếc bàn đặt giữa nhà. Nữ nhân đặt tay lên bàn gật đầu với nam nhân. Giọng người nam vang lên sang sảng :

- Đem cho thê tử của ta một bát mì và hai quả trứng gà. Còn mang cho ta bốn cái bánh bao, một cân rượu, một cân thịt trâu.

Tiểu Ngũ tử đang định đi, nữ lang đã mở miệng hỏi :

- Xong rồi mời chưởng quầy của bọn mi đến đây.

Thanh âm của nàng nhỏ nhẹ nghe thật êm tai. Tiểu Ngũ tử đi vào trong bếp.

Tiền chưởng quầy cầm tẩu thuốc bước đến, trước tiên là ngấm ngía hai người thấy cả hai ăn mặc chỉnh tề, lịch sự mới cười nói :

- Nghe đầu phu nhân định tìm chưởng quầy. Lão chính là chưởng quầy.

Nữ nhân lại đưa mắt nhìn nam nhân râu rìa đó. Người nam chỉ chiếc ghế bên cạnh nói với chưởng quầy :

- Chưởng quầy. Mời ngồi xuống rồi hãy nói.

Ngồi ghé một bên, Tiền chưởng quầy hỏi :

- Khách quan có điều chi chỉ giáo?

Nam nhân thấp giọng nói :

- Hai năm trở lại đây nghe nói Kim Sa hà xuất hiện nhiều vàng bạc. Phu thê chúng ta đến đây nếu thuận tiện sẽ mua một số mang về.

Tiền chưởng quầy lắc lắc đầu nói :

- Đừng mang nhiều việc vào mình. Nhị vị khách quan không nghe sao, ven theo hai bên bờ Kim Sa hà này có không ít kẻ đào vàng, nhưng cũng không hiếm bọn thổ phỉ đang trấn giữ mấy ngã đường, dựa vào sức hai người có thể vượt qua được sao?

Tiểu Ngũ tử bưng thức ăn lên thì nghe thiếu phụ đó cười lạnh nói :

- Mấy tên giặc ngu ngốc, yếu hèn đó đáng kể làm gì.

Tiền chưởng quầy nói :

- Lời nói tuy không sai. Nếu lấy một chọi một bọn chúng có lẽ không phải là đối thủ của hai vị. Nhưng đám thổ phỉ nào cũng không dưới mấy mươi tên. Lời xưa có nói “Mãnh hổ nan địch quần hồ, hảo hán không ngăn nổi người đông”. Đến lúc đó mất đi cát vàng là việc nhỏ, mất mạng là tìm lại không được đó.

Miệng nhai miếng thịt trâu, nam nhân vừa cười vừa nói :

- Chưởng quầy không cần nói nữa. Phu thê ta không phải kẻ ngu ngốc. Ý tốt của lão, bọn ta xin tâm lĩnh. Chỉ phiền lão chỉ cho con đường nào có thể thu được cát vàng, xong việc bọn ta sẽ hậu tạ lão.

Tiền chưởng quầy suy nghĩ một hồi, gật đầu nói :

- Không có bản lãnh không dám lên Lương Sơn. Có lẽ nhị vị là cao thủ vang danh trên chốn giang hồ. Đã như vậy, buổi trưa ta sẽ bảo phổ kị dẫn nhị vị đi một chuyến, xem bọn người của Đồng lão đầu có muốn bán cát vàng không?

Nữ nhân đặt bát mì xuống, mở hộp gỗ nhỏ được bọc trong vải ra. Hóa ra đó là một cái cân để cân vàng. Tiền chưởng quầy cười nói :

- Thì ra nhị vị đã có ý định rồi, ngay cả cân cũng mang theo.

Thiếu phụ cười nói :

- Người đãi vàng cũng cực khổ trăm bề, sao để họ lỗ lã được. Đã có cân lại theo giá đương thời mua bán, hai bên cùng vui vẻ.

Tiền chưởng quầy gật đầu nói :

- Hay lắm! Như vậy được rồi. Nhị vị dùng cơm xong, nghỉ ngơi một chút hãy lên đường.

Nói rồi, chưởng quầy vào trong giao việc cho Tiểu Ngũ tử. Tiểu Ngũ tử ngẩng đầu nói :

- Thuận tiện chúng ta sẽ đòi lại tiền rượu thiếu của bọn họ.

Ngồi ở bàn khác Kim Tiểu Sơn không chú ý đến câu chuyện của đôi phu thê này, chỉ chuyên chú chăm sóc Thủy Hành Vân. Không ngờ Thủy Hành Vân thấp giọng nói với Kim Tiểu Sơn :

- Nơi có người cư trú sẽ tùy theo hoàn cảnh mà sinh ra các nghề, các nghiệp. Hiện giờ đại thúc đã thay mi nghĩ ra một nghề rồi, lại còn là một nghề không tranh giành với thiên hạ, một nghề độc nhất vô nhị. Tiểu tử có chịu làm không?

Kim Tiểu Sơn cung kính hỏi :

- Là nghề gì hử đại thúc?

Thủy Hành Vân nói :

- Bảo tiêu!

Kim Tiểu Sơn không hiểu, chau mày hỏi :

- Bảo tiêu là gì?

Thủy Hành Vân tức tối nói :

- Ngốc tử! Ngay cả bảo tiêu mà mi cũng không hiểu. Nói mi non nớt quả thật không sai chút nào. Vì vậy khiến lão già này phải theo mi mà đi.

Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói :

- Còn nhờ vào đại thúc dạy dỗ.

Thủy Hành Vân buông chén đĩa xuống gọi Tiền chưởng quầy đến nói :

- Ta có chút việc muốn nhờ chưởng quầy giúp đỡ một tay.

Tiền chưởng quầy cười đáp :

- Có chuyện gì khách quan cứ dằn dò một tiếng.

Thủy Hành Vân nói :

- Tìm giùm ta một cái bảng gỗ, bề mặt nhẵn bóng, bề ngang bốn tấc, bề dài một thước.

Tiền chương quây vội hỏi :

- Khách quan dùng bảng gỗ đó để làm gì?

Thủy Hành Vân nói :

- Làm bảng hiệu. Bọn ta muốn mượn tửu điểm của lão để mở tiêu cục.

Tiền chương quây cười ha hả nói :

- Lão nhân gia đừng đùa nữa. Tiêu cục cũng có thể tùy tiện mở được sao? Hơn nữa, tửu điểm này của ta, ngoài cửa lại treo lên bảng hiệu tiêu cục thì giống cái gì. Các vị ăn xong hãy đi nghỉ trưa một lát giữ tinh thần còn hay hơn suy nghĩ bậy bạ.

Thủy Hành Vân nói :

- Lão phu không uống rượu lại không hôn mê đầu óc, lý nào suy nghĩ bậy bạ. Chỉ cần bên ngoài cửa lão treo bảng hiệu tiêu cục đó, thúc điệt bọn ta ở lại đây ăn trả tiền cơm, ngủ trả tiền trọ. Lão lo việc của lão, bọn ta làm việc của bọn ta. Bằng cách này cũng có thể mang đến cho lão thêm một số tiền, sao lão lại không vui?

Tiền chương quây nghiêng đầu nhìn Thủy Hành Vân hồi lâu rồi toét miệng cười :

- Lão huynh! Nói thật, chỉ cần một làn gió cũng đủ đưa lão lên trời thì ai còn dám nhờ lão huynh bảo tiêu chứ?

Nói xong đang muốn bỏ đi, bất ngờ Kim Tiểu Sơn đưa tay chặn lại :

- Chương quây! Lời của đại thúc ta đều là sự thật. Phiền chương quây tìm cho một bảng gỗ bao nhiêu tiền ta sẽ trả.

Tiền chương quây nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu ca! Nếu thật có người đến đây tìm tiểu ca bảo tiêu thì tiểu ca sẽ lo hầu hạ lão đại thúc gần tất hơi này, hay là làm nhiệm vụ bảo tiêu của mình? Bọn thổ phỉ ở gần đây lợi hại vô kể.

Thủy Hành Vân lạnh lẽo nói :

- Một người nhiệt tình lo cho người khác là tốt, nhưng quá nhiệt tình thì không thích hợp.

Chòm râu của Tiền chương quây khê rung rung, tay cầm tẩu thuốc nói :

- Lão quan tâm đến hai người, vậy mà hai người lại hợp nhau phê bình lão không đúng. Nhị vị thử nghĩ xem, tiệm cơm của ta làm sao có thể treo chiêu bài tiêu cục của các vị lên được.

Tiền chương quây vừa bỏ đi thì hán tử thấp lùn, râu ria ngồi ở bàn giữa ngoảnh đầu lại nhìn Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn, có vẻ xem cả hai không ra gì.

Thủy Hành Vân ho khan một tiếng nói với Kim Tiểu Sơn :

- Vào nghỉ đi. Sáng sớm ngày mai mi dựng một căn lều cỏ rồi treo chiêu bài tiêu cục của chúng ta lên.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Tiểu điệt sẽ đưa đại thúc vào nghỉ. Buổi trưa cũng không có việc làm, tiểu điệt sẽ mượn dụng cụ của chương quây để làm. Dựng một căn nhà cỏ cũng nhanh lắm, không đầy hai ngày là xong.

Thủy Hành Vân nói :

- Càng tốt. Dựng xong sớm chừng nào càng hay chừng ấy vì mỗi sắp đến cửa rồi. Tóm lại, ngày mai khai trương phải thuận lợi mới được.

Kim Tiểu Sơn làm việc sốt sắng, chờ đưa Thủy Hành Vân vào trong nằm nghỉ, chàng liền tìm người trong tửu điểm mượn đôi gánh cùng cây búa đi lên núi.

Trên núi gần Lão Kim Khoáng đều là cây cối và cỏ tranh. Cỏ tranh trên hoang sơn này có rất nhiều gai nhưng Kim Tiểu Sơn không màng đến. Ngay buổi chiều hôm đó chàng đã gánh được mấy gánh về. Cũng chiều hôm đó, từ Kim Sa hà đi đến mấy người. Dẫn đầu là Đồng Kim Nguyên. Đồng Phú Quý cũng theo đến. Hắn vác theo một bao vải nặng chịch dường như đang đựng cát vàng. Ngoài ra còn có bốn tráng hán đều giắt theo cương đao có Tiểu Ngũ tử dẫn đường.

Đồng Kim Nguyên đi đầu vào trong tửu điểm. Tiền chủng quầy đã cười ha hả nghinh tiếp :

- Dích thân Đồng lão gia đến đây. Xin mời ngồi xuống.

Rồi cao giọng gọi :

- Phụng nhi! Mau châm trà cho Đồng đại thúc.

- Có đây, thưa phụ thân.

Tiền Phụng hai tay bưng trà bước đến. Tiền chủng quầy liền cầm chung trà đặt trước mặt Đồng Kim Nguyên, quay sang dặn dò Tiểu Ngũ tử :

- Mau vào trong nói cho phu thê họ hay là Đồng lão gia cũng đã đến. Muốn mua vàng mau ra đây.

Tiểu Ngũ tử chạy lẹ ra sau. Đồng Kim Nguyên cười nói với Tiền chủng quầy :

- Nhi nữ của lão càng lớn càng xinh đẹp. Mới ba tháng ta không đến quán này thì trông đã khác trước.

Tiền Phụng xấu hổ chạy vào trong quầy. Đúng lúc đó đôi phu thê lạ từ bên trong bước ra. Tiền chủng quầy đứng lên nói :

- Nhị vị mau đến xem. Vị này là Đồng Kim Nguyên lão gia. Tất cả người đào vàng trong vòng năm mươi dặm Kim Sa hà đều nghe lời của lão nhân gia. Muốn mua bán cát vàng nhị vị cứ thương lượng với Đồng lão gia.

Đồng Kim Nguyên tươi cười nói :

- Xin thỉnh quý tính đại danh của nhị vị.

Đại hán thấp lùn râu ria, đôi cánh tay to bè ôm quyền trả lễ, rồi nói :

- Tại hạ là Âu Dương Lượng, còn hiền thê là Phương Tiểu Ngọc.

Đồng Kim Nguyên thấy đôi vợ chồng thật không tương xứng này lòng cười thầm, nhưng ngoài mặt thản nhiên nói :

- Tiểu lão đầu là Đồng Kim Nguyên. Nghe nói nhị vị muốn mua cát vàng nên đến gặp thử. Nếu giá cả thỏa thuận thì bọn ta có đem một số cát vàng ở đây.

Xoa hai tay Âu Dương Lượng ngó Phương Tiểu Ngọc cười nói :

- Quả nhiên không uống chuyến đi này. Mau đem cân ra đây.

Phương Tiểu Ngọc đứng lên bước ra phía sau. Lúc này Âu Dương Lượng mới nói với Đồng Kim Nguyên :

- Phân biệt vàng ròng qua màu sắc. Cát vàng tất cũng không ngoại lệ. Trước tiên, có thể cho tại hạ xem qua màu sắc cát vàng mà các vị đem đến được không?

Đồng Kim Nguyên tức thời lấy một túi đựng vàng mở ra. Lão đưa tay vào túi hốt ra một nắm. Ánh vàng lấp lánh không ngừng. Ánh vàng rực rỡ mê hoặc, dễ khiến người nổi lòng tham.

Âu Dương Lượng xem xét cẩn thận tỉ mỉ hồi lâu rồi gật đầu nói :

- Không sai! Cát vàng ở Kim Sa hà quả nhiên màu sắc tuyệt đẹp.

Phương Tiểu Ngọc cầm hộp gỗ đi đến, mở hộp lấy ra chiếc cân. Không ngờ Đồng Kim Nguyên cũng là tay già dặn, đưa tay lấy xuống một chiếc nhẫn nói :

- Đầu tiên, xem thử chiếc nhẫn của lão cân nặng bao nhiêu.

Một tiếng “kểng” vang lên, chiếc nhẫn đã nằm trên đĩa cân. Phương Tiểu Ngọc lập tức lấy ra quả cân, chỉ mấy lần đổi quả cân qua lại đã lập tức cười nói :

- Ba tiền chẵn.

Đồng Kim Nguyên gật gật đầu nói :

- Cân này của cô nương không sai, chiếc nhẫn của lão phu đúng là chẵn ba tiền.

Cười ha hả Âu Dương Lượng nói :

- Cây cân của Kim Long lão tiệm ở Thượng Xuyên phủ làm sao giả được?

Đồng Kim Nguyên lúc này mới cười nói :

- Theo tình hình bây giờ, Âu Dương nhân huynh muốn ra giá hợp lý là bao nhiêu?

Âu Dương Lượng thoáng suy nghĩ lập tức đáp :

- Giá cả bây giờ một lạng vàng đổi hai mươi lạng bạc. Bây giờ, đây là cát vàng. Cát vàng nói chung trích ra được tám phần vàng ròng. Thế thì mỗi lạng cát vàng là mười sáu lạng bạc. Phu thê tại hạ từ xa đến đây thân gánh nhiều hiểm nguy. Nên mỗi lạng cát vàng tại hạ mua với giá mười lăm lạng bạc. Đồng lão gia thấy thế nào?

Đồng Kim Nguyên nhìn Đồng Phú Quý và bốn người tráng hán cầm đao bên cạnh thấy năm người vẻ mặt mừng rỡ, lão lập tức nói với Âu Dương Lượng :

- Cân đi! Giá này bọn ta đồng ý.

Kỳ thực Đồng Kim Nguyên hiểu rõ. Cát vàng của Kim Sa hà tuy thật tốt nhưng vận chuyển đến chợ tỉnh có thể đổi được mười một, mười hai lạng bạc là quý lắm rồi. Hơn nữa khi vận chuyển còn phải đề phòng bọn thổ phỉ dọc đường đánh cướp. Đây thực là một cuộc giao dịch có lợi to.

Cát vàng mà mấy người của Đồng Kim Nguyên mang đến bán được luôn một ngàn lạng bạc. Trừ việc lấy bạc vụn hơn một trăm lạng ra còn một ngàn năm trăm lạng còn lại nhận bằng ngân phiếu của tiệm Kim Ký ở Thượng Xuyên phủ.

Phu thê Âu Dương Lượng hai người vội vã lên đường. Bao nải trên lưng ngựa của hai người toàn là cát vàng. Cởi trên lưng ngựa Âu Dương Lượng cười ha hả nói với Phương Tiểu Ngọc :

- Nàng xem! Chuyến buôn bán này bọn ta dư được mấy cân?

Phương Tiểu Ngọc đắc ý nói :

- Lão già họ Đồng đó tinh ranh nhưng so với lão nương này hẳn còn thua xa. Chỉ ít ta cũng gạt được lão sáu bảy cân. Ha! Ha!....

Xem tiếp hồi 6 Kim Tiểu Sơn hàm oan bị bắt

6. Hồi 6 Kim Tiểu Sơn Hàm Oan Bị Bắt

Lúc này Kim Tiểu Sơn còn ở trong núi, chọn chốn cây cối. Nhìn thấy trời đã sắp tối chàng đột nhiên phát hiện nhánh cây không xa đang lắc lư. Ngẩng đầu lên nhìn, bất giác vừa kinh ngạc vừa hoan hỉ. Một con báo hoa to lớn đang nhe nanh múa vuốt muốn bổ xuống chàng.

Kim Tiểu Sơn không mang theo Diêm Vương thoa bèn nắm chặt cây búa thăm nghĩ :

- Cũng tốt, lột da báo lột giường cho đại thúc nằm.

Chàng vừa rùn mình thủ thế thì “vù” một tiếng, báo hoa đó phóng xuống giữa không trung. Bốn bàn chân báo vươn ra như bốn ngọn đao bén uy thế cực kỳ dũng mãnh. Kim Tiểu Sơn nghiêng vai xoay người như một con vượn. Cây búa trên tay phải chém phập vào vai sau của con báo khiến nó bắn vọt máu tươi. Chỉ

đáng tiếc lưỡi búa không trúng yếu huyệt của báo hoa. Lại khiến báo hoa quay đầu, bỏ nhào lại, miệng nó gầm gừ liên tục.

Kim Tiểu Sơn không dám chậm trễ, người bắn vọt lên cao một trượng tránh cái vồ của báo hoa. Báo hoa đó đã bị thương nhưng nó càng hung tợn cuồng loạn.

Kim Tiểu Sơn nhảy nhót tránh né không ngừng. Đột nhiên thấy kẻ hở vung thẳng tay búa xuống vai báo hoa, chém báo hoa đến lần nhào xuống đất.

Kim Tiểu Sơn vui mừng cho rằng đã đánh trọng thương báo hoa, đang muốn vung tay chém thêm một búa. Không ngờ “vù” một tiếng, báo hoa đó mang vết thương chạy vào trong núi. Kim Tiểu Sơn ngăn người thăm mắng :

- Đồ súc sinh, ta xem mi còn chạy bao xa!

Chàng lập tức đuổi sát theo sau. Báo hoa bị thương chạy quá nhanh, nhưng cước bộ của Kim Tiểu Sơn cũng không chậm. Một chạy, một đuổi thoắt chốc không biết đã chạy được bao xa. Đến lúc báo hoa trước mặt chui vào trong rừng sâu mất hút, bầu trời đã tối âm u, Kim Tiểu Sơn trong lòng ảo não. Đuổi theo báo hoa không kịp lại mất đi phương hướng. Không mau tìm được lối về, e đêm nay phải ngủ trong rừng hoang núi lạnh này.

Mây đen vần vũ. Kim Tiểu Sơn chạy như bay trên mặt đất. Mãi đến lúc chàng phát hiện mình đã đi sai phương hướng mới gấp rút ngoảnh đầu chạy ngược lại.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy bụng đói cồn cào, mệt mỏi.

Vào canh tư, mặt trăng khuyết lúc ẩn lúc hiện. Cuối cùng chàng mới tìm được đường về tửu điểm họ Tiền. Chàng đẩy cửa bước vào nhưng kinh ngạc đứng sững lại.

Tiền chưởng quầy bước đến đưa tay rút cây búa ở thắt lưng chàng ra đem đến ánh đèn, vừa xem bắt giặc ngoảnh đầu mắng lớn :

- Hay cho tiểu tử, mi thật là loài ác độc. Cây búa này còn vết máu chưa chùi sạch.

Kim Tiểu Sơn còn đang ngơ ngác đột nhiên, hơn hai mươi người đã vội vàng xông đến. Kim Tiểu Sơn không chút phòng bị, thoắt chốc đã bị đám người này đè xuống, dùng một sợi dây thừng to trói chặt chàng lại.

Bên cạnh chuồng súc vật sau tửu điểm có một cây cọc gỗ to dùng để cột lừa, ngựa. Lúc này đám người dãi vàng cột chặt Kim Tiểu Sơn vào đó. Không cần giải thích, cứ vung tay quát tới tấp vào người Kim Tiểu Sơn.

Mình đây vết roi Kim Tiểu Sơn cao giọng kêu lớn :

- Đại thúc, đại thúc ta ở đâu?

Nghe có tiếng người cao giọng nói :

- Nó còn đại thúc? Hiện giờ ở đâu? Kiểm bắt lão lại thẩm vấn.

Chưởng quầy mập lùn tay cầm cây đèn lồng, tay đưa ra ngăn lại nói :

- Các vị bằng hữu, gây họa không liên lụy đến người thân. Tiểu tử này có một đại thúc, chỉ là một lão già bệnh hoạn, xem không còn bao nhiêu hơi thở, không chịu được tra tấn đâu! Tạm thời hỏi cung tiểu tử này trước đã.

Lúc này trong bọn người dãi vàng có một hán tử tuổi không quá năm mươi chậm rãi bước đến trước mặt Kim Tiểu Sơn, tát hai bạt tay thật mạnh, rồi hung hăng trừng mắt nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Nói đi! Mi giết hết người, cướp ngân lượng và ngân phiếu chôn giấu ở đâu? Hay còn quanh co bọn đại gia sẽ cho một trận nhớ đời.

Kim Tiểu Sơn cao giọng kháng cự, biện minh nói :

- Ta giết người lúc nào? Cướp ngân phiếu, cướp của ai?

Lại một cái tát nữa, mép miệng Kim Tiểu Sơn ứa máu. Dưới ngọn đèn chằng cơ hồ thấy Tiền cô nương đang rơi nước mắt, không biết do quá sợ hay là thương cho cảnh ngộ của mình. Kim Tiểu Sơn nhổ ra một ngụm máu tươi, kháng cự nói :

- Bọn mi nói ta giết người cướp của, tóm lại phải có chứng cứ. Không chứng không cứ không được ghép tội. Tóm lại, không thể tùy tiện chửi bừa ta là kẻ sát nhân.

Chòm râu run run, người đó nói :

- Đồng Kim Nguyên bị người giết chính là đại huynh của ta. Ngay cả bốn tên bảo vệ và Đồng Phú Quý. Sáu mạng người đều bị mi giết sạch. Mà bọn mi muốn ở đây mở tiệc cực để làm ăn. Hơn nữa, mi nửa đêm mới trở về với cây búa toàn là vết máu. Không phải mi làm thì do ai làm?

Kim Tiểu Sơn kêu lớn :

- Oan uổng, thật là oan uổng tận trời cao!

Chàng nhìn bọn người đai vàng đang tức giận dưới ánh đèn, lại nói :

- Khi trời tối, ta còn ở trên núi tìm gỗ. Sau đó nhìn thấy một con báo hoa, nhớ lại sức khỏe đại thúc ta suy yếu ta muốn dùng da báo lột giường cho người. Nhưng cây búa này dùng không thuận tay, ta chỉ đã thương con báo đó, nó bỏ chạy ta phải đuổi theo đến nửa đêm. Cuối cùng để nó chạy thoát ta mới trở về đây.

Bất ngờ, có người hừ lạnh nói :

- Đây lời giả dối. Dựa vào một tên nhóc như mi, thấy báo hoa mà không bỏ chạy sao? Muốn kể chuyện đời xưa cũng phải nói để người ta tin mới được.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Đó chính là sự thật!

Lại nghe có tiếng người la lớn :

- Đồng gia, đừng nhiều lời với hần nữa. Hần cướp ngân lượng lại giết người. Sao không dùng đao lóc hần từng miếng thịt, đến lúc hần khai ra thật thì thôi.

Lại có người khởi xướng.

- Đúng! Dùng đao lóc từng miếng thịt của hần xem tiểu tử này chịu được bao lâu?

Đột nhiên có tiếng quát lớn :

- Đúng là đám người không biết đạo lý.

Tiếng quát giống như tiếng sấm nổ, giống như trống vù vù giữa không gian, khiến đám người đứng đầy trong nhà không biết thanh âm này từ đâu vang đến.

Mọi người đưa mắt nhìn xung quanh. Trong bóng đêm chỉ thấy ở cửa khách phòng một lão già tóc bạc, tay chống gậy đi về phía này, vừa đi vừa trầm giọng mắng :

- Bọn mi cũng thật lớn gan. Không hỏi rõ trắng đen, đã trối đứa cháu thật thà của ta lại, còn muốn dùng trọng hình nữa.

Không sai! Người đi đến chính là Thủy Hành Vân. Kỳ thực lão đã sớm thấy Kim Tiểu Sơn bị trối rồi, nhưng điều làm lão cảm thấy ngạc nhiên là tiểu tử này tại sao lại để bọn người này an bày như vậy.

Tiền chuồng quây từ trong đám người vội vã bước nhanh ra, ngăn lại nói :

- Lão gia, tại sao lão không tìm chỗ nấp đi. Lẽ nào cũng muốn bị chúng trối lại.

Hừ lạnh một tiếng Thủy Hành Vân nói :

- Thúc diệt bọn ta có việc mới đến đây, chưa từng nghĩ đến việc cướp ngân lượng của bọn người đai vàng cực khổ. Sự việc các ngươi không làm rõ, lại muốn dùng đao giết người, như vậy có khác gì bọn cường tặc chứ?

Kim Tiểu Sơn cao giọng nói :

- Đại thúc, đại thúc mau vào phòng nghỉ đi. Đại thúc chịu không nổi gió lạnh đâu.

Thủy Hành Vân giận mắng :

- Đại thúc dạy mi thế nào? Chỉ cần trong lòng không hổ thẹn là đủ. Tại sao dễ dàng để người ta ức chế? Mi quả thật khiến đại thúc thất vọng.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Là vì tiểu tử chưa từng làm việc hổ thẹn với lương tâm, mới mặc cho họ trối lại.

Không chờ Kim Tiểu Sơn dứt lời Thủy Hành Vân la tiếp :

- Tiểu tử, mi hiểu cái gì? Vạn nhất đám người này là bọn thổ phỉ, cường đạo hoạt động gần đây, mi còn tính mạng sao?

Kim Tiểu Sơn ngẩn người lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Thủy Hành Vân chậm rãi bước đến gần Đồng ngũ gia nói :

- Xế chiều này thúc điệt ta thấy qua hai phu thê kia đến đây mua cát vàng. Lẽ nào các vị không nghĩ hai phu thê này là bọn âm hiểm ra tay ác độc.

Đồng ngũ gia trầm giọng nói :

- Lão muốn đem tội lỗi giết người, cướp vàng đổ lên đôi vợ chồng kia. Lão có biết người ta từ Thượng Xuân phủ tới đây đã mang theo cân, ngân phiếu lại không giả. Hơn nữa, phạm là người đãi vàng ở Kim Sa hà đã sỏ đem cát vàng bán ở Thượng Xuyên phủ. Điểm này lão đừng khua môi múa mép trước họ Đồng này.

Không ngờ trong đám người lại có tiếng kêu lên :

- Trối lão già này lại đi, trối lão lại đi! Lão đã cùng tiểu tử này cấu kết làm việc gian ác.

Tiền chương quây vội bước tới gần Thủy Hành Vân nói :

- Hiện giờ lão cũng như cháu của lão, tình cảnh dao kề sát cổ, mạng ai nấy lo. Lão mau trở về phòng đi.

Dưới ánh đèn lại thấy mặt Thủy Hành Vân đỏ như say rượu. Đôi mắt lão sáng quắc, cao giọng nói :

- Thủy Hành Vân này đi lại giang hồ đã bốn mươi năm. Cục diện nào ta không gặp qua. Chỉ mấy mươi tên đãi vàng này có đáng gì!

Đồng ngũ gia đứng bên cạnh giận dữ mắng :

- Hay lắm! Đuôi hồ ly tinh đã lộ ra rồi. Xem lão khua nanh múa vuốt thế nào?

Thủy Hành Vân hiên ngang nói :

- Nếu có lời muốn nói ta chỉ nói rằng: một mai đến bước đường cùng thì bọn đồ máu chính là các người.

Tiền chương quây vừa nghe vội khuyên ngăn :

- Đã đến nước này tại sao lại nói những lời đổ dầu vào lửa. Nên biết các người đãi vàng này bị bức bách mà thôi.

Thủy Hành Vân lạnh lùng nói :

- Chương quây! Ta hỏi ông, bọn ta muốn ở đây làm nghề gì?

Chương quây nói :

- Không phải kẻ điên nói mơ sao? Chính là muốn mở một tiêu cục.

Thủy Hành Vân nói :

- Đúng vậy! Lão có từng nghe nói làm tiêu cục lại giết người cướp của không?

Đồng ngũ gia giận dữ chỉ vào Kim Tiểu Sơn đang bị trối chặt vào cột mắng :

- Dựa vào bọn mi cũng muốn làm bảo tiêu ư? Đừng để người ta cười rớt cả răng. Lão giỏi tài hãy thử ta xem!

Sự việc diễn ra thật khiến người ta sợ hãi. Đương nhiên cũng ra ngoài ý liệu của bọn người đãi vàng. Trong ánh trăng yếu ớt, dưới ánh đuốc chập chờn, chỉ thấy Thủy Hành Vân lắc lư đôi vai, người đã lướt qua bên cạnh Kim Tiểu Sơn. Tay phải lão xòe ra lướt nhẹ trên mình Kim Tiểu Sơn, dây trói toàn thân chàng lập tức rơi lả tả. Thủy Hành Vân đã lướt đi miệng kêu lớn :

- Chúng ta đi!

Kim Tiểu Sơn vung đôi vai, lướt nhẹ chân người đã nhảy lên đầu tường. Đoạn ngoảnh đầu lại cao giọng nói với bọn người đang đuổi theo :

- Kim Tiểu Sơn này nhất định làm rõ sự tình.

Đồng ngữ gia cao giọng gọi :

- Mi không thể chạy. Đuổi theo!

Bức tường xung quanh tửu điểm cao một trượng rưỡi. Bọn đãi vàng không ai có thể vượt qua, phải kéo đuôi nhau từ cửa điểm chạy ra bên ngoài.

Tiền chương quỳ thở dài nói :

- Người không thể nhìn tướng mạo, núi không thể dùng cân lường. Lão già bệnh hoạn đó chỉ xòe tay sờ vào dây thừng to như vậy, khiến sợi dây đứt thành từng đoạn như tim đèn mực.

Tiền Phụng đứng bên cạnh cũng nói :

- Không dám tin. Xem ra đây là những nhân vật giang hồ dị nhân hay hiệp khách!

Tiền chương quỳ nói :

- Hiệp khách gì? Theo ta thấy chúng là người của Bạch Liên giáo.

Dưới chân vách núi cheo leo Thủy Hành Vân đem Diêm Vương thoa đặt vào tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Nếu mi mang theo vật này có lẽ con báo hoa đó không chạy thoát được.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đó là một con báo hoa rất lớn, lại hung hăng, gian xảo. Nếu là trước kia chỉ e tiểu tử bị thương dưới móng vuốt sắc bén của nó.

Thủy Hành Vân nhìn về phía đông nói :

- Nghe mi nói tình hình báo hoa bị thương. Báo hoa đó nhất định chạy không xa, có lẽ ẩn nấp gần đây. Chờ trời sáng mi trở về đường cũ tìm vết, chỉ cần bắt được nó chúng ta đã có lời giải thích rồi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Núi hoang lớn như vậy, tiểu điệt biết đến đâu mà tìm.

Thủy Hành Vân nói :

- Điều này không khó, tìm về chỗ đã đánh với báo hoa, sau đó tìm theo vết máu là được rồi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Tìm thì được rồi, nhưng nếu gặp bọn đãi vàng đó thì phải làm sao? Không thể để bọn bắt tiểu điệt lần nữa.

Thủy Hành Vân nói :

- Ẩn nấp là được rồi, vì bọn chúng chỉ là trong lúc bị phần bởi tình cảm khó tránh khỏi khích động. Chúng ta tránh trước là hơn.

Không lâu, phía đông dần dần ửng hồng, một ngày mới lại đến. Kim Tiểu Sơn đang ngồi dưới vách đá bên cạnh Thủy Hành Vân. Lúc này chàng cột lại dây lưng, nói với Thủy Hành Vân đang nhắm mắt xếp bằng :

- Đại thúc, tiểu diệt đi tìm thử. Nếu ông trời giúp có lẽ tìm được súc sinh đó.

Thủy Hành Vân lặng lẽ nói :

- Việc gì cũng đừng dựa vào ông trời, thành bại phải cần xem bản lĩnh của chính mình.

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Tiểu diệt đi đây, đại thúc ở đây chờ một hai giờ tiểu tử có thể trở về.

Kim Tiểu Sơn vừa bước ra khỏi vách đá, đột nhiên có từng giọt nước rơi trên thân mình. Chàng đưa tay gạt ra, trong lòng giật mình kinh hãi vì trên thân chàng toàn là vết máu đỏ sệt. Cúi đầu nhìn mới phát hiện trên đá đọng đầy vết máu.

Ngẩng đầu nhìn lên trên vách đá là một cây tùng già, cành rẽ rậm rạp, dây mây bò chằng chịt trên thân cây tùng. Vết máu từ bên trên nhỏ xuống.

Thế là Kim Tiểu Sơn bật cười, chàng vội vã lách người đến dưới dốc đá nói với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc! Đồ súc sinh đó đang ở trên vách núi này.

Thủy Hành Vân trợn mắt ngạc nhiên hỏi :

- Ở trên vách đá này? Trùng hợp vậy sao?

Xò tay đưa đến trước mặt đại thúc, Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc xem, còn đang nhỏ máu xuống bên dưới đây.

Thủy Hành Vân cười cười nói :

- Đây có lẽ là như mi nói, ông trời giúp đỡ đó.

Đoạn chậm rãi đứng lên đến bên vách núi ngẩng đầu nhìn lên một hồi rồi gạt đầu nói :

- Rễ tùng che khuất, dây mây đan chằng chịt, đúng là chỗ tốt cho báo hoa dương súc. Tiểu tử nên cẩn thận đừng để báo hoa chạy thoát.

Tinh thần phấn chấn, Kim Tiểu Sơn sờ vào Diêm Vương thoa ở thắt lưng cười nói :

- Chỉ vì muốn có da báo lột giường cho đại thúc, tiểu tử cũng phải dùng hết sức mình. Hơn nữa lại có Diêm Vương thoa nó làm sao chạy thoát.

Nhún chân uốn người, Kim Tiểu Sơn nhanh như vượn theo vách núi bò lên cây cổ tùng rẽ rậm rạp, phân nửa nghiêng ngoài vách đá. Chung quanh đá nhọn lởm chởm, dây mây già đan nhau như tấm lưới, che khuất hơn phân nửa cây tùng già và đá núi. Bò theo lên ước hơn ba mươi trượng, Kim Tiểu Sơn còn chưa bò đến gần cây tùng già, đột nhiên nghe một tiếng gầm nhỏ, đã thấy con báo hoa đêm qua bị thương đang nhe nanh múa vuốt nằm bên trên đám mây già nhìn Kim Tiểu Sơn không ngừng gầm gừ.

Kim Tiểu Sơn vừa thấy mới biết báo hoa đã không còn sức lực vô mồi, chỉ gầm gừ đe dọa người mà thôi. Kim Tiểu Sơn tuốt Diêm Vương thoa cầm trên tay cười lớn :

- Súc sinh, đêm qua mi chạy thoát, suýt chút nữa Kim Tiểu Sơn này phải táng mạng dưới tay bọn người đái vàng. Lần này có mi rồi, xem họ còn gì để nói.

“Vút” một tiếng, Diêm Vương thoa nhanh như điện chớp phóng ra mà báo hoa không sức kháng cự, bị một thoa cắm vào đầu, chết ngay trong đám mây rừng.

Kim Tiểu Sơn kéo báo hoa ra định ném xuống, nhưng sợ hư bộ da quý báu nên vội vác lên vai. Quả thật báo quá nặng, ước khoảng trên trăm cân. Chàng bám theo dây mây to, lần dò tuột xuống.

Tay cầm trượng đi lần tới trước Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

- Trở về trong khách điếm, lột da báo, hầm một nồi thịt báo. Chúng ta ăn no say một bữa.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu tử đang lo lắng đại thúc còn chưa ăn uống gì!

Thủy Hành Vân cười nói :

- Tiểu tử, chỉ một việc hiếu kính của mi cũng khiến lão nhân gia này vui mừng, ha... ha....

Thúc diệt hai người cười ha hả đi về thôn Lão Kim Khoán. Đúng lúc gặp một đám người đang xôn xao bàn tán. Khách điểm Tiền gia thấy hai người đi đến. Tiền chương quỳ vệt đám người bước lên nói :

- Hai người tại sao còn không chạy mà dám trở về?

Lão chợt thấy Kim Tiểu Sơn đang vác một con báo hoa to, lập tức nín bật, ú ớ một hồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Chúng ta tại sao phải chạy? Đã không giết người lại không cướp của. Tổ bà nó! Chạy để làm gì?

Đoạn ngoảnh đầu nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Để cho bọn chúng xem phải đem qua mi đã chém con báo hoa không?

“Bình” một tiếng, Kim Tiểu Sơn ném con báo hoa xuống, cất giọng nói :

- Các vị lại xem cho rõ!

Đám người xung quanh đây không có bọn đãi vàng, đương nhiên Đồng ngũ gia huynh đệ của Đồng Kim Nguyên cũng không có ở đây, vì lão đang dẫn sáu bảy mươi người tìm kiếm Kim Tiểu Sơn. Đám người này đều là người của thôn Lão Kim Khoáng.

Tiền chương quỳ bước lên nhìn con báo hoa to lớn đó. Lão xem xét tỉ mỉ vết thương một lần rồi nhẹ gật đầu nói :

- Sau khi trọng thương lại bị các người giết chết.

Rồi đứng thẳng người lên hỏi lại :

- Các người làm thế nào tìm được vật này? Quá xảo diệu rồi.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Ta quên nói với lão ta là thợ săn. Hơn nữa lại được ông trời giúp đỡ. Con vật này khi trời sáng đã bị ta tìm được, bị thương đến nỗi đứng dậy không được.

Tiền chương quỳ nhìn Thủy Hành Vân rồi gật gật đầu nói :

- Thảo nào! Thảo nào! Nhưng tiểu ca đã bị thợ hình hôm qua.

Kim Tiểu Sơn cắt lời nói :

- Bọn ta còn chưa ăn cơm, mau hầm cho đại thúc ta một con...

Kim Tiểu Sơn vừa nói đến đây, Tiền Phụng đứng sau lưng Tiền chương quỳ tiếp lời :

- Một con gà mái mập phải không?

Kim Tiểu Sơn chớp chớp mắt nói :

- Ta còn muốn hai cân bánh bao trắng. Đêm nay mọi người sẽ được ăn thịt báo hầm.

* * * * *

Bên cạnh tử điểm Tiền gia ở thôn Lão Kim Khoáng, một mái nhà tranh nho nhỏ không đến hai ngày đã được cất xong. Trong cái nhà tranh mới còn chưa có vật dụng gì. Một tấm bảng hiệu đã treo trước cửa nhà. Chữ bên trên viết như rồng bay phượng múa. Đúng là bút tích của một nhà thư pháp nổi tiếng. Đó chính là chữ do đích thân Thủy Hành Vân viết :

“Kim Ký tiêu cục”

Tiền Phụng đứng sau lưng Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Kim Tiểu Sơn, chữ trên bảng do khách quan viết phải không?

Lắc lắc đầu, Kim Tiểu Sơn ngoảnh lại lên tiếng đáp :

- Do đại thúc của ta viết.

Tiền Phụng lại nói :

- Lão nhất định phải có trình độ học vấn, nếu không làm sao chữ viết đẹp như vậy?

Kim Tiểu Sơn bước lên sờ tằm bảng hiệu nói :

- Kỳ thực chữ này không phải viết mà là lão dùng ngón tay móc lên bảng gỗ.

Tiền Phụng kinh ngạc vô cùng nói :

- Thật hay giả vậy?

Kim Tiểu Sơn lúc này mới quay người nói :

- Thật thật, giả giả, giả giả, thật thật. Là thật, là giả, là giả, là thật. Ta nói là thật, cô nương lại không tin. Dù gì sau này chúng ta là láng giềng, cô nương sẽ tự biết.

Hai người đang đứng nói cười trước căn nhà tranh. Đột nhiên thấy một đám người đai vàng kéo đến.

Đồng ngũ gia đưa tay chỉ mặt Kim Tiểu Sơn mắng :

- Hay cho tạp chủng, thì ra mi ở đây. Báo hại bọn lão gia phải vào núi tìm mi cực khổ. Trối hăn lại!

Đám người đang muốn ra tay, Tiền Phụng đã vội bước lên nói :

- Đồng ngũ gia, lão hiểu lầm rồi!

Xem ra Đồng lão gia đã tức tối cực kỳ. Lão đưa tay đẩy một cái, Tiền Phụng cơ hồ té lăn xuống đất. Lão rít lên :

- Tránh ra một bên!

Kim Tiểu Sơn thấy bảy tám tráng hán vọt tới, chàng không bỏ chạy. Chỉ thấy chàng uốn người đã lướt qua vòng vây của họ giống như một con lươn lườn lách trong một đám rêu nước bồng bênh. Chàng vừa lách mình vừa quơ tay múa chân loạn xạ. Phút chốc bọn người đai vàng đều lăn ra té ngã. Còn Kim Tiểu Sơn đã thản nhiên đứng dưới bảng hiệu Kim Ký tiêu cực đó rồi.

Đúng lúc này Tiền chưởng quầy chạy đến, cao giọng gọi :

- Đồng ngũ gia, đừng đánh nữa, bọn họ bị oan!

Đồng ngũ gia phẫn nộ, chỉ vào Tiền chưởng quầy đang chạy đến nói :

- Lão làm sao biết họ bị oan?

Tiền chưởng quầy nói :

- Hắn quả thật đã thương một con báo hoa. Sáng hôm qua hắn đã vác về. Ta đã xem kỹ lưỡng, đúng là báo hoa sau khi bị hắn đã thương, bị thương nặng mà chết. Đêm qua còn hầm một nồi thịt báo lớn. Các vị sao không vào trong điểm ăn thịt báo, uống rượu rồi thương lượng làm thế nào tìm được hung thủ?

Đồng ngũ gia ngẩn người hỏi :

- Thật có việc này?

Tiền chưởng quầy lại nói :

- Không tin các người hãy vào tửu điểm mà xem!

Trước cửa tửu điểm Tiền gia bọn đai vàng rất đông, có phân nửa phải đứng bên ngoài. Kim Tiểu Sơn vừa vào trong điểm thì thấy Thủy đại thúc đặt chén xuống, chống gậy đứng lên hỏi :

- Bảng hiệu treo rồi chưa?

Kim Tiểu Sơn vội bước lên đỡ Thủy Hành Vân nói :

- Thúc thúc, xong cả rồi! Tiền cô nương cứ khen chữ viết của đại thúc rất đẹp!

Thủy Hành Vân cơ hồ không quan tâm tới bọn người đãi vàng, chỉ nói với Kim Tiểu Sơn :

- Vào nhà trong thu dọn đồ đạc, tính toán tiền điểm rồi chúng ta dọn đi. Hôm nay là ngày khai trương.

Thế là hai người đi vào bên trong khiến cho Đồng ngũ gia nổi nóng đến dậm chân bình bịch trong điểm.

Đám người ngoài cửa lại một trận huyên náo. Vì nghe văng vẳng tiếng vó ngựa từ xa vọng đến. Tiếng vó ngựa dần dần dừng lại trước cửa tửu điểm. Tiền chưởng quầy từ trong đám người chen chúc, lách ra đến cửa, gặp một nữ tử đi vào, khiến lão giật mình :

- Tại sao cô nương....

Ai cũng không ngờ được người này chính là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc, vợ của lão lùn Âu Dương Lượng đã đi hai ngày rồi.

Mọi người thấy quần áo Phương Tiểu Ngọc rách nát, tóc tai rũ rượi, khác xa với hình dáng hai ngày trước. Lúc đó, nàng mặt hoa tươi tắn mê hoặc lòng người.

Dáng cao yếu diệu như Hằng Nga trên trời. Còn Phương Tiểu Ngọc hiện giờ lại biến thành “con gà mái già” xơ xác, ngơ ngác như đã hồn xiêu phách lạc, nhìn thấy rất thương hại.

Kéo một cái ghế, Tiền chưởng quầy bảo Phương Tiểu Ngọc ngồi xuống, gọi tiểu nhị mang trà đến rồi mới hỏi :

- Cô nương làm sao vậy, trượng phu của nàng đâu?

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc hộp một ngụm trà rồi nói :

- Dưới chân núi Ngũ Lão phong gặp phải cường tặc vốn không phải việc kỳ lạ. Phu thê ta nào xem bọn ô hợp đó ra gì. Không ngờ trong đám cường đạo cũng có cao thủ. Có một đại hán cao lớn sử dụng một đôi “Liên Tử chùy”. Tên này vô cùng lợi hại, phu thê ta liên thủ vẫn đánh không lại. Thế là chàng ta liều mạng ngăn đỡ mới chạy thoát thân. Hiện giờ không biết phu quân ta sống chết thế nào.

Tiền chưởng quầy vừa nghe đã xoa tay nói :

- Lão đã nói rồi, chung quanh đều có cường đạo, các người lại không tin. Không biết ngày gì, sóng này chưa xong, sóng khác nổi lên, làm sao đây?

Phương Tiểu Ngọc đứng dậy hỏi :

- Khách điểm của lão có phòng đơn sạch sẽ không? Ta thực muốn ngủ một chút. Từ đêm qua đến giờ ngay cả chớp mắt cũng không được.

Tiền phụng đứng bên cạnh đã bước lên nói :

- Theo muội, đại tẩu có thể ngủ trong phòng muội.

Phương Tiểu Ngọc tay nhắc bao vải, cười nói với Tiền Phụng :

- Muội tử, nàng tốt lắm!

Lúc này Tiền chưởng quầy đã sai tiểu nhị mang lên mấy đĩa thịt báo hằm, còn thêm mấy bầu rượu, nói với Đồng ngũ gia :

- Các vị chắc đói rồi! Ăn uống một chút rồi hãy tính.

Khi bọn đãi vàng đang ăn uống Kim Tiểu Sơn vai vác hành lý, tay kéo lừa nhỏ bước ra. Thủy Hành Vân chống trượng đi sau lưng. Hai người không thèm nhìn đến bọn người đó. Bước ra khỏi khách điểm Tiền gia, Tiền Phụng bước theo sau hỏi :

- Nhị vị sau này ăn uống làm cách nào?

Thủy Hành Vân uể oải nói :

- Một con báo vừa thịt vừa mỡ bán được mười lạng bạc đủ để bọn ta ăn trên mười ngày đến nửa tháng. Sau này có người muốn bảo tiêu lo gì không có cơm ăn.

Khi lão nói tới hai chữ “bảo tiêu” thanh âm đặc biệt cất cao, khiến bọn đãi vàng đang ăn uống nghe đến giật mình, mặt họ đều kinh ngạc. Tiền Phụng tiền hai người đến nhà, mỉm cười nói :

- Lão gia hiểu lầm rồi. Tiểu nữ muốn biết nhị vị tự mình làm cơm hay là qua ăn. E rằng, không thể tự mình làm cơm được. Nhà tranh trống trơn, ngay cả một dụng cụ cũng không có.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại cười nói :

- Về sau cô nương nuôi nhiều gà mái mập. Diệt thức ta rất thích gà mái mập của tửu điểm các vị.

Lại một ngày khác sắp đến. Trừ Đồng Ngũ gia còn lưu lại trong tửu điểm ra bọn đãi vàng còn lại đều đã trở về. Họ không thể đoán bóng gió, hao phí tâm lực tìm kiếm hung thủ. Con người cần phải ăn cơm, không đi đãi vàng bên bờ Kim Sa hà e rằng ngay cả cơm cũng không có vào miệng.

Trên mâm cơm, Phương Tiểu Ngọc mãi nhìn chén cơm đã lâu còn chưa cầm đũa. Mặt nàng phủ một màn sương lạnh, khiến người ta khó đoán được nàng đang trầm tư hay đang bi ai. Cả Tiền Phụng ngồi trong quây cũng không dám bước đến hỏi han. Đột nhiên Phương Tiểu Ngọc vỗ tay lên mặt bàn gọi :

- Phổ ký!

Tiểu Ngũ tử đang đứng dựa mình bên quây vội cười, chạy lên hỏi :

- Cô nương có gì dặn dò?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Mi hãy nói thật. Một già một trẻ của Kim Ký tiêu cục quả thực là kẻ có bản lĩnh không?

Tiểu Ngũ tử vừa đi đến gần Phương Tiểu Ngọc vừa quơ tay nói :

- Tiểu nhân chính mắt nhìn thấy đêm đó có mấy mươi tên. Lão già chỉ một cái nhún đã vượt cao mấy trượng. Một cái giơ tay sờ vào mình thanh niên đang bị trói chặt, dây thừng toàn thân đều bị đứt hết. Còn chưa chờ mọi người vây đánh thì trong chớp mắt hai người đã bay ra khỏi tường bên ngoài. Tiểu nhân thấy có thể chính là tà thuật. Mất nửa ngày, bọn họ đã vác con báo hoa lớn bị đả thương trở về. Nếu cô nương không tin, trên lò còn có thịt báo hầm. Có muốn tiểu nhân cắt một đĩa cho cô nương? So với thịt trâu, dê thì ngon hơn nhiều.

Phương Tiểu Ngọc xòe tay đẩy bát mì rồi đứng dậy bước ra ngoài.

Tiểu Ngũ tử vội hỏi :

- Mì của cô nương...

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Không ăn!

Phương Tiểu Ngọc vừa bước đến cửa tửu điểm đã thấy Kim Tiểu Sơn vác một con sói chết đi vào. Tiểu Ngũ tử đã vội cười nói với Phương Tiểu Ngọc :

- Hay lắm! Hắn chính là người của Kim Ký tiêu cục. cô nương không cần phải đi, có gì cứ nói với hắn.

Phương Tiểu Ngọc nhìn bộ mặt thật thà của Kim Tiểu Sơn, thân thể cao lớn, vai hổ lưng ong, đôi mắt hai mí sáng rõ, miệng rộng, tai to, mũi cao, mày ngài.

Đúng là một nam nhân khiến nữ nhân yêu thích.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe câu nói của Tiểu Ngũ Tử, nhớ lại lời của Thủy đại thúc là hôm nay chuẩn bị có mối làm ăn lớn. Trong lòng đang lúc cảm thấy hoan hỉ, không ngờ Phương Tiểu Ngọc đã lạnh mặt, đột ngột xòe tay trái, cấp tốc chụp vào Kim Tiểu Sơn. Đồng thời tay phải tuốt ra một đoản đao, quét ngang vào mặt Kim Tiểu Sơn. Một chiêu hai thức, tình hình như muốn lấy mạng Kim Tiểu Sơn.

“A”! Kim Tiểu Sơn chưa kịp nói gì, vội vã co người nghiêng vai. Con sói chết lơ lửng giữa hai người. Nhưng chàng không để con sói chết rơi xuống đất. Sau khi thoảng cản trở thể tấn công của Phương Tiểu Ngọc, tay trái đã xòe ra chụp vào chân con sói, xoay người đặt con sói đó trở lại lên vai.

Phương Tiểu Ngọc lạnh lùng thét :

- Xem đây!

Lần nữa vung đao, Phương Tiểu Ngọc đã thi triển sát thủ. Chỉ thấy nàng vung đao loang loáng, tiếng gió vù vù và thân nàng ép về phía Kim Tiểu Sơn. Con sói chết vẫn vác trên vai Kim Tiểu Sơn dựa vào thân pháp quái dị của mình nhanh không thể tả, chuyển động né tránh trong bóng đao hiểm có chập chùng đó, vừa trầm giọng hỏi :

- Ta không biết nàng, sao lại muốn lấy mạng ta?

Phương Tiểu Ngọc lầm lì, lại xuất liên tiếp mười tám đao trong sự kinh ngạc tột cùng của bọn người Đồng Ngũ gia, Tiểu Ngũ Tử, Tiền Phụng. Đột nhiên, Phương Tiểu Ngọc đột ngột nhảy lui ra sau, rút đao vào vỏ rồi gật đầu nói :

- Có bản lĩnh như vậy, ta quyết định tìm Kim Ký tiêu cục của mi để bảo tiêu chuyến hàng này. Tiểu tử, mau gọi chủ của mi đến đây bàn chuyện làm ăn.

Kim Tiểu Sơn đang tức giận, nhưng nghe nói chuyện làm ăn với Phương Tiểu Ngọc mới biết đối phương đang dò xét võ công của mình. Bất giác chàng cười ha hả nói :

- Đại thúc ta đã nói qua, mọi việc đều do ta quyết định vì muốn để ta rèn rèn luyện thêm kinh nghiệm giang hồ.

Phương Tiểu Ngọc chỉ tay vào bàn :

- Ngồi đi! Ngồi xuống hãy bàn!

Kim Tiểu Sơn vác con sói vào bên trong nói với Tiểu Ngũ tử :

- Thịt sói không thua gì thịt báo, hầm lên ăn rất ngon miệng.

Tiểu Ngũ Tử khoát tay nói :

- Đừng đùa! Ai lại không biết thịt sói rất chua.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Người nói không đúng rồi! Ta đã ăn qua không biết bao nhiêu thịt sói, một miếng cũng không chua. Da sói lột giường so với nệm bông còn ấm hơn nhiều. Để xem chương quầy tính toán bao nhiêu ngân lượng. Nhưng đừng quên cho đại thúc ta...

Tiền Phụng ngồi trong quầy tiếp lời nói :

- Hầm một con gà mái mập.

Kim Tiểu Sơn vừa cười vừa ngồi xuống đối diện với Phương Tiểu Ngọc nói :

- Cô nương muốn bảo tiêu vật gì?

Phương Tiểu Ngọc đáp :

- Từ thôn Lão Kim Khoáng đưa ta trở về Thượng Xuyên phủ. Ngoài ra, nếu tìm được Âu Dương Lượng, phu quân ta thất lạc nơi nào tiền thưởng sẽ tặng riêng.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nghe nói phu thê cô nương gặp phải cường đạo dưới chân Ngũ Lão phong?

Phương Tiểu Ngọc gật đầu đáp :

- Nơi đó rất hoang vu. Khi đến không cảm thấy, khi về trái ngược lại, giống hệt những lời nói của chưởng quầy ở đây và các người đãi vàng nói với bọn ta là đến Kim Sa hà không khó, muốn đi ra thật không phải dễ dàng.

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi nói với Phương Tiểu Ngọc :

- Từ thôn Lão Kim Khoáng đến Thượng Xuyên phủ đi đường cũng mất năm ba ngày. Cô nương muốn ra giá cả bao nhiêu để ta về bẩm báo một tiếng với đại thúc.

Phương Tiểu Ngọc đáp :

- Do ta đến tìm các người bảo tiêu, đương nhiên do các người ra giá.

Kim Tiểu Sơn đứng dậy cười nói :

- Vậy thì cô nương tạm ngồi ở đây, ta trở về hỏi đại thúc một tiếng.

Phương Tiểu Ngọc gật đầu nói :

- Nhớ kỹ, vừa người lẫn cát vàng đều do Kim Ký tiêu cục các người phụ trách đó.

Kim Tiểu Sơn cười cười, lập tức bước về nhà tranh. Trong tửu điểm Tiểu Ngũ tử nói với Tiền Phụng :

- Hay thật, nhà tranh đó mở tiêu cục, quả thật có nhiều người đến cửa thuê mướn.

Bên kia, Đồng ngũ gia đứng dậy bước qua vì lão nghĩ đến việc đêm đó bọn Đồng Kim Nguyên bị giết Thủy Hành Vân từng nói qua câu này: Lễ nào đòi phu thê đó không thể bày trò hiểm ác hay sao?

Đồng ngũ gia bèn ôm quyền nói với Phương Tiểu Ngọc :

- Hôm đó huynh trưởng của lão đem cát vàng bán cho phu thê nhị vị phải không?

Phương Tiểu Ngọc đôi mắt bồ câu nhìn lên nói :

- Không sai! Mua bán sòng phẳng, không ai chịu lỗi.

Đồng ngũ gia nói :

- Canh ba đêm đó nhị vị ở đâu?

Cười lạnh một tiếng Phương Tiểu Ngọc nói :

- Việc của các người ta mới nghe nói qua. Bây giờ lão lại hiềm nghi phu thê ta chẳng?

Đồng ngũ gia ngược ngùng lập tức ôm quyền nói :

- Lão biết cô nương cũng trong hoàn cảnh nguy nan. Nhưng việc có liên quan đến sáu mạng người, lão không thể không tỉ mỉ chất vấn những người có tham gia vào đêm đó.

Phương Tiểu Ngọc giận nói :

- Đêm đó bọn ta cưỡi ngựa chạy rất nhanh. Canh ba đã đi ngoài mấy mươi dặm. Bọn ta quyết định lên đường vào ban đêm, ban ngày tìm nơi nghỉ ngơi. Mục đích chỉ là bình an vượt qua sơn lĩnh gần đây. Chỉ muốn qua khỏi Ngũ Lão phong là kể như an toàn. Ai ngờ...

Đồng ngũ gia nhìn nhìn nhưng không nói gì, đành phải thở dài lui bước.

Thoáng chốc, Kim Tiểu Sơn từ bên ngoài vẻ mặt vui vẻ bước vào. Chàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Phương Tiểu Ngọc nói :

- Phiền cô nương phải chờ lâu.

Phương Tiểu Ngọc thần nhiên nói :

- Không hề gì! Mi có thể ra giá được rồi.

Kim Tiểu Sơn xoa xoa tay nói :

- Đại thúc ta nói, bảo vệ vàng bạc một chuyến một trăm lạng.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Còn người thì sao?

Ra về phóng khoáng Kim Tiểu Sơn nói :

- Không cần tiền.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Mi trở về thu thập hành lý, ta muốn tức khắc khởi hành!

Kim Tiểu Sơn vội hỏi lại :

- Nhưng trước khi đi cô nương phải đem cát vàng và ngân lượng toàn bộ giao ra cho chúng tôi mang lấy. Đương nhiên, đại thúc cũng nói bên trên phải niêm phong lại. Đưa đến nơi giao trả rõ ràng, xong rồi chúng tôi mới nhận thù lao.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Đại thúc của mi đúng là trong nghề. Nhưng ta cùng đi với bọn mi nên không cần đến các thủ tục rắc rối này. Hay là lên đường một lượt đi.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Giáp là giáp, ắt là ắt. Không thể nào lẫn lộn được. Không theo qui cũ là không toàn vẹn, tức là không bảo đảm đem ngân lượng, cát vàng và đưa cô nương đến nơi an toàn. Mặt thủ tục tóm lại phải làm thỏa đáng. Tránh việc đến nơi mọi người thanh lý không rõ ràng.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Được rồi! Bên ta muốn dứt khoát, bọn mi lại lẩm lờ!

Bên đứng dậy nhắc bao tải, nói với Tiểu Ngũ tử đang đứng một bên :

- Đem ngựa của ta đến đây! Tính tiền cơm, tiền phòng để ta đi.

Tiểu Ngũ tử vội chạy ra nhà sau. Kim Tiểu Sơn cùng Phương Tiểu Ngọc cũng ra khỏi Tiền gia tửu điểm, đi thẳng về phía căn nhà tranh cách đó không xa của mình. Tiền chưởng quầy đưa mắt nhìn Đồng ngũ gia nói :

- Ngũ gia, theo lão xem bọn họ một già, một trẻ có thể chống được bọn cường đạo, thổ phỉ giết người không chớp mắt đó không?

Đồng ngũ gia nói :

- Không thể không tin, cũng không thể tin hoàn toàn. Vừa rồi, ta thấy tiểu tử họ Kim đó rất xảo diệu tránh né một trận đao pháp của nữ tử. Đủ biết tiểu tử này vốn có bản lĩnh thật sự. Đừng nói đâu xa, chúng ta có thể như hấn vác một con sói chết, nặng mấy mươi cân nhẹ nhàng, thoải mái tránh né như vậy không?

Tiền chưởng quầy lại nói :

- Ngũ gia, ông đừng quên “mãnh hổ nan địch quần hồ, hảo hán ngăn không nổi người đông”. Bất luận đám thổ phỉ nào đều có mấy mươi người. Cũng có đám trên trăm người. Bọn họ chỉ có ba người, theo lão thấy lành ít dữ nhiều rồi!

Tiền Phụng đứng ở cửa điểm nói :

- Bọn họ thật sắp đi rồi!

Kim Tiểu Sơn đỡ Thủy đại thúc của hấn cưỡi lên lưng lừa. Tiền chưởng quầy cùng Đồng ngũ gia, Tiểu Ngũ tử chạy đến ngoài cửa đã sớm thấy Kim Tiểu Sơn bước nhanh về phía Tiểu Ngũ tử để mua một số thức ăn, rồi mới dắt ngựa của Phương Tiểu Ngọc đi về phía nhà tranh.

Tiền Phụng trầm giọng nói :

- Bao nải của Phương Tiểu Ngọc quả thực máng lên lưng lừa, do đại thúc của Kim Tiểu Sơn giữ lấy.

Đồng ngũ gia thử dài nói :

- Bọn họ đi rồi thì việc mấy mạng người của bọn huynh trưởng ta phải đi tìm tra xét ở đâu?

Tiền chương quây khuyên :

- Việc này không thể nóng nảy, gấp rút. Xem chuyện bảo tiêu này của họ như thế nào? Có thể từ trong hành động của họ chúng ta có thể lần ra được manh mối nào không chừng.

* * * * *

Một con ngựa, ngồi trên lưng là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc xinh đẹp. Một con lừa nhỏ, trên lưng lừa đương nhiên là Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân vẫn bộ dạng đau yếu, bệnh hoạn. Lão, ngay cả ngẩng đầu nhìn phong cảnh núi non xung quanh cũng không có. Chỉ lắc lư mái tóc bạc phơ, đôi mắt nhắm nghiền mà thôi.

Nếu nói người nào có tinh thần sáng khoái thì đó chính là Kim Tiểu Sơn. Vì Kim Ký tiêu cục mới khai trương không đến ba ngày đã có cuộc làm ăn đến cửa.

Chàng không quên câu nói khi sắp lên đường của Thủy đại thúc: “hàng còn người còn, hàng mất người mất”. Đó là qui củ của bảo tiêu. Chỉ cần nhớ đến câu nói này của Thủy đại thúc thì Kim Tiểu Sơn đang đi trước con lừa cứ chốc chốc quay lại nhìn bao nải máng trên lưng lừa. Đó là cát vàng, giá trị trên ngàn lạng bạc. Hơn nữa, trong mình đại thúc còn có mấy tờ ngân phiếu. Toàn bộ là của Phương Tiểu Ngọc. Nếu ngang nhiên đi qua Ngũ Lão phong, e rằng không tránh khỏi một trận ác chiến.

Thế là Kim Tiểu Sơn lại sờ sờ vào bao vải dắt sau lưng mình. Diêm Vương thoa trong bao vải cũng đang nhảy nhót. Kim Tiểu Sơn lại nghĩ :

- Nếu gặp Tọa Sơn Hồ Trương Diệu thì đó chính là mục đích lớn nhất của mình. Nhưng không biết cái tên sử dụng “Liên Tử chùy” có phải là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà ta muốn tìm không?

Nhưng tuyệt đối Kim Tiểu Sơn không biết được Thủy Hành Vân vì sao mở một tiêu cục nơi hoang sơ này. Kỳ thật, chỉ cần Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không rửa tay đổi nghề, chỉ cần họ Trương còn hoạt động ở vùng Kim Sa hà này thì còn biện pháp nào hay hơn là mở một tiêu cục để khiến Trương Diệu tự tìm đến cửa. Vì Trương Diệu khó ngờ rằng Kim Tiểu Sơn vì muốn báo thù mà từ xa đến thôn Lão Kim Khoáng.

Nhưng lúc này trong lòng Thủy Hành Vân cũng dần do suy nghĩ. Vì mình ngày nay bệnh hoạn đã thay đổi hình dạng. Không giống như lão đại ma đầu Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân gọi gió làm mưa như xưa kia. Huống hồ Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc bọn hậu sinh tiểu bối này. Nhiều lắm, chúng chỉ nghe nhắc đến trong võ lâm năm xưa có một Diêm Vương thoa. Còn hình dạng người thế nào chúng cũng chưa nhìn qua.

Còn việc mấy người Đồng Kim Nguyên bị sát hại, Thủy Hành Vân tuyệt đối không tin là giữa đường gặp phải đạo tặc. Vì nơi đó cách thôn Lão Kim Khoáng rất gần, mà bọn thổ phỉ chỉ cần ngăn đường đoạt của. Hà tất gì phải xâm nhập vào sâu trong Kim Sa hà để gây án.

Đương nhiên, hiềm nghi lớn nhất vẫn là phu thê Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc. Nên chuyển đi Thượng Xuyên phủ này chính là để thăm dò hư thực.

Còn Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa lại suy nghĩ về việc trượng phu nàng bị thổ phỉ đánh rơi xuống ngựa, bắt lôi vào trong núi.

Được trợ thủ, phải nghĩ biện pháp cứu phu quân của mình ra. Còn chuyện bảo tiêu, hừ! Bảo tiêu đâu cần gấp, cứu người mới là chuyện khẩn trương hơn. Thì ra lời nói của nàng ở thôn Lão Kim Khoáng đúng là nửa thật nửa giả.

Xem tiếp hồi 7 Vì chồng, Phương Tiểu Ngọc mời bảo tiêu

7. Hồi 7 Vì Chồng, Phương Tiểu Ngọc Mời Bảo Tiêu

Thủy Hành Vân cười trên lưng lừa không chậm không gấp nói :

- Tìm chỗ ngủ ngon đêm nay để ngày mai đủ sức quyết đấu.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa nhìn xung quanh. Chung quanh đều là một màn sương mờ, không nhìn rõ vật gì. Bất giác cất giọng nói :

- Nơi này e rằng không có chỗ nghỉ ngơi.

Thủy Hành Vân lạnh lẽo nói :

- Muốn tìm chỗ nghỉ ngơi, e rằng phải vào hang ổ của bọn thổ phỉ.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Sao không đi thêm một đoạn hãy tính.

Không ngờ Thủy Hành Vân từ lưng lừa nhảy xuống đất vừa nói với Phương Tiểu Ngọc :

- Tìm gần chỗ này nghỉ ngơi đi! Trời càng tối, sương càng dày. Nơi khác chưa tìm được đã lạc mất phương hướng rồi.

Kim Tiểu Sơn tiếp lời nói :

- Đại thúc ta nói đúng đó, đi thêm một đoạn đường có thể gặp hang ổ thổ phỉ.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc một lòng chỉ muốn xông vào ổ thổ phỉ vì nàng muốn biết rõ chỗ thất lạc của Âu Dương Lương. Tuy nàng chưa hiểu bản lĩnh thực sự một già, một trẻ này như thế nào. Nhưng ở vào hoàn cảnh này bất cứ một hi vọng nhỏ nào cũng không thể bỏ qua.

Hiện giờ vì Thủy Hành Vân đã nhất quyết nên ba người tự chọn cho mình một chỗ nghỉ ngơi trong rừng. Kim Tiểu Sơn đem thức ăn dâng đến Thủy đại thúc. Sau đó đưa một số cho Phương Tiểu Ngọc nói :

- Ăn xong nghỉ ngơi. Đêm nay tuy ngủ nhưng phải tỉnh táo một chút. Rừng hoang không an toàn như khách điểm đầu.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Rừng hoang, núi cao, Phương Tiểu Ngọc ta không chỉ trú qua một lần. Đi chuyến này ta phát hiện mi rất nghe lời đại thúc của mình. Cũng rất hiểu thuận với lão. Mi hãy giữ lấy đại thúc của mi đi!

Thanh âm cứng rắn, giọng nói có vẻ gan tị. Kim Tiểu Sơn còn chưa nghĩ ra thì Thủy Hành Vân đã nói với chàng :

- Đừng lo lắng cho đại thúc. Đừng quên thúc diệt ta đến đây để làm gì thì tốt rồi!

Kim Tiểu Sơn trải tấm nệm và tấm da báo trên mặt đất. Sau đó kéo con lừa nhỏ đến chỗ mình, rồi ngồi xuống ăn lương khô.

Đêm xuống, gió núi lạnh lẽo, lạnh đến nỗi Thủy Hành Vân cứ ho từng tràng.

Kim Tiểu Sơn chốc chốc đi đến vỗ ngực xoa lưng cho Thủy Hành Vân, khiến Phương Tiểu Ngọc cạnh bên cứ trề miệng. Giữa đêm, rừng hoang cũng náo nhiệt hẳn lên. Trừ tiếng ho của Thủy Hành Vân còn tiếng mèo rừng kêu. Xa xa tiếng tru lên không ngừng của chó sói.

Khi phía đông trời dần sáng thì sương mù cũng dần dần tan đi. Kim Tiểu Sơn vội thu dọn đồ đạc, lại đem thức ăn cho đại thúc và Phương Tiểu Ngọc. Ba người vừa đi vừa ăn. Đoàn người đi dưới tán cây rừng. Mặt trời ở phía đông càng lúc càng cao. Ven theo sườn núi đi về phía trước. Ngũ Lão phong đã sắp đến rồi.

Phương Tiểu Ngọc đưa tay chỉ về phía xa nói :

- Đêm ấy, phu thê ta bên vách núi đó bị đám giặc cướp vây bủa. Bây giờ là trời sáng chỉ e dẫn đến sự chú ý của chúng.

Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa đưa mắt nhìn, mép miệng trề xuống, không nói lời nào. Còn Kim Tiểu Sơn trái lại lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, bất giác sờ vào Diêm Vương thoa đất bên hông khiến Thủy Hành Vân lạnh lẽo “Hừ” một tiếng nói :

- Tiểu tử, mi đừng quá khấn trương, cứ bình tâm tĩnh trí mà đi tới, cẩn thận ứng phó. Xuống tay dứt khoát. Có triển vọng hay không toàn bộ xem biểu hiện của mi.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Nghe khẩu khí của lão dường như đem hết trách nhiệm đổ vào hai người bọn ta.

Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Cô nương lầm rồi, dù có đánh nhau cũng không phải việc của cô nương! Chỉ cần đứng bên cạnh xem náo nhiệt là đủ rồi. Trách nhiệm toàn bộ do hán phụ trách.

Kim Tiểu Sơn cũng cười nói với Phương Tiểu Ngọc :

- Đúng vậy! Bọn ta đã lấy ngân lượng của cô nương, đương nhiên phải bảo trợ cho nàng. Đâu có thể để nàng xuất thủ ra tay chứ!

Phương Tiểu Ngọc lạnh lẽo nói :

- Đến lúc khấn yếu, ta không thể thấy chết không cứu. Bọn ta như cùng đi chiếc thuyền trên sông lớn. Một người chết đuối cả bọn chết theo.

Đúng lúc này, chợt nghe Thủy Hành Vân nói :

- Rất có dorm lược. Đã vậy kéo người ra khỏi đám cỏ hoang kia đi!

Phương Tiểu Ngọc vẻ mặt ngạc nhiên, không biết lão nói gì. Kim Tiểu Sơn đã giữ con lừa lại. Đúng lúc nhìn thấy trong đám cỏ hoang bên cạnh xuất hiện hơn chục tráng hán đầu bịt khăn đen. Chỉ có một đại hán đi đầu đội một cái mũ xanh.

Đếm kỹ có tổng cộng mười hai người. Một số cầm Quỷ đầu đao trong tay, một số còn giắt đao sau lưng. Đại hán đi đầu không phải sử dụng Liên Tử chùy mà là đại đao dài khoảng một thước. Nút áo hán chỉ cài phân nửa, lộ ra đôi ngực vạm vỡ, đôi lông mày rậm dày, đặc biệt râu xuống mấy sợi lông mày dài. Khi nói ra, âm thanh ồ ồ như ống bể lò rèn. Dĩ nhiên, đại hán này là tên thủ lĩnh.

Giống như hổ đói tranh mồi, mười hai đại hán xếp thành một vòng tròn vây bọn ba người Kim Tiểu Sơn. Đôi bên còn chưa tiếp cận thì đại hán mày rậm cao giọng cười lạnh nói :

- Bé ngoan của ta! Nàng không phải là cô nương xinh đẹp đã chạy thoát đêm đó chứ?

Gương mặt mỹ miều của Phương Tiểu Ngọc lập tức căng thẳng, khấn trương.

Miệng mím chặt, nàng đưa tay sờ vào cây đao giắt trên lưng ngựa, nhưng vẫn chưa tuốt đao ra. Nàng muốn nhìn xem Kim Tiểu Sơn ở trước mặt làm sao đối phó với bọn này. Lúc này lại nghe đại hán cầm Quỷ đầu đao đang đứng trước mặt nhếch miệng cười nói :

- Nương tử đi rồi, khiến thủ lĩnh bọn ta mấy ngày mất ăn, mất ngủ, đứt từng đoạn ruột.

Hán ngoảnh đầu lại nói với đại hán mày rậm :

- Nhan lão đại! Bọn ta nên dốc sức, tốt xấu gì cũng mang món thịt tươi này về cho thủ lĩnh chúng ta.

Tay cầm đại đao, đại hán mày rậm chỉ vào mặt Kim Tiểu Sơn hét lớn :

- Tiểu tử! Mi là người gì của người đẹp này? Chẳng lẽ hôm trước phu quân ả đã đi đời, nay lại gọi tiểu tử mi nhập bọn rồi?

Vừa nghe nói trương phu đã chết, Phương Tiểu Ngọc tay chân rụng rời hỏi :

- Bọn mi làm gì phu quân ta?

Tên họ Nhan cười hắc hắc nói :

- Đừng nhắc đến tên trương phu lùn của mi. Sau khi mi không màng tới hán mà bỏ chạy, hán bị trói hai ba ngày trên động đá, không ai chăm sóc. Ta cho rằng nếu không bị thú rừng xé xác thì cũng bị chết đói rồi.

Phương Tiểu Ngọc vừa nghe, hy vọng còn có thể cứu phu quân mình được.

Nàng bèn nói với Thủy Hành Vân :

- Thủy lão gia, thương lượng một chút được không?

Thủy Hành Vân vẫn còn nhăm mắt nói :

- Nói đi!

Phương Tiểu Ngọc liền nói :

- Ta muốn nhị vị cứu luôn phu quân ta.

Lắc lắc đầu, Thủy Hành Vân nói :

- Bảo tiêu đi đến giữa đường, thứ lỗi không thể phục vụ ngoài nhiệm vụ.

Tên họ Nhan đối diện cười hắc hắc nói :

- Hay lắm! Thì ra hai tên sống dở chết dở này là bảo tiêu cho người đẹp. Còn bà nó! Bọn chúng cũng bảo tiêu sao?

Phương Tiểu Ngọc không màng đến tên họ Nhan, nói với Thủy Hành Vân :

- Nếu ta thêm ngân lượng thì sao?

Thủy Hành Vân hỏi :

- Bao nhiêu?

Không chút do dự, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Tặng thêm năm mươi lượng.

Không ngờ Thủy Hành Vân nói :

- Năm trăm lượng. Thiếu một lượng cũng không được!

Phương Tiểu Ngọc nhìn mười hai tên thổ phỉ vây chung quanh nói :

- Được! Chỉ cần cứu phu quân ta ra, ta sẽ giao đủ năm trăm lượng không thiếu một đồng.

Năm trăm lạng bạc, ai nấy trong hiện trường đều động lòng tham. Đường như Kim Tiểu Sơn càng nghe rõ ràng. Đây là số bạc lớn.

Đột nhiên đang trên lưng lừa Thủy Hành Vân đôi mắt sáng quắc nói :

- Các vị! Tiểu tử đứng trước mặt lão nhân gia sẽ hầu hạ các vị vài chiêu. Nếu các vị có thể đánh bại được hắn. Hừ...

Lão vỗ vỗ vào bao vải trên lưng, lại nói :

- Cát vàng trong bao này sẽ cho các vị mang đi. Đường nhiên cũng bao gồm cô nương này mà thủ lĩnh các vị nhớ thương.

Thủy Hành Vân đang nói thì Kim Tiểu Sơn chậm rãi rút từ thắt lưng một bao vải dài, bên trong chính là Diêm Vương thoa. Tay phải chàng cầm Diêm Vương thoa cung kính, cẩn thận chậm rãi mở bao vải ra. Ánh bạc lấp lánh sáng ngời. Kim Tiểu Sơn thần nhiên xoay chuyển Diêm Vương thoa, chân bước dần về phía họ Nhan.

Diêm Vương thoa! Phương Tiểu Ngọc thất sắc kêu lên, nhưng mười hai thổ phỉ đối diện không biết cái gì là Diêm Vương thoa. Chỉ nghe chúng lớn tiếng nói :

- Các đệ nghe rõ chưa. Lão già khô như que củi đó nói chỉ cần bọn ta đánh ngã thằng này, tiền và người chúng ta đều được.

Thế là mười hai đại hán đã tuốt đao vây chặt lấy Kim Tiểu Sơn vào giữa. Nét kinh dị lộ rõ trên mặt Phương Tiểu Ngọc. Nàng đứng thẳng lưng để xem tỉ mỉ.

Nàng muốn xem Diêm Vương thoa đã gây sóng gió trên giang hồ mà nàng đã nghe, nhưng chưa từng nhìn thấy bao giờ, ảo diệu như thế nào.

Diêm Vương thoa xoay vun vút trong tay Kim Tiểu Sơn. Còn gương mặt chàng vẫn thản nhiên nhìn thẳng về phía trước. Nhìn không chớp mắt vào cây đại đao trên tay đại hán họ Nhan. Tên họ Nhan vung đao lên khỏi đầu, lớn giọng rít lên :

- Giết!

Mười hai đại hán, chỉ có sáu tên theo tiếng “giết” của họ Nhan xông về phía Kim Tiểu Sơn. Sáu thanh Quỷ đầu đao theo dự mệnh của thanh đại đao, từng loạt phủ trùm lấy Kim Tiểu Sơn. Thân pháp quái dị của Kim Tiểu Sơn thoát ẩn, thoát hiện. Diêm Vương thoa trái lại đan nhau thành một màn lưới, mà lại như tụ hợp lại thành một điểm. Ánh kỳ quang bạc trắng của Diêm Vương thoa trong chớp mắt đã xoay một vòng trên đầu Kim Tiểu Sơn.

Ba lần như là cơ hồ một lần mà thôi, vì qua nhanh nên không thể phân biệt sáu tên tráng hán, tên nào trước, tên nào sau hay đồng thời một lượt phát ra một tiếng “Á” chói tai. Sợi xích bạc đã cuộn trở lại, Diêm Vương thoa đã trở về tay phải của Kim Tiểu Sơn. Sắc mặt chàng vẫn lạnh lẽo như lúc đầu. Chàng không đến xem sáu tên tráng hán đổ gục quanh chàng. Có lẽ chàng cảm thấy giết người không phải là việc hay ho gì. Giết người là một việc dơ bẩn có gì để thưởng thức thành quả tuyệt vời của mình chứ! Sáu tên tráng hán còn lại muốn xông lên, chợt thấy sáu tên trong bọn họ đồng loạt ngã nhào trên đất.

Toàn bộ mỗi tên còn có một lỗ máu trên sống mũi. Bất giác, chúng đều sợ đến sững người. Trong đó một người mắng lớn :

- Mẹ nó! So với Liên Tử chùy của đầu lĩnh còn lợi hại hơn nhiều!

Kim Tiểu Sơn bước dần về phía sáu người còn lại. Mặt chàng vẫn lạnh lẽo không chút tình cảm. Đột nhiên, hiện một nét cười lạnh. Ánh mắt sáu người kia đều tròn tròn kinh hoàng, có lẽ chúng cảm thấy trong nét cười ẩn giấu tử thần.

Đúng lúc này, chợt thấy tên họ Nhan đã ngã nhào trên đất mặt đầy máu, “hự” nhỏ một tiếng, chống bật người dậy, hai tay quơ quào giữa không trung. Lại “hự”, “Hự” mấy tiếng ngã nhào trở xuống đất, mắt tròn trũng. Máu thấm ướt mình mẩy.

Rõ ràng, hán chết mà không cam tâm nên không thể nhắm mắt.

Sáu tên tráng hán vốn muốn quyết đấu, nhưng nhìn thấy tình trạng chết thảm của tên họ Nhan bọn chúng đều kinh hãi, biến sắc. Đồng loạt kêu nhau một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

Lần này Kim Tiểu Sơn không để Thủy đại thúc thất vọng vì mình. Diêm Vương thoa bùng ra một lượt với thân pháp cực nhanh của chàng, sáu tên đều bị tuôn máu từ phía sau đầu, ngã xuống đất. Chàng còn bước chưa xa mười trượng Phương Tiểu Ngọc trong lòng thầm nghĩ: “Trách nào Mặc Vân cóc vang ra lời đồn, muốn dùng vàng ròng để lấy Diêm Vương thoa và người sử dụng thoa”.

Nàng không tự chủ được ngoảnh nhìn Thủy Hành Vân trong lòng nghĩ đến nguyên nhân tại sao gã thanh niên kia hiếu kính như vậy đối với lão già họ Thủy này. Xem tình hình Mặc Vân cóc muốn đầu người, chính là cái đầu của lão già họ Thủy.

Biết cũng bằng không, vì lúc này nếu cứ nghĩ đến việc đó là việc vô cùng nguy hiểm. Hơn nữa, mình còn phải dựa vào họ để cứu phu quân ra.

Chớp mắt, Phương Tiểu Ngọc đã ôm quyền, cười nói với Thủy Hành Vân :

- Lão tiên bối! Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc này ngày nay mở rộng tầm mắt. Đừng nói đến tiêu cục lão tiên bối mở nơi hoang dã này, nói về bản lãnh tất cả tiêu cục trong thiên hạ đều không so bằng. Đến lúc này, tiểu nữ mới thấy giá của lão nhân gia đưa ra là công bằng.

Thủy Hành Vân cười lạnh, thản nhiên nói :

- Hai người của lão phu quả thực nếu dựa vào bản lĩnh để kiếm cơm, e rằng giá cả nàng đưa ra, dù tăng mười lần cũng không đáng để lão gia ghé mắt vào!

Lúc này Kim Tiểu Sơn lại dùng miếng vải nhung xanh, cẩn thận gói Diêm Vương thoa giắt vào lưng, kéo dây cương lừa, mỉm cười nói với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc, chúng ta đi!

Rất bình thản Thủy Hành Vân nói :

- Thu của cô nương này năm trăm lạng bạc rồi đi cứu trạng phu của cô ấy.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người nói :

- Vừa rồi không phải tên họ Nhan nói phu quân nàng có thể chết đã lâu rồi?

Phương Tiểu Ngọc lúc này thay đổi thành rất khách sáo, khẩn thiết mỉm cười nói :

- Nghĩa là “có thể” chứ chưa khẳng định. Phu thê với nhau, lẽ nào lúc này không quan tâm cứu nạn! Hy vọng tiểu đệ giúp đỡ!

Kim Tiểu Sơn thăm nghĩ :

- Nàng ta bao nhiêu tuổi? Còn ta năm nay đã hai mươi sáu, lại bị nàng ta gọi là tiểu đệ, nghe có vẻ thân mật. Nhưng nghĩ lại cảm thấy ngượng ngùng.

Thủy Hành Vân nói :

- Lên núi sớm làm xong việc để đi Thượng Xuyên phủ.

Kim Tiểu Sơn kính cẩn nói với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc, chi bằng đại thúc ở đây nghỉ ngơi, một mình tiểu tử lên núi được rồi! Dù gì hôm đó tiểu tử đã thấy qua Âu Dương Lượng - một người thấp bé, trái lại rất rắn chắc, râu ria xồm xàm. Dù có công hấn, tiểu đệ cũng có thể vừa công vừa chạy.

Lắc lắc đầu, Thủy Hành Vân nói :

- Đối với tiểu tử mi mà nói, đây là cơ hội giáo dục cho mi, thu thập kinh nghiệm để tăng thêm kiến thức. Nhưng đại thúc vẫn không yên tâm, vì trong hang ổ bọn thổ phỉ rất nhiều, hạng ma quỷ nào cũng có. Chỉ một chút sơ xuất thì mi đã xuống Diêm La điện nên ta không yên tâm.

Phương Tiểu Ngọc đang đứng bên nói :

- Đúng vậy, chúng ta cùng đi, tốt xấu gì cùng nhau tương trợ.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Cô nương cũng muốn đi?

Phương Tiểu Ngọc gật đầu đáp :

- Ta đương nhiên muốn đi. Ta tuy không có bản lĩnh như tiểu đệ, nhưng chín mươi tên thổ phỉ, cường tặc ta vẫn coi không ra gì.

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

- Đi thôi! Đừng kéo dài thời gian!

* * * * *

Trên núi hoang, lá rừng khua động ào ạt vọng lên không ngớt. Từ xa nhìn lại, dòng suối dài như dải lụa. Khung cảnh hữu tình, khí hậu thoáng mát. Cảnh sắc đẹp là do ông trời ban tặng. Chỉ đáng tiếc trong phong cảnh đẹp đẽ này lại ẩn chứa một đám đạo tặc. Tiếng vó ngựa lẫn tiếng bước chân vừa mới vòng qua một ngọn núi, thì thấy ngọn đồi trước mắt gần Ngũ Lão phong nhất vang lên tiếng còi lạnh lạnh.

Thủy Hành Vân nhìn xung quanh một lượt rồi nói với Kim Tiểu Sơn đang kéo dây cương lừa :

- Thung lũng trước mắt, cỏ không dày, rừng không rậm. Chúng ta nghỉ ngơi ở đó, chờ đợi bọn cẩu tặc đến tìm.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đây đúng là một bãi sát sanh hảo hạng.

Thủy Hành Vân nói :

- Đừng quên ta đã nói với mi: giết người cũng là một môn học. Nói cho mi nghe, đó là một nghệ thuật. Bản lĩnh càng cao, đi vào cảnh giới thượng thừa thì khi giết người càng ung dung tự tại.

Kim Tiểu Sơn nghe tỏ vẻ kính trọng gật đầu. Phương Tiểu Ngọc đang ở sau lưng, trái lại lạnh mình với lời nói không còn nhân tính của Thủy Hành Vân.

Khiến cho nàng từng lần lộn trên giang hồ nhiều năm mới lần đầu nghe thấy.

Ba người vừa dừng chân trong thung lũng ở núi đó thì ở sườn núi đối diện hiện ra một đám người. Thoáng nhìn qua có khoảng hai mươi tên. Trong tiếng sột soạt của lá cây đám cỏ khác, có năm sáu người chặn đường rút của ba người. Hiển nhiên, tiếng còi phát ra lúc này là của bọn người này. Đám người trước mặt còn chưa đến, đám người sau lưng đã có người cười nói :

- Hay lắm! Chờ đến tim gan đang cháy bỏng, cô nương đã tự động đem mình nộp mạng.

Thoáng chớp, hai mươi mấy tên thổ phỉ đối diện đã ồn ào chạy đến. Đi đầu chính là tên đại hán da đen, râu rậm, thân hình vạm vỡ, tay chân rắn chắc, mũi to như mũi lân, đôi mắt tròn xoe như mắt báo, sát khí kinh người, nhìn về phía Phương Tiểu Ngọc cười oang oang nói :

- Hay lắm! Cuối cùng nàng đã đến rồi.

Kim Tiểu Sơn nhìn kỹ tên hắc tử này, càng nhìn càng thất vọng vì hắn không phải là tên Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà chàng một lòng muốn tìm cho được. Tên Trương Diệu đó không biết hắn có ở đây không?

Lúc này nghe Phương Tiểu Ngọc chỉ mặt hắc hán tử nói :

- Mau thả phu quân ta ra. Nếu không, kể cả gà chó và bọn mi, chúng ta giết hết không thừa. Ha.... Ha..... Ha..... Ha...

Hắc hán tử xoay xoay Liên Tử chùy cười đến đây xích kêu loảng xoảng nói :

- Lời nói của nàng cũng như người thổ kệ. Không những không có đầu óc mà lực phủ ngũ tạng cũng trống không. Chỉ dựa vào ba tên bọn mi thôi sao, thê tử của ta?

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại nhìn Thủy đại thúc đang ngồi trên lưng lừa, lại thấy đôi mắt đại thúc nhắm nghiền như đang ngủ say. Ngoảnh đầu lại, Kim Tiểu Sơn nói với hắc hán tử :

- Nàng ta nói không sai! Mi hãy thả phu quân lại cho cô ta.

Hắc hán tử buông miệng mắng lớn :

- Tổ bà nó! Mi là hạng gì? một tên đầy tớ dẫn lừa cũng dám khua môi múa mép trước mặt Bộ bát gia?

Kim Tiểu Sơn từ trước tới nay chưa nghe qua tên tuổi như vậy. Tai đã nghe mà miệng vẫn hỏi lại :

- Mi họ Bộ?

Bộ Bát gia nói :

- Tiểu tử mi có phải cảm thấy lạ lùng không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Có một chút!

Bộ Bát gia nói rằng :

- Không phải mới, không phải lạ, chỉ cần trong trăm họ có họ này thì không có gì mới lạ. Nhưng Bát gia thấy tiểu tử mi ngang ngược, không hề sợ hãi. Điều đó mới khiến Bát gia ta cảm thấy mới lạ.

Kim Tiểu Sơn bình thản nói :

- Không mới cũng không lạ, chỉ cần có bản lĩnh thì không có gì mới lạ.

Bộ Bát gia cười khúc khích nói :

- Hay lắm, thì ra là một thằng ngốc!

Đột nhiên nghe Phương Tiểu Ngọc nói :

- Họ Bộ kia! Mi đã làm gì phu quân ta rồi?

Đôi mắt hung tợn, nhìn thẳng vào mặt Phương Tiểu Ngọc, họ Bộ cười lạnh nói :

- Tên lùn đó làm sao xứng với nàng? Chi bằng phối hợp với Bộ Niên Cao ta làm áp trại phu nhân trên Ngũ Lão phong. Nàng chỉ ở dưới một người mà trên vạn người. Có phải sung sướng hơn cùng với thằng lùn đó cả ngày xuôi ngược tìm kiếm đồng tiền chi cho khổ?

Phương Tiểu Ngọc giận qua mắng rằng :

- Bà cô mi không muốn làm đạo tặc, mau thả phu quân ta ra!

Bộ Niên Cao ngoảnh đầu nhìn người bên cạnh hỏi :

- Tên lùn đó thế nào rồi?

Một tên hán tử khô đét nói :

- Đường như còn thoi thóp, chỉ là từ khi đầu lĩnh đem hắn ra làm trò chơi khiến hắn đau đớn chết đi sống lại.

Phương Tiểu Ngọc nghe nói rất rõ ràng. Nàng tức giận chỉ Bộ Niên Cao nói rằng :

- Đồ đáng ghét! Mi đã thương chàng ở đâu? Làm sao có thể khiến chàng ta chết đi sống lại? Nói mau!

“Lặng xẽng” Bộ Niên Cao vừa xoay xoay Liên Tử chùy vừa nói :

- Lão tử đã thương thân thể hắn, xem ra cũng đã thương tâm hồn hắn. Vì ta không quen nhìn nhân duyên phối hợp sai lầm - tên lùn xấu như Võ Đại Lang đó mà có thể chiếm được một thiên tiên xinh đẹp như vậy, cho nên trong lúc nóng nảy đã bóp nát hai “nhục hoàn tử” của hắn. Không có nó thì hắn không thể làm mưa làm gió với nàng nữa!

Phương Tiểu Ngọc vừa nghe hét to một tiếng, muốn vung đao liễu mạng xông đến. Vì nàng biết hai viên nhục hoàn đó của nam nhân mà nát cho dù sống được cũng thành một phế nhân. Đương nhiên, đối với nàng mà nói Phương Tiểu Ngọc tự cảm thấy đau khổ tột cùng.

Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa trầm giọng nói :

- Tiểu tử, đưa bọn chúng lên đường đi! lão nhân gia càng nghe càng buồn chán, cũng càng cảm thấy ghét cay ghét đắng!

Ném dây cương xuống, Kim Tiểu Sơn chậm rãi rút bao vải trên lưng ra, khiến cho đôi mày của Bộ Niên Cao đang đứng đối diện chau lại. Kim Tiểu Sơn cẩn thận, hai tay cầm Diêm Vương thoa từ từ mở bao vải ra. Thế là một luồng ánh sáng bạc chói mắt xẹt ra.

- Diêm Vương thoa!

Bộ Niên Cao đôi mắt tròn tròn, thấp giọng hừ một tiếng, toàn thân thoáng run rẩy. Thủy Hành Vân nói :

- Gặp thoa như gặp Diêm Vương. Tiểu tử mi đã biết Diêm Vương thoa còn chưa quỳ xuống xin tha mà vẫn ngang nhiên đứng đó.

Bộ Niên Cao đột nhiên cười sang sảng, chậm rãi xoay xoay Liên Tử chùy trong tay, vừa trầm giọng mắng :

- Vứt đi, gặp thoa như gặp Diêm Vương của mi! Lão tử chỉ vì được tin tức của Mặc Vân cóc truyền ra: Chỉ cần lấy được Diêm Vương thoa này có thể đổi được một ngàn hai trăm lượng. Đương nhiên, nếu thêm cái đầu của lão già chết tiệt mi thì thêm một ngàn hai trăm lượng. Ta đột nhiên thấy thần tài trước mắt, vui mừng đến như vậy thôi. Mi cho rằng lão tử này khiếp sợ Diêm Vương thoa sao?

Thủy Hành Vân lắc lắc đầu nói :

- Sắp chết rồi mà lại không biết cái chết sắp đến. Đáng thương thay!

Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn đang đứng phía trước :

- Đám côn trùng này do tiểu tử mi thu thập đó!

Kim Tiểu Sơn còn chưa đáp lời đã nghe Bộ Niên Cao gần giọng nói với đám thủ hạ :

- Bao vây cho ta, trừ người đẹp trên ngựa ra, hai tên còn lại ta đều muốn chúng chết. Vì người đẹp đó sẽ là Bộ phu nhân của bọn mi. Ai làm rụng nàng một sợi tóc, ta lấy mạng tên đó.

Lời Bộ Niên Cao chưa dứt đã nghe Phương Tiểu Ngọc gầm lên :

- Thật không biết xấu hổ!

Cười khặc khặc một hồi, Bộ Niên Cao nói :

- Lão tử đã ba mươi lăm tuổi rồi! Nếu còn biết xấu hổ, e cả đời không tìm được vợ đẹp!

Hắn vừa nói, thân hình vừa thoái lui ra sau. Mấy tên tráng hán bị khăn đen đã lũ lượt kéo đến vây quanh Kim Tiểu Sơn. Rõ ràng họ Bộ này không muốn đi đầu trong cuộc đụng độ vì hắn chỉ nghe người ta truyền nhau kể về sự lợi hại của Diêm Vương thoa, chứ không biết lợi hại tới mức nào. Cho nên, hắn mới thối lui để tỉnh táo quan sát một phen.

Kim Tiểu Sơn vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt nói :

- Cái vị cô nương trên lưng ngựa các vị giết không được. Lão già trên lưng lừa lại là một người bệnh hoạn. Theo tình hình này các vị chỉ cần đánh ngã Kim Tiểu Sơn ta thì thắng lợi hoàn toàn thuộc về các vị.

Chàng chậm rãi đi về khoảng đất trống ngoài ba trượng, Diêm Vương thoa lấp lánh ngân quang, vun vút xoay chuyển không ngừng trong tay Kim Tiểu Sơn.

Tiếng lá cây sột soạt. Thoáng chốc, mười mấy tên tráng hán đã bước đến bao vây, phân nửa vẫn vây chặt lấy Thủy Hành Vân và Phương Tiểu Ngọc. Bộ Niên Cao đứng trên tảng đá hô lớn :

- Giết!

Mấy tên vây lấy Kim Tiểu Sơn ai nấy hùng hổ tranh nhau xông lên. Chúng muốn khoe khoang tài nghệ trước mặt thủ lĩnh bọn chúng. Kim Tiểu Sơn vẫn thản nhiên cầm Diêm Vương thoa, đôi mắt uy nghiêm nhìn thẳng phía trước, cơ hồ không để ý tới mười mấy thanh Quỷ đầu đao từ bốn phương tám hướng bủa đến.

Tiếng la hét lẫn tiếng đao vun vút, đột ngột, hỗn loạn chụp xuống đầu Kim Tiểu Sơn.

Năm tiếng kêu cơ hồ như cùng một tiếng, Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn vẫn chưa buông tay ném ra. Trái lại trong thân pháp quái dị, di động của chàng, Diêm Vương thoa chớp mắt điểm ra khiến năm tên cầm cương đao đồng loạt hơi kích quanh chàng đã có ba tên ngã nhào xuống đất. Lại thấy năm tên nữa loạng choạng ngã nhào trong bãi cỏ. Có lẽ thủ đoạn ra tay của Kim Tiểu Sơn còn chưa ác độc vì vậy, có hai tên yết hầu còn chưa bị Diêm Vương thoa cắt đứt, khiến hai tên đó bò sụp xuống đất, hai tay bị chặt chỗ vết thương máu phun ra không ngừng.

Bộ Niên Cao đứng bên cạnh hét lớn một tiếng :

- Tránh ra!

Kim Tiểu Sơn đang đưa mắt nhìn mấy hán tử bị vải đen đang xông đến. Nghe tiếng thét của họ Bộ, chúng dạt sang hai bên. Nhưng chúng vẫn thản nhiên không thèm nhìn đến đồng bọn bị thương đang lăn dưới đất.

Kim Tiểu Sơn bất giác lạnh lẽo nói :

- Các vị nên chia nhau săn sóc đồng bọn đang bị thương kia đi!

Không ngờ, một người trong bọn mắng lớn :

- Mẹ nó! Đừng đắc ý quá sớm. Bọn đại gia lúc đầu đi vào con đường này đã định rằng có một ngày sẽ đi gặp Diêm Vương - cái chết như vậy là lẽ đương nhiên. Đó gọi là tráng sĩ khó tránh khỏi mạng vong ở chiến trường.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Các vị là tráng sĩ còn Kim Tiểu Sơn ta lại thuộc loại gì?

Một người buông lời mắng :

- Ta coi mi như hạng chó mèo!

Kim Tiểu Sơn nhìn Bộ Niên Cao đang chậm chậm đi đến. Chàng chậm rãi gần giọng hỏi :

- Lão tiểu tử, mi cuối cùng không dần được đã đích thân xuất trận rồi!

Bộ Niên Cao trầm giọng mắng :

- Ta hỏi mi, hôm trước huynh đệ họ Nhan của ta mười hai người có phải chính mi đã kết liễu bọn chúng không?

Kim Tiểu Sơn thản nhiên nói :

- Mi phải sớm hiểu đến điều này. Tại sao trong lúc quyết định sống chết lại đưa ra vấn đề không liên quan gì?

Bộ Niên Cao giận mắng :

- Tặc chủng! Quả đáng ghét!

Bộ Niên Cao đang ở trong tâm trạng bị kích động. Trái lại Kim Tiểu Sơn rất ung dung. Xoay chuyển dần dần xung quanh Kim Tiểu Sơn, Liên Tử chùy trong tay Bộ Niên Cao không ngừng thi triển.

Liên tử chùy của hắn do thép xanh tạo thành. Đầu chùy hình như cán dao.

Ánh sáng xanh phản chiếu ánh mặt trời làm chói mắt người chung quanh. Càng nhìn uy lực càng dữ dội. Đừng nói bị nó đánh vào, chỉ cần bị nó quét trúng cũng đủ tuông máu đầm dề.

Hai loại binh khí không giống nhau, nhưng đều là loại hình dạng kỳ lạ đang xoay động. Nhưng một cái là dựa vào dây xích để hoạt động, cái kia lại xoay động trên tay.

Bộ Niên Cao cười lạnh một tiếng, giữ cánh tay xoay người né tránh Diêm Vương thoa.

Kim Tiểu Sơn lúc này thân đã lướt theo Diêm Vương thoa nhanh không thể tả, ép sát người bên cạnh Bộ Niên Cao. Bộ Niên Cao mắt lớn :

- Tổ bà nó!

Đang muốn dùng Liên Tử chùy ném vào Kim Tiểu Sơn, nhưng hắn lại không ngờ được Diêm Vương thoa cánh mặt hắn hơn hai trượng đã cùng lúc với thân hình đang lướt ngang của Kim Tiểu Sơn đến sát thân hắn. Ngân thoa xảo diệu cực kì, đột ngột bắn ra từ tay phải của Kim Tiểu Sơn. Đến lúc Bộ Niên Cao phát giác đã “phập” “bình” hai tiếng. Đó chính là Diêm Vương thoa đã cắm vào huyết thái dương của Bộ Niên Cao. Huyết đó chính là chỗ yếu nhất của đầu người, giống như cắm trúng một suối máu vậy.

Bộ Niên Cao khi té nhào xuống đất, hắn cơ hồ còn nghe được tiếng máu chảy ra. Kim Tiểu Sơn không màng nhìn đến cái chết không cam tâm của Bộ Niên Cao, chàng đã vung Diêm Vương thoa xông vào đám thổ phỉ.

Đám thổ phỉ thấy đầu lĩnh ngã nhào, đồng phát ra một tiếng xông lên vây đánh Kim Tiểu Sơn. Diêm Vương thoa giống như sao trời lấp lánh, lúc ẩn lúc hiện, không ngừng đan dệt nhau, mang theo những giọt máu tươi. Thế là từng tiếng thét đau đớn không ngớt vang lên. Trong đó có mấy tên bị quét trúng da đầu đã sớm ném đao chạy trốn vào rừng.

Phương Tiểu Ngọc đang ngồi trên lưng ngựa thấy vậy lập tức tuốt đao phóng xuống. Nàng không chậm trễ bắt ngay một tên bị thương, cương đao để ngay vết hầu tên đó, lạnh lùng nói :

- Nói mau, bọn mi nhốt phu quân ta ở đâu?

Tên đó run sợ nói :

- Cô nương đừng giết! Tiểu nhân đưa cô nương đi!

Thủy Hành Vân vẫn ngồi điềm tĩnh trên lưng lừa nói :

- Phương cô nương, hợp đồng chúng ta đã định rồi. Chỉ cần chờ Tiểu Sơn thu thập xong bọn kia sẽ tìm phu quân cô nương về. Nàng hà tất phải vội vã nhất thời.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Năm trăm ngàn lượng không thiếu một đồng ta sẽ giao cho lão, yên tâm đi lão già!

Thủy Hành Vân nói :

- Muốn tìm phu quân nàng tốt nhất mọi người cùng đi. Ta nói qua nàng không cần xen vào. Tốt nhất nàng đừng động thủ.

Phương Tiểu Ngọc liền nói :

- Ta không thể chờ được nữa.

Dứt lời, nàng đưa đao gần cổ tên đó đi về phía Ngũ Lão phong. Kim Tiểu Sơn phát động Diêm Vương thoa một mạch đánh giết mấy tên thổ phỉ, lớp chết lớp chạy, nhưng không hề chú ý tới Phương Tiểu Ngọc đã đi ra sau núi rồi. Đến lúc trong thung lũng không còn một tên thổ phỉ nào chàng mới “Ủa” một tiếng hỏi :

- Đại thúc, Phương Tiểu Ngọc đâu?

Thủy Hành Vân nói :

- Ắ ta tình nguyện chịu mắc lừa, ta có kéo lại cũng uống công.

Kim Tiểu Sơn chỉ con ngựa nói :

- Ngay cả ngựa nàng ta cũng không cỡi sao?

Thủy Hành Vân lãnh đạm nói :

- Ắ không cỡi thì mi cỡi, chúng ta đi ra sau núi xem.

Kim Tiểu Sơn nhảy lên lưng ngựa, thúc điệt hai người cấp tốc thúc ngựa vào trong Ngũ Lão phong. Men theo sườn núi hai người vòng qua ngọn núi. Xa xa, nhìn khắp nơi chỉ thấy núi non trùng điệp, rừng già giống như làn sóng, nghiêng về một phía rồi lại trời dầy. Rừng núi chập chùng, vách núi lởm chởm, không thể nhìn ra nơi nào là hang ổ của bọn thổ phỉ.

Ghìm dây cương, Thủy Hành Vân đưa mắt nhìn xung quanh rồi cười lạnh nói với Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên lưng ngựa :

- Xem ra ả họ Phương này quả thật đã trúng kế rồi.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người hỏi :

- Đại thúc làm sao biết được?

Thủy Hành Vân nói :

- Không tiếng, không tăm, không thấy bóng hình. Nếu nàng ta tìm được phu quân mình, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua đám thổ phỉ này. Mà lúc này tuyệt đối không thấy tiếng kêu la, cũng không một bóng người. Lão nhân gia đoán chắc nàng ta bị mắc lừa rồi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Vậy thì đi mau đại thúc!

Thủy Hành Vân hỏi :

- Ắ bị nguy hiểm tiểu tử mi gấp rút để làm gì?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không thể nói vậy. Chúng ta đã lấy tiền của người thì phải giải nạn cho người.

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói :

- Tổ bà nó! người lấy tiền tài của người khác hàng hà sa số, nhưng ta không thấy qua được mấy người tiêu diệt tai nạn cho người khác. Trái lại, còn không ít kẻ lấy tiền tài của người còn hại mạng người khác.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc tất có tâm sự mới nói như vậy.

Thủy Hành Vân giật dây cương nói :

- Đừng khêu gợi xa vời, mau đi tìm gã trượng phu lùn đã thành phế nhân kia.

Kim Tiểu Sơn trước nay không dám hỏi nhiều về quá khứ của Thủy Hành Vân. Thỉnh thoảng chàng có nghe qua những câu nói ngẫu nhiên của Thủy đại thúc mà đoán qua tâm sự của lão. Lúc này, chàng không dám nhiều lời, chậm rãi thúc ngựa theo Thủy Hành Vân vào trong rừng. Hai người đi chưa được nửa dặm thì từ một vách đá cheo leo đi vào một mảng rừng rậm, lá khô rơi đầy trên đất, đột nhiên nghe tiếng kêu :

- Lão gia, mau cứu ta!

Tiếng kêu đó chính là của Phương Tiểu Ngọc. Giật dây cương tiến lên phía trước, Kim Tiểu Sơn cao giọng nói :

- Phương cô nương, cô nương ở đâu?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Kim tiểu đệ! Ta ở phía trên tiểu đệ nè!

Kim Tiểu Sơn giật mình, ngẩng đầu nhìn xem. Bất giác, muốn phá lên cười vì Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc một chân bị dây thừng trói treo lên, còn chân còn lại không biết gác vào đâu, đành phải không ngừng giãy dụa. Thân nàng bị treo cách mặt đất bốn trượng. Cho dù cố gắng sức nhưng không thể nào thoát xuống được.

Còn Thủy Hành Vân đang ở phía sau không thèm nhìn đến nói :

- Bảo mi đừng vội vàng. Mi lại nói một khắc cũng không chờ được. Đúng là trời nóng gặp trời mưa, người nóng gặp họa. Dứt khoát để mi bị treo trên đó. Chúng ta đi tìm phu quân mi đây.

Phương Tiểu Ngọc vội kêu lớn :

- Mau cứu ta xuống! Chân ta sắp gãy rồi!

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc ra vẻ van xin. Lúc này Thủy Hành Vân mới gật đầu nói :

- Được rồi, cứu ả xuống đi!

Kim Tiểu Sơn từ sớm đã thấy một đầu dây thừng trên nhánh tùng. Chàng vội phi thân vọt lên chậm rãi mở dây thừng, từ từ thông Phương Tiểu Ngọc xuống đất.

Phương Tiểu Ngọc nằm im một lúc. Ngồi dậy, vừa xuyết xoa vừa thoa bóp cái chân bị dây thừng buộc hẳn sâu, rướm máu. Đồng thời cao giọng mắng :

- Cầu tặc đó quả đáng ghét! Hắn chỉ tỏ vẻ vô ý đụng ta một cái trên đám cỏ khô này, hại ta một chân đập vào trong bẫy. Hắn lại cười ha hả chạy biến vào trong rừng. Nếu để lão nương tóm lại được, ta không lột da mi, coi như mi được may.

Thủy Hành Vân nói :

- Hắn đã sớm chạy vào trong kẹt núi hoang rồi! Chắc mi không cần phải phí sức.

Kim Tiểu Sơn đã vội bước qua nói :

- Cô nương đã không thể cử động thì cứ ngồi ở đây nghỉ ngơi. Ta có thể tìm phu quân nàng trở về.

Phượng Tiểu Ngọc nói :

- Kim tiểu đệ đỡ đỡ giúp ta lên lưng ngựa đi!

Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn Thủy đại thúc đang ngồi trên lưng lừa, rồi hỏi :

- Được không?

Thủy Hành Vân hừ một tiếng nói :

- Ắ ta đi không vững, đứng không xong, đều do mình tự chuốc lấy. Ắ muốn mi giúp lấy thì tùy mi.

Kim Tiểu Sơn vội bước qua, ôm ngang vai Phượng Tiểu Ngọc nói :

- Ta giúp cô nương lên ngựa.

Phần do quá mệt mỏi, phần do cái chân bị đau, nên hầu như Kim Tiểu Sơn phải gánh toàn bộ sức nặng của cơ thể nàng. Phượng Tiểu Ngọc bước một bước “ai da” một tiếng, bước hai bước mặt mày nhăn nhó. Cơ hồ cả tay chân nàng đều bị rã rời. Rất khó khăn cả hai người mới đến được bên mình ngựa. Kim Tiểu Sơn đã mấy năm chưa nghe qua mùi hương của nữ nhân, từ sau khi vợ con của mình bị giết chết dưới chân Bắc Đẩu phong. Đúng lúc đó chàng theo đại thúc khổ luyện võ công nên không có thời gian nghĩ vớ nghĩ vẩn. Hôm nay, bỗng nhiên bị Đào Hoa nương tử Phượng Tiểu Ngọc chạm vào. Nhiều ít cũng khiến tâm hồn chàng dao động hoang mang. Đưa Phượng Tiểu Ngọc lên lưng ngựa xong, Kim Tiểu Sơn vội chạy qua kéo con lừa của Thủy Hành Vân, rồi không tự chủ được kêu lớn :

- Đại thúc!

Đằng hắng một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Dám chắc là uống đủ mê hồn hương rồi!

Kim Tiểu Sơn ngượng ngùng, im lặng đứng nhìn mông lưng về phía xa xa.

Thủy Hành Vân gọi :

- Tiểu tử, quả thật mi còn non nớt lắm!

Trong lòng Kim Tiểu Sơn quả thật đang hồi hộp, đại thúc lại gọi chàng là “non nớt”.

* * * * *

Kéo lừa đi phía trước, Kim Tiểu Sơn mỗi bước đều thật cẩn thận vì sợ mình cũng bị một sợi dây thừng treo lên ngọn cây. Nếu thế, quả thật đáng cười. Không những Kim Tiểu Sơn không bị treo lên ngọn cây, trái lại chàng còn tìm ra và phá bỏ mấy cạm bẫy cùng hai hầm chông.

Ba người đi xuống núi không xa đã nhìn thấy dãy nhà tranh lớn, vừa giống Tứ Hợp viện của đạo gia lại, lại vừa giống am ni cô ở trong núi.

Khi ba người sắp đến trước cửa dãy nhà tranh đó, chung quanh không một bóng người. Phượng Tiểu Ngọc nóng nảy nhảy xuống lưng ngựa, nàng muốn xông vào ngôi nhà tranh lớn. Kim Tiểu Sơn vội đưa tay ngăn lại nói :

- Nàng chờ đã!

Phượng Tiểu Ngọc ngoảnh đầu lại hỏi :

- Chờ cái gì?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Để ta đi vào cứu người. Nàng tạm thời chờ ở bên ngoài.

Phượng Tiểu Ngọc thoáng nghĩ :

- “Bây giờ cẩn thận tốt hơn. Không chừng trong nhà tranh quả thật có mai phục. Mình đã tốn tiền bảo tiêu hà tất gì phải mạo hiểm”.

Lòng nghĩ đến đây nàng phóng mình lên lưng ngựa nói :

- Vậy thì phiền Kim tiểu đệ rồi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đang muốn cất bước, chợt nghe Thủy Hành Vân nói :

- Đại thúc nói mi còn non nớt, quả thật đúng như vậy. Nếu lão nhân gia thì không thể vội đến đây hai cánh cửa đó.

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi :

- Ý đại thúc nói là bên trong còn có thổ phỉ?

Thủy Hành Vân nói :

- Mi đoán xem!

Thế là Kim Tiểu Sơn lại nắm chặt Diêm Vương thoa trong tay. Còn trên khuôn mặt xinh đẹp của Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc lại một lần nữa phủ một lớp sương lạnh. Sắc mặt nàng đột nhiên biến đổi. Ngay cả Thủy Hành Vân lão luyện cực kỳ cũng không phát giác ra.

Kim Tiểu Sơn phóng mình nhảy lên trên nóc nhà tranh. Nhấp nhô hai cái, chàng đã nhẹ nhàng đáp ngay trong sân.

Xem tiếp hồi 8 Vì vàng thưởng, Phương Tiểu Ngọc bày mưu

8. Hồi 8 Vì Vàng Thưởng, Phương Tiểu Ngọc Bày Mưu

“Thì ra chàng nhìn thấy bảy, tám tên thổ phỉ. Trong tay mỗi tên đều lăm lăm chìa ba và trường mâu, đứng sẵn phía sau cửa. Chỉ cần cửa vừa bị phá, chìa ba và trường mâu toàn bộ cắm vào trong người. Bản lĩnh cho dù có cao nhưng nếu không phòng bị trước, e rằng cũng chạy không khỏi kiếp số”.

Tám tên thổ phỉ thủ thế chăm chăm nhìn về phía trước. Trong sân vang lên một tiếng “Bịch”. Chúng ngẩng đầu nhìn thấy Kim Tiểu Sơn đang nhìn bọn chúng cười.

Nụ cười của Kim Tiểu Sơn, đương nhiên là nụ cười lạnh. Tám tên bị bất ngờ, giật mình xoay người lại, đồng hô to một tiếng xông về phía Kim Tiểu Sơn. Một tên trong bọn nói :

- Mi chính là tên cẩu tặc đó phải không? Bọn lão tử dù chết cũng phải kéo mi chết theo.

Nhìn thấy tám tên thổ phỉ đã đánh đến. Trong tích tắc song phương chạm nhau. Kim Tiểu Sơn đột ngột vọt lên hai trượng. Tám cái chìa ba và trường mâu đâm vào khoảng không, ở trên cao còn chưa xoay người lại, thân chàng đã đáp xuống sau lưng tám người, thoát cái đã xông vào nhà tranh. Chàng một chân chạm cánh cửa, người đã phóng ra ngoài. Tám tên la hét không ngừng đuổi theo. Một tên mắng :

- Tổ bà mi còn muốn chạy sao?

Tám tên thổ phỉ nhất tề chạy ra ngoài cửa, không ngờ bên trong sân vang lên tiếng kêu của Kim Tiểu Sơn :

- Ai muốn chạy chó!

Tám tên vừa mới nhìn thấy Phương Tiểu Ngọc và Thủy Hành Vân. Đột ngột nghe thanh âm của Kim Tiểu Sơn ở trong nhà, vội vàng quay người chạy vào trong nhà tranh. Chỉ một việc đi vào chạy ra như trò rượt đuổi, cũng khiến tám tên thổ phỉ biến sắc. Vì biết Kim Tiểu Sơn quả là một cao thủ. Tại sao chỉ trong chớp mắt chàng có thể vượt tường trở vào trong sân nhà được?! Tám tên tuy nghĩ vậy nhưng binh khí trong tay vẫn tập trung tám công Kim Tiểu Sơn.

Không chờ tám tên thổ phỉ nhất tề vây đánh, Kim Tiểu Sơn lớn tiếng hét :

- Dã Long Trảo!

Đây là một trong ba sát chiêu của Diêm Vương thoa. Kim Tiểu Sơn trước đây chưa bao giờ dùng chiêu này.

Chỉ thấy ngân thoa ánh sáng lấp lánh, xuyên đan chéo chéo trở vào tay chàng, lại xuất thủ. Giống như chàng ném ngân thoa vậy. Tay phải chàng vun vút huy động về phía cửa, liên tiếp bốn thanh âm thê thảm vang lên. Mỗi một tên té nhào xuống đất, cách nhau nửa bước chân, nằm dài trong sân như hình một cái cầu thang vậy.

Bốn tên phía sau, thấy bốn tên phía trước té nhào trước mặt mà chúng vẫn vùng vằng xông lên, miệng mắng :

- Tổ bà nó!

Kim Tiểu Sơn nắm chặt Diêm Vương thoa trong tay, những giọt máu đỏ tươi nhỏ dài xuống đất không ngừng.

Kim Tiểu Sơn không nhìn đến những giọt máu nhỏ xuống lách tách đó. Chàng vẫn thản nhiên nhìn bốn tên thổ phỉ đang liều mạng xông lên. Đột nhiên chàng vùng Diêm Vương thoa xông vào giữa bốn tên. Chỉ thấy chàng xoay lưng, vùng tay, thân chàng biến thành cây thoa nhảy nhót trên đám chĩa ba và trường mâu.

Một tràng tiếng “keng keng” vang lên. Diêm Vương thoa trơn lùì đó, đột nhiên chiếu sáng khắp nơi. Lập tức, bốn tên thổ phỉ đồng loạt thoái lui ra sau, cũng đồng thời khí giới trong tay bốn tên đều rơi xuống đất.

Không ai nhìn thấy rõ Kim Tiểu Sơn xuất thủ ra sao. Vì bốn tên thổ phỉ ngã nhào xuống đất đó, toàn bộ đều bị thương ở một vị trí: Đó là yếu huyệt yết hầu đã bị đứt.

Vừa chùi vết máu trên Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn lại đi vòng quanh mấy căn nhà tranh, tìm kiếm một hồi rồi mới đi ngang trước sân nhà. Đúng lúc nhìn thấy Thủy Hành Vân chậm rãi bước đến. Lão chậm rãi hỏi :

- Làm gì mà lâu như vậy?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Tiểu Sơn bắt tài, khiến đại thúc phải chờ lâu.

Thủy Hành Vân mặt phủ sương lạnh nói :

- Kể cầm Diêm Vương thoa làm sao có thể nói ra hai chữ “bắt tài”. Đúng là trò cười.

Kim Tiểu Sơn ngưỡng ngùng, nhìn Phương Tiểu Ngọc. Phương Tiểu Ngọc hỏi :

- Phu quân ta đâu?

Kim Tiểu Sơn vội chỉ vào mấy căn nhà tranh nói :

- Bên trong toàn là kho lúa thóc. Bên trên là những chiếc mền cũ rách, không nhìn thấy một bóng người.

Thủy Hành Vân nói :

- Phu quân mi không ở trong nhà tranh, họ Nhan khi ở trước núi không phải nói là ở trong huyệt động sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đúng rồi! Ta cơ hồ quên khuấy.

Dứt lời, chàng quay người chạy ra bên núi sau nhà tranh tìm kiếm. Còn Phương Tiểu Ngọc, trái lại không gấp rút tìm. Vì lòng ả biết rõ rằng trong hang ổ thổ phỉ nhất định có nhiều vàng bạc. Hơn nữa còn mấy bao cát vàng mà Âu Dương Lượng đã mang trên lưng ngựa. Bây giờ thổ phỉ bị giết sạch, chính là lúc tìm lại cát vàng và ngân lượng. Nhưng Phương Tiểu Ngọc không nói ra điều đó. Chỉ thấy ả lăm lăm bấm một mình :

“Tóm lại phải tìm tỉ mỉ mới được!”

Ả lập tức vọt vào ba gian nhà tranh lớn ở chính giữa. Chớp mắt bóng người ả đã mất hút bên trong.

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng, nói :

- Ả nữ nhân này bất lương. Lúc này lại không gấp rút tìm phu quân của ả. Hừ!

Kim Tiểu Sơn gấp rút ra phía sau căn nhà tranh. Men theo vách núi, quả nhiên là hai cái hầm lớn. Chàng muốn quay người tìm hướng núi khác để tuột xuống. Đột nhiên nghe thanh âm yếu ớt vang lên. Chàng giật mình, vội xòe tay vệt đám cỏ lau để tìm kiếm. Thì thấy trong một huyệt động nhỏ bên vách núi, đang nhốt một hán tử râu ria xồm xoàm, sắc mặt vàng vọt tiêu tụy. Chàng xem kỹ đó chính là Âu Dương Lượng, phu quân của Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc.

Kim Tiểu Sơn thò đầu vào thắp giọng nói :

- Âu Dương huynh! Ta đến cứu huynh đây!

“A” một tiếng, Âu Dương Lượng thều thào nói :

- Ta đi hết nỗi rồi!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhất định bị đói rồi! Đám cường đạo này thật không phải con người. Nhốt người ta ở đây, ngay cả cơm cũng không cho ăn.

Âu Dương Lượng bi ai nói tiếp :

- Hạ bộ của ta cũng bị thương trầm trọng rồi. Ôi thôi, hết rồi!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên, cơ hồ như chàng không hiểu cái gì gọi là “hạ bộ”.

Nhưng lúc này lại không tiện hỏi nhiều. đành phải vệt đám lau sậy đi vào huyệt động. Trước tiên cởi dây trói trên mình Âu Dương Lượng. Sau đó dùng hai tay xốc vác Âu Dương Lượng lên vai.

“Ai da”, Âu Dương Lượng cơ hồ đau tận xương tủy, rên rỉ một hồi mới tiếp tục hỏi :

- Có biết vợ ta giờ ở đâu không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Phương cô nương đang ở phía trước chờ đợi. Nơi này vừa dơ vừa thối, chi bằng chạy nhanh ra bên ngoài hãy nói.

Lại thở dài một tiếng, Âu Dương Lượng nói :

- Đã ngủ quên rồi! Mùi thúi này còn tốt hơn nhiều so với sự thống khổ của ta.

Kim Tiểu Sơn vừa mới công Âu Dương Lượng vào trong sân. Đột nhiên nghe từ ngôi nhà tranh chính giữa vang lên tiếng “Ai da!”. Lại nghe tiếng kêu thất thanh của Phương Tiểu Ngọc :

- Mau đến cứu ta!

Thanh âm đó nghe ra từ trong ngôi nhà chính giữa. Nhưng dường như ở một nơi xa xôi nào. Khiến người ta cảm thấy như từ chốn u linh vang lên.

Âu Dương Lượng bạc nhược, nhìn Thủy Hành Vân đang bước đến, nói :

- Dường như là tiếng vợ ta đang kêu.

Kim Tiểu Sơn đã phi người vọt lên, thân đã rơi vào cửa ngôi nhà đó. Trước tiên chàng thò đầu vào trong xem xét. Lại nghe được tiếng kêu của Phương Tiểu Ngọc vang lên từ bên trong.

Kim Tiểu Sơn đi vào bên trong hỏi :

- Phương cô nương ở đâu vậy?

Phương Tiểu Ngọc lập tức gọi :

- Kim tiểu đệ phải không? Mau kéo ta lên!

Kim Tiểu Sơn bước vào ngôi nhà đó, phát hiện một cái giường dựng đứng lên.

Chàng bước đến gần nhìn xem, thì ra nơi đó có một cái hầm sâu. Bên dưới là màu đen âm u, chỉ nghe được tiếng Phương Tiểu Ngọc vang lên từ đó. Kim Tiểu Sơn cúi người, lớn tiếng gọi :

- Cô nương có sao không?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Bị trật chân phải rồi. Nếu hầm này không sâu gần hai trượng, ta đã đủ sức nhảy lên. Tiểu đệ mau kéo ta lên.

Kim Tiểu Sơn đi khắp nơi trong nhà tìm một sợi dây thừng nhưng không gặp.

Còn Phương Tiểu Ngọc ở trong hầm lại kêu la không dứt.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Thôi được! Ta xuống hầm đem cô nương lên.

Phương Tiểu Ngọc vội vàng nói :

- Vậy thì mau lên! Tiểu đệ tốt của ta.

Phương Tiểu Ngọc đang đau đớn, nhưng những lời nói ra đều trong trẻo dịu dàng. Khiến Kim Tiểu Sơn ở trên hơi do dự. Lại nghe Phương Tiểu Ngọc gọi :

- Tiểu đệ, nhanh lên đi!

Kim Tiểu Sơn dứt khoát nói xuống dưới hầm :

- Cô nương nép sát một bên, đừng để ta đập trúng nàng.

Phương Tiểu Ngọc nghe lời, nép người sang một bên, đôi mắt cứ nhìn thẳng vào Kim Tiểu Sơn đang đứng phía trên, thổ thổ nói :

- Tiểu đệ đến cứu ta, dù có bị tiểu đệ đập chết ta cũng không hận tiểu đệ!

Kim Tiểu Sơn vốn không hiểu lời nói bóng gió của Phương Tiểu Ngọc. Chàng chỉ mở to mắt nhìn vào trong hầm sâu, thì thấy bóng người của Phương Tiểu Ngọc trong hầm. Đôi chân chàng nhún lên, người đã rơi vào bên trong."Bình" một tiếng.

Đó là tiếng Kim Tiểu Sơn đã nhảy xuống hầm sâu. Đồng thời cũng là lúc Phương Tiểu Ngọc thừa cơ lúc Kim Tiểu Sơn còn chưa thích ứng được với bóng tối trong hầm sâu, và chàng vẫn chưa xoay người trở lại. Á hung hãn xuất một chưởng đập vào huyệt "ngọc chẩm" ở sau đầu của Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn "Hự!" một tiếng té nhào, hôn mê trong hầm.

Phương Tiểu Ngọc cười một tiếng rồi nói :

- Cơ hội đều do con người tạo ra. Phương Tiểu Ngọc ta là người rất biết tạo ra cơ hội. Nếu Mặc Vân cốc không ra giá cao, thì trên giang hồ ai mà động lòng tham với Diêm Vương thoa?

Dứt lời, ả khom mình rút Diêm Vương thoa trong lưng của Kim Tiểu Sơn, rồi giắt vào lưng mình, lẩm bẩm nói :

- Để xem Âu Dương Lượng thế nào. Nếu quả hắc đã trở thành phế nhân, thì tiểu tử mi sẽ bổ sung vào chỗ của hắn. Nếu không, lão nương giết lão già gầy khô đó xong lại đến giết tiểu tử mi. Ngày nay thiên hạ thái bình ngày mai bọn ta có thể đi đến Thượng Xuyên rồi. Ha ha!

Trong tiếng cười của ả, ả đã xoay mình nhảy vọt lên trên, thân người đứng cạnh mép hầm. Đưa tay đẩy mạnh một cái, chiếc giường lập tức trở về vị trí cũ.

Bên ngoài nhìn vào tuyệt đối không nghĩ rằng: Cái giường này là cơ quan bí mật.

Chậm rãi bước ra khỏi căn nhà tranh. Thông thả từng bước đi xuống bật than đá. Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc không ngừng đưa mắt nhìn Âu Dương Lượng, đang ngồi rũ rượi trên đất, đau lòng hỏi :

- Lượng huynh! Bọn chúng nó ác độc, đã hành hạ huynh đến nông nỗi này.

Âu Dương Lượng thê lương kêu lên :

- Tiểu Ngọc! Tiểu Ngọc. Thế là nàng đã cứu ta rồi!

Thủy Hành Vân ngồi trên con lừa nhỏ, mãi không thấy Kim Tiểu Sơn rời khỏi căn nhà tranh, bắt giặc nhứu mày. Lúc này lão nhìn thấy Phương Tiểu Ngọc thê lương từ bên trong chạy đến Âu Dương Lượng chồng của ả đang ngồi trên mặt đất.

Âu Dương Lượng đang dang tay đón Phương Tiểu Ngọc. Đây lẽ ra là một cảnh tượng làm cảm động lòng người. Vì phu thê hai người từ cõi chết trở về. Lại gặp nhau trong chỗ hiểm nguy. Lẽ ra phải gục đầu khóc rống một trận. Nhưng mà toàn bộ không phải như vậy. Thân hình đang chạy đến của Phương Tiểu Ngọc, sắp chạm vào Âu Dương Lượng, trong tích tắc đó. Đột nhiên ả bắn hai chân lên, cả người bay qua đầu Âu Dương Lượng. Thanh đao sắc bén “Rẹt” một tiếng giữa không trung, ánh sáng rợn người, chém thẳng vào mặt Thủy Hành Vân đang ngồi trên lưng lừa. Ý đồ là muốn Thủy Hành Vân gục chết tại chỗ.

Thủy Hành Vân toàn thân không động đậy, tả thủ đẩy vào vai phải đang trên đà lao tới của Phương Tiểu Ngọc. Phương Tiểu Ngọc bật ngửa người, lộn nhào xuống đất. Ắ tròn xoe đôi mắt nhìn Thủy Hành Vân nói :

- Một thân bệnh lao trầm trọng, mà võ công vẫn còn. Lão nương nhìn lầm mi rồi!

Thủy Hành Vân cười lạnh nói :

- Võ công của mi, thêm sự ác độc của mi, trên giang hồ quả thật khó thấy!

Âu Dương Lượng đang ngồi dưới đất kêu lên :

- Bọn họ cứu chúng ta mà!

Phương Tiểu Ngọc hừ lạnh một tiếng, nói :

- Không sai! Bọn họ là do ta trả tiền mời đến đây. Nhưng huynh có nhớ không, năm trước Mặc Vân cốc truyền ra tin tức gì không?

Âu Dương Lượng kinh ngạc nói :

- Nàng nhắc đến Mặc Vân cốc để làm gì? Lẽ nào bọn họ là...

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Diêm... Vương... Thoa!

Âu Dương Lượng kinh hoàng hỏi :

- Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân là lão?

Vừa hỏi vừa đưa tay chỉ vào Thủy Hành Vân, đang lãnh đạm ngồi trên lưng lừa.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Không sai, chính là con quỷ bệnh này! Đáng tiếc huynh bị thương khá trầm trọng. Nếu không phu thê ta có thể hợp lực thanh toán tên quỷ bệnh này. Thì món vàng thưởng của Mặc Vân cốc sẽ dễ dàng vào tay. Hơn nữa...

Không chờ Phương Tiểu Ngọc nói dứt lời, Thủy Hành Vân nói :

- Ngay cả một trăm lượng bảo tiêu, năm trăm lượng cứu phu quân mi, đều không phải trả, đúng không?

Phương Tiểu Ngọc cười lạnh nói :

- Nhưng đây cũng là việc trong sớm tối. Vì tuy chỉ có một mình nhưng ta tin là vẫn đủ sức đối phó với lão.

Thủy Hành Vân bình thản đáp :

- Tuy nói, người sống trăm năm cũng phải chết, cây sống ngàn năm cũng trở thành củi đốt. Nhưng lão nhân gia không muốn chết trong tay ả ma đầu vừa độc ác vừa thối tha như mi!

Không ngờ Âu Dương Lượng đang ngồi trên đất rít giọng mắng lớn :

- Lão đồng tử! Tại sao lão mắng vợ ta những lời ác độc như vậy?

Thủy Hành Vân mặc nhiên đáp :

- Lẽ nào không phải vậy sao? Không những ả độc ác. Ngay cả mi cũng không phải hạng tốt lành. Những kẻ đái vàng bên bờ Kim Sa hà, quanh năm gió thổi cắt da, nắng cháy lưng trần, chịu đói, nhịn khát, đãi được số vàng đó. Vì đói no cả nhà họ phải chịu khổ như vậy. Phu thê bọn mi hợp lại đến thôn Lão Kim Khoáng lừa gạt người ta. Ngay cả lúc đi lại giết cả sáu mạng người. Lẽ nào không chỉ ác độc sao?

Phương Tiểu Ngọc nói lớn :

- Lão chó ăn nói hồ đồ, việc này do đâu lão biết?

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói :

- Đến bây giờ lẽ nào mi còn không thừa nhận. Mi sợ cái gì?

Đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Nói như vậy lão tiểu tử này càng đáng chết!

Thủy Hành Vân nói :

- Ngàn gian vạn khổ, dạy dỗ được một tên nổi nghiệp. Trái lại hấn bắt tài vô dụng. Chỉ một việc này lão nhân gia ta đã muốn sớm vào địa ngục rồi.

Lão ngừng lại một lát lại nói :

- Ta muốn hỏi mi, mi trị tên tiểu tử bắt tài đó thế nào? Giết rồi?

Lắc lắc đầu, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Trước mắt ta còn chưa giết hấn.

Thủy Hành Vân nói :

- Sai rồi! Mi lẽ ra phải lập tức giết hấn.

Ngước mắt nhìn lên, Phương Tiểu Ngọc ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Thủy Hành Vân khẳng khái nói :

- Lẽ nào mi không nhìn ra, tiểu tử đó đối với ta hiếu kính cực kỳ. Hấn không chết, lại thấy mi giết lão nhân gia này. Nhất định hấn sẽ tìm mi báo thù cho ta. Mi tự tin là đối thủ của hấn?

Lại một trận cười ha hả, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Lão lầm rồi! Nữ nhân muốn chinh phục nam nhân, chỉ có ả ngu ngốc mới dùng võ lực để đối phó với nam nhân. Phương Tiểu Ngọc ta vĩnh viễn không quên bản lĩnh trời đã ban cho ta. Bản lĩnh trời ban để chinh phục nam nhân đó, nam nhân trong thiên hạ có ai thoát được chứ? Lão nhân gia, người nói đi!

Thủy Hành Vân chỉ tay về phía Âu Dương Lượng, đang ngồi trên đất nói :

- Lẽ nào mi muốn trước mặt cấm sừng lên đầu chồng mi?

Lạnh lẽo nhìn Âu Dương Lượng, Phương Tiểu Ngọc nói :

- A Lượng vĩnh viễn là phu quân của ta. Nhưng nghe nói hấn không còn là nam nhân nữa. Ta có thể đưa hấn vào một ngôi miếu lớn, nuôi dưỡng hấn. Còn tiểu hấn đó, đương nhiên sẽ do gã họ Kim gánh vác.

Âu Dương Lượng đang ngồi trên đất đã sớm kêu lớn lên :

- Không! Ta không muốn trở thành hòa thượng. Đưa ta đi tìm danh y trong thiên hạ. Ta muốn hết bệnh. Nàng đừng quên ở phương diện đó, ta đã làm cho nàng vui sướng đến dường nào.

Thủy Hành Vân trầm mặt, cúi đầu, đôi mắt khép hờ không nói lời nào. Chòm râu bạc rung động, mà sắc mặt lại đỏ bừng lên :

- Diêm Vương thoa!

Diêm Vương thoa trong bao vải đó, tại sao lại có thể giắt trên lưng ả yêu nhân ác độc này. Ắt tuyệt đối không đủ tư cách chạm vào Diêm Vương thoa. Lão lại nghe Phương Tiểu Ngọc giáo huấn phu quân ả: “Khấp trong thiên hạ này, nhân tố chủ yếu nhất trong cuộc sống phu thê là cuộc sống chăn gối khiến đôi bên thỏa mãn. Không có điều này tất cả các việc bên cạnh đều miễn bàn đến. Còn nói lấy tinh thần đạo nghĩa để duy trì tình cảm đó là tự mình đối gạt mình, ngược đãi mình. Toàn bộ đều giả dối. Lại nữa huynh đã bị gã họ Bộ kia bóp nát đôi hoàn. Làm thế nào trị liệu hết, A Lượng ơi! Nhớ đến những ngày tháng ân ái xưa kia chúng ta, thì có thể thông cảm cho muội. Muội vĩnh viễn cảm kích huynh!”

Âu Dương Lượng đang muốn phản đối, đã thấy Phương Tiểu Ngọc vung vẩy cây đao trong tay, nói :

- A Lượng tịnh dưỡng chút đi, để muội thanh toán lão già họ Thủy này. Đừng quên cái đầu lão đáng giá một ngàn hai trăm lượng vàng.

Thủy Hành Vân lắc lắc đầu nói :

- Lòng người thật khó đoán khó lường. Mi ác gấp mười lần so với tưởng tượng của ta.

Trong thanh âm của Thủy Hành Vân vừa dứt. Đúng lúc Phương Tiểu Ngọc vận đủ mười hai thành công lực vào cương đao.

Đột ngột từ tron ngôi nhà tranh vọng lên một tiếng hét :

- Dừng tay! Đừng làm hại đại thúc ta!

Tiếng kêu chưa dứt, Kim Tiểu Sơn bay vọt ra ngoài.

Phương Tiểu Ngọc giật mình rồi trấn tĩnh nhìn Kim Tiểu Sơn đang xông đến hỏi :

- Tiểu đệ làm sao tỉnh lại được?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng hỏi :

- Ta muốn xuống hầm cứu mi, sao mi đột ngột ám toán ta?

Phương Tiểu Ngọc liền nói :

- Đó là ta muốn tốt cho mi. Mi làm sao ra được?

Đột nhiên Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử, quên lời đại thúc nói rồi?

Kim Tiểu Sơn ngăn người một lúc, nói :

- Phải Diêm Vương thoa không?

Thủy Hành Vân nói :

- Thoa còn người còn, Diêm Vương thoa bây giờ ra sao?

Kim Tiểu Sơn trợn mắt nhìn Phương Tiểu Ngọc nói :

- Đưa đây!

Phương Tiểu Ngọc cười ha hả đáp :

- Kim tiểu đệ, đệ làm sao lại không tỉnh trí vậy? Cả năm hầu hạ con quỷ bệnh lao già mà không chết này. Chỉ bằng theo Phương Tiểu Ngọc ta, đi khắp phương trời góc bể. Lúc đó, đệ dựa vào Diêm Vương thoa xưng bá thiên hạ. Có Phương Tiểu Ngọc luôn ở một bên giúp đỡ tận lực, lo gì danh không thành, lợi không có.

Kim Tiểu Sơn giận dữ mắng :

- Nhơ nhố hồ đồ! Ai cùng với nữ nhân ác độc như mi đi chân trời góc biển. Ai lại có thể sống với loại nữ nhân ác độc như mi? Mau đem Diêm Vương thoa trả lại cho ta!

Âu Dương Lượng mắng :

- Ta không cho phép mi nhục mạ A Ngọc của ta!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi chắc chắn bị yêu nữ này hớp hồn rồi. Lúc này còn muốn bảo hộ ả. Đáng thương thay!

Mặt Phương Tiểu Ngọc lúc trắng lúc đỏ. ả không ngờ rằng, dựa vào dung mạo mỹ miều của mình lại không lôi kéo được một tên chất phác, ngu khờ trước mặt. ả vừa nghiêng rằng, vừa cười, đi đến trước mặt Kim Tiểu Sơn nói :

- Đệ không suy nghĩ lại xem!

Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân, đột nhiên toàn thân chấn động.

Chàng trước nay chưa từng thấy ánh mắt hung tợn như vậy của Thủy đại thúc.

Ngay lúc đó lại thấy bóng đao xia đến, cự ly chỉ trong nửa thước. Kim Tiểu Sơn như không suy nghĩ, thân đã như hồn ma thấp thoáng lướt sát thân đao của Phương Tiểu Ngọc. Đồng thời hai tay chàng như lấy đồ vật gì trong lò lửa nóng. Chợt đưa ra, chợt thu lại nhanh đến hoa mắt. Nói thì chậm, nhưng lúc đó rất nhanh trong tích tắc chàng lại nghiêng mình lướt ngang người Phương Tiểu Ngọc.

Khi Phương Tiểu Ngọc xoay người, ra tay chém trả, thì Kim Tiểu Sơn đã đứng ngoài ba trượng. Nhìn sững vào hông, Phương Tiểu Ngọc kinh hãi, vì túi Diêm Vương thoa đã bị Kim Tiểu Sơn đoạt vào trong tay. Nhưng ả vẫn chưa tin, vội đưa tay sờ vào thắt lưng của mình.

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Thiệt là lòng người khó đoán, biển sâu khó dò. Một mỹ nhân yêu kiều tuyệt sắc như cô nương. Trái lại, tâm hồn toàn đen tối!

Chàng chậm rãi mở bao vải ra, đã thấy Diêm Vương thoa xoay chuyển trong tay của chàng.

Phương Tiểu Ngọc hoành đao trước ngực, sắc mặt vẫn hòa hoãn, tươi tắn, nói :

- Tình thế hiện giờ vốn rất có lợi cho hai ta. Đệ ơi! Tại sao đệ không nghĩ kỹ xem?

ả vừa di chuyển thân mình, vừa nói :

- Đệ hãy bỏ con quỷ bệnh lao này. Ta cũng từ bỏ tên phế nhân này. Hai chúng ta sẽ cao chạy xa bay! Trời đất rộng lớn còn sợ chúng ta không có nơi dung thân sao? Đệ có Phương Tiểu Ngọc này hầu hạ. Bảo đảm đệ cả ngày lẫn đêm đều được thoải mái!

Mặt Kim Tiểu Sơn vốn phủ một màn sương lạnh, càng trắng bệch. Chàng nghiêng rằng nói :

- Rõ ràng là quỷ, đâu phải con người! Con người đâu thể có ác tính như mi?

Kim Tiểu Sơn sắp phát động thể công, thì Thủy Hành Vân đang trên lưng lừa gọi :

- Đừng giết ả!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên ngoảnh đầu lại nhìn, nói :

- Đại thúc! ả này còn ác gấp mười lần bọn quỷ kia!

Thủy Hành Vân thản nhiên nói :

- Nhưng ả đã bỏ vàng ra thuê bọn ta bảo tiêu.

Kim Tiểu Sơn bất bình nói :

- Lúc này còn hứng thú gì nhắc đến việc bảo tiêu nữa! ả muốn giết chúng ta. Hơn nữa bọn quỷ nhân ở Mặc Vân cốc cũng âm mưu hại đại thúc. Càng không thể tha cho ả một con đường sống!

Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Tiểu tử mi không biết suy nghĩ, ngày nay ta đã nhận bảo tiêu cho ả, nếu giữa đường giết đi, một mai truyền ra ngoài. Sau này còn ai dám đến tìm Kim Ký tiêu cục của bọn ta để bảo tiêu nữa chứ?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Không sai! Lời nói của lão đầu tử này đúng lắm! Trước mắt, Phương Tiểu Ngọc ta tốn vàng bạc cho các người bảo vệ ta đến Thượng Xuyên phủ. Nếu bọn mi giữa đường giết người. Đó là mưu sát. Đúng không?

Thủy Hành Vân đột nhiên giận mắng :

- Đối với đồ thối tha như mi, ngày nay chúng ta không giết là có nguyên nhân. Mi cho rằng thúc diệt ta còn đưa phu thê mi đến Thượng Xuyên phủ sao?

Đào Hoa nương tử ngăn người hỏi :

- Lão nghĩ thế nào?

Thủy Hành Vân hừ một tiếng, nói :

- Tình hình rất rõ ràng, đưa hai mi trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Phương Tiểu Ngọc lắc lắc đầu nói :

- Muốn đi thôn Lão Kim Khoáng phải chờ nửa năm sau. Hiện giờ cát vàng ở đó, ta đã mua sạch. Trở về đó để làm gì?

Thủy Hành Vân nói :

- Đại huyết án mưu sát sáu mạng người. Lẽ nào phu thê mi không đi để kết thúc vụ án này sao?

Phương Tiểu Ngọc đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, nói :

- Không sai! Vụ này do phu thê ra đã làm. Nhưng ai đã tận mắt nhìn thấy? Đến lúc đó, ta thà chết không nhận. Thậm chí nói ngược lại hai người mi đã dă tâm muốn cướp đoạt cát vàng của bọn ta đã mua, cả ngân phiếu, nên tạo ra tội danh này để hại người. Để xem giữa bọn ta, ai xô ngã ai.

Thủy Hành Vân trước tiên ngăn người, rồi lạnh lẽo cười nói :

- Kinh ngư còn có lúc mắc lưới, ác phụ lẽ nào vĩnh viễn đắc chí. Lão nhân gia ta có thể khiến mi cúi đầu nhận tội.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Lão nương không tin lão có bản lĩnh thần thông, không những không tin mà còn một trăm một ngàn cái không tin.

Âu Dương Lượng ngăn đầu nhìn lên hỏi :

- Lão nhân gia, chúng ta thương lượng có được không?

Thủy Hành Vân giận mắng :

- Mi đã thành tượng đất qua sông rồi! Có gì đáng giá để thương lượng?

Âu Dương Lượng nói :

- Lão nhân gia, chuyện ký kết trước kia, số ngân lượng bảo tiêu và cứu người, phu thê ta giao trả đủ số. Sau khi giao bạc, nhị vị sẽ trở về thôn Lão Kim Khoáng. Phu thê ta lên đường về Thượng Xuyên phủ. Kết thúc việc ký kết giữa đôi bên. Lão thấy thế nào?

Thủy Hành Vân nói :

- Còn sáu mạng người tính sao?

Âu Dương Lượng nói :

- Chết mấy tên đái vàng, có quan hệ gì với lão gia. Sao lại lo lắng cho chúng vậy?

Đưa tay chỉ vào Kim Tiểu Sơn, Thủy Hành Vân nói :

- Án đêm đó do phu thê mi làm ra, cơ hồ hại chết tiểu tử này. Bây giờ họ vẫn còn hiềm nghi. Theo mi, lão nhân gia có chịu buông tay không?

Đột nhiên, Phương Tiểu Ngọc vọt lên không hai trượng. Trong tà áo phấp phới của ả và đao hợp thành một, như mũi tên xé gió bắn vào Kim Tiểu Sơn.

Thân hình Kim Tiểu Sơn hơi nghiêng qua rồi lại ưỡn lên. Tiếng “leng keng” của kim khí va chạm nhau vang lên trong không trung. Trong ánh chớp tóe lửa, hai người bị đẩy về hai phía, đáp xuống đất.

Trong lúc xoay nửa thân người đáp xuống, Diêm Vương thoả lại nhanh như điện bắn ra.

Phương Tiểu Ngọc đã biết sự lợi hại của Diêm Vương thoả. Trong tích tắc khi ả đáp xuống đất, một động tác tưởng chừng như muốn xoay người về phía phải, nhưng ả không dấn mình sát đất xoay người về phía trái. Diêm Vương thoả vút ngang chỗ ả vừa xoay người, rồi vào tay chủ nhân.

Phương Tiểu Ngọc tức tốc dùng sức búng hai chân, người đã đứng thẳng dậy đang muốn vung đao chém nữa. Không ngờ Diêm Vương thoả thu lại đã nhanh, bắn ra càng nhanh hơn.

Trong ánh bạc vung vút, chỉ nghe “phụt” một tiếng, đầu thoả đã cắm vào vai ả đỡ lên. Nhưng một dòng máu tươi đã theo thể thu vào của Diêm Vương thoả bắn ra.

Phương Tiểu Ngọc biết đối phương không cố ý lấy mạng ả, nếu không đầu thoả tất đã cắm vào ngực.

Rít lên một tiếng, thân hình Phương Tiểu Ngọc lại phóng lên. Đôi tay cầm đao trực chỉ chém vào Kim Tiểu Sơn. mặt mũi xinh đẹp giờ méo mó đến rợn người.

Không chờ Phương Tiểu Ngọc lướt đến cạnh mình. Diêm Vương thoả lần nữa xuất thủ “Bụp” một tiếng. Phương Tiểu Ngọc lão đảo, ngồi sụp xuống trước chân của Kim Tiểu Sơn.

Nhìn Kim Tiểu Sơn thu Diêm Vương thoả vào trong tay, Phương Tiểu Ngọc trợn mắt muốn rách khoe, nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Vốn muốn cùng chẵn, giờ lại thành sa trường máu chảy. Phương Tiểu Ngọc này quả thực chưa từng nghĩ đến.

Diêm Vương thoả của Kim Tiểu Sơn dường như có mắt, đánh trúng đầu gối của Phương Tiểu Ngọc.

Chàng nghĩ đại thúc nói đúng, muốn rửa sạch hiềm nghi của mình, phải mang hai người này trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đau đớn rơi nước mắt. Lại thấy Âu Dương Lượng gắng gượng dùng hai cánh tay bò đến bên cạnh, an ủi vỗ về chỗ vết thương của ả và nói :

- Muội đừng động dấy, để huynh băng bó vết thương cho muội!

Thủy Hành Vân ngược mặt nhìn trời, rồi nói với Kim Tiểu Sơn :

- Trên đường đều do một mình tiểu tử mi ra sức. Đêm nay mi phải coi chừng chúng nó ở đây nghỉ ngơi. Ta phải đi làm một việc, xong rồi chúng ta sẽ cùng trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Tiểu tử không mệt, có việc gì đại thúc hãy để tiểu tử làm?

Thủy Hành Vân nói :

- Việc này mi làm không xong, cũng lo không được!

Kim Tiểu Sơn không dám tranh luận nhiều lời, đành xem lại yên cương con ngựa của Phương Tiểu Ngọc để Thủy đại thúc cỡi.

Thủy Hành Vân không lấy cát vàng trên lưng lừa đi, chỉ cầm hết ngân lượng và ngân phiếu của Phương Tiểu Ngọc, nhét vào bao tải nhỏ rồi lên đường.

Vó ngựa dần dần vang xa. Thủy Hành Vân phóng ngựa rất nhanh.

Phương Tiểu Ngọc lạnh lẽo nói :

- Lão già này giống một lão hồ ly. Lúc đầu ta đánh giá lão sai rồi!

Kim Tiểu Sơn đang đứng bên cạnh vội mắng :

- Câm mồm thôi mi lại! Ta không cho phép mi mạ lị đại thúc ta!

Phương Tiểu Ngọc đột nhiên cười ha hả nói :

- Một tiếng đại thúc, hai tiếng cũng đại thúc, nghe có vẻ thân mật lắm! Mi có biết lão già đó, khi mi bị ta đánh hôn mê, lão đã nói gì không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Bất luận lão nói điều gì đều vì cái tốt cho ta.

“Xi” một tiếng, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Lão hỏi ta tại sao không giết mi, thử hỏi xem. Lão bảo ta giết mi, lẽ nào mi phục tùng lão như vậy?

Kim Tiểu Sơn trề miệng nói :

- Đại thúc hận ta bất tài, nói ra đều là những lời tức giận. Mi muốn xúi giục ly gián, đừng có vọng tưởng. Ta không nghe lời mi đâu.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Thật đúng là một cái trứng thối.

Âu Dương Lượng nói :

- Hắn chỉ là một con chó trung thành của lão đồng tử. Phu thê ta không cần tốn nước bọt “đàn khảy tai trâu”.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đi gần đến con lừa nhỏ, lấy ra một chút thức ăn, thản nhiên ngồi trên bậc thang đá của dãy nhà tranh, thông thả ăn từng miếng.

Âu Dương Lượng cao giọng gọi :

- Hừ! Mi có phải đạo tặc, thổ phỉ không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Mi la hét cái gì vậy?

Âu Dương Lượng giọng tức giận nói :

- Thổ phỉ đạo tặc không cho Âu Dương đại gia ăn, ta không có gì phải nói, vì chúng là thổ phỉ. Còn mi cũng không đem thức ăn chia cho bọn ta thì còn đạo lý gì?

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Mi muốn ăn phải không? Cớ gì không nói thẳng ra, lại nói vòng vo một hồi. Đến đây, ta chia cho các vị là được rồi.

Vừa nói xong, Kim Tiểu Sơn lập tức lấy lương khô và thịt trâu trong túi xách ra. Thậm chí đem cả hai bình nước nhét vào tay Âu Dương Lượng rồi nói :

- Ngoại trừ không có rượu. Ăn uống đều có đủ. Nhị vị tùy ý mà dùng.

Lúc này Âu Dương Lượng đã băng bó xong vết thương cho Phương Tiểu Ngọc. Lập tức chop lấy thức ăn, rồi hai tên chia nhau mà dùng.

Kim Tiểu Sơn ăn xong, cảm thấy buồn chán, bèn đi vòng chung quanh xem.

Xem tiếp hồi 9 Thủy Hành Vân võ nghệ áp chế phủ Thượng Xuyên

9. Hồi 9 Thủy Hành Vân Võ Nghệ Áp Chế Phủ Thượng Xuyên

- Đại gia xin mời!

Thủy Hành Vân lại nói :

- Lão nhân gia lại không uống trà này. Nếu các vị quả thật có thành ý xin cho lão một chung trà sâm.

Người trẻ tuổi này ngăn người, nhưng lại lập tức nói :

- Lão nhân gia hãy ngồi chờ một lát, tiểu bối ra sau châm trà.

Thủy Hành Vân ngồi trên ghế, quan sát chung quanh tiệm vàng Kim Ký. Bảy, tám tên quần sự đều tắt bật. Có mấy tên kẻ toán đang không ngừng khảy bàn tính.

Tiếng “lách tách” của mấy con tính vang lên như pháo nổ. Cũng đồng là tên Kim Ký. Nhưng Kim Ký tiêu cục của mình và Kim Tiểu Sơn mở ra ở thôn Lão Kim Khoáng, gần vùng Kim Sa hà, nơi vùng đất sản xuất ra vàng. Nhưng lại không bằng một sợi tóc của tiệm vàng Kim Ký này.

Thoáng chốc lại thấy chưởng quầy vội vã đi ra. Tên trẻ tuổi đó đi sau lưng lão, trên tay bưng một mâm trà, có mấy bát sứ Cảnh Trấn trong suốt, phía trên còn có nắp đậy lại. Bưng đến trước mặt Thủy Hành Vân, vừa đặt mâm trà xuống, vừa cười nói :

- Lão gia, trà sâm của người đây.

Chưởng quầy ngồi vào chiếc ghế bên cạnh, ôm quyền nói với Thủy Hành Vân :

- Lão nhân gia, phiền lão chờ lâu một chút. Ngân phiếu là đúng rồi, chỉ vì về mặt thủ tục, Đông gia của ta ký tên đóng dấu, không may Đông gia không có ở nhà. Ta đang phái người đi mời về.

Thủy Hành Vân gật đầu, vừa uống trà sâm vừa cười nói :

- Kỳ thực lão nhân gia đến đây chỉ muốn chứng minh một việc. Xong rồi là lập tức lên đường, không thể ở đây lâu.

Chưởng quầy vội hỏi :

- Không thể chờ lâu sao? Nhưng không biết lão nhân gia muốn chứng minh điều gì?

Thủy Hành Vân đặt chung trà xuống nói :

- Lão nhân gia chỉ muốn biết các vị mỗi lần đưa ra bao nhiêu ngân phiếu? Thí dụ là ba ngàn lượng hay hai ngàn lượng?

Chưởng quầy không hiểu hàm ý trong câu nói của Thủy Hành Vân, nghe vậy lão cười đáp :

- Ngân phiếu giao ra cũng tùy lúc. Như hai tờ ngân phiếu một ngàn năm trăm lượng vàng, ngày giờ xuất phiếu đều đăng ký vào sổ sách. Như vậy không thể sai lầm được.

Thủy Hành Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Chưởng quầy, ta muốn lão lập tức ra mặt chứng minh.

Chưởng quầy giật mình hỏi :

- Khách quan muốn chứng minh cái gì?

Thủy Hành Vân nói :

- Viết một tờ ngày tháng và số lượng xuất phiếu. Ta muốn lập tức lên đường.

Bỗng nhiên ngoài cửa có người lớn tiếng nói :

- Lên đường đi đâu chứ?

Thủy Hành Vân ngoảnh đầu nhìn ra, thì thấy một lão gia quan sai, sau lưng còn có bốn tên nha lại, tay cầm lao, đi thẳng về phía lão.

Thủy Hành Vân thấy lão quan sai này mặt đầy vết nhăn, đôi mắt sáng quắc, tay trái nắm chặt cán đao trên lưng, tay phải chỉ Thủy Hành Vân, hỏi chững quây đứng bên cạnh :

- Là lão già này phải không?

Chững quây gật đầu nói :

- Chính lão!

Thủy Hành Vân ngoảnh đầu hỏi chững quây :

- Bọn họ là...

Đã nghe lão quan sai lớn tiếng thét :

- Trối lại!

Thủy Hành Vân vừa nghe, đang cảm thấy kỳ quái. Đột nhiên nghe tiếng dây xích “loảng xoảng” một sợi dây xích to, đã quấn ngang cổ lão. Lão ngoảnh đầu trầm giọng hỏi :

- Làm gì vậy?

Lão quan sai xòe tay tát Thủy Hành Vân đến tối tăm mặt mày :

- Lão tặc, án phạm tội của mi đã báo đến nha môn rồi!

Thủy Hành Vân thoáng nghĩ thì biết sơ suất nằm ở chỗ ngân phiếu một ngàn năm trăm lượng đó. Lúc này nếu ương ngạnh giải thích chỉ mang khổ vào thân, khiến cho mình không chịu nổi. Nghĩ vậy, lão bèn đứng lên thản nhiên nói :

- Chúng ta đi, các vị đại gia.

Lão quay sang ôm quyền nói với chững quây :

- Việc này lão xử lý hay lắm. Chỉ chờ quan phủ phá xong án, không thiếu tiền thưởng của lão đâu!

Chững quây khoát tay nói :

- Tiểu nhân tuyệt đối không vì tiền thưởng. Hai mạng người của người họ Lâm chết đến thê thảm như vậy, ai không phẫn nộ. Giúp phá án là việc làm của con dân.

Khoát tay, lão họ Cao nói :

- Đi!

Bốn tên Bộ khoái hung tợn nắm dây xích, đưa kéo đưa đẩy Thủy Hành Vân đi trên đường.

Thủy Hành Vân trong lòng đã tính toán, lão không kinh hãi cũng không sợ sệt. Trái lại cứ mỉm cười, thẳng lưng đi nhanh theo chúng.

Thoáng chốc, người trên đường quay lại, nghe nói bắt được cường đạo giết người. Họ đều lắc đầu nói :

- Lão già bệnh hoạn như vậy lại là cường đạo!

Có người chỉ Thủy Hành Vân nói :

- Trên người đầy xiềng xích, mạng sắp tiêu đời, lão lại cười được chứ!

Đám người đi về phía đông không quá hai con đường. Bên thành phía đông có một quảng trường lớn. Đối diện là nha phủ của phủ Thượng Xuyên. Mọi người kéo đến đây lập tức im lặng như tờ. Trong cửa nha phủ có một đám Bộ khoái đang thao luyện. Có một người bộ dạng như giáo đầu, đang đứng trên bục đất lớn tiếng điều khiển.

Thủy Hành Vân bị ném vào trong cửa nha môn, đã thấy đám nha dịch ở phủ đường đang chờ đón. Chính giữa phủ đường có một tên nha lại. Lúc Thủy Hành Vân bị kéo vào, đầu tiên hấn ngạc nhiên, rồi cười lạnh một tiếng nói :

- Quả thật nhìn người khó đoán được tâm địa.

Từ sau tấm bình phong bước ra một vị Tri phủ đại nhân, có chòm râu dê, lưng hơi bị gù. Lão nhón chân nhìn xuống bên dưới, tay vỗ vào bàn nói :

- Đầu tiên đánh bốn mươi trượng cho ta!

Bọn sai nha vừa nghe, ứng tiếng đáp :

- Vâng!

Chúng không để Thủy Hành Vân kịp phân trần, đã đề lão lên mặt đất.

Thủy Hành Vân lúc này mới giận dữ thu lại nụ cười. Lão so vai hất ba, bốn tên sai nha lẳng nhào xuống đất.

Tri phủ vỗ vào hương án mắng lớn :

- Mi muốn tạo phản phải không?

Thủy Hành Vân giận dữ nói :

- Lão nhân gia không muốn tạo phản, chỉ vì không muốn vô tội mà phải nhận lãnh bốn mươi trượng của ngài.

Tri phủ giận mắng :

- Đã vào bốn phủ không ai tránh được bốn mươi trượng thị uy. Đương nhiên, lão cũng không ngoại lệ! Người đâu, đề xuống đánh!

Thủy Hành Vân vùng vẫy xiềng xích trong tay, giận mắng :

- Đứa nào không muốn sống, cứ lại đây thử sức.

“Xoẹt” một cái, lão họ Cao đã tuốt đao cầm tay. Lão hét với bọn Bộ khoái đang muốn xông lên :

- Lui ra!

Ngang nhiên nhìn thẳng vào lão quan sai họ Cao, Thủy Hành Vân nói :

- Có lẽ trong bọn người này, mi là người có bản lĩnh nhất phải không?

Lão quan sai cười lạnh nói :

- Cả phủ này, ai không biết Cao bổ đầu.

Thủy Hành Vân nói :

- Thì ra mi là Bổ đầu?

Cao bổ đầu nói :

- Ta khuyên lão phục tùng theo pháp. Trước tiên chịu bốn mươi trượng sau đó có oan thì bày tỏ nỗi oan, có khổ nói ra nỗi khổ.

Hừ lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Lão có oan gì mà bày tỏ. Chỉ nói thẳng một câu, lão nhân gia đến đây giúp các vị phá án, bắt hung thủ. Bây giờ lão đã bắt được hung thủ cho các vị. Chỉ bắt hung thủ đó mà phá được hai án. Lão nhân gia không ngờ các vị đối xử như vậy, nên không hứng thú chịu lấy bốn mươi trượng.

Tri phủ ngồi trên cao, lại vỗ bàn nói :

- Ai tin lời hô đồ của lão. Lão nói lão đã bắt được hung thủ. Nhưng tại sao lão lại cầm ngân phiếu của tiệm vàng Kim Ký? Đã có ngân phiếu thì một đồng ngân lượng lão không quan tâm sao? Quả đúng là những lời giả dối. Quý thần đều không tin. Mau đánh lão cho ta.

Cao bổ đầu vừa nghe, cương đao nhắc lên vù một tiếng, chém vào Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân dang hai tay, căng sợi dây xích đang trói trên vai mình đỡ đao đó.

“Xềng” một tiếng, dây xích bị đao của Cao bổ đầu chém đứt.

Thất kinh, Cao bổ đầu hoành đao chém ngang lưng Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân xoay mình, sợi xích xiềng trên cổ lão, đã bị lão kéo vào trong tay. Lúc này thấy cương đao của Cao bổ đầu quét ngang đến lão dùng thủ pháp tuyệt diệu, khiến sợi xích trong tay hoàn toàn quấn trên thân đao. Người lão thoảng một cái đã ra phía sau Cao bổ đầu. Hữu thủ của Thủy Hành Vân nhanh không thể tả, chụp vào yết hầu của Cao bổ đầu. Hừ lạnh một tiếng lão nói :

- Lão phu chỉ cần tăng chút sức lực là mi chết chắc rồi.

Quan Tri phủ đang ngồi trên bàn cao, hùng hổ vỗ vào mặt bàn la lớn :

- Phản rồi! Phản rồi! Cường đạo dám náo loạn đến công đường rồi!

Đám Bộ khoái cầm đao muốn xông lên. Nhưng thấy Bồ đầu đang bị không chế đành phải trợn mắt hừ hừ vây quanh mà không dám hành động.

Thủy Hành Vân trầm giọng nói :

- Tên quan dã man tác ác như mi, nếu như lúc lão phu còn trẻ tuổi thì đã sớm ngắt cái đầu trên cổ mi rồi! Đâu có thể dung mi thao túng dân đen ở Thượng Xuyên phủ này.

Lão Tri phủ sợ Thủy Hành Vân động thủ đến mình. Vừa nghe vậy, co rút thân mình lại kêu lớn :

- Mau bắt lão!

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói :

- Làm quan thương xót dân đen lấy chữ lý làm đầu. Còn mi không phân rõ hắc bạch đen trắng lại muốn đánh lão gia bốn mươi trượng. Nếu mi thanh liêm chánh trực, thương dân như con, tại sao lại lập ra hủ tục như vậy? Bây giờ, ta chỉ nói một lời thực với mi, hai tên giết người cướp của là hai phu thê. Lão nhân gia đã bắt được chúng. Hiện giờ chúng đang ở Ngũ Lão phong. Muốn phá án thì đi theo lão phu để lấy người.

Vừa nghe nói đến ba chữ Ngũ Lão phong. Đám người trên phủ đường toàn bộ thất kinh.

Tên thư lại đứng bên cạnh Tri phủ nói :

- Thật là nói hồ đồ, đám đạo tặc hang ổ ở Ngũ Lão phong. Nếu quan binh đi bắt người đồng thì chúng chạy trốn không còn một tên. Nếu người ít thì bị chúng giết không còn một mống. Chỉ lão già như mi lão sao giết được bọn cường đạo ở Ngũ Lão phong.

Thủy Hành Vân cười hắc hắc nói :

- Lão nhân gia nói một câu cho bọn mi khiếp vía. Đám côn đồ ngu xuẩn của Bộ Niên Cao, toàn bộ bị tiểu tử của lão phu giết sạch rồi!

Tri phủ cất tiếng hỏi :

- Mi còn có trợ thủ sao?

Thủy Hành Vân nói :

- Làm sao không có trợ thủ. Bây giờ hẩn ở Ngũ Lão phong canh giữ hai tên tội phạm mà bọn mi muốn tróc nã.

Đằng hắng một tiếng, chớp đôi mắt, Cao bổ đầu nói :

- Ta tin lời nói của lão.

Thủy Hành Vân gật gật đầu nói :

- Thế thì ta báo cho bọn mi, hai tên đó đã làm ra hai đại án ở thôn Lão Kim Khoáng. Trong một đêm chúng giết sáu mạng người, đều là kẻ đãi vàng. Không tin có thể phái người đến thôn Lão Kim Khoáng hỏi thử sẽ biết.

Tri phủ ngừng đầu hỏi tên thư lại :

- Thôn Lão Kim Khoáng là nơi nào.

Tên thư lại thoáng nghĩ nói :

- Xa nhất trong địa phận quản lý của đại nhân.

Thủy Hành Vân lòng thầm mừng lão Tri phủ hồ đồ, ngu xuẩn này. Lão dùng tay đẩy một cái, buông tha tên Bồ đầu.

Cao bồ đầu lúc này mới thi lễ với Tri phủ nói rằng :

- Thôn Lão Kim Khoáng ở bên bờ Kim Sa hà trong núi, cách nơi này hơn ba trăm dặm.

Tri phủ giận mắng :

- Đã là một đại phương sản xuất ra vàng, sao không bẩm báo bản phủ? Thật là một lũ ăn hại!

Tên thư lại ghé mi nói nhỏ với viên Tri phủ một hồi. Tri phủ mới bớt giận nói :

- Được rồi, bốn phủ tạm thời tin lời lão một lần.

Lão lập tức phái Cao bồ đầu dẫn theo một đám bồ khoái đến Ngũ Lão phong, bắt tội phạm đem về phủ Thượng Xuyên, không được chậm trễ.

Thủy Hành Vân lãnh đạm nói :

- Đại nhân, đại nhân không đánh lão nhân gia bốn mươi trượng nữa sao?

Tri phủ trợn mắt nói :

- Cút đi!

Lão vừa nói vừa vỗ tay lên bàn rồi thoái đường, lui ra sau tấm bình phong.

Khi Thủy Hành Vân đi ra khỏi nha môn phủ Thượng Xuyên. Cao bồ đầu đi sát bên lão. Ngoài ra còn có tám tên bồ khoái đi cùng.

Đám người xem náo nhiệt ở bên ngoài cửa nha môn thật không ít. Có thể nói là đông như nước. Họ thấy Thủy Hành Vân thản nhiên bước ra, dáng điệu cao ngạo. Họ đều kinh ngạc xôn xao bàn tán.

Đoàn người đi đến trước cửa tiệm vàng Kim Ký, khiến chuông quầy sọ đến xanh mặt. Nhưng Thủy Hành Vân vẫn chưa nói đến lão, thì Cao bồ đầu đứng ngoài cửa nhìn lão chuông quầy đang kinh hoàng, mỉm cười nói :

- Hiểu lầm! Hiểu lầm!

Thủy Hành Vân phi thân lên ngựa, rồi nói với Cao bồ đầu :

- Ngựa này là kỵ mã của hung thủ, các vị chịu phiền đi nhanh một chút. Lão nhân gia thật không yên tâm tên tiểu tử gốc đỏ của lão.

* * * * *

Buổi tối. Mây che khuất mặt trăng.

Kim Tiểu Sơn chui đầu vào đám mền rách, ngủ một giấc ngon lành mãi đến canh ba. Nghe phu thê Âu Dương Lượng trong căn nhà đối diện lớn tiếng chửi mắng, chàng mới thức tỉnh.

Kim Tiểu Sơn vừa mới tỉnh giấc vươn người, toàn thân xương cốt nghe răng rắc, rồi mới bước vào căn nhà đối diện.

Âu Dương Lượng trong bóng đêm lớn tiếng mắng :

- Mẹ nó! Mi chơi trò gì vậy? Trói vợ chồng ta trên lưng lừa đã mấy canh giờ. Tay chân tê cứng không chịu nổi, xương càng đau nhức. Tiểu tử mi đã chuồn đến nơi nào để vui vẻ chứ?

Phương Tiểu Ngọc cũng mắng :

- Tiểu súc sinh, tiểu oan gia! Mi nghĩ thử xem, lúc đầu ta không có ý hại mi. Tại sao mi đem chân tình của ta thành một trò đùa, hành hạ lão nương như vậy!

Kim Tiểu Sơn vội khoác tay, cười nói :

- Oan uống, oan uống! Thật là oan uống động trời cao! Ngoài cửa có hai con báo. Ta đuổi một hồi vẫn không đuổi kịp. Lúc trở về lại gặp mấy con sói, đã thương hai con, nhưng đều để chúng chạy khỏi. Vì để bảo vệ nhị vị ta đã chạy đến khát khô cả cổ. Lại không được chợp mắt để dưỡng tinh thần. Đối với nhị vị được ngồi thoải mái trong chiếc ghế êm ấm, có thể nhắm mắt dưỡng thần thì tội của ai nặng hơn?

Dứt lời, chàng đưa tay há miệng ngáp dài. Không ngờ Âu Dương Lượng lớn tiếng mắng :

- Câm miệng thôi mi lại đi, chắc là mi lén đi ngủ đó thôi!

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Đại thúc của mi không trở về nữa rồi!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Về hay không, lòng ta đã có tính toán. Nhị vị không cần nóng nảy.

Âu Dương Lượng mắng :

- Nếu mi không để phu thê ta hoạt động gân cốt. Lão tử sẽ chửi tổ tông bảy mươi hai đời nhà mi!

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Muốn hoạt động gân cốt chuyện quá dễ dàng!

Đồng thời chàng kéo con lừa đi vòng vòng trong sân.

Phương Tiểu Ngọc và Âu Dương Lượng ngồi hai bên lưng lừa, theo nhịp chân lừa mà chuyển động không ngừng.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Kim lão đệ! Ta thấy mi càng lúc càng thông minh. Có lẽ sự giáo huấn của đại thúc mi đã hữu hiệu rồi!

Kim Tiểu Sơn đang đi phía trước con lừa, ngoảnh đầu, mỉm cười nói :

- Đại thúc ta không dạy những điều này, kỳ thực người bị gạt nhiều, kinh nghiệm tích lũy cũng nhiều. Hơn nữa, sự âm hiểm của nhị vị, một mình ta đâu không lại. Cho nên...

Âu Dương Lượng mĩa mai tiếp lời hỏi :

- Cho nên mi mới dùng phương pháp tuyệt tử, tuyệt tôn này để xử lý phu thê ta.

Phương Tiểu Ngọc hỏi :

- Mi có biết đại thúc mi đi đâu không?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Không biết!

Phương Tiểu Ngọc lại nói :

- Lão già đó nhất định đi rồi, lão tuyệt đối không trở lại đâu. Giao bọn ta vào tay mi để xem mi phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nếu thật là như vậy thì rất dễ xử trí.

Âu Dương Lượng hỏi :

- Làm sao?

Kim Tiểu Sơn không chút do dự nói :

- Giết nhị vị rồi ta bỏ đi chỉ vậy mà thôi!

Âu Dương Lượng giận mắng :

- Kỳ thực mi đã sớm có ý muốn giết phu thê ta.

Kim Tiểu Sơn vừa kéo con lừa vào nhà tranh vừa nói :

- Đến hiện giờ ta vẫn chưa có lòng giết nhị vị. Vì đại thúc ta tuyệt đối sẽ trở lại.

Phương Tiểu Ngọc hỏi :

- Nếu lão không trở lại thì sao?

Kim Tiểu Sơn vừa cột xong con lừa, nghe vậy cười nói :

- Nhiều lắm là đến giữa trưa, đại thúc ta sẽ trở về.

Phương Tiểu Ngọc hỏi dồn :

- Nếu đến giữa trưa, lão vẫn chưa về. Mi định cách nào?

Kim Tiểu Sơn đã bước ra đến cửa. Nghe vậy ngoảnh đầu lại, cười nói :

- Nhị vị tạm thời nhắm mắt dưỡng thần. Nếu đến lúc đó đại thúc ta vẫn chưa về. Ta sẽ đưa nhị vị xuống núi.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Quân tử nhất ngôn.

Kim Tiểu Sơn ứng tiếng đáp :

- Bốn ngựa khó theo.

Thế là Kim Tiểu Sơn cười ha hả đi ra khỏi nhà tranh. Chàng rất yên tâm vì cách trối hai người của chàng, trừ phi có người khác đến giúp cỡi trối cho họ. Nếu không hai người không có cách nào xuống được lưng lừa. Huống hồ hai tên đều thọ trọng thương.

Lần này Kim Tiểu Sơn thoải mái đi ngủ. Mãi đến khi trời sáng rõ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chói mắt, chàng mới lần bò người dậy. Chàng vội thò đầu nhìn xem không thấy con lừa đâu. Chàng kinh hoảng, vội chạy qua đó xem. Bất giác cười ha hả, thì ra ngay con lừa cũng mệt mỏi, mặc cho đang công hai người, nó vẫn nghiêng mình nằm xuống đất. Âu Dương Lượng ngồi một bên. May mà cái giá gỗ Kim Tiểu Sơn cột rất to, chỉ khiến Âu Dương Lượng nghiêng lệch về một.

Còn Phương Tiểu Ngọc trái lại bị đẩy lên bụng lừa. Hai người lúc này bị đẩy dồn vào nhau, tay chân tuy bị trối chặt. Nhưng thân thể và đầu vẫn có thể chạm vào nhau. Hai người lúc này đầu gối vào đầu, mặt tựa vào mặt, ngủ ngon lành.

Tiếng mở cửa của Kim Tiểu Sơn không làm Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc giật mình thức giấc.

Kim Tiểu Sơn bèn nhẹ chân bước ra ngoài, tìm một chút thức ăn lót dạ, rồi mới ra ngoài cửa sân.

Nhìn về phía đường núi xa xa, nhìn mãi chẳng thấy gì. Bất giác, chàng cảm thấy lo lắng, lòng nghĩ :

“Lẽ nào đại thúc quả thật buông tay không màng đến, đã bỏ mình đi rồi”.

Trở vào trong nhà tranh, Kim Tiểu Sơn ôm một bó cỏ đem đến gian phòng đang đốt lửa. Đúng lúc ấy nhìn thấy Âu Dương Lượng tỉnh giấc.

Kim Tiểu Sơn kéo con lừa đứng dậy, đẩy bó cỏ về phía nó, rồi cười nói :

- Nhị vị ngủ ngon chứ!

Âu Dương Lượng mở miệng mắng lớn :

- Tổ bà mi, còn tòi tẹ hơn lúc lão bị nhốt trong hầm cỏ, của bọn thổ phỉ đó.

Phương Tiểu Ngọc trợn mắt nhìn lên cũng giận dữ thốt lên :

- Tiểu tử họ Kim kia, mi biết con lừa đó còn cho ăn cỏ. Lẽ nào không hiểu vợ chồng ta cũng cần có thức ăn để lót dạ sao?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Đã chuẩn bị cho nhị vị rồi. Chỉ chờ nhị vị thức dậy để ăn thôi!

Âu Dương Lượng đã lớn tiếng mắng :

- Tổ bà nó! Mau đem đến đây!

Kim Tiểu Sơn vẫn mỉm cười nói :

- Bếp lò của bọn thổ phỉ còn lưu lại chút thức ăn. Không biết nhị vị muốn ăn khô hay ăn ướt?

Âu Dương Lượng trợn mắt nhìn Kim Tiểu Sơn, hỏi :

- Cái gì là món khô, cái gì là món ướt?

Kim Tiểu Sơn chỉ ra bên ngoài, nói :

- Thức ăn khô là mấy miếng bánh lớn, thức ăn ướt là nửa nồi cháo loãng. Thế nào?

Âu Dương Lượng nói :

- Không có thịt à!

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Ta cũng chỉ nhấm nháp một miếng bánh khô. Làm gì có thịt?

Kỳ thực, trong bếp lò còn có thịt luộc. Nhưng Kim Tiểu Sơn đã bị hai người mắng cho một hồi khiến chàng tuy ngoài mặt vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng đã nổi giận. Chàng nghĩ :

“Kim Tiểu Sơn này đâu có khờ như thế. Bị người ta mắng “cẩu tặc”, đâu lý nào đem thịt cho chúng nó ăn”.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Bất luận là ướt hay khô đều cần hết. Tiểu tử mi mau đem đến đây! Phu thê ta ăn xong có lẽ cũng là đúng giữa trưa rồi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đúng giữa trưa lên đường. Ta không quên đâu.

Nhìn theo Kim Tiểu Sơn đang bước ra phía sau nhà. Âu Dương Lượng nói :

- Nàng phải nghĩ cách. Không thể để tên tiểu tử này trói mãi chúng ta trên lưng lừa được!

Phương Tiểu Ngọc giận mắng :

- Đều do huynh cả! Đêm đó sau khi chúng ta thu thập sáu tên của họ Đồng. Chủ trương của muội là đi về phía bắc, ra khỏi Lục Bàn sơn đến Lạc Ninh. Huynh lại muốn đến phủ Thượng Xuyên. Bây giờ thì hết rồi, thật uống công phí sức!

Âu Dương Lượng thở dài nói :

- Ở Lục Bàn sơn có hang ổ của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Đừng quên, hắn còn lợi hại gấp mười lần Bộ Niên Cao. Huynh muốn lánh nặng tìm nhẹ. Trước đến Thượng Xuyên phủ để bán cát vàng. Nào ngờ tên Bộ Niên Cao đáng ghét kia, bản lĩnh cao cường. Khiến hai người bọn ta lọt ổ phục kích của chúng trong rừng. Nhắc đến coi như là gặp vận đen tối. Cho rằng đã có cứu tinh. Ai ngờ đâu, lại là câu hồn sứ giả từ thôn Lão Kim Khoáng tới đây.

Hai người đang oán hận lẫn nhau, thì Kim Tiểu Sơn đã tươi cười bước đến, nói :

- Ăn đi nhị vị! Thức ăn hơi lạnh một chút!

Âu Dương Lượng hỏi :

- Ăn bằng cách nào? Tiểu tử mi dứt đại gia ăn sao?

Cười ha hả Kim Tiểu Sơn nói :

- Đừng gấp. Ta mở dây trói tay nhị vị ra.

Dứt lời, chàng bước đến mở hai tay Phương Tiểu Ngọc ra, rồi đến Âu Dương Lượng xong Kim Tiểu Sơn nói :

- Ăn đi nhị vị, chúng ta còn phải xuống núi. Nơi này có nhiều người chết. Gió từng cơn lạnh lẽo thê thảm. Khi đêm đến, ta cảm thấy không dễ chịu rồi!

Chàng nhìn hai người ăn, cười thầm trong bụng, cháo lạnh và bánh khô, mà Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc ăn có vẻ rất ngon lành.

Phương Tiểu Ngọc ném chiếc bát xuống, hỏi :

- Kim tiểu tử, mi chưa từng nhìn người ta ăn sao?

Kim Tiểu Sơn lại cười nói :

- Nhị vị dùng bữa như muốn ăn cả tô chén luôn vậy.

Phương Tiểu Ngọc giận dữ nhìn Kim Tiểu Sơn, rồi đưa tay chỉ hai chân bị trói, nói :

- Mau cởi trói cho lão nương ra!

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Muốn cởi trói thì tự mình cởi. Nhưng mà muốn tiêu tiểu đều phải ở trong phòng này.

Phương Tiểu Ngọc giận mắng :

- Hảo tiểu tử, mi nói gì vậy? Lẽ nào ta cởi cả váy trước mặt mi sao?

Kim Tiểu Sơn vẫn thản nhiên nói :

- Mi yên tâm. Cho dù thân mi nằm vàng, chạm ngọc ta vẫn không thèm nhìn trộm đâu!

Âu Dương Lượng đã lớn tiếng mắng :

- Tên tiểu tử thối! Chỉ cần lão gia thoát được nạn này. Xem ta hành hạ mi thế nào.

Không ngờ Phương Tiểu Ngọc hai tay vội vã cởi dây trói. Nhưng ả vừa đứng thẳng thân mình. Bắc giác đôi mày nhíu lại, “ái da” một tiếng, cúi gập thân người.

Tay của ả sờ vào vết thương trên vai. Một chân thì co rút lên. Xem là rất là thống khổ.

Âu Dương Lượng vội nói :

- Muội làm sao vậy?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- A Lượng, xem ra đại nạn giáng xuống đầu, chạy không khỏi rồi!

Chợt nghe Âu Dương Lượng rít giọng nói :

- Nàng đừng lo, là đại trượng phu, đến chết ta cũng quyết bảo vệ nàng!

Phương Tiểu Ngọc nói :

- A Lượng, muội đột nhiên cảm thấy sợ chết. Thực tình muội không muốn chết!

Âu Dương Lượng đột nhiên nói với Kim Tiểu Sơn :

- Kim tiểu tử, mi thả vợ ta ra. Âu Dương Lượng này nhất định sẽ theo mi trở về thôn Lão Kim Khoáng để rửa sự oan uổng của mi. Mi thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Việc này phải chờ đại thúc ta quyết định.

Âu Dương Lượng nói :

- Lão già đó, nếu một đi không trở lại thì sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Giữa trưa chúng ta xuống núi. Chỉ cần mi thừa nhận huyết án ở thôn Lão Kim Khoáng do bọn mi đã làm. Hoặc là một mình mi đưa vai gánh hết tội lỗi. Ta không đến nỗi đẩy vợ mi vào chỗ chết đâu!

Giọng nói Phương Tiểu Ngọc chột. Á tha thiết gọi :

- A Lượng!

Ả đưa tay sờ mặt râu ria của Âu Dương Lượng, rồi nghiêng mặt áp vào mặt hắn.

Âu Dương Lượng trầm giọng nói với Kim Tiểu Sơn :

- Được! Quyết định như vậy rồi. Giờ tiểu tử mi tạm thời đứng bên ngoài một chút!

Kim Tiểu Sơn vội bước ra ngoài cửa đứng, để cho phu thê hắn bên trong tiểu tiện.

Thời gian chậm chạp trôi qua, đã đến giữa trưa rồi. Phương Tiểu Ngọc cứ thôi thúc mãi. Kim Tiểu Sơn lúc này mới kéo ngựa rồi dẫn con lừa. Ba người chậm chạp rời khỏi ngọn Ngũ Lão phong, theo sơn lộ đi xuống núi.

Kim Tiểu Sơn đi trong rừng hoang rất cẩn thận. Vì chàng biết trong rừng nhất định còn nhiều cạm bẫy. Vạn nhất mình bị rơi vào trong đó, thì chết không còn đất chôn thây. Đương nhiên đi chậm rãi là sợ cạm bẫy. Mà cũng để kéo dài thời gian chờ Thủy đại thúc.

Họ đã vượt qua hơn hai ngọn núi. Kim Tiểu Sơn nhìn ra xa xa, khắp nơi đều là rừng xanh, núi biếc. Phía xa xa kia là dòng suối dài uốn khúc. Gió thổi cành lá rì rào, không nhìn thấy một bóng người.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới bắt đầu cảm thấy thất vọng. Tay kéo ngựa, chân bước càng chậm hơn. Lẽ nào đại thúc một đi không trở lại sao? Hay là đại thúc cảm thấy mình bất tài, khiến lão tức giận, không thêm dạy dỗ mình nữa.

Chàng ngoảnh đầu nhìn Phương Tiểu Ngọc đang ngồi một bên lưng lừa. Nhìn thấy nhan sắc tuyệt trần của ả, nhưng trong lòng ả lại toàn là rắn độc.

Âu Dương Lượng ngồi một bên kia sắc mặt tiều tụy, vàng vọt, uể oải gục đầu.

Bước chân chàng đã nặng nề. Mặt trời đã ngã về tây. Đêm nay phải nghỉ ngơi nơi nào đây?

Bên rừng hoang dưới chân núi, một phía là sơn đạo đi về phủ Thượng Xuyên.

Một phía đi về phía tây là đường đến thôn Lão Kim Khoáng.

Trong lòng Kim Tiểu Sơn bồi hồi lo lắng :

- Thủy đại thúc quả thật đi rồi. Nếu không lão đã sớm trở lại đây. Bất luận đại thúc đi đến thôn Lão Kim Khoáng tìm người của họ Đồng. Hoặc là đến phủ Thượng Xuyên, thì lúc này đã phải trở về rồi. Trừ phi...

Trừ phi đại thúc đã gặp chuyện gì giữa đường, hay ngủ quên ở chỗ nào rồi.

Nhìn con lừa đứng trên sơn đạo, Kim Tiểu Sơn do dự một hồi, cuối cùng chàng nghiêng răng nhảy lên lưng ngựa, dẫn theo con lừa đi về phía tây. Chính là trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Trong chớp mắt, chàng đã quyết định đem đôi vợ chồng gian ác này trở về thôn Lão Kim Khoáng. Rồi từ già Kim Ký tiêu cục, mang theo Diêm Vương thoa đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Việc trong trời đất có nhiều điều, khiến người ta không thể hiểu nổi. Đúng lúc Kim Tiểu Sơn đang men theo sơn lộ đi vào một khu rừng khác. Con lừa đột nhiên kêu vang lên tiếng kêu của nó như khóc lóc, như muốn nói lên điều gì. Không những chấn động ngoài ba dặm. Mà ngay cả núi rừng chung quanh đều vang lại tiếng vang không ngừng.

Đột nhiên, từ xa có người lớn tiếng kêu :

- Mau trở lại!

Kim Tiểu Sơn giật mình cao giọng nói :

- Đại thúc!

Nơi xa kia không chỉ một người lên tiếng kêu. Trong tiếng kêu dần dần nghe được tiếng vó ngựa dồn dập.

Kim Tiểu Sơn cười nói với Âu Dương Lượng :

- Thế nào? Ta đã nói nhất định đại thúc sẽ trở lại, bọn mi lại không tin, bây giờ đã tin chưa?

Phượng Tiểu Ngọc giận mắng :

- Có một tên ngu ngốc như mi, hầu hạ hiếu thuận lão, còn hơn cả con ruột. Lão đương nhiên không thể bỏ rơi mi rồi!

Lúc ả đang nói thì thấy Thủy Hành Vân thúc ngựa chạy đến.

Thấy Kim Tiểu Sơn trối vợ chồng Phượng Tiểu Ngọc đi về phía tây. Lão tức tối nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tại sao không nghe lời đại thúc, lại muốn rời khỏi Ngũ Lão phong. Suýt chút nữa hai bên không gặp nhau!

Kim Tiểu Sơn chỉ bọn Âu Dương Lượng nói :

- Bọn chúng tình nguyện thừa nhận huyết án ở thôn Lão Kim Khoáng mà bọn chúng gây ra. Tiểu tử chờ không thấy đại thúc về mới trối chúng đưa đi.

Thủy Hành Vân lắc đầu thở dài :

- Non nớt lắm, tiểu tử ơi!

Thoáng chốc, Cao bổ đầu của phủ Thượng Xuyên, dẫn tám tên Bồ khoái đuổi đến. Chín người thở hổn hển nói không ra lời.

Âu Dương Lượng bị trối trên lưng lừa, vừa nhìn thấy quan sai, đã lớn tiếng mắng :

- Hay cho lão tặc! Đem phu thê ta giao đến quan phủ.

Thản nhiên vượt chòm râu trắng, Thủy Hành Vân nói :

- Lầm rồi! Bọn mi gây án ở phủ Thượng Xuyên. Suýt chút nữa, lão nhân gia đã lãnh tội thế bọn mi rồi!

Cao bổ đầu tử mỉm nhìn ngó Âu Dương Lượng rồi nói :

- Thì ra do vợ chồng mi làm ra án đó.

Âu Dương Lượng giận mắng :

- Hồ đồ! Những ám này do một mình ta làm ra, quan hệ gì với vợ của ta.

Xò tay tát cho Âu Dương Lượng một cái, Cao bổ đầu nói :

- Do ai làm có Tri phủ đại nhân minh xét. Đi thôi, đến Thượng Xuyên phủ chờ thẩm vấn.

Kim Tiểu Sơn cũng xuống ngựa đến mở hành lý, rồi hỏi :

- Đại thúc, chúng ta có đi phủ Thượng Xuyên không?

Thủy Hành Vân nói :

- Không cần đến phủ Thượng Xuyên, trở về thôn Lão Kim Khoáng tìm Đồng Ngũ Gia. Việc kiện tụng do hần đảm đương.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Như vậy tốt quá rồi! Chúng ta cưỡi ngựa đi một đêm.

Đột nhiên Phương Tiểu Ngọc trầm giọng nói :

- Quan sai, hai con ngựa này là của phu thê ta, coi như sung vào công quỹ, chớ không đến phần chúng đâu!

Cao bổ đầu cười hỏi Thủy Hành Vân :

- Lời ả nói có thật không?

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Ngựa là của bọn chúng, nhưng có một con ta đoạt được trong tay bọn thổ phỉ. Cao bổ đầu tính thế nào?

Cười ha hả, Cao bổ đầu nói :

- Con ngựa này đã là của vợ chồng hần. Trước khi quan trên chưa định án, hai ngựa vẫn là của chúng. Lão gia, hai vị giết thổ phỉ lập công, phủ Thượng Xuyên nhất định có tiền thưởng chờ nhị vị đến lãnh, cũng không thiếu ngựa để cưỡi đâu!

Thủy Hành Vân nhìn Phương Tiểu Ngọc, giận mắng :

- Ả nữ nhân này thật đáng ghét!

Thế là, Thủy Hành Vân nhảy xuống mình ngựa, Kim Tiểu Sơn cũng kéo con ngựa kia cho một bổ khoái, rồi tự mình đến cởi dây trói cho Phương Tiểu Ngọc và Âu Dương Lượng. Chàng nói với Cao bổ đầu :

- Bọn chúng đều bị thương. Nhưng bản tính nham hiểm ác độc. Các vị lên đường phải cẩn thận mới được.

Không ngờ Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc vừa xuống được lưng lừa, đều ngồi bệt xuống đất, không đứng dậy được.

Kim Tiểu Sơn ném bỏ mấy cái giá gỗ, rồi đỡ Thủy Hành Vân lên lưng lừa.

Hai người không nói gì, chậm rãi đi về phía tây.

Hai con ngựa lưu lại. Cao bổ đầu sai đem giá gỗ mà Kim Tiểu Sơn vừa ném bỏ, cột lại hai bên mình ngựa. Rồi trói Phương Tiểu Ngọc và Âu Dương Lượng y như cách Kim Tiểu Sơn đã làm. Còn Cao bổ đầu nhảy lên lưng con ngựa kia, uốn ngược hô to :

- Đi!

* * * * *

Kim Tiểu Sơn bước đi thật nhanh. Nhưng Thủy Hành Vân ngồi trên lưng lừa cảm thấy quá mệt mỏi, lão bắt đầu ho, ho đến khản cổ.

Kim Tiểu Sơn đi phía trước, thấy vậy lập tức hỏi :

- Tìm một nơi nghỉ ngơi, sáng sớm chúng ta hãy đi, được không đại thúc?

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Suốt đêm qua một mạch đi đến phủ Thượng Xuyên, mong được nhanh chóng trở về nghỉ ngơi. Không ngờ bị một trận bắt bớ ở nha phủ Thượng Xuyên, suýt chút nữa bị bốn mươi hèo. Sau đó lại tỉ đấu một trận. Quả thật ta đang muốn tìm một nơi nghỉ ngơi. Tiểu tử trước mắt có chỗ nào dừng chân không?

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ rồi nói :

- Vượt qua một ngọn đồi nữa, dường như có một miếu Sơn thần. Miếu đó tuy không lớn, nhưng để tránh mưa gió thì thật tuyệt.

Thủy Hành Vân thúc giục :

- Vậy thì đi mau lên, đôi mắt ta nặng trĩu rồi!

Kéo lừa, Kim Tiểu Sơn nói :

- Sau khi chúng ta trở về thôn Lão Kim Khoáng. Việc làm ăn của tiêu cục còn tiếp tục không?

Thủy Hành Vân nói :

- Đương nhiên là tiếp tục. Tiểu tử mi phải biết, chuyến làm ăn thứ nhất này của chúng ta đã kiếm được sáu trăm lượng bạc, còn sung sướng gấp ngàn lần bọn đãi vàng ở Kim Sa hà. Sao lại dễ dàng bỏ qua không làm?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Có bạc nhiều như thế đủ làm lộ phí đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu rồi! Hà tất lại làm...

Thủy Hành Vân “Hừ!” một tiếng nói :

- Nói mi non nớt, quả thật không sai! Mi muốn tìm Tọa Hồ Sơn Trương Diệu phải không? Mở tiêu cục, tên Trương Diệu đó sẽ có một ngày tìm đến nhà ta.

Kim Tiểu Sơn có điều không hiểu, hỏi lại :

- Trương Diệu có thể tìm bọn ta bảo tiêu cho hấn sao?

Thủy Hành Vân đưa tay chỉ vào Kim Tiểu Sơn nói :

- Đầu óc của mi đặc như một quả dưa vậy! Mi nghĩ xem, thổ phỉ và tiêu cục rõ ràng là oan gia đối đầu. Chỉ cần bọn ta không bỏ nghề bảo tiêu, thì sợ gì Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không tìm đến chứ?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Điều này tiểu tử biết. Nhưng chỉ ngồi chờ đầu bằng chúng ta đi tìm họ Trương, càng nhanh chóng hơn.

Thủy Hành Vân nói :

- Thiên hạ trời đất bao la. Biết đi đâu tìm hấn? Thổ phỉ nhiều như vậy, ai mà biết hang ổ Tọa Sơn Hồ nơi nào?

Tiếng chân lừa “cồm cộp”, tiếng chân của Kim Tiểu Sơn cũng nhanh thoăn thoắt. Không lâu, Kim Tiểu Sơn chỉ vào dốc núi trong bóng đêm nói :

- Đại thúc nhìn xem, dưới chân đại thụ đó là miếu Sơn thần. Đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi nơi đó.

Thủy Hành Vân nói :

- Không sai! Là một miếu Sơn thần nhỏ. Tại sao ngay cả cửa miếu cũng không có?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc, tiểu tử không nói, lão nhân gia có lẽ không biết, năm đó, sau khi tiểu tử dẫn thê nhi rời khỏi huyện Hồng Động. Trên đường đi trong núi đã thấy qua không ít loại miếu Sơn thần này, toàn bộ đều không có cửa. Trong miếu đều thờ cúng hai vị Lang thần. Nghe nói rất linh thiêng!

Thủy Hành Vân chỉ nghe chứ không mở miệng. Kim Tiểu Sơn đã kéo con lừa dừng lại. Vì trước cửa miếu còn có mấy bậc thang bằng đá xanh.

Thủy Hành Vân bò xuống lưng lừa, tay chống gậy bước lần lên bậc thang.

Kim Tiểu Sơn cẩn thận kéo con lừa đi đến trước cửa miếu.

Không ngờ, hai người vừa bước vào trong hương án trong miếu, Kim Tiểu Sơn đã kêu lên :

- A! Thì ra ở đây còn có người nữa!

Thủy Hành Vân không quan tâm nói :

- Đều là người qua đường tìm chỗ trú chân. Đứng kinh động người ta, mau tháo hành lý xuống đây!

Kim Tiểu Sơn vội tháo hành lý trên lưng lừa xuống, dựa vào một bên hương án, mở hành lý ra rồi nói :

- Đại thúc nghỉ ngơi đi!

Thủy Hành Vân quả thật quá mệt, nằm xuống tấm nệm mà Kim Tiểu Sơn vừa trải, ngủ vùi một giấc, không thiết chi đến việc ăn uống.

Kim Tiểu Sơn còn sung mãn tinh thần. Thịt luộc và bánh bao của bọn thổ phỉ trên lò, đều gói đầy đủ. Lúc này chàng dựa một bên tường, một tay cầm thịt, một tay cầm bánh, ăn thật thoải mái.

Không ngờ người phía bên kia bàn hương án, đột nhiên xòe tay nói :

- Bằng hữu, cho ta một miếng lót dạ, ta vừa bệnh vừa đói!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ chưa ngủ sao?

Người đó thở dài :

- Làm sao ngủ được chứ!

Kim Tiểu Sơn lấy ra một miếng bánh và một miếng thịt, đưa cho người đó.

Bỗng nhiên chàng giật mình hỏi :

- A! Tay các hạ nóng quá!

Không ngờ người đó chụp miếng bánh ăn ngấu nghiến. Giống như nguyên chết cũng không muốn thành con ma đói.

Trong lòng Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ :

“Người này quả thật thê thảm quá!”

Xem tiếp hồi 10 Miếu sơn thần phụ tử gặp nhau

10. Hồi 10 Miếu Sơn Thần Phụ Tử Gặp Nhau

Nửa đêm hôm đó, trong núi đột nhiên có cơn mưa lớn, tiếng mưa hòa với tiếng gió khiến cho ba người đang ngủ trong miếu sơn thần đều thức giấc.

Kim Tiểu Sơn vội bước ra dắt lừa vào mái hiên.

Người bệnh nằm bên kia bàn hương án càng run rẩy nói :

- Ôi chao, lạnh quá!

Thủy Hành Vân ở bên này kéo tấm nệm quấn chặt vào người, lại tiếp tục ngủ vùi. Vì lão liên tiếp hai ngày không ngủ, nào màng đến tiếng mưa, tiếng gió và tiếng người than vãn.

Kim Tiểu Sơn cột lừa xong bước đến thấp giọng hỏi :

- Các hạ, các hạ sao rồi?

Người đó hồi lâu vẫn không đáp, nhưng Kim Tiểu Sơn biết hắn đang run lẩy bẩy. Chàng đưa tay sờ vào trán hắn, bất giác giật mình nói :

- Các hạ làm sao nóng như lò than vậy?

Người đó nói :

- Nước, ta cần nước!

Kim Tiểu Sơn vội lấy bình nước đưa đến bên miệng người đó. Hắn liên tiếp hớp mấy ngụm rồi mới uống xuống, nói :

- Các hạ! Gặp được người tốt như các hạ Thủy Nhị này được cứu sống rồi!

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Các hạ họ gì?

Người đó ho mấy tiếng hỏi :

- Lúc này là canh mấy?

Kim Tiểu Sơn nhìn mưa một hồi rồi nói :

- Bên ngoài mưa nhiều, nhìn không ra, có thể đã nửa đêm rồi!

Người đó lại nói :

- Nửa đêm, nửa đêm hôm qua, ta đến nơi này.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống thấp giọng hỏi :

- Vừa rồi các hạ nói mình họ Thủy?

Người đó thở dài một tiếng đáp :

- Đúng vậy! Ta họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn lại nói :

- Đi về đâu?

Hỗn hển một hồi người đó mới nói tiếp :

- Kim Sa hà. Người ta nói nơi đó có cát vàng. Không ít người đến đó đãi vàng phát tài. Ta không cần phát tài, chỉ muốn cơm no ấm áo. Không ngờ đến đây phải bệnh, thật là xui rủi như ngựa bị cắt chân.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy người này họ Thủy, vốn cùng họ với đại thúc mình, cần phải chăm sóc hẳn nhiều hơn một chút. Nghĩ như vậy, chàng lại thấp giọng hỏi :

- Các hạ nghỉ ngơi đi! Bọn ta cũng đi về thôn Lão Kim Khoáng. Chờ trời sang, mưa ngừng rồi, các hạ cùng bọn ta lên đường một thể. Trên đường đi cũng dễ chăm sóc lẫn nhau.

Người họ Thủy thở dài nói :

- E rằng ta đứng cũng đứng không nổi, làm sao đi theo nhị vị được?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Gặp cảm mạo là bệnh nhẹ không ai tránh được. Các hạ bớt sốt là có thể lên đường được rồi!

Không ngờ họ Thủy nói :

- Chân của ta đó!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói :

- Chân của các hạ thế nào?

Người đó khàn giọng giống như đang khóc, nói :

- Bị người ta đá thương!

Kim Tiểu Sơn càng kinh dị hỏi :

- Ai có thể đá thương chân của các hạ. Tại sao vậy?

Lại thở dài một tiếng người họ Thủy nói :

- Nếu muốn nói hết nguồn gốc lẽ ta ra không nên mang họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn ngẩn người, ngạc nhiên hỏi :

- Họ Thủy thì làm sao? Lẽ nào phạm vào điều cấm kỵ của ai đó?

Chợt nghe người đó lại nói :

- Nước! Ta muốn uống nước.

Kim Tiểu Sơn vội đưa bình nước tới rồi nói :

- Ta không hỏi các hạ nữa, uống nước rồi ngủ đi! Có lẽ sang sớm mai, các hạ sẽ đỡ nhiều.

Người đó lại nói :

- Ta nghe lời các hạ ngủ một giấc, vì từ trước đến nay ta là một đứa bé ngoan, biết nghe lời. Mọi người trong cốc đều nói như vậy.

- Đứa bé? Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn người nằm trên mặt đất. Nhưng trời tối quá, chàng nhìn không rõ bộ dạng của người đó như thế nào. Mái tóc hăn rối bù, phân nửa đã che khuất gương mặt. Chỉ thấy dáng dấp hăn không phải thấp lùn. Tại sao hăn tự xưng mình là “Bé con”. Điều này khiến Kim Tiểu Sơn càng cảm thấy kỳ quái. Dựa vào vách tường, Kim Tiểu Sơn cũng đi vào giấc ngủ. Cơn mưa cuối cùng đã dứt. Rừng hoang núi thẳm giống như đã được rửa khuôn mặt, càng lộ vẻ tươi màu thoát tục.

Kim Tiểu Sơn bị tiếng rên “Ai da!” của người đó khiến chàng thức giấc. Trời sáng, không khí mát mẻ làm chàng tỉnh thần sảng khoái. Chàng nhìn rõ khắp miếu sơn thần. Bên dưới hương án đã cũ. Một bên là Thủy đại thúc Thủy Hành Vân, một bên là người thanh niên họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn bước đến bên cạnh thanh niên đó. Có một cây gậy đặt bên mình hăn. Lúc này đôi mắt hăn nhắm nghiền, miệng không ngừng nói sảng. Kim Tiểu Sơn vén mái tóc phủ trên mặt hăn, bất giác ngạc nhiên lắm bẩm nói :

“Người này nhiều lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi thôi!”

Lúc này Thủy Hành Vân ở bên kia đã rời khỏi tấm đệm, đứng dậy nói :

- Tiểu tử, lên đường thôi! Đêm nay đại thúc nghỉ ngơi đủ rồi!

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tiểu tử chỉ e kinh động đại thúc thức giấc. Để tiểu tử lấy thức ăn cho đại thúc.

Thủy Hành Vân vừa mới đứng lên, chàng thanh niên nằm trên mặt đất cất tiếng gọi :

- Quý vị muốn đi có thể lưu lại cho ta ít thức ăn không?

Thủy Hành Vân còn đang đứng dưới mái hiên nhìn về hướng xa xa. Nghe tiếng nói nhìn chàng thanh niên đang nằm dài trên đất. Bất giác toàn thân lão run rẩy không ngừng, hồi lâu vẫn không thốt nên lời, lão dang tay ra, không biết nắm vật gì. Lão mở miệng nói, không biết nói điều gì, chỉ lắp bắp :

- Mi... mi là...

Chàng thanh niên cũng kinh dị nhìn theo Thủy Hành Vân đang bước đến lắp bắp nói :

- Lão... lão là...

Thủy Hành Vân tắc nghẹn thanh âm, dòng nước mắt già nua không ngừng chảy xuống. Hoàn cảnh này không chỉ hai người họ kinh dị, mà Kim Tiểu Sơn đứng bên cạnh cũng sững người ra, hồi lâu mới rụt rè cất tiếng hỏi :

- Đại thúc biết người trẻ tuổi này sao?

Thủy Hành Vân nghiêng răng gật đầu nói :

- Đâu chỉ biết mà thôi, hăn còn là mầm rễ của họ Thủy nhà ta, là con trai độc nhất của Thủy Hành Vân này.

Lời nói của Thủy Hành Vân tràn đầy cay đắng, Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân cao ngạo độc tôn trong giang hồ, thì ra cũng mang đầy nỗi cay đắng thống khổ.

Chàng nhìn thanh niên chống tay găng gượng nhìn Thủy Hành Vân, líu lưỡi nói :

- Lão là phụ thân ta? Không giống đâu!

Thủy Hành Vân khan giọng nói :

- Chỉ ít phụ thân cũng nhận ra con là Thủy Nhị!

Khuôn mặt hốc hác bệnh hoạn, nước mắt rơi giàn giụa, Thủy Nhị lắc lắc đầu nói :

- Phụ thân... phụ thân ta... Phụ thân ta sắc mặt hồng hào, dáng vẻ rắn chắc, uy phong lẫm lẫm làm sao biến thành như lão được?

Kim Tiểu Sơn vội bước lên nói :

- Mấy năm nay đại thúc coi như đã khỏe lại rồi. Khi ta gặp đại thúc, người chỉ còn thoi thóp thở mà thôi.

Bò đến phủ phục trước mặt Thủy Hành Vân, Thủy Nhị đau đớn khóc rống gọi :

- Phụ thân, phụ thân, lão là phụ thân. Con đã nhìn thấy vết sẹo trên tay phụ thân. Lão chính là phụ thân.

Thủy Hành Vân đưa tay trái lên xem, vết sẹo hình chữ bát. Nhìn thấy vết sẹo trong lòng Thủy Hành Vân lại đau đớn.

Đột nhiên Thủy Nhị thúc nói :

- Phụ thân... Mặc Vân cốc...

Thủy Hành Vân không chờ Thủy Nhị nói hết đã nghiêm giọng nói :

- Không được nhắc đến Mặc Vân cốc, nghe rõ chưa?

Thủy Nhị giật mình, nhưng vẫn gật đầu chảy nước mắt...

Thủy Hành Vân chậm rãi nói với Kim Tiểu Sơn :

- Chuẩn bị lên đường!

Kim Tiểu Sơn chỉ Thủy Nhị đang ngồi khóc, nói :

- Đại thúc, Thủy đệ đang có bệnh trong người.

Thủy Hành Vân nhìn Thủy Nhị, đưa tay sờ vào trán hắn, rồi nói :

- Phong hàn không trị biến thành bệnh lao. Năm xưa, ta một mực ngược đãi bản thân, nên biến thành tình cảnh như vậy.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Vậy thì ta mau tìm một thôn trấn để trị bệnh cho Thủy đệ.

Thủy Hành Vân nói :

- Lừa để cho con cỡi đó!

Thủy Nhị chống gậy găng gượng đứng lên, mới xoay người bước hai bước đã bị Thủy Hành Vân chụp lại, gằn giọng hỏi :

- Con làm sao vậy?

Thủy Nhị chảy nước mắt nói :

- Chân trái bị tàn phế rồi.

Thủy Hành Vân sầm mặt hỏi :

- Tại sao bị thương?

Thủy Nhị nắc nghẹn nói :

- Bị hấn dùng côn đánh gãy. Phụ thân con không rõ phụ thân tại sao...

Thủy Hành Vân giậm chân nói :

- Việc của ta họa đổ vào mình con. Con ơi đừng nói nữa, chúng ta đi!

Kim Tiểu Sơn vội nói với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc tạm thời ngồi ở đây dùng lương khô, tiểu tử đi làm cái giá gỗ trên lưng lừa, đại thúc và Thủy đệ có thể phân ra ngồi hai bên càng tốt hơn.

Thủy Hành Vân thoáng nghĩ bèn gật đầu nói :

- Đây là lòng hiếu thảo của tiểu tử mi, thế thì đi làm giá gỗ đi.

Kim Tiểu Sơn lập tức đi ra khỏi miếu sơn thần, lòng chàng trầm nghĩ :

“Thiên hạ cũng có nhiều việc thật xảo diệu vô cùng. Trong miếu sơn thần ở nơi hoang, lại có thể xảy ra việc phụ tử gặp nhau bất ngờ như vậy”.

Kim Tiểu Sơn lại nghĩ thầm :

“Tại sao khi có người nhắc đến Mặc Vân cốc, Thủy đại thúc lại nghiêng răng ken két, không cho người ta nói tới nó. Thủy đại thúc và Mặc Vân cốc có thù hận gì? Mặc Vân cốc tại sao lại muốn lấy mạng của Thủy đại thúc?”

Tất cả những điều này là việc Kim Tiểu Sơn muốn biết. Nhưng ngay cả việc Thủy đại thúc gặp Thủy Nhị là con của mình cũng chỉ tỏ ra tức hận. Nhưng lão chỉ tức hận mà không dám nói, đương nhiên chàng cũng không dám hỏi điều gì.

Kim Tiểu Sơn vội gấp rút tìm một nhánh cây to bằng bắp tay. Rồi dùng dây thừng cột thành hai cái giá đỡ đặt lên lưng lừa, xong trải mấy tấm lót lên cho êm ấm.

Thủy Hành Vân gật đầu khen :

- Cái giá này so với chỗ ngồi của vợ chồng Âu Dương Lượng đã làm đẹp hơn nhiều. Có tiến bộ.

Kim Tiểu Sơn cười đoạn đến đỡ Thủy Nhị nói :

- Tiểu tử từ thời thơ ấu sống nơi cao nguyên, thường sử dụng đồ chơi này.

Thủy Nhị được đỡ ngồi lên cái giá đó. Hấn đưa mắt quan sát phụ thân rồi hỏi :

- Phụ thân, tại sao người ốm đến như vậy?

Thủy Hành Vân thở dài nói :

- Mùa đông năm đó, đúng lúc tuyết rơi, khi ta rời khỏi nhà, không ai biết. Con năm đó mới mười bốn tuổi đang nướng hạt dẻ bên bếp lửa. Ta chỉ âm thầm đứng ngoài cửa sổ, nhìn con một lát rồi đi.

Thủy Nhị chảy nước mắt nói :

- Mưa tuyết lớn như thể tuyết tích tụ trên đường đầy cả thước, phụ thân lại không cỡi ngựa mà bỏ đi con khóc hằng mấy ngày...

Thủy Nhị ngừng một lát nói tiếp :

- Phụ thân, người đi đến đâu? Bọn họ có người nói phụ thân đã chết trong đám tuyết đó rồi, nhưng con một mực không tin, vì...

Thủy Hành Vân đột nhiên trầm giọng nói :

- Con còn đang bệnh, nhắm mắt dưỡng thần đi!

Kim Tiểu Sơn đang đi phía trước. Chàng muốn nghe một chút manh mối.

Nhưng lúc này chàng hoàn toàn thất vọng.

Ba người vội vã đi về phía thôn Lão Kim Khoáng. Mãi đến trưa mới gặp thôn trang. Kim Tiểu Sơn biết thôn này là thôn Quá Sơn Lãnh. Từ thôn Quá Sơn Lãnh đi về phía tây là Kim Sa hà, cứ mãi đi về thượng du là đến suối Lưu Sa, hai đầu cách nhau năm mươi dặm, nhưng trong năm mươi dặm này ở Kim Sa hà có rất nhiều kẻ dãi vàng. Mà thôn Lão Kim Khoáng không xa bờ sông này.

Kim Tiểu Sơn kéo lừa đi đến thôn Quá Sơn Lãnh. Ở đầu thôn không gặp bóng người. Trên mặt đất trái lại có mấy xác chó lông đen lông vàng. Từng vũng máu chó loang lổ còn chưa khô.

Thủy Hành Vân đưa mắt nhìn trong thôn, nhú mày lắm bầm :

- Đã xảy ra việc gì?

Kim Tiểu Sơn cũng giật mình hỏi lại :

- Còn dân chúng đâu?

Lúc này Thủy Nhị còn ngồi trên lưng lừa lại bị sốt cả đôi mắt nhắm nghiền hơi thở hỗn hển.

Thủy Hành Vân chỉ vào gốc cây lớn tiếng nói với Kim Tiểu Sơn :

- Cột lừa dưới gốc cây đó, tiểu tử mi cẩn thận đi vào trong thôn xem nguyên nhân gì trong thôn không một bóng người.

Kim Tiểu Sơn kéo lừa đến cột dưới gốc cây, sờ sờ vào Diêm Vương thoa, rồi sải bước đi vào trong thôn.

Thôn Quán Sơn Lãnh vốn không lớn. Mười mấy hộ đã quá quá phân nửa năm xưa từng sống ở thôn Lão Kim Khoáng. Vì nơi đó khai quật được mấy mỏ vàng.

Sau đó quặng vàng bị đào sạch. Lúc này họ mới lưu ở vùng phụ cận. Số còn lại, phân nửa là nhà nông, phân nửa là thợ săn sống qua ngày tháng rất gian nan. Cho nên những vùng phụ cận thường xảy ra thổ phỉ cướp của đốt nhà bọn họ cũng không màng đến.

Kim Tiểu Sơn đi vào trong thôn, đa số cửa nhà của họ đều đang mở rộng. Từ bên ngoài vừa nhìn đã thấy đến nhà trong. Phía trước một căn nhà lớn dựa vào vách núi. Kim Tiểu Sơn chưa đến gần đã nghe trong nhà đó có tiếng khóc trẻ con vọng ra. Chàng không nghĩ ngợi nhiều, vội chạy về phía đó đang muốn đẩy cửa đã nghe bên trong có người lên tiếng nói :

- Đừng để nó khóc nữa!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đã biết người trong nhà nhất định là dân chúng sống ở thôn này. Chàng vội vỗ cửa kêu vào bên trong :

- Mở cửa, mở cửa!

Trong nhà có thanh âm của một lão già :

- Ai đó?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Khách qua đường, mở cửa có được không?

Chợt nghe thanh âm lão già đó nói :

- Đi mau đi! Lẽ nào mi không thấy xung quanh đây có giặc cướp.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Trong thôn trống trải làm sao có giặc cướp nào?

Trong nhà lại có thanh âm nữ nhân nói :

- Giặc cướp có thể đã đi rồi. Thảo nào hồi lâu không nghe được thanh âm nào.

Thế là cửa lớn được người ta mở ra. Kim Tiểu Sơn nhìn vào quả thật ngạc nhiên vì thấy già trẻ chen chúc đầy trong nhà đó, ít lắm cũng có ba bốn mươi người. Ngạc nhiên nhìn đám người đó, Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Các người làm gì vậy?

Có một lão giả bước ra trước tiên, lão đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu huynh đệ, người quá lớn gan rồi. Một mình cũng dám đi vào trong núi này, có phải muốn đến Kim Sa hà để đãi vàng không?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Không! Vãn bối qua đường đi ngang đây, bạn đồng hành có người nhuốm bệnh nên đến thôn này xin quý vị giúp đỡ.

Lão giả nhăn nhó kể :

- Ta không nói chắc mi không biết, từ đâu xuất hiện một đám thổ phỉ trong đó còn có một số bị thương. Nhưng mà từng tên đều giống hung thần ác quỷ gặp người thì đánh. Hôm qua bọn chúng vào thôn, đuổi hết người trong thôn vào trong nhà này. Chúng nói là vì để phân phối lương thực, không cho phép ai ra khỏi nhà. Nếu không sẽ giết hết. Suốt buổi trưa còn nghe tiếng chó sủa, nhưng mà hiện giờ...

Kim Tiểu Sơn nói :

- Có mấy con chó bị giết ở đầu thôn.

Từ trong nhà bước ra sáu bảy hán tử trắng niên, từng người đều vai u thịt bắp giống như tượng la hán. Một người trong bọn trầm giọng nói :

- Bọn thổ phỉ đó không đến hai mươi người, mấy người bọn ta muốn liều mạng với chúng một trận. Chỉ vì đại thúc kiên trì bảo nhẫn nại. Thật là...

Lão nhân ngoảnh đầu trợn mắt nói :

- Nén giận nhất thời, bảo vệ thôn trăm năm. Trong bọn mi, nếu có người gặp bất hạnh, bỏ lại đám cô nhi quả phụ thì phải làm sao?

Tráng hán khác giận dữ nói :

- Bọn thổ phỉ tìm đến chúng ta để cướp lương thực. Những ngày sau này phải sống thế nào đây?

Lão nhân giận nói :

- Khó sống cũng phải sống, chết liều mạng không bằng sống khó khăn. Bọn mi mau trở vào nhà đi!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới hỏi lại :

- Có biết đám thổ phỉ nào đến đây, tướng mạo ra sao không?

Lão giả nói :

- Đám cướp này coi như còn hiền lương, chúng không giết người bừa bãi.

Trong đó có một đại hán miệng rộng. Khi nói ra thanh âm the thé, dường như hán là thủ lĩnh trong đám thổ phỉ đó.

Kim Tiểu Sơn lập tức nhớ đến bọn thổ phỉ dưới chân báo tử Nha cũng có một đại hán miệng rộng. Sau khi bị thương, đã bỏ chạy mất tong mất tích. Lẽ nào lại là hán sao? Dường như người này được gọi là lão Vu. Tên mặt đen Mã Bộ Cao đã chết, gọi hán là Can Cấu Vu. Nếu là hán thì đúng là “Oan gia ngõ hẹp”.

Thoảng suy nghĩ, Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói với lão giả :

- Lão đại gia! Bọn thổ phỉ này có thể đến nữa không?

Lão giả nói :

- Chỉ mong bọn chúng đừng đến nữa! Coi như người trong thôn Quá Sơn Lạnh này có Phật A Di Đà bảo hộ.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Trái lại văn bối mong bọn chúng lại đến!

Lão giả vừa nghe, giận mắng :

- Tiểu tử mi tại sao nói vậy?

Kim Tiểu Sơn vội cười, nói :

- Văn bối còn chưa nói hết, thực như vậy: đám thổ phỉ mà lão trượng nói, có lẽ văn bối đều biết chúng. Thương tích trên người chúng do văn bối gây ra.

Lão giả không tin hỏi lại :

- Một mình mi?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại lão gia không nên hỏi nhiều, người có thể giúp văn bối một chút, văn bối sẽ đưa đồng bọn đang bị bệnh vào trong này!

Lão giả nhìn Kim Tiểu Sơn đang đi, trong lòng nghĩ :

- Lão cảm thấy năm nay liên tiếp xảy ra những việc lạ, loại người nào cũng đều có.

Kim Tiểu Sơn vội vã chạy ra khỏi thôn. Thủy Hành Vân không nhẫn nại được nữa, hỏi :

- Tại sao đi lâu như vậy?

Kim Tiểu Sơn kéo con lừa nhỏ, vừa đi vừa tường thuật lại một hồi.

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Đúng là đám Can Cấu Vu, hẳn đã đem đám tàn binh đó đến nơi này.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng, nói :

- Lần sau gặp lại, tuyệt đối không tha cho chúng.

Đột ngột từ trong thôn đi ra mấy hán tử. Đi ngang bọn ba người Kim Tiểu Sơn, họ càng không nói gì, chỉ vội kéo mấy con chó chết trên đất trở vào thôn.

Thủy Hành Vân nói :

- Mấy con chó này cũng ăn được và ba ngày.

Kim Tiểu Sơn kéo con lừa nhỏ đến trước mặt lão giả nói :

- Lão đại gia thông cảm, tiểu đệ này bị cảm phong hàn, phải mau cứu chữa mới được.

Lão giả đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân một hồi, rồi ngoảnh đầu chỉ vào một gian phòng nói :

- Bọn mi trước tiên vào trong đó. Trong nhà ta còn ít thảo dược. Chờ một lát ta bảo người sắc cho một chén thuốc.

Hôm đó bọn ba người của Kim Tiểu Sơn ngụ trong thôn Quá Sơn Lạnh. Hôm đó, cả người trong thôn phải ăn thịt chó. Lúa mạch cất giấu vẫn còn nhưng mì làm ra đã bị bọn thổ phỉ cướp sạch. Thủy Nhị ở cùng phòng với Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân đích thân đun cơm, đổ thuốc cho con, lại tìm một cái mền dày đắp cho Thủy Nhị.

Thủy Nhị nằm thấy ác mộng, miệng không ngừng kêu toán lên :

- Đừng giết ta! Ta muốn tìm phụ thân. Mi không phải phụ thân ta.

Thủy Hành Vân ngồi bên cạnh chảy nước mắt, nghiêng răng ken két. Mà giường bên kia, Kim Tiểu Sơn đang ngủ ngon lành.

Cơn ác mộng coi như thổ lộ ra u uất trong lòng. Toàn thân đổ mồ hôi hột đã khiến hàn khí bị tiêu trừ.

Sáng sớm hôm sau, Thủy Nhị ngủ rất ngon lành. Khi Kim Tiểu Sơn tỉnh dậy, đúng lúc thấy Thủy đại thúc đang lau mồ hôi cho Thủy Nhị. Tình phụ tử khiến cho người ta cảm động.

Kim Tiểu Sơn vội bước qua nói :

- Đại thúc, người nghỉ đi để tiểu tử giúp cho!

Thủy Hành Vân nói :

- Thảo dược của lão nhân này quả lành diệu. Năm xưa nếu ta gặp lão, có lẽ không mang bệnh lao vào người chết đi sống lại.

Thủy Hành Vân đang nói đã thấy lão nhân đẩy cửa bước vào. Thủy Hành Vân lập tức ôm quyền nói :

- Người trong lúc nguy nan vẫn tận sức giúp đỡ người khác. Nghĩa cử của lão huynh, khiến Thủy Hành Vân này rất cảm động!

Lão nhân đó ôm quyền nói :

- Lão huynh đừng nói những lời khách sáo. Trên thế gian này, nếu con người giúp đỡ lẫn nhau, làm sao có nhiều cường đạo như vậy. Ta đến đây để xem bệnh của tiểu ca này thế nào rồi?

Thủy Hành Vân đưa ngón tay cái lên nói :

- Phúc đến bệnh trừ, hiện giờ không còn sốt nữa rồi.

Lão giả gật đầu nói :

- Vậy thì tốt lắm. Ta bảo chúng đem vào mấy chén cháo. Toàn thôn bọn ta giờ cũng chỉ có cháo mà thôi.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Không dám phiền các vị, tiểu bối tự đi lấy được rồi.

Lão nhân đang muốn quay người bước đi Thủy Hành Vân đột nhiên hỏi lại :

- Dám hỏi lão huynh họ gì?

Lão nhân nhìn Thủy Hành Vân, ngoảnh đầu nói :

- Họ Biển!

Nói xong bước ra khỏi cửa, Thủy Hành Vân lẩm bẩm nói :

- Họ Biển? Ngày xưa có một danh y tên Biển Thước, đây quả thật phù hợp lẽ nào người này là dòng dõi của Biển Thước?

* * * * *

Từ thôn Quá Sơn Lãnh đến thôn Lão Kim Khoáng, chỉ có đoạn đường không đến bốn mươi dặm. Ba người Thủy Hành Vân không gấp gáp trở về. Bọn họ chờ Thủy Nhị tỉnh dậy, ăn thêm một bát cháo loãng họ mới lên đường. Khi sắp bước đi, Thủy Hành Vân lấy ra năm mươi lượng bạc, nhét vào tay họ Biển đang ngạc nhiên, nói :

- Đừng chối từ, cũng đừng nói lời gì. Nhưng có một việc nhất định lão huynh phải nhớ kỹ.

Run run đỡ bàn tay, cầm lấy năm mươi lượng bạc, Biển lão nói không ra câu nào, vì lão tuyệt đối không dám tin rằng ba người trước mặt có thể hào phóng như vậy!

Thủy Hành Vân đã sớm cất giọng dặn dò Biển lão :

- Nhớ kỹ, thôn Lão Kim Khoáng có một tiêu cục. Nếu đám thổ phỉ đó lại đến cướp thôn của quý vị, hãy mau cho người đi báo với ta. Đến lúc đó lão huynh nhìn xem ta thu thập chúng thế nào.

Biển lão không biết nói gì, chỉ liên tiếp gật đầu.

Thủy Hành Vân quay lại nói với Thủy Nhị :

- Khấu đầu lạy tạ Biển lão. Xong rồi lên đường!

Thủy Nhị bước lại Biển lão, đang muốn quỳ xuống. Biển lão ngăn lại nói :

- Đâu có thể như vậy!

Thủy Hành Vân nói :

- Ân cứu mạng tại sao không đáp tạ!

Thủy Nhị thoái lui một bước, để cây gậy xuống, người đã quỳ xuống đất liền tiếp lạy ba lạy.

Lạ lòng thay! Lão giả họ Biển sảng khoái nhận ba lạy! Lão liền tiếp gật đầu, miệng mỉm cười, nhìn Thủy Hành Vân sắp bước lên lưng lừa, gọi :

- Lão huynh, xin chờ một lát!

Trong lòng Thủy Hành Vân cũng đang không ngừng kích động. Vì lão hoài nghi họ Biển trước mặt mình là một cao nhân mai danh ẩn tích. Nếu không, hải nhi Thủy Nhị của mình bệnh nặng như thế, chỉ một thang thuốc đã hoàn toàn bình phục. Không phải là việc quá thần kỳ sao? Lòng nghĩ vậy Thủy Hành Vân ôm quyền nói :

- Biển huynh có gì chỉ giáo?

Lão giả bước đến trước mặt Thủy Hành Vân, nhìn kỹ một hồi rồi chậm rãi nói :

- Lão tên Biển Hòa, gia tộc đời đời truyền nhau y pháp trị liệu. Lão cũng biết sơ qua thú pháp châm cứu. Giờ thấy Thủy huynh khẳng khái, rộng rãi, là một quân tử. Cho nên lão muốn báo đáp Thủy huynh một chút.

Thủy Hành Vân nói :

- Báo ân chính là bổn phận của bọn ta. Còn một chút ngân lượng đó không đáng nhắc đến.

Biển Hòa đưa tay ngăn lại nói :

- Không! Lão nói muốn báo đáp chỉ là tận tâm tận ý trị liệu hai chứng bệnh của Thủy huynh mà thôi!

Thủy Hành Vân ngạc nhiên hỏi :

- Trừ bệnh lao trong người ra, Thủy mỗ này còn có bệnh gì?

Biển Hòa cười nói :

- Bệnh lao chỉ là bệnh hữu hình làm tổn hại thân thể, còn căn bệnh “Quý Thường” của Thủy huynh mới là bệnh vô hình làm tổn hại thân thể.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Biển đại thúc, bệnh gì gọi là bệnh “Quý Thường”. Tiểu tử đã sống chung với Thủy đại thúc đã ba năm rồi, trước nay chưa từng thấy đại thúc mang bệnh “Quý Thường” gì!

Không ngờ Thủy Hành Vân lại lắc đầu thở dài nói :

- Tiên sinh cao minh, Thủy mỗ vô cùng khâm phục!

Biển Hòa vuốt râu cười nói :

- Đôi mắt mờ đục, tứ chi đen đúa, giống như mây sầm mùa thu che khuất mặt trăng. Đây là hiện tượng nội thương do bệnh lao. Ta tặng lão huynh một phương thuốc, sau khi huynh về theo đơn đó mà bốc thuốc. Bệnh này chữa lành không mấy khó khăn. Còn muốn tổng đi căn bệnh Quý Thường, chỉ cần sau khi thân thể lão huynh hoàn toàn khỏe mạnh, hãy đến đây trị liệu.

Nói xong lão đưa tay vào trong ngực lấy ra một toa thuốc đã ngả màu vàng.

Thủy Hành Vân vội đưa hai tay lấy, đa tạ nói :

- Trong Sơn Lãnh gặp được cao nhân, Thủy mỗ cảm thấy tam sinh hữu hạnh.

Thế là đôi bên thi lễ cáo biệt.

Kim Tiểu Sơn đỡ Thủy Nhị ngồi lên giá gỗ. Thủy Hành Vân cũng ngồi một bên.

Ba người trực chỉ đi về phía thôn Lão Kim Khoáng.

Đi trên đường Thủy Hành Vân cứ ngẫm nghĩ :

“Thì ra bệnh Quý Thường cũng là một loại bệnh. Mình vốn là bá chủ nhất phương, địa vị cao quý trong võ lâm, cũng là vì...”

Thôn Lão Kim Khoáng đã ẩn hiện phía xa. Gian nhà tranh do Kim Tiểu Sơn cất thành vẫn ở đầu thôn. Bảng hiệu “Kim Ký tiêu cục” vẫn còn. Tất cả đều nguyên hình dạng, không gì thay đổi.

Tiểu Ngũ Tử của tửu điểm Tiền gia nghe tiếng chân lừ, thoát cái nhảy đến bên ngoài. Hắn nghĩ rằng khách quan đã đến nhưng không ngờ, nhìn kỹ lại là bọn Kim Tiểu Sơn trở về. Hơn nữa còn có thêm một chàng trai trẻ tuổi. Giơ tay chào hỏi, Tiểu Ngũ Tử kêu lên :

- Kim ca, các vị về rồi!

Kim Tiểu Sơn cột con lừa bên ngoài nhà tranh, đỡ Tiểu Nhị bước xuống rồi mới cười nói với Tiểu Ngũ Tử :

- Mau trở vào làm chút thức ăn. Bọn ta muốn qua đó dùng cơm.

Tiểu Ngũ Tử đang định bước vào, Kim Tiểu Sơn vội gọi :

- Nhớ kỹ, phải hầm một con gà mái mập.

Tiểu ngũ Tử cười nói :

- Dù Kim ca không nói, tiểu tử cũng không thể quên!

Kim Tiểu Sơn đang quét dọn giường chiếu trong nhà. Tiền chương quây đã mỉm cười bước qua nói :

- Nhị vị về rồi! Chuyến bảo tiêu này thế nào? Có đưa được đôi phu thế đó đến được Thượng Xuyên không?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Phiền chương quây hãy cho người đến mời bọn đãi vàng của họ Đồng đến đây. Nói với họ đồ đạc của họ đều đã tìm được, ngay cả hun thủ cũng bắt được rồi.

Tiền chương quây vội mỉm cười hỏi :

- Kim huynh đệ, hung thủ là ai vậy?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đáp :

- Tiền chương quây, xin thứ tại hạ không nói được. lão muốn biết hung thủ là ai lão hãy đợi bọn Đồng ngũ gia đến trong điểm của lão. Đến lúc đó, lão sẽ biết hung thủ là ai.

Tiền chương quây suy nghĩ mỉm cười nói :

- Kim sư đệ, có phải sư đệ còn giận ta hôm đó chỉ sư đệ là hung thủ, khiến bọn chúng bắt trói đánh đập huynh đệ không?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Bắt trói đánh đập là chuyện nhỏ, cơ hồ mạng này đã xong đời!

Cười hà hã, Tiền chương quây vả lả nói :

- Chỉ trách lúc đó sự việc xảy ra quá phù hợp. Không hề gì, lão sẽ chọn một ngày tốt lành, thỉnh nhị vị uống một trận.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Thôi đi! Lão chỉ cần phái người đi mời bọn Đồng ngũ gia đến, là được rồi!

Tiền chương quây lắc lắc đầu chậm rãi bước ra khỏi nhà tranh, nói :

- Hung thủ là ai?

Bước vào tửu điểm họ Tiền, Kim Tiểu Sơn đỡ Thủy đại thúc và Thủy Nhị xuống. Tiền Phụng đã tươi cười bước tới nói :

- Tiểu Sơn ca! Quý vị đi đường gian khổ rồi. Ngoài món gà hầm cho Thủy đại thúc ra, Sơn ca còn muốn dùng thức gì?

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc, rồi nhìn Thủy Nhị. Thấy hai người đều lặng lẽ. Bất giác chàng cất giọng hỏi :

- Tiểu Ngũ Tử đâu rồi?

Tiền Phụng cười đáp :

- Phụ thân muội đã bảo hân đến Kim Sa hà tìm Đồng ngũ gia rồi!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới hỏi Thủy Nhị :

- Thủy đệ, đệ thích dùng gì?

Thủy Nhị nhìn Tiền Phụng đứng bên cạnh nói :

- Có bát mì là tốt rồi!

Kim Tiểu Sơn vội khoát tay nói :

- Như vậy đâu được. Sau khi bệnh nặng phải bồi bổ thân thể mới được!

Chàng bèn nói với Tiền Phụng :

- Dứt khoát hầm một con gà mái mập cho Thủy đệ của ta.

Tiền Phụng che mặt cười khúc khích nói :

- Huynh làm sao chỉ biết gà mái mập hầm. Trong thiên hạ thức ăn bồi bổ rất nhiều, không chỉ có gà mái mập.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng trong tửu điểm của quý vị chỉ có gà mái mà thôi!

Tiền Phụng gật đầu nói :

- Được rồi! Vậy thì hầm gà mái cho vị huynh đệ này. Còn Sơn ca dùng gì?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nửa cân thịt, hai cái bánh bao và một tô mì.

Tiền Phụng quay vào trong nhà bếp.

Lúc này trong tửu điểm có mấy người đãi vàng đang ngồi, nghe nói có người của Kim Ký tiêu cục, chốc chốc bọn họ ngẩng đầu nhìn xem. Trên mặt lộ vẻ không tin.

Khi ba người Thủy Hành Vân ăn xong, trở về nhà tranh không lâu. Bên ngoài cửa, Tiểu Ngũ Tử đã cao giọng nói :

- Tiểu Sơn ca, bọn người Đồng ngũ gia đều đến rồi, số là tiểu tử đi giữa đường gặp bọn họ, Sơn ca mau ra đi!

Kim Tiểu Sơn cùng Thủy Hành Vân và Thủy Nhị chậm rãi bước ra khỏi cửa, thì thấy bọn Đồng ngũ gia có hơn mười người. Bọn họ ba người đi về phía tửu điểm của họ Tiền, sau lưng là Tiểu Ngũ Tử.

Không ngờ, đi đến giữa chừng, Thủy Hành Vân đột nhiên dừng bước, nói với Kim Tiểu Sơn :

- Ta không đi, tiểu tử mi báo tình hình với họ được rồi!

Dứt lời, lão quay người trở vào nhà tranh.

Kim Tiểu Sơn và Tiểu Ngũ Tử đi vào tửu điểm Tiền gia. Một mình Đồng ngũ gia đứng lên tiếp đón, như người than đã lâu không gặp. Lão ôm chặt Kim Tiểu Sơn, tươi cười nói :

- Kim huynh đệ! Hiểu lầm lớn trong quá khứ, xin Kim huynh đệ đừng để trong lòng.

Kim Tiểu Sơn nhìn bọn đãi vàng, rồi cười khổ nói :

- Đêm đó chưa bị các vị đánh chết, coi như Kim Tiểu Sơn này mạng lớn!

Tiền chương quỳ đã bước lên cười nói :

- Đồng ngũ gia vừa rồi nói qua, chỉ cần bắt được hung thủ, Ngũ gia sẽ bày tiệc rượu trong tửu điểm này để tạ tội với Kim huynh đệ!

Bọn người đãi vàng đã quây chung quanh ba người. Đồng ngũ gia, Kim Tiểu Sơn và Tiền chương quỳ.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói với Đồng ngũ gia rằng :

- Đại thúc ta đêm đó đã nói đúng rồi, hung thủ chính là đôi phu thê đến đây mua cát vàng.

Xem tiếp hồi 11 Kim Tiểu Sơn bảo tiêu đi Thượng Xuyên

11. Hồi 11 Kim Tiểu Sơn Bảo Tiêu Đi Thượng Xuyên

- Tại sao có thể như vậy?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Như thế mới khiến người ta kinh ngạc. Vì việc không thể lại xảy ra, cái gì gọi là việc không thể, vì sự tình xảy ra ngoài ý niệm của người ta. Nhưng sự thật cuối cùng vẫn là sự thật. Ngay cả ông trời cũng không phủ nhận được sự thật.

Đồng ngũ gia bỗng hỏi tiếp :

- Thế đôi phu thê ác độc đó ra sao?

Lúc này Kim Tiểu Sơn mới đem việc bảo tiêu cho nữ nhân đó, giữa đường xảy ra biến cố, tường tận kể qua một lượt.

Đương nhiên chàng cũng đem việc tao ngộ của Thủy đại thúc ở phủ Thượng Xuyên, kể với người của bọn Đồng ngũ gia.

Bọn Đồng ngũ gia vừa nghe đều lên tiếng mắng đôi phu thê Tiểu Ngọc thậm tệ. Họ cũng nghĩ đến cái cân mà họ đã đem theo để cân cát vàng có vấn đề.

Đồng ngũ gia nhiệt tình nắm tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Kim huynh đệ, những người đãi vàng gian khổ bọn ta đều cảm ơn Kim Ký tiêu cực của quý vị.

Lại nghe có người hỏi :

- Vậy thì cát vàng và ngân phiếu đâu?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Cát vàng và ngân phiếu đều áp tải hết đến nha phủ Thượng Xuyên, chờ các vị đến nhận lãnh. Còn đôi phu thê hung thủ đó, cũng chờ các vị đến kiện tụng.

Vừa nghe cát vàng, ngân phiếu đã có tung tích, hung thủ cũng bị nhốt tại đại lao phủ Thượng Xuyên, ai nấy đều vui mừng hoan hỉ.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới đứng lên nói :

- Quý vị còn nhiều việc phải làm. Ta cũng phải trở về săn sóc đại thúc đây.

Ngăn Kim Tiểu Sơn lại, Đồng ngũ gia nói :

- Kim huynh đệ, chờ một chút!

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Có gì chỉ giáo?

Đồng ngũ gia hỏi :

- Vừa rồi huynh đệ dường như nói ở thôn Quá Sơn Lãnh có thổ phỉ xuất hiện?

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp :

- Đó là do người ở Quá Sơn Lãnh nói bọn họ bị cướp nhiều lương thực. Việc này tuyệt đối không phải giả.

Đồng ngũ gia lại nói :

- Thế thì Kim Ký tiêu cục còn bảo tiêu không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói :

- Tại sao Đồng Ngũ gia lại hỏi câu này? Bằng hiệu Kim Ký tiêu cục còn chưa hạ xuống, đương nhiên phải làm ăn rồi!

Mỉm cười, Đồng ngũ gia lập tức nói với bọn người đãi vàng :

- Những ngày gần đây, chúng ta đãi được một số cát vàng, lại thêm một số cát vàng ở nha phủ Thượng Xuyên. Số lượng không ít, bất luận chúng ta đến Thượng Xuyên lãnh vàng trở về hay mua vàng ở phủ Thượng Xuyên. Chuyến đi này phải chú ý đến việc an toàn, ta muốn mời Kim Ký tiêu cục bảo tiêu lần này cho bọn ta. Mọi người thấy thế nào?

Không ngờ Tiền chương quỳ cũng nói :

- Nếu do Kim Ký tiêu cục bảo tiêu thì bất tất phải đi đến mấy mươi người, chỉ cần hai ba người cũng đủ rồi. Những người còn lại cứ bình thường ở lại đãi vàng ở Kim Sa hà. Tính ra còn lợi hơn nhiều.

Bọn đãi vàng tập hợp lạo thảo luận, rồi đề cử Đồng ngũ gia toàn quyền xử lý.

Thế là Đồng ngũ gia nói với Kim Tiểu Sơn :

- Kim huynh đệ! Ở đây ta mang theo hai huynh đệ, tổng cộng ba người, mời Kim Ký tiêu cục quý vị lao khổ một chuyến. Một chuyến đi về, huynh đệ ra giá bao nhiêu?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe liền cười nói :

- Việc này ta phải hỏi lại đại thúc một tiếng!

Đồng ngũ gia gật đầu nói :

- Huynh đệ trở về nói với đại thúc. Bọn ta cũng lo vận chuyển cát vàng đến Tiền gia tửu điểm.

Kim Tiểu Sơn bước ra tửu điểm, Tiền Phụng đã đi đến bên cạnh, mỉm cười nói :

- Không gờ tiêu cục của quý vị làm ăn phát tài.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại, mỉm cười nói :

- Nàng ganh tị phải không?

Trề môi, Tiền Phụng nói :

- Ta tại sao phải ganh tị? Hơn nữa cả năm quanh quẩn trong nhà, núi hoang rừng lạnh, còn phải lo những ngày liều mạng với bọn thổ phỉ, cường đạo, thì có gì phải ganh tị chứ?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Chỉ đùa thôi. Ta đi bảo tiêu cũng vừa gian khổ vừa thê thảm lắm!

Tiền Phụng trề môi nói :

- Quỳ mới tin!

- Không tin nàng cứ đi theo ta một chuyến thì biết!

Tiền Phụng không ngừng chớp chớp đôi mắt bồ câu nhìn theo Kim Tiểu Sơn.

Vừa đi vừa cười, trong lòng quả thật mơ ước một ngày cùng đi với Kim Tiểu Sơn một đường.

Kim Tiểu Sơn đi vào trong nhà tranh còn chưa mở miệng, Thủy Hành Vân đã đem toa thuốc, mà Biển Hòa ở thôn Quá Lãng Sơn tặng cho lão, nói với Kim Tiểu Sơn rằng :

- Thuận tiện đến phủ Thượng Xuyên bốc thuốc cho đại thúc. Đường đi không dễ dàng nên hốt nhiều mấy thang.

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Đồng ngũ gia muốn chúng ta bảo tiêu cho họ một chuyến. Tiểu tử đến thỉnh ý đại thúc, nếu đại thúc cảm thấy gian khổ, chúng ta cự tuyệt cũng được.

Thủy Hành Vân nói :

- Không thể cự tuyệt. Hơn nữa vừa qua hai ngày chúng ta đã đi phủ Thượng Xuyên, ta thấy thủ đoạn của mi đối với phu thê Âu Dương Lượng, cảm thấy mi có thể hành động đơn độc được rồi. Cho nên chuyển đi này lên phủ Thượng Xuyên, ta không đi.

Kim Tiểu Sơn vui mừng hỏi lại :

- Đại thúc, thế thì chi phí bảo tiêu lấy bao nhiêu?

Thủy Hành Vân liền nói :

- Trừ ăn ở ra, đi về mỗi chuyến lấy một lượng.

Kim Tiểu Sơn quả quá ngạc nhiên. Trong lòng chàng tuy không hiểu được tại sao Thủy đại thúc chỉ lấy tổng cộng hai lượng. Nhưng chàng đã quen tính phụng tòng, đương nhiên không hỏi nhiều, lập tức trở về tửu điểm Tiền gia.

Đồng ngũ gia đang ngồi thương lượng trong tửu điểm Tiền gia, thấy Kim Tiểu Sơn bước vào vội vã đứng dậy hỏi :

- Đại thúc huynh đệ nói thế nào?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi ngồi xuống nói :

- Đại thúc ta nghe nói các vị mời thúc diệt ta bảo tiêu, liền lập tức vui vẻ đồng ý. Các vị muốn lên đường lúc nào cũng được!

Đồng ngũ gia gật đầu nói :

- Thế thì tốt quá! Vậy phí bảo tiêu là bao nhiêu?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ăn uống các vị đài thọ, chi phí bảo tiêu đi về hết thấy hai lượng.

Đồng ngũ gia ngẩn người, Tiền chương quỳ kêu lên :

- Chỉ hai lượng bạc thôi sao?

Kim Tiểu Sơn lãnh đạm nói :

- Không sai! Đủ hai lượng bạc, nhiều một đồng không lấy, thiếu một đồng không làm!

Đồng ngũ gia nói :

- Được! Huynh đệ bọn ta nhận ân tình này của quý vị, hai lượng bạc trao ngay bây giờ. Sáng sớm ngày mai lên đường.

Kim Tiểu Sơn nhận hai lượng bạc rồi nói với Tiền chương quỳ :

- Ta ra đi mấy hôm, mỗi ngày lão hầu hạ cho đại thúc ta một con gà mái mập tuyệt đối không được thiếu sót. Phải chu đáo săn sóc đại thúc và Thủy đệ của ta!

Tiền chương quỳ nói :

- Huynh đệ yên tâm. Ta cho người mua toàn bộ gà nuôi ở thôn Lão Kim Khoáng này.

Tiền Phụng cười nói :

- Thật kỳ lạ! Mỗi ngày ăn hai con gà mái hầm, mà thân thể vẫn da bọc xương!

* * * * *

Tiếng gà gọi gáy sáng vang lên. Trên đỉnh Ngũ Lão phong khi mặt trời vừa ló dạng, một vài tia nắng đầu tiên từ thôn Lão Kim Khoáng tỏa ra khắp vùng.

Đồng ngũ gia vác một bao tải da xem ra rất nặng nề, bên trong toàn là cát vàng. Đi sát sau lưng Đồng ngũ gia là hai người cháu của ông. Một tên là Đồng Bắc Đẩu, một tên là Đồng Đa Niên, hai người này thân thể rắn chắc không kém gì Kim Tiểu Sơn. Người lớn hai mươi chín tuổi, lưng giắt một cây đại đao. Những tua vải trên cán đao phất phơ trong gió. Bộ tướng như ra sa trường chiến đấu.

Vượt ra khỏi ngọn núi coi như ra khỏi địa giới dải vàng Kim Sa hà.

Bốn người đi càng nhanh, quá trưa đã đến thôn Quá Sơn Lãnh.

Kim Tiểu Sơn đặc biệt đi vào trong thôn, chàng trước tiên đến nhà Biển Hòa.

Vì chàng nhớ một câu nói của Biển Hòa, đại thúc chàng mang căn bệnh “quý thường”. Hiện giờ đại thúc không ở đây. Chàng có thể hỏi Biển Hòa cái gì gọi là “Bệnh quý thường”. Nếu có thể trị được tại sao mình không thừa lúc đến Thượng Xuyên phủ lần này, hốt thuốc về cho đại thúc chứ.

Trong nhà của Biển Hòa, Kim Tiểu Sơn giới thiệu ba người của Đồng ngũ gia rồi mới hỏi rằng :

- Lần trước quý thôn gặp bọn thổ phỉ, hai ngày nay chúng có đến không?

Biển Hòa lắc đầu cười nói :

- Đến giờ vẫn chưa thấy. Nhưng chúng đã vét hết lương thực đi rồi. Thôn Quá Sơn Lãnh này lại không nhà nào có tiền. Bọn chúng đến đây để làm gì nữa?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đi thẳng phía trước là Ngũ Lão phong, ngoài ra còn có Báo Tử nhai, không biết đám thổ phỉ này có lập hang ổ ở hai nơi đó để gây sóng gió hay không?

Biển Hòa nói :

- Khách dải vàng ở Kim Sa hà giống như một miếng mồi ngon. Lang sói hổ báo đều không chịu buông tha. Đi trên đường đều phải cẩn thận mới được!

Kim Tiểu Sa ôm quyền nói :

- Đa tạ tiền bối nhắc nhở. Nhưng...

Biển Hòa vuốt râu, nhìn Kim Tiểu Sơn đang nhú mày. Nhưng Kim Tiểu Sơn ngập ngừng hồi lâu, mới hỏi :

- Tiểu tử có một việc không rõ, thỉnh Biển đại thúc chỉ giáo.

Biển Hòa cười nói :

- Xin cứ hỏi, còn chỉ giáo lão phu không dám.

Kim Tiểu Sơn nhìn Đồng ngũ gia đang uống trà bên cạnh, rồi chàng mới thì thầm hỏi :

- Lần trước nghe Biển đại thúc nói Thủy đại thúc của tiểu đệ có bệnh quý thường gì đó. Loại bệnh này nặng không? Nếu nặng, chuyến đi này đến phủ Thượng Xuyên tiểu đệ sẽ mua thuốc về cho Thủy đại thúc.

Đồng ngũ gia sau khi ngạc nhiên, đột nhiên vang lên tiếng cười ha hả, lão bật cười, cơ hồ ngụm trà trong miệng phun vọt ra ngoài.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Phải chăng tiểu tử hỏi sai rồi?

Biển Hòa lúc mới mỉm cười nói :

- Bệnh quý thường đúng là bệnh, nhưng không cần uống thuốc gì. Còn tại sao kêu là bệnh quý thường, tiểu huynh đệ không cần biết làm gì. Có một ngày cơ thể của Thủy đại thúc huynh đệ lành mạnh rồi, lão phu sẽ có thể tự trị liệu được cho lão.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy Biển Hòa càng nói càng thần mật, khiến cho chàng cảm thấy cao thâm khó đoán. Nhưng Kim Tiểu Sơn thấy Đồng ngũ gia cười lớn, trong lòng chàng đã có sự quyết định. Thoáng suy nghĩ, chàng thì lễ với Biển Hòa, nói :

- Chỉ cần lần này tiểu tử mua thuốc ở phủ Thượng Xuyên về, đại thúc của tiểu tử quả lành bệnh. Đến lúc đó xin thỉnh Biển đại thúc hết lòng cứu chữa cho Thủy đại thúc!

Biển Hòa cười nói :

- Nhất định, nhất định!

Thế là Kim Tiểu Sơn dẫn bọn Đồng ngũ gia bốn người đứng dậy cáo từ, lập tức đi về phía đông.

Trên sơn đạo, Kim Tiểu Sơn chỉ vào ngọn núi cao phía xa nói :

- Trước đây không lâu, gã Bộ Niên Cao, thủ lĩnh thổ phỉ ở Ngũ Lão phong, dẫn ba bốn mươi người ẩn nấp sau lưng ngọn đồi thứ ba. Lúc đó, bị ta và đại thúc hợp sức dẹp tan.

Đồng ngũ gia vừa đi vừa nói :

- Ta đã nghe huynh đệ nói qua. Lúc đó ả Phương Tiểu Ngọc giữa đường thi kế, muốn hại chết huynh đệ và Thủy đại thúc nơi đó.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Kỳ thực, mới lúc đầu ả họ Trương không có ý hại ta, vì ả muốn phản bội người chồng đã bị phế nhân. ả muốn ta bỏ rồi Thủy đại thúc mà cùng ả cao bay xa chạy.

Đồng ngũ gia nói :

- Tâm địa ác độc, lẽ ra ả phải nhìn thấy tình cảm của huynh đệ đối với Thủy đại thúc, đâu dễ gì chịu sự sai khiến của ả.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta không thể làm kẻ vong tình bội nghĩa!

Đồng Đại Niên đi phía sau nói :

- Ngũ thúc, đêm nay e rằng không vượt qua được Ngũ Lão phong. Trời sập tối rồi!

Đồng ngũ gia nói :

- Hiện giờ bọn ta được người bảo hộ lên đường. Theo quy củ của bảo tiêu trên đường đi phải nghe lời Kim huynh đệ. Hắn nói đêm nay nghỉ ở đâu chúng ta nghỉ ở đó.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Từ thôn Lão Kim Khoáng đến phủ Thượng Xuyên đường núi ước hơn hai trăm dặm. Chỉ có năm mươi dặm là đất bằng. Đêm nay không vượt qua được Ngũ Lão phong, cũng không quan hệ gì. Dù sao bọn thổ phỉ của Ngũ Lão phong vừa bị quét sạch không được mấy ngày đâu thể lại có nữa.

Bốn người bàn luận trên đường khi mặt trời vừa lặn về tây. Kim Tiểu Sơn lại nhìn thấy miếu Sơn Thần đó. Bất giác cười nói :

- Hôm trước bọn ta đã nghỉ qua đêm ở miếu Sơn Thần này.

Đồng ngũ gia nhìn bầu trời, rồi nói :

- Hôm nay chúng ta cũng đi được bảy tám mươi dặm rồi. Sao không nghỉ đêm ở đây ngày mai hãy lên đường.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ngũ gia cảm thấy mệt mỏi thì chúng ta nghỉ ở đây.

Thoáng chốc, bốn người đã đi vào trong miếu Sơn Thần đó. Đồng ngũ gia buông bao vải trước lưng xuống, rồi mới nhìn chung quanh nói với ba người :

- Miếu Sơn Thần này không có cửa, ngủ đêm phải cẩn thận mới được.

Đồng Bắc Đẩu lấy ra một số thức ăn, chia cho mọi người. Sau đó chỉ về phía xa nói :

- Trên một trăm dặm ở phía trước, phía sau của Ngũ Lão phong đều là rừng rậm nguyên thủy. Nhớ lần trước bọn ta hơn bảy mươi người, ai nấy đều cầm đao côn giống như ra chiến trường mới có thể bình an vượt ra được Ngũ Lão phong.

Đồng ngũ gia thở dài nói :

- Lần đó còn do Kim Nguyên ca thống lãnh. Không ngờ, lão lại bị đôi phu thê gian ác đó hại chết.

Đồng Đại Niên mắng lớn :

- Tổ bà nó! Nếu nó không phải bị nhốt ở nha phủ Thượng Xuyên, thì xem Đồng Đại Niên ta dìm chúng như chuột lột từ dưới sông bò lên.

Kim Tiểu Sơn vừa ăn vừa nhìn bầu trời hãy còn sớm. Lúc này mới kéo cánh tay Đồng ngũ gia cười nói :

- Ngũ gia, ta có một việc không rõ, có thể quá bộ ra ngoài một bước hãy nói được không?

Đồng ngũ gia trước tiên ngạc nhiên, rồi mỉm cười hỏi lại :

- Không thể nói ở đây sao?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Khó mở miệng!

Đồng Ngũ gia gật đầu theo Kim Tiểu Sơn ra khỏi miếu Sơn Thần. Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên tự biết họ không nên đi theo.

Kim Tiểu Sơn đứng dưới một gốc cây to, cất giọng hỏi :

- Đồng ngũ gia, ngũ gia nói cho tiểu tử biết cái gì gọi là bệnh quý thường chứ!

Ngửa mặt lên trời cười ha ha, Đồng ngũ gia đưa tay quạt nước mắt do cười quá đà bật ra. Lão nói :

- Kim huynh đệ! Kim huynh đệ muốn hỏi đến cùng phải không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ngày nay tiểu tử lãnh giáo với Ngũ gia, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.

Đồng ngũ gia hỏi :

- Năm nay huynh đệ bao nhiêu tuổi?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đã hai mươi bảy!

Đồng ngũ gia cười hỏi :

- Đã kết hôn rồi?

Kim Tiểu Sơn đột nhiên trong lòng đau đốn, chớp chớp đôi mắt, thần sắc buồn bã nói :

- Tiểu tử đã kết hôn rồi, có một con trai. Nhưng họ đã bị thủ lĩnh thổ phỉ tên là Trương Diệu sát hại dưới chân Bắc Đẩu phong. Họ còn đốt trụ căn nhà do tiểu tử cất lên.

Đồng ngũ gia nhíu mày hỏi :

- Huynh đệ nói người hại chết thê tử của huynh đệ, hần tên gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Hần tên Trương Diệu.

Đồng ngũ gia kinh hoàng hỏi :

- Phải chăng ngoại hiệu là Tọa Sơn Hổ?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không sai! Chính là người này.

Đồng ngũ gia đột nhiên thay đổi đề tài, hỏi :

- Vừa rồi Kim huynh đệ hỏi về bệnh quý thường phải không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp :

- Ngũ gia chỉ giáo!

Đồng ngũ gia nói :

- Cái gọi là bệnh quý thường, thực tế chỉ là một điển tích. Tương truyền xưa kia có một người tên Trần Quý Thường, nhà ở Vinh Tuy. Khi còn trẻ cũng là một vị hào kiệt võ lâm. Người này thích đọc sách ngâm thơ, coi như là một nhân vật văn võ song toàn nên nổi tiếng khắp nơi. Nhưng Trần Quý Thường lấy vợ là Liễu thị ở Hà Đông. Liễu thị tính tình rất hung hãn, mà còn ưa đố kỵ. Mỗi lần Trần Quý Thường giao du với bạn bè, Liễu thị đều truy hỏi đến cùng. Đặc biệt là lúc Trần Quý Thường bước chân vào lầu xanh thì họ Liễu gầm lên như sư tử rống. Mỗi lần gặp phải chuyện này Trần Quý Thường đều ngoan ngoãn theo Liễu thị trở về. Lâu ngày mọi người đem bệnh sợ vợ nói thành bệnh quý thường.

Lão dừng lại một chút, lại nói tiếp :

- Có thể xem ra căn bệnh sợ vợ của đại thúc đệ, đủ biết lão nhân họ Biển đó y thuật quả rất cao minh.

Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói :

- Thì ra là việc như vậy. Loại bệnh này không thể dùng thuốc để trị.

Nhưng đêm nay, Kim Tiểu Sơn suy nghĩ rất nhiều. Chàng đến giờ vẫn chưa biết nhà Thủy đại thúc ở đâu. Nếu Thủy đại thúc nhận mình mắc bệnh quý thường, thì Thủy đại nương là ai? Bà hiện giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn lại nghĩ đến Thủy Nhị, sẽ có một ngày chàng tìm cách hỏi Thủy Nhị căn gốc của Thủy đại thúc.

Một đêm đã nhanh chóng trôi qua, Kim Tiểu Sơn đã thôi thúc mọi người lên đường. Vì hôm nay muốn qua Ngũ Lão phong, không chừng có thể có thổ phỉ xuất hiện.

Đi trên sơn đạo, Kim Tiểu Sơn nói với mọi người :

- Hôm nay chúng ta phải đi qua núi hiểm rừng hoang, trên đường bình an không có việc gì là tốt rồi. Một mai có xảy ra biến cố mọi người hãy đứng yên tại chỗ, không được hành động xông pha hiểm trận, cứ để mặc ta!

Đồng ngũ gia nói :

- Tất cả đều nhờ vào một mình Kim huynh đệ.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Lấy tiền tài của người đương nhiên phải diệt nạn cho người. Đó là việc xưa nay trong trời đất.

Đồng ngũ gia cười ngượng ngừng nói :

- Hai lượng bạc đó không đủ nhét kẽ răng.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc ta nói không sai, dựa vào Diêm Vương thỏa, lên đường bảo tiêu ra giá một ngàn lượng bạc cũng không phải là nhiều. Có việc nên làm có việc không nên làm. Mục đích khai môn Kim Ký tiêu cực của bọn ta không phải là vì tiền bạc.

Các vị lại là người đãi vàng, rồi bỏ thê nhi, phụ mẫu đến Kim Sa hà này chịu nắng chịu mưa nên tính hai lượng bạc coi như cũng nhiều rồi!

Đồng ngũ gia đem lòng kính phục nói :

- Đồng ngũ gia ta cảm thấy xấu hổ, suýt chút nữa tạo ra sai lầm lớn lao, đem người tốt coi thành kẻ ác.

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực đi lên mỉm cười nói :

- Ta không trách các vị, ai ở trong hoàn cảnh đó đều dẫn đến hôn muội đầu óc.

Trời thu mát mẻ, gió thu mệnh mang. Trên sơn đạo dốc đứng cheo leo, bốn người đang cất bước.

Kim Tiểu Sơn còn nhớ lại việc đêm đó ở giữa Ngũ Lão phong đã đấu với phu thê Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc.

Không ngờ lúc này chợt nghe vang lên thanh âm côn bổng chạm nhau canh cách, khiến cho bọn bốn người Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên, Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Đùng kinh hoảng, đã có ta đối phó bọn chúng.

Rồi lại nghe thanh âm ồn ào vang lên :

- Hãy đứng lại.

Kim Tiểu Sơn nhìn chung quanh phác giác nơi này chính là khúc quanh đi về Ngũ Lão phong.

Lúc này trên sơn đạo bay xuống mười mấy hai mươi người, chúng từ bốn phía vây chặt lại.

Đồng ngũ gia lên tiếng bảo Đồng Đại Niên và Đồng Bắc Đẩu rút đao chuẩn bị xung trận.

Từ trên sơn đạo xông đến một đại hán miệng rộng, tay hán đang cầm một thanh Quỷ đầu đao. Hán chính là đại tướng Can Cấu Vu thủ hạ của Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao dưới chân Báo Tử nhai.

Can Cấu Vu vừa nhìn thấy Kim Tiểu Sơn bất giác hấn run rẩy.

Kim Tiểu Sơn hai tay chống ngang hông nói :

- Thời gian đi quá nhanh, thế giới cũng biến thành nhỏ, đến ngày chúng ta lại gặp nhau.

Can Cấu Vu ưỡn ngực chỉ vào Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão già ốm yếu lần trước đi với mi đâu?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không đến!

Can Cấu Vu hơi yên tâm, vì hán biết Thủy Hành Vân là một nhân vật lợi hại che giấu thân phận không để lộ ra. Từ động tác giết người cao siêu đó, thì ngay cả ông tổ cường đạo thổ phỉ cũng không chạm được người lão.

Can Cấu Vu nghe nói Thủy Hành Vân không đến, hán đã vững tâm chỉ vào Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu tử mi nên nhận ra rõ trước mắt bọn ta có hai mươi người, còn mi chỉ có một tên. Có câu rằng “mãnh hổ nan địch quần hồ”. Mi tin đánh ngã hết bọn ta sao?

Cười khan một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi có bọn lâu la, ta có hảo binh khí. Họ Vu kia, mấy hôm trước mi dẫn người đến cướp ở thôn Quá Sơn Lãnh phải không?

Can Cầu Vu lãnh đạm nói :

- Đừng nói khó nghe như vậy, kẻ mới đến là láng giềng. Hôm đó ta chỉ dẫn các huynh đệ đến thăm hỏi. Tiểu tử mi không nghe người ta thường nói “Thỏ không ăn cỏ gần hang” sao? Huống hồ bọn ta là người có đầu óc.

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nghe khẩu khí dường như mi đã làm thủ lãnh rồi. Đáng vui, đáng mừng!

Can Cầu Vu cười ha hả nói :

- Có câu “anh hùng tạo thời thế, thời thế tạo anh hùng”. Từ sau khi lão tử gặp mi ở Báo Tử nhai, ở trong núi ta thống lĩnh mười mấy huynh đệ tìm ăn khắp nơi.

Trước đây không lâu mới đi đến Ngũ Lão phong vốn muốn gia nhập vào với Bộ Bát gia, không ngờ bọn chúng dường như nhiễm phải bệnh ôn dịch chết hơn phân nửa. Can Cầu Vu này mới thuận tiện ngồi đỡ chỗ Bộ Bát gia. Hôm nay nhiều ít ta cũng phải thu nạp một ít để khai trương thuận lợi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lần trước dưới chân Báo Tử nhai, sau khi ta đánh ngã Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao muốn tìm đến mi, không ngờ mi mất bèn chân dài chạy rất nhanh chớp mắt không còn tung tích. Đời người có mấy lần vượt qua được cây cầu sinh tử, mi thoát nạn được một lần lẽ ra mi phải thay tâm đổi tánh, thay đổi nghề nghiệp khác. Mi cho rằng lão Diêm Vương không thu nhận mi chẳng?

“Hừ” một tiếng, Can Cầu Vu luôn miệng mắng :

- Lần trước có lão già chết tiết đó, Can Cầu Vu này lo sợ mấy phần. Ngày nay mi dẫn theo ba tên đó dù chúng hùng hổ cũng không ngăn được Can gia này.

Mấy tên đại hán đang đứng bên cạnh vung đao nói lớn :

- Tiểu tử này tuy bộ dạng hung hăng, nhưng huynh đệ ta hợp sức cũng xé xác được hắn, còn nhiều lời với hắn làm chi.

Chậm rãi Kim Tiểu Sơn di chuyển về phía trước, chàng lạnh lẽo nói :

- Can Cầu Vu, chỉ cần bọn mi đánh ngã được Kim Tiểu Sơn ta, chuyển bảo tiêu này toàn bộ thuộc về bọn mi.

Can Cầu Vu lộ vẻ ngạc nhiên cười hắc hắc nói :

- Tổ bà mi, nói đã nửa ngày rồi mà mi vẫn còn làm bảo tiêu cho bọn đã vàng đó. Mẹ nó! Như vậy cũng tốt! Ta và mi như nước lửa không dung hợp được. Hôm nay giao tranh một trận dưới ngọn Ngũ Lão phong này để xem bản lãnh của mi có đủ tư cách làm bảo tiêu không?

Kim Tiểu Sơn di động về phía trước, đám thổ phỉ vây chặt xung quanh, từng tên cầm đao nối tiếp nhau di động không ngừng. Kim Tiểu Sơn mắt mở trừng giận dữ, đưa tay lên thất lưng, nhẹ nhàng rút Diêm Vương thoa ra. Tức khắc ánh hào quang trên tay chàng tỏa ra chung quanh.

Đám thổ phỉ có mấy tên đã ném qua mùi Diêm Vương thoa, chúng kinh sợ thoái lui mấy bước.

Diêm Vương thoa lại di chuyển vun vút trong tay Kim Tiểu Sơn. Ánh hào quang lấp lánh đó theo bước chân di động của chàng mà tỏa ra hàn khí lạnh lẽo.

Can Cầu Vu vung đao hét lớn :

- Các huynh đệ không được hoang mang. Vũ khí trên tay tên tiểu tử này chỉ là tả đạo bàng môn mà thôi.

Một người trong bọn họ cao giọng kêu lên :

- Trước tiên giải quyết ba tên kia, rồi đến hợp sức đối phó với tiểu tử này cũng không muộn.

Can Cầu Vu bèn cao giọng nói :

- Thạch lão lục mang các huynh đệ của mi vây giết chúng cho ta.

Đã thấy một hán tử trung niên, cổ quần đuôi tóc dài, khoát tay kêu lớn :

- Huynh đệ Báo Tử nhai mau theo ta!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe thì biết ra đám thổ phỉ này, do hai nhóm tàn dư thổ phỉ kết hợp lại. Một nhóm là người của Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao, dưới chân Báo Tử nhai. Còn Can Cầu Vu là đại đầu mục, thủ hạ Mã Bộ Cao. Thì nhóm kia chắc chắn là thủ hạ của Bộ Niên Cao. Hai bên hợp lại làm mưa làm gió ở Ngũ Lão phong này.

Lúc này chàng thấy Thạch lão lục mang sáu tên thổ phỉ tay cầm cương đao, hùng hổ bao vây nhóm ba người Đồng ngũ gia đang đứng sau lưng mình không xa.

Chàng cao giọng kêu lớn :

- Lẽ ra bọn mi gặp Diêm Vương thoa của ta phải co giò mà chạy. Nào ngờ bọn mi vẫn hung hãn không sợ chết. Như thế đừng oán Kim Tiểu Sơn ta ra tay tàn độc.

Trong lúc bọn Thạch lão lục hình thành vòng vây bao vây ba người Đồng ngũ gia, thì thân chàng đã xẹt đến trước mặt bọn Ngũ lão gia.

Thạch lão lục vừa thấy nghiêng răng kêu lớn :

- Giết!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh, Diêm Vương thoa đã bay ra như sao xẹt trong tích tắc đã đánh ngã một tên thổ phỉ đang đứng gần nhất.

Nhưng Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn vẫn không ngừng lại. Sau lưng chàng dường như mọc thêm đôi mắt.. Diêm Vương thoa đã vượt qua tay chàng, đồng thời điểm ngân quang đó đã xuyên qua trước mặt Đồng ngũ gia không đến hai tấc.

“Bứt” một tiếng, cắm trúng vào mặt tên thổ phỉ phía sau. Một tiếng kinh hãi lẫn một tiếng thê thảm vang lên. Tiếng kinh hãi là tiếng Đồng ngũ gia. Tiếng kêu thê thảm là của tên thổ phỉ lăn nhào trên mặt đất.

Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn đã xuất thủ. Nó không ngừng đan chéo chung quanh thân hình chàng.

Cây đại đao của Thạch lão lục nhắm chính xác vào sợi dây xích màu bạc của Diêm Vương thoa chém thẳng đến. Đại đao của hắn vừa mới chạm vào dây xích, hắn cảm thấy có một luồng lực đạo phản hồi từ dây xích bắn ngược trở lại. Trong chớp mắt, một tiếng “Bứt”, Diêm Vương thoa đã bắn trúng vào mắt phải hắn. Máu tươi và con ngươi đang nhuộm máu bắn vọt ra từ mắt hắn. Thân hình hắn còn chưa ngã nhào xuống, Diêm Vương thoa đã đến trước mặt của tên đứng sau lưng.

Không ngờ tên trẻ tuổi này mất lạnh lợi, thuận theo phương hướng của Diêm Vương thoa ưỡn người bật ra sau, Diêm Vương thoa lướt sát trên mặt hắn, mang theo một miếng thịt trên mặt, người này hét to một tiếng, ném đao, bùm mặt quay người bỏ chạy.

Tường thuật thì chậm, nhưng động tác của Kim Tiểu Sơn nhanh như chớp, chàng xuất thủ đánh ngã bốn tên, việc đó chỉ xảy ra trong tích tắc.

Thạch lão lục ngã nhào, nằm trong vũng máu, nhưng chưa chết hẳn. Hắn lăn lộn kêu la trong đám đá cỏ, khiến bọn thổ phỉ kinh hồn bạt vía.

Thế là đám thổ phỉ của Can Cầu Vu, lập tức rời rộng vòng vây. Vì không ai có ý xông lên trước, bọn chúng chỉ cầm đao thủ thế, hầm hừ hù dọa.

“Vù” một tiếng, Diêm Vương thoa đã bay trở về trong tay của Kim Tiểu Sơn.

Nó vẫn không ngừng xoay chuyển trong tay của chàng. Chàng bình thần nói với Can Cầu Vu đang vừa kinh sợ vừa phẫn nộ :

- Muốn chiếm núi làm bá chủ một phương, phải có võ học chân tài mới được!

Họ Vu kia, nếu mi muốn lấy lại thể diện lãnh đạo đám lục lâm này thì phải đứng dậy quyết chiến với Kim Tiểu Sơn ta. Nếu mi thắng, mi sẽ lập uy trước mặt bọn lâu la và lập danh trên giang hồ. Mi thấy thế nào?

Can Cầu vu đột ngột cười ha hả nói :

- Họ Kim kia, mi nói bọn lão tử trở thành nhân vật giang hồ gì? Bọn lão gia tập hợp ở rừng núi ngăn đường cướp của, đều do tình thế ép buộc, đói kém tạo thành. Từng người ai nấy đều nuốt nước mắt cay đắng vào lòng, tuy chỉ là cơm ngày ba bữa, tối ngủ một giấc, có lúc cũng không phải dễ dàng. Các huynh đệ trước mắt đây ai không phải đem tính mạng mình treo trên đầu lao, ngọn giáo để sống qua ngày. Nếu nói là anh hùng, đây đều là anh hùng, chứ không phải một mình Can Cầu Vu ta. Muốn lập nghiệp, họ Vu này cũng không thể làm thảo khấu ở núi rừng. Họ Kim kia, mi hiểu rõ điều này chưa?

Kim Tiểu Sơn biết rõ Can Cầu Vu dùng lời nói để che đậy tội ác của hắn.

Nhưng chàng vẫn không đối đáp lại. Một lát sau mới lên tiếng nói :

- Mi là hạng gian tà!

Can Cầu Vu cười khan một tiếng nói :

- Coi như mi chửi thẳng vào mặt ta. Mẹ nó! Ta cũng không thể mắc lừa tiểu tử mi!

“Hừ!” lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nếu Kim Tiểu Sơn ta nói một câu, không phải khoác lác dọa người đám bọn mi có tin không?

Can Cầu Vu thu lại cười lạnh, cứng rắn nói :

- Tổ bà nó! Mi muốn hù dọa bọn đại gia?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Ai hù dọa người là hạng đốn mạt!

Can Cầu Vu hoành cây đao trước ngực phòng bị, nói :

- Thế thì ta lắng nghe lời nói không hù dọa của mi.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Nếu Diêm Vương thoa trong tay của ta lần nữa xuất thủ, ta bảo đảm nhất định sẽ giữ toàn bộ các người lại.

Chàng vừa chỉ Thạch lão lục, đôi chân đau đớn co quắp giãy giụa, thoi thóp thở trên mặt đất, lại nói :

- Đương nhiên sau khi lưu giữ các người lại, tình trạng đều giống hệt như hắn.

Can Cầu Vu vừa nghe, bất giác rung mình, ý đồ cướp của giết người ban đầu biến thành làm cách nào đào tẩu cho sớm. Vì mọi người đánh cướp để sinh sống, không ai nguyện ý vì đánh cướp mà tán mạng. Thế là có người không tiến lên mà lại thoái lui mấy bước.

Diêm Vương thoa vẫn lấp lách không ngừng chuyển động trong tay Kim Tiểu Sơn, chỉ nghe Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Các vị hãy cẩn thận!

Đột nhiên, nghe Can Cầu Vu kêu lên nói :

- Hãy khoan!

Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn đưa cao khỏi đầu. Chính là chiêu thức sắp xuất thủ của Diêm Vương thoa. Hai đầu thoa đều nhọn, khó ai dự liệu trước thoa đó sẽ xuyên về hướng nào. Chỉ thấy vòng thoa sáng bạc đang nằm chắc trong tay Kim Tiểu Sơn. Tình hình như xuất kỳ bất ý lấy mạng người ta.

Kim Tiểu Sơn vẫn mím miệng không nói, nhưng sắc mặt lạnh băng.

Can Cầu Vu bạo gan bước lên một bước nói :

- Họ Kim kia, coi như mi lợi hại, bọn đại gia muốn thương lượng với mi, thế nào?

Kim Tiểu Sơn trầm giọng hỏi :

- Mi muốn gì?

Can Cầu Vu chỉ vào Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi có thể buông vũ khí trong tay, sau đó bình tĩnh nghe ta nói được không?

Tay đang đưa cao dần dần hạ xuống, Kim Tiểu Sơn trợn mắt nhìn Can Cầu Vu nói :

- Mi có gì hãy nói mau! Hiện giờ ta đang nóng lòng muốn lấy mạng chó của mi!

Can Cầu Vu há miệng hớp mạnh một hơi không khí rồi nói :

- Họ Kim kia, mi nên hiểu rõ, hôm nay bọn ta ngăn đường mi, nếu ta tự động rút lui, mọi người vẫn hòa khí. Mi lẽ nào còn muốn giết người?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đã ngạc nhiên, không ngờ Can Cầu Vu là hạng “Gió chiều nào theo chiều ấy” như thế. Từ trong ánh mắt của hắn, nhìn thấy rõ hắn hy vọng mình có thể “Thuận nước đẩy thuyền”. Lòng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi muốn thoái lui, nhưng biết khó mà lui, phải không?

Can Cầu Vu vẫn đầy mặt thẳng thắn nói :

- Có câu “Côn bồng không đánh người nhận thua”, lời thường có nói “Không đánh mà khuất phục được người là thượng sách, sau khi đánh lại khuất phục được người là trung sách, biết rõ bại vẫn đánh là đồ heo lợn”. Can Cầu Vu ta không muốn làm đồ heo lợn.

Kim Tiểu Sơn chỉ vào bốn thi thể nằm trên mặt đất, lạnh lẽo hỏi :

- Thế thì cái chết của bọn chúng.

Cười khan một tiếng, Can Cầu Vu nói :

- Vốn ta vừa thấy mi xuất hiện, ta chỉ muốn hù dọa một hồi, hy vọng bọn mi bỏ đồ vật trên người xuống. Ngàn lần không ngờ được tiểu tử mi bản lĩnh như thế.

Ta nhận thua rồi!

Kim Tiểu Sơn lại nói :

- Chết bốn tên đồng bọn, mi cũng không truy cứu sao?

Can Cầu Vu đưa mắt nhìn một thi thể gần đó, miễn cưỡng nói :

- Tướng quân khó tránh khỏi chết ở trận tiền. Trong tay đã cầm đao giết người, cũng khó tránh khỏi bị người ta giết, sống bằng máu nhuộm trên lưới đao thì kết cục này cũng là bình thường, có gì phải truy cứu!

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi quả là hạng người biết thức thời, Kim Tiểu Sơn ta bái phục!

Đồng ngũ gia bước đến gần Kim Tiểu Sơn, thấp giọng nói :

- Kim huynh đệ, bọn cướp đã cầu hòa, hà tất gì huynh đệ còn nấn ná. Tốt nhất chúng ta nên đi mau đi!

Chậm rãi thu Diêm Vương thoa lại, Kim Tiểu Sơn nói :

- Họ Can kia, hôm nay ta tạm tha cho mi. Nhưng mi hãy nghe cho rõ ngày nay ta và Thủy đại thúc mở Kim Ký tiêu cục ở trong thôn Lão Kim Khoáng. Về sau, con đường này ta thường qua lại. Người của mi gặp phải ta, tốt nhất nên tránh đi. Nếu không hậu quả thế nào mi cũng đã biết!

Can Cầu Vu mắng :

- Tổ bà nó, bảo tiêu cũng có quy củ. Tóm lại, mi phải có khẩu hiệu, hơn nữa mi cũng không có cầm lá cờ của Kim Kỳ tiêu cực lên trên. Ai biết được kẻ đến là tên nào?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Mi biết nhiều lắm! Cũng được, chờ ta trở về, sẽ thương lượng với đại thúc, làm một lá cờ tiêu cực.

Chàng chợt thấy Can Cấu Vu chậm rãi đi đến gần. “Vụt” một tiếng Diêm Vương thoa đã lại cầm trên tay. Can Cấu Vu vội khoát tay nói :

- Tiểu tử mi đừng có hiểu lầm, ta còn có một việc muốn thương lượng.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói :

- Ta thấy bộ dạng gian xảo của mi, không biểu lộ gì tốt lành.

Can Cấu Vu ném cây đao trong tay xuống đất, rồi mới đến gần Kim Tiểu Sơn, xoa hai tay cười khỏ nói :

- Sự tình như vậy, Can Cấu Vu ta ngồi trên ghế ở Ngũ Lão phong này, chưa được mấy ngày, đây là lần thứ nhất dẫn huynh đệ xuất hành. Không ngờ lại gặp phải các hạ, coi như ta xui rủi. Chỉ cần về sau gặp may mắn, hy vọng các hạ lưu lại chút ngân lượng, nhiều ít tùy ý, coi như cầu điềm lành, các hạ thấy thế nào?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Ta xem ra mi muốn được voi đòi tiên rồi! Muốn bạc cũng được, trước đưa hai tay ra, xem mi có què cụt gì không?

Cau Cấu Vu vừa nghe, lập tức mím miệng, đôi mắt lộ hung quang. Đồng ngũ gia vội đưa tay vào túi lấy ra nắm bạc cười nói :

- Lời nói của Can đương gia tuy không hợp pháp, hợp lý. Nhưng lại rất hợp tình, ta tặng năm lượng bạc xin vui lòng nhận cho.

Can Cấu Vu tức khắc đổi thành gương mặt vui, không chờ Kim Tiểu Sơn mở miệng hắn đã nhận lấy bạc, ôm quyền nói :

- Đa tạ các vị, ngày sau gặp lại!

Can Cấu Vu lui người, khoát tay, cao giọng nói :

- Nhường đường!

Mười mấy tên thổ phỉ tức khắc thoái lui ra sau lưng Can Cấu Vu. Từng tên hầm hừ nhìn Kim Tiểu Sơn biểu lộ chúng chưa cam tâm nhận kết cục như vậy.

Bốn người Kim Tiểu Sơn vội vã đi qua Ngũ Lão phong.

Đồng ngũ gia cứ mãi không ngừng ca ngợi Kim Tiểu Sơn, khiến Kim Tiểu Sơn cảm thấy mình được thổi phồng như tiên trên trời.

Lại một ngày qua đi. Gió thu thổi nhẹ nhẹ, bọn bốn người Đồng ngũ gia đã đi vào phủ thành Thượng Xuyên. Đi vào không xa đúng lúc gặp nhiều người đang tụ tập bên ngoài phủ nha xem náo nhiệt.

Bọn bốn người Kim Tiểu Sơn cũng chen vào, bọn họ cũng muốn vào trong nha phủ để làm chứng, vì phu thê Âu Dương Lượng đang bị nhốt trong đó. Không ngờ đã có người lên tiếng nói :

- Trưa hôm nay sẽ giết người!

Đồng ngũ gia vừa nghe vội hỏi người đó :

- Giết người nào?

Người đó đáp :

- Vốn hai người là đôi phu thê, nay không biết tại sao tha người nữ ra, trưa nay chỉ giết một nam nhân.

Đồng ngũ gia vừa nghe trong lòng đã biết vợ chồng Âu Dương Lượng. Một người sẽ được tha, chỉ giết một người nam. Lòng thoáng nghĩ, lão lập tức đứng trước cửa nhà môn kêu lớn lên :

- Oan uống!

Trong phủ nha vốn đứng sẵn nhiều bổ khoái, tai vừa nghe đã xông ra bốn tên, thoáng chốc đã kéo Đồng ngũ gia vào nha đường.

Lúc này Kim Tiểu Sơn cùng Đồng Đại Niên, Đồng Bắc Đầu cũng đi vào.

Đại đường Tri phủ rộng lớn, Kim Tiểu Sơn đưa mắt nhìn xung quanh. Không ngờ Cao bổ đầu đứng bên cạnh công án đã gấp bước đến kéo tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Kim huynh đệ, tại sao giờ này mới tới, lão gia đã kết án lâu rồi!

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy chính là Cao bổ đầu, bất giác cười nói :

- Người làm chứng mới đến, tang vật còn chờ lãnh. Tại sao sớm kết án như vậy.

Cao bổ đầu đưa tay chỉ vào ba người Đồng ngũ gia, hỏi :

- Bọn họ là người làm chứng?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Làm người làm chứng cũng là người bị hại.

Cao bổ đầu vội đi đến trước mặt Tri phủ đại nhân, thì thầm vào tai Tri phủ một lát, chỉ thấy Tri phủ đó hét lớn :

- Đến đúng lúc lắm!

Tên thư lại bên cạnh cũng nói :

- Nơi đây sắp tuyên bố kết án, cát vàng, ngân phiếu, tuần mã đều xung công quỹ. Kẻ phải giết sắp đem ra pháp trường. Bọn mi đến quả thật đúng lúc.

Bốn người Đồng ngũ gia quỳ trước mặt. Tri phủ trong lòng giận dữ, nhìn bọn Đồng ngũ gia hét lớn :

- Bọn mi đã đến công đường của bốn đại nhân, mỗi tên chịu đòn bốn mươi trượng rồi hãy nói.

Lão võ bàn vang dội hét :

- Người đâu, đánh mỗi tên bốn mươi trượng cho ta!

Kim Tiểu Sơn đã nghe Thủy đại thúc nói qua nha môn phủ Thượng Xuyên này là một địa ngục đối với dân đen. Vừa nghĩ đến lời của Thủy đại thúc, Kim Tiểu Sơn đứng bật dậy, cao giọng nói :

- Chờ đã, thảo dân có việc muốn bẩm!

Tri phủ đại nhân mắt giận trừng trừng nói :

- Việc gì cũng nhận bốn mươi trượng rồi hãy nói!

Kim Tiểu Sơn phản kháng nói :

- Thảo dân đến đây để lãnh tiền thưởng, ngài lại không hỏi rõ trắng đen, trước tiên muốn xử lý ta. Thôi được, tiền thưởng ngài cứ giữ lấy, ta không cần!

Cao bổ đầu vội bước lên phía trước, nói :

- Đại nhân, người này chính là người bắt cướp ở Ngũ Lão phong. Hắn là người cùng nhà với lão nhân gia họ Thủy.

Tri phủ ngạc nhiên nói với Cao bổ đầu :

- Tại sao không nói sớm, cơ hồ đánh lầm người tốt.

Kim Tiểu Sơn chỉ vào bọn Đồng ngũ gia đang ngồi trên mặt đất nói :

- Ba người này cũng là người tốt, lại bị đôi phu thê kia giết sáu mạng người, cướp đi cát vàng. Giờ nghe nói giặc cướp đã bị bắt, đến đây lãnh về cát vàng của họ.

Tri phủ miễn cưỡng nói :

- Mi đã nói như vậy thì bốn mươi trượng không cần đánh nữa!

Đồng ngũ gia vội dập đầu đa tạ, Tri phủ đại nhân hai tay chống lên bàn, nhìn xuống nói :

- Nguyên cáo đã có người đến phủ nha, vụ án của nhà họ Thái ở Bắc thành đã kết thúc rồi. Bồn phủ thông báo với bọn mi hung thủ án đó chỉ một mình Âu Dương Lượng làm ra. Đến giờ sẽ kéo hắn đi chém đầu. Còn cát vàng của bọn mi bị cướp, thì ở đây đương nhiên trả lại. Việc bắt cướp ở Ngũ Lão phong, bồn phủ sẽ thưởng hai mươi lượng bạc, lấy đó để khích lệ.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói :

- Hồi bẩm đại nhân, nữ nhân đó cũng là hung thủ, tại sao tha cho ả, đại nhân minh xét.

Tri phủ vỗ bàn hét lớn :

- Tất cả tội lỗi đều do một mình Âu Dương Lượng chồng ả gánh vác. Ngay cả người của nhà họ Thái ở bên thành, cũng không có ai ra mặt chỉ ả là cường đạo. Mi dựa vào đâu nói ả làm ác? Có phải chính mắt mi thấy ả hành hung không?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, bắt giắc ngẩn người, vì chàng chưa từng thấy Phương Tiểu Ngọc hành hung giết người. Tự mình chỉ có thể khẳng định ả là hung thủ mà thôi. Cho dù ngay cả Phương Tiểu Ngọc cũng đã thừa nhận ả là hung thủ. Nhưng trên công đường cần phải nêu ra chứng cứ. Không có chứng cứ, không ai làm gì được Phương Tiểu Ngọc. Hơn nữa, Âu Dương Lượng một vai gánh hết mấy đại tội, vì hắn đã mất đi sự tôn nghiêm của phái nam, sống không bằng chết, chỉ bằng nhận tội hết cho vợ mình.

Suy nghĩ đến đây, bắt giắc Kim Tiểu Sơn đứng sững người giữa công đường.

Ngay cả tiếp nhận tiền thưởng hai mươi lượng thế nào chàng cũng không biết.

Khi Đồng ngũ gia kéo người chàng một cái, chàng mới vực tỉnh. Lúc sắp đi, chàng lại to gan ôm quyền nói với Tri phủ đại nhân rằng :

- Thiên hạ nếu không có dân làm sao có quan. Quan không yêu dân, không thể sống bền. Kim Tiểu Sơn bẩm báo với đại nhân, Ngũ Lão phong giờ lại có thêm một bọn cướp, xem đại nhân làm cách nào đuổi bọn cướp đi.

Tri phủ đại nhân chỉ Cao bổ đầu hỏi :

- Mấy hôm trước không phải mi đã nói phía Ngũ Lão phong không còn giặc cướp rồi sao? Tại sao mới mấy ngày lại có nữa?

Cao bổ đầu vội thi lễ nói :

- Thực hôm đó, thuộc hạ ở Ngũ Lão phong không thấy cướp. Có thể chúng mới tụ tập nữa không chừng.

Cao bổ đầu bước đến Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Là mi đích thân nhìn thấy?

Gật đầu, Kim Tiểu Sơn nói :

- Chẳng những đích thân nhìn thấy mà tại hạ còn giết bốn tên ở hiện trường. Không tin ngài cứ hỏi ba người họ sẽ rõ.

Đồng ngũ gia ba người đều gật đầu.

Bọn bốn người Kim Tiểu Sơn ra khỏi nha môn phủ Thượng Xuyên. Bọn họ kéo đến một tửu điếm. Đồng ngũ gia nâng chén mời Kim Tiểu Sơn nói :

- Một điểm son trên công đường là một giọt máu của dân đen. Người ta nói tức chết không kiện tụng, đánh chết không làm sai nha. Câu này quả thực không sai. Vốn muốn biết làm cách nào phu thê ả mưu hại đường huynh Đồng Kim Nguyên của ta. Thấy Tri phủ như vậy ta cũng không muốn hỏi gì.

Ngày hôm đó Đồng ngũ gia đem toàn bộ cát vàng lãnh về và cát vàng mang theo đến một tiệm vàng đổi thành ngân phiếu.

Còn Kim Tiểu Sơn đem toa thuốc mà Biển Hòa cho Thủy đại thúc, đến tiệm thuốc lớn mua thành một bao vác trên lưng.

Bốn người ai nấy mang đồ của mình, lập tức trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Ngày đầu, tâm tình của bốn người đều rất vui vẻ. Vì bốn người họ đều đã thu được những gì họ muốn, nên bước chân của họ đi rất thoải mái nhẹ nhàng.

Ngày hôm sau, khi qua Ngũ Lão phong, họ không khỏi có chút khẩn trương.

Đồng ngũ gia thấp giọng hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Kim huynh đệ, theo huynh đệ bọn thổ phỉ đó lại có thể ngăn đường bọn ta không?

Kim Tiểu Sơn lại trầm ngâm nói :

- Theo ta thấy, chúng không thể đến, vì lần trước không phải nói rõ ràng rồi sao?

Đồng ngũ gia nói :

- Nhưng phải cẩn thận hơn mới được!

Kim Tiểu Sơn còn đang mỉm cười. Đột nhiên thấy sơn lộ xen rừng núi trước mặt, có hai người bước lại gần. Chàng bác giác kinh ngạc thầm hỏi: “Sao nhanh như vậy? Hai người nọ dù thế nào cũng không nên kết bết với nhau”. Kim Tiểu Sơn quả thật quá kinh ngạc.

Xem tiếp hồi 12 Đào Hoa nương tử lừa Can Cấu Vu

12. Hồi 12 Đào Hoa Nương Tử Lừa Can Cấu Vu

- Mi lẽ ra ở lại phủ Thượng Xuyên thu thập thi thể Âu Dương Lượng chồng mi mới đúng. Tại sao chớp mắt đã đến nơi này? Điều khiến người ta kinh ngạc là tại sao mi lại kết bết với bọn thổ phỉ chứ?

Không sai, một trong hai người chính là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc.

Người kia không ai khác hơn là tên miệng rộng Can Cấu Vu.

Cười hi hi, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Kim huynh đệ, có gì đáng để huynh kinh ngạc như vậy? Âu Dương Lượng khi sống là chồng ta, chết rồi âm dương cách biệt. Đệ lẽ nào không nghe người ta thường nói: tình nghĩa phu thê như cây với chim, đại nạn đến mỗi bên đi một hướng. Hơn nữa phủ Thượng Xuyên thu thập thi thể hân. Tại sao chúng giết người, ta lại thu thập thi thể?

Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Tội chém đầu một mình hân gánh lấy, luận về tội của mi còn nặng hơn hân.

Hân bị chém đầu, chịu nhận tội lấy một mình, còn mi vừa ra khỏi cửa nhà môn đã phủ tay đi thẳng. Mi quả thật bạc bẽo!

Phương Tiểu Ngọc ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Vừa gặp mặt, hà tất nhắc làm gì chuyện cũ máu tanh, nói việc mới đi!

Kim Tiểu Sơn giận mắng :

- Việc cũ? Vừa mới không đến ba ngày đã trở thành việc cũ? Tại sao mi không nói mình quá mau quên!

Phương Tiểu Ngọc cười nói :

- Kim huynh đệ! Người mau quên là người có nhiều vận may nhất, người mau quên không phiền não, nếu bản tánh ta nhớ kỹ, ắt không kéo phu quân ta đi tìm mi.

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi :

- Ai là phu quân mi? Là hân?

Chàng đưa tay chỉ vào Can Cẩn Vu đang ở cạnh ả.

Cười khan một tiếng Can Cẩn Vu nói :

- Có trời làm chứng, đất làm mai, đêm qua khi ngàn về đến Ngũ Lão phong, quả thật khảng khái, lập tức đồng ý gả cho ta. Can Cẩn Vu ta đồng ý, sau này nghe theo nàng, ha ha...

Phương Tiểu Ngọc cũng cao hứng không kềm gì Can Cẩn Vu. ả đưa tay nắm tay Can Cẩn Vu ra về thân mật. Đồng thời cười nói với Kim Tiểu Sơn :

- Sau một đêm chung sống ta mới biết phu quân ta như giáng long phục hổ, mạnh mẽ cường tráng, ta thỏa mãn lắm. ha ha!

Kim Tiểu Sơn trợn mắt, líu lưỡi mắng :

- Đồ nữ nhân thô bỉ, dè tiện!

Không ngờ câu mắng của Kim Tiểu Sơn khiến Can Cẩn Vu phật ý bất mãn.

Hân buông miệng mắng lại :

- Tổ bà nó! Mi tại sao mắng vậy? Tiểu Ngọc là tân nương của ta. Mi đừng mở miệng mắng càn, đừng dựa vào Diêm Vương thoa trong tay mi, nếu chọc giận lão tử, mi cũng không chiếm được thượng phong đâu?

Phương Tiểu Ngọc đẩy Can Cẩn Vu một cái, nhếch mép nhẹ nhàng nói :

- Chàng tức tối làm gì, người đi lại trong giang hồ, khó tránh khỏi nghe những câu chửi mắng. Hơn nữa, ta cứ coi như câu hát. Đây gọi là đại nhân đại lượng. Chàng quên chúng ta muốn làm gì mới đến đây sao?

Can Cẩn Vu lúc này mới đổi bộ mặt tươi cười nói :

- Đúng! Đúng! Chúng ta mời Kim huynh đệ lên núi. Tại sao cứ đứng đây chửi bới lẫn nhau?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Hai mi muốn mời ta lên núi để làm gì? Đừng quên mối thù đêm đó. Ta đối phó với phu thê mi, chắc đã nghĩ ra quỷ kế gì để lừa ta?

Phương Tiểu Ngọc vội bước lên một bước nói :

- Kim huynh đệ! Âu Dương Lượng đã chết đệ còn nhắc chuyện cũ làm gì? Hơn nữa, hôm đó đệ trối ta một ngày một đêm, tất cũng do đại thúc gian xảo đó chỉ điểm. Coi như nếu muốn hận, chỉ hận đại thúc của đệ!

Kim Tiểu Sơn giận mắng :

- Mi là loại gì dám mắng đại thúc ta ư?

Phương Tiểu Ngọc không giận, trái lại mỉm cười nói :

- Được! Coi như ta chưa nói. Trước mắt phu thê ta cùng mời huynh đệ lên núi đàm luận một chuyện.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Có gì đáng bàn luận, nếu quả thật có việc, hơn nữa nếu không phải là âm mưu hại Kim Tiểu Sơn này, ngại gì không bàn luận ở đây? Lẽ nào muốn ta và nhị vị trong bàn ăn uống nói chuyện phiếm cả ngày?

Phương Tiểu Ngọc vội tiếp lời :

- Tuy nói không sai, xem ra Kim huynh đệ là một nhân vật thẳng thắn, cương trực. Nhưng việc này tuyệt đối không thể một vài câu có thể nói hết. Hai nhà phải cùng ngồi lại bàn luận tỉ mỉ mới được. Cho nên, mới mời huynh đệ lên núi một chuyến.

Kim Tiểu Sơn nhũn mày không hiểu hỏi :

- Hai nhà ngồi lại bàn luận, bàn luận cái gì?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Bàn luận lợi ích đôi bên ở tương lai.

Kim Tiểu Sơn nhẹ lắc đầu nói :

- Ta và bọn mi có lợi ích gì đáng để bàn? Mi càng nói ta càng cảm thấy hồ đồ. Lẽ nào là muốn ta làm cường đạo với bọn mi.

Phương Tiểu Ngọc cười hắc hắc nói :

- Nên biết, không ít quan lại còn gian các gấp mấy lần cường đạo. Huynh đệ có gì phải ngạc nhiên?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Cái gì gọi là lợi ích của hai nhà.

Phương Tiểu Ngọc nhìn vào ba người bọn Đồng Ngũ gia ở phía sau Kim Tiểu Sơn. Ấy đưa bàn tay trắng nõn ra cao giọng nói :

- Ba người tạm thời lui ra xa một chút. Đi! Đi!

Đồng Ngũ gia không biết tính sao, đưa mắt nhìn Kim Tiểu Sơn, chàng đã hiểu ý nói :

- Mi muốn nói điều gì mà bọn họ không thể nghe được? Có phải cảm thấy việc này nói ra như nhuốc, bắn thiu.

Phương Tiểu Ngọc đáp :

- Ta muốn đàm luận lợi ích đôi bên làm sao để kẻ thứ ba đứng bên cạnh nghe được. Kim huynh đệ, tạm thời ba người bọn họ chờ đợi ở đây, bọn ta lên núi bàn luận. Xong việc phụ thì ta đưa huynh đệ xuống núi. Thế nào?

Kim Tiểu Sơn lòng thầm nghĩ :

- Phương Tiểu Ngọc này lòng âm hiểm, xảo trá. Hơn nữa ven sơn lộ Ngũ Lão phong này có không ít bầy rập. Chỉ không cẩn thận một chút sẽ mắc lừa ngay. Ngũ Lão phong tuyệt đối không thể lên.

Lòng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn nói :

- Kim Ký tiêu cục từng bảo tiêu cho mi phải không?

Phương Tiểu Ngọc gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói :

- Cũng từng trên sơn đạo cứu mi phải không?

Phương Tiểu Ngọc vẫn đáp :

- Đúng vậy! Ta trúng phải bầy rập treo trên ngọn cây, do Kim huynh đệ cứu ta xuống.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

- Lẽ nào mi còn chưa quên việc này?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Huynh đệ nhắc việc này để làm gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ vào sơn trại nói :

- Kim Tiểu Sơn ta không muốn treo trên ngọn cây, càng không muốn rơi vào hầm chông, toàn trúc nhọn. Cho nên Ngũ Lão phong ta tuyệt đối không đi. Nhưng...

Can Cầu Vu đứng bên cạnh hỏi :

- Nhưng cái gì?

Kim Tiểu Sơn nghiêng rằng nói :

- Trừ phi là bất đắc dĩ, lên Ngũ Lão phong để chém giết.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Kim Tiểu Sơn huynh đệ sao nói vậy? Phu thê ta dẫn người ngựa tới đây chờ đợi đón tiếp, vì để bàn luận cuộc mua bán hai nhà. Có câu “Mua bán không thành, nhân nghĩa còn”. Lúc này phu thê ta chưa từng nghĩ đến sẽ mở trận chiến với Kim huynh đệ.

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói :

- Ai có nhân nghĩa với bọn mi mà nói, nhường đường ta đi!

Phương Tiểu Ngọc vội khoát tay nói :

- Nếu Kim huynh đệ sợ mắc lừa không dám lên núi thì đứng nơi này nói rõ ràng được không?

Kim Tiểu Sơn thoáng nghĩ, lập tức đáp :

- Nói đi!

Phương Tiểu Ngọc toét miệng cười nói :

- Không thể bàn luận trước mặt họ được!

Ả đưa tay chỉ vào bọn ba người Đồng ngũ gia.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Thế thì như thế nào mới có thể nói?

Phương Tiểu Ngọc đưa tay chỉ một tảng đá lớn ở phía xa, nói :

- Đến trên tảng đá đó bàn luận được không?

Kim Tiểu Sơn lại thoáng nghĩ rồi gật đầu nói :

- Được rồi!

Đồng ngũ gia vội kéo áo Kim Tiểu Sơn lại nói :

- Kim huynh đệ! Huynh đệ nhất thiết đừng mắc lừa ả! Bọn ta lên đường là cần thiết nhất.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Ngũ gia yên tâm, trừ phi bọn chúng không muốn sống.

Đưa mắt nhìn Kim Tiểu Sơn nhảy lên tảng đá phía xa kia, bọn ba người Đồng ngũ gia bèn gia tăng phòng bị không dám lơ đãng. Chung quanh họ đứng đây bọn thổ phỉ, đôi mắt chúng hằm hừ nhìn thẳng vào ba người.

Phương Tiểu Ngọc đã đến trên tảng đá đó. Can Cầu Vu không đi theo chỉ toét cái miệng rộng cười khanh khách một hồi, cười đến bọn Đồng ngũ gia cảm thấy vô cùng lo lắng.

Trên tảng đá lớn phía xa đó, Kim Tiểu Sơn hai tay chống nạnh, nhìn gương mặt tươi cười của Phương Tiểu Ngọc.

Phương Tiểu Ngọc cười khúc khích nói :

- Phương Tiểu Ngọc này biết đại giá Kim huynh đệ khó mời, quả nhiên không sai!

Kim Tiểu Sơn cứng rắn nói :

- Mi đừng vì câu nói này mới dẫn ta đến nơi đây!

Trong đôi mắt long lanh của Phương Tiểu Ngọc ẩn chứa lửa dục vô danh, vừa giận lại vừa yêu. Khiến sắc mặt ả như hoa hồng điểm lệ vừa mới mở. ả cắn môi thở dài một tiếng, rồi nói :

- Sao trước kia ta không gặp huynh đệ chứ?

Kim Tiểu Sơn vẫn lãnh đạm nói :

- Đó là vận mạng của Kim Tiểu Sơn này!

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Kiếp trước vô duyên không màng đến, kiếp này có phận không nên chậm trễ!

Kim Tiểu Sơn giận nói :

- Đó là lợi ích hai nhà của mi?

Phương Tiểu Ngọc cười khanh khách nói :

- Kim huynh đệ. Huynh đệ trong tưởng tượng của ta quả nhiên rất non nớt. Đời nay ai không phải trước việc tư, sau mới đến việc công. Hơn nữa, chỉ cần việc tư đôi bên trước hiểu rõ nhau, thậm chí đưa đến kết giao với nhau, ngay cả việc công cũng miễn bàn.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Mi và ta, băng tuyết và than đen không cùng lò, nước lửa không dung nhau. Còn có gì để thương lượng? Chỉ cần sau này mi có làm áp trại phu nhân, đừng ngăn đường cản lối ta là được rồi! Mọi người đều bình an vô sự, nếu không... hừ!

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Hay lắm! Coi như việc tư huynh đệ không đồng ý. Bọn ta trở lại bàn việc công. Không sai! Huynh đệ có Diêm Vương thoa, ta sợ huynh đệ mấy phần. Nhưng huynh đệ cũng vì mọi người anh em ở đây. Thử nghĩ xem, huynh đệ và đại thúc quý quái đó mở Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng, có khác gì cắt cổ anh em ở đây. Câu nói: “Ỗ vô hiếp người” trên giang hồ cũng giống như câu “Ỗ thế hiếp dân” trong quan trường. Lời của ta, Kim huynh đệ có lẽ hiểu rồi.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Mi muốn thế nào?

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Rất đơn giản, các vị bảo tiêu, chúng ta ăn theo. Dù gì lông dê mọc trên mình dê, không dùng đến ngân lượng của huynh đệ!

Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn trợn mắt nói :

- Bọn mi muốn cắt hầu bao của người đãi vàng phải không?

Phương Tiểu Ngọc mỉm cười nói :

- Sao nói khó nghe vậy? Đây gọi là có cơm mọi người cùng ăn.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Cứ nói thẳng mục đích chính của mi đi!

Phương Tiểu Ngọc vỗ tay cười trong trẻo nói :

- Hay lắm! Cuối cùng, Kim Tiểu Sơn huynh đệ đã thông suốt rồi. Ha ha...

Kim Tiểu Sơn vội đưa tay ngăn lại nói :

- Đừng vui mừng quá sớm, mi còn chưa nói ra mưu kế trong lòng mi.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Cái gọi là “ăn theo” chỉ là trong số tiền bảo tiêu của Kim Ký tiêu cục, bọn ta ăn theo ba hoặc bốn phần. Thí dụ nói lần trước ta tìm đến Kim Ký tiêu cục của huynh đệ, phí bảo tiêu là một trăm lượng, thế thì ta ăn theo ba mươi, bốn mươi lượng. Như vậy Kim Ký tiêu cục kiếm được ngân lượng, huynh đệ bọn ta cũng có cơm ăn là việc mọi người đều vui. Huynh đệ thấy thế nào?

Một tràng cười vang lên, Kim Tiểu Sơn chậm rãi gần từng tiếng qua kẽ răng :

- Việc này miễn bàn...

Phương Tiểu Ngọc trầm giọng nói :

- Thế nào, muốn độc chiếm ăn một mình sao? Vừa rồi mới khen huynh đệ thông suốt, thoảng chốc hoàn toàn biến thành không có tình người.

Kim Tiểu Sơn giận dữ nói :

- Câm miệng! Nói đến tình người chưa đến phần mi nói đâu!

Chàng ngừng một lát lại nói :

- Trước mắt những chuyện này không phù hợp với ta, áp trại phu nhân, mời!

Phương Tiểu Ngọc cười lạnh nói :

- Kim tiểu tử, mi hối hận không kịp!

Trong âm thanh của ả, trong tích tắc thời gian, ả bay người rời khỏi tầng đá lớn. Bỗng nhiên từ bốn phía tên bay ào ào đều tập trung vào Kim Tiểu Sơn đang đứng trên tầng đá đó. Đồng thời Phương Tiểu Ngọc cũng lớn tiếng hô :

- Bắt ba tên đó!

Đương nhiên, ả nói với Can Cấu Vu. Ba người mà ả muốn bắt cũng đương nhiên là người Đồng ngũ gia. Đây vốn là bầy rập mà Phương Tiểu Ngọc đã bày ra.

Mục đích của ả đưa Kim Tiểu Sơn lên tầng đá lớn chính là muốn bắt ba người Đồng ngũ gia. Khiến Kim Tiểu Sơn rơi vào cảnh “Ném chuột sợ bể đồ”.

Nên biết Kim Tiểu Sơn là thân phận bảo tiêu. Nếu ngày nay tiêu mất người chết, Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng đương nhiên chỉ còn cách đóng cửa.

Trên tầng đá Kim Tiểu Sơn đột ngột nghe tiếng tên bắn biết mình đã trúng mai phục. Nhưng chàng vẫn cười lạnh một tiếng, thân chàng đột nhiên bắn lên hai trượng. Cũng ngay lúc này chàng đột nhiên ngậm kêu khổ. Lần thứ hai khi đáp xuống, chân trái chàng trúng một mũi tên. Đau đớn khiến chàng nghiêng răng mím miệng, lớn tiếng mắng :

- Tổ bà nó, quả thật lang sói!

Trong tiếng mắng, chàng nén đau, Diêm Vương thoa yun rút xuất thủ. Trong thân pháp xoay chuyển huyền ảo của mình, liên tiếp tránh qua hàng loạt mũi tên bắn ra. Người chàng đã bay về phía Đồng ngũ gia. May mà hiện giờ vây cánh của Can Cấu Vu còn chưa đủ, toàn bộ bắt quá chỉ mười người mà sáu người đã ngậm mai phục bắn tên. Can Cấu Vu dẫn mười mấy người còn lại bao vây Đồng ngũ gia trong tiếng hô to của Phương Tiểu Ngọc.

Can Cấu Vu đang muốn trước tiên giết Đồng ngũ gia. Hắn không ngờ được Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên, hai người cũng tinh thông võ nghệ. Lúc khẩn yếu, hai người liều mạng đánh nhau, sức mạnh chính bản thân họ cũng không nghĩ đến. Thoảng chốc, loạn đả với đám thổ phỉ bao vây chung quanh.

Liều mạng trong một thời gian ngắn, ba người Đồng ngũ gia đương nhiên có thể chống đỡ, mà trong khoảng khắc ngắn ngủi đó, Kim Tiểu Sơn cũng đã kịp thời tiếp cứu.

Lộn người ba vòng trên không trung, ánh ngân bạc của Diêm Vương tỏa sáng lóa chung quanh. Tiếng vù vù không ngừng, liên tiếp đánh ngã ba bốn tên thổ phỉ.

Ba người Đồng ngũ gia đang bị Can Cấu Vu và sáu tên thổ phỉ khác vây giết.

Đồng ngũ gia và hai người cháu Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên liên thủ đấu lưng bên cạnh một cây thị to, tiếp ứng chi viện lẫn nhau. Tuy là như vậy, nhưng hiểm cảnh đã bày ra trước mắt ba người.

Phương Tiểu Ngọc cho rằng ba người Đồng ngũ gia tất sẽ bị bọn Can Cấu Vu vây hãm bắt được. Ấy có thể lấy đó uy hiếp, sợ gì Kim Tiểu Sơn không ngoan ngoãn cúi đầu nghe ả sắp xếp.

Ngàn lần không ngờ Kim Tiểu Sơn chẳng những không bị loạn tiễn bắn ngã.

Trái lại, trong chớp mắt đánh ngã bốn người. Ấy vừa mới chạy đến gần Can Cấu Vu, sau lưng tiếng gió đã nổi lên. Khiến ả sợ kinh hoàng hoảng vía, chỉ thấy luồng sáng bạc bay thẳng về phía ả. Ấy ngay cả suy nghĩ cũng không kịp. “A” lên một tiếng, dán người sát đất lăn tròn, chui đầu trốn vào trong đám cỏ dại, thâm mắng :

- “Toàn một lũ vô dụng!”

Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn không phải chủ tâm đánh vào Phương Tiểu Ngọc, mà trong lúc Phương Tiểu Ngọc dán mình lăn dưới đất thì một tiếng “Bụp” vang lên, một tên thổ phỉ đang vây giết Đồng ngũ gia té nhào xuống đất.

Kim Tiểu Sơn vọt đến dưới gốc cây, Diêm Vương thoa trong tay đã phóng trúng bốn, năm tên thổ phỉ.

Can Cấu Vu lúc này mới phát hiện Diêm Vương thoa tử thần. Lòng thâm nghĩ :

- “Trận này không nên đánh nữa vì tất cả mưu kế này đều do Phương Tiểu Ngọc đem qua thăm thì bên tai mình. Lúc đó, vì mình say đắm ả đến nỗi quên cả bản thân, không phán đoán tường tận. Giờ đây Phương Tiểu Ngọc thấy mưu kế không thành đã bỏ chạy. Người của mình bị giết hết phân nửa. Nếu không thu tay, ngay cả mạng mình cũng khó bảo toàn”.

Nghĩ vậy, hấn mới la lớn :

- Dừng tay!

Thanh âm chưa dứt, ngay cả sáu tên cung tiễn ẩn nấp trong bóng tối cũng chạy đến sau lưng Can Cấu Vu.

Can Cấu Vu liếc nhìn đám thổ phỉ đứng sau lưng đại khái chỉ còn mười một mười hai tên, dù có muốn vây một mình Kim Tiểu Sơn đánh giết cũng không ai thoát nổi Diêm Vương thoa trong tay chàng. Hấn đã không chỉ lãnh giáo qua một lần Diêm Vương thoa nên hấn biết rất rõ.

Đồng ngũ gia trên lưng trúng một đao. Đồng Bắc Đẩu cầm đao phòng bị.

Đồng Đại Niên đang băng bó vết thương cho Ngũ thúc của mình.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Họ Can kia, ngày nay mi chết chắc rồi.

Can Cấu Vu vội thu Quỷ đầu đao lại, khoát tay nói lớn :

- Kim huynh đệ, ta mắc lừa rồi!

Kim Tiểu Sơn mắng rằng :

- Cám mờ! Tiểu tử mi tinh ranh như Tôn Ngộ Không trên núi Hoa Quả sơn.

Mi có thể mắc lừa ai chứ!

Can Cấu Vu vội cười khở nói :

- Ta mắc lừa Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ắ là áp trại phu nhân của mi có việc gì mi đóng cửa chỉ bảo nhau, làm sao có thể cho mi mắc lừa, lẽ nào ắ cho mi ngọt ngào chưa đủ sao?

Can Cấu Vu còn đang sợ Kim Tiểu Sơn đánh ra Diêm Vương thoa, cái miệng rộng run run, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Diêm Vương thoa đang xoay chuyển quanh tay Kim Tiểu Sơn, hắn nói :

- Sự tình là như vậy. Đêm qua, khi trời vừa sụp tối, Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc vội vã cưỡi ngựa đến Ngũ Lão phong. Thực tình mà nói từ trước mi đánh ngã Thạch lão lục đại tướng, bộ hạ của ta đâu còn ai muốn tình nguyện đổi dịch với họ Kim mi. Ta thực lạnh mình mỗi khi nhớ đến vũ khí trong tay mi. Nhưng mà đêm qua, mụ đàn bà thối tha đó cứ lải nhải bên tai ta nói chỉ muốn thương lượng với mi, tuyệt đối không âm mưu hại mi. Ta mới bị ắ mê hoặc mà ngăn đường cản lối. Không tin mi thử nghĩ xem, ngay cả đàm phán với mi đều do ắ đích thân làm lấy.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Bọn mi muốn đưa ta lên sơn trại là chủ ý của ai đưa ra?

Can Cấu Vu nhăn nhó nói :

- Vốn biết mi sẽ không chịu lên núi, nên đã cho mai phục nơi này. Không tin mi nhìn xem, ngay cả tên giữ sơn trại cũng sắp hàng nơi đây.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Giờ đây tân nương của người đào tẩu rồi. Ta đoán chắc ắ đã chạy lên núi.

Can Cấu Vu luôn miệng mắng :

- Tổ bà nó! Ngày nay ta mới hiểu rõ chân tướng mụ đàn bà đó! Ắ có thể bỏ rơi Âu Dương Lượng, thì có thể bỏ rơi Can Cấu Vu ta. Quả thật không sai, vừa mới thất bại ắ đã bỏ ta mà đi. Hãy chờ ta về sơn trại, xem ta hành hạ ắ.

Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Chỉ e mi không có cơ hội trở về núi.

Can Cấu Vu ngạc nhiên rồi sợ hãi, hỏi :

- Thế nào, mi quả thật muốn giết bọn ta?

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Mi nói sao?

Can Cấu Vu đáp :

- Ta nói, đây là một việc hiểu lầm, do người khác xúi giục gây ra. Giờ đã nói rõ trắng đen, chúng ta tốt nhất xe đi đàng xe, ngựa đi đàng ngựa, hà tất gì phải gây nên một trận máu tươi.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Tổ bà nó! Lời nói ra giống như câu hát, hợp với họ Can mi. Muốn giết thì giết, không giết thì ngừng. Ngay cả Kim Tiểu Sơn ta cũng phải nghe theo lời dạy bảo của mi sao?

Can Cấu Vu nói :

- Kim huynh đệ, huynh đệ muốn thế nào mới đồng ý?

Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn vẫn xoay chuyển không ngừng.

Chàng cương quyết nói :

- Giết sạch bọn ác ôn chúng mi, về sau chúng ta đi trên con đường này trót lọt hơn nhiều.

Hít mạnh một hơi, Can Cấu Vu lo lắng hỏi :

- Cơ nghiệp của bọn ta đã tàn. Như vậy lẽ nào còn không đủ. Mi dựa vào Diêm Vương thoa, coi mình là Thiết diện vô tư Diêm vương gia sao?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Bất cứ việc gì trong thiên hạ đều có đầu có đuôi. Mi đã “Đầu voi đuôi chuột” một lần rồi, mà Kim Tiểu Sơn ta đã phóng khoáng tha chết mi một lần rồi. Tại sao không nhận lấy chân tình của ta. Chỉ mấy câu mật ngọt của nữ nhân, lại quên đi. Giờ đây Kim Tiểu Sơn ta nói một câu thực lòng. Mạng của bọn mi đã nằm trong tay ta, đã đến mức này mi nghĩ ta còn dễ dàng buông ta bọn mi sao? Đừng hy vọng!

Can Cầu Vu lấp bắp nói :

- Ngay cả thương lượng cũng không thể sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Sự việc này đã bày ra trước mắt, bọn mi vì tiền bạc giết người mà Kim Tiểu Sơn ta là vì bảo tiêu bình an cho người mà bán mạng. Như vậy, còn điều gì nữa để nhiều lời?

Vỗ mạnh vào ngực, Can Cầu Vu nói :

- Kim huynh đệ, Can Cầu Vu ta bảo đảm với huynh đệ, từ đây về sau sẽ không có xung đột như vậy phát sinh nữa. Giờ đây, mời huynh đệ lên đường bình an, xem như mọi người chưa ai gặp ai. Tên nào lại gây rắc rối cho Kim huynh đệ, đó chính là kẻ thù của Can Cầu Vu ta, xem ta sẽ trừng trị hắn!

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói :

- Không được! Họ Can mi suy nghĩ quá ngây thơ rồi. Nếu vừa rồi mi đem cương đao cửa lên cổ của ngũ gia, mi còn có thể dùng những lời ba hoa đó kể lể cho ta nghe hay không? Chỉ e người hiện tại quỳ lết xuống đất xin tha mạng ta cũng không thể đáp ứng.

Lúc này, Can Cầu Vu nhìn thấy Đồng ngũ gia đã băng xong vết thương mà trên đùi Kim Tiểu Sơn từng giọt máu rịn ra. Hắn lấp bắp nói :

- Kim huynh đệ! Ngày nay huynh đệ đã ăn cơm trên giang hồ, càng không nên giết tận sát tiết mà gây nên cảm phiền. Hơn nữa, huynh đệ cũng nên băng bó vết thương, đừng để máu tuôn nhiều không tốt.

Kim Tiểu Sơn không màng nhìn đến vết thương nói :

- Giết sạch bọn mi, ta tự mình xử lý vết thương nhỏ ngoài da thịt này.

Đồng ngũ gia bước đến gần, kéo Kim Tiểu Sơn nói :

- Được rồi, lão đệ! Nói tới nói lui đều do Tri phủ đại nhân tha cho mụ đàn bà đó. Giờ đây ả đã chạy rồi, chúng ta cũng nên tha cho bọn họ một phen nữa!

Kim Tiểu Sơn còn đang do dự đã sớm nghe Can Cầu Vu nói :

- Lần này ta trở vào núi, tuyệt không tha cho tặc nhân đó. Xéo da lóc thịt ả cho hả giận.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đồng ngũ gia đã nói như vậy, Kim Tiểu Sơn này đành mở một mắc lưới tha cho họ. Nhưng tha suông như vậy quá dễ dàng cho chúng rồi!

Can Cầu Vu cười khỏ nói :

- Kim huynh đệ xin lượng thứ. Từ hôm các vị thưởng cho năm lượng bạc, anh em ở đây mới có chén cháo lót dạ. Nói không sợ các vị cười, bọn ta ở đây đều là người cùng khổ. Ngay cả một giọt dầu cũng ép không ra.

Đồng ngũ gia nói :

- Được rồi! Chúng ta sớm đến Quá Sơn Lãnh đi!

Vừa nhắc đến thôn Quá Sơn Lãnh, đôi mắt của Kim Tiểu Sơn đã sáng lên.

Chàng nhướng mày nói :

- Cũng được! Ta lần này không đòi mạng cũng không muốn ngân lượng. Nhưng có một điều nhỏ, coi như giáo huấn bọn mi.

Can Cấu Vu hỏi :

- Đó là điều kiện gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ về phía tây, nói :

- Thôn Quá Sơn Lân cách đây hơn hai mươi dặm. Từ đây về sau mi không được đến đó quấy nhiễu. Vì cư dân nơi đó cũng toàn là kẻ khổ cực khó khăn. Họ Can kia, có cần Kim Tiểu Sơn ta nói lại nữa không?

Can Cấu Vu quay đầu nói với đám thổ phỉ đang đứng ở sau lưng :

- Nghe lời của Kim huynh đệ chưa? Về sau ai dám đến đó phá rối, đừng trách ta trừng trị.

Đám thổ phỉ không đáp, chỉ liên tiếp gật đầu.

Đột nhiên nghe Kim Tiểu Sơn cao giọng hét :

- Cút! Cút ngay!

Can Cấu Vu ôm quyền nói :

- Các vị đi đường bình an.

Thoáng chốc đám người của Can Cấu Vu đã mất tông mất tích.

Quả thực, Can Cấu Vu đi rất nhanh. Hắn vừa vượt qua ngọn núi thứ hai.

Không ngờ, nghe tiếng cười khanh khách. Mọi người ngẩng đầu nhìn qua, thì thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang đứng yếu điệu một chân co một chân duỗi, tay phải chắp sau lưng, tay trái vuốt tóc. Tư thế nửa ngồi nửa nằm trên một dốc núi, cười khanh khách không ngừng. Khiến cho nam nhân nhìn thấy đều say đắm.

Lửa giận trong lòng của Can Cấu Vu đang muốn bộc phát, đã lập tức biến thành lửa dục. Hắn hận mình không thể xông lên ôm chặt Phương Tiểu Ngọc vào lòng nhai ngấu nghiến. Thế là hắn cao giọng nói :

- Muội muội, xuống đây! Tên ngu dân họ Kim đã cút rồi!

Phương Tiểu Ngọc cười khúc khích nói :

- Nếu họ Kim chưa đi. Ta làm sao dám to gan gọi chàng như vậy?

Can Cấu Vu đưa hai tay ra nói :

- Xuống đây, ta đón nàng! Nữ nhân xương cốt nhẹ nhàng, nàng cứ nhảy xuống đây. Ta bảo đảm không làm nàng đứt một sợi tóc.

Phương Tiểu Ngọc vẫn cười khúc khích nói :

- Được rồi! Nhảy thì nhảy nhưng chàng không được để cho ta té đau đó!

Mười một tên thổ phỉ cũng vừa cười vừa vỗ tay động viên. Trận hỗn chiến vừa rồi cơ hồ tán mạng bọn chúng quên hết rồi.

Phương Tiểu Ngọc quả thật to gan. Ắ đứng lên kéo lại tà áo của mình, hơi cúi đầu do dự rồi nhón chân trên vách núi, ả vung hai tay mấy cái. Thế là thân hình ả thẳng như cái bút, từ trên vách đá cao ba bốn trượng nhảy xuống phía Can Cấu Vu đang đứng ở dưới.

Can Cấu Vu quả thật cao hứng, bóng dáng Phương Tiểu Ngọc từ trên bay xuống như tiên giáng trần khiến hắn mê hồn đưa thẳng hai tay ra đón lấy.

“Bình” một tiếng, đúng lúc Can Cấu Vu ôm chặt lấy Đào Hoa nương tử. Còn Phương Tiểu Ngọc chỉ lo cọ đôi bông đào vào gò má của hắn.

Đột nhiên, Can Cấu Vu “A” một tiếng. Đôi mắt hạnh nhân của hắn mở to, cái miệng há lớn hớp không khí. Bọn thổ phỉ còn cho rằng thủ lĩnh của chúng đang mê mẩn quên hết sự việc chung quanh. Nhưng không ngờ có người chỉ về phía Can Cấu Vu, thét :

- Máu!

- Máu!

Đã có người kinh hoàng hỏi :

- Sao vậy, thủ lĩnh?

Can Cấu Vu ngay cả mở miệng trả lời cũng không có. Vì Phương Tiểu Ngọc vốn không cho hắn cơ hội trả lời.

Một mũi chủy thủ đã cắm vào trái tim của Can Cấu Vu.

Tay Phương Tiểu Ngọc giữ ra, Can Cấu Vu đã ngã bịch xuống đám cỏ hoang.

Bọn thổ phỉ vừa kinh hãi, vừa phẫn nộ. Chúng vung đao vây Phương Tiểu Ngọc lại. Trong đó có một tên cao lớn là đồng hương của Can Cấu Vu, chỉ vào mặt Phương Tiểu Ngọc lớn tiếng mắng :

- Tổ bà mi! Đêm qua bọn mi mới vừa động phòng, hôm nay mi đã giết tân lang. Người ta nói: “Thiên hạ tối độc phụ nhân tâm” Đúng là một chút cũng không sai.

Phương Tiểu Ngọc cười lạnh nói :

- Cái gì gọi là độc nhất trái tim phụ nữ. Tại sao mi không nói: nam nhân hèn yếu, mới khiến nữ nhân khởi tâm giết người.

Ả vừa lăm lăm chủy thủ trong tay, vừa nhìn đám thổ phỉ nói :

- Tên nam nhân này đem kế hoạch chu toàn lại để thành công như thế, biến thành tan nát. Loại người này bọn mi còn xông pha theo hắn, coi như đem tính mạng mình để làm trò cười.

Một người trong đó lăm bắm nói :

- Ai da! Lời ả ta có lý. Có câu theo sói ăn thịt, theo chó ăn phân. Bọn ta theo tên Can Cấu Vu này từ Báo Tử nhai, lại đến Ngũ Lão phong, vàng bạc không có vào tay, hai lần xuất hành đều gặp phải sát tinh giết chết huynh đệ mình.

Một người khác cũng góp tiếng :

- Dứt khoát chúng ta mặt dày mày dạn đi tìm Trương gia đi!

Phương Tiểu Ngọc cười cười hỏi :

- Có phải bọn mi muốn tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu chăng?

Người đó đã thu lại thanh đao nói :

- Cô nương chắc biết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đang ở đâu?

Mím cười, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Làm sao không biết, lần trước khi ta trở về thôn Lão Kim Khoáng biết được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đang trấn giữ Lục Bàn sơn ở phía Bắc.

Người đó bèn nói với mười tên còn lại :

- Đi thôi, các anh em, tìm đầu lĩnh đi! Lần trước bọn ta theo Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao, đã từng cắt đứt với họ Trương rồi. Lần này còn mặt mũi nào tìm đến nữa, chỉ e họ Trương coi thường chúng ta.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Thì ra Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao từng có liên thủ với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Điều này ta chưa nghe qua.

Người đó lại nói :

- Đáng tiếc. Mã đầu lĩnh đã chết bởi Diêm Vương tha rồi.

Phương Tiểu Ngọc hỏi :

- Đã liên thủ với nhau, tại sao đôi bên lại chia tay?

Hán tử đó kể :

- Mùa thu năm trước, đầu lĩnh Trương gia kéo theo tất cả người trong Báo Tử nhai đi về phía Bắc, đến nơi ngăn chặn cướp cát vàng của bọn đãi vàng. Nhưng lúc chia chác Trương gia và Mã gia ý kiến bất đồng. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nguyên là cường khấu từ phía Bắc kéo xuống, lòng dạ lang sói, thủ đoạn ác độc, vô công lại cao. Mã gia bọn ta đành phải nhường nhịn hần. Báo Tử nhai vốn là căn gốc của Mã gia, trong lúc người tức giận đã kéo toàn binh mã trở về Báo Tử nhai.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Các vị Lục Bàn sơn cứ yên tâm lên đường. Họ Trương vốn chỉ có oán thù với Mã Bộ Cao, có lẽ đối với các vị không tính toán. Huống hồ Hắc hổ Mã Bộ Cao chết rồi, đối với Trương gia càng an tâm hơn nhiều.

Người khác hỏi :

- Phương cô nương có nguyện ý đưa bọn ta đi Lục Bàn sơn không?

Phương Tiểu Ngọc mỉm cười nói :

- Ta đang muốn đi tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đây. Lần trước khi đi qua Lục Bàn sơn, đúng lúc hần không có ở đó. Âu Dương Lượng tên chồng lùn của ta, chỉ sợ sau khi ta gặp họ Trương rồi thay lòng đổi dạ nên gấp rút kéo ta đi đến thôn Lão Kim Khoáng. Ngày nay may mắn dựa vào thân phận quả phụ danh chánh ngôn thuận, đi một chuyến gặp hảo hán Trương Diệu oai hùng đó!

Bọn chúng bàn luận vài câu rồi cười ha hả, phò Phương Tiểu Ngọc trở về trên Ngũ Lão phong.

Đám người trở lại sơn trại là vì Phương Tiểu Ngọc muốn lấy ngựa của ả.

Đương nhiên đám thổ phỉ cũng thu thập tất cả hành lý, đồ đạc mang được vác được, chúng đều mang đi sạch.

* * * * *

Khi bọn người Kim Tiểu Sơn đến thôn Quá Sơn Lãnh, trời đã sắp tối. Đi một mạch thẳng đến trước cửa nhà Biễn Hòa, vết thương bị tên bắn của Kim Tiểu Sơn cứ chảy máu đen, chàng đang lo lắng mũi tên có độc. Đồng ngũ gia đang đi bên cạnh thở hổn hển, vết thương bên hông tương đối trầm trọng, ngay cả lớp khăn băng bó cũng nhuộm đầy máu.

Gõ cửa nhà họ Biễn, ra mở cửa chính là Biễn Hòa. Lão thấy bộ dạng nhếch nhác như vậy của bốn người, bất giác kinh hoàng hỏi :

- Có phải gặp đám thổ phỉ đó không? Tình hình thế nào?

Đồng ngũ gia lắc đầu than, nói :

- Biễn lão, quả thật một lời khó nói hết, may mà có thể bảo toàn được tính mạng trở về, coi như Phật Trời đã phò độ!

Biễn Hòa vội xòe tay ra mời, nói :

- Bốn vị mau vào nhà ngồi đi!

Trong gian phòng chính đã đốt đèn. Dưới ánh đèn Biễn Hòa nhìn thấy Đồng Ngũ gia và Kim Tiểu Sơn khắp người nhuộm máu, lập tức coi kỹ vết thương của hai người rồi mới nói với Kim Tiểu Sơn :

- Máu tuy chuyển màu đen nhưng vết thương không có độc, chỉ cần nước thuốc rửa sạch vết thương là vô sự.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy, lòng đã thấy an tâm, vội đa tạ không ngớt.

Biển Hòa bảo người nhà nấu một nồi nước sôi. Ông cho mấy thứ thuốc và nấu lại, lúc này mới nói với Đồng ngũ gia rằng :

- Chờ rửa sạch vết thương, rắc thuốc bột lên trên, sáng sớm ngày mai giảm phân nửa đau đớn.

Tối đêm đó, Kim Tiểu Sơn còn đem thuốc đã mua cho đại thúc của mình, thỉnh Biển Hòa xem qua một lượt.

Biển Hòa thấy Kim Tiểu Sơn mua nhiều như vậy, bất giác cười khanh khách nói :

- E rằng phải uống nửa năm mới hết, Kim tiểu đệ quả thật rộng rãi.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Chỉ cần chữa được bệnh cho đại thúc, tốn thêm nhiều ngân lượng nữa tiểu tử cũng cam tâm!

Biển Hòa gật đầu nói :

- Mắt sư tử, lỗ tai dài, mặt đầy vẻ trung hậu. Kim tiểu đệ quả là một người thành thực. Thủy lão nhân có thể tìm được một truyền nhân như vậy quả đúng người rồi. Chỉ đáng tiếc...

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ đáng tiếc cái gì?

Biển Hòa thoáng ngừng, rồi mới nói tiếp :

- Cũng được, ta nói thật với Kim huynh đệ.

Lúc này Biển Hòa với sự giúp sức của Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên, vừa rửa vết thương cho Đồng ngũ gia, vừa nói với Kim Tiểu Sơn rằng :

- Bệnh lao của Thủy đại thúc của đệ vĩnh viễn không thể hồi phục!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe sững sờ, nói :

- Lẽ nào, những thuốc này...

Biển Hòa đứng thẳng người lên, nhìn Kim Tiểu Sơn mới nói :

- Phổi của một người đã hư nát, chỉ có thể dùng thuốc khổng chế để không biến thành tình trạng ác tính, ngoài ra ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng, như vậy có thể sống được. Nhưng muốn tại chỗ phổi nát trở thành nguyên trạng, e rằng thần tiên cũng bó tay.

Đồng ngũ gia thở dài nói :

- Không biết Thủy lão đầu vì sao mang bệnh này. Bản lãnh cao thâm như lão tại sao lại mắc loại bệnh này. Quả thật khiến người ta khó hiểu.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta cũng không biết, hơn ba năm trước khi gặp Thủy đại thúc, lão đã thoi thóp thở trong khách điếm. Đến nay lão cũng chưa hề nói qua làm sao mắc phải căn bệnh “Phú quý” này! Ta đương nhiên cũng không dám hỏi nhiều.

Thoáng chốc Biển Hòa cũng đã rửa sạch vết thương cho Kim Tiểu Sơn, rồi băng bó lại, mới mời bốn người dùng cơm.

Kim Tiểu Sơn nói với Biển Hòa :

- Bọn thổ phỉ lần trước đã từng đến đây đánh cướp. Về sau, tuyệt đối không dám đến nữa.

Biển Hòa vừa nghe cười nói :

- Có phải Kim huynh đệ đã đuổi bọn thổ phỉ đó đi rồi!

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Thế thì không có, nhưng vãn bối đã cảnh cáo trước mặt chúng sau này không được đến thôn Quá Sơn Lạnh. Tên đầu lĩnh đó đã gặt đầu đồng ý.

Kỳ thực, Kim Tiểu Sơn làm sao biết được Can Cấu Vu đã bị Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc giết rồi, và đám thổ phỉ cũng theo Phương Tiểu Ngọc đi đến Lục Bàn sơn ở phía Bắc, nương nấu vào Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Biển Hòa nghe lời nói của Kim Tiểu Sơn rất lấy làm cao hứng, liên tiếp gặt đầu đa tạ không ngừng.

* * * * *

Từ thôn Quá Sơn Lạnh trở về thôn Lão Kim Khoáng phải đi trên bảy mươi dặm đường núi. Có mấy nơi phải vượt qua sông Kim Sa hà.

Khi ánh trời chiều nhuộm đỏ lá cây rừng, đã vừa thấy thôn Lão Kim Khoáng ở phía xa xa.

Kim Tiểu Sơn lòng phấn chấn nói với Đồng ngũ gia rằng :

- Tất cả kinh sợ hiểm nguy trên đường coi như được giải trừ hết cho Ngũ gia rồi. Điều tiếc nuối duy nhất là vết đao bên hông của ngũ gia, không biết Thủy đại thúc nhìn thấy có mắng ta một trận không?

Đồng ngũ gia cười nói :

- Đây không thể trách huynh đệ. Ai ở thời điểm đó cũng khó tránh khỏi sơ sót, huống hồ huynh đệ chỉ có một mình.

Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên cũng cười nói với Kim Tiểu Sơn :

- Đi chuyến này đến phủ Thượng Xuyên, quả thật mở mang không ít kiến thức. Võ công của Kim huynh đệ khiến hai người bọn tôi khâm phục cực kỳ. Khi rảnh rồi, không biết Kim huynh có vui lòng chỉ giáo bọn tôi vài chiêu không?

Bốn người vừa đi vừa nói đã vào thôn Lão Kim Khoáng.

Đồng ngũ gia nói với Kim Tiểu Sơn :

- Nhờ Kim huynh đệ nói với Thủy đại thúc, đêm nay Đồng ngũ gia bày tiệc rượu tại tửu điểm họ Tiền, mời lão nhân gia giá lâm.

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Nhất định kiếm một bữa cơm với Ngũ gia.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đi vào gian nhà tranh Kim Ký tiêu cục, vừa cao hứng nói :

- Đại thúc, đại thúc. Tiểu Sơn về rồi.

Không ngờ trong nhà tranh không một bóng người, khiến Kim Tiểu Sơn vô cùng ngạc nhiên. Chàng lập tức chạy ra khỏi nhà tranh, vào trong tửu điểm Tiền gia, đã thấy Tiền Phụng bước ra mỉm cười nghênh đón.

Xem tiếp hồi 13 Kim Tiểu Sơn đến Quan gia trang

13. Hồi 13 Kim Tiểu Sơn Đến Quan Gia Trang

- Huynh! Huynh! Chân của huynh có máu!

Kim Tiểu Sơn nhìn vào chân mình nói :

- Đi đường không cẩn thận bị gai rừng đâm phải.

Tiền Phụng đưa hai tay ra giữa chừng, vội thu trở về, mặt lộ vẻ e thẹn, hỏi :

- Đau lắm không?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Một chút vết thương không trở ngại gì. Cô nương không thấy ta về đây sao? Nhưng ta muốn hỏi cô nương, đại thúc ta đâu? Tại sao không thấy đại thúc và Thủy nhị tiểu đệ?

Tiền Phụng nói :

- Không gặp đại thúc khiến huynh hốt hoảng như vậy. Đừng sợ, đại thúc của huynh chạy không khỏi, cũng mất không được. Trước mắt đang hàn huyên với phụ thân của muội trong nhà sau.

Kim Tiểu Sơn thở phào một cái rồi vội vã đi vào trong tửu điếm.

Tiền Phụng đứng phía sau chàng thấp giọng gọi :

- Kim đại ca!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên ngoảnh đầu lại nhìn, mỉm cười nói :

- Mấy ngày không gặp, nàng biến thành lễ phép quá vậy?!

Tiền Phụng trề môi đỏ hồng nói :

- Muội vốn không phải kẻ thô tục.

Kim Tiểu Sơn lim dim đôi mắt, mỉm cười nói :

- Nhớ lại đêm đó, trước mặt mọi người, cô nương nói những lời không tốt về ta, cho ta là hạng không ra gì. Quả thật khiến tiểu sinh này sợ hãi mà không dám lĩnh giáo.

Tiền Phụng cười khúc khích nói :

- Kim ca giống như vàng dải từ Kim Sa hà lên. Không sợ lửa đốt luyện, muội nói có đúng không?

Mắt vẫn giữ nụ cười, Kim Tiểu Sơn đi vào bên trong tửu điếm. Đúng lúc gặp Tiền chương quỳ, nghe nói Đồng ngũ gia đến nên vội chạy ra chào hỏi.

Lúc này gặp Kim Tiểu Sơn đi đến, vội chỉ tay phía sau nói :

- Thủy lão huynh đang nhớ nhung huynh đệ. Lão cứ lăm bắm: huynh đệ quá non nớt nên không yên tâm. Mau đi thăm lão đi.

Kim Tiểu Sơn chạy ra phía sau. Tiền chương quỳ đã đi ra phía ngoài. Lão thấy Đồng ngũ gia chống gậy ngồi nghiêng trên ghế, bất giác kinh hoảng hỏi :

- Ngũ gia, sao vậy? Sơn lộ không bình an, có phải gặp bọn thổ phỉ?

Đồng ngũ gia thở dài nói :

- Cũng không phải đám thổ phỉ lớn lao lợi hại gì, chỉ có mười mấy tên giặc cỏ mà thôi.

Tiền chương quỳ ngoảnh nhìn Tiền Phụng, kinh dị chỉ vào phía sau nói :

- Dĩ nhiên Kim huynh đệ của Kim Ký tiêu cục, giống như đại thúc của hần nói còn quá non nớt phải không?

Đồng Ngũ gia lắc đầu nói :

- May mà thôn Lão Kim Khoáng này còn có Kim Ký tiêu cục. nếu không phải Kim huynh đệ có bản lĩnh cao cường, lần đi này chỉ e mạng già này đã xong rồi.

Tiền Phụng bước lên hỏi :

- Nói vậy, vết thương trên chân của Kim Tiểu Sơn là...

Đồng Bắc Đầu đang đứng bên cạnh nói :

- Dưới sáu mũi tên bắn ra cùng một lúc, hần có thể vọt lên hai trượng tránh khỏi, chỉ trúng một mũi tên vào chân. Đó đã là bản lĩnh cao cường rồi.

Tiền Phụng kinh ngạc nói :

- Thì ra Kim ca bị trúng tên.

Rồi vội hỏi Đồng Bắc Đẩu :

- Thương thế có trầm trọng lắm không?

Về quan tâm lo lắng hiện trên nét mặt, Đồng Bắc Đẩu đáp :

- Hẳn ngay cả gậy cũng không chống mà đi bộ về. Làm sao nghiêm trọng cho được. Cô nương tại sao quan tâm đến hẳn như vậy?

Tiền Phụng tròn xoe đôi mắt hỏi lại :

- Quan tâm thì có gì xấu. Mi thắc mắc để làm gì?

Mấy người Đồng ngũ gia cười ha hả, nhìn Tiền Phụng ngoe nguẩy bước đi.

Ngũ gia lúc này mới nói với Tiền chưởng quầy :

- Con gái của lão quả thật có tầm nhìn.

Cười nhạt một tiếng, Tiền chưởng quầy nói :

- Ta thấy a Phụng có ý, mà Kim Tiểu Sơn lại vô tâm. Giữa họ có lẽ không có kết quả gì đâu.

Đồng ngũ gia cười cười nói :

- Mai duyên phận đến rồi, giống như Kim Sa hà tràn ngập không ai ngăn cản nổi. Đến lúc đó, ông phải tìm ta làm mai mới được.

Tiền chưởng quầy lẩm bẩm nói :

- Còn xa vời lắm, khó hi vọng.

Đồng ngũ gia lúc này mới nói với Tiền chưởng quầy :

- Đêm nay làm cho ta vài món thức ăn. Ta phải chân tình mời hai thúc diệt họ.

Tiền chưởng quầy vừa nghe, lập tức bảo Tiểu Ngũ Tử :

- Mau dọn nhà bếp chuẩn bị.

* * * * *

Chung quanh một chiếc bàn con, tổng cộng có tám người ngồi. Thủy Hành Vân và con trai Thủy Nhị ngồi một bên, phụ tử Tiền chưởng quầy ngồi một bên. Đồng ngũ gia đặc biệt an bài Kim Tiểu Sơn ngồi ở góc bàn bên cạnh Tiền Phụng. Chỉ cần thoáng chút so vai, nghiêng đầu, hai người có thể đưa mắt nhìn nhau. Ngoài ra Đồng Bắc Đẩu và Đồng Đại Niên, hai người ngồi dưới cuối bàn, chuyên lo châm rượu.

Giữa bàn tiệc, Thủy Hành Vân nói với Đồng ngũ gia :

- Nếu qua một ngày nữa các vị không về, lão sẽ đi một chuyến đến phủ Thượng Xuyên. Lời này ta vừa nói với Tiền chưởng quầy, trước khi quý vị trở về.

Đồng ngũ gia nói :

- Dung cho Đồng lão ngũ này nói câu nói từ trong gan ruột. Nếu không phải quý tiêu cục giúp đỡ. Đừng nói mối thù sáu nhân mạng của gia huynh khó cách nào báo phục. Ngay cả ba người thúc diệt của chỉ e rằng không về được. Nên lão muốn tặng thêm một ít hoa hồng phí bảo tiêu mong Thủy lão huynh không chối từ.

Thủy Hành Vân cười ha hả lắc đầu nói :

- Bảo tiêu có quy củ, giá cả đã định rồi, hai bên đều đồng ý. Đêm nay dùng bữa cơm, rượu của Ngũ gia coi như mọi người đều vui vẻ. Nếu về sau có cần đến Kim Ký tiêu cục xin chiếu cố nhiều một chút là được rồi.

Tiền chưởng quầy cũng cười nói :

- Chỉ cần Kim Ký tiêu cục còn, về sau nhị vị phải bận rộn nhiều rồi.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đem sự việc trên đường kể qua một lượt. Chỉ nghe Tiền Phụng “Á” lên một tiếng, tình cảm lo lắng yêu thương bộc lộ hẳn ra ngoài.

Lúc Kim Tiểu Sơn kể đến đoạn Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc, Tiền Phụng tròn xoe đôi mắt hỏi lại :

- Thiên hạ có hạng nữ nhân này sao? Quả thật đáng sợ!

Thủy Hành Vân dần mạnh đôi đũa xuống nói :

- Hạng nữ nhân như Phương Tiểu Ngọc này mới đúng là sóng ngầm ngoài biển khơi, chìm chết không biết bao nhiêu người. Không biết ả dùng biện pháp gì khiến tên quan phủ ngu muội đó thả ả ra, chỉ chém đầu Âu Dương Lượng, chồng của ả mà thôi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ gặp lại ả, lúc đó tiểu diệt giết chết không tha!

Tiền Phụng lắc lắc đầu nói :

- Huynh tốt nhất đừng gặp lại nữ nhân này nữa. Nhớ lại hôm đó phu thê ả hai người đến đây thu mua cát vàng. Nhìn thấy ả dáng điệu đoan trang, má hồng mắt biếc, thanh âm như chim hoàng oanh, yếu điệu dịu dàng, nào giống...

Những tiếng tiếp theo có lẽ khó nghe, chưa nói ra khỏi miệng, Tiền Phụng đã xấu hổ đỏ mặt, không tiếp lời.

Thủy Hành Vân nói :

- Trên giang hồ không thiếu nữ nhân bắn thủ, trên giang hồ cũng có hạng đồn mạt. Đừng thấy dáng dấp người ta như bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, một mai đi vào con đường tăm tối, sẽ hoàn toàn biến đổi. Nếu bảo ả dời đến ở gần nhà của cô nương, cô nương cũng bị ảnh hưởng theo, không sai!

Mọi người cho rằng Thủy Hành Vân uống rượu say, phát điên rồi đều trợn mắt nhìn lão.

Thủy Hành Vân lại nói tiếp :

- Thế nào, các vị không tin sao? Đương nhiên ở trong núi non này rất khó gặp, chỉ có ả Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đã khiến các vị lưu luyến. Nhưng nếu các vị thường qua lại nơi chốn phồn hoa đô hội, Thủy mỗ bảo đảm hạng nữ nhân như vậy có đến hơn phân nửa. Đến lúc đó các vị tự nhiên nhìn quen, không thấy kỳ quái nữa.

Khi tám người vừa ăn vừa đàm luận thì bên bờ Kim Sa hà đã kéo đến hơn ba mươi người đãi vàng. Họ nghe tin Đồng Ngũ gia trở về nên mới chạy đến đây.

Thủy Hành Vân nhìn thấy người đầy cả phòng, lão bèn dẫn Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị về Kim Ký tiêu cục.

Ba người vừa rời khỏi, tửu điểm Tiền gia càng náo nhiệt.

Đồng ngũ gia lấy trong túi ra một bảng danh sách, số lượng cát vàng mỗi người giao ra, đổi bạc thế nào ở phủ Thượng Xuyên, giao lại rõ ràng cho mọi người.

Mọi người biết Kim Tiểu Sơn bảo tiêu chuyển này đi về chỉ nhận hai lượng bạc. Ai nấy đều cảm động, không ít người đãi vàng là kẻ đơn thân độc mã, nên sau khi họ nhận được ngân lượng, ngay đêm đó tụ tập ở tửu điểm Tiền gia đánh bạc.

Còn Kim Tiểu Sơn vừa về đến nhà đã vội sắc thuốc cho đại thúc, Thủy Nhị cũng đã khỏe nhiều. Hắc tuy có chút khù khờ nhưng cũng biết giúp Kim Tiểu Sơn làm những việc lặt vặt.

Khi hai người đang cúi đầu thổi lửa sắc thuốc, Kim Tiểu Sơn thấp giọng hỏi Thủy Nhị :

- Thủy đệ, ta cứ muốn hỏi nhà của các vị ở đâu? Trong nhà còn có mấy người tử như nói tân mẫu của tiểu đệ.

Không ngờ Thủy Nhị một mực lắc đầu nói :

- Mẫu thân đệ không cho nói, phụ thân đệ cũng cấm đệ không cho đệ nhắc đến. Cho nên đệ không dám nói với Kim đại ca!

Kim Tiểu Sơn lại cúi đầu thối lửa vù vù, ngược mặt nhìn lên thấy gương mặt Thủy Nhị thống khổ, bộ dạng không khác gì đại thúc. Thế là chàng nhớ tới lời nói của Biển Hòa, lão nói :

- Đại thúc có bệnh quý thường. Ý của bệnh này là sợ vợ. Việc này tự mình không thể nói ra, chả trách đại thúc không vui.

* * * * *

Có câu nói: “Danh tiếng của người, bóng mát của cây”. Đừng coi thường Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng này là một gian nhà tranh đơn sơ, nhưng số cuộc làm ăn của nó không kém gì đại tiêu cục mở ở kinh sư.

Sáng sớm hôm sau, Kim Tiểu Sơn vừa mới kéo cánh cửa gỗ nhà tranh, trước mặt đã đứng sẵn một lão nhân gia. Nhìn kỹ lão nhân này thấy đội một cái nón bốn góc màu đen tuyền, để bím tóc dài gần một thước đã hoa râm. Chòm râu dê phát phơ, hai tay khoanh trước ngực ba nét nhăn sâu trên trán. Thấy Kim Tiểu Sơn mở cửa, đôi mày nhướng lên, khiến nếp nhăn càng sâu.

Kim Tiểu Sơn trước tiên ngạc nhiên hỏi :

- Lão gia tìm ai?

Lão nhân cười ha hả nói :

- Tìm các vị. Ta đến từ sớm nhưng biết tiểu huynh đệ đêm qua mới về, nên ta không gõ cửa.

Xòe tay ra nhường lối, Kim Tiểu Sơn nói :

- Mời lão gia vào.

Khom lưng cúi đầu, lão nhân bước vào trong nhà cỏ, thấy bên vách nhà đang có hai người nằm ngủ, đương nhiên là Thủy Hành Vân và Thủy Nhị con của lão.

Thủy Hành Vân vẫn không ngồi dậy, chỉ thản nhiên nói :

- Có phải có mối làm ăn đến phải không?

Kim Tiểu Sơn bước lại thấp giọng nói :

- Lão nhân gia này đến cửa sớm lắm! Lão chờ đợi ngoài cửa, đại khái là tìm chúng ta bảo tiêu.

Lão nhân đã cười nói :

- Đúng! Đúng vậy! Đang muốn tìm Kim Ký tiêu cục giúp đỡ.

Thủy Hành Vân nói :

- Ta dường như chưa gặp qua lão?

Lão nhân cười ha hả nói :

- Không sai! Ngay cả Kim Ký tiêu cục hai người mở ở nơi này ta cũng vừa mới nghe đêm qua. Lão gia vừa nghe ta nói đã bảo ta đến đây.

Thủy Hành Vân nhướng mày gương mặt hốc hác, nhíu lại hỏi :

- Lão gia các hạ? Lão là nhân vật thế nào?

Lão nhân đưa tay vuốt râu, cười nói :

- Không phải nhân vật danh tiếng gì, nhưng người ở thôn Lão Kim Khoáng này, ai nấy đều biết là Quan Kim Quan đại gia.

Thủy Hành Vân nói :

- Bọn ta trú ngụ ở đây cũng đã lâu sao không nghe nói đến trong trấn có họ Quan Quan đại gia?

Cười ha hả, lão nhân đó nói :

- Trang trại của lão gia không nằm ở trong thôn. Từ đây đi về phía bắc có đồi Lạc Phụng, phía sau đồi có một dãy nhà ngói. Đó chính là trang trại của Quan gia.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Gần thôn Lão Kim Khoáng có trang trại lớn như vậy sao không nghe Tiền chưởng quầy nói qua. Mới nghe lão nói, quả thật không dám tưởng tượng.

Lão nhân nói :

- Quan gia trước nay không qua lại với người trong thôn Lão Kim Khoáng, dù có gặp mặt cũng chỉ gật đầu chào hỏi. Đối với người trú ngụ trong thôn Lão Kim Khoáng, Quan gia cũng không dò hỏi.

Thủy Hành Vân mặt lạnh như tiền nói :

- Quan gia có kinh doanh mua bán gì?

Vừa nhắc đến chuyện này, lão nhân dương dương tự đắc nói :

- Kinh doanh của Quan gia đó là việc nhiều năm về trước. Giờ đây Quan gia không làm gì cả. Nhưng người trong thôn Lão Kim Khoáng đều biết đất đai chung quanh đây đều thuộc quyền sở hữu của Quan gia.

Thủy Hành Vân nói :

- Quan gia muốn Kim Ký tiêu cục của ta bảo tiêu vật gì? Đưa về đâu?

- Ta chỉ phụng mệnh đến để mời người, bảo tiêu vật gì, ta không biết.

Thủy Hành Vân chậm rãi nhắm mắt nói :

- Thế thì do tiểu tử mi đi một chuyến xong rồi trở về, chúng ta thảo luận một chút sẽ trả lời.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, cười nói với lão kia rằng :

- Đi thôi, lão gia! Xong rồi, ta còn phải sắc thuốc cho đại thúc ta dùng nữa!

Hai người vừa bước ra khỏi nhà tranh. Tiền Phụng trước mặt đang đi thẳng về hướng này.

Lão nhân lẩm bẩm nói :

- Nữ tử của Tiền lão đầu đã lớn như vậy rồi!

Tiền Phụng cười hỏi :

- Là Quan Phúc bá sao? Tìm Tiểu Sơn ca có việc gì?

Quan Phúc vuốt râu cười nói :

- Là lão có việc. Phụ tử ngươi vẫn khỏe chứ?

Tiền Phụng mỉm cười nói :

- Phụ thân con vẫn khỏe, Quan Phúc bá muốn đến nhà con uống trà không?

Quan Phúc lắc đầu, Kim Tiểu Sơn đã nói với Tiền Phụng :

- Mau làm cho đại thúc ta mấy món thức ăn!

Tiền Phụng trề môi nói :

- Trong lòng huynh chỉ có đại thúc, yên tâm đi, thức ăn đã có từ sớm rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa đi, vừa ngoảnh đầu nói với Tiền Phụng :

- Đừng làm kinh động đại thúc còn đang ngủ đó!

Quay người trở về tửu điểm, Tiền Phụng nói :

- Huynh quả thật hiếu thuận còn hơn hài tử ruột!

* * * * *

Bậc thang cao nhẵn bóng toàn lót bằng đá xanh. Hai bên bậc thang trồng toàn hoa sơn trà, cao không đến hai trượng. Không đến rõ bao nhiêu bậc thang, Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhìn lại, quả thật kinh sợ ước khoảng cao hơn ba mươi trượng. Nhìn về phía trước, lại một dãy bậc thang lót bằng đá xanh, kế đó vòng qua đi xuống bên dưới.

Dưới chân núi không xa, màu lục sáng bóng lấp lánh, đang phản chiếu ánh sáng mặt trời buổi sớm. Nhìn kỹ đó chính là phòng ốc của ba dãy trang viện. Một dãy tường xây dựng ven theo dốc thung lũng. Trên đầu tường cũng lợp ngói lưu ly, trong sân còn có mấy cây thạch lựu, bao bọc bên ngoài là hàng dãy thủy trúc xanh lục.

Trong núi này còn có một trang trại rộng lớn hoa lệ, khiến người ta không ngờ được. Nếu không phải là nơi trú ngụ của bậc cự phú thì cũng là nhà ở của hoàng thân quốc thích.

Quan Phúc dẫn Kim Tiểu Sơn vừa đi vừa nói :

- Lão gia ta không thích nhiều lời, có việc gì chỉ nói dăm ba câu là xong. Đương nhiên tốt nhất người nói một câu, người đáp một câu.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Lão gia, việc này văn bối biết rồi!

Đang đi về phía trước, đột nhiên nghe phía cửa có tiếng chó sủa chói tai. Đã thấy một tráng hán hai tay cầm dây xích, mỗi đầu dây xích một con chó hung hăng, tổng cộng bốn con. Chúng hả miệng, chìa răng nanh, chồm lên muốn cắn vào Kim Tiểu Sơn.

Quan Phúc trầm giọng mắng :

- Kéo đi! Đừng để cản phải khách nhân.

Kim Tiểu Sơn không quan tâm đến bốn con chó hung dữ đó. Chàng một mặt theo Quan Phúc đi vào bên trong cửa lớn của dãy tường rào. Trước mắt nhìn thấy một vườn hoa nho nhỏ, một dãy suối chảy xuống, tụ lại trong sân vườn thành một hồ nước nhỏ. Kỳ hoa dị thảo, hương thơm ngan ngát. Dưới chân cầu cầu nhỏ, nước chảy róc rách, quan cảnh đẹp như tranh. Đúng là Đào Viên ngoài cõi thế.

Phòng ốc tuy không cao lớn, nhưng tinh tế đến không ngờ. Cột nhà, khung cửa... đều chạm khắc rất tỉ mỉ, được lau chùi sạch sẽ đến mức màu đỏ của cây gỗ lóng bóng như một tấm gương đồng đỏ.

Trên đại đình, một lão nhân và một lão phụ đang ngồi. Lão phụ đang bưng một chén trà nhỏ thắm giọng, người nam trong tay đang cầm tẩu thuốc. Nhìn kỹ tẩu thuốc đó chính làm bằng vàng. Bao đựng sợi thuốc cũng có treo một ngọc bội trên khắc chữ thọ. Hai người đều mặc quần áo bằng gấm, thấy Quan Phúc dẫn chàng trai trẻ tuổi vào, đã chỉ chiếc ghế bên cạnh nói :

- Mời khách dùng trà!

Quan Phúc lập tức ra đứng phía sau lưng rồi nói :

- Phía trên là lão gia nhà ta.

Kim Tiểu Sơn vội bước lên thi lễ, nhưng lão nhân tóc muối tiêu ngồi trên ghế, khoác tay nói :

- Mi là người mở tiêu cục ở thôn phía trước phải không?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Chính là tại hạ!

Lão nhân vừa nhồi thuốc, vừa nói :

- Nghe nói mi đã giúp bọn đãi vàng bảo tiêu một chuyến, giết không ít thổ phỉ, có việc này không?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Có việc này!

Lão nhân lúc này mới nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn một hồi, rồi nói :

- Ta nghe nói, trong tiêu cục của mi chỉ có ba người, một phụ một tử và mi phải không?

Kim Tiểu Sơn vẫn lạnh lẽo đáp :

- Đúng vậy!

Lão nhân đưa mắt nhìn lão phụ đang ngồi bên kia chiếc bàn gỗ đàn hương, hỏi rằng :

- Vạn nhất, đồ vật bọn mi bảo tiêu bị thất thoát. Thế thì bọn mi lấy cái gì để bồi thường cho người ta.

Kim Tiểu Sơn vốn chưa từng nghe qua chuyện này. Đột nhiên, nghe lão nói như vậy, quả thật giật mình. Chàng lim dim đôi mắt rồi thản nhiên đáp :

- Bất cứ đồ vật gì cũng không đáng giá bằng mạng người. Kim Ký tiêu cục của thôn Lão Kim Khoáng ai bảo tiêu là chiếu theo luật lệ của bốn tiêu cục.

Lão nhân truy hỏi :

- Bọn mi có luật gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Hàng còn người còn, hàng mất người mất chỉ có vậy thôi!

Lão nhân đột nhiên cười lạnh một tiếng nói :

- Mấy năm loạn lạc, giặc giã nổi lên như cỏ. Nói không ngại mi trách, vật ta muốn mi bảo tiêu, tuy không có giá trị liên thành, cũng đáng giá không ít vàng bạc. Vạn nhất, có điều sơ suất phải làm sao đây?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão gia đã không yên tâm, tại hạ thấy nơi này cũng có mấy vị hộ viện, sao không để tự họ giao hàng. Một có thể yên tâm, hai cũng có thể tiết kiệm được tiền bảo tiêu. Không phải lưỡng toàn kỳ mỹ sao?

Lão nhân nói :

- Ta vốn có thể tiết kiệm số bạc bảo tiêu lần này. Chỉ vì huynh đệ của ta hiện nay không ở đây. Nếu không làm sao tìm đến bọn mi? Hơn nữa bọn hộ viện này của ta không thể tùy tiện bỏ đi.

Kim Tiểu Sơn ngồi ghé xuống ghé nói :

- Lão gia muốn bảo tiêu vật gì?

Lão nhân nói :

- Một bức tượng bồ tát bằng vàng.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão gia nói như vậy đó tức là trân bảo hiếm thấy. Không biết muốn đưa về đâu?

- Lạc Dương thành ở kinh đô!

Kim Tiểu Sơn thản nhiên hỏi :

- Không biết quý phủ có ai đồng hành không?

Lão nhân lắc đầu nói :

- Ta nơi đây không có người đi. Bọn mi cứ đưa đồ vật đến nơi, rồi lấy biên nhận về là được rồi!

Kim Tiểu Sơn nhớ lại lời nói của Quan Phúc, muốn dứt khoát. Giờ đây, tất cả chàng đã minh bạch rồi. Hà tất gì ngồi ở nơi đây nói vòng vo. Bèn đứng dậy ôm quyền nói :

- Tất cả đã rõ ràng, tiểu tử phải trở về thương lượng với đại thúc. Nếu đại thúc quyết định, tại hạ sẽ đến đây hồi báo với tiểu gia.

Lão nhân không đứng dậy đưa tay nói :

- Tiễn khách!

Quả thật, Kim Tiểu Sơn trong lòng không có cảm tình với lão này. Chân chàng đã bước ra khỏi trang viện, miệng vẫn mím chặt. Nhưng trong lòng thầm mắng :

- Lão là hạng gì? Lại lạnh lùng kiêu ngạo. Bất quá là một lão gia được thời thế, có tiền của.

Quan Phúc tiễn Kim Tiểu Sơn đến cuối sơn đạo lót đá xanh đỏ, rồi cười ha hả nói :

- Ta hông tiễn mi nữa! Trở về thương lượng xong đến đây báo tin.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Nhiều lắm là đến quá trưa, tại hạ sẽ trở lại.

Khi Kim Tiểu Sơn trở về nhà tranh, đúng lúc nhìn thấy Tiền Phụng đang hầu hạ đại thúc uống thuốc. Thủy Nhị cũng đứng một bên, Thủy Hành Vân đang uống nửa chén thuốc, bèn dừng lại hỏi :

- Thế nào?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Họ Quan muốn đưa một tượng Bồ Tát vàng đến Lạc Dương. Lão lại không an tâm, chúng ta có thể bảo tiêu được không? Cho nên tiểu tử trở về hỏi đại thúc.

Thủy Hành Vân hỏi :

- Tượng Bồ Tát vàng hình dáng thế nào?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Theo họ Quan nói tượng Quan Thế Âm Bồ Tát mười cân vàng ròng, giá không nhiều. Nhưng chế tạo rất tinh tế. Quả là một vật hiếm thế!

Thủy Hành Vân cơ hồ làm rơi chén thuốc xuống đất, lão trợn tròn đôi mắt nhìn về phía xa, gương mặt mất hồn.

Kim Tiểu Sơn cũng kinh ngạc hỏi :

- Đại thúc, sao vậy?

Thủy Hành Vân thanh âm không rõ, lẩm bẩm :

- Tượng Bồ Tát vàng! Họ Quan! Lẽ nào...

Đột nhiên lão trầm giọng nói :

- Dùng cơm trưa xong, mi đến báo với họ Quan là chuyển bảo tiêu này, bọn ta chấp nhận.

Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

- Bạc bảo tiêu, chúng ta định lấy bao nhiêu.

Không do dự, Thủy Hành Vân nói :

- Bạc trắng năm ngàn lượng, thiếu một cắc không làm!

Tiền Phụng kinh hoảng nói :

- Ôi trời ơi! Đưa tượng Bồ Tát đến thành Lạc Dương mà lấy đến năm ngàn lượng, nhiều như vậy, làm sao xài cho hết!

Cười lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Tiền cô nương, nhờ cô bấm lại Tiền gia có rảnh rồi, ta có lời thỉnh giáo.

Tiền Phụng mỉm cười hỏi :

- Có phải đại thúc sẽ đi chuyến bảo tiêu này?

Không ngờ Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Chỉ một tượng Bồ Tát đó không cần đến ta đích thân xuất hành. Chỉ một mình Kim Tiểu Sơn cũng dư sức!

Kim Tiểu Sơn đang đứng bên cạnh giật mình nói :

- Đại thúc không đi một chuyến đến Lạc Dương hà tất gì lao nhọc suy nghĩ cho mệt.

Nhưng việc trong lòng Thủy Hành Vân làm sao Kim Tiểu Sơn biết được.

Ngay cả Thủy Nhị khờ khạo này cũng không hiểu được tâm sự của phụ thân hắn.

Thủy Hành Vân lại lẩm bẩm nói :

- Việc trong thiên hạ có thể xảo hợp như vậy không? Tổ bà nó! Chuyện đời khó đoán?

Trong mắt Kim Tiểu Sơn nhìn thấy, lúc này Thủy đại thúc bộ dạng như bức tượng đá, thực khiến người ta khó đoán ra trong lòng lão ẩn chứa bí mật gì? Đột nhiên Thủy Hành Vân nói với Kim Tiểu Sơn :

- Mi lập tức đi ngay đến nhà họ Quan, báo với họ chuyến bảo tiêu này bọn ta chấp nhận.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Trước tiên, thu bao nhiêu tiền đặt cọc?

Thủy Hành Vân quả quyết nói :

- Toàn bộ thu đủ.

Kim Tiểu Sơn hơi do dự nói :

- Nếu họ Quan không đồng ý?

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói :

- Đại thúc dự định bọn chúng đồng ý, mi đi đi!

Kim Tiểu Sơn vừa ra khỏi cửa, Thủy Hành Vân lại kêu chàng nói :

- Luôn tiện gọi phụ thân của Tiền Phụng qua đây!

Kim Tiểu Sơn “Vâng” một tiếng, lập tức ra khỏi nhà tranh.

Bên ngoài tửu điểm Tiền gia, Kim Tiểu Sơn đứng lúc gặp Tiền Phụng, vừa nói với nàng :

- Đại thúc ta muốn gặp Tiền chương quây, phiền cô nương gọi một tiếng.

Tiền Phụng chớp chớp đôi mắt đẹp, hỏi :

- Huynh đi đâu vậy?

Tay chỉ về phía Bắc thôn Kim Khoáng, Tiểu Sơn nói :

- Ta có việc muốn đến nhà Quan gia.

Cười khúc khích Tiền Phụng nói :

- Kim ca chờ một lát, muối lớn như vậy mà chưa từng đến nhà Quan gia, huynh cho muối đi xem một chuyến được không?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo đáp :

- Có gì mà xem! Nhiều lắm là phòng ốc lớn, lửa ngựa nhiều, ăn ngon, mặc đẹp. Nhưng bọn giàu có lắm tiền nhiều của đó vẫn phải một ngày ăn ba bữa, cao lắm là ăn ngon một chút. Nếu muốn ăn nhiều hơn thường nhân thì ngay cả ông trời cũng tức giận, cho bọn chúng sinh ra bệnh tật rồi vong mạng. Cô nương không thấy người nghèo luôn luôn sống dai hơn các đại gia nhiều tiền của sao?

Tiền Phụng trẻ môi nói :

- Muội muốn theo huynh đi xem, nhưng tại sao huynh lại cần nhàn một trận vậy?

Tiền chương quây mỉm cười, từ bên trong bước ra nói :

- Sao không vào trong điểm?

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói :

- Tiền chương quây đến đúng lúc quá. Đại thúc của văn bối muôn nói vài câu với người, thỉnh lão đi một chuyến.

Tiền chương quây gật đầu nói :

- Ta đang rảnh rỗi, qua đó nói chuyện phiếm cũng tốt.

Kim Tiểu Sơn đi về phía bắc, Tiền Phụng đi sát phía sau.

Tiền chương quây quay mặt lại, bắt giắc hỏi :

- Ủa! Các người đi đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn quay đầu lại, thấy Tiền Phụng đi theo cũng ngạc nhiên sững người.

Tiền Phụng lại cười nói :

- Phụ thân! Con theo Kim ca đến nhà họ Quan.

Không ngờ Tiền chương quây một tay kéo Tiền Phụng gấp gấp nói :

- Mau trở về! Người của thôn Lão Kim Khoáng không ai được đến nhà họ Quan. Từ nhỏ ta đã dạy con sao lớn lên con không nghe lời?

Tiền Phụng nũng nịu nói :

- Con theo Kim ca đi xem xem có quan hệ gì?

Vốn Kim Tiểu Sơn không muốn Tiền Phụng theo mình. Nghe được lời của Tiền chương quây khiến chàng kiêu kỳ nói :

- Tiền chương quây, lão đừng gọi Tiền cô nương trở về. Theo văn bối đến Quan gia thì có gì không được?

Tiền Phụng thích thú nói :

- Phụ thân! Người có nghe không. Kim ca tình nguyện đưa con đi!

Tiền chương quây do dự một hồi...

Vì lão nghĩ :

“Họ Quan kia đã ba mươi năm sống thần mật ở phía Bắc thôn Lão Kim Khoáng này. Năm xưa, dòng Kim Sa hà từ đó chảy qua, không ít người đãi vàng trú ngụ ở đây. Lúc đó mọi người đều biết...”

Tiền chương quây còn chưa suy nghĩ tiếp nữa vì lão nghĩ đến một việc thứ hai khiến lão vui mừng, đương nhiên đó là việc con gái lão và Kim Tiểu Sơn. Nếu ngày tháng sau này hai người thường qua lại với nhau, tiểu tử Kim Tiểu Sơn sớm muộn cũng biến thành gia tể nhà mình.

Suy nghĩ đến đây, Tiền chương quây lập tức buông tay. Nhưng lão vẫn dặn dò cẩn thận :

- Tiểu Phụng, con đi với Tiểu Sơn ta rất an tâm. Đến nhà họ Quan, để Tiểu Sơn vào trước con mới có thể theo vào. Đừng để mất mặt ở nhà người ta.

Tiền Phụng nói :

- Phụ thân yên tâm đi! Con biết kẻ buôn bán như mình, không đáng để trong mắt của nhà giàu họ Quan kia. Nhưng “cọp chết để da người chết để tiếng”. Con lại không phải đi trộm đi cướp. Họ Quan kia dù có ngang ngược cũng làm gì được con?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đi theo văn bối bọn họ cũng không làm gì được Phụng cô nương.

* * * * *

Lại thấy những bậc thang đá lót bằng đá xanh khúc khuỷu. Hoa sơn trà nở tuyệt đẹp.

Leo lên đến đỉnh đồi nhỏ. Tiền Phụng trợn mắt, há hốc miệng xuýt xoa nói :

- Nơi này còn có một trang viện to lớn, đẹp đến như vậy sao?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Nhà cao, lầu rộng, đêm ngủ cũng chỉ mấy khắc. Ruộng tốt vạn mẫu, một ngày chỉ cơm ba bữa. Có gì tốt mà khoa trương!

Hai người thuận theo bậc thang đá đi xuống, từ hai hướng xông ra hai con chó dữ.

Tiền Phụng “Á” một tiếng, ôm chặt cánh tay Kim Tiểu Sơn.

Hai con chó dữ hung hăng to bằng con trâu nhỏ, hàm răng trắng nhe ra trông thật dữ tợn.

Kim Tiểu Sơn một tay đỡ lấy Tiền Phụng, một tay rút Diêm Vương thoa ra.

Kim Tiểu Sơn chưa kịp mở bao vải thì một con chó đã phóng đến trước mặt hai người.

Diêm Vương thoa đột ngột đâm lên, Kim Tiểu Sơn cơ hồ miệng chạm miệng với con chó dữ đó. Nhưng con vật đột nhiên bị lôi hai con mắt ra ngoài. Ngay trán nó đã bị Diêm Vương thoa đâm thủng một lỗ. Tay phải chàng vung lên, con vật bay bổng lên không, rơi xuống chạm vào thân con chó kia.

Con chó còn lại lập tức xông vào Kim Tiểu Sơn. Chàng đưa chân phóng một cước vào bụng con chó. Con vật lăn xa bốn năm trượng.

Chó dữ tru diên cuồng đang muốn xông lên lần nữa. Nhưng nó chưa gượng dậy đã nằm cụp xuống đất.

Thu hồi Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn lấy miếng vải lau vết máu trên thoa cất đi, rồi chàng thản nhiên nói với Tiền Phụng :

- Khiến cô nương giật mình rồi!

Tiền Phụng giận nói :

- Chó dữ cắn người, chủ nhân cũng không lộ diện. Thật đáng ghét!

Đột nhiên từ trong khoảng rừng bên cạnh xuất hiện một đại hán. Hắn lạnh lẽo nói :

- Tiểu tử này hại chết hai con chó khôn của ta, tại sao lại còn trách bọn ta không đến?

Kim Tiểu Sơn nhìn qua thì thấy một đại hán râu rậm. Hai tay cầm hai sợi dây xích đang sải bước đi tới. Chàng lập tức hỏi :

- Có phải các hạ thả chó cắn người?

Đại hán ngạo nghễ nói :

- Nhiệm vụ bên mình, bắt đắc dĩ thôi.

Kim Tiểu Sơn quả thật đang tức giận vô cùng. Chàng lạnh lẽo nói :

- Ta đến đây là do Quan lão gia của bọn mi mời ta đến. Mi lại tự tiện thả chó hại người. Thật quá vô lý!

Đại hán trợn tròn đôi mắt, hừ lạnh một tiếng nói :

- Tiểu tử nhóc, mi có gì cao cường để xem họ Chu này đối phó với mi thế nào?

Kim Tiểu Sơn nghiêng rằng nói :

- Thật sao? Nếu không phải họ Quan mời thì vùng đất quý quái này ta đến làm gì, nhưng đã khiến mi nổi giận trong lòng, ta đồng ý vui đùa vài chiêu với mi. Tuy nhiên phải để ta vào trong trang giải quyết xong việc. Nếu mi đồng ý thì cứ ở đây chờ. Tiểu tử mi thấy thế nào?

Họ Chu vẫn hàm hừ nói :

- Thế thì mi mau đi vào, lão tử sẽ chờ ở đây. Á này không được đi theo.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Hai người cùng đến, tại sao bảo nàng ở lại nơi này?

Họ Chu vẫn tức tối, gầm gừ nói :

- Quy củ ở nơi đây là vậy đó!

Kim Tiểu Sơn cười hắc hắc :

- Tổ bà nó cái quy củ này. Ta không muốn theo cái quy củ hủ lậu như vậy.

Họ Chu nói :

- Mi muốn thế nào?

Kim Tiểu Sơn chỉ vào Tiền Phụng đang sợ sệt nói :

- Cùng đến, cùng vào. Sau đó lại cùng trở ra, cùng về.

Họ Chu nói :

- Hai người bọn mi cùng đến, nhưng chỉ một mình mi vào thôi.

Kim Tiểu Sơn lim dim đôi mắt, nói :

- Nếu ta cứ mang nàng đi vào thì sao?

Họ Chu ném sợi dây trong tay, cười lạnh nói :

- Vậy thì lão tử phải cản đường. Nếu không...

Kim Tiểu Sơn không chờ họ Chu nói hết lời, đã căn dặn Tiền Phụng :

- Cô nương đứng ra xa một chút, để ta xem hấn được bao nhiêu cân lượng.

Áo đen phát lên, bóng đen xông tới. Tên họ Chu đã vung quyền múa loang loáng. Quyền thế hung hãn, gió kêu vù vù mang theo lực đạo mạnh mẽ. Thân thể hấn cao lớn như vậy, nhưng bộ pháp lại vô cùng nhẹ nhàng, xảo diệu.

Không sai. Họ Chu hiểu lão gia hấn có thể tìm đến người ta bảo tiêu hàng hóa, mà đối phương thân thể rắn chắc như vậy, tất nhiên có bản lĩnh nhất định. Nên hấn vừa xuất thủ đã sử dụng Hắc Hổ quyền. Bóng quyền thoi tả đăm hữu, loang loáng không dứt.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười gọi :

- Con của ta quả nhiên lợi hại!

Họ Chu gầm lên một tiếng, song quyền đấm ngang đỡ dọc, gió cuộn vù vù không ngớt. Tích tắc, hấn đã đánh ra ba mươi hai quyền đều là những quyền lợi hại.

Động tác Kim Tiểu Sơn nhanh như báo rừng, thoát ần, thoát hiện trong tiếng gió rít của quyền phong. Thoáng chốc đã tránh qua một trận tấn công mãnh liệt của đối phương.

Lại gầm lớn một tiếng, song quyền của họ Chu càng luân chuyển nhanh hơn. Tiếng chân hấn đạp lên đất bình bịch. Quyền đánh, chỗ thúc, chân đá, gối hất. Xem tình hình hấn vốn coi Kim Tiểu Sơn không ra gì.

Kim Tiểu Sơn sau khi tránh né một hồi, chàng đột ngột vùng đôi tay đánh trước đỡ sau, phút chốc đã biến thế công của họ Chu rối loạn. Họ Chu đột nhiên ngã ngửa người lăn tròn mấy vòng rồi đột nhiên thu người lại, bay đến tập kích Kim Tiểu Sơn. Đồng thời một thanh chủy thủ sáng ngời đâm vào mặt Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn thấy trong tay đối phương xuất hiện ánh tinh quang, vội co bàn tay lại biến thành quyền, thẳng cùi chỏ, nghiêng người né tránh.

Chủy thủ của họ Chu chỉ cách mặt chàng trong gang tấc, thì thân Kim Tiểu Sơn đã dừng ngoài ba trượng. Chàng cười lạnh một tiếng, chỉ vào đại hán họ Chu nói :

- Động đến vũ khí, muốn đánh thật sao?

Họ Chu giận nói :

- Mi cho rằng Chu đại gia đùa với bọn mi à!

Kim Tiểu Sơn vừa lạnh lẽo nhìn chủy thủ của Kim Tiểu Sơn, vừa đưa tay rút vũ khí của mình từ thắt lưng ra, bên trên vẫn còn vết máu khô.

Họ Chu gầm một tiếng, vùng chủy thủ ngang mặt xông đến Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng, Diêm Vương thoa còn nằm trong bao vải, nhanh như sao băng cắt xuống cổ tay cầm đao của họ Chu.

Mũi thoa sắc bén vô kể, tuy cách một lớp vải nhưng vẫn mang theo một luồng máu tươi. Còn thân hình Kim Tiểu Sơn đã lướt ra phía sau họ Chu hơn một trượng, họ Chu liên tiếp lão đảo bốn năm cái. Chủy thủ họ Chu còn chưa rút xuống, tay trái hắn chụp vào cổ tay phải đang không ngừng tuôn máu, miệng rên ư ử.

Thu hồi Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nếu không kịp thời cầm máu, chỉ e mười sáu cân máu trong người toàn bộ chảy sạch.

Nghiêng răng ken két, họ Chu vẻ căm thù nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Vết thương này Chu đại gia vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm. Tiểu tử mi cứ tự tiện vào trang viện.

Thong thả quay người lại, Kim Tiểu Sơn quả thật giật mình vì Tiền Phụng không biết lúc nào đã đi biệt tăm biệt tích. Chàng vội chạy đến đỉnh đồi, ngó nhìn chung quanh tìm kiếm. Nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tiền Phụng. Lắc lắc đầu, Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói :

- Giữa đường đã sợ đến phải chạy trở về rồi!

Không màng nhìn đến họ Chu đang băng bó vết thương, Kim Tiểu Sơn sải bước đi về phía trang trại.

Kim Tiểu Sơn vừa đi đến cửa lớn của bức tường đó, thì Quan Phúc đã nghênh tiếp nói :

- Thì ra là mi! Sáng nay không phải mi đã nói xế chiều mới tới sao? Sao đến sớm quá vậy khiến gây ra hiểu lầm!

Kim Tiểu Sơn nhún vai nói :

- Đến sớm đến trễ đều phải đến. Đến sớm lẽ nào phạm cấm kỵ?

Quan Phúc cười khỏ nói :

- Trừ việc gây ra hiểu lầm với bọn vệ sĩ, cũng không có cấm kỵ gì. Giờ đã đến đây, xin mời vào!

Kim Tiểu Sơn theo Quan Phúc vào trong gian đại đình đó. Nhưng lúc này lão gia họ Quan không có ở đó, vì sắp đến giờ ăn trưa rồi.

Quan Phúc nói với Kim Tiểu Sơn :

- Mi ngồi xuống đây đi! Để ta vào trong xem lão gia vào mâm cơm chưa?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đã trầm mặt nói :

- Ăn cơm cần gấp hay là bàn chuyện làm ăn cần gấp hơn?

Quan Phúc giật mình rồi cười nói :

- Mi cũng có khí phách lắm!

Kim Tiểu Sơn đứng bật dậy nói :

- Kim Ký tiêu cục không đi chuyến này lẽ nào chết đói sao? Tổ bà nó, bỏ quách cho rồi.

Kim Tiểu Sơn mắng một câu định bỏ đi, thì tấm bình phong động đẩy bước ra một người.

Kim Tiểu Sơn nghiêng mặt nhìn xem, chính là lão gia họ Quan bước ra. Tay vẫn cầm tẩu thuốc vừa vuốt râu, mặt đầy vẻ uy quyền hỏi :

- Tại sao muốn đi?

Kim Tiểu Sơn dừng chân nói :

- Cơm nước không ai lo, tại sao không đi?

Nhẹ gật đầu, Quan lão gia nói :

- Cuộc làm ăn giải quyết xong không thiếu một bữa cơm rượu của mi đâu.

Chậm rãi bước trở lại, Kim Tiểu Sơn nói :

- Cơm rượu của lão hãy giữ lại tự mình ăn uống đi. Bây giờ bàn cuộc làm ăn của bọn ta.

Đôi mắt của Quan lão gia muốn bốc lửa, lão ngằm nghiêng răng ken két.

Xem tiếp hồi 14 Quan gia trang Diêm Vương Thoa ra tay

14. Hồi 14 Quan Gia Trang Ra Tay

- Chuyến bảo tiêu này của lão bọn ta chấp nhận.

Quan Kim vuốt râu nói :

- Vậy thì tốt. Nhưng không biết tiền áp tiêu của bọn mi là bao nhiêu?

Kim Tiểu Sơn xòe năm ngón tay phải ra. Năm ngón tay rắn chắc của chàng mở rộng, nói từng tiếng :

- Năm ngàn lượng!

Quan Kim cơ hồ ngồi trên chiếc lò xo bọ bắn vọt lên, thẳng thốt nói :

- Cái gì? Có lẽ Kim Ký tiêu cục bọn mi nghèo quá phát khùng rồi. Mở miệng ra đòi năm ngàn lượng bạc. Trước mắt ta đưa bọn mi năm ngàn lượng, mi lấy được không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Năm ngàn lượng, thiếu một đồng miễn bàn.

Quan Kim cười hăng hắc mà da thịt không động đẩy nói :

- Nghe nói bọn mi bảo tiêu một chuyến cho bọn đãi vàng đến phủ Thượng Xuyên, chỉ cần có hai lượng bạc. Tại sao bảo tiêu lần này cho Quan mỗ lại ra giá năm ngàn lượng bạc? Việc này giải thích sao đây?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nhạt nói :

- Lão gia có từng làm qua buôn bán không?

Quan Kim ngạc nhiên hỏi :

- Mi hỏi để làm gì?

Kim Tiểu Sơn thản nhiên nói :

- Nếu lão gia có làm qua buôn bán thì không thể hỏi nhiều như vậy?

Quan Kim nói :

- Mi nói thử nghe xem!

Kim Tiểu Sơn di động thân mình nghiêm trang nói :

- Người làm ăn trong thiên hạ đầu óc của họ nhạy bén sáng suốt. Cuộc làm ăn mới mở cửa trước tiên phải tuyên truyền nên giảm giá. Giống như hàng hóa ở trong tiệm kiếm ra từ trong núi. Chờ đến lúc mọi người đều biết tên hiệu rồi, không cần giảm giá cũng có cuộc làm ăn đến nhà. Đương nhiên vàng bạc cũng theo đó mà vào. Hôm nay Kim Ký tiêu cực cũng bắt chước phương pháp của người khác. Điều không may là lão gia không đến tìm ta lúc giá cả còn chưa ổn định. Nếu không, năm ba lượng coi như nhiều rồi.

Quan Kim sững người mặt tức tối nói :

- Cái gì gọi là giá cả chưa ổn định. Ắn nói hồ đồ không biết ngượng. Mi chỉ xem theo thân phận của khách để ra giá.

Không chờ Quan Kim nói dứt, Kim Tiểu Sơn đã cười nói :

- Đúng! Đúng! Đương nhiên thân phận của Quan lão gia cũng là một nhân tố trọng yếu. Lấy danh phận danh sơn ẩn sĩ, giàu có tột bậc của Quan lão gia sao có thể đem ra so sánh với bọn đãi vàng, lẫn mình trong nước bùn, tay chân chai sạn đó. Chỉ mỗi món hàng lão gia muốn đem bảo tiêu cũng quý hiếm đến nỗi bọn họ không sao tưởng tượng ra được.

Quan lão gia giận nói :

- Năm nghìn lượng bạc đủ để mua mười cân vàng ròng.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng đây không phải là mười cân vàng ròng, mà là bức tượng Bồ Tát bằng vàng.

Quan Kim vỗ bàn giận mắng :

- Dù là bức tượng Bồ Tát vàng mi cũng không há miệng lớn như sư tử vậy. Có phải coi Quan Kim này là đồng thịt không?

Chậm rãi đứng lên, Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Bọn ta đem sinh mạng đổi lấy ngân lượng, lại chưa hề cướp bóc cưỡng bức Quan lão gia. Hà tất gì phải vỗ bàn sùng sộ dọa người. Mua bán không thành, nhân nghĩa còn. Lão nơi đây có võ sư hộ viện, sao không tuyển vài tên tài cán cho chúng đưa hàng đến Lạc Dương thành. Như vậy ngay cả một đồng lão cũng không phải tốn.

Kim Tiểu Sơn ôm quyền đang quay người định muốn bỏ đi. Không ngờ Quan Kim kêu lên :

- Đứng lại!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu cười nói :

- Bàn luận thêm nữa không sợ bỏ bữa cơm trưa của lão gia sao? Nên biết người nghèo ba bữa không ăn đi đường nhẹ nhàng, người giàu một bữa không ăn nằm dài trên đất kêu đau bụng. Tiểu tử không thể hại lão gia khó chịu như vậy.

Quan Kim giận mắng :

- Bộ mặt thật thà không ngờ mở miệng ra chua ngoa quá quắt. Không biết võ công của mi có giống như mồm mép của mi không?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tuy không phải hạng lửa xanh trong lò, nhưng đối phó với mấy tên tiểu tặc trong núi, ta thừa sức.

Quan Kim nói :

- Đừng xem bọn thổ phỉ trong núi toàn là bọn ô hợp cả. Từ đây đi về phía Bắc, nơi đó có một tên lợi hại. Nghe nói người này có sức mạnh vạn người không địch nổi. Nếu không ta còn tìm đến Kim Ký tiêu cục bọn mi làm gì? Hừ!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Như vậy kết thúc được rồi. Đồ vật của lão gia quý trang. Cân nhắc hai mặt trong đó, giá áp tiêu năm ngàn lượng rất công bằng.

“Hừ” lạnh một tiếng. Quan Kim đứng vụt lên nói :

- Trước khi bàn xong cuộc mua bán này, lão phu muốn chiêm ngưỡng một chút võ công của mi. Thế nào?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Không có gì để chiêm ngưỡng. Nếu lão gia không tin thì mở miệng từ chối, hà tất gì phí công làm một thủ tục không cần thiết.

Đúng lúc này đột nhiên thấy tên đại hán họ Chu ôm cổ tay đi vào.

Quan Phúc đứng ngay cửa đại đình, kinh hoảng bước lên hỏi :

- Chu gia! Ông làm sao bị thương?

Họ Chu bước lên bậc thang, Quan Kim cũng nhìn thấy lớn tiếng quát :

- Có việc gì?

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Hiểu lầm! Hiểu lầm!

Quan Kim chỉ mặt Kim Tiểu Sơn nói :

- Là mi...

Một chân bước vào đại đình, họ Chu nói :

- Thuộc hạ đang trực ban ở phía trước núi, thấy tiểu tử này đưa một thiếu nữ cùng vào đây, thuộc hạ khuyên thiếu nữ đó không được vào trong. Tiểu tử này không nghe, nhất định đưa thiếu nữ cùng vào. Thuộc hạ thấy hấn dưới mắt không người mới linh giáo mấy chiêu với hấn. Không ngờ tên tiểu tặc này thủ đoạn ác độc. Hấn...

Quan Kim hỏi :

- Nữ tử là ai?

Họ Chu đáp :

- Một cô nương...

Quan Kim xông lên phía trước, chụp lấy cổ áo họ Chu hỏi :

- Người đâu?

Không chờ họ Chu mở miệng, Kim Tiểu Sơn đã sớm đáp :

- Người đã sớm bị hấn hù dọa chạy rồi. Bây giờ không biết ẩn nấp ở đâu. Ta còn phải đi tìm nàng về.

Họ Chu tức tối nói :

- Ta dọa ả...

“Bộp” một tiếng, họ Chu lãnh một cái tát tay, rồi Quan Kim nói với Quan Phúc :

- Đưa hấn vào phòng bó thuốc.

Nhìn thấy Quan Kim cực kỳ tức tối, Kim Tiểu Sơn lại nói :

- Ta đến đây bàn luận làm ăn, vừa mới lên dốc núi, thì thuộc hạ của lão không tra không hỏi đã thả ra hai con chó. Nếu không phải họ Kim này lanh tay lẹ mắt, thì thiếu nữ bạn ta đã bị ác thú xé nát rồi.

Quan Kim giật mình hỏi :

- Hắn thả ra hai con “hắc hổ”?

- Là hai con chó đen bóng loáng, nhưng một chút cũng không giống hổ.

Quan Kim giận quá đến nỗi cười lạnh nói :

- Nói như vậy hai con “hắc hổ” đã chết dưới tay mi rồi?

Kim Tiểu Sơn nhún vai, thản nhiên nói :

- Có điều là bắt đắc dĩ mà thôi, xin lão gia lượng thứ!

“Hừ” một tiếng, Quan Kim nói :

- Người đâu?

Quả là quá nhanh, đám tráng hán không biết từ đâu chui ra đã đứng sẵn ngoài đại đình, tổng cộng khoảng mười tên.

Quan Kim đưa tay chỉ ngoài đại đình nói :

- Lão phu đã nói qua tóm lại phải để lão phu xem qua chân tài thực học của mi trước mới có thể bàn thêm việc áp tiêu. Xin mời.

Kim Tiểu Sơn vẫn chưa di động thân mình, cười nhạt một tiếng nói :

- Có thể động thủ. Nhưng ta ngày nay đã ăn chén cơm giang hồ sống trên đao kiếm, cục diện này của lão gia không dọa được ta đâu. Nhưng có một việc phải nói rõ ràng thỉnh lão gia dung cho, trình bày tường tận.

Quan Kim giận mắng :

- Đừng nhiều lời, nói mau!

Kim Tiểu Sơn nhú mày nói :

- Tại hạ nếu dựa vào vũ khí của mình, áp tải một chuyến bảo tiêu giá mười vạn lượng không phải là nhiều. Cho nên khi ta rút vũ khí ra giá áp tải hàng hóa phải tăng lên gấp đôi.

Quan Kim “Hừ” một tiếng, hỏi :

- Một vạn lượng?

Gật đầu, Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta trước mặt ra giá, lão tuyệt đối không được trả giá. Thế nào, có muốn ta rút vũ khí ra không?

Quan Kim đột nhiên cười lạnh một tiếng nói :

- Tạm thời ta phải xem trước hình dạng vũ khí của mình thế nào mà khiến người khác kinh hoảng. Còn việc có nên mời bọn mi áp tải bảo tiêu lên đường hay không, đó là việc về sau.

Kim Tiểu Sơn miễn cưỡng nói :

- Theo ta thấy điều này không cần thiết, nên biết đao kiếm vô tình, nếu khi động thủ thì mưa máu đầy trời, thịt rơi đầy đất. Hơn nữa lão gia đang cư ngụ ở một trang viện tuyệt đẹp, siêu phàm thoát tục, giống như điện thiên cung này. Nếu như có xảy ra đổ máu nơi này, thì lão gia cũng không dễ chịu.

Cười hắc hắc, Quan Kim nói :

- Mi giỏi lo lắng cho người khác lắm. Nhưng nơi này ta có trường luyện võ. Đem trường luyện võ thành nơi giết người có gì mà không được? Tiểu tử, mời!

Không chờ Kim Tiểu Sơn phản ứng, Quan Kim đã tự mình sải bước ra ngoài đại đình.

Kim Tiểu Sơn lắc lắc đầu đành phải theo ra.

Trường luyện võ của nhà họ Quan nằm ở phía tay trái đại đình. Chu vi không quá sáu, bảy trượng, một bên đang còn cột hai con ngựa. Quan gia còn chưa bước vào trong trường đã lớn tiếng bảo người kéo ngựa đi. Lão tự mình đứng một bên trường luyện võ, đã có một nô bộc đem đến một chiếc ghế. Quan Kim vừa ngồi xuống đã có một a đầu bước đến nói nhỏ vào tai Quan lão gia.

Quan lão gia trầm giọng nói với a đầu đó :

- Về đi! Bảo họ ăn cơm trước.

Nha đầu đành phải trở vào nhà sau. Kim Tiểu Sơn trái lại, sắc mặt miễn cưỡng nói :

- Đến đây bàn chuyện làm ăn, trái lại phải ra trường đấu võ. Ta nói với Quan lão gia, lão có thể rộng rãi thu hồi mệnh lệnh, hà tất gì nhất định phải đem chuyện đùa biến thành thực!

Cười hắc hắc, Quan Kim gay gắt nói :

- Đến! Đã đến rồi! Mi còn lăm bắm cái gì?

Kim Tiểu Sơn khom người nói :

- Người ta nói: “Biến binh đao thành bạch ngọc, lão gì hà tất gì đem bạch ngọc biến thành oan gia”. Theo ta thấy mua bán không thành không quan hệ, hay là bỏ trận đấu này đi!

Quan Kim vỗ tay vào ghế, giận mắng :

- Đả thương người của ta lại giết chết hai con hắc hổ của ta. Mi cho rằng, mi là hạng gì? Ở trong mắt Quan lão gia này, mạng của tiêu tử mi không đáng một con của ta. Tiêu tử mi hãy định tâm thi triển tuyệt học của mình đi!

Kim Tiểu Sơn trợn mắt như hai ánh đèn, lòng thầm mắng :

“Lão quái vật này đã nói ra lời khắc bạc như vậy, lão cho rằng Kim Tiểu Sơn này sợ lão sao?”

Lòng nghĩ vậy, sắc mặt lạnh lẽo nói :

- Được! Quan lão gia nhất định muốn tiêu tử làm xấu, ta đành phải nghiêng răng chấp hành! Nhưng theo tiêu tử thấy, đôi bên tùy ý đánh qua vài chiêu thì dừng. Thế nào?

Vẫn cười lạnh, Quan Kim nói :

- Đó là cách đánh tình nguyện của mi. Lệnh Hồ Giáp ở đâu?

Nghe tiếng đáp vang, bên võ trường bước ra một đại hán mặt đỏ, mắt cá.

Người này vừa vào đến trong võ trường đã chúc mũi đao bằng rộng xuống, đến ôm quyền trước mặt Quan Kim :

- Thuộc hạ có!

Quan Kim vuốt râu nhìn Kim Tiểu Sơn, rồi nói với Lệnh Hồ Giáp :

- Đã lâu không gặp mi sử dụng cây đại phá đao rồi! Hôm nay múa vài chiêu với tiêu sư Kim Ký tiêu cục này!

Xoay mạnh người, Lệnh Hồ Giáp đã đối mặt với Kim Tiểu Sơn. Về mặt dường như cười không ra cười, lộ ra một cái răng nanh to, hằn hỉnh cái mũi đỏ bầm. Cây đại phá đao vẫn giắt trên vai, cười lạnh hỏi :

- Đại tiêu sư, binh khí của mi đâu?

Kim Tiểu Sơn từ khi trải qua mấy trận đánh giết người, tuy đã có kinh nghiệm chiến đấu. Nhưng đó chỉ toàn là thổ phỉ, cường đạo. Giờ đây, đối mặt với võ sư hộ viện co võ công này. Hơn nữa, người ở hiện trường, từ Quan Kim trở xuống đều muốn lấy mạng của chàng. Chỉ không chút cẩn thận, tánh mạng coi như không.

Chậm rãi, Kim Tiểu Sơn đi vào giữa võ trường, lăm bắm nói :

- Người dẫn không đi, quý kéo thì chạy đến!

Kim Tiểu Sơn quả thật không hiểu, đây có phải là người không có ý đả thương hổ, hổ có ý đả thương người.

Lệnh Hồ Giáp ngửa bộ mặt đỏ, sai bai bước, kêu lớn :

- Tiểu tử, mi lắm bả cái gì, còn chưa lấy binh khí ra?

Kim Tiểu Sơn, người còn chưa quay lại. Nhưng tay phải đã giơ cao bao vải lớn tiếng nói :

- Chỉ cần bao tải này vừa mở ra, thì bạc áp tải một vạn lượng, lời thực chỉ nói một câu, một hào cũng không thiếu!

Quan Kim ngồi trên ghế đã không nhần nại được nữa, nói :

- Tiểu tử này thật giả dọa người, Lệnh Hồ Giáp, giết!

Lệnh Hồ Giáp gầm một tiếng, đôi tay vung cao, trên bả dưới chân, chém ngang chặt dọc, vừa xông lên, thì đao ẩn khắp nơi, bọc lấy Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn vội thu tay phải về, triển khai bộ pháp, thoát tả thoát hữu, lúc trên lúc dưới, xoay chuyển không ngừng theo bóng đao của Lệnh Hồ Giáp.

Mười tám đao liên tiếp chém vào khoảng không. Vừa chém, Lệnh Hồ Giáp vừa một chân đá thẳng vào Kim Tiểu Sơn đang bay nhảy trong đó. Hắn gầm lên :

- Ta xem mi còn né tránh được bao lâu!

Đột ngột, Kim Tiểu Sơn vọt người lên không, thân đã rơi ngoài ba trượng.

Chàng vừa đáp xuống đất đã khoát tay nói :

- Lão huynh! Chờ một chút!

Cây đại phá đao vẫn còn vương cao, Lệnh Hồ Giáp giận dữ mắng lớn :

- Hạng thổ đế như mi, quả thực không ít lời thừa.

Kim Tiểu Sơn mặt thoáng mỉm cười, tay trái vừa kéo miếng vải nhưng tức khắc, một luồng ánh sáng chói mắt xoay chuyển không ngừng trên tay phải Kim Tiểu Sơn.

Không ai cất tiếng kinh ngạc, điều này thật ngoài ý liệu Kim Tiểu Sơn, vì Thủy đại thúc nói qua Diêm Vương thoa vừa xuất hiện kẻ nào nhận biết tất phải bỏ chạy. Tại sao dám vô sự hộ viện trước mặt, không thấy một người nào kinh ngạc.

Kim Tiểu Sơn nào đâu có biết, bọn người này chưa từng qua lại giang hồ. Bọn chúng trước nay quanh quẩn trong Quan gia trang, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Thậm chí ngay cả Quan Kim, nếu Kim Tiểu Sơn biết được biết được nguồn gốc của lão, chàng cũng không lấy làm lạ.

Lệnh Hồ Giáp cười khanh khách nói :

- Món đồ chơi trên tay mi, giống như cái thoa đan vải, không biết có thể giết người không?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói :

- Có thể giết người hay không, mi lập tức biết ngay!

Đại phá đao bay vun vút trên đầu Lệnh Hồ Giáp, ánh thép lạnh loang loáng mang theo tiếng vù vù không ngừng. Thế như rồng cuộn mây, ép đến Kim Tiểu Sơn đang đứng yên bất động. Đúng lúc Lệnh Hồ Giáp đôi tay nắm đại phá đao bặt ngàn. Đúng lúc lưng Kim Tiểu Sơn hướng về phía Lệnh Hồ Giáp.

Thình lình Kim Tiểu Sơn vọt lên cao, đại phá đao cách bàn chân chàng trong gang tấc. Lúc này trong hiện trường có người buông tiếng than :

- Đáng tiếc!

Kim Tiểu Sơn đột ngột hét to :

- Quá Long Trảo!

Đại phá đao của Lệnh Hồ Giáp vừa thu lại nửa chừng, đột nhiên đôi mắt hấn mờ hấn, như có ai đột ngột lấy ánh sáng cực mạnh chích vào mắt hấn vậy.

“Bụp”, thanh âm tuy không lớn, nhưng cũng đủ để Lệnh Hồ Giáp ném đao bùm mặt, kêu hoảng không ngừng. Máu tuôn ra xối xả nơi kẻ tay đang bùm mặt của Lệnh Hồ Giáp.

Vừa chùi vết máu trên Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn vừa thản nhiên nói :

- Chỉ đánh gãy sống mũi, đau mấy ngày sẽ lành.

Quan Kim ngồi trên ghế bành, cao giọng mắng :

- Hảo tiểu tử, vào trong này mi dưới mắt không người, liên tiếp dả thương thuộc hạ của ta. Đồ đáng ghét. Mau vây giết cho ta!

Lệnh vừa ban ra, từng tên trước sau thi nhau vây tới. Năm cây cương đao, hai cây kích bạc, ánh sáng lạnh phản chiếu lẫn nhau, thoáng chốc đã vây Kim Tiểu Sơn vào giữa.

Kim Tiểu Sơn lạnh nhạt cười nói :

- Quan lão gia! Cục diện bài ra trước mắt, hoàn toàn là hình thức muốn lấy mạng người. Quang cảnh này, thực khiến tiểu tử nghĩ không ra.

Quan Kim hừ lạnh một tiếng nói :

- Đồ ngu muội! Nếu mi nghĩ không ra thì không liên tiếp dả thương người của ta, mà mang đến họa sát thân!

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói :

- Sinh tử còn chưa định số. Lời của lão gia là nói quá sớm rồi.

Quan Kim đột ngột hét to :

- Giết cẩu tặc không biết sống chết này.

Một câu mắng, cũng là một câu ra lệnh, đã thấy trong bảy tên võ sư hộ viện bao vây Kim Tiểu Sơn, ba người đã vung đao từ ba phương hướng chém đến.

Ba thanh phá đao mang theo âm thanh xoèn xoẹt, chấn động màng nhĩ. Trong bóng đao cuộn tròn như sóng dậy, cuộn thành một cụm nước xoáy, búng lấy Kim Tiểu Sơn.

Nhìn trước mặt là một võ sư cầm đao. Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn dường như đẩy ra phía trước. Không ngờ đồng thời khi chàng vọt người lên. Diêm Vương thoa đột ngột tống ra phía sau. Một điểm sao lạnh bắn vọt vào võ sư đó đang nhào đến, nhanh đến khiến người ta không tưởng tượng nổi. Vì khi phá đao của đại hán phía sau còn chưa chém xuống, thì võ sư trước mặt và võ sư phía sau, không, còn có một võ sư khác. Ba người cơ hồ đồng thời ném đao bùm mặt, chạy cuống hét loạn, không phân biệt phương hướng. Máu khiến họ vùng vẫy đau đớn.

Máu cũng khiến bốn tên võ sư còn lại kinh hoảng, thất sắc, vì họ chưa từng thấy qua, chỉ tích tắc thời gian mà ba tên võ sư danh tiếng đã ném đao bùm mặt la hét.

Đương nhiên tiếng kêu thảm thiết đó khiến Quan Kim đang ngồi cổ vũ, cơ hồ bị chết đứng trên ghế.

Kim Tiểu Sơn lại múa vun vút Diêm Vương thoa. Diêm Vương thoa không ngừng xoay chuyển trong tay chàng. Chỉ thấy chàng cao hứng chuyển động Diêm Vương thoa. Đột nhiên chàng như chim ưng đùa giỡn gà con, lướt người về phía bốn võ sư đang vây quanh chàng, khiến chúng sợ đến liên tiếp thoái lui ra sau. Mà Diêm Vương thoa vẫn đưa cao trong tay chàng.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nhảy vọt hơn hai trượng, giữa không trung, xoay bộ pháp, người đã đứng trước mặt Quan Kim.

Quan Kim sững sờ, trầm giọng hỏi :

- Mi muốn gì?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo cầm ngang Diêm Vương thoa. Ánh sáng chói mắt đó, ngăn giữa hai người. Đồng thời ngừng chuyển động Diêm Vương thoa lại, chàng gầm giọng hỏi :

- Ta muốn giết người nếu cần thiết! Đương nhiên đây là việc bức bách. Nhưng ta vẫn không quên ta làm gì để sống, cho nên ta nhẫn nại. Thế nào, việc làm ăn còn muốn bàn nữa không?

Nhìn đôi mắt sư tử uy nghiêm của Kim Tiểu Sơn, Quan Kim lạnh mình thầm nghĩ, tự mình quá coi thường tiểu tử này. Tổ bà nó, vật gì trong tay nó mà lấy mạng người nhanh hơn tên độc vậy?

Khuôn mặt đỏ giờ càng đỏ bầm, Quan Kim gượng gạo nói :

- Mi về đi! Muốn bàn việc làm ăn, ta tự cho người đi thông báo với mi!

Cười nhẹ một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Quan lão gia, cuối cùng lão thông suốt rồi!

Kim Tiểu Sơn từ trong thắt lưng rút ra miếng vải nhung xanh, lau chùi Diêm Vương thoa. Sau đó gói nó lại giắt vào thắt lưng, rồi mở phủi tay cười nói :

- Lão gia đã thông suốt rồi. Thế thì tốt, tiểu tử ở tiêu cực chờ tin tức lão. Nơi này lão cũng sớm an bày trị liệu vết thương cho bọn bị thương. Nếu tiểu tử nói không lầm, bọn họ đều bị gãy sống mũi.

Quan Kim nghiêng răng ken két nói :

- Coi như mi giỏi! Hôm nay, họ Quan này nhận thua!

Kim Tiểu Sơn liên tiếp khoát tay nói :

- Lão gia, tại sao lại nói vậy, vừa bắt đầu tiểu tử đã không nguyện ý tử vô rồi. Hoàn toàn do cao hứng của lão gia muốn xem bao vải nhung của tiểu tử. Tiểu tử bị bức phải lên Lương Sơn mà thôi! Hơn nữa, nếu đây đều là đám cường đạo, chắc chắn là sớm chết nằm dưới đất rồi.

Kim Tiểu Sơn không phải khoe khoang khoeác lác. Ngay Quan Kim và bốn võ sư còn lại hoàn toàn tin lời chàng nói là thật. Một món binh khí quái đản chưa từng nhìn thấy cũng chưa từng nghe qua. Mà hai đầu sắc bén giống như thoa này có thể trước, sau, phải trái đả thương người. Đặc biệt khi thoa này bay lượn giữa không trung, khiến người ta chịu một áp lực không ngăn nổi cũng không chống nổi.

Miệng huýt sáo, Kim Tiểu Sơn nhún vai, thản nhiên bỏ đi. Không ngờ, vừa đến cửa lớn ngoài tiền viện đã quay đầu lại, cao giọng nói :

- Lỡ bữa cơm trưa của lão gia rồi, thật xin lỗi!

Quan Kim đột ngột hét to một tiếng :

- Tổ bà mi, cút đi!

Kim Tiểu Sơn đã bước ra khỏi cửa viện, tuy người chàng đi trên sơn đạo ra khỏi nơi có bậc cấp lót bằng đá xanh đã ngoài mười trượng. Nhưng chàng vẫn nghe rõ ràng tiếng chửi mắng của Quan Kim.

Tiếng huýt sáo trong miệng chàng vẫn vang xa. Nếu ai hiểu được âm điệu chàng thổi là gì, thì người đó, nhất định sẽ cười vỡ bụng. Vì Kim Tiểu Sơn đang huýt sáo giai điệu “Thả trâu trên cao nguyên Sơn Tây”.

Kim Tiểu Sơn xuất thân từ thôn Đại Hòe Thụ ở Hồng Động, Sơn Tây. Lúc nhỏ, chàng thả trâu thuê cho người ta trên cao nguyên Sơn Tây. Khi đó, chàng thuộc lòng khúc nhạc này, nhưng đối với nó, chàng như hiểu lại như không. Nhưng hiện giờ chàng có lẽ đã hiểu hơn nhiều. Thế là thanh âm huýt sáo trong miệng chàng lại biến thành lời ca :

“Ngưu Lang trên cao nguyên giống như ánh mặt trời
Cô nương trên cao nguyên giống như ánh trăng rằm
Ngưu Lang cỡi trâu đi tìm cô nương Trong đám mây đen,
Ẩn nấp một vầng trăng trắng rằm sáng rõ”.

Kim Tiểu Sơn đắc ý ca hát, nhìn xa xa về phía thôn Lão Kim Khoáng, có mấy nơi đã bốc khói nấu cơm chiều.

Đột ngột, sau lưng một thân cây đại thụ bước ra một người. Kim Tiểu Sơn im lặng không hát nữa, nhìn qua trong lòng mắng thầm :

“Tổ bà nó, thì ra tiểu oan gia trốn ở nơi này!”

Người đó không ai xa lạ, chính là Tiền Phụng. Chỉ nghe tiếng trong trẻo của nàng kêu lên :

- Kim ca!

Kim Tiểu Sơn dừng bước nói :

- Ta cho rằng cô nương đã trở về rồi!

Tiền Phụng mỉm cười nói :

- Là muội muốn đi, là muội gây phiền hà cho huynh. Nếu huynh không thể trở về làm sao muội một mình vào được!

Nhún vai cười, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nói cũng đúng, nhưng nào...

Tiền Phụng lắc tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng mà cái gì?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Nếu ta không ra được khỏi nhà Quan gia hoặc giả ta chết nơi đó, cô nương lẽ nào cả đời không trở về sao?

Tiền Phụng chớp đôi mắt to nói :

- Thế thì muội phải bảo đại thúc huynh trả thù cho huynh.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đại khái cô nương cũng chỉ giúp ta như vậy thôi?

Tiền Phụng mỉm cười hỏi :

- Ai nói chỉ như vậy thôi? Muội còn có thể thay huynh chăm sóc cho đại thúc huynh nữa!

Kim Tiểu Sơn đặt tay lên vai Tiền Phụng nói :

- Nói như vậy, ta phải cảm ơn cô nương!

Thuận thế dựa vào vòng tay Kim Tiểu Sơn, Tiền Phụng nói :

- Đừng cảm ơn, hãy mau về đi, muội đói lắm rồi!

Đối với việc Tiền Phụng dựa vào tay mình, Kim Tiểu Sơn quả thật lòng cảm thấy xao xuyến, đầu óc nghĩ mông lung. Nền biết Kim Tiểu Sơn giờ đã hai mươi bảy tuổi rồi, Tiểu Tiểu vợ chàng chết đã bốn năm. Chàng theo Thủy Hành Vân cũng đã bấy nhiêu năm, cơ hồ chưa từng tiếp xúc với người khác phái. Giờ đây Tiền Phụng “ném đá vào giếng cũ”, lập tức khơi lên một làn sóng kích động.

Thế là Kim Tiểu Sơn đưa tay ôm lấy nàng thật chặt, chặt đến nỗi chàng phát giác thân thể của Tiền Phụng đã biến thành mềm nhũn.

* * * * *

Căn nhà tranh của Kim Ký tiêu cực không có chỗ ngồi. Hai chiếc ghế gỗ do Kim Tiểu Sơn đóng lấy. Tiền chường quây ngồi trên một trong hai chiếc ghế đó, vừa hút thuốc vừa kể lại những chuyện năm xưa.

“Thôn Lão Kim Khoáng đã có hơn ba mươi năm lịch sử, lúc đầu lão dẫn mẫu thân A Phụng đến nơi này, thôn Lão Kim Khoáng chỉ có bảy, tám nhà. Ở phía bắc có nhà của họ Quan. Nhưng không ai biết được nguồn gốc của họ Quan. Có người đoán họ Quan phát tài lớn là nhờ Kim Sa hà. Cách đó không xa đã xuất hiện vàng.

Phát tài như thế nào, không một ai có thể biết rõ”.

Thủy Hành Vân nói :

- Trong núi hoang này mà có thể xây nhà lập cửa mấy mươi dặm, ta đoán rằng họ Quan, tất cũng là một người đãi vàng. Có lẽ lão may mắn tìm được thỏi vàng lớn mới phát tài như vậy.

Tiền chương quỳ gật đầu nói :

- Đây cũng là một khả năng. Nên biết gia nghiệp họ Quan to lớn, ngay cả đất đai ở thôn Lão Kim Khoáng này, cũng là của lão.

Thủy Hành Vân ngạc nhiên hỏi lại :

- Sao vậy?

Tiền chương quỳ đáp :

- Lúc đầu, nơi đây có người đến đãi vàng. Nhưng họ Quan đã xây cất nhà trong thung lũng phía bắc. Còn đám người đãi vàng đồng thời đến với họ Quan ở bên bờ Kim Sa hà sau đó đều không biết đi đâu. Cho nên, nơi này hoàn toàn là địa bàn của họ Quan. Khi nhóm người bọn ta đến đây, họ Quan đã đồng ý cho bọn ta ở đây lập nghiệp. Nhưng có một quy định bất thành văn.

Thủy Hành Vân hỏi :

- Hẳn ta có quy định gì? Lẽ nào các vị đều nghe theo hẳn?

Tiền chương quỳ đáp :

- Thế thì chưa hẳn, điều kiện của họ Quan là không cho phép bọn ta tự tiện xâm nhập vào gia trang, hai bên dứt khoát không được qua lại với nhau. Nếu không giữ quy định hẳn sẽ thu hồi lại đất thôn Lão Kim Khoáng đuổi mọi người đi.

Thủy Hành Vân hỏi lại :

- Nói như vậy, những điều Tiền huynh biết về họ Quan không nhiều lắm rồi!

Tiền chương quỳ nói :

- Nói thật, ngoài việc biết họ Quan có hai anh em ra, còn ngay cả cửa nhà của họ nhìn về hướng nào, ta cũng không biết.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói :

- Nói như vậy, họ Quan ẩn mình trong tháp ngà để hưởng phúc. Còn người huynh đệ kia của hẳn ở bên ngoài cả năm mới về. Lẽ nào giữa hai anh em họ có bất đồng gì sao?

Tiền chương quỳ cười đáp :

- Không qua lại cũng không nghe nói qua. Nhưng dường như có một năm, một người đãi vàng nhắc qua một câu: “Quan lão đại là một người cực kỳ nham hiểm, biết chút võ công nhưng không tinh thông. Còn Quan lão nhị võ nghệ tinh thông nhưng là một người cực kỳ háo sắc”.

Ngồi thẳng người, Thủy Hành Vân nghiêng răng kèn kẹt, nhưng lập tức giống như quả bong bóng xì hơi, lại nằm ngả xuống, phát ra tiếng thở dài, vẻ đau khổ thể lương hiện trên mặt lão.

Tiền chương quỳ ra khỏi nhà tranh trở về tửu điếm.

Cha con Thủy Hành Vân vừa ăn cơm xong. Kim Tiểu Sơn đã vội vã trở vào nhà tranh. Thủy Hành Vân nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Sao đi lâu như vậy?

Kim Tiểu Sơn vội hỏi trước :

- Đại thúc dùng cơm chưa? Có nên nghỉ ngơi một chút hay nghe tiểu tử nói.

Lắc lắc đầu Thủy Hành Vân nói :

- Họ Quan nói thế nào?

Kim Tiểu Sơn xoa hai tay đáp :

- Cuộc làm ăn còn chưa quyết định, đã bắt ngờ đánh một trận.

Cười lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Có lẽ họ muốn thử bản lĩnh của mi!

Kim Tiểu Sơn đem hết tình hình kể qua một lượt.

Hồi lâu, Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử xử lý việc này hay lắm, đã không quá non nớt nữa. Nhưng mi đã để lộ ra Diêm Vương thoa ở nhà họ Quan. Chỉ e về sau mi đi trên giang hồ phải cẩn thận hơn, không được có chút lơ là.

Nguyên nhân chính thế nào, Thủy Hành Vân không nói, đương nhiên Kim Tiểu Sơn cũng biết.

Hai người đang đối đáp, thì Tiền Phụng hai tay bưng chén thuốc mang đến, cười nói :

- Đại thúc! Thuốc của đại thúc vừa uống rồi.

Thủy Hành Vân nhận lấy chén thuốc, cười nói :

- Chỉ có người bình thân mới chân chính sống cuộc đời vui vẻ. Đáng tiếc, trên thế gian có mấy người chân chính hiểu được điều này!

Tiền Phụng mỉm cười nói :

- Đại thúc đừng oán than đời này, mỗi người đều có số mạng của mình, điều trọng yếu là biết đủ, biết vui là được rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Tuy nói không sai, nhưng trong thiên hạ biết đủ biết vui được mấy người? Cô nương còn nhỏ, cho đến lúc rời khỏi phụ thân của mình, lúc đó cô nương mới biết được làm người khổ thế nào?

Tiền Phụng nheo nheo một con mắt ngạc nhiên, nàng cảm thấy từ khi có liên quan đến nhà họ Quan ở phía bắc, Thủy đại thúc giống như vô cùng thống khổ.

Nàng bèn kéo tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Theo muội qua dùng cơm!

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Đại thúc huynh còn chưa uống thuốc xong!

Thủy Nhị đứng bên cạnh nói :

- Tiểu Sơn ca, dùng cơm đi! Đệ có thể săn sóc phụ thân đệ.

Thủy Hành Vân khoát tay nói :

- Tiểu tử đi đi!

Tiền Phụng kéo Kim Tiểu Sơn ra khỏi nhà tranh, rồi thấp giọng nói :

- Tiểu Sơn ca, huynh có cảm thấy từ sau khi nhà họ Quan tìm đến đây, đại thúc biến đổi đến càng đáng thương hơn!

Kim Tiểu Sơn sầm mặt nói :

- Ai nói vậy? Ta thấy người biến đổi càng kiên cường hơn.

Tiền Phụng vùng vằng nói :

- Được rồi! Huynh nói đại thúc biến thành kiên cường hơn cũng đúng, mau dùng cơm đi!

Kỳ thực trong lòng Kim Tiểu Sơn cũng nghĩ đến điều này, trong lòng đại thúc đầy khổ ải nhưng lão không nói, không ai dám đến hỏi.

Mặt trời sắp lặn về phía tây, nước của Kim Sa hà đang lấp lánh những điểm sao vàng chói mắt người.

Quan Phúc lặng lẽ đến bên nhà tranh, đúng lúc gặp Kim Tiểu Sơn đang xách một thùng nước nóng từ khách điếm Tiền gia bước ra. Thùng nước nóng đó để Thủy đại thúc tắm rửa. Quan Phúc vừa thấy Kim Tiểu Sơn đã vội bước lên ôm quyền nói :

- Tiểu huynh đệ có bản lĩnh cao cường như vậy, còn phải làm những việc vặt này, khiến Quan Phúc này quá bất ngờ!

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Bò ăn cỏ, vịt ăn thóc. Số mạng con người không giống nhau, lão Quan không phải lão đến đây để nói hai câu bình thường này với Kim Tiểu Sơn ta?

Quan Phúc cười đáp :

- đương nhiên không phải!

Kim Tiểu Sơn xòe tay chỉ vào nhà nói :

- Vậy mời vào nhà nói chuyện.

Quan Phúc lập tức theo Kim Tiểu Sơn vào trong nhà tranh.

Thủy Hành Vân đang ngồi trên giường gỗ, thấy Quan Phúc đi vào, cười lạnh một tiếng hỏi :

- Lão chủ nhân nhà mi nghĩ thông suốt rồi sao?

Quan Phúc gật đầu hỏi :

- Lão phụng mệnh đến báo với các vị, lão gia nhà ta quyết định muốn mời quý tiêu cục cực khổ một chuyến.

Thủy Hành Vân ra vẻ vô ý hỏi :

- Nghe nói lão gia nhà mi có một huynh đệ võ công siêu phàm, sao không để huynh đệ đó áp giải cũng tiết kiệm được một vạn lượng ngân lượng.

Quan Phúc lắc lắc đầu nói :

- Đừng nhắc đến nhị lão gia nhà ta, hơn nữa mỗi nhà đều có việc khó nói, người khác cũng không nghĩ tới được.

Thủy Hành Vân hỏi lại :

- Nhị lão gia của mi có phải tên Quan Hạo?

Quan Phúc giật mình hỏi lại :

- Lão gia làm sao biết được? Nên biết Quan gia xưa nay không qua lại với người lạ. Ngay cả lão gia cũng thường nhắc đến nhị gia ở bên ngoài không được nhắc đến việc Quan gia trang. Ngay cả bọn ta trong vòng chu vi một trăm dặm, người biết được tên của nhị gia cũng không nhiều.

Thủy Hành Vân lãnh đạm cười nói :

- Vậy mà ta biết!

Quan Phúc bất đắc dĩ nói :

- Lão gia bảo ta đến đây nói sáng sớm ngày mai bảo quý tiêu cục lập tức lên đường. Tất cả bọn ta đều chuẩn bị chu đáo cho các vị sau khi đến sẽ giao nhận.

Thủy Hành Vân nói :

- Trở về bảo với lão gia nhà mi, nhất thiết không để lỡ việc, một vạn lượng bạc, lão cũng phải chuẩn bị thỏa đáng.

Quan Phúc đáp :

- Đó là đương nhiên!

Nói dứt lập tức cáo từ bỏ đi.

Nhìn vào đôi mắt hoang mang của đại thúc, Kim Tiểu Sơn nói :

- Chuyến đi này sẽ phải qua núi Hùng Nhĩ, đi về thành Lạc Dương phải mất bốn năm ngày, muốn an bài thế nào?

Hồi lâu Thủy Hành Vân lẩm bẩm :

- Nhanh quá, nhanh đến khiến người ta không chịu nổi.

Kim Tiểu Sơn không hiểu ý của Thủy Hành Vân, thấp giọng hỏi :

- Việc gì nhanh quá?

Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử mi sao không dùng đầu óc. Ta ra giá năm ngàn lượng, họ Quan kia còn phùng mang trợn mắt, còn mắng bọn ta lòng dạ hiểm độc. Lúc này đây một vạn lượng, lão cũng hào sảng đồng ý.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Đây mới là “Người kéo lão không đi, quỷ kéo lão mới chạy”, bị một trận rồi mới cam tâm.

Thủy Hành Vân lắc lắc đầu nói :

- Không có đơn giản thế đâu, hơn nữa đâu có lý không suy nghĩ kỹ đã lập tức gọi bọn ta đến áp tiêu lên đường cho hấn, trong này nhất định có âm mưu.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe hào khí ngút trời, mở đôi mắt sáng quắc nói :

- Họ Quan dám bày âm mưu, đó là lão không tự lượng sức. Đại thúc cứ yên tâm, chuyến này do một mình Kim Tiểu Sơn đủ rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Người thân mang tuyệt kỹ võ công, đi lại trên giang hồ tất phải cẩn thận cảnh giới, chứ không tự mãn. Người khiêm tốn tiến bộ, kẻ kiêu ngạo sẽ dễ thất bại.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lập tức cười gượng nói :

- Đại thúc dạy rất phải.

Sau khi trầm tư một hồi, Thủy Hành Vân cương quyết nói :

- Ta đoán chắc họ Quan không có hảo ý, lần này một mình ngươi đi, nếu mi quả thật qua được khảo nghiệm này, nửa tháng sau chúng ta gặp lại nơi đây.

Kim Tiểu Sơn nghe nói vội hỏi :

- Đại thúc muốn rời khỏi thôn Lão Kim Khoáng?

Thủy Hành Vân đáp :

- Đất này họ Quan trú ngụ, đại thúc không thể không đề phòng tai họa chưa đến. Việc này không thể nói với bất kỳ ai, kể cả A Phụng.

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp :

- Đại thúc cứ yên tâm, tiểu tử không nói với A Phụng đâu.

Kim Tiểu Sơn không những không nhắc với Tiền Phụng việc bảo tiêu của Quan gia, thậm chí, sáng sớm hôm sau chàng ăn mặc gọn gàng xong, thu xếp hành lý cho phụ tử Thủy Hành Vân, rồi ba người lặng lẽ ra khỏi thôn Lão Kim Khoáng.

Thủy Hành Vân không cười con lừa nhỏ, đây biểu thị lão có thể trở lại và Thủy Hành Vân đã theo Kim Tiểu Sơn đến Quan gia ở thung lũng phía bắc.

Quan Phúc thấy ba người đi đến đã sớm mời vào trong đại đình.

Thoáng chốc bốn tên hộ vệ phòng Quan Kim bước ra đại đình. Lão thấy Kim Tiểu Sơn và hai người một già một trẻ, chau mày hỏi :

- Ba người cùng đi sao?

Kim Tiểu Sơn vội nói với Quan Kim :

- Đây là đại thúc của ta, chủ nhân của Kim Ký tiêu cục, có lời gì lão cứ nói với đại thúc.

Quan Kim nhìn kỹ Thủy Hành Vân một hồi, cười hắc hắc nói :

- Quả thật là người không thể đánh giá tướng mạo, núi không thể cân trọng lượng.

Thủy Hành Vân vuốt chòm râu trắng nói :

- Bọn ta đến đây để áp tiêu, không phải nghe chuyện phiếm, lão gia lấy hàng ra.

Cười ha hả Quan Kim ra hiệu cho một tráng hán, tay bưng hộp trầm hương bước đến. Hán tử đó đặt chiếc hộp lên bàn rồi cúi đầu thoái lui, đứng sang một bên.

Quan Kim đưa tay mở nắp hộp, tức thì ánh sáng vàng chói mắt, bắn ra xung quanh. Thủy Hành Vân nghiêng đầu nhìn qua thì thấy bức tượng Bồ Tát cao gần ba tấc ngồi xếp bằng, một tay đặt trên gối, một tay xòe ra phân nửa, thư thái siêu phàm thoát tục. Nhìn kỹ mặt Bồ Tát quả thật hiền từ. Pho tượng quý báu trang nghiêm khiến người ta sinh lòng kính cẩn.

Kim Tiểu Sơn thấy trong hộp trầm hương có lót vải gấm màu đỏ, bất giác nhìn đại thúc nói :

- Quả thật bảo vật hiếm có.

Quan Kim rút ra một phong thư trao cho Thủy Hành Vân nói :

- Chiếu theo địa chỉ trong thư đi!

Nhận lấy thư đó, Thủy Hành Vân đưa cho Kim Tiểu Sơn, rồi đứng lên lấy tượng Kim Bồ Tát trong hộp ra, chỉ thấy lão ngó tả nhìn hữu một hồi, mới đặt trở vào trong hộp.

Kim Tiểu Sơn nhận thư rồi gói chung với tượng Bồ Tát vàng.

Thủy Hành Vân đột nhiên nói với Quan Kim :

- Bạc áp tiêu phải giao phân nửa.

Quan Kim ngạc nhiên hỏi :

- Hàng chưa đưa đi đã đòi bạc rồi!

Thủy Hành Vân cười ha hả nói :

- Đó là quy củ!

Quan Kim giận mắng :

- Tồ bà nó! Đó là một quy củ hủ lậu!

Xem tiếp hồi 15 Lục Bần sơn đạo tặc nộp mạng

15. Hồi 15 Lục Bàn Sơn Đạo Tặc Nộp Mạng

- Chúng ta đi, chuyến hàng này không áp tải. Họ Quan kia, mi mời cao nhân khác đi!

Thủy Nhị đỡ Thủy Hành Vân bước ra ngoài. Kim Tiểu Sơn quay đầu lại trách :

- Quan lão gia, lão không giống hạng người keo kiệt, tại sao chỉ vì việc này mà không lên đường?

Quan Kim đột nhiên kêu lớn :

- Các người trở lại!

Thủy Hành Vân nói :

- May mà mi gọi nhanh, nếu không chỉ cần lão gia này bước ra khỏi cửa tòa đại đình này, quay đầu lại phải thêm một vạn lượng khác.

Quan Kim vừa nghe tức giận vô cùng, lão nghiêng răng ken két nói :

- Coi như bọn mi hung hăng, lão tử ta dù đứng trên bọn mi cũng phải nhận thua.

Cười nhạt một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Đây là bàn chuyện làm ăn, không phải ai ăn thịt ai. Những câu mi nói ta đều thừa biết, đây gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một nhà nguyện đánh, một nhà cam tâm chịu đòn. Mi đã tuôn ra những lời ác độc, lão gia này không ngại nói thật với họ Quan mi, trước đây mấy năm nếu mi muốn tìm đến ta để được bảo tiêu chuyến hàng này, thì mười vạn lượng bạc, lão nhân gia cũng không để mắt vào!

Quan Kim nói :

- Con cóc nhìn trời, mi quả là khoác lác, khẩu khí không nhỏ.

Thủy Hành Vân nói :

- Lão nên biết nếu để thêm không quá mấy ngày, mi sẽ biết lời của lão nhân gia này có phải là con cóc nhìn trời không?

Cười hắc hắc, Quan Kim đứng dậy nói :

- Ta không kịp chờ để biết đâu! Đợi đó, ta đi lấy bạc bán mạng của bọn mi.

Chống chiếc gậy ngồi xuống, Thủy Hành Vân nói :

- Càng nhanh càng tốt, đừng để lỡ thời gian lên đường.

Kim Tiểu Sơn nhìn vào cửa đại đình thấy lão Quan Phúc vẫn buông tay đứng đó. Chàng nhìn lão cười, Quan Phúc về mặt ngượng ngùng, còn Kim Tiểu Sơn lòng lại nghĩ :

“Cả buổi sáng đến đây, ngay cả một chung trà cũng không bưng ra. Trên đời có loại người như vậy không?”

Thoáng chốc, Quan Kim đã sải bước ra ngoài, trong tay đang cầm một tấm ngân phiếu to, bước đến trước mặt Thủy Hành Vân, một tay ấn trên mặt bàn nói :

- Ngân phiếu của Lạc Dương, Kim Thụy tiền trang, các người đã từng cầm qua ngân phiếu nhiều như vậy chưa? Mau nhìn xem đủ số năm ngàn lượng.

Thủy Hành Vân không màng ngó tới, lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực, nói :

- Chúng ta lên đường!

Thủy Hành Vân đã bước ra khỏi đại đình. Quan Kim vẫn ngồi sững trên ghế bành. Về mặt lão ngơ ngác, trong mắt hiện nỗi hoang mang nói :

- Trong giang hồ sao lại có nhân vật như vậy, trước nay cũng chưa từng nghe lão nhị nói qua.

* * * * *

Liên tiếp đi qua ba ngọn núi, Kim Sa hà vẫn ở trước mặt. Đến bên một khu rừng hoang, Thủy Hành Vân dừng bước nói :

- Được rồi! Lão nhân gia muốn quay lại.

Kim Tiểu Sơn vội bước đến gần hỏi :

- Đại thúc có phải muốn trở lại thôn Lão Kim Khoáng?

Thủy Hành Vân nói :

- Nếu ta muốn trở lại thôn Lão Kim Khoáng thì đem hành lý làm gì?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Đúng! Đúng! Thủy Nhị tiểu đệ mang hết thuốc của đại thúc theo, đường nhiên không thể trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Thủy Hành Vân chỉ về phía xa nói :

- Ta đến thôn Quá Sơn Lãnh ở trong nhà Biển Hòa, chỉ cần tiểu tử sớm trở về, đến đó đón ta.

Nhìn Thủy Hành Vân, Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Đại thúc có điều gì dặn dò tiểu tử?

Thủy Hành Vân lấy lại bức thư, rồi bảo Kim Tiểu Sơn nhìn kỹ địa chỉ trên thư ghi nhớ người nhận hàng, rồi lão lấy bức thư đó nhét vào ngực mình, hỏi lại :

- Tiểu tử, mi nhớ kỹ chưa?

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Nhà thứ mười trên con đường tuần phủ nha môn Lạc Dương. Địa chỉ này rất dễ nhớ, tiểu tử không thể quên!

Kim Tiểu Sơn cuối cùng bước đi. Ngay đêm đó Thủy Nhị và Thủy Hành Vân đã đến nhà Biển Hòa ở thôn Quá Sơn Lãnh.

Kim Tiểu Sơn trên vai vác hộp trầm hương bên trong quả thật là tượng Kim Bồ Tát giá trị liên thành, một đoạn gấm đỏ gói thật cẩn thận. Tượng Kim Bồ Tát nặng mười cân nằm trên lưng chàng giống như không mang vật gì. Chàng một mặt thuận theo sơn đạo đi về phía Đông bắc, liên tiếp vượt qua mấy ngọn núi cao, mồm đá cheo leo bén như dao sắc, khiến người ta có cảm giác sợ bước lên phía trước.

Từ trên đỉnh núi nhìn xuống con suối gần đó trải dài như dải lụa, từng đám rừng đen âm u không một bóng người, khiến chàng có cảm giác cô đơn.

Khi trời tối chàng mới xuống được một ngọn núi cao. Nơi sơn đạo, nép về bên đường có mấy căn nhà tranh, trong nhà đã le lói ánh đèn.

Kim Tiểu Sơn đến một căn nhà tranh khá lớn, gõ cửa hồi lâu, trong nhà có một người trẻ tuổi, tướng loát choắt như khỉ, thấy Kim Tiểu Sơn mừng rỡ đón vào bên trong nói :

- Khách quý, khách quý, mời vào!

Kim Tiểu Sơn mới bước vào cửa hỏi :

- Đêm nay ta ở nơi này nghỉ lại một đêm.

Người trẻ tuổi mỉm cười gật đầu, nhìn ra ngoài cửa rồi hỏi :

- Tại sao chỉ có một mình khách quan?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đúng vậy, chỉ có một mình ta đến trú ngụ một đêm sáng mai lên đường.

Người trẻ tuổi đó cơ hồ thất vọng nói :

- Có lẽ trong nhà xảy ra việc, chứ không phải đãi vàng trở về.

Lúc này Kim Tiểu Sơn mới hiểu ra, tiểu tử này nghĩ mình đãi vàng ở Kim Sa hà, nên hấn cứ thò đầu ra ngoài nhìn xem.

Kim Tiểu Sơn quả thật cẩn thận, ngay cả khi ngủ ngon chàng cũng ôm khư khư hộp gỗ. Chàng cũng cẩn thận trong việc ăn uống, chỉ ăn hai cái bánh bao, đề phòng bị bỏ thuốc mê. Chuyến đi này, chàng đã định sẵn chủ ý, vì chàng đã nghe Thủy đại thúc kể không ít thủ đoạn của bọn bàng môn tả đạo trong giang hồ. Chỉ cần tránh xa ra thì chuyến bảo tiêu này, có thể không xảy ra sơ sót.

Sáng sớm hôm sau, Kim Tiểu Sơn ăn mặc gọn gàng chuẩn bị lên đường.

Tên trẻ tuổi đã sớm bước đến hỏi :

- Khách quan ăn chút thức ăn này đi!

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Tiệm cơm này sao chỉ có một mình mi?

Cười ha hả, tên trẻ tuổi nói :

- Ngày tháng không đủ sống, người trong nhà đã đi tứ tán rồi!

Kim Tiểu Sơn nhìn ra bên ngoài lại hỏi :

- Bấy, tám cái tiệm, tại sao chỉ có hai, ba nhà có người? Người già bỏ đi, chỉ có người trẻ tuổi ở lại, quả thật quái lạ!

Tên trẻ tuổi chớp chớp đôi mắt khỉ nói :

- Có gì quái lạ, nếu không đủ sống nữa, mấy người bọn ta đều muốn đến Kim Sa hà đãi vàng. Như thế có lẽ tốt hơn khi lưu lại phương xa!

Kim Tiểu Sơn gật gật đầu rồi chỉ cái nồi trên lò hỏi :

- Nấu gì vậy?

- Hấp bánh bao, tiểu nhân đem cho khách quan một bát cháo nóng, ăn xong hãy lên đường đi sáng khoái hơn.

Nói rồi hai tay mở nắp nồi, Kim Tiểu Sơn lấy bốn cái bánh bao nói :

- Tổng cộng bao nhiêu tiền, ta muốn lên đường!

Tên trẻ tuổi ngạc nhiên hỏi :

- Khách quan tại sao ngay cả chén cháo cũng không ăn?

Kim Tiểu Sơn đã cho bánh bao vào trong ngực, một luồng hơi nóng thấm vào mình chàng. Chàng thuận tay nắm một vốc bạc lẻ, nói :

- Không cần tiền bạc thối lại, ta đi đây!

Dõi nhìn theo Kim Tiểu Sơn đang bước đi, tên trẻ tuổi tưởng khi đó nhảy vọt ra ngoài cửa, đối diện một hán tử đang bước đến hỏi :

- Sao chỉ một người mi cũng thu thập không được?

Tên trẻ tuổi mỉm cười nói :

- Con rùa này quá tinh ranh, ngay cả lúc ngủ hấn cũng ôm chặt chiếc hộp. Ta cách hấn tới năm trượng, hấn đã giật mình tỉnh giấc, làm ta phải bỏ chạy. Sau đó nghĩ biện pháp thu thập hấn thế nào, không ngờ mơ màng màng trời đã sáng hấn.

Thì ra mấy tên này là thổ phỉ từ Lục Bàn sơn kéo đến. Bọn chúng giữ yếu đạo này đón chờ bọn đãi vàng đến cửa.

Kim Tiểu Sơn đi chưa đến hai dặm, thì thấy một con bồ câu trắng bay vút về hướng Lục Bàn sơn. Kim Tiểu Sơn đâu biết được hành tung của chàng đã bị người ta dòm ngó.

Trên ngọn tùng không xao động, nhưng giữa thân tùng lại gió thổi ào ào.

Gió mang theo những tiếng rít dài, lại thêm luồng hàn khí lạnh lẽo, giống như âm phong từ dưới địa ngục thổi đến. Gập rùng ngẩn đầu nhìn, gập cầu nhìn xuống nước, Kim Tiểu Sơn mỗi lần gập rùng hoang chàng đều đi rất cẩn thận.

Chàng không những nhìn lên ngọn cây, cũng không bỏ qua một tấc đất, vì chàng xuất thân là một thợ săn. Lại vượt qua hai ngọn núi, Kim Tiểu Sơn nhìn về phía xa xa, chỉ thấy toàn là núi non trùng điệp, rừng hoang đen như mực, sơn lộ ngoằn ngoèo như ruột tượng. Nơi xa đó, chính là Lục Bàn sơn, đá nhọn chơm chồm, dốc núi cheo leo, gọi Lục Bàn sơn là núi trong núi cũng không quá lời, đặc biệt trong đó là ngọn thứ hai và ngọn thứ tư. Sơn đạo khúc khuỷu quanh co, bỏ ngoằn ngoèo như ruột dê, đường đi vô cùng hiểm ác.

Miền bắc vào cuối thu đã thấy sương lạnh, mà sương lạnh đã sớm khiến lá cây xanh biến thành vàng héo ú ả. Mấy cây thị lớn treo đầy trái chín mọng. Mấy con chim đói đang mổ ăn trên cây, nhưng chúng không làm khuấy động mấy tên đại hán đang ngồi dưới gốc cây ôm đao cười cợt với nhau.

Một tên đại hán râu xồm cười oàm oàm nói :

- Ta muốn găm nhắm thân thể phu nhân mới của đầu lĩnh, ả đó quả thật uốn éo đủ trò. Đầu lĩnh mấy hôm nay toàn chui rúc trong phòng của ả, giống đứa bé theo mẫu thân, chốc chốc lại vang ra những âm thanh như đứa bé bú sữa mẫu thân. Khiến lão tử này nghe tâm hồn phải bấn loạn.

Một đại hán râu ria khác cười lên thanh âm như tiếng quạ quàng quạc nói :

- Một cô nương mỹ miều như vậy, nếu để lão Đồ ta ôm qua một đêm, thì mẹ nó, hôm sau đao cắt đầu lão Đồ ta cũng cười ha hả mà đi gặp Diêm Vương.

Đại hán khác, một bàn tay vỗ lên đầu họ Đồ, cười mắng :

- Quả thật, muốn chém đầu mi, mi không kêu oan mới là lạ!

Thế là năm tên đại hán đều ôm bụng mà cười. Tiếng cười ồm ồm vang dội, khiến mấy con chim đang đậu trên cây sợ đến bay cao lên trời, tiếng cười cũng vang rất xa, vì Kim Tiểu Sơn đang ở phía xa đi đến, cũng nghe rất rõ ràng.

Kim Tiểu Sơn biết giữa dốc núi có người mà không chỉ một người. Lúc này ai lại có thể cười như điên như khùng giữa núi rừng như vậy? Không cần suy nghĩ, Kim Tiểu Sơn đã biết là ai. Nhưng Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng mà thôi.

Men theo sơn đạo gập ghềnh bước đi. Kim Tiểu Sơn đã thấy mấy cây thị lớn ở sườn núi. Lá cây bị sương lạnh làm cho rụng hết, trái thị trên cây có thể giải khát được.

Kim Tiểu Sơn vừa mới đến gần gốc cây đã nghe tiếng động lao xao. Nhìn lên, thấy sau lưng gốc cây bỗng xuất hiện năm đại hán, dẫn đầu, chính là đại hán râu ria, cây đại đao trong tay hắn đã nằm trong tay.

Kim Tiểu Sơn còn chưa mở miệng, tên đại hán họ Đồ cười toét miệng nói :

- Hầu Nhi Lý quả thật truyền tin không sai, chỉ có một tên đái vàng này.

Đại hán râu ria chỉ vào Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Bằng hữu, mi đi đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn hí mắt cười nói :

- Ngày tháng khó sống, ta trở về nhà.

Họ Đồ cười ha hả nói :

- Đã thật là đái đủ vàng rồi trở về. Ha ha...

Cây đại đao vung lên, đại hán râu ria hét lên một tiếng :

- Bằng hữu, mau để đồ đạc trong người xuống, chúng ta không làm khó mi!

Kim Tiểu Sơn nghe nói bọn thổ phỉ ngăn chặn khắp nơi, đòi vàng chứ không lấy mạng người. Bất kỳ một người dải vàng nào xui xẻo bị cướp số cát vàng mà mình đã gian khổ dải được, cũng ngoan ngoãn trở về Kim Sa hà để tiếp tục cuộc đời dải vàng.

Kim Tiểu Sơn không phải là người dải vàng, nhưng năm tên thổ phỉ trước mắt cho rằng chàng đúng là người dải vàng. Cho nên, vừa mở miệng chúng đều xưng lão bằng hữu rất thân mật, mục đích đương nhiên là ép lấy cát vàng, rồi bức Kim Tiểu Sơn quay đầu trở lại.

Cười khan một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nghe khẩu khí, các vị chừng như là bọn thổ phỉ ngăn đường cướp của.

Tên đại hán râu ria cười hắc hắc nói :

- Mẹ nó! Giờ này mi mới biết sao?

Họ Đỗ nói :

- Không nhiều lời, tiểu tử mi muốn toàn mạng thì mau để tất cả đồ đạc xuống, nếu không...

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Các vị sao nhất định muốn lấy đồ của ta? Các vị có lẽ cũng là người ở thôn Đại Hòe thụ, huyện Hồng Động, Sơn Tây. Tại sao chúng ta không kết giao bằng hữu chứ?

Đại hán râu dài trầm giọng nói :

- Dù tiểu tử mi cũng từ huyện Hồng Động đến đây, cũng phải đem hết đồ vật trên mình bỏ xuống. Muốn nói chuyện kết giao phải bàn việc công trước đã.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Ngăn đường cướp của là việc công sao?

Họ Đỗ giận nói :

- Tại sao không phải? Nên biết, năm người bọn ta là phụng mệnh chờ các hạ. Tin tức truyền đến, mi chỉ một mình qua núi, cho nên bên trên chỉ phái năm người bọn ta. Mi nghĩ đây có phải là việc công không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Thì ra các vị là phụng mệnh hành sự, như vậy không trách, nhưng tin tức của các vị quả thật nhanh nhẹn, ngay cả mấy người trên núi cũng đều biết. Nếu ta đoán không lầm, người trong tiệm cơm trên sơn đạo phía Nam là đồng bọn của bọn mi.

Tên đại hán râu rì trợn mắt nói :

- Tiểu tử, đừng nhiều lời, mau đặt đồ xuống!

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Các vị, vật trên lưng ta là đồ chơi bằng vàng ròng, trọng lượng mười cân, nhưng người phó thác cho ta đã đóng dấu niêm phong trên đó. Cho nên, ta không tiện mở ra, nếu các vị nhất định muốn, nơi này ta còn có một đồ vật, các vị vừa xem, nhất định sẽ vui lòng.

Nghe nói trong hộp gỗ đựng mười cân vàng ròng, mấy tên thổ phỉ, trên bàn tay đều rịn mồ hôi.

Họ Đỗ hô lớn :

- Tổ bà nó! Ai dám tin một người trong núi sâu lại dám mang theo vật nặng mười cân vàng ròng? Bé con của ta, đây thật là một cuộc làm ăn lớn.

Kim Tiểu Sơn đưa tay ra sau rút bao vải nhung ra, chàng chưa vội mở ra, nói :

- Các vị có muốn xem đồ chơi của ta không? Luận giá tiền so với mười cân vàng ròng, nó còn quý hơn không biết bao nhiêu lần.

Năm tên thổ phỉ mờ cả đôi mắt, chúng thở hổn hển, đưa mắt nhìn nhau, bao vây Kim Tiểu Sơn càng chặt hơn như sợ Kim Tiểu Sơn thắng thiên độn thổ vậy.

Đại hán râu rìa cầm đao chĩa tới hỏi :

- Trên tay mi là vật gì?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười, chậm rãi mở bao vải. Một màn ánh sáng chói mắt xuất hiện trong tay chàng. Bao vải nhưng đã giắt vào thắt lưng, Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn chớp lóe xoay chuyển trong tay, chàng nói :

- Các vị nhất định chưa từng thấy qua vật này!

Đại hán râu rìa ngạc nhiên hỏi :

- Nó giống như làm bằng bạc sao có thể so nổi với mười cân vàng ròng?

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Tuy không đáng tiền bằng vàng ròng, nhưng lại là món đồ lấy mạng.

Một đại hán khác nhắc nhở :

- Mọi người hãy cẩn thận, tiểu tử này gặp bọn ta vẫn không kinh sợ, ngàn lần không được mắc lừa hắn.

Đại hán râu rìa cười lạnh một tiếng nói :

- Lão tử cả năm săn nhạn, để gì bị nhạn mổ vào mắt.

Kim Tiểu Sơn mắt sáng quắc, nhìn năm người nói :

- Ta cho rằng bọn mi chỉ là năm con heo ngu, thì ra cũng có một vài tay sáng suốt.

Gầm lên một tiếng, đại hán râu rìa vung đao cao giọng hét :

- Huynh đệ, giết tên cầu tặc này!

Năm cây đại đao như năm tia chớp đồng loạt chém tới Kim Tiểu Sơn. Ánh mặt trời từ phía trên ngọn cây chiếu nghiêng xuống trên thân đao phát ra những luồng ánh sáng lạnh. Diêm Vương thoa lúc này đã đan quện giữa không trung.

Tiếng hét của Kim Tiểu Sơn vừa vang lên thì cùng lúc nổi lên năm tiếng kêu đồng thanh thê thảm, từng tên đã có một lỗ máu trên mặt, chết ngay không một lời trăng trối.

Thu hồi Diêm Vương thoa, tiếng dây xích bạc kêu leng keng. Kim Tiểu Sơn cười lạnh rút bao vải ra, chàng cẩn thận gói Diêm Vương thoa giắt vào thắt lưng, nhún mình vọt lên ngọn cây, thuận tay bẻ vài trái thị hút lấy nước ngọt của nó.

Kim Tiểu Sơn ăn liên tiếp bảy, tám trái mới nhảy xuống gốc cây. Chàng không màng nhìn năm thi thể đã nhún vai bỏ đi.

Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không ngờ được thủ lĩnh bọn chúng chiếm cứ Lục Bàn sơn lại chính là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà chàng đã bỏ công tìm kiếm, nếu không chàng tuyệt đối không màng tất cả mà xông lên Lục Bàn sơn tìm Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, thanh toán mối nợ giết thê nhi, đốt nhà cửa bốn năm về trước.

Kim Tiểu Sơn giết năm tên thổ phỉ rồi, lập tức buông cước bộ đi nhanh.

Chàng cảm thấy Lục Bàn sơn này không chỉ có năm tên thổ phỉ đó, hướng hồ bọn chúng còn lập trạm gác và ngầm thông tin tức ở vùng phụ cận, đó chính là tiệm cơm của tên tướng khi.

Kim Tiểu Sơn xuống khỏi Lục Bàn sơn không lâu, xa xa nhìn thấy một tòa sơn trại chung quanh có tường bao bọc cự ly còn khoảng mười mấy dặm. Chàng bất giác nhìn lên mặt trời vừa chạm đỉnh núi, lòng suy nghĩ :

“Thủy đại thúc nói không sai, vừa xuống khỏi Lục Bàn sơn không lâu đã thấy một tòa sơn trại. Đó là Đình gia trại, buổi tối có thể nghỉ ở đó. Từ Đình gia trại đến thành Lạc Dương chỉ có hai ngày đường thôi”.

Kim Tiểu Sơn còn đang cân nhắc, đột nhiên phía sau lưng vang lên tiếng vó ngựa gấp rút. Là ai thúc ngựa phi trong sơn đạo này? Phất nhẹ tay áo, Kim Tiểu Sơn đã ẩn thân trong đám cỏ rậm.

Không lâu, tiếng vó ngựa đã gần kề, khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên, bèn vọt cỏ ra nhìn. Kỵ mã trước mặt chàng xa khoảng mấy trượng đang phi về phía Đình gia trại. Người trên lưng ngựa khiến Kim Tiểu Sơn giật mình, bất giác “Ủa” một tiếng lẩm bầm :

- Tại sao lại là ả bản thủ này?

Không sai, đó chính là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc.

Thì ra buổi sáng trên Lục Bàn sơn, sau khi Kim Tiểu Sơn đánh ngã năm tên thổ phỉ rồi. Quá trưa vẫn không thấy năm người trở về trại, trong trại lập tức phái ra một nhóm khác xuống núi tìm. Đến gốc thị lớn mới phát hiện năm người đều chết cả, đây quả là một việc động trời.

Bọn lâu la lập tức vọt trở về sơn trại, đem những gì đã thấy báo lại với đầu lĩnh Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Trương Diệu từ khi Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đến đây, hắn không chỉ lòng hoa rộng mở, ngoài việc khi dùng cơm ngồi sát bên Phương Tiểu Ngọc, khi ngủ ôm chặt ả vào lòng, hắn hận không quần được ả vào trong thắt lưng của mình. Hôm nay, hai người đang đóng chặt cửa phòng, ôm ấp, ân ái, ngay cả dùng cơm trưa cũng không ngồi dậy. Không ngờ bên ngoài bọn lâu la đang bàn tán việc năm tên bị giết trước núi.

Tọa Sơn Hồ vừa nghe lập tức cùng Phương Tiểu Ngọc chạy đến dưới cây thị tra xét. Sau khi kiểm qua vết thương của người chết, Trương Diệu còn đang cảm thấy kỳ quái, không ngờ Phương Tiểu Ngọc đã cười lạnh nói :

- Nhất định là hắn!

Trương Diệu đang cánh tay rắn chắc ôm chặt Phương Tiểu Ngọc vào lòng hỏi :

- Nàng nói là ai? Nàng biết hắn sao?

Phương Tiểu Ngọc cười khanh khách, đưa tay nắm cái lỗ mũi to của Trương Diệu, nói :

- Muội không phải đã nói qua với huynh rồi sao? Có một tên gốc biết sử dụng Diêm Vương thoa. Năm người này rõ ràng đều chết bởi Diêm Vương thoa. Tên tiểu tử gốc đó nhất định đã cùng lão đại thúc bệnh hoạn của hắn đến đây.

Trương Diệu buông Phương Tiểu Ngọc ra, lắc đầu nói :

- Không đúng! Không đúng. Tin tức truyền qua chỉ có một người qua núi.

Phương Tiểu Ngọc đáp :

- Nếu tin tức truyền đến, quả thật là có một người qua núi. Thế thì chỉ có tên tiểu tử gốc đó mà thôi. Không chừng, hắn còn mang theo bảo bối gì chẳng?

Trương Diệu cung tay đánh vào lòng bàn tay nói :

- Tổ bà nó! Lúc này e rằng đuổi không kịp rồi.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Sao không được? Nơi này chỉ cách Lạc Ninh có hai ngày đường núi thôi.

Lắc đầu, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nói :

- Bảo bối yêu quý! Nàng có điều không biết. Cách nơi này năm, sáu mươi dặm có Đình gia trại, nơi đó trú ngụ một đám cao thủ. Ta từng dẫn đám huynh đệ đến đánh hai lần, kết quả đôi bên không phân thắng bại. Giờ đây ta không gặp hắn, hắn cũng không màng đến ta, quy định bất thành văn, hai bên làm việc nấy. Cho nên nếu đuổi theo chỉ e không qua khỏi Đình gia trại.

Cười khanh khách, Phương Tiểu Ngọc nói :

- Việc này để muối đi lo.

Ồm chặt Phương Tiểu Ngọc, Trương Diệu trợn đôi mắt hổ, hỏi lại :

- Ta làm sao yên tâm để nàng đi, nàng đi ta phải làm sao đây?

Phương Tiểu Ngọc đưa tay nắm chòm râu của Trương Diệu, cười nói :

- Ai bảo muối đi không trở lại chứ? Lục Bàn sơn này, Phương Tiểu Ngọc ta nhất định trở lại, trừ phi huynh mang muối đi. Nếu không, dù đuổi đi muối cũng không đi. Giờ đây, muối lại đi lo việc cho người yêu của mình. Người của Đình gia trại biết huynh, nhưng nhất định chúng không nhận ra Phương Tiểu Ngọc này. Huynh còn chưa mau bảo chúng đem ngựa đến đây. Muối tự tin đủ sức đuổi theo tên tiểu tử gốc đó.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cười nói :

- Nếu quả thật là Diêm Vương tha, mà muối có thể đem nó được về thế thì, chúng ta đại phát tài rồi.

Phương Tiểu Ngọc cười nói :

- Lẽ nào chàng cũng biết lời đồn trên giang hồ việc Mặc Vân cốc ra vàng thưởng.

Trương Diệu gật đầu nói :

- Bất kể hắc, bạch hai phái, cứ thấy thoa là cầm vàng.

Phương Tiểu Ngọc cười nói :

- Trương lang yên tâm, chờ cầm vàng.

Trương Diệu vội cho người trở về sơn trại mang ngựa đến. Phương Tiểu Ngọc lập tức nhảy lên lưng ngựa, đuổi xuống Lục Bàn sơn.

* * * * *

Kim Tiểu Sơn chậm rãi bước ra khỏi đám cỏ, cười lạnh nhìn theo Phương Tiểu Ngọc đã cưỡi ngựa đi xa, lẩm bẩm nói :

- Nếu lúc này ta chạm mặt với ả yêu tinh trong ổ nhện bước ra như mi, thì ta đúng là một con lừa.

Chậm rãi đi về hướng Đình gia trang, đúng lúc gặp một dốc núi đứng giữa lộ ra một sơn đạo, Kim Tiểu Sơn không đi theo sơn đạo mà leo lên dốc núi, chợt thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc chạy thẳng về phía Đình gia trại. Kim Tiểu Sơn nhìn sắc trời đã tối rồi, trong lòng đang tính toán :

“Đêm nay có ngủ lại, vạn nhất gặp phải Phương Tiểu Ngọc phải tính toán thế nào?”

Chàng vừa đi vừa nghĩ đã đến trước một con suối nhỏ trước mặt Đình gia trại.

Chàng thuận theo rừng liễu ven bờ suối, đang muốn nhảy qua những tảng đá bên dòng suối bất ngờ từ phía Đình gia trại một ngựa phi đến. Trong bóng tối, Kim Tiểu Sơn không cần đoán cũng biết là ai, chỉ thấy Phương Tiểu Ngọc thúc ngựa rất nhanh, phi về phía Lạc Ninh.

Kim Tiểu Sơn cười một mình.

* * * * *

Trên tường trại của Đình gia trại, bốn tên gia đình đang nói chuyện phiếm với nhau. Kim Tiểu Sơn còn chưa đến cửa trại, đã bị người trên trại hét :

- Dừng lại! Mi là ai?

Kim Tiểu Sơn dừng lại ngẩng đầu trong bóng tối, chàng thấy hán tử trên tường trại, cười đáp :

- Tại hạ trên đường đi Lạc Dương, đêm nay muốn nghỉ nhờ ở quý trại, sáng sớm mai lên đường.

Một hán tử trên tường trại lại nói :

- Có phải từ Lục Bàn sơn xuống đây?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Tại hạ từ thôn Lão Kim Khoáng đi qua Lục Bàn sơn đến đây.

Người đó lại lên tiếng nói :

- Thì ra là người dải vàng.

Thoáng chốc, cánh cửa trại đang đóng chặt, mở ra một khoảng trống. Kim Tiểu Sơn lách người đi vào trong trại. Người của Đình gia trại quả thật nhiệt tình, họ hỏi han ít câu rồi an bài cho Kim Tiểu Sơn một gian nhà ngói nhỏ. Nơi đó đã có mười mấy tráng hán trẻ tuổi, luân phiên nhau ngày đêm canh giữ trên tường trại.

Kim Tiểu Sơn cùng họ dùng cơm, cùng ngủ chung giường, dù Kim Tiểu Sơn đi tiểu tiện cũng có người đi theo, sợ Kim Tiểu Sơn gây rối ở Đình gia trang, vạn nhất chàng là người của Lục Bàn sơn thì phải làm sao?

Sáng sớm hôm sau, lúc này Kim Tiểu Sơn mới nhìn thấy rõ, Đình gia trại quả thật quy mô. Phòng ốc bên trong chen chúc nhau như trên đường phố toàn là những nhà ngói nhỏ. Từ sáng sớm đã thấy nhiều người vác liềm cuốc ra khỏi trại. Cách cửa trại không xa có một ngôi nhà lớn, nhiều người trẻ tuổi ra vào nơi đó. Kim Tiểu Sơn được mời dùng cơm sáng rồi mới lên đường. Chàng cảm thấy người ở Đình gia trại này quả chất phát, thuần hậu, chàng đã ngủ một giấc ngon lành nơi đó. Chàng an tâm vác tượng Bồ Tát lên vai mình, vì không có người nào đến hỏi đang vác vật gì.

Đi ra khỏi Đình gia trại là vùng phụ cận núi non trùng điệp kéo dài về phía xa, vừa hùng vĩ vừa tráng lệ. Đối mặt với phong cảnh bao la như vậy, Kim Tiểu Sơn hít mạnh một hơi không khí trong lành, phấn chấn tinh thần sải bước đi về phía trước. Trên đường, chàng trầm nghĩ :

“Có lẽ quá trưa sẽ đi ra khỏi dãy núi này. Không biết đêm qua Phương Tiểu Ngọc đi đâu rồi, ả làm sao đi qua được Lục Bàn sơn? Có lẽ do mình giết được hổ phỉ, ả mới bình an vượt qua”.

Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không ngờ được rằng Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc hôm nay đã kết hợp lại với Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Đương nhiên Kim Tiểu Sơn không biết được rằng Tọa Sơn Hồ Trương Diệu kẻ thù mà mình đang tìm kiếm đang làm đại vương trên Lục Bàn sơn.

Đi trên đường, chốc chốc Kim Tiểu Sơn ngâm nga mấy bài hát :

“Mục đồng thả trâu”...

Lòng sáng khoái, miệng mỉm cười.

Lúc này không xa có một vườn mai lớn xem ra rất thanh tịnh nhưng vùng đất thanh tịnh này cũng mang ít nhiều thê lương.

Kim Tiểu Sơn thuận theo sơn đạo đi về phía vườn mai đó, chàng đột ngột dừng chân lại. Trên đám cỏ không xa vườn mai có một con ngựa ngã trên mặt đất, cạnh bên ngựa có một nữ nhân không ngừng kêu ại da. Trái tim Kim Tiểu Sơn không ngừng đập thình thịch vì chiếc áo của nữ nhân đó không gài lại, lộ ra tấm thân ngà mịn màng như trắng rằm tháng tám, dây yếm ngực màu hồng cột trên cổ.

Nữ nhân đó vừa rên rĩ vừa không ngừng run rẩy đôi vai, tình hình như là ngã ngựa.

Kim Tiểu Sơn nhớ đến lời Thủy đại thúc trên giang hồ đa số việc đều là “Tự chui đầu vào lưới”, chỉ cần mình không tự chuốc lấy phiền hà thì đa phần không bị phiền não vào thân.

Kim Tiểu Sơn lòng nghĩ đến đây mới chậm rãi bước đến bên cạnh, nghiêng đầu nhìn xem. Bất giác vừa ngạc nhiên lại vừa thích thú cười nói :

- A, thì ra là mi!

Nữ tử đó là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc. Phương Tiểu Ngọc lại ại da một tiếng, ngược mắt nhìn lên, giọng nói trong trẻo đã vang lên :

- Thì ra là Kim ca ca, tại sao thấy ta ngã ngựa, xương cốt rã rượi, còn không mau đến kéo ta dậy. ẠI da!

Ả vừa lêu rêu vừa run, khiến mảnh yếm hồng trên người tuột xuống. Quả thật khiến Kim Tiểu Sơn giật mình. Một vòng ngực trắng mịn lộ rõ ra ngoài, khiến chàng thoái lui mấy bước. Nguyên nhân rất đơn giản, Thủy đại thúc đã dạn dò, trên người có mang đồ vật trọng yếu, bàng môn tả đạo khắp nơi đều có. Một chút không cẩn thận có thể tan xương nát thịt, huống hồ trước mắt lại là một ả hồ ly tinh chuyên hại người.

Kim Tiểu Sơn khoanh tay trước ngực, dang rộng chân đứng trên sơn đạo, giống như cười mà không phải cười nói :

- Phương cô nương, mau đứng dậy đi!

Phương Tiểu Ngọc vẻ mặt ai oán nói :

- Kim ca ca lòng dạ cứng rắn. Tại sao còn không bước ra, lẽ nào thấy chết mà không cứu?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Ngay ngựa cũng ngã đứng dậy không nổi, tại sao cô nương không thấy một vết thương, da thịt vẫn lộ ra trắng nõn nà!

Phương Tiểu Ngọc lại ai da một tiếng nói :

- Kim ca ca không thấy ta ngã trên đồng cỏ sao, da thịt không bị thương như treo cả gân cốt. Ca ca mau đến xem trên bụng ta xương sườn nào đã gãy rồi. Ngay cả đôi tay ta cũng nhấc lên không nổi.

Kim Tiểu Sơn chum chím cười nói :

- Thôi rồi! Gãy xương trật gân phải nằm liệt giường không động dậy ba tháng.

Phương Tiểu Ngọc lại cao giọng nói :

- Ta ngay cả sức sửa lại chiếc áo cũng không có. Kim ca ca đến ôm ta tìm nơi dưỡng thương đi, ca ca tốt bụng của ta.

Kim Tiểu Sơn nhìn giống như muốn đi tới ôm Phương Tiểu Ngọc. Phương Tiểu Ngọc mở to đôi mắt đẹp, đưa tay kên chờ đón.

Không ngờ Kim Tiểu Sơn đá vào mông con ngựa một cái, hét lớn :

- Cút!

Con ngựa đó đang nằm trên đám cỏ, bọ Kim Tiểu Sơn đá mạnh một cước, hí lên một tiếng vươn cổ cật bốn vó, chạy vọt vào trong rừng hoang.

Xoay mạnh thân người Kim Tiểu Sơn nói :

- Đào Hoa nương tử xinh đẹp của ta ơi, ngựa của nàng không bị té ngã, mà nàng lại cứ lười nhác nằm trên đồng cỏ, ngồi dậy đi, đừng có hành hạ dung mạo đẹp đẽ của mình nữa!

Phương Tiểu Ngọc lắc lắc đầu nói :

- Lời thường nói đúng lắm, ngựa không gãy chân chạy rất nhanh, người nếu bị thương không thể động dậy. Kim ca ca tại sao, ngay cả một hiểu biết nhỏ này cũng không biết? Giờ đây ngựa đã bị ca ca đá chạy rồi, tại sao mà chưa đến ôm ta đứng dậy?

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nhún vai cười nói :

- Tổ bà nó, người khác xem mi là thiên tiên, còn trong mắt ta mi là rắn độc. Chỉ vì ta đã mắc lừa rồi, Kim Tiểu Sơn đã quá hiểu mi!

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Kéo ta một cái, ca ca sợ cái gì?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhìn thấy rõ mi đang bày trò gian trá muốn hại ta! Kim Tiểu Sơn này dù là con lừa ngu ngốc, cũng không để mắc lừa mi lần nữa!

Đột nhiên chàng ngửa mặt lên trời cười to một tiếng, chuẩn bị quay người bước đi. Kim Tiểu Sơn bước vừa nhanh vừa dứt khoát. Nhanh là vì chàng từng luyện qua công phu cước bộ, vừa buông chân đã ra ngoài ba trượng. Dứt khoát là vì chàng quả thiệt bỏ rơi Phương Tiểu Ngọc mà không chút thương hương tiếc ngọc.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc, ngay cả một cơ hội tập kích cũng không có, đột nhiên buông tiếng kêu lớn :

- Kim Tiểu Sơn, đồ con rùa đáng chết ngàn đao, mi là đồ cẩu tạp chủng lòng dạ như đá. Phương Tiểu Ngọc hận mi cả đời, mi chờ xem ta làm cách nào xé xác mi, mi chạy không khỏi đâu!

Người đã ra khỏi mười trượng, Kim Tiểu Sơn quả thật bị Phương Tiểu Ngọc mắng đến nổi nóng lên. Quay ngược người lại thấy Phương Tiểu Ngọc đang đứng trên sơn đạo sửa lại manh áo. Chàng bất giác nghiêng rằng lạnh mặt, quay bước trở lại, Kim Tiểu Sơn bước chân bình bịch, sức mạnh như hổ, đôi tay chàng nắm rồi lại xòe ra, xòe ra lại nắm chặt, hùng hổ đi về phía Phương Tiểu Ngọc đang ngạc nhiên đứng đó.

Không chờ Kim Tiểu Sơn đến gần, Phương Tiểu Ngọc đã cười khanh khách nói :

- Hảo ca ca của ta, thì ra ca ca thích cứng không thích mềm. Ta nghĩ cách muốn nằm vào lòng ca ca để trở thành người đầu ấp tay gối, ca ca trái lại, một chút cũng không chịu hiểu, khiến ta mắng cho một trận mới quay đầu trở lại. Thật là người muốn có được ca ca, phải khổ tâm một trận.

Kim Tiểu Sơn quả thật không dám đến gần, ngoài ba trượng đã dừng chân.

Ngón tay chỉ vào gương mặt đang tươi cười của Phương Tiểu Ngọc nói :

- Á xấu xa kia, mi tốt nhất trắng xa ta ra, còn dám nói lời bừa bãi, e rằng thoa này sẽ lấy mạng người đó.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Lẽ nào muốn cùng đi với ca ca cũng sai sao?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Từ khi ta gặp phu thê mi, không lúc nào mi không tìm cách lấy mạng Kim Tiểu Sơn ta, mi cho rằng ta không biết sao? Như hiện giờ mà nói, mi cho rằng mình thông minh, ta ngu xuẩn. Kỳ thực, mi hôm qua trên đường đến Đình gia trại, sau đó, ngay đêm đi về Lạc Ninh, ta đã biết mi đang đuổi theo ta. Nếu không tại sao mi không nghỉ đêm ở Đình gia trại. Hơn nữa người của Đình gia trại không từ chối cho ta trọ qua đêm, đương nhiên cũng không cự tuyệt một nữ nhân như mi. Rõ ràng mi đang âm mưu hại ta, lẽ nào không phải?

Đột nhiên cười khanh khách, Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc nói :

- Trước kia có lão già quỷ cứ theo mi mãi, tất cả mi đều nghe theo lão, khiến Phương Tiểu Ngọc ta có kế không thể thi triển, có sức không thể đem ra. Giờ đây mi đơn thương độc mã, không ngờ mới mấy ngày không gặp mà mi đã được lão già chết tiệt đó huấn luyện tinh minh đến khiến ta cũng ngạc nhiên, trách nào mi dám một mình lên đường?

Ả chỉ bao vải trên lưng Kim Tiểu Sơn lại hỏi :

- Chuyến này đi thay cho ai đó?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Mi cuối cùng đã thừa nhận mình đang hại Kim Tiểu Sơn này sao? Mi đã cố tình muốn lấy mạng ta, ta cũng không phải là hạng người thương hương tiếc ngọc gì. Hôm nay, ta đưa mi lên đường để sớm gặp tên chồng lùn Âu Dương Lượng ở chốn suối vàng!

Chậm rãi mà sắc mặt lạnh lùng, Kim Tiểu Sơn đưa tay ra sau lưng, rút ra bao vải nhung.

Phương Tiểu Ngọc đối với bao vải này rất thông hiểu, vừa thấy mặt đã biến sắc, tuốt đao cầm tay, tay trái còn có một thanh chủy thủ lạnh băng. Đây chính là thanh chủy thủ mà ả đã đâm vào Can Cấu Vu, khi ả từ trên vách núi bay vào lòng hắc.

Lúc này bao vải màu lục được mở ra, Diêm Vương thoá lại bắt đầu xoay chuyển vùn vụt trên tay phải Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn không động đậy, nhưng Phương Tiểu Ngọc mặt đối mặt với Kim Tiểu Sơn, dần dần thoái lui từng bước trước Diêm Vương thoá đang chuyển động không ngừng đó, nói :

- Kim ca nhất quyết muốn giết ta sao?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Mi nghĩ thế nào?

Phương Tiểu Ngọc đã thoái lui ngoài năm trượng, đột nhiên, ả dừng lại.

Diêm Vương thoá của Kim Tiểu Sơn vẫn chưa phát ra, chàng vẫn đứng yên bất động.

Phương Tiểu Ngọc ngửa mặt khóc lớn, vừa khóc ả vừa thê thảm kêu lên :

- Ông trời ơi! A Lượng ơi! Đời này kiếp này e rằng ta không cách nào trả thù cho huynh, người vợ này đã đến bước đường cùng, vô kể khả thi rồi! Hu hu...

Phương Tiểu Ngọc khóc thật chứ không phải giả, nếu giả tại sao nước mắt đầm đìa tay áo, đôi vai không ngừng rung rẩy.

Phương Tiểu Ngọc vừa khóc vừa kêu nói :

- A Lượng, huynh chết, muội làm phu thê hận mình không đi thu thập được thi thể của huynh, vì muội phải tìm cơ hội báo thù. Âm dương cách biệt mà không an ủi được linh hồn huynh. Từ sau khi huynh chết đi, muội cũng không về nhà mình ở Phi Nhạn Hiệp, mà ở lại bên bờ Kim Sa hà tìm cơ hội. Nhưng... Ôi!... trời không chiều lòng người!

Kim Tiểu Sơn nhìn vào thanh chủy thủ trên tay trái Phương Tiểu Ngọc chàng thâm nghĩ :

“Nếu vừa rồi mình mà đỡ ả, không biết mình có tránh được một nhát đâm của mụ nữ lang độc ác này không?”

Kim Tiểu Sơn nghĩ đến đây, lại nghe lời nói của ả. Bắc giác giận dữ nói :

- Hừ! Chồng mi không nên chết, hấn nên sống, sống để giết người. Phu thê mi ở phủ Thượng Xuyên giết người cướp của, cầm ngăn phiếu cướp được lại đến thôn Lão Kim Khoáng thu mau cát vàng. Phu thê mi, kẻ sát người xuống lại kéo được một mẻ lưới nữa, gom lại vẫn không vừa ý mà đã tâm giết chết bọn Đồng Kim Nguyên lão nhân, lẽ nào nói những người đó đều đáng chết, bọn mi đáng sống sao?

Phương Tiểu Ngọc tay quệt nước mắt giận nói :

- Mi là hạng gì? Ai sống ai chết việc gì đến mi? Trên giang hồ vốn là mạnh được yếu thua. Có bản lĩnh thì ngang tàng, không bản lĩnh thì co đầu rụt cổ. Cho dù là trong nhà môn thì cũng là nơi luận về tiền bạc, hiểu được cái gì?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Vì mi nói mạnh được yếu thua, hai chúng ta ở dốc cỏ hoang này luận việc mạnh yếu. Đào Hoa nương tử, mi phải cẩn thận bảo vệ tính mạng.

Kim Tiểu Sơn thủ thế, Diêm Vương thoá trong tay phải đang xoay chuyển.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đột nhiên hét lên một tiếng quay đầu bỏ chạy.

Chạy là phương pháp duy nhất bảo vệ tánh mạng đối với tình hình sống chết trước mắt này, thật là bước đường cùng của Phương Tiểu Ngọc. Người đã đến bước đường cùng, đương nhiên chỉ còn cách thi triển một kế cuối cùng mà vốn không muốn thi triển trong ba mươi sáu kế: chạy là thượng sách.

Xem tiếp hồi 16 Kim Tiểu Sơn bảo tiêu đi Lạc Dương

16. Hồi 16 Kim Tiểu Sơn Bảo Tiêu Đi Lạc Dương

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc kinh hoàng bỏ chạy, bất giác nhún vai cười lớn.

Thu Diêm Vương thoa lại, Kim Tiểu Sơn lẩm bẩm nói :

- Chỉ cần mi còn quấy rối Kim Tiểu Sơn ta, sớm muộn gì, ta cũng đưa mi lên đường.

Chập tối, Kim Tiểu Sơn đã đến Lạc Ninh.

Nên biết Lạc Ninh ở bên bờ sông Lạc, đi về phía đông, cũng không có núi cao, bình nguyên xanh biếc, nước sông trong xanh, người sống đông đúc.

Kim Tiểu Sơn tìm được một đại khách sạn. Vùng Lạc Ninh tương đối náo nhiệt, nhưng Kim Tiểu Sơn lại không ra khỏi cửa. Vì khi sắp đi Thủy đại thúc đã nói rõ: Trên đường phải ăn uống cẩn thận, ở khách điểm phải đóng chặt cửa, nhất định phải đưa hàng hóa đến nơi an toàn, nếu không đừng trở về.

Một đêm vô sự, sáng sớm hôm sau Kim Tiểu Sơn thức dậy hỏi thăm thì biết, từ Lạc Ninh tới Lạc Dương, đi đường phải cần hai đêm, đường đi không có gì khó khăn. Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ :

“Từ một ngày đêm đi đến một ngày đêm, đó là người bình thường, cước bộ của mình nếu nhanh một chút, sụp tối có thể đến thành Lạc Dương”.

Kim Tiểu Sơn đi thật nhanh, trời chưa đến giữa trưa, chàng đã đi được nửa chặng đường. Trước mặt có một dốc đất nhỏ, dưới dốc có một dã điểm. Tuy gọi là dã điểm, nhưng nơi đây đầy đủ thức ăn, ngoài cơm nước ra còn có xào thêm mấy món nhậu, lẫn cá Bạch Phiêu của sông Lạc nổi tiếng hương vị ngon cực kỳ.

Kim Tiểu Sơn vốn không định vào điểm ăn, nhưng chàng nhìn trời thấy đêm nay có thể đến thành Lạc Dương, há tất không vào ăn một tô mì. Vừa bước chân vào trong dã điểm, Kim Tiểu Sơn phát hiện trong điểm có bốn đại hán bộ dạng như võ sĩ, đang ngồi nâng ly uống rượu, có bốn bình khí rất quái dị dựa vào ghế bên cạnh họ, cả bốn người đều toàn thân mặc hắc y.

Kim Tiểu Sơn vẫn lưng mang tượng Bò Tát, chàng đổi phương hướng ngồi đối diện với ngoài cửa lớn, mục đích là vừa ăn vừa nhìn ra đường. Nhưng chàng không ngờ rằng vị trí này quay lưng lại với bốn người phía sau. Lúc đầu bốn người phía sau còn chưa để ý, nhưng khi Kim Tiểu Sơn vừa muốn tính tiền, một đại hán râu bạc, mặt xương trong đám hắc y võ sĩ đó đột nhiên “Ủa” một tiếng, hất mạnh ly rượu xuống, đứng bật dậy, ba người còn lại vừa nhìn cũng toàn bộ chú ý vào Kim Tiểu Sơn. Đại hán mặt xương đó đi đến trước mặt Kim Tiểu Sơn, lạnh nhạt nói :

- Bằng hữu, chờ đã!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Cần gì?

Đại hán đó xòe bàn tay to bè nói :

- Có thể cho xem vũ khí trên người của bằng hữu được không?

Kim Tiểu Sơn mắt sáng như đèn quất mắt nhìn đại hán đó hỏi :

- Tại sao phải lấy cho các hạ xem?

Cười lạnh, người đó hỏi lại :

- Chỉ xem thôi, có gì không được chứ?

Kim Tiểu Sơn nặng nề lắc đầu nói :

- Các hạ, đôi ta vốn không quen biết, các hạ nên trở về uống rượu đi! Ta còn cả đoạn đường dài cần đi gấp.

Nói rồi đứng dậy bước ra ngoài dã điểm. Nên biết đây là còn đường đại lộ qua lại thành trấn, trên đường người qua lại rất đông, địa điểm này tuyệt đối không thể ra tay giết người. Nhưng Kim Tiểu Sơn ra khỏi dã điểm không lâu, đã nghe phía sau lưng có tiếng bước chân gấp rút, ngoảnh đầu lại nhìn chính là bốn người

uống rượu trong tửu điếm. Kim Tiểu Sơn bất giác cười lạnh một tiếng, lập tức sải chân chạy một mạch ngoài hai mươi dặm. Ngoảnh đầu lại nhìn, đầu còn bóng dáng bốn tên đó, bất giác cười ha hả nói :

- Đồ bỏ!

Thoáng chốc, trước mắt lại có một lão già tóc bạc đi đến. Kim Tiểu Sơn đã đi qua lão già này xa ba trượng. Chàng hốt nhiên thoáng động trong lòng, lập tức quay người lại nói :

- Lão trượng, xin chờ một lát!

Lão già tóc bạc ngoảnh đầu lại ngạc nhiên hỏi :

- Tiểu tử gọi ta?

Kim Tiểu Sơn vội bước đến cười nói :

- Ở đây chỉ có hai người, đương nhiên là gọi lão trượng rồi!

Lão già gật đầu hỏi :

- Không sai! Xin hỏi có gì chỉ giáo?

Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói :

- Chỉ giáo? Không dám, mà có chút việc nhờ cậy.

Lão già lấy làm lạ hỏi :

- Tiểu tử, chúng ta vốn không quen biết, mi nhờ cậy ta làm việc gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Chỉ là thuận tiện nhờ cậy. Sự tình là như vậy, có bốn đại hán mặc toàn hắc y, họ ở phía sau đuổi tới đây. Phiên lão tử, nếu gặp họ nói giúp một tiếng là một hai ngày tiểu tử sẽ trở về. Bọn họ không nên đuổi theo, cứ ở dã điếm đó chờ tiểu tử trở về.

Lão già cười ha hả nói :

- Dã điếm mà tiểu tử nói có phải là quán cơm cách đây hai mươi dặm không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Lại cười ha hả lão tử nói :

- Tiệm cơm đó chính là của ta. Ta họ Trang, Trang chuồng quỳ của Trang gia tửu điếm là ta. Sáng sớm hôm nay, ta từ Lạc Dương trở về.

Kim Tiểu Sơn mặt vui vẻ nói :

- Thật đúng lúc quá! Thế thì phiên lão.

Trang chuồng quỳ khoát tay nói :

- An tâm! Chỉ cần gặp họ ta sẽ nói.

Kim Tiểu Sơn lần này đi thật thoải mái, trước mắt là quan đạo đi về thành Lạc Dương.

Bốn người muốn đuổi theo chàng chỉ e là việc không đơn giản.

* * * * *

Thành Lạc Dương tường cao muôn trượng, cửa thành lầu các giống như miếu đường. Kim Tiểu Sơn đi suốt buổi chiều đến bên ngoài cửa tây Lạc Dương, ngẩn đầu nhìn cao chín, mười trượng, lầu gác ở cửa thành tây, tuy không phải như miếu đường, nhưng ba tầng cửa lầu hùng vĩ.

Kim Tiểu Sơn đi vào thành Lạc Dương, thoáng chốc giống như đi vào trận đồ bát quái, không phân biệt được đông tây nam bắc. Bất giác ngó dáo dác lòng nghĩ :

“Tòa thành Trung Nguyên này cử triều để đó đã thật mệnh mông nguy nga chỉ những cửa tiệm ven đường cũng đều là cao lớn”.

Kim Tiểu Sơn men theo đại lộ phía tây, đi một đoạn đường mới nhìn thấy một khách điểm. Lúc này trời chưa tối hẳn, nhưng trong điểm đã đốt đèn sáng choang, thực khách ngồi đông đúc. Kim Tiểu Sơn hơi do dự rồi đi vào trong điểm ngẩng đầu lên nhìn hai cánh cửa cạnh cầu thang treo một bảng chữ vàng. “Trung Châu tửu lầu”, nhưng Kim Tiểu Sơn không màng đến tửu lầu quý phái này. Chàng vào đây chỉ có hai mục đích, một là ăn uống, hai là hỏi bọn phở ky đại lộ nha môn tuần phủ Lạc Dương ở nơi nào. Ngồi trong đại tửu lầu sang trọng này, thật không thoải mái bằng ngồi trong một quán cóc nhỏ, mua một đĩa đậu phụng, uống một vài cốc rượu mà nơi đây không có. Đừng nói đến chuyện khác, chỉ cách ăn mặc của phở ky cũng sang trọng hơn đồ trên mình của Kim Tiểu Sơn. Tiểu khách trong điểm cũng lục là găm vóc phủ mình, từng người đều mập mạp trắng trẻo. Lại nhìn thức ăn trên mỗi bàn, Kim Tiểu Sơn dù có ba đầu sáu tay cũng không biết được tên của nó, chỉ nhìn thôi đủ để chàng nuốt nước miếng.

Lúc này phở ky đã đến trước bàn của Kim Tiểu Sơn, cười nói :

- Khách quan muốn dùng gì?

Kim Tiểu Sơn không chút suy nghĩ đáp :

- Một bình rượu, hai món thức ăn nhẹ.

Phở ky cười hỏi :

- Khách quan muốn uống rượu gì?

Kim Tiểu Sơn không biết uống rượu gì, đành đáp :

- Rượu nào ngon lấy thứ đó!

Phở ky lại hỏi :

- Còn thức ăn nhẹ thì sao?

Kim Tiểu Sơn trầm nghĩ :

“Tên chết tiệt này đang khảo hạch ta đây”.

Lòng nghĩ vậy lạnh nhạt nói với tên phở ky :

- Dù là heo, gà, bò, dê, bọn mi có món nào ngon ta ăn món đó, ta cần phải đi ngay.

Cười ha hả, phở ky nói :

- Khách quan thật dễ chịu, tiểu nhân gọi đầu bếp làm hai món, bảo đảm vừa ý khách quan.

Người thành thị muốn thể diện, người trong núi muốn no bụng. Nếu gần đó có tiệm bánh, chắc chắn Kim Tiểu Sơn sẽ mua hai cái bánh bao, vừa ăn vừa tìm đến nha môn tuần phủ.

Kim Tiểu Sơn không nhăm nháp thưởng thức những món ăn nổi tiếng của Trung Châu tửu lầu này, cũng không uống hết bình rượu Bạch Hoa lộ chàng đã gọi phở ky đến bên bàn hỏi :

- Phở ky, ta muốn hỏi mi một nơi.

Chàng đặt một nén bạc trên bàn, phở ky nói :

- Khách quan chờ đã, tiểu nhân trước đem bạc thôi lại.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Không cần, dư lại thưởng cho mi!

Tên phở ky đó khom mình luôn miệng nói :

- Dung cho tiểu nhân xem lắm người, khách quan còn rộng rãi hơn bọn phú thương nhiều!

Vừa cho nén bạc vào trong ngực, phở ky vừa nói :

- Khách gia, ngài muốn hỏi gì cứ nói, chỉ cần ở trong thành Lạc Dương này, tiểu nhân đều biết cả.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Đại lộ nha môn tuần phủ Lạc Dương ở đâu?

Phổ ky cười đáp :

- Đại lộ nha môn tuần phủ, một đường thông hai hướng nam, bắc dài hai dặm, khách gia muốn tìm nhà nào?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhà số mười.

Phổ ky nhạc nhiên thấp giọng hỏi :

- Có phải khách quan đến chúc mừng đại thọ tám mươi tuổi của Tư Đồ lão thái gia?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi lại :

- Tư Đồ lão thái gia?

Phổ ky gật đầu đáp :

- Còn hai ngày nữa là đại thọ tám mươi tuổi của Tư Đồ lão thái gia. Lúc này nhà Tư Đồ đang rộn rịp trang hoàng, mời đoàn ca hát đến chúc mừng.

Kim Tiểu Sơn trong lòng đã biết vì sao họ Quan muốn vội vàng dâng tượng Bồ Tát này.

Kim Tiểu Sơn ra khỏi Trung Châu tứ lẫu, thấy hai bên đường nhà nhà đều treo đèn lồng, từng bừng rực rỡ như đón tết.

Đại lộ nha môn tuần phủ thành Lạc Dương con đường rộng rãi, mặt đường lát gạch xám, xe ngựa dập dìu như nước. Thoáng chốc Kim Tiểu Sơn đã đến nhà Tư Đồ, cách không xa cửa nam môn. Cửa lầu cao uy nghiêm, hai bên có hai tượng đá sư tử. Bốn, năm người đang bận rộn ra vào.

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy bốn ngọn đèn trên cao, thoáng dừng bước, rồi lại đi lên.

Chàng vừa muốn bước lên bậc thang đã có người đi xuống hỏi :

- Tiểu tử, mi tìm ai?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta là người của Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng, nay đưa hàng đến đây dâng cho Tư Đồ lão gia.

Người đó nhìn Kim Tiểu Sơn một hồi rồi cười hăng hắc nhún vai nói :

- Thôn Lão Kim Khoáng, nghe nói ở trong núi sâu, chỉ một mình mi mà có thể áp tải hàng hóa gì?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Thế nào? Không được sao?

Lại có một người cùng bước xuống bậc thang, nói :

- Tiêu cục phái tên tiểu tử nhếch nhác này đi bảo tiêu, thì hàng hóa này cũng không đáng gì. Cầm ra đi, ta thay mi dâng vào.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Người thuê bảo tiêu đã sớm dặn dò ta phải đích thân trao cho lão gia.

Thoáng chốc đám người bước xuống vây quanh Kim Tiểu Sơn. Một người trong đó nói :

- Đem ra thiếp mời hoặc thiếp chúc mừng, bọn ta sẽ thông báo cho mi.

Kim Tiểu Sơn biết thư của Quan Kim, đại thúc đã giữ lại, chỉ bảo mình đem hàng đi. Còn tại sao đại thúc giữ thư lại, chàng không biết, lòng thoán nghĩ, lập tức nói :

- Tại hạ không mang theo thư từ thiệp mừng gì, hàng hóa trên lưng ta, phải giao tận tay lão thái gia bọn mi!

Mấy tên này đều đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu đã nghe một người nói :

- Tiểu tử, mi nói xem đây là hàng hóa gì?

Kim Tiểu Sơn sờ vào hộp cây gói trong bao vải nói :

- Bảo vật! Bảo vật đáng giá liên thành!

Chàng ngừng một lát lại nói :

- Dứt khoát, ta nói rõ ràng hơn, chi phí bảo tiêu vật này đã là một vạn lượng!

Mấy người nghe xong đều trợn mắt, le lưỡi nhìn nhau. Đột nhiên ở trong cửa có một lão già đầu quần khăn mặc áo gấm, đứng trên bậc thang hỏi xuống :

- Bé con! Bảo vật gì mà tiền áp tiêu tới một vạn lượng?

Kim Tiểu Sơn cố ý thản nhiên, cười nói :

- Đây còn do bọn ta chiết khấu tính rẻ nữa đó!

Có người nói với Kim Tiểu Sơn :

- Sài quần sự đã đến rồi! Để xem Sài quần sự nói sao?

Lão họ Sài bước xuống bậc thang nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn rồi hỏi :

- Tiểu tử, lão là quần sự trong phủ Tư Đồ, báo cho ta biết bọn mi áp tiêu cho nhà nào?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Đó là Quan gia, ở phía Bắc thôn Lão Kim Khoáng.

Họ Sài đột nhiên cười ha hả nói :

- Ô! Quan Kim lão hồ ly này cũng còn có tấm lòng, còn có tình cảm, lão còn nhớ mang ân báo đáp nhớ đại thọ của lão gia bọn ta. Khó được! Khó được!

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Lão cũng biết Quan Kim Quan lão gia sao?

Cười ha hả họ Sài nói :

- Không chỉ biết lão. Được rồi! Ta đưa mi vào trong phủ.

Kim Tiểu Sơn theo Sài quần sự vào trong phủ Tư Đồ, thấy trong phủ cả một cảnh tượng rực rỡ, khắp nơi đều treo đèn sáng rực, lầu son gác tía từng dãy nối tiếp nhau, trụ cột hành lang đều chạm trổ tinh vi.

Kim Tiểu Sơn cảm thấy nơi đây giàu có nguy nga hơn nhà Quan Kim bội phần. Đi một mạch qua ba dãy nhà. Trên đại đình có một đại hán khoảng năm, sáu mươi tuổi, sắc mặt hồng hào đang chỉ bảo dặn dò mấy tên đầy tớ trang hoàng bày trí.

Thấy họ Sài đi vào, sau lưng còn có một người trẻ tuổi, bèn cao giọng hỏi :

- Sài quần sự, có phải hần đến làm việc không? Thế thì bảo hần đến làm việc trong bếp đi!

Sài quần sự vội thi lễ nói :

- Lão gia! Hần là võ sư áp tiêu, thay Quan Kim ở thôn Lão Kim Khoáng đưa hàng đến đây, khó được Quan Kim còn có lương tâm cho người đưa quà đến hiếu kính lão Thái gia.

Đại hán ngạc nhiên, sau đó vẫy tay gọi Kim Tiểu Sơn vào trong đại chính, đại hán đó chỉ vào chiếc ghế cạnh bạn nói :

- Ta là Tư Đồ Kiệt, đại lão gia của phủ Tư Đồ là ta. Mi đem hàng hóa bảo tiêu ra ta xem!

Kim Tiểu Sơn nhẹ lắc đầu nói :

- Áp tiêu có quy củ, phải đưa hàng tận tay người được chỉ định mới xong chuyện, xin đại gia lượng thứ!

Tư Đồ Kiệt hừ lớn nói :

- Quan Kim hán có thể tặng bảo vật như thế nào cho phụ thân ta, mà phải cẩn thận như vậy? Không cần phụ thân ta tự tay nhận lấy cũng được.

Nhường mắt, Kim Tiểu Sơn nói :

- Lần nữa thỉnh đại lão gia tha thứ, nếu luận về vật này, tiểu nhân dám nhấn mạnh một câu, lão thái gia vừa thấy, nhất định sẽ vui mừng.

Đây là vật người khác tặng cho phụ thân mình. Đương nhiên cũng không có đạo lý nào trở mặt mắng người hoặc đưa tay ra giật. Hừ lạnh một tiếng Tư Đồ Kiệt giận run nói :

- Cố chấp! Cố chấp! Đến nỗi không biết tình cảm là gì. Được rồi! Mi ở đây chờ đợi.

Đoạn quay sang dặn dò Sài quản sự :

- Thay ta chiêu đãi khách nhân, ta đi vào trong thỉnh lão thái gia.

Sài quản sự vội thi lễ nói :

- Thưa vâng! Thuộc hạ hiểu rồi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đưa mắt nhìn quanh, mỗi một vật trên đại đình đều khiến chàng tán dương không ngớt. Trong lòng thầm nghĩ :

“Trong thiên hạ còn có người lăm tiền nhiều của vậy sao?”

Thoáng chốc, đã nghe phía sau đại đình có tiếng bước chân lẫn tiếng gậy vang lên nhịp nhàng, thanh âm vang ra ngoài đại đình, Kim Tiểu Sơn biết nhân vật chính đến rồi.

Sài tổng quản đứng bên cạnh nói :

- Tiểu ca! Lão thái gia ra đó.

Kim Tiểu Sơn nhìn về hướng bình phong thấy Tư Đồ Kiệt đi sát phía sau. Hai tên nô bộc trẻ tuổi phân ra đỡ một lão nhân ốm yếu, mặt đỏ, tóc bạc lưa thưa đi vào trong đại đình.

Kim Tiểu Sơn vội bước ra thi lễ nói :

- Lão gia có lẽ là Tư Đồ Tráng lão thái gia.

Lão già chống trượng đứng lại, đôi mắt già lèm nhèm nhìn thẳng, miệng không răng móm xồm còn chưa đáp lời. Sài tổng quản bên cạnh đã sớm nói :

- Tiểu tử xuất ngôn vô lễ sao nói thẳng ra danh tính của lão thái gia?

Cười một tiếng khô khan, Tư Đồ Tráng nói :

- Nếu tiểu tử này không gọi danh tánh của lão tử ra, suýt chút nữa ta đã quên ta là Tư Đồ Tráng rồi! Ngày thường không ai gọi tên tuổi của ta, giờ đây nghe ra thì kẻ lại thân thiết làm sao!

Kim Tiểu Sơn thi lễ nói :

- Tại hạ từ Kim Ký tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng, nhận phó thác của Quan gia, đặc biệt đến đây tặng một món bảo vật cho lão gia.

Tư Đồ Tráng ngẩng đầu hỏi con trai - Tư Đồ Kiệt :

- Có phải Quan Kim đó không?

Tư Đồ Kiệt vội nói bên tai lão :

- Đúng là hắn.

Tư Đồ Tráng sơ lược kể :

- Trước kia, ta biết Quan Kim có lương tâm, vốn làm quan trong triều phải tạo phúc đức, đại án năm xưa của hắn nếu không nhờ một tay ta ngăn cản, e rằng hôm nay trên thế gian này không có người của họ Quan nữa.

Kim Tiểu Sơn dường như biết Tư Đồ Tráng có thi ân với nhà họ Quan nên ngày nay họ Quan tri ân báo đáp.

Kim Tiểu Sơn cẩn thận cởi bao vải trên mình nhẹ nhàng đặt trên mặt bàn, chậm rãi mở bao vải ra rồi cười nói :

- Tiểu nhân đem đồ vật giao tận tay lão gia, không muốn gì khác chỉ cần lão gia cho một tờ biên nhận, tiểu nhân trở về để ăn nói với người gởi, đây cũng là quy luật của bảo tiêu.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười mở hộp gỗ ra... gắm màu đỏ ló bên dưới đỡ một bức tượng Bồ Tát bằng vàng lấp lánh, lập tức trên đại đình vang lên tiếng ồ kinh ngạc.

Đại đình tráng lệ này vì sự xuất hiện của tượng Kim Bồ Tát mà trở nên tối hẳn đi.

Kim Tiểu Sơn nhìn dáng vẻ kinh ngạc của lão Tư Đồ bèn nói :

- Đây là bảo vật dùng mười cân vàng ròng đúc thành, do thợ đúc nổi tiếng chế tạo, giá trị liên thành.

Hai tay nâng nhẹ bức tượng lên, gương mặt đầy nếp nhăn của Tư Đồ Tráng tươi vui hẳn lên. Lão không ngừng giọng xuýt xoa ca ngợi :

- Quả thật là bảo vật hiếm có.

Lão trầm trồ thưởng thức, Tư Đồ Kiệt và Sài quán sự cũng ca tụng không ngừng.

Kim Tiểu Sơn nhỏ giọng nói :

- Lão gia, thỉnh lão gia ban cho tiểu nhân một tờ biên nhận.

Nhẹ gật đầu, Tư Đồ Tráng nói :

- Được rồi, được rồi. Kiệt nhi mau đi viết một bức thư tạ ơn và gói năm mươi lượng bạc thưởng cho tiểu tử thành thật này. Lưu hắn ở lại khách phòng dùng cơm.

Kim Tiểu Sơn vội thi lễ nói :

- Hồi bẩm lão gia, tiểu nhân đã dùng qua rồi, chỉ hy vọng nhận được biên nhận sẽ lên đường ngay đêm nay.

Tư Đồ Tráng vuốt chòm râu, nhìn Kim Tiểu Sơn nói :

- Thực là chàng trai trẻ có khí phách. Như vậy tùy theo ý mi.

Lão bảo người hầu đem trà thơm cho Kim Tiểu Sơn rồi hỏi một số việc của họ Quan ở thôn Lão Kim Khoáng.

Những việc Kim Tiểu Sơn biết không nhiều nên đành gật đầu ứng phó qua loa.

Thoảng chốc Tư Đồ Kiệt đã vội vã đi đến, đem theo bức thư giao tận tay Kim Tiểu Sơn rồi nói :

- Đây là thư tạ ơn mi cất giữ đi.

Kim Tiểu Sơn nhận lấy lập tức rút bức thư ra xem, thì thấy Tư Đồ Kiệt giận dữ. Còn Tư Đồ Tráng lại gật đầu nói :

- Đừng coi thường tiểu tử này, trẻ tuổi nhưng làm việc gì cũng thận trọng.

Lão nhân gia cũng thích hạng người này.

Kim Tiểu Sơn nhận lấy thư hồi âm, cũng nhận luôn năm mươi lượng bạc nhét vào trong ngực rồi mới thi lễ ra khỏi đại đình.

Tư Đồ Tráng vuốt ve tượng Bồ Tát vàng vừa nói với Sài quần sự :

- Thay ta đưa tiểu tử đó ra khỏi phủ.

Vốn không cần dặn dò, Sài quần sự đã sớm theo Kim Tiểu Sơn bước ra đến sân trước. Vừa đi theo, Sài quần sự vừa cười vừa nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu huynh đệ, mi muốn đi phải không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không sai!

Sài quần sự càng đi gần hơn vừa hỏi :

- Ngay đêm nay trở về trong núi sao?

Kim Tiểu Sơn vẫn nói hai chữ :

- Không sai!

Mặt Sài quần sự đã phủ sương lạnh nhưng trong bóng đêm Kim Tiểu Sơn không nhìn thấy :

- Tiểu huynh đệ, ta một mực giúp đỡ mi, cũng một mực hầu hạ mi.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Đa tạ lão huynh!

Mắt thấy vòng qua một hành lang, cuối cùng đã bước ra khỏi cửa chính. Sài quần sự gấp rút đi vòng qua góc tối từ phía sau chụp lấy vai Kim Tiểu Sơn lãnh đạm nói :

- Tiểu huynh đệ mi làm sao lên đường được, ta một mình lo lắng hầu hạ cho mi. Mi lại giả vờ hồ đồ không hiểu việc đời.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn thấy Sài quần sự đã đổi sắc mặt.

Chàng bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Quần sự đại gia, đại gia muốn làm gì?

Sài quần sự giận dữ nói :

- Mi thật sự không biết hay giả hạng hồ đồ?

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Ta biết cái gì?

Sài quần sự trầm giọng nói :

- Mi đã đi làm bảo tiêu, cũng phải biết quy củ giang hồ có câu nói “gặp mặt chia nhau mộ nửa”. Ta ở đây hầu hạ mi đưa vào rồi lại tiễn ra, mi tại sao một mình hưởng hết năm mươi lượng bạc. Như vậy có được không?

Đây thật giống như tiếng chuông gióng trước mặt. Giờ lời nói đã rõ ràng, Kim Tiểu Sơn mới biết là việc gì.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Thì ra đại gia muốn chia ngân lượng này. Sao không nói sớm?

Chàng đưa tay vào ngực lấy ra gói bạc năm mươi lượng đó. Chàng không nhìn đến xò tay bốc một nắm, rồi nhét vào ngực Sài quần sự nói :

- Đều là bằng hữu cả, đại gia cầm lấy đi.

Sài quần sự nhất thời không dám tin là thật. Hắn hít mạnh một hơi thở rồi nói :

- Lão Sài này trách lầm huynh đệ rồi, thì ra huynh đệ là một tráng sĩ nghĩa khí.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười lại bốc một nắm bạc trong tay nói :

- Có một việc cho ta thuận miệng hỏi thăm thôi. Xong rồi nắm bạc này tặng cho Sài quần gia uống rượu.

Sài quần sự cười tít mắt nói :

- Đủ rồi, đủ rồi, huynh đệ có việc gì cứ hỏi.

Kim Tiểu Sơn, nhìn chung quanh không có ai, mới thì thảo hỏi :

- Quan gia ở thôn Lão Kim Khoáng tại sao lại tặng lễ vật quý trọng như vậy cho lão gia của quần sự đại gia chứ?

Sài quần sự do dự một hồi mới thấp giọng nói :

- Ta nói cho tiểu huynh đệ biết, mi ngàn lần không được nói với người khác đó.

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Dương nhiên rồi!

Thanh âm càng thấp xuống, Sài quần sự càng thì thảo hơn :

- Ước khoảng mười chín, hai mươi năm trước, thôn Lão Kim Khoáng xảy ra đại huyết án. Lúc đầu do họ Quan dẫn mười mấy kẻ đi vàng đến Kim Sa hà đãi vàng, không đầy nửa năm hốt nhiên mười mấy người đó toàn bộ mất tích chỉ còn một mình họ Quan. Thế là án đó rơi vào tay nha môn tuần phủ Lạc Dương. Lúc đó lão gia nhà ta đang làm chủ sự ở nha môn tuần phủ, mới dùng biện pháp cả cương lẫn nhu ngăn chặn vụ án này. Còn tình hình tường tận thế nào, việc đã lâu dài ta không nhớ nổi.

Kim Tiểu Sơn một nắm bạc trong tay khẳng khái nhét hết vào ngực Sài quần sự khiến lão cười tít mắt luôn miệng cảm tạ.

Sài quần sự trịnh trọng đưa tiền Kim Tiểu Sơn thản nhiên ra khỏi phủ chính của phủ Tư Đồ.

Lúc này Kim Tiểu Sơn thoải mái tìm đến Trung Châu tửu lầu thuê một phòng trọ. Chàng nhẹ nhõm, vui vẻ nằm trên giường.

Chàng không phải ra thành ngay đêm vì chàng có ước hẹn.

Chàng đã ước hẹn bốn tên hắc y hán tử nên phải nghỉ ngơi một đêm để bồi dưỡng tinh thần thể lực mới dễ đối phó địch nhân.

* * * * *

Nước của sông Lạc Hà chảy về phía đông, chảy qua Lạc Dương cũng chảy vào Lão Hoàng hà.

Kim Tiểu Sơn ra khỏi thành Lạc Dương mới chỉ hơn một canh giờ. Đi đến bến đò Lạc Dương, chàng mới qua sông. Hàng liễu rủ ven bờ sông buông xuống nhiều nhánh lá khô vàng.

Kim Tiểu Sơn đang vội vã đi về phía trước. Ở thung lũng nhỏ, quá xa xa quả nhiên thấy bốn hắc y đại hán xếp thành hàng chữ nhất đi về phía chàng. Đường như họ đã sớm chờ đợi chàng ở đây.

Hai bên vừa chạm mặt nhau, tên đại hán râu ngắn lưng giắt cương đao, sóng đao răng cưa, ánh thép sáng ngời. Hắn nghiêng răng trợn mắt nói :

- Tổ bà mi, mi chính là tên cầu tặc này.

Tên đại hán mắt chim ưng hai tay cầm một cây chĩa ba ngắn, trầm giọng nói :

- Lời nói của thủ lĩnh hôm qua thực không sai, tiểu tử này chưa chạy đi.

Tay tuốt gươm đao răng cưa, đại hán râu ngắn lớn tiếng hỏi :

- Tay cầu tặc này trơn lù như lươn. Vây chặt lại đừng để hấn chạy thoát.

Kim Tiểu Sơn uốn vai, thản nhiên nói :

- Các vị vừa vây, vừa chặn là muốn xem vật gì của Kim Tiểu Sơn này?

Đại hán râu ngắn ừ một tiếng nói :

- Lấy bao vải trên lưng mi ra đây. Trước để bọn đại gia xem có phải là vật mà Mặc Vân cốc của bọn ta muốn tìm không?

Kim Tiểu Sơn nghe lập tức hiểu rõ đây là việc gì, thì ra bốn tên hắc y đại hán là người của Mặc Vân cốc mà Mặc Vân cốc lại ra giá ngàn vàng để lấy đầu đại thúc. Chàng nay gặp được chúng, chàng phải tìm hiểu rõ mới được. Thoáng nghĩ như vậy, Kim Tiểu Sơn trước tiên cười thân thiện nói :

- Nói như vậy, các vị đều là sát thủ của Mặc Vân cốc, thảo nào đều mặt y phục màu đen.

Đại hán râu ngắn trầm giọng nói :

- Không chỉ là sát thủ mà Mặc Vân cốc tứ sát chính là bốn huynh đệ của ta.

Đại hán mặt vàng khắc, tay cầm lang nha bổng mang đầy gai nhọn hô lên :

- Lão đại, chúng ta không phải ngăn cản tiểu tử này để nhiều lời với hấn. Mau bảo hấn lấy bao nhung ra xem có phải đồ vật bọn ta đang tuy tìm không.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên trợn mắt sáng quắc hỏi :

- Trước khi để các vị kiểm nghiệm giùm xem, tại hạ muốn hỏi thăm một lời. Mặc Vân cốc tại sao đưa tin tức trên giang hồ một lòng muốn thu được Diêm Vương thoa còn muốn lấy đầu họ Thủy?

Đại hán mặt vàng kêu lên :

- Hay cho tiểu tử, thì ra mi cũng biết việc này rồi.

Kim Tiểu Sơn cười cười đáp :

- Không chỉ riêng tại hạ, người trên giang hồ ai mà không biết Mặc Vân cốc đưa ra ngàn vàng để truy tìm Diêm Vương thoa.

Đại hán râu ngắn tay cầm cương đao bước lên một bước nói :

- Không sai, Mặc Vân cốc đưa ra ngàn vàng để truy tìm Diêm Vương thoa đã mất tích nhiều năm. Còn vì tại sao đó là việc của Mặc Vân cốc, tiểu tử mi tốt nhất đừng nên hỏi nhiều.

Đại hán mặt vàng nói :

- Mau lấy bao vải ra để bọn đại gia xem qua.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Xem ra các vị muốn cưỡng bức người. Đại khái, Kim Tiểu Sơn này không lấy bao vải xuống thì các vị không nhường đường phải không?

Đại hán râu ngắn cười hắc hắc nói :

- Mi tốt nhất nên sáng suốt một chút. Luận về bản lãnh, bất kỳ một người nào trong bọn ta, mi cũng chống không lại đâu!

Kim Tiểu Sơn lại cười nói :

- Cũng được, để các vị xem thì có hại gì chứ.

Chàng bèn đưa tay rút bao nhung xanh trên lưng ra. Vút một tiếng bao vải nhung xanh đã bị chàng nhét vào thắt lưng. Còn Diêm Vương thoa ánh sáng lấp lánh chói tứ phương đã chuyển động thần tốc trên tay phải của chàng. Sự chuyển động của nó khiến bốn tên dôi diện phải gấp rút thoái lui một bước.

Cương đao trong tay đại hán râu ngắn đã hoành trước ngực. Đôi mắt hần chăm chú nhìn vào Diêm Vương thoả đang chuyển động trong tay Kim Tiểu Sơn.

Hần hô lớn :

- Cốc chủ nói quả không sai. Đây là Diêm Vương thoả, huynh đệ phải cẩn thận mới được.

Đại hán mặt vàng, tay cầm lang nha bổng, trút đầu xuống đất, hỏi to :

- Cốc chủ đã nói rõ Diêm Vương thoả là lão già tóc bạc, làm sao là tên ngu đần khờ khạo này.

Tên đại hán mặt dài, chớp đôi mắt cá nói :

- Các huynh, Diêm Vương thoả nằm trong tay lão già đó, uy lực dũng mãnh, đây là lời Cốc chủ đã dặn chúng ta khi gặp phải đặc biệt cẩn thận. Ngày nay, Diêm Vương thoả đã bị tiểu tử này lấy được, điều này nói rằng uy lực của Diêm Vương thoả không còn đáng kể, chúng ta không cần lo ngại.

Vung mạnh cương đao, đại hán râu ngắn hô lớn :

- Lão Tứ nói không sai! Họ Thủy cả đời tung hoành với Diêm Vương thoả hơn bốn mươi năm. Tiểu tử này mới mấy ngày, lão tử xem ra bất quá hần chỉ có vài chiêu thôi.

Hồi lâu Kim Tiểu Sơn vẫn không mở miệng nhưng trong lòng chàng đang đắn đo.

Chàng muốn biết Mặc Vân cốc chủ là ai.

Chàng càng muốn biết Mặc Vân cốc chủ tại sao muốn lấy đầu Thủy đại thúc.

Kim Tiểu Sơn cũng biết trước mắt không thể tránh khỏi một trận quyết đấu.

Nhìn dáng vấp khí thế của bốn tên này có thể nói chúng là bốn tên đại ma đầu võ công tuyệt đối không tầm thường.

Dường như trong lòng chàng đang có tính toán nên đối với những lời của Mặc Vân cốc tứ sát, chàng không tìm hiểu làm gì, thậm chí cũng không lên tiếng hỏi lại.

Đột nhiên, nghe đại hán mặt chim ưng nói :

- Lão đại, hãy hỏi tên tiểu tử này họ Thủy kia sống chết ra sao? Chết thì chết ở đâu? Nếu sống thì ẩn nấp ở hang chuột nào?

Tên đại hán râu ngắn kia chỉ mặt Kim Tiểu Sơn nói :

- Đồ ngốc kia, mi có nghe không? Hiện giờ chủ nhân thực sự của Diêm Vương thoả đang ở đâu? Và sống hay chết ở nơi nào?

Kim Tiểu Sơn lãnh đạm nói :

- Bọn mi quả thật muốn biết sự sống chết của đại thúc ta sao?

Đại hán mặt vàng lớn tiếng mắng :

- Bọn lão tử nếu không muốn biết sự sống chết của lão cẩu đó thì đã băm vằm xác của mi ra rồi.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói :

- Các vị tại sao người này một câu, kẻ kia một lời, mắng đến Kim Tiểu Sơn này nghe không thoải mái chút nào. Nên biết mắng người cũng là một môn học cực cao, bất luận cách mắng thế nào người mắng sau khi mắng xong toàn thân dễ chịu còn người bị mắng cũng hết lời đáp mà tự nhận mình phải chịu mắng. Nhưng trước mắt, Kim Tiểu Sơn này không phải đến đây để bị mắng. Đương nhiên, các vị sau khi mắng xong không phải thoải mái mà là kinh hồn hoảng vía vì trong tay ta đang cầm Diêm Vương thoả.

Đại hán mặt chim ưng vung vẩy cây chĩa ba ngắn, nói :

- Bọn đại gia không rảnh nghe lời nói xàm của mi, mau trả lời câu hỏi của đại gia.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi nói :

- Trả lời các vị điều gì?

Đại hán mặt vàng lại mắng :

- Tổ bà mi, mi giả dạng hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta có một bệnh khiến người khác không thích thú lắm. Đó là làm việc gì không chịu lỗ lã. Đương nhiên cũng không thích đi chiếm phần lợi của người khác. Các vị muốn hỏi ta điều gì đương nhiên có thể hỏi nhưng trước tiên phải đáp lại câu hỏi của ta. Đó gọi là đôi bên không ai lợi dụng ai.

Đại hán râu ngắn giận dữ mắng :

- Đồ ngu kia, mi là hạng gì mà dám bàn luận kẻ tám lạng người nửa cân trước mặt các đại gia. Xem bọn đại gia thu thập mi thế nào?

Đại hán mặt vàng đưa tay ngăn lại nói :

- Trước tiên phải truy hỏi sự sống chết của lão già họ Thủy. Vạn nhất tiểu tử này ngăn đỡ không nổi bị chúng ta giết chết thì muốn đi tìm họ Thủy kia càng phiền hà hơn.

Bốn tên nhất trí gật đầu, Kim Tiểu Sơn lại cười ha hả nói :

- Kim Tiểu Sơn đã nói rõ một câu, muốn hỏi tin tức thế thì phải trao đổi.

Đại hán mặt chim ưng chớp mắt một hồi, đôi chĩa ba ngắn đặt chéo trước ngực. Hắn đưa đầu ra hiệu cho đại hán mặt vàng. Đại hán mặt vàng nói :

- Lão tam có điều gì cứ nói đi.

Đại hán mặt chim ưng nói :

- Dù gì tiểu tử này cái chết đã định sẵn rồi, cứ đáp ứng yêu cầu của hắn thì có sợ gì.

Bốn tên nhất tề gật đầu, đại hán râu ngắn trầm giọng mắng :

- Tổ bà nó, mi có lời gì mau hỏi đi!

Kim Tiểu Sơn nhẹ gật đầu hỏi :

- Ta muốn biết Cốc chủ Mặc Vân cốc là ai?

Đại hán râu ngắn không do dự đáp :

- Quan Hạo Quan đại gia.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên cười nói :

- Ha ha ha thì ra cũng lại là một tên họ Quan.

Đại hán mặt vàng mắng lớn :

- Mẹ nó, trong thiên hạ họ Quan rất nhiều, có gì kỳ lạ. Mi hãy mau nói ra sự sống chết của lão già họ Thủy.

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Thủy đại thúc của ta còn sống, mà cuộc sống rất vui vẻ nữa!

Tay giờ cao lang nha bông, đại hán mặt vàng nói :

- Lão hiện giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Vậy thì phải chờ sau khi tiếp vài chiêu hãy nói, vì nếu trong vòng dăm ba chiêu, các vị đều vào cửa Diêm Vương thì ta nói cũng bằng thừa.

Gầm lên một tiếng, đại hán mặt cá, đã lâu không lên tiếng, buông giọng mắng lớn :

- Cầm mồm thôi của mi lại, giết!

Đã thấy thiết bổng của hần vung lên bổ xuống đỉnh đầu Kim Tiểu Sơn...

Xem tiếp hồi 17 Kim Tiểu Sơn bảo tiêu đi Lạc Dương

17. Hồi 17 Kim Tiểu Sơn Bảo Tiêu Đi Lạc Dương

Trong âm thanh vun vút của binh khí uy mãnh, bốn tên đại hán giông như bốn con báo đem phủ chặt chàng dưới binh khí kỳ dạng của bọn chúng. Bọn chúng vừa xông lên như muốn nghiền Kim Tiểu Sơn tan xương nát thịt.

Kim Tiểu Sơn xoay nhẹ một vòng. Đột nhiên giữa vòng vây sát khí đằng đằng của bọn đại hán như đám mây đen đó, chàng bung người vọt lên trên hai trượng rồi lập tức đáp trở về vị trí cũ. Động tác phản hồi này của chàng khiến Hắc Vân tứ sát vừa kinh ngạc, vừa hoan hỉ. Chúng kinh ngạc là vì phản ứng cực nhanh của Kim Tiểu Sơn. Còn hoan hỉ vì nếu chàng quay người bỏ chạy lại phải khiến bốn tên phí sức đuổi theo.

Kim Tiểu Sơn đáp người trở lại vị trí cũ. Chúng lập tức vây chặt chàng ở bốn góc.

Không hện mà nên, bốn tên cùng buông miệng kêu thành tiếng :

- Giết!

Trong tích tắc, bốn tên hắc y đại hán hùng hổ không màng đến thân bỏ nhào đến. Kim Tiểu Sơn cũng cao giọng hét :

- Thiên Ngoại Tinh!

Đó là một trong những sát chiêu của Diêm Vương thoa. Kim Tiểu Sơn trước nay chưa từng dùng chiêu này đối phó với kẻ địch. Bây giờ nhìn thấy Hắc Vân tứ sát quá dũng mãnh, chàng mới đột ngột sử dụng ra chiêu này.

Thế là lại thấy ánh ngân bạc vừa chớp lên phía trước thân chàng lại đã nhảy đến phía sau lưng. Trong cước bộ nhanh không thể tả của chàng, ánh ngân quang vun vút giữa không trung đan chéo nhau chín mươi lần không nghỉ. Tốc độ không thể lấy lời nói để hình dung được. Đúng lúc ánh sao bạc vừa xuất hiện. Mặc Vân tứ sát không tên nào kịp vung binh khí ngăn cản. Trên trán chúng đều đã lủng một lỗ, máu tươi phun ra thành vòi ngà nhào xuống đất.

Kim Tiểu Sơn vừa đi về quan đạo phía Lạc Ninh, vừa chùi vết máu trên mũi thoa. Chàng không màng liếc mắt nhìn đến Mặc Vân tứ sát.

Kim Tiểu Sơn lại cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái vì chàng đã tuân thủ theo lời nói của Thủy đại thúc để hành sự bao gồm cả việc làm cách nào nhanh nhẹ gọn gàng đả kích lấy mạng của kẻ địch.

Giờ này Kim Tiểu Sơn lại mang thêm một tin tức khiến Thủy đại thúc rất muốn nghe... Đó chính là Mặc Vân cốc chủ tên Quan Hạo.

* * * * *

Kim Tiểu Sơn lại đến một tửu điểm nhỏ ven đường.

Tửu điểm nhỏ này có nhiều thực khách đang dùng cơm. Đường nhiên, cũng có uống rượu.

Kim Tiểu Sơn mới bước vào cửa đã thấy chủ quầy họ Trang cười ha hả bước đến nói :

- Khách quan, lời nói hôm qua khách quan phó thác lão hán nói thay. Đúng lúc lão đi không xa đã gặp bốn người đó. Lão đem lời nói của khách quan báo với họ. Đêm qua bọn họ ở trong điểm của lão để chờ đợi khách quan.

Trang chủ quầy nói xong thò đầu nhìn ra ngoài rồi quay người hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Sáng sớm bốn người họ đã đi đón khách quan, thế nào không gặp sao?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Gặp rồi, nhưng sau khi nói vài câu bọn họ bỏ đi. Lần này đi xa lắm, trong thời gian ngắn e không thể trở lại.

Trang chường quầy làm sao biết được ẩn ý trong câu nói của Kim Tiểu Sơn, chỉ cười ha hả nói :

- Thế khách quan dùng thức ăn gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Bốn cái bánh bao lớn, nửa cân thịt trâu, một tô canh hầm to.

Trang chường quầy cười nói :

- Những thức ăn lão đệ kêu, quả thực ăn một bữa một ngày không thể đói.

Lần này bọn phở kỵ mang đến.

Kim Tiểu Sơn thoải mái trong lòng ăn no một bữa rồi lại lên đường. Đêm nay, chàng muốn trú ngụ ở Lạc Ninh. Ngày mai, chàng muốn đi về Đình gia trại. Trong lòng chàng đang thầm nghĩ chỉ mong đừng gặp phải Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đáng ghét đó. Nhưng ông trời thường trêu chọc người vì việc mình không muốn tóm lại tự nó đến. Người ta thường nói: “Đời người việc không như ý muốn thường chiếm hết tám, chín phần”.

* * * * *

Từ sau khi Kim Tiểu Sơn giết chết Mặc Vân tứ sát, ngay hôm đó, chàng đã đi đến Lạc Ninh. Đêm nay chàng ở trong điểm nghe một tin tức khiến người ta không yên. Đó là bọn thổ phỉ ở Lục Bàn sơn kéo nhau đi về thôn Lão Kim Khoáng bên bờ Kim Sa giang.

Nghe đồn bọn thổ phỉ ở Lục Bàn sơn có hơn hai trăm người mà toàn bộ già trẻ ở thôn Lão Kim Khoáng công lại không đến một trăm người, trừ khi Đồng ngũ gia có thể tập hợp hết gần một trăm kẻ đai vàng. Nhưng như thế cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của bọn thổ phỉ.

Ngoài ra nhà họ Quan ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng có lẽ sẽ cùng người của Đồng ngũ gia hợp tác lại để phòng ngự bọn thổ phỉ.

Kim Tiểu Sơn cũng nhớ đến Thủy đại thúc và Thủy Nhị tiểu đệ hai người cùng ở trong thôn gần đó.

“Mình càng phải sớm trở về mới được”.

Lần này là lần thứ hai Kim Tiểu Sơn đến Đình gia trại.

Có mấy tên trại đinh nhận ra Kim Tiểu Sơn bèn lập tức chiêu đãi chàng ở trong trại. Ăn xong cơm tối, Kim Tiểu Sơn không nói nhiều lập tức ngã dài trên giường ngủ một giấc ngon lành.

Trong lúc chàng đi vào giấc mộng, đột nhiên ngoài cửa vang lên nhiều tiếng bước chân, chàng xuyên giấy cửa sổ nhìn ra ngoài, phát hiện có hai mươi mấy tráng hán lưng giắt đao đi ra ngoài phía cửa sau.

Bất giác chàng hiếu kỳ bò xuống khỏi giường.

Kim Tiểu Sơn còn chưa ra khỏi phòng. Đối diện đã có một trại đinh vội vã đi đến, thấy Kim Tiểu Sơn muốn đi ra ngoài bèn cười hỏi :

- Muốn lên nhà trên sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Lúc này bên ngoài còn có người ra khỏi trại làm gì vậy?

Trại đinh đó chỉ vào đám trại đinh vừa ra khỏi cửa trại nói :

- Tiểu ca nói họ phải không? Kỳ thực cũng không có việc gì, mấy hôm nay bọn thổ phỉ ở Lục Bàn sơn đang di chuyển. Có người nói họ muốn tránh động. Có người lại nói họ muốn đi cướp lương thực ở thôn làng. Tiểu ca nên biết ngũ cốc thu hoạch năm nay vừa mới treo đến sà nhà (Miền Bắc có nhiều ngũ cốc treo lên sà nhà). Tóm lại phải đề phòng bọn chúng đến cướp.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta ở Lạc Ninh nghe đồn rằng bọn thổ phỉ ở Lục Bàn sơn muốn tràn về phía thôn Lão Kim Khoáng. Tại sao ở đây lại nghe bọn chúng đến cướp lương thực?

Trại đình cười ha hả nói :

- Thổ phỉ trên núi nhiều quý kẻ, ai biết được cuối cùng chúng muốn làm việc gì? Chỉ có chạm mặt mới xác định được.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Bằng hữu nói rất đúng! Chỉ gặp mặt mới có thể xác định.

Lúc này, trại đình đó lấy một số đồ vật rồi muốn đi ra ngoài. Đi đến cửa còn ngoảnh đầu lại hỏi :

- Tiểu ca mở tiêu cục ở thôn Lão Kim Khoáng phải không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đúng vậy!

Trại đình chăm chú nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Nghe nói Kim Sa hà kéo dài từ trên núi Lưu Sa đến dưới ngọn núi Quá Sơn. Bọn thổ phỉ chiếm đóng trong núi kéo dài năm mươi dặm này. Trước nay, không đi cướp bóc, bọn chúng chỉ giữ các nơi hiểm yếu để chờ đợi người đãi vàng đưa thân vào miệng cộp đúng không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đúng là có lời đồn này.

Trại đình lập tức hỏi tiếp :

- Theo ý của tiểu ca, lần này bọn chúng đi ngược với thói quen mà đến cướp bóc thôn Lão Kim Khoáng, vì vàng hay vì cướp lương thực?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Ta không biết nhưng sớm muộn gì ta sẽ rõ thôi, vì ngày mai, ta có thể qua Lục Bàn sơn. Đêm mai ta có thể trú ngụ trong dã điểm ở núi hoang đó. Tóm lại ta sẽ hỏi cho minh bạch.

Kỳ thực Kim Tiểu Sơn nào đâu biết được bọn thổ phỉ Lục Bàn sơn đi cướp ở thôn Lão Kim Khoáng là giả, mà tìm đến Kim Ký tiêu cục mới là thật.

Vì Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc hôm đó sau khi bị Diêm Vương thoa hù dọa chạy dài đã vội vã cưỡi ngựa trở lại Lục Bàn sơn.

Lúc đó, đã vào giữa trưa ngày hôm sau, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu suốt đêm không thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc trở lại thì hần giống như tiêu hồn lạc phách bải oải tinh thần. Ngày đó tên nào vô phước lọt vào mắt hần đều bị hần hùng hổ chửi mắng một trận.

Sáng sớm, hần đã chạy đến bên quan đạo. Mãi đến khi Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc giục ngựa trở về, hần mới đổi giận thành vui, mở rộng vòng tay ôm Phương Tiểu Ngọc vào lòng giống như ôm được bảo bối, miệng cười ha hả khiến bọn thổ phỉ cũng vỗ tay cười vang.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cưỡi con ngựa đỏ. Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc yểu điệu ngồi trong lòng của Trương Diệu. Hai mươi mấy tên kêu la vác đao chạy sau lưng ngựa của Trương Diệu, cũng là bọn thân tín bên mình của hần, mà hần đã mang từ Báo Tử nhai đến đây.

Nép vào vòng tay rắn chắc của Trương Diệu, Phương Tiểu Ngọc thỏ thẻ nói :

- Gặp được huynh, muội mới cảm thấy mình sống lại rồi!

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu trầm giọng hỏi :

- Việc gì xảy ra? Có đuổi kịp tiểu tử đó không?

Phương Tiểu Ngọc đáp :

- Đuổi thì đuổi kịp rồi, nhưng không ngờ tiểu tử đó không phải là tên ngốc nghếch như xưa nữa, mà biến thành một tên tinh ranh, gian xảo.

Trương Diệu giận hỏi :

- Tiểu tử đó cuối cùng đã làm những gì? Tại sao nàng quen với hắn?

Cười lạnh, Phương Tiểu Ngọc đáp :

- Nói ra có lẽ khiến huynh kinh sợ đó!

Trương Diệu cười hắc hắc, đưa chòm râu quét trên đôi má hồng của Phương Tiểu Ngọc, nói :

- Họ Trương này không biết cái gì gọi là sợ. Đương nhiên cũng chưa từng nếm qua mùi vị của việc sợ hãi. Nàng mau nói ra để Tọa Sơn Hổ này biết thế nào là sợ hãi!

Phương Tiểu Ngọc bị hôn vào đôi má, khiến lửa dục nổi lên bừng bừng, cười hắc hắc nói :

- Nói thật cho huynh biết, hiện nay ở thôn Lão Kim Khoáng có lập một Kim Ký tiêu cục chuyên bảo tiêu cho bọn đãi vàng lên đường, phủ Thượng Xuyên ở phía nam, bọn chúng cũng đã bảo tiêu đi qua một lần. Ngay cả đám huynh đệ của Vương Lão Phụng cũng hoàn toàn tiêu đời. Tên tiểu tử đó mấy hôm trước đã đi bảo tiêu, nhưng không biết hắn bảo tiêu vật gì, đi về phía nào. Trương lang ơi, về sau việc ngăn đường chặn lối của huynh e rằng phải đổi nghề rồi!

Ả vừa nói vừa đưa tay vuốt ve bộ ngực lông lá của Trương Diệu, khiến Trương Diệu ngồi trên lưng ngựa nhắm tít đôi mắt đưa tay ôm chặt Phương Tiểu Ngọc.

Tọa Sơn Hổ Trương Diệu ôm lấy Phương Tiểu Ngọc cưỡi ngựa một mạch trở về đại trại Lục Bàn sơn. Hắn không biểu thị ý kiến gì khiến Phương Tiểu Ngọc không hiểu nổi. Vừa xuống ngựa, hắn đột nhiên lớn tiếng quát :

- Mau nấu cơm lót dạ, tổ bà nó, ăn xong chúng ta lên đường!

Bọn lâu la vừa nghe đều giật mình, vừa rồi mới ăn cơm trưa chưa được một canh giờ bây giờ ăn nữa làm sao nuốt trôi. Ngay cả mấy tên đầu mục cũng không dám hỏi nhiều vội vã kêu bảo lâu la chuẩn bị lên đường.

Đưa chân đá một đá bật tung cánh cửa gỗ to, Tọa Sơn Hổ Trương Diệu còn cách chiếc giường trải mấy tấm da sói khoảng một trượng, hai tay hắn ném Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc lên giường. Hai tay hắn giang rộng ra. A một tiếng nhào thẳng đến. Kỳ thực không khác nào chiêu thức “Tọa Sơn Hổ”. Rắc một tiếng, cái giường làm bằng gỗ bị hắn nhấn mạnh xuống gãy sập một chân. Giường nghiêng hẳn một bên nhưng khi Phương Tiểu Ngọc nghiêng bật người lên vừa rên một tiếng đã bị Trương Diệu đè chặt xuống, không thể nhúc nhích. Chiếc giường nghiêng nghiêng, hai người cũng nằm nghiêng nghiêng quả thực thích hợp làm sao!

Trong đại trại ở Lục Bàn sơn gần hai trăm lâu la toàn bộ tập hợp lại chờ thủ lĩnh Tọa Sơn Hổ Trương Diệu ra hiệu lệnh xuất phát. Trái lại Trương Diệu còn trù trừ chưa mở cửa. Nhưng bọn lâu la đang mang đao ở ngoài sân không gấp gáp vì chúng đang nghe ngóng tiếng cười vui vẻ khúc khích của Trương Diệu và Phương Tiểu Ngọc trong gian phòng đó. rồi chúng đưa mắt nhìn nhau miệng tùm tùm cười.

Một giờ trôi qua, Trương Diệu mở rộng cánh cửa, Phương Tiểu Ngọc theo sát bên hắn rồi bước ra ngoài. Hai người đều đã ăn mặc gọn gàng. Cương đao của Phương Tiểu Ngọc đã giắt trên vai. Còn Trương Diệu đã cầm chắc trong tay cây búa to bằng.

Xem tình hình dường như không có việc gì xảy ra. Nhưng tỉ mỉ nhìn kỹ hai người, ai nấy đều biết rõ tình hình. Vì đôi mắt Trương Diệu thất thần, dáng điệu mệt mỏi. Còn Phương Tiểu Ngọc trái lại đôi gò má vẫn còn đỏ rục. Điều này chứng minh Tọa Sơn Hổ Trương Diệu tất đã bại trận rồi. Tuy là nhận xét như vậy nhưng Tọa Sơn Hổ Trương Diệu vừa bước ra khỏi cửa, lập tức cao giọng chỉ về phía nam của Lục Bàn sơn nói :

- Trú đông ở trên núi không có lương thực làm sao ăn được. Vốn ta muốn dẫn bọn mi xuống núi cướp lương thực. Giờ đây nghe nói ở thôn Lão Kim Khoáng lại mở ra một tiêu cục. Tổ bà nó, đây là chúng đối đầu và

cũng là chướng ngại vật của huynh đệ chúng ta. Hiện giờ, chúng ta đi thu thập tiêu cực đó, nhân tiện cướp lương thực ở thôn Lão Kim Khoáng. Đây gọi là nhất cử lưỡng tiện.

Phương Tiểu Ngọc nói :

- Ở thôn Lão Kim Khoáng nhà nhà tích trữ lương thực đầy kho. Mấy năm nay tồn trữ ngân lượng rất nhiều. Giọng nói thánh thót của Phương Tiểu Ngọc vừa vang lên, lập tức bọn lâu la cao giọng phụ họa theo.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu khoát tay nói :

- Xuống núi!

Mệnh lệnh vừa ra, bọn thổ phỉ trên Lục Bàn sơn chỉ lưu lại ba mươi mấy tên giữ trại. Còn lại một trăm năm mươi tên kéo ừn ừn về phía nam.

Kim Tiểu Sơn cũng đi về phía nam. Sáng sớm, chàng đã rời khỏi Đình gia trại.

Buổi trưa chàng đã lên Lục Bàn sơn. ở Lục Bàn sơn vẫn còn có bọn thổ phỉ huyết còi bên quan đạo.

Bốn tên lâu la nhìn thấy một người đi đến, chúng đã sớm ngăn đường của Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn vừa thấy cười ha hả nói :

- Lần trước có năm tên. Hôm nay sao chỉ có bốn tên? Các vị bằng hữu, nhân mã của Lục Bàn sơn đâu hết rồi?

Một tên thấp lùn, hung hãn vung cây cương đao trong tay, lớn tiếng mắng :

- Mẹ kiếp, thì ra năm người của Đỗ lão đại đều chết trong tay tiểu tử này. Hay lắm, hôm nay gặp phải bọn ta. Bọn ta sẽ ra tay báo thù cho năm người Đỗ lão đại. Các bằng hữu hãy xông lên!

Tên này lớn tiếng kêu nhưng ba tên còn lại không phải ngu đần nên không ai nhúc nhích. Vì bọn chúng trong lòng đã hiểu rõ ngay cả năm người của Đỗ lão đại đều chết hết trong tay tiểu tử này. Giờ đây bốn người họ tuyệt đối không thể chiếm được thượng phong.

Còn người ngựa của sơn trại đã kéo đến thôn Lão Kim Khoáng hai ngày rồi tính toán có lẽ đang trên đường về. Lúc này không nên gây ra trận chiến.

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy bốn người không ai nhúc nhích. Bất giác, chàng mỉm cười nói :

- Con người là một chậu máu tươi. Nếu trong lúc ta xuất thủ phá đi máu trên người các vị. Các vị nghĩ rằng lời nói của ta có thực hay không?

Tên lùn giận mắng :

- Mẹ kiếp, tiểu tử mi đừng khoát lác. Mi đang dọa trời hay là dọa đất? Mi có biết bọn lão tử làm gì để sống không?

Nhún vai, Kim Tiểu Sơn nói :

- Không phải là bọn cường đạo thổ phỉ ngăn đường đánh cướp sao?

Tên đó ưỡn ngực, cương đao hoành ngang trước ngực nói :

- Thế thì đúng rồi, chỉ có người gặp cường đạo buông chân mà chạy. Nào thấy qua có người dám đứng trước mặt bọn đại gia khoa trương khoát lác.

Kim Tiểu Sơn mặt vẫn lạnh lẽo nhưng miệng nhếch mép cười nói :

- Thiên hạ có người không sợ cường đạo.

Tên lùn nghiêng răng nói :

- Đó nhất định là tên cầu tặc mi!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên trề miệng nói :

- Đối với một người sắp chết để cho hấn mắng vào câu cũng không thiệt thòi gì! Nhưng các vị mắng xong không nên quên một việc!

Tên đó ngạc nhiên hỏi :

- Việc gì?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi lấy bao vải nhung của chàng ra vừa cười vừa nói :

- đương nhiên là làm cách nào bảo vệ được tánh mạng.

Lập tức bốn tên thổ phỉ đó tự hoành đao trước ngực để phòng vệ. Không một tên xông lên phía trước, chỉ thấy mỗi tên tự lui ra sau.

Kim Tiểu Sơn lại cười :

- Bọn mi có thể chạy thoát sao?

Vù một tiếng ánh ngân bạc của Diêm Vương thoa chuyển động vun vút trên tay phải của Kim Tiểu Sơn bắn ra từng điểm ngân quang chói mắt.

Bao vải nhung màu lục vắt vào thắt lưng. Tên hán tử thấp lùn kêu lên :

- Mi muốn làm gì?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Giết người!

Tên đó vội hỏi lại :

- Thương lượng được không?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên cười nói :

- Nói xem, bọn mi muốn thương lượng thế nào?

Tên đó cúi mũi đao xuống đất, xòe tay nói :

- Bọn ta không ngăn mi, mi cứ qua núi, thế nào?

Cười hắc hắc, Kim Tiểu Sơn nói :

- Hay lắm, tiểu tử mi thấy giò thuận theo, gió chiều nào cờ nghiêng chiều ấy.

Tên đó vội nói lại :

- Đây là lần đầu tiên từ khi Lục Bàn sơn khai sơn lập trại chưa từng có qua việc này. Mi đừng nghĩ được voi đòi tiên.

“Xì” một tiếng, Kim Tiểu Sơn chỉ mặt bốn người nói :

- Khoa trương, khoác lác hù dọa kẻ cô thế là thói quen của bọn mi. Giờ đây, bọn mi ngăn đường Kim Tiểu Sơn ta. Không thể dùng cương, bọn mi chuyển thành nhu. Nên biết ta không quen nhìn thói hống hách của bọn cường đạo. Hôm nay, trước tiên ta thu thập bọn mi. Sau đó thì giết lên tận hang ổ của bọn mi để tránh việc bọn mi ăn trên mồi hôi nước mắt của những người đãi vàng.

Hán tử thấp lùn vừa nghe lạnh lẽo nói :

- Hảo tiểu tử, bọn ta đã nhường mi một bước. Mi được thế già mồm léo mép. Tổ bà nó, mi muốn thu thập bốn người ta có lẽ không khó. Nhưng muốn so tài cao thấp với thủ lĩnh bọn ta thì bản lĩnh còn cách một trời một vực.

Một hán tử khác cao giọng nói :

- Tiểu tử, lẽ nào mi chưa từng nghe qua Tọa Sơn Hồ Trương Diệu sao?

Kim Tiểu Sơn bộc phát rất nhanh, thanh âm đối phương chưa dứt, chàng từ trong vòng vây của bốn tên đó vọt lên trên sơn đạo. Diêm Vương thoả vãn xoay chuyển trong tay phải của chàng. Bốn tên thổ phỉ kinh hoàng vì sắc mặt của Kim Tiểu Sơn đột ngột biến thành đờng đờng sát khí khiến người ta khiếp vía.

Không dừng thoái lui ra sau, tên hán tử thấp lùn nói :

- Mi lẽ nào thật muốn đối địch với thủ lĩnh bọn ta?

Giọng Kim Tiểu Sơn lạnh như băng giá hỏi :

- Nói, họ Trương hiện giờ ở đâu?

Hán tử đó không thể nhìn ra được ý đồ của Kim Tiểu Sơn. Nghe vậy, hán lập tức đáp :

- Thủ lĩnh bọn ta hiện giờ ở trên trại Lục Bàn sơn.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đi từng bước về phía bốn người, trầm giọng hỏi :

- Đi về phía nào?

Bốn tên đưa mắt nhìn nhau.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên gầm lên một tiếng rồi nói :

- Trả lời mau, đi phía nào tìm được họ Trương?

Lại tên hán tử thấp lùn nói :

- Nói thực với mi, đầu lĩnh bọn ta đang dẫn các huynh đệ đi về thôn Lão Kim Khoáng. Nghe nói nơi đó lương thực rất nhiều. Đồng thời thuận tiện nhờ cõ tiêu cục ở đó. nếu mi có bản lĩnh thực sự, sợ gì không tìm thủ lĩnh bọn ta quyết đấu mà ở đây hù dọa hiếp đáp bọn ta.

Thanh âm hán chưa dứt, miệng còn chưa khép lại. Không thấy ánh sao nào lấp lánh nhưng lại thấy trước mặt hoa lên “Bốp” một tiếng vang lên. Rồi tên hán tử thấp bé đó ném đao bùm miệng, mồm vang lên những tiếng kêu ú ớ. Hắn lão đảo mấy cái, đôi tay đều là máu tươi. “Phụt” một tiếng, hán phun ra một ngụm vừa máu lẫn răng gãy. Tên đó trợn mắt quái đản nhìn Kim Tiểu Sơn rồi rên ư ử quay đầu chạy vào rừng núi.

Ba tên còn lại đang muốn bỏ chạy đột nhiên nghe Kim Tiểu Sơn gầm lên :

- Đứng lại!

Ba tên rung rẩy, ngay cả thanh đao cũng nhấc lên không nổi, cứ kinh hoàng nhìn Kim Tiểu Sơn đang bước đến gần. Mặt chúng vẫn thất thần vì chúng vẫn chưa nhìn thấy Kim Tiểu Sơn vừa rồi xuất thủ như thế nào mà chỉ trong tích tắc ngân thoa bay đi bay về đã đánh nát hàm răng của hán tử đó.

Kim Tiểu Sơn gần từng tiếng nói :

- Ta không giết bọn mi nhưng ta muốn bọn mi chuyển lời của ta đến tên họ Trương đó.

Vừa nghe nói được tha mạng, ba tên không ngừng vái lạy nói :

- Đại hiệp cứ dặn dò, bất cứ lời gì bọn tiểu nhân nhất định sẽ chuyển thay cho đại hiệp!

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Nói với họ Trương rằng: nếu y là tên có thể diện buổi trưa ba ngày sau ta chờ hán ở dưới dốc Lão Tùng. Nhớ kỹ ta chỉ đi một mình, hán là tên nhất gan thì mặc sức dẫn hết các lâu la Lục Bàn sơn đến trợ ưy.

Ba người đó vội nói :

- Đại hiệp an tâm, đầu lĩnh bọn ta tự xưng là cao thủ đệ nhất. Người tuyệt đối không thể dẫn theo lâu la để đối phó một mình đại hiệp đâu.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói :

- Cút!

Tuy là lời mắng người nhưng ba tên thổ phỉ vừa nghe vào tai sắc mặt cũng đều trở nên hoan hỉ. Ba tên gật đầu cười tươi rồi quay đầu bỏ chạy bán mạng. Còn Kim Tiểu Sơn đứng đó cười cay đắng một mình.

* * * * *

Sụp tối hôm đó,, Kim Tiểu Sơn lại đến trước tửu điểm nhà tranh trước khi đi ngang qua, đã thấy hán tử tướng tá mặt mũi như con khỉ đói. Đây vẻ kinh dị, hần kêu lên :

- Mi...

Kim Tiểu Sơn nhướng mày hỏi :

- Thế nào, quên ta là ai rồi sao?

Đôi mắt vàng, tròn đỏ chớp liên tục, đôi môi nhọn chìa ra ngoài, hần cười the thé nói :

- Khách quan đêm đó đã trú ngụ ở khách điểm của ta. Ta nhớ dường như trên mình khách quan còn có một bao vải.

Kim Tiểu Sơn giả vờ kinh ngạc nói :

- Trí nhớ của mi thật không tồi. Ngay cả tượng Kim Bồ Tát giá trị liên thành do mười cân vàng ròng chế tạo thành ta vác trên người mà mi cũng nhớ rõ ràng.

Người tướng khỉ đó cười nói :

- Khách quan trêu chọc Hầu Nhi này rồi. Ai dám to gan như vậy, một mình mang món đồ quý giá như thế đi vượt núi hoang, vượt rừng thẳm chứ?

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống ghế, nghe vậy vẫn thản nhiên nói :

- Nhưng ta vẫn bình an, đem vật đó đến thành Lạc Dương. Ngày nay ta xong việc nhẹ nhàng trở về.

Trong lòng Hầu Nhi Lý hiểu rõ những lời đồn mấy ngày trước quả thật không sai. Bọn năm người của Đỗ lão đại chặn đường tiểu tử này trong núi đã chết hết.

Hiển nhiên là chết trong tay tiểu tử này.

“Tổ bà nó gặp đồ khó nuốt mình phải cẩn thận ứng phó mới được!”

Lòng thoáng nghĩ như vậy. Hầu Nhi Lý cười khanh khách nói :

- Khách quan có thần nhân bảo hộ nhưng khách quan hiện giờ sắc mặt hồng hào hồng hào phúc phận đã đến. Ngay cả thần nhị lang trong núi cũng bỏ chức vụ đến đây bảo hộ khách quan.

Kim Tiểu Sơn trợn mắt nói :

- Đêm nay lòng ta vui vẻ nên rất hứng thú muốn ăn uống một chút thức ăn. Mi có thể đem cho ta một mâm rượu thịt không?

Hầu Nhi Lý cười the thé nói :

- Rượu thì có mấy cân nhưng thịt lại không có. Nếu muốn đậu xanh đậu phộng có lẽ còn được nửa cân.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nắm chặt cổ áo của hầu Nhi Lý khiến Hầu Nhi Lý bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Hần rên rỉ nói :

- Khách quan muốn làm gì vậy? Có lời gì cứ nói.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Trong tửu điểm của mi rõ ràng có thịt tại sao mi lại nói dối, có phải sợ Kim Tiểu Sơn này không có đủ tiền trả phải không?

Chàng liền đưa tay vào ngực hốt một nắm bạc, lăm lăm giắt lên mặt bàn, Hầu Nhi Lý nghiêng đầu khấn cầu nói :

- Vàng bạc ai không thích nhưng trong tủ điểm của tiểu nhân thực không tìm được ra thịt để làm thức ăn. Tiểu nhân hết cách rồi. Khách quan muốn ăn bánh bao hoặc mì ống, tiểu nhân sẽ hầu hạ. Nhưng xào nấu thịt quả thật không được.

Kim Tiểu Sơn càng giận nói :

- Hảo tiểu tử, mi còn gặt ta sao?

Hầu Nhi Lý hai tay khoác lia lịa nói :

- Khách quan nếu không tin, ngại gì không tự mình đi tìm. Hai gian nhà tranh nhỏ này đi rảo qua một vòng thì có vật gì che giấu được đôi mắt sáng của khách quan.

Kim Tiểu Sơn chợt mỉm cười buông Hầu Nhi Lý xuống, nói :

- Được! Mi dẫn ta ra mau xem thử. Nếu để ta tìm gặp vịt gà gì, thì xem ta nấu luôn cả mi.

Hầu Nhi Lý quả thực trong lòng còn kinh hãi, cứ nghĩ người khách này là một lão Diêm Vương. Đêm nay e rằng không bình an rồi.

Đưa Kim Tiểu Sơn đi ra ngoài nhà tranh. Bên ngoài trời tối tăm ngay cả một mảnh trăng cũng không có. Nhưng Kim Tiểu Sơn vừa bước ra khỏi nhà tranh, lập tức, phát hiện một chuồng bồ câu đặt trên một cái giá bên ngoài nhà tranh. Cái giá đó đóng sát vào vách tường của nhà tranh. Bên trong, có ba con bồ câu trắng.

Trong đó, một con còn kêu gù gù. Chàng xoay người tát một bạt tai đến nỗi Hầu Nhi Lý cơ hồ té nhào xuống thêm đá. Kim Tiểu Sơn chỉ vào lồng bồ câu mắng lớn :

- Tổ bà nó, đó là cái gì?

Hầu Nhi Lý vò vò gò má nói :

- Đó không phải là gà cũng không phải là vịt, chỉ là ba con bồ câu ốm.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói :

- Ta bình sinh thích nhất là ăn thịt bồ câu. Mang hết bồ câu trong lồng ra hầm hết cho ta.

Hầu Nhi Lý lắc đầu nói :

- Bồ câu này chỉ có xương không có thịt. Hơn nữa ta cũng không bán bồ câu.

Kim Tiểu Sơn chỉ vào Hầu Nhi Lý nói :

- Nếu còn chọc giận Kim Tiểu Sơn này thì ta lóc thịt đùi mi nấu ăn đó.

Hầu Nhi Lý lạnh người hỏi :

- Khách quan dám ăn thịt người sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Có gì mà không dám, nếu mi cần ta chứng minh cho mi xem.

Hầu Nhi Lý nói :

- Đừng chứng minh, để tiểu nhân giết bồ câu cho khách quan.

Kim Tiểu Sơn đứng dưới bóng đèn canh giữ Hầu Nhi Lý. Hai tay chàng chống nạnh ra dáng vẻ giương giương tự đắc. Lòng thâm nghĩ :

“Hôm đó thả mấy con bồ câu này truyền đưa tin tức. Đêm nay, ta phải ăn lại bồ câu của bọn mi để xem bọn mi gian xảo hay là Kim Tiểu Sơn ta tinh ranh”.

Canh chừng Hầu Nhi Lý giết bồ câu xong, Kim Tiểu Sơn còn canh chừng Hầu Nhi Lý cho bồ câu vào nồi hầm. Chàng cười ha hả nói :

- Điềm gia, mi có từng nghe người ta nói qua trên đời ăn ngon nhất là thịt dã thú, dã cầm như chim bồ câu bay trên trời như thịt chó, thịt thỏ chạy dưới đất. Không tin chờ một lát tự mình nếm thử sẽ biết.

Hầu Nhi Lý trong lòng thầm mừng bấy mười hai đời tổ tôn của Kim Tiểu Sơn.

Trong lòng hắn cũng đang tính toán :

“Chỉ cần tiểu tử mi đêm nay không bỏ đi thì sớm muộn gì mi cũng sẽ rơi vào tay của hầu Nhi Lý ta. Đến lúc đó, tiểu tử mi xem ta lột từng miếng da, rút từng sợi gân của mi, hài tử của ta ạ!”

Thoáng chốc, một mâm thịt bồ câu lẫn một bình rượu sắp biến mùi vị cũng được bưng lên bàn. Không ngờ, Kim Tiểu Sơn không uống rượu mà chàng đem bình rượu lớn đó toàn bộ đổ hết vào trong bụng của Hầu Nhi Lý.

Chàng đưa tay lấy mấy cái bánh bao nóng hổi trong nồi vừa ăn thịt bồ câu vừa nhai bánh nao. Còn Hầu Nhi Lý muốn uống một chút canh bồ câu cũng bị Kim Tiểu Sơn ngăn cản.

Nhưng Hầu Nhi Lý lại mượn rượu giả say nằm, gục đầu lên bàn không động đậy.

Kim Tiểu Sơn quả thật tuyệt hay. Đầu tiên chàng bước ra đóng cửa lại rồi mới tìm một sợi dây thừng to trói chặt Hầu Nhi Lý lại. Một đầu dây thừng treo trên xà nhà, không cao không thấp, treo Hầu Nhi Lý lơ lửng giữa không trung. Kim Tiểu Sơn phỉ phỉ tay ngả trên giường nằm ngủ một giấc.

Hầu Nhi Lý lúc đầu còn đang giả say, hắn vốn muốn kêu lên nhưng lại sợ Kim Tiểu Sơn biết ý đồ của hắn. đành ngậm miệng chịu trôi. Cúi đầu nhìn thấy Kim Tiểu Sơn đang ngủ say sưa, Hầu Nhi Lý đột nhiên kêu lên :

- A, a!

Thanh âm hắn vừa cao vừa the thé. Đêm trong núi sâu lại yên tĩnh lập tức gần đó có phản ứng.

Đầu tiên là tiếng mở cửa. Thoáng chốc cửa nhà tranh có tiếng gõ cộc cộc...

- Hầu Nhi Lý mi đắc thủ rồi chứ?

Hầu Nhi Lý vẫn không ngừng kêu the thé.

Ngoài cửa lại có tiếng người khác hỏi :

- Hầu Nhi Lý, mi làm sao vậy?

Lại một người khác cũng kêu lên :

- Mi mở cửa đã. Dù gì bọn chúng ta đông cũng dễ thương lượng.

Cửa nhà tranh đột nhiên mở bật ra. Trong bóng tối ba tên hán tử đang đứng ngoài cửa. Ba người nhìn thấy không phải là Hầu Nhi Lý. Toàn bộ đều ngạc nhiên nói :

- Tại sao mi...

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Ta làm sao?

Một người trong đó hỏi :

- Hầu Nhi Lý đâu?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Hắn uống nhiều rượu đến say phát khùng. Không có việc của bọn mi, hãy trở về coi sóc phần việc của mình!

Một người trong đó nói với hai người kia :

- Hầu Nhi Lý thích uống cứ để hắn uống. Tổ bà nó đừng màng đến hắn nữa.

Ba người ai nấy tự quay về.

Lúc này Kim Tiểu Sơn mới đi vào phòng đóng chặt cửa lại. Chàng ngẩn đầu nhìn Hầu Nhi Lý đang bị treo bên trên. Rồi chàng lấy một miếng vải lau bàn nhét chặt vào miệng hắn khiến hắn ngay cả tiếng rên ư ử cũng không thoát ra khỏi miệng. Đành phải trợn mắt để nhìn mà thôi.

Đêm nay, Kim Tiểu Sơn ngủ thật thoải mái. Trong nhà tranh này ngay cả một con chuột cũng không có khiến chàng ngủ một giấc say đến sáng rõ.

Đương nhiên hôm nay Hầu Nhi Lý cũng rất yên tĩnh vì nửa đêm đầu hắn còn có thể mượn sức rượu giầy giữa nhưng đến nửa đêm sau hắn bị treo đến hôn mê.

Sáng sớm hôm sau cai đầu khi cửa hắn vẫn rũ rượi gục xuống.

Kim Tiểu Sơn vươn vai ngẩn đầu nhìn Hầu Nhi Lý bị treo trên xà. Bất giác cất tiếng ha hả.

Thu xếp hành trang của mình rồi chàng đến lấy mấy cái bánh bao trong nồi vừa thản nhiên bước ra ngoài nhà tranh, vừa ngoảnh đầu cao giọng nói :

- Điểm gia ta đi đây. Có cơ hội chúng ta còn gặp lại nhau.

Đương nhiên tiếng nói của chàng là để những người khác nghe vì lúc này Hầu Nhi Lý đã giận đến mặt mày vàng bệch.

Kim Tiểu Sơn đi rất nhanh, trên đường chàng thầm nghĩ :

“Thủy đại thúc nói không sai. Người trên giang hồ đầu tiên phải bảo toàn tính mạng. Kẻ bị rơi vào hiểm địa không được mang lòng từ bi”.

Đó là kinh nghiệm của chàng đã trải qua.

Kim Tiểu Sơn trong lòng rất cao hứng. Đêm nay có thể trở về đến thôn Lão Kim Khoáng. Nếu còn sớm nay đêm ấy chàng sẽ vượt qua thôn Sơn Lĩnh để xem đại thúc còn trú ngụ ở nhà của Biển Hòa không?

Lại thấy mặt trời đã giữa đỉnh đầu trong núi hoang có từng bầy quạ đen bay xao xác. Tuyết trắng năm nay e rằng đến sớm hơn mọi năm. Đột nhiên trong cốc sâu vang lên nhiều tiếng nói lao xao.

Kim Tiểu Sơn quan sát xung quanh rồi lập tức nhún mình ẩn nấp trong rừng trúc. Quả thật chàng kinh ngạc vì thấy xa xa một đám hán tử mang đao đi đến.

Hiển nhiên đi về phía Lục Bàn sơn. Mỗi tên lưng vác bao vải vai gánh bao lương thực cúi đầu khom vai vừa đi về phía trước vừa bàn tán xôn xao.

Kim Tiểu Sơn trong rừng trúc tỉ mỉ đếm ít nhất cũng có hơn một trăm tên. Kim Tiểu Sơn chăm chú nhìn vào giữa... thì thấy Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc tay khoác cánh tay của một đại hán râu ria. Vừa đi vừa nói cười cợt với đại hán đang đi sát cạnh ả.

Kim Tiểu Sơn lại nhìn kỹ bất giác máu nóng trong người sôi lên sùng sục. Hai tay chàng run rẩy. Trước mắt chính là kẻ thù Tọa Sơn Hồ Trương Diệu mà chàng ngày đêm suy nghĩ tìm kiếm. Không sai, chính là hắn. Mấy năm không gặp hắn vẫn như xưa.

Thân hình Kim Tiểu Sơn tuy cao nhưng còn thua hắn nửa cái đầu.

Giờ đây Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc phối hợp với hắn quả thật xứng đôi vì Phương Tiểu Ngọc cũng là một ả cao lớn.

Đôi mắt lộ của Tọa Sơn Hồ Trương Diệu lúc nhắm lúc mở ôm lấy Phương Tiểu Ngọc đi về phía trước. Hắn đầu ngơ sát tinh đang rình rập cạnh bên.

Kim Tiểu Sơn vốn muốn xông ra giết hắn ngay lập tức nhưng chàng nhìn thấy hơn một trăm mạng người thâm nghĩ :

“Dù mình có giết mỗi tay cũng giết không hết. Hơn nữa mình đã ước hẹn ban ngày sau quyết đấu dưới dốc Lão Tùng. Mình hà tất gì gấp rút nhất thời. Việc cần kíp là tìm được đại thúc rồi hãy thương lượng”.

Kim Tiểu Sơn nhìn theo Tọa Sơn Hồ Trương Diệu dẫn đám người đi xa, chàng mới vội vã chạy về phía thôn Lão Kim Khoáng.

* * * * *

Quan gia trang ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng là một nơi yên tĩnh, phong cảnh đẹp như tranh. Trong lòng Kim Tiểu Sơn cảm thấy kỳ quái, tại sao Tọa Sơn Hồ Trương Diệu dẫn đám lâu la đông như vậy lại không làm kinh động hoặc hư hại đến nhà họ Quan chứ?

Kim Tiểu Sơn khi bước vào cửa lớn nhà họ Quan. Đúng lúc gặp Quan Phúc bước ra. Hai người vừa gặp nhau vui mừng chào hỏi nhưng sự vui mừng của Quan Phúc không được tự nhiên. Kim Tiểu Sơn đi cạnh Quan Phúc hỏi :

- Quan lão gia có ở nhà không?

Quan Phúc vội nói :

- Theo ta!

Lại đi vào trong đại đình Kim Tiểu Sơn nhìn thấy Quan lão gia đang ngồi trên ghế bành uống trà sâm. Có một tiểu đồng đang đứng sau lưng lão dấm bóp nhẹ nhàng khiến lão thoải mái lim dim đôi mắt.

Quan Phúc bước vào trong đại đình. Quan Kim mới mở mắt ra. Thấy Kim Tiểu Sơn theo sau Quan Phúc đi vào, bất giác lão ngạc nhiên, đứng dậy hỏi :

- Mi trở về rồi?

Kim Tiểu Sơn đưa tay lễ nói :

- Coi như đưa hàng của Quan gia đến tay người nhận rồi!

Chàng đưa tay vào ngực lấy ra bức thư hồi âm của Tư Đồ Tráng giao cho Quan Kim rồi nói :

- Đây là thư hồi âm của phủ Tư Đồ!

Quan Kim nhận lấy, nhìn xem rồi gật đầu nói :

- Không sai! Đây chính là khẩu khí của Tư Đồ lão gia.

Lão cao giọng gọi mang trà cho Kim huynh đệ. Thoáng chốc một hán tử sau bình phong bước ra. Hai tay bưng một chung trà. Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Trà không cần uống, Quan lão gia mau đem năm ngàn lượng bạc giao ra. Kim Tiểu Sơn này còn phải trở về tiêu cục để phục mệnh với đại thúc.

Chòm râu bạc của Quan Kim không ngừng rung động. Hiển nhiên sự giận dữ trong lòng khó được kềm chế. Lão lặng lẽ một lát rồi nói :

- Kim Ký tiêu cục e rằng đã không còn nữa!

Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi :

- Quan lão gia nói vậy là ý gì?

Quan Kim nhìn thẳng mặt Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại khái có lẽ mi không biết, thôn Lão Kim Khoáng gặp phải bọn thổ phỉ đến cướp sạch. Sáng sớm hôm nay khi bọn chúng bỏ đi đã phóng hỏa đốt Kim Ký tiêu cục của bọn mi. Nếu không tin mi có thể về xem sẽ rõ!

Kim Tiểu Sơn trợn mắt nghiến răng nói :

- Kim Tiểu Sơn này biết, đó là chúng muốn nhắm vào ta nhưng thủ đoạn đốt căn nhà tranh đó không hù dọa được bọn ta đâu.

Chàng ngừng một lát lại nói tiếp :

- Quan lão gia mau đem bạc ra giao cho ta.

Quan Kim giận nói :

- Nếu ta bảo mi chờ thêm vài ngày thì sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ba mặt một lời đã nói xong rồi tại sao còn cố ý kéo dài thời gian?

Quan Kim vỗ tay lên mặt bàn hỏi :

- Mi muốn thế nào?

Kim Tiểu Sơn đứng bật dậy, tay chỉ Quan Kim nói :

- Họ Quan kia, lão muốn giở trò phải không?

Quan Kim giận dữ nói :

- Không phải giở trò mà là không trả.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng. Đưa tay rút bao vải nhung ra. Vù một tiếng vải nhung đã giắt vào thắt lưng. Diêm Vương thoa đã chuyển động không ngừng trong tay phải của chàng. Thanh âm chàng cứng rắn nói :

- Đại thúc ta nói đúng lắm, lòng người còn khó dò hơn cả biển sâu, cho nên trước khi đi người đã dặn dò nếu Quan gia muốn giở trò thì lấy cái đầu của họ Quan mi. Năm ngàn lượng bạc không cần đến nữa. Họ Quan kia nộp mạng đi!

Quan Kim vừa kinh sợ vừa phẫn nộ hỏi :

- Mi muốn giết ta?

Kim Tiểu Sơn bước lên một bước nói :

- Lão phải biết ta nói là làm. Dù gì Kim Tiểu Sơn này không nhà cửa không thân quyến giết lão rồi ta phải tay bỏ đi. Trong tòa trang viện này của lão, có người nào ngăn được ta đâu? Đương nhiên kể cả mấy con chó đen thích cắn người của lão đã nuôi.

Lúc này chợt thấy một võ sư vội vã bước vào đại đình nhìn thấy hấn mặt mày bơ phờ, áo quần bụi bặm. Hiên nhiên, hấn đã từ đường xa trở về đây. Quan Kim vừa nhìn vội hỏi :

- Thế nào, có tìm được nhị lão gia không?

Võ sư đó thấp giọng nói :

- Phía Mặc Vân cốc chết mất bốn đại đầu mục. Khi tiểu nhân đến đó đúng lúc nhị lão gia ra ngoài cho nên không thể theo kế hành sự.

Quan Kim thở dài một tiếng nói :

- Lần này quả thực hư cả việc lớn!

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nhìn Quan Kim, trong lòng chàng thầm nghĩ :

“Mi là một lão tặc, lòng dạ đen tối còn cho rằng ta không biết sao? Năm xưa, chính mi đã mưu hại đám người đái vàng rồi bá chiếm một vùng này tự lập làm chủ. Lão còn cho rằng ta không biết, tổ bà nó, thì ra tiền của kẻ giàu có chưa hấn đó là đồng tiền chính đáng”.

Quan Kim nhìn Kim Tiểu Sơn đang mặt lạnh như đồng. Lão thở dài nói :

- Tiểu tử họ Kim kia xem như mi ác độc cũng xem như mi được may mắn. Họ Quan này nhận thua rồi!

Lão bèn lấy trong ngực ra năm tờ ngân phiếu. Mỗi tờ một ngàn lượng, giận dữ ném xuống đất trước mặt Kim Tiểu Sơn rồi hậm hực nói :

- Đừng quá vui mừng, sớm muộn gì ta cũng sẽ thu hồi từng tờ ngân phiếu về.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Thu được hau không thì không thể chỉ dựa vào câu nói suông của họ Quan mi. Mà là phải kể đến bản lĩnh chân thực mới được.

Quan Kim đột ngột gầm gừ mắng :

- Cầm lấy vàng của mi cút mau đi!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả xoay người tung Diêm Vương thoa ra nhưng ánh ngân bạc chỉ lướt qua trước mặt Quan Kim rồi trở về tay chàng, Quan Kim sợ đến toàn thân run lẩy bẩy. Tên võ sư đứng bên cạnh đang muốn tuốt đao xông lên thì thấy Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn đột ngột đánh xuống vai hắn. Vút một tiếng, Diêm Vương thoa đã mang theo năm tờ ngân phiếu đã rơi dưới đất trở về tay của Kim Tiểu Sơn.

- Chỉ cần ngân phiếu không giả thì dù hư hại một chút cũng không sao!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả. Thân hình đã vút ra ngoài đại đình.

Quan Kim còn muốn mắng thêm vài câu. Lão mới xong ra ngoài cửa đại đình đã không còn thấy bóng dáng của Kim Tiểu Sơn!

Bước ra khỏi gia trang, Kim Tiểu Sơn cảm thấy thoải mái vô cùng. Trời tối không có thể hệ gì, con đường này, chàng rất quen thuộc. Thoáng chốc, chàng đã về đến thôn Lão Kim Khoáng.

Kim Tiểu Sơn trước tiên chạy đến ngôi nhà tranh của mình. Quả thật, nó đã bị Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đốt thành một đồng tro tàn. Chàng chợt nhớ đến nhà của mình dưới chân Bắc Đẩu phong. Chàng nhớ Tiểu Tiểu phu nhân và Cửu Cửu hài tử mình đã bị đốt chết. Kim Tiểu Sơn mặt lạnh như tiền lẩm bẩm nói :

- Họ Trương kia một lần nữa mi đã đốt cháy ngôi nhà do đích thân ta xây cất. Mi hãy chờ để trả cái giá này.

Sau một lúc trầm mặc hồi tưởng, Kim Tiểu Sơn bước đến cửa tửu điểm đóng rất chặt, chàng đẩy nhưng không mở ra được nên gõ cửa gọi lớn :

- Tiểu Ngũ Tử, mở cửa!

Trong tửu điểm có người kêu lên :

- Là Kim huynh đệ đã về. Mở cửa mau!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe biết đó là thanh âm của Tiền chương quây. Lại nghe tiếng Tiểu Ngũ Tử hỏi :

- Là Kim ca phải không?

Kim Tiểu Sơn lại nghe tiếng lời kéo bàn ghế một hồi. Sau đó, cửa lớn mở ra.

Tiểu Ngũ Tử bước ra nghênh đón.

Kim Tiểu Sơn gật đầu mỉm cười bước vào trong tửu điểm. Tiền Phụng từ bên ngoài chạy vào. Kim Tiểu Sơn vội cười hỏi :

- Nghe nói nơi này bị cướp, nàng lại an nhiên vô sự khiến cho ta rất ngạc nhiên.

Tiền chương quây bước lên nói :

- Kim huynh đệ cũng biết thôn Lão Kim Khoáng bị cướp sao? May mà bọn ta biết sớm sau vườn có một cái hầm sâu. A Phụng xuống nấp dưới đó.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống nói :

- Cho ta một bát mì!

Tiền chương quây lắc đầu nói :

- Khoai lang gạo nát thì có. Còn gạo trắng và lúc mạch thì đều bị bọn thổ phỉ cướp sạch rồi.

Kim Tiểu Sơn ngăn người hỏi :

- Mùa đông sắp đến rồi, vậy dân làng Lão Kim Khoáng làm sao sống được?

Hai tay khoát lia lịa, Tiền chưởng quầy nói :

- Làm sao đây, ngay cả vàng bạc đều bị cướp sạch. Đây là việc không ai ngờ đến. Đã nhiều năm nay, bọn thổ phỉ không màng đến nơi này, nào ngờ bọn chúng lại làm ra trò này.

Kim Tiểu Sơn bưng bát cơm nát trộn khoai lang trong lòng nghĩ thầm :

“Nếu Tọa Sơn Hồ Trương Diệu không biết Kim Tiểu Sơn ta, nếu ta không giết người của hắn. nếu thôn Lão Kim Khoáng này không có Kim Ký tiêu cục thì họ Trương kia tuyệt đối không thể hạ thủ đối với thôn Lão Kim Khoáng. Hiển nhiên mình đã mang tai họa đến thôn Lão Kim Khoáng rồi!”

Trong lòng thầm hổ thẹn, Kim Tiểu Sơn trộm đưa mắt nhìn Tiền Phụng đang ngồi một bên. Đúng lúc đó Tiền Phụng cũng đã nhìn chàng.

Kim Tiểu Sơn bất giác mỉm cười đặt bát cơm xuống nói :

- Tiền chưởng quầy, gần một trăm nhân khẩu ở thôn Lão Kim Khoáng phải nghĩ cách để sống qua ngày chứ.

Tiền chưởng quầy đáp :

- Lão có đi cầu cứu Đồng ngũ gia nhưng đa số đám người bọn họ đã hồi hương rồi. Kim huynh đệ biết không, họ kết bạn với nhau để lên đường. Nghe Đồng ngũ gia nói nếu con đường đi về phủ Thượng Xuyên được yên ổn ngay cả lão cũng muốn được hồi hương.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy mới chậm rãi lấy hai tờ ngân phiếu trong ngực ra chàng đặt lên bàn nói :

- Chưởng quầy sớm tìm một số người đi lên phủ Thượng Xuyên mua lương thực về. Tóm lại con người cần phải ăn để sống chứ! Ta đi đây.

Tiền chưởng quầy cầm lấy ngân phiếu. Bất giác thất kinh kêu to :

- Hai ngàn lượng! Trời ơi! người của toàn thôn Lão Kim Khoáng có cứu tinh rồi.

Tiền chưởng quầy vẫy tay gọi Kim Tiểu Sơn nhưng Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu cười nói :

- Ta có việc cần làm, đại thúc đang chờ ta.

Tiền Phụng đi sát sau Kim Tiểu Sơn buồn rầu nói :

- Chỉ biết có đại thúc. Ngay cả muội cũng không nói một câu đã đi rồi!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đương nhiên ta có lời muốn nói với nàng nhưng không phải là lúc này. Nàng chờ ta trở về.

Tiền Phụng muốn bước theo ra ngoài nhưng Kim Tiểu Sơn đưa tay ngăn lại, chàng nói :

- Bên ngoài tối lắm đừng đi ra.

Tiền Phụng nói :

- Lúc này huynh đi đâu tìm Thủy đại thúc?

Kim Tiểu Sơn cao giọng nói :

- Thôn Quá Sơn Lạnh.

Lời chưa dứt, người chàng đã ra ngoài mười trượng. Tiền chưởng quầy lăm bắm nói :

- Thì ra bọn họ trú ngụ ở thôn Quá Sơn Lạnh.

Tiểu Ngũ Tử đứng bên cạnh kinh ngạc nói :

- Đi nhanh lắm cũng phải đến canh ba. Kim ca lẽ nào không sợ sói sao?

Tiền chưởng quầy đưa mắt nhìn tờ ngân phiếu trong tay hỏi :

- Tiểu Ngũ Tử, mi cho rằng người so với sói, loại nào lợi hại hơn?

Tiểu Ngũ Tử suy nghĩ rồi nói :

- Cuối cùng vẫn là con người lợi hại!

Tiền chương quỳ mỉm cười nói :

- Đó là kết luận. Ngay cả bọn thổ phỉ trên núi họ Kim còn không sợ huống hồ gì sợ sói.

Xem tiếp hồi 18 Phụ tử họ Thủy thê lương nhớ lại chuyện xưa

18. Hồi 18 Phụ Tử Họ Thủy Thê Lương Nhớ Lại Chuyện Xưa

Đầu mùa đông, trong núi hoang ở phía bắc ban ngày khắp núi đều là cây khô lá vàng úa. Ban đêm càng ảm đạm thê lương. Dần dần đi đến gần thì dần dần cũng nhìn rõ người đó là ai.

Một tay chống gậy, đôi mắt nhìn thẳng vào Kim Tiểu Sơn, mép miệng lão rung động. Kim Tiểu Sơn nhìn thấy rõ chính là Thủy đại thúc của mình. Đột nhiên, trong lòng xót xa, nước mắt nóng trào ra, mang theo bao nỗi hưng phấn lẫn nhớ nhung giống như đứa con lưu lạc phương xa mới về.

Kim Tiểu Sơn nghẹn ngào kêu lên một tiếng :

- Đại thúc!

Người chàng đã sụp xuống trước mặt Thủy Hành Vân, Thủy Hành Vân không lên tiếng, bàn tay khô như que củi vỗ trên đầu Kim Tiểu Sơn. Thủy Hành Vân cung quệt dòng nước mắt và buồn nói :

- Tiểu tử, coi như mi không khiến đại thúc hoài công lo lắng. Cuối cùng mi đã bình an trở về.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi đứng dậy nói :

- Trời đêm bên ngoài lạnh lắm. Đại thúc, chúng ta vào trong hãy nói.

Thủy Hành Vân gật gù đầu. Kim Tiểu Sơn dìu lão vào bên trong. Kim Tiểu Sơn vội đốt ngọn đèn dầu. Lúc này mới nhìn rõ gian khách phòng này chỉ có chiếc giường lớn, Thủy Nhị đang ngủ say sưa. Kéo chiếc ghế, Thủy Hành Vân hỏi :

- Sáng nay nghe thôn Lão Kim Khoáng bị cướp. Tiểu tử có biết không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Tiểu tử từ thôn Lão Kim Khoáng tới đây. Kim Ký tiêu cục của ta bị chúng đốt sạch rồi. Dường như chúng chỉ nhắm vào bọn ta.

Thủy Hành Vân cười khan một tiếng, nói :

- Đã nằm trong dự đoán của ta. Thì ra bọn ta đã cản bước đường tài lộc của bọn thổ phỉ đó.

Lão nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn rồi nói :

- Tính toán thời gian là ngày tiểu tử mi phải về cho nên đại thúc không ngủ được mới ngồi đây ra ngoài cửa trông chờ, không ngờ tiểu tử không làm đại thúc thất vọng. Thế nào, sự việc làm tốt cả chứ?

Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói :

- Sự việc đều đã làm xong nhưng sau khi tiểu tử nhận được năm ngàn lượng bạc của họ Quan trở về đến thôn Lão Kim Khoáng phát hiện bọn họ bị bọn thổ phỉ cướp sạch. E rằng họ không sống nổi qua mùa đông này cho nên tiểu tử tự tiện lấy hai ngàn lượng đưa cho viên chương quỳ bảo lão cho người đến phủ Thượng Xuyên mua lương thực.

Chàng cười gượng nói :

- Tiểu tử làm chút việc thiện để tăng thêm tuổi thọ cho đại thúc. Đại thúc không trách tiểu tử chứ?

Chàng vừa nói vừa, lấy ra ba tờ ngân phiếu ba ngàn lượng còn lại. Nhưng Thủy Hành Vân bảo Kim Tiểu Sơn giữ lại đoạn cười ha hả nói :

- Hàng hóa do tiểu tử mi bảo tiêu, ngân lượng đương nhiên cũng phải do mi sắp xếp. Đó là tiểu tử mi có lương tâm. Bước đến gần một chút để đại thúc nhìn mi... A, khí sắc không tồi. Trên đường đi, gặp những chuyện nói cho đại thúc nghe xem!

Kim Tiểu Sơn vội ngồi xuống bên cạnh Thủy Hành Vân thấp giọng nói :

- Đại thúc, tiểu tử phát hiện một bí mật trọng đại.

Thủy Hành Vân nói :

- Nói mau cho đại thúc nghe!

Kim Tiểu Sơn khoanh tay trên bàn, càng thấp giọng nói :

- Đại thúc, Mặc Vân cóc chủ họ Quan tên Hạo mà còn là Nhị trang chủ của nhà họ Quan, ở thung lũng phía bắc của thôn Lão Kim khoáng ta.

Thủy Hành Vân không kinh ngạc chỉ thản nhiên hỏi :

- Bao nhiêu đó thôi sao?

Kim Tiểu Sơn ngắc nhiên nói :

- Thì ra đại thúc đã biết rồi.

Thủy Hành Vân đáp :

- Đối phó với một tên muốn lấy đầu của ta và còn trăm mưu ngàn kế muốn đoạt Diêm Vương thoa, nếu đại thúc không biết hẳn là ai trừ khi đại thúc là kẻ khờ khạo. Việc này, trước kia, đại thúc đã từng nhắc sơ với mi, chỉ hi vọng một ngày mi thay đại thúc lấy lại thể diện phát tiết uất hận.

Kim Tiểu Sơn vội đáp :

- Tiểu tử không hề quên việc này, chỉ chờ đại thúc dặn dò.

Thủy Hành Vân nói :

- Đừng gấp, việc này phải cần đắn đo cẩn kè. Mi hãy nói xem tên trú ngụ nhà số mười ở con đường trước nhà môn tuần phủ Lạc Dương là nhân vật thể nào?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão họ Tư Đồ. Hơn nữa tiểu tử nghe ngóng được, họ Quan đưa tặng tượng Bồ Tát vàng là vì chúc mừng đại thọ tám mươi tuổi của Tư Đồ Tráng. Vì năm xưa bị hiềm nghi mưu hại hơn mười kẻ đái vàng. Về mặt pháp luật được lão Tư Đồ tận lực giúp đỡ nên họ Quan cảm ân báo đáp mà tặng báu vật.

Cười lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Kỳ thực tượng Bồ Tát vàng chính là vật của Thủy Hành Vân này. Nay bị Quan Kim dùng làm lễ vật đến thành Lạc Dương.

Kim Tiểu Sơn đưa tay vò vò lỗ tai của mình hỏi lại :

- Đại thúc nói gì vậy?

Thủy Hành Vân thản nhiên đáp :

- Đừng có kinh ngạc như vậy! Nếu đại thúc thổ lộ hết khổ não trong lòng của mình ra cho tiểu tử mi nghe thì chỉ e mi sợ đến ngã nhào hôn mê.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tượng Bồ Tát vàng là vật của đại thúc thì lẽ ra nên lưu giữ nó lại.

Thủy Hành Vân vỗ vỗ vào tay áo nói :

- Thư của họ Quan còn ở đây sợ gì sau này bọn chúng lật lọng.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng tượng Kim Bồ Tát đã đưa vào trong phủ Tư Đồ. Chúng ta làm sao lấy lại được?

Thủy Hành Vân nói :

- Đó là việc về sau!

Kim Tiểu Sơn kể tiếp :

- Trên đường tiểu tử về Lạc Dương gặp phải bốn tên Hắc y đại hán tự xưng là Mặc Vân tứ sát. Bọn họ đều một lòng muốn chiếm đoạt lấy Diêm Vương thoa, đương nhiên còn muốn lấy mạng của tiểu tử.

Đột nhiên, Thủy Hành Vân cười lạnh nói :

- Mặc Vân tứ sát gì bọn chúng? Bốn tên đó vốn là võ sĩ thân cận của Quan Hạo. Sáu bảy năm trước họ hoành hành trên các nẻo đường Quan Lạc, gọi là Quan Lạc tứ ma mà thôi.

Kim Tiểu Sơn cười thoải mái nói :

- Mặc kệ, chúng là tứ ma cũng được, tứ sát cũng được đều đã bị tiểu tử tiến đến điện Diêm La rồi!

Thủy Hành Vân lãnh đạm nói :

- Bọn đào tường khoét vách chuyên hù dọa người khác vốn không đáng cho tiểu tử mi ra tay!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói, với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc cuối cùng tiểu tử đã dò hỏi được hang ổ của thù nhân Tọa Sơn Hồ Trương Diệu.

Thủy Hành Vân nắm cánh tay của Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Hắn ở đâu?

Kim Tiểu Sơn đưa tay chỉ về phía bắc nói :

- Lục Bàn sơn. Hắn, cùng đồng bọn và Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đi cướp vàng bạc của thôn Lão Kim Khoáng mục đích chính là đổi đầu với bọn ta.

Cười ha hả vỗ nhẹ vào vai của Kim Tiểu Sơn, Thủy Hành Vân lộ ra vẻ mặt tươi vui chưa từng có nói :

- Mi đã tìm được thù nhân, đó chính là một ngày không xa đại thúc sẽ trở về sơn cốc nhưng mà...

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Xem đại thúc cao hứng tiểu tử càng vui mừng. Đại thúc muốn chỉ giáo điều gì, tiểu tử nhất định nghe đại thúc.

Thủy Hành Vân thu lại nụ cười, nét mặt lãnh đạm nói :

- Ả Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc thật là một yêu tinh hại người. Người ta nói “nữ nhân là tai họa”. Ả ta đủ để làm đại biểu.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ý của đại thúc là...

Thủy Hành Vân nói :

- Diêm Vương thoa vốn không nhuộm máu nữ nhân. Đó chính là lời thề mà đại thúc đã từng nói với một nữ nhân. Nhưng ngày nay, Diêm Vương thoa trong tay mi đương nhiên là việc khác rồi.. Nếu lại gặp nữ nhân này, giết ngay lập tức!

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Tiểu tử cũng sớm có ý này. Năm lần bảy lượt để ả ta chạy thoát. Một nữ nhân lại xinh đẹp như thế, tiểu tử thực không đành lòng đuổi giết ở phía sau.

Thủy Hành Vân nói :

- Đó là một con rắn độc. Nếu lại dung tha lần nữa, không cẩn thận bị ả cắn phải đến lúc đó thì ả tuyệt đối không tha cho mi đâu.

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Lần sau gặp mặt, tiểu tử thu thập ả trước.

Thủy Hành Vân nói :

- Mi đã gặp được kẻ thù giết thê nhi. Mi chuẩn bị thế nào để thu thập Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đó?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Khi trở lại đây, tiểu tử gặp bốn tên thổ phỉ ngăn đường. Chúng nói thủ lĩnh của chúng ở Lục Bàn sơn chính là Trương Diệu nên tiểu tử không lấy mạng của chúng để chúng truyền lời với họ Trương kia. Ba ngày tới tiểu tử sẽ quyết đấu sinh tử với hãn ở dưới dốc Lão Tùng.

Thủy Hành Vân nói :

- Đã qua một ngày rồi!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Dốc Lão Tùng nằm ở giữa Lục Bàn sơn và thôn Lão Kim Khoáng. Tiểu tử đến dốc Lão Tùng chỉ nửa ngày thì đến nơi.

Mỉm cười, Thủy Hành Vân nói :

- Cũng được, chúng ta sang sớm mai trở về thôn Lão Kim Khoáng.

Lão võ nhẹ lên vai Kim Tiểu Sơn nói tiếp :

- Tiểu tử đi đã một ngày, cần phải nghỉ ngơi. Lên chiếc giường lớn đó ngủ một giấc đi.

Kim Tiểu Sơn có chút mệt mỏi nhưng chàng lại rất hưng phấn, hưng phấn đến nỗi mãi đến canh tư chàng mới chợp mắt được. Còn phụ tử Thủy Hành Vân đã sớm ngủ ngon rồi.

Kim Tiểu Sơn bị tiếng kêu ngạc nhiên của Thủy Nhị làm chàng thức dậy, thấy Kim Tiểu Sơn ngủ cạnh bên, bắt giấc kinh ngạc a lên một tiếng.

Kim Tiểu Sơn dụi mắt ngồi dậy, ra dấu cho Thủy Nhị nên nhẹ tiếng đừng la lớn làm mất giấc ngủ của đại thúc.

Hai người nhẹ nhàng xuống giường đi ra bên ngoài, không ngờ trên sơn đạo phía xa có hơn hai mươi người vai gánh bao vải vội vã đi về phía Ngũ Lão phong.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên vội chạy lên trên. Chàng thấy trong đám người đó bước ra một người. Người đó cao giọng gọi :

- Là Kim ca ca rồi!

Kim Tiểu Sơn vừa thấy cười hỏi :

- Thì ra là Tiểu Ngũ Tử, bọn người đi đâu thế?

Người đó chính là phổ ky của tửu điểm Tiền gia. Hãn thấy Kim Tiểu Sơn đi đến bèn cao giọng nói với đám người đang đi đến đó :

- Đây chính là Đại tiêu đầu Kim Tiểu Sơn của Kim Ký tiêu cục. Năm nay dân chúng thôn Lão Kim Khoáng có thể sống qua mùa đông này đều hoàn toàn nhờ ơn của Kim đại tiêu đầu. Mọi người mau đến đây tạ ơn.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn vội ngăn đám người đó nói :

- Có lẽ các vị đến Thượng Xuyên để mua lương thực, ta không làm lỡ công việc của các vị. Sáng sớm, bọn ta cũng phải trở về thôn Lão Kim Khoáng rồi.

Tiểu Ngũ Tử đã cười nói :

- Kim ca, cô nương nhà tiểu tử đang mỗi mắt trông ca ca đó, mau đi đi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười, đỏ mặt nói :

- Cô nương nhà mi làm sao để ý đến tên vô lại như ta chứ. Đừng đùa nữa.

* * * * *

Tinh thần của Thủy Hành Vân hôm nay đặc biệt sáng khoái. Lão uống thuốc, dùng cơm ở thôn Quá Sơn Lân xong, lão đem hài tử là Thủy Nhị cùng Kim Tiểu Sơn đến từ biệt Biển Hòa. Rồi ba người đồng trở lại thôn Lão Kim Khoáng.

Mới đi được một đoạn đường, Kim Tiểu Sơn cơ hồ nhớ đến một việc gì, bèn nói với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc cùng Thủy tiểu đệ đi trước một bước, tiểu tử còn muốn gặp mặt Biển đại thúc.

Chàng nói xong, không chờ Thủy Hành Vân hỏi lại, người đã nhảy ra xa hơn mười trượng Thủy Hành Vân chau mày lẩm bẩm nói :

- Tiểu tử này ngày càng quý quý, không biết hẩn tìm Biển Hòa để làm gì?

Thủy Nhị đứng một bên nói :

- Có thể Kim ca làm vì việc của phụ thân thôi!

Thở dài một tiếng Thủy Hành Vân nói :

- Con ơi, nếu con giống Kim ca của con thì phụ tử chúng ta đã sớm có hoàn cảnh khác rồi.

Thủy Nhị nói :

- Chỉ trách mẫu thân của hài nhi chết quá sớm. Phụ thân lại cung phụng nhị nương như bảo vật. Tự mình đứng dưới chân mặc sức để nhị nương chà đạp. Phụ thân quá nghe lời bà ta. Ngay cả võ công của phụ thân nhị nương cũng không cho phép dạy hài nhi. Nhị nương cứ mặc hài nhi ăn chơi không cho học hành. Trước mười tuổi, con quả thực yêu thích nhị nương nhưng mà... nhưng mà con càng lớn càng cảm thấy mình sai lầm. Mãi đến...

Thủy Hành Vân nói :

- Đừng nói nữa, phụ thân đã nợ con nhiều chỉ chờ đến lúc oán hận của phụ thân được phát tiết thì sẽ tìm cách bồi đắp.

Thủy Nhị đột nhiên kêu lên :

- Bồi đắp! Bồi đắp! Bồi đắp có tác dụng gì? Một chân của con đã bị tên Quan Hạo tàn ác đó đánh thành tàn phế. Lại có cách bồi đắp thế nào? Đến hiện giờ phụ thân còn sợ hẩn mấy phần. Phụ thân cho rằng hài nhi không nhận ra sao?

Chống gậy, cúi đầu bước đi, Thủy Hành Vân thở dài một tiếng, nói :

- Trên giang hồ, Thủy Hành Vân này đã tung hoành bốn mươi năm không ngờ lại bị nữ nhân đó nhào nặn trong lòng bàn tay.

Thủy Nhị nói :

- Hơn năm năm trước tại sao phụ thân một đi không trở lại cốc nữa. Nhớ lại đêm đó khi con ngủ còn thấy nhị nương đang nhiều lời với phụ thân, phụ thân lại không đáp một tiếng. Nửa đêm mưa tuyết lớn như vậy, phụ thân lại dầm mưa, đạp tuyết mà đi. Con khóc ôm cây cột ngoài hành lang gọi phụ thân, phụ thân cũng bỏ con mà đi. Tại vì sao?

Thủy Hành Vân đau khổ nói :

- Có lẽ kiếp trước, phụ thân thiếu nợ bà ta quá nhiều. Nên kiếp này, bà ta hành hạ phụ thân đủ điều. Lời xưa nói đúng lắm “Thê nhi là oan nghiệp kiếp trước. Một mai trả sạch nợ mới xem như nhẹ nhàng cả người”.

Không ngờ Thủy Nhị nói :

- Nếu phụ thân nói như vậy thế thì con tại sao chịu tội lỗi này? Như vậy quá bất công rồi!

Thủy Hành Vân đáp :

- Có lẽ ngày trước Diêm Vương tha quá bá đạo. Người chết quá nhiều dưới tha của phụ thân. Khiến con của ta cũng gặp phải báo ứng bất hạnh như vậy!

Thủy Nhị đi sau lưng Thủy Hành Vân, vừa chống gậy từng bước, vừa phản kháng :

- Phụ thân thường nói “Giết những người đáng giết là đúng tại sao lại có báo ứng”.

Thủy Hành Vân đáp :

- Tuy giết những kẻ đáng giết nhưng ông trời còn có đức hiếu sinh. Máu tanh ngút trời, ông trời cũng nhỏ lệ.

Sau khi trầm mặc một hồi, Thủy Hành Vân than thở :

- Sự việc sắp kết thúc, luân chuyển của đôi bên cũng đến lúc phải giải quyết. Có lẽ, đây cũng là an bài do ông trời. Bốn năm trước, phụ thân không mất xác, trái lại gặp được Kim ca của con. Phụ thân nghĩ tới nghĩ lui có nhiều việc có thể mượn tay của hắn thay phụ thân xử lý thỏa đáng.

Lúc này, Thủy Nhị mới hỏi :

- Phụ thân tại sao bị mang bệnh lao đến nỗi trầm trọng như vậy?

Thủy Hành Vân mới nói :

- Nói đến bệnh lao thật khó tránh khỏi. Nhớ đến việc đem đồ nhệ nương của con, bà ta thực không nên đổi đãi với phụ thân như thế... Bà ta...

Lại một hồi trầm mặc, Thủy Hành Vân cơ hồ như truy đuổi lại câu chuyện xa xưa. Đó là câu chuyện mà lão giấu kín đã lâu. Thủy Hành Vân tiếp tục kể :

- Mười năm tình nghĩa phu thê là do tiểu sư muội thay đổi. Nhệ nương của con vốn là tiểu sư muội của phụ thân. Thuở nhỏ, phụ thân đã từng bông ả bà ta.

Thủy Nhị nói :

- Điều này con đã biết từ lâu. Khi con bốn tuổi, phu quân bà ta chết mới gả cho phụ thân. Lúc nhỏ bà ta vốn đối đãi với con rất tốt nhưng mà...

Thủy Hành Vân nói :

- Năm đó, phụ thân sắp sáu mươi rồi, có lẽ một người luyện võ trên mặt sinh lý cũng có điều khiếm khuyết cho nên đời sống phu thê của phụ thân và nhệ nương con rất không phù hợp. Phụ thân nhiều lần bị đay nghiến nên đối với bà ta phụ thân phát sinh cảm giác sợ hãi. Thế là càng hết cách thỏa mãn bà ta, mà bà là một nữ nhân chưa đến bốn mươi. Cho nên ngay cả nhà phụ mẫu bà ta ở dưới chân ngọn Vô Quan phong phụ thân cũng không có đến thăm họ lần nào.

Thủy Nhị nói :

- Lần thứ nhất nhệ nương đánh con, năm đó con mười hai tuổi.

Thủy Hành Vân Nói :

- Bất mãn đối với phụ thân nên trút giận lên mình con. Đương thời, phụ thân cảm thấy thiếu nợ con quá nhiều.

Thủy Nhị hỏi :

- Bà ta sao ngăn cản con học võ chứ? Lúc đó, con còn cho rằng bà sợ con bị khổ cực cho nên con vẫn mang lòng cảm kích bà ta.

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói :

- Mấy ngày trước khi trời đổ mưa tuyết lớn, bà ta từ Tầm Xuyên trở về nhà bên mình còn mang theo một đại hán. Sắc mặt hồng hào, bà ta giả vờ giới thiệu đó là biểu huynh đưa bà trở về trong cốc rồi ở thêm mấy ngày. Nhưng đêm đó lại bị phụ thân phát hiện bà ta đang ngồi trong lòng của người biểu huynh kia. Phụ thân tức giận muốn xông vào vào giết bọn họ nhưng bà ta lại ở trong phòng cao giọng kêu phụ thân. Con ơi! Lúc đó phụ thân thật khổ quá vì phụ thân quá yêu bà ta, huống hồ bà ta lại là tiểu sư muội của phụ thân. Phụ thân có thể giết bà ta sao? Hơn nữa đây cũng là lỗi của phụ thân vì phụ thân không thể thỏa mãn nhu cầu của bà ta. Thậm chí những nhu cầu cơ bản nhất...

Thủy Hành Vân vừa đi vừa thở dài tiếp lời :

- Cho nên ta không vào phòng cũng không ở lại. Trong lúc tức giận, đội mưa đập tuyết một mạch chạy ra ngoài hai trăm dặm cho đến đêm hôm sau tuyết nặng trên trời đã dứt hạt, phụ thân mới nằm ngủ trong miếu Sơn Thần.

Thủy Nhị nói :

- Phụ thân đã tự hành hạ mình!

Thủy Hành Vân nói :

- Không sai, phụ thân đã phát điên nhưng khi phụ thân vừa tỉnh lại thì mang bệnh, bệnh đến hôn mê ba ngày ba đêm. Đó thật là ba ngày ba đêm chết đi sống lại.

Thủy Nhị thở dài nói :

- Phụ thân đi rồi nhị nương xem con như cái gai trong mắt, ngay cả bọn thủ hạ của phụ thân, bà ta cũng không cho hầu hạ con. Ngày tháng trôi qua hơn một năm, con rất nhớ phụ thân nên tự mình làm lưng dành dụm một số tiền ra ngoài tìm phụ thân.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói :

- Phụ thân đối với họ một mực nhân nghĩa. Họ lại tặng phụ thân hai chữ tàn nhẫn. Họ Quan đó của bà ta mang đến cho phụ thân sự oan uổng. Trong võ lâm ai có thể tin rằng Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân này lại đau đở bị cấm sừng trên đầu. Họ Quan kia có thể là biểu huynh của bà ta sao? Hừ!

Sự tình cuối cùng đã được Thủy Hành Vân nói rõ ra rồi.

* * * * *

Còn Kim Tiểu Sơn vội vã đi đến nhà của Biển Hòa. Đúng lúc nhìn thấy Biển Hòa đang ngồi dưới mái hiên hút thuốc, thấy Kim Tiểu Sơn trở lại, Biển Hòa vội cười hỏi :

- Có phải quên vật gì không?

Kim Tiểu Sơn đi đến ôm quyền nói :

- Không phải là quên vật gì mà là tiểu tử có một việc không rõ đến đây để thỉnh giáo Biển đại thúc.

Tay vỗ vào tảng đá to trơn nhẵn cạnh bên, Biển Hòa nói :

- Ngồi xuống đi, có gì cứ hỏi.

Ghé ngồi xuống tảng đá, Kim Tiểu Sơn nói :

- Biển đại thúc tiểu tử hỏi đại thúc lần nữa, đại thúc xem bệnh lao của Thủy đại thúc có thể trị hết hoàn toàn không?

Biển Hòa cười ha hả nói :

- Thật vậy, mi hiếu thuận lão, quan tâm đến lão còn hơn cả nam tử của lão.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Thủy đại thúc là ân nhân của tiểu đệ. Hiếu thuận với người cũng phải thôi.

Biển Hòa lúc này mới nói với Kim Tiểu Sơn :

- Ta không làm lỡ chuyến đi của ngươi. Ta chỉ vắn tắt thôi. Thủy đại thúc của ngươi có thể duy trì tình trạng hiện thời là đã tốt lắm rồi. Nên biết phổi con người sinh ra khí, khí có thể nuôi dưỡng máu. Phổi của ông ta khô kiệt phân nửa nên đã sớm mất đi cơ hội sống sót rồi cho nên ngày tháng sau này hoàn toàn trông chờ vào ngươi.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên nói :

- Làm sao có thể như vậy được? Lẽ nào thật không có thuốc chạy chữa sao?

Biển Hòa đột nhiên ngửa mặt lên trời cười khanh khách gõ vào lỗ mũi Kim Tiểu Sơn và nói :

- Ngốc tử lẽ nào mi không tin lời nói của lão phu.

Biển Hòa chậm rãi gõ tàn thuốc vào gạt tàn đặt trên đất rồi hỏi lại :

- Mi có biết đại thúc này của mi là người gì không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Thủy đại thúc chưa từng nói qua, cũng không cho tiểu đệ hỏi, nhưng tiểu đệ biết rằng những tuyệt chiêu mà Thủy đại thúc dạy cho thì quả thật lợi hại.

Biển Hòa không khách sáo nói :

- Ta coi tiểu tử mi như một tên ngu ngốc hồ đồ. Đại ma đầu Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân trong võ lâm mà mi cũng không biết, mi còn sống chung với lão đã bốn năm, lẽ nào không phải là tên ngu ngốc hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu đệ làm sao không biết Thủy đại thúc chính là Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân, chỉ chưa nghe nói qua Thủy đại thúc là đại ma đầu gì đó mà thôi.

Biển Hòa nói :

- Hơn mười năm trước, lão phu từng đến tiệm thuốc Thọ Hòa ở Trường An. Có lần ngẫu nhiên trị vết thương cho Thủy đại thúc của ngươi. Sau đó nghe người nói rằng Thủy Hành Vân ở Tần Xuyên Mặc Vân cốc chính là người này. Cho nên sau khi Thủy đại thúc ngươi đến Quá Sơn Lãnh nói tên tuổi của mình mới khiến lão phu nhớ đến gốc gác này của đại thúc ngươi.

Kim Tiểu Sơn trợn mắt, há hốc miệng hồi lâu vẫn không nói được tiếng nào.

Biển Hòa nói tiếp :

- Thủy đại thúc chính là Mặc Vân cốc chủ Diêm Vương Thoa Thủy Hành Vân.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc là Mặc Vân cốc chủ điều này không thể được, cũng khó khiến người ta tin vì hiện nay Mặc Vân cốc chủ đang ra trọng thưởng lấy mạng Thủy đại thúc. Họ phái nhiều cao thủ truy sát Thủy đại thúc.

“Hừ” lạnh một tiếng, Biển Hòa nói :

- Đại thúc ngươi là nhân vật cao thủ trong thiên hạ, cũng là người đáng thương nhất trong thiên hạ. Ngươi có biết vì sao ta nói vậy không? Kỳ thực nói ra rất xảo hợp, hai năm trước lão phu vào trong núi sâu hái thuốc thì gặp một tên bị rắn cắn ở gần Mặc Vân cốc. Lão phu cứu hắn, không ngờ người đó chính là người từ trong Mặc Vân cốc đi ra. Nghe hắn nói là hắn muốn tìm tiểu chủ nhân của mình. Ta cảm thấy hắn là một đầy tớ trung thành. Hỏi rõ ra mới biết hắn đi tìm Thủy Nhị. Ta hỏi rõ nguồn cơn thể là hắn đem việc Thủy đại thúc ngươi sợ nhệ nường của lão. Nói hết ra một lượt ta mới biết trong Mặc Vân cốc còn có những việc nhục nhã.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Việc nhục nhã gì?

Biển Hòa nói :

- Kế mẫu của Thủy Nhị thừa lúc Thủy Hành Vân ra khỏi cốc, một đi không trở lại, bèn danh chánh ngôn thuận cùng người yêu của mẹ bá chiếm Mặc Vân cốc.

Kim Tiểu Sơn giận hỏi :

- Tình nhân của mẹ là ai?

Biển Hòa suy nghĩ một hồi rồi nói :

- Đã hơn hai năm rồi trí nhớ của lão phu kém cỏi, dường như là họ Quan gì đó.

Kim Tiểu Sơn giật mình buột miệng nói :

- Có lẽ là tên Quan Hạo?

Biển Hòa gật đầu nói :

- Đúng, đúng là Quan Hạo tuyệt đối không sai.

Lão lại nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi tiếp :

- Làm sao người biết?

Kim Tiểu Sơn đột ngột đứng bật dậy thì lễ nói :

- Tiểu tử coi như đã hiểu hết sự tình rồi. Nếu hỏi tiểu tử tại sao biết được, nhất thời không thể nói hết ra. Tiểu tử phải vội đi để săn sóc đại thúc đáng thương của tiểu tử.

Kim Tiểu Sơn xoay người sải bước, vừa đi vừa lẩm bẩm :

- Đại thúc đáng thương của con. Đại thúc mang nhiều khổ não của con. Chỉ chờ Tiểu Sơn này đánh ngã Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, Tiểu Sơn sẽ thay đại thúc trừ tên cẩu tặc họ Quan đó.

Kim Tiểu Sơn đã đi ra rồi nên Biển Hòa không nghe Kim Tiểu Sơn đang nói gì. Lão ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi cao vút tầng mây. Một màn mây đen tăm tối đã bị gió núi thổi tan rồi chỉ còn sót lại một vầng mây trắng mỏng manh mà thôi.

Kim Tiểu Sơn và phụ tử Thủy Hành Vân cùng trở về thôn Lão Kim Khoáng rồi bước vào tửu điểm Tiền gia. Vui mừng nhất đương nhiên là Tiền Phụng. Nàng thông minh linh lợi, biết được Kim Tiểu Sơn rất hiểu thuận đối với vị đại thúc này cho nên nàng cũng thực tâm bước đến cung kính chào hỏi Thủy Hành Vân.

Tiền chưởng quầy nói với Thủy Hành Vân :

- Thủy đại gia, tiêu cục của nhị vị bị đốt rồi, thậm chí ngay con lừa nhỏ đó cũng bị bọn thổ phỉ kéo đi. Sau này nhị vị đến ở trong tửu điểm của ta. Hãy coi đây như nhà của mình, ta ăn gì lão gia ăn đó, sống chết có nhau.

Thủy Hành Vân mỉm cười nói :

- Ta có dự cảm nên dù có muốn ở đây, cũng ở không được bao lâu.

Tiền Phụng đứng bên cạnh vội hỏi :

- Thế lão gia không mở tiêu cục lại sao?

Thủy Hành Vân :

- Có lẽ không cần mở nữa rồi!

Lời nói của lão lập tức đưa đến sự kinh ngạc của phụ tử nhà họ Tiền.

- Không cần mở nữa là có ý gì?

* * * * *

Gió lạnh nhẹ lướt qua rừng hoang âm u. Cây không lay động, trái lại có những âm thanh xào xạc nhỏ. Thanh âm đó do những lá khô vàng rơi rụng trên mặt đất đang lăn động. Những chiếc lá vàng mục rữa thê lương như vết thương lòng đang rỉ máu.

Bầu trời nhuộm đầy màn sương mờ đục nặng nề. Đầu mùa đông ở miền bắc thế lương lạnh lẽo khiến người ta cảm ngộ thuyết luân hồi của sinh và tử. Đây là định luật tự nhiên. Đây là định luật sinh tử không ngừng.

Kim Tiểu Sơn dưới sự sắp đặt của Thủy đại thúc đã sớm nghỉ ngơi bồi dưỡng tinh thần sức lực. Lúc này mới quá canh năm, chàng đã nai nịt gọn gàng để lên đường. Đi trên sơn đạo bên ngoài rừng tùng, Kim Tiểu Sơn nhìn bầu trời, có lẽ lúc này là giờ mao rồi. Đột nhiên từ trong rừng xông ra mười mấy đôi quạ đen vỗ cánh xanh xạch bay về phía xa. Kim Tiểu Sơn nhìn về hướng đó chính là dốc Lão Tùng.

Có lẽ đám quạ đen này cũng đoán ra con người đang chuẩn bị bày một đại yến tiệc để chiêu đãi chúng.

Lúc này cơn ác mộng đột ngột chợt đến với Kim Tiểu Sơn.

Năm đó mình đưa phu nhân là Tiểu Tiểu một bên gánh hành lý, một bên gánh con là Cửu Cửu. Ba người làm xong thủ tục di dân ở thôn Đại Hồ thụ huyện Hồng Động, Sơn Tây một đường vào núi mà tìm đến chân Bắc Đẩu phong. Nếu theo kế hoạch của mình sau dăm ba năm có thể xây một căn nhà ngói, theo mùa thì trồng trọt, lúc rảnh rỗi thì săn bắn. Hoàn cảnh này quả thật tuyệt vời.

Ai ngờ được đầu cơn ác mộng kéo đến quá đột ngột khiến người ta kinh hoàng. Cuộc sống ấm êm bị chà đạp tan tành. cái còn lưu lại chỉ là nỗi thảm sầu đau khổ vĩnh viễn không thể mờ phai. Giấc mộng này kéo dài quá lâu cơ hồ đã bốn năm rồi. Ngày nay coi như tỉnh giấc mộng, kẻ nằm mộng một mai khi biết sắp tỉnh mộng, mỗi người từ sự khác nhau của giấc mộng mà có phản ứng không giống nhau. Giấc mộng đẹp khiến người ta say sưa, không ai muốn sự tỉnh dậy để mang đến nỗi thất vọng lớn lao. Bây giờ mộng của Kim Tiểu Sơn là ác mộng, chàng đang muốn tỉnh giấc dậy vì chàng đã mê muội trong ác mộng này quá lâu rồi.

Chàng phải đi về hiện thực. Chàng bước đi trên mặt đất vang lên thành tiếng.

Chàng ngẩng đầu ưỡn ngực đi thẳng về phía trước. Hôm nay quả thật là một ngày trọng đại.

Đôi giày da đế mỏng đã rách. Những giọt sương long lanh bám đầy trên cỏ dại.

Kim Tiểu Sơn bước qua, sương biến thành nước làm ướt đôi giày của chàng.

Hôm nay Kim Tiểu Sơn ăn mặc thật gọn gàng, khăn xanh bịt đầu, khăn xanh thắt lưng, áo nhẵn màu lam, quần dài màu đen trên cổ chân cũng quần sợi vải xanh nhỏ. Diêm Vương thoa đường như cũng có linh hồn đang rung động không ngừng trên tất lưng bên phải của chàng. Chàng sờ tay vào Diêm Vương thoa thầm nghĩ :

“Khổ luyện ba năm, chờ đợi ba năm, hôm nay chính là lúc phát tiết cừ hận trong lòng, họ Trương kia mi phải đến mới được. Đối với mỗi cừ hận vĩnh viễn không thể xóa tan này, trừ khi mình bị ngã xuống mới có thể quên được”. Nhưng Kim Tiểu Sơn ngày nay đâu chịu nổi giày vò của mối hận thù đó. Mỗi lần sau khi giết một kẻ địch khiến chàng suy nghĩ không biết ngày nào mới có thể bắt được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, nhưng cuối cùng giờ đây ngày đó đã đến. Nó khiến chàng vô cùng phấn khởi.

Nửa canh giờ là đến giữa trưa rồi. Kim Tiểu Sơn vững như núi Thái Sơn khoanh tay trước ngực, đứng lặng lẽ trên tảng đá to dưới dốc Lão Tùng.

Dốc Lão Tùng trên thực tế không phải cả một dốc núi trồng đầy cây tùng mà là trên dốc núi chỉ mọc một cây tùng già ngàn năm, cành rễ um tùm. Dưới gốc tùng, còn có một miếu Thổ Địa cao bằng một người.

Con đường sơn đạo từ thôn Lão Kim Khoáng đi đến Lục Bàn sơn phải qua nơi này. Kim Tiểu Sơn chọn nơi đây là vì đây chỉ là một cây tùng già chứ không phải rừng hoang rậm rạp, dốc núi thẳng đứng vừa nhìn có thể nhận biết hết tình hình.

Địa điểm như vậy không sợ đối phương đặt cạm bẫy. Chàng có thể yên tâm xuất thủ trả thù.

Hiện giờ tâm tình của Kim Tiểu Sơn giống như khi đi săn trước kia, đang chờ đợi con mồi xuất hiện. Nhưng lần này chàng chờ đợi con mồi Tọa Sơn Hồ Trương Diệu hung ác gấp mười lần hổ báo, một tên mà chàng cam tâm tình nguyện hạ sát long không tiếc thương.

Lúc này trên sơn đạo hẹp ở thung lũng xa xa vang lên tiếng vó ngựa. Tiếng vó câu hỗn tạp đương nhiên không phải một con ngựa. Kim Tiểu Sơn cười lạnh nhìn về phía xa. Tiếng vó câu càng gần càng thấy rõ

ràng. Hiển nhiên chúng đang phi về dốc Lão Tùng.

Kim Tiểu Sơn vươn vai phần chấn tinh thần nhìn thẳng về phía đó. Tình hình giống như khi chàng gặp một con báo hoa lớn vừa khấn trương vừa hưng phấn.

Cuối cùng, đã xuất hiện rồi, nhưng chỉ xuất hiện có hai con ngựa mà người cỡi trên hai con ngựa này quả thật khiến Kim Tiểu Sơn bật cười khanh khách. Con ngựa thứ nhất mang một đại hán râu rìa to lớn, trên lưng ngựa treo hai đồ vật, bên trái là một cái lá chắn bằng dây mây vàng, bên phải treo một cái búa lớn dài khoảng một thước. Lưỡi búa to bản sáng lấp lánh trông như hơn nửa vàng trắng sắp lặn xuống núi.

Đi theo phía sau chính là Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc như âm hồn bất tán, chỉ thấy ả không xuống ngựa mà toét miệng cười lại còn đưa mặt trêu Kim Tiểu Sơn đang đứng trên tảng đá. Bộ dạng ả đặc chí thỏa mãn.

Chậm rãi, Kim Tiểu Sơn hít mạnh một hơi thở để nén kích động trong lòng.

Chàng chớp mắt, chùi mồ hôi tay vào vạt áo.

Hai con ngựa đều là chiến mã màu đỏ vùng quan ngoại.

Đại hán râu rìa vẫn ngồi yên trên lưng ngựa. Kim Tiểu Sơn nhận ra đại hán này chính là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, kẻ thù hủy diệt nhà của mình, cũng là mục tiêu trả thù của chàng đã bốn năm gian nan rèn luyện võ học. Hiện giờ kẻ thù đã ở trước mặt mình.

Trong mắt của Kim Tiểu Sơn, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu là đầu lĩnh của bọn thổ phỉ Lục Bàn sơn, là nhân vật khét tiếng trên hắc đạo võ lâm trong vòng hai trăm dặm gần Kim Sa hà. Tư thế hùng tráng của hán trên lưng ngựa vạm vỡ như một quả núi to, hùng hổ như con sư tử. So sánh hình vóc, Kim Tiểu Sơn thấp hơn hán cả một cái đầu nhưng cao thấp không thể luận mạnh yếu.

Kim Tiểu Sơn không hề có chút sợ sệt. Trong đôi mắt hơi khép hờ của chàng đang bắn ra những tia lửa cực nóng. Nhìn thẳng vào Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ngồi trên lưng ngựa đang quan sát chàng, da thịt trên mặt chàng cũng vì sự kích động của nội tâm không ngừng co giật.

Trong lúc đôi bên cùng cẩn thận quan sát đối phương Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cuối cùng mở miệng, trong thanh âm thấp trầm của hán ngấm chứa uy nghiêm lẫn khiêu chiến :

- Phu nhân, là hán phải không?

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đi phía sau lên tiếng đáp :

- Không sai! Phu quân, những điều cần nói, Tiểu Ngọc toàn bộ nói tỉ mỉ với phu quân rồi. Một mai gặp tên tiểu tử này ngàn lần không được khinh xuất.

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói :

- Phương Tiểu Ngọc mấy ngày không gặp, tại sao trên giường lại đã có người mới rồi, mà còn lại là kẻ to cao rắn chắc hơn trượng phu cũ. Theo tình hình này lần sau mi phải tìm đến tứ đại kim cương trong miếu thành hoàng rồi.

Đột nhiên Phương Tiểu Ngọc cười lạnh nói :

- Bất kể ta gả cho ai, chỉ cần chưa nhìn thấy mi gục ngã thì Phương Tiểu Ngọc chưa tính xong nợ với mi. Trước mắt mi đã cách điện Diêm La không xa nữa rồi.

Trương Diệu ngồi trên lưng ngựa đưa tay lấy cây búa và lá chắn trên yên ngựa xuống. Vừa nhắc chân, thân đã nhảy khỏi mình ngựa. Phương Tiểu Ngọc cung xuống ngựa đứng bên cạnh. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu bước lên một bước, hán đưa cùi chỏ thúc vào hông ngựa khiến nó lập tức chạy vào núi. Đối mặt với Kim Tiểu Sơn đứng trên tảng đá. Tọa Sơn Hồ hỏi :

- Nghe phu nhân ta nói, mi là Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn gật đầu. Thanh âm càng thấp hơn, Trương Diệu lại hỏi :

- Mi giết bộ hạ của ta, lại đả thương một tên. Trước khi đi mi còn lưu lại lời hẹn ta đến đây quyết đấu. tại sao vậy?

Kim Tiểu Sơn phi thân nhảy xuống tảng đá. Chàng đã xác định chỉ có Trương Diệu và Phương Tiểu Ngọc đến đây. Hai tay khoanh trước ngực, Kim Tiểu Sơn nhìn Trương Diệu gần giọng nói :

- Mi lẽ ra phải biết tại vì sao, trừ khi mi quả thực là loài súc sinh hung ác. Vì chỉ có súc sinh mới không nhớ được tội nghiệt của hân đã tạo ra.

Trương Diệu ưỡn ngực tròn mắt cười hăng hắc một hồi rồi nói :

- Trong phạm vi rừng núi tám trăm dặm này, Trương Diệu ta là bá chủ, là chủ soái quyết định sinh tử, ngày nào lại không gặp qua máu tanh, lão tử đâu có thì giờ đi tìm phán quan để đăng ký sinh tử. Tổ bà nó, nếu mi không trực tiếp thù hận gì thì mau lấy mạng hên của mi tế búa thần của Trương đại gia.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng ken két, cắn hận nói :

- Bốn năm rồi lúc đó mi đi qua dưới chân Bắc Đẩu phong gần Trùng Dương trấn giết chết phu nhân của ta, lại giết hài tử của ta. Khi sắp đi, mi còn phóng hỏa đốt nhà nhưng lửa đó không đốt hết được tội nghiệt đầy thân của mi.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nhú mày, cơ hồ như nhớ lại chuyện xưa.

Kim Tiểu Sơn hít mạnh một hơi không khí lại nói :

- Không lâu, ta tìm đến Báo Tử nhai phát hiện nút áo bằng đồng đó trên áo của mi. Đêm đó, ta vốn muốn liều mạng với mi, không ngờ bị một cước của mi đá văng xuống vách núi. Lẽ nào thần trí mi quả thật hôn mê giống như đầu óc của con gấu ngu dần.

Thốt nhiên, Trương Diệu ngửa mặt lên trời cười ha hả, toàn thân hân không ngừng lắc lư. Hân nói :

- Thì ra đêm đó mi không té chết dưới chân núi, coi như mạng tiểu tử mi lớn. Nhưng mi đã thoát qua kiếp nạn đó, lẽ ra phải tìm nơi ẩn nấp! Tại sao không tiếc mạng mình mà nghĩ trăm phương ngàn kế tìm đến đây nạp mạng, tổ bà nó, lúc đầu ta còn cho rằng mi là nhân vật ba đầu sáu tay gì, thì ra là tên cẩu tặc như mi.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đứng bên cạnh, cao giọng nhắc nhở Trương Diệu :

- Lang quân, đứng trước mặt huynh hiện nay không phải là tên ngu ngốc năm xưa. Huynh nhất thiết phải cẩn thận, tuyệt đối không nên khinh thường.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cười lạnh nói :

- Coi như hân đã khổ luyện ba năm cũng khó đạt được thành tựu khiến người ta kinh sợ được. hãy chờ xem lang quân của nàng thu thập hân.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, cười lạnh nói :

- Hay cho ả dân loạn mới mấy ngày, bọn mi đã kết thành phu thê khiến ta không ngờ đến.

Phương Tiểu Ngọc cười khúc khích nói :

- Mi cứ cười đi, có thể ngậm cười mà chết dưới lưỡi búa của trượng phu ta coi như là một vinh hạnh khó đạt được. Người khác đâu ai có diễm phúc đó.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Năm xưa, ta tìm mi là liều mạng với mi. Còn năm nay ước hẹn mi đến là lấy mạng của mi. So sánh hai việc này đối với Kim Tiểu Sơn ta mà nói đã hứng thú cực kỳ rồi.

Trương Diệu hỏi :

- Đây chính là mục đích mà mi cả gan ước hẹn ta đến đây phải không?

Kim Tiểu Sơn nhếch mép đáp :

- Không sai!

Nhún vai nghiêng mặt, Trương Diệu nói :

- Mi đã biết nghề nghiệp của lão tử là giết người. Chỉ cần lão tử cao hứng trong chớp mắt giết năm mười người là việc thường. Ắ không biết cân nhắc, Trương đại gia chỉ tiêu khiển một chút, ả đã ra vẻ trung trinh tiết liệt, hung dữ cần ta một miếng. Tổ bà nó, ả hung hãn như vậy, lão tử càng hung hãn hơn ả. Trước giết sau đốt, xong rồi phải tay mà đi, chỉ có vậy mà thôi.

Kim Tiểu Sơn lạnh mặt, nghiêng răng ken két, ngay cả yết hầu cũng phát ra tiếng. Tay phải của chàng đưa ra sau lưng. Bao vải màu lục đã nằm trong tay chàng.

Phương Tiểu Ngọc lại cao giọng lên tiếng nhắc nhở Trương Diệu lần nữa :

- Lang quân, huynh phải ngàn lần cẩn thận vũ khí trên tay hân.

Phương Tiểu Ngọc nói chưa dứt, Trương Diệu đã đứng thủ thế. tấm lá chắn trên tay trái đã ngăn trước ngực, hân lạnh lùng nhìn nhất cử nhất động của Kim Tiểu Sơn. Chỉ thấy Kim Tiểu Sơn đưa tay trái rút nhanh bao vải nhung xanh trên tay phải, lập tức vải nhung xanh đó đã giắt vào thắt lưng. Ánh ngân quang đã vùn vụt xoay chuyển không ngừng trong tay phải của Kim Tiểu Sơn khiến người ta cảm thấy trong tay Kim Tiểu Sơn là những chùm sao lạnh trong dãy ngân hà. Ánh sáng chói mắt, Trương Diệu phủ lá chắn trước ngực. Cây búa lớn trong tay phải bắt đầu chuyển động, lưỡi búa mang theo những tiếng vù vù khiến người ta lạnh mình.

trương Diệu bắt đầu di động thân hình, dần dần di động cực nhanh. Đôi mắt lộ nhìn chăm chăm vào Diêm Vương thoa trong tay của Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn sắc mặt lạnh lẽo, bắt đầu cất bước. Chàng di động tương đối chậm rãi, chậm đến cơ hồ như không di động, hình như chàng không nhìn thấy thanh búa to đang di động trong không trung là đồ phó với mình. Sắc mặt của chàng ta không biểu lộ phản ứng nào, Diêm Vương thoa vẫn di chuyển không ngừng trên tay phải của chàng. Đôi bên đã đến lúc xả thân quyết đấu. Đột nhiên Trương Diệu hét to một tiếng.

Một búa vút qua giống như ánh trắng từ trên đầu xẹt xuống chém thẳng vào Kim Tiểu Sơn. Chàng giống như còn chưa động dậy nhưng thực tế chàng đã làm hành động. Chàng giống như một con lý ngư vượt long môn. Kim Tiểu Sơn búng chân, nghiêng thân xẹt như điện. Người chàng đã từ dưới lưỡi búa lướt đến sau lưng bên phải của Trương Diệu. Diêm Vương thoa lúc này đã xuất thủ.

Không một tiếng động, Diêm Vương thoa từ tay Kim Tiểu Sơn vút đến trước mặt Trương Diệu nhanh nhẹn không thể tả.

“Á” một tiếng, trong tiếng kêu kinh hoàng của Phương Tiểu Ngọc. Diêm Vương thoa đã đánh trúng lá chắn đang giơ cao trên tay trái của Trương Diệu xuyên vào hơn nửa tấc.

Diêm Vương thoa tuy chưa đánh trúng Tọa Sơn Hổ Trương Diệu nhưng lại khiến Trương Diệu nâng cao cảnh giới. Lúc này hân mới tin Diêm Vương thoa trong lời đồn quả nhiên bá đạo. Nếu không có Phương Tiểu Ngọc mấy lần nhắc nhở, nếu không phải mình cứ chú mục nhìn thẳng thì có thể mình đã bị đả thương rồi.

Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn một chiêu đánh ra tuy không trúng nhưng trong lòng chàng lại đang toan tính một việc khác. Đó là một việc chàng muốn làm trước tiên. Đôi mắt chàng cứ chăm chú nhìn thân hình của Tọa Sơn Hổ Trương Diệu nhưng chàng dùng tia mắt để chú ý đến Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc. Lúc này trong lòng chàng đang cười thâm mà ý cười đó lập tức phản ứng trên gương mặt khiến Trương Diệu phải rung mình.

Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đã tuốt đao cầm ở tay.

Xem tiếp hồi 19 Kim Tiểu Sơn hạ sát Tọa Sơn Hổ

19. Hồi 19 Kim Tiểu Sơn Hạ Sát Tọa Sơn Hổ

Kim Tiểu Sơn đột ngột vọt lên giữa không trung. Ánh ngân quang lập tức đan dệt như thoa dệt vải, giống như những ngôi sao trời xoè xoẹt đổi ngôi giữa thiên hà.

Kim Tiểu Sơn thét lên một tiếng :

- Thiên Ngoại Tinh!

Trong lòng Tọa Sơn Hồ cũng đang tính toán :

“Chỉ cần ngăn được Diêm Vương thoa đang trên đầu bổ xuống thì mình lập tức lấy tĩnh chế động, đợi đến lúc tiểu tử này đáp xuống mặt đất, đại khái khó thoát khỏi ba búa đoạt mạng của mình”.

Hắn đưa cao lá chắn trong tay lên. Cây búa to trong tay Trương Diệu cũng đã thủ thế chờ sẵn. Thế nghênh chiến của hắn dù là một cây đại thụ cũng có thể bị một búa chém lìa.

Diêm Vương thoa còn chưa bắn ra thì Kim Tiểu Sơn đã xoay người giữa không trung. Thân hình chàng rơi chính giữa Trương Diệu và Phương Tiểu Ngọc.

Trước mắt thấy rõ ràng Diêm Vương thoa bay về phía Trương Diệu đang thủ thế.

Trương Diệu đang kinh hoảng, đột ngột nghe một tiếng “Xoẹt” vang lên từ phía đối diện. Như vậy, phía đối diện cũng đã phát sinh sự việc gì khiến người ta kinh hãi?

Trương Diệu nhảy vọt một bước đã đứng ra ngoài ba trượng. Lúc này hắn mới đưa mắt nhìn qua, bất giác toàn thân chấn động, còn đôi mắt đỏ ngầu vì hắn nhìn thấy rất rõ ràng Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc đang nằm giữa trong vũng máu. Trên gương mặt xinh đẹp của ả có một lỗ đỏ lõm. Máu tươi cứ phùn phụt phun ra không ngừng. ả không có chút phản ứng. Thân thể yếu điệu đó, sắc đẹp mê người đó nếu trên mặt không có máu tanh phun ra khiến người ta lạnh mình thì đúng là một nhan sắc hoàn mỹ. Đường nhiên không thể đề cập đến quả tim trong thân thể đó, vì ả có trái tim quá ác độc nên mới gặp kết cục bị thảm như vậy.

Kim Tiểu Sơn thu thoa lại. Chàng không màng ngoảnh đầu nhìn xem vì tuyệt đối tin rằng Phương Tiểu Ngọc không thể thoát được một thoa mà chàng đã cương quyết lấy mạng ả. Lúc này Phương Tiểu Ngọc đã ngã nhào trên mặt đất, nhưng Kim Tiểu Sơn vẫn không nhìn đến ả. Đôi mắt chàng lạnh lùng nhìn Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ, hắn lớn tiếng mắng :

- Tổ bà mi, hôm nay mi tìm Trương lão gia quyết đấu. Mi tại sao giữa chừng lại ra tay ám sát phu nhân của ta? Đồ lang sói, ngay cả nữ nhân mi cũng không buông tha!

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, giận dữ mắng :

- Hừ, mi nói ta hạ thủ với nữ nhân. Thử hỏi mi đối với thê tử ta thì thế nào?

Đột nhiên Trương Diệu ưỡn ngực cười lớn một hồi. Kim Tiểu Sơn nói :

- Đừng cười nữa! Lúc này phu nhân mới của mi đang nằm trong vũng máu, lẽ nào mi không bước qua rơi mấy giọt nước mắt, nói mấy câu vĩnh biệt với ả?

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu thu lại tiếng cười hỏi :

- Ta rơi nước mắt cho ai? Ta nói mấy câu vĩnh biệt cho ai? ả đó phải không?

Trương Diệu đưa tay chỉ vào thi thể Phương Tiểu Ngọc đang nằm trên vũng máu. Kim Tiểu Sơn nói :

- Thi thể nằm đây, linh hồn không xa. Nếu lúc này mi đến giậm chân vỗ ngực khóc rống một trận có lẽ Đào Hoa nương tử ngậm cười nơi chín suối không chừng.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu hừ lạnh một tiếng đáp :

- Tổ bà nó, tiểu tử mi mang những loại tình cảm không đáng một nụ cười này cũng dám đi lại trên giang hồ xảo trá ư? Ôm thi thể khóc rống, nói ra những lời thương tâm trá quỷ thì có ý nghĩa gì? Chết là một đại bất hạnh, cũng là sự an bày không thể thay đổi của ông Trời, con người chẳng thể làm gì được. Tiểu tử thấy ai có thể khóc cho người chết sống lại chưa?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Luận điệu này của mi là từ trong thâm cảnh lộ ra mới lạ.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nói :

- Không thể thâm, cũng chẳng mới lạ gì. Chết là chuyện trở về nhà cuối cùng. Ai cũng không thể thay đổi được cái chết, nhưng người sống có thể cống hiến, phục vụ lần cuối cùng cho người chết. Phục vụ này chính là xé xác tiểu tử mi trước thi thể của nàng. Đó là tể lễ quý báu nhất cho phu nhân của ta.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Sống chết cũng dựa vào thực lực, không phải dựa theo lời mi nói ai chết thì người đó chết. Họ Trương kia, hãy chờ xem tạo hóa phân xử đôi bên.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu xoay chân bước lên, lá chắn che trước ngực. Cây búa to trong tay phải chậm rãi di động về phía Kim Tiểu Sơn, tư thế không hiểm hóc nhưng ngầm chứa sức mạnh hung tàn. Kim Tiểu Sơn nhìn không chớp mắt, chàng không giấu được cơ thịt co giật trên mặt vì chàng ý thức được thắng bại sẽ lập tức phân rõ, sống chết cũng quyết định ở trận này.

Họ Trương tất nhiên cho chàng là một sát tinh nên sẽ tung ra hết thực lực cuối cùng của mình.

Rốt cuộc Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn đột ngột xuất thủ. Ánh ngân quang nhọn hoắt của Diêm Vương thoa lóe lên, với tốc độ của một ánh sao băng xẹt đến trước mặt Trương Diệu.

Nhanh như gió lùa trên mặt đất, lá chắn của Trương Diệu đã đỡ lấy Diêm Vương thoa trong tiếng vang trầm đục. Tấm lá chắn kèm theo Diêm Vương thoa bay trở về phía Kim Tiểu Sơn, còn Tọa Sơn Hồ Trương Diệu nương theo lướt tới.

Rất nhanh, hần bắt lấy thời cơ hiếm có này tung ra ba búa đoạt mạng mà trong đời chưa từng có dịp sử dụng. Lưỡi búa như từng đợt sóng trào cuộn chặt Kim Tiểu Sơn vào trong tấm lưới sắt.

Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không ngờ Trương Diệu lại dùng sức tiếp Diêm Vương thoa, đồng thời ném luôn lá chắn. Trong lúc cấp bách, chàng một chưởng đánh rơi tấm lá chắn, Diêm Vương thoa trên tay phải vọt xia ra, ngăn cản sóng búa ụp xuống. Nhưng đối phương lực mạnh búa nặng, Kim Tiểu Sơn nhất thời hết cách thì triển Diêm Vương thoa.

Đến lúc này Kim Tiểu Sơn mới lĩnh hội được, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu quả nhiên bản lĩnh cao cường.

Tọa Sơn Hồ Trương Diệu cười gian xảo, cây búa lớn nằm trong bàn tay hần mang theo sức mạnh phát ra tiếng gió vù vù, mấy lần chém rách áo, chạm vào da Kim Tiểu Sơn khiến chàng phải không ngừng nhảy nhót, tránh né.

Nếu Kim Tiểu Sơn không khổ luyện bộ pháp của Diêm Vương thoa thì chàng đã ngã trên vũng máu dưới mười tám chiêu búa này.

Diêm Vương thoa chạm vào lưỡi búa nghiêng nghiêng chém tới phát ra một tiếng “Kẽng”.

Kim Tiểu Sơn dùng sức đẩy vệt lưỡi búa sang một bên. Chàng hét lớn, phóng người lên vọt ra ngoài ba trượng. Vừa đáp xuống đất đã thấy tay trái mát lạnh, tiếp theo là cảm giác đau như một mũi giáo đâm vào tim khiến chàng toàn thân run rẩy. Một miếng thịt lớn bị chém bay, máu chảy chan hòa từ vết thương. Kim Tiểu Sơn biết mình đã thọ thương, hơn nữa vết thương lại không nhẹ, nhưng chàng không có cách nào xem xét kỹ vì Tọa Sơn Hồ Trương Diệu như một con mãnh hổ xuống núi đã giơ cây búa lớn chém tới. Chàng nghiêng vai xoay mạnh người, Diêm Vương thoa biến thành một điểm sao bạc nhanh không thể tả điểm thẳng vào mặt Trương Diệu. Phản ứng cực nhanh, Trương Diệu không chút do dự giơ tay trái chụp lấy Diêm Vương thoa đang bay đến. Ngay lúc Trương Diệu vừa chụp trúng Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng, mũi thoa đã tuột khỏi lòng bàn tay hần. Máu tươi bắn vọt lên không trung, bàn tay Trương Diệu cơ hồ đã bị Diêm Vương thoa đâm thủng.

Theo bản năng, Trương Diệu cúi đầu xem tay trái của mình, đột nhiên thấy gối phải đau thấu tâm can. Diêm Vương thoa lại bay đến lần thứ ba, mang theo một tiếng “Phụp”, cắm vào đầu gối còn lại của Trương Diệu. Thế là Tọa Sơn Hồ đành ngồi sụp xuống đất.

Kim Tiểu Sơn thấy hai đầu gối Trương Diệu đã bị thủng nát. Chàng bắt giác nghiêng răng cúi đầu nhìn vết thương của mình. Một miếng thịt to bằng bàn tay trên vai phải đang không ngừng lắc lư như một cây

huyết nắm. Cả một bên áo nhuộm đầy máu đỏ. Tọa Sơn Hồ Trương Diệu tay phải vẫn nắm chặt cây búa lớn. Hắn biết hai đầu gối đã bị phế nhưng vẫn hung hãn lớn tiếng mắng :

- Tổ bà mi, đồ cầu tặc, Trương đại gia chưa từng nghĩ đến có một ngày sẽ chết trong tay kẻ vô danh tiểu bối như mi. Ta hối hận lúc đó không phái người truy sát đến cùng tên cầu tặc như mi.

Kim Tiểu Sơn lưng dựa vào tảng đá lớn, vội để miếng thịt lần da trở lại chỗ vết thương rồi dùng khăn bịt đầu quần chặt lại. Sau đó chàng mới chậm rãi bước đến trước Tọa Sơn Hồ Trương Diệu và nói :

- Họ Trương kia, mi đã là cường đạo giết người phóng hỏa thì đừng nói hai chữ hối hận. Hiện giờ là lúc mi phải trả nợ máu bằng máu. Nên biết món nợ giữa bọn ta đã để quá lâu, ta không thể chờ đợi thêm nữa.

Không ngờ Kim Tiểu Sơn vừa dứt lời đã nghe Tọa Sơn Hồ lớn tiếng gầm “Giết”. Kim Tiểu Sơn còn đang ngạc nhiên vì lúc này Tọa Sơn Hồ đứng dậy không nổi, sao còn đòi giết mình thì đột nhiên theo ánh mắt của Trương Diệu, chàng nhìn thấy bảy tám tên đại hán đang ào xuống dốc Lão Tùng. Chàng trầm giọng nói :

- Cầu tặc, thì ra mi còn có trợ thủ. Ta xem họ Trương mi là nhân vật tiếng tăm, thì ra cũng chỉ là phường mặt dày không biết hổ thẹn. Nạp mạng mau!

Trong lúc Kim Tiểu Sơn phẫn nộ, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu liên tiếp huy động ba búa ngăn cản, nhưng Diêm Vương thoả vãn vùn vụt lướt không ngừng trước mặt hắn. Binh khí hai bên chưa một lần chạm nhau, nhưng khi Tọa Sơn Hồ Trương Diệu muốn chống người đứng lên thì thân hình Kim Tiểu Sơn lướt qua trên đầu hắn.

Một tiếng “Phụp” vang lên trong không trung, Trương Diệu chợt run rẩy, tiếp theo là một tiếng “Hự”...

Kim Tiểu Sơn đã đáp xuống ngay sau lưng mà Trương Diệu vẫn ngồi im. Thì ra trên đỉnh đầu hắn đã bị thủng một lỗ, máu óc bầy nhầy vừa trắng vừa đỏ bắn vọt ra ngoài. Diêm Vương thoả lại đã nằm trong tay Kim Tiểu Sơn.

Tám tên đại hán chạy đến trước mặt. Có sáu tên đã bao vây Kim Tiểu Sơn vào giữa. Còn hai tên chia ra chạy đến bên Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc và Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Chợt nghe tên đứng cạnh Trương Diệu cao giọng mắng :

- Đồ cầu tặc, quả thực tàn nhẫn. Cho dù tiểu tử mi muốn lấy mạng của thủ lĩnh bọn ta cũng không nên dùng thủ đoạn tàn độc như vậy. Trước tiên đánh nát hai đầu gối, sau đó lại khoét lỗ trên đỉnh đầu. Thử hỏi tim của mi màu đen hay trắng? Tại sao còn ác độc hơn bọn đại gia này?

Tên còn lại đưa tay đỡ Phương Tiểu Ngọc cũng kêu lên :

- Ta chửi bảy mươi hai đời tổ tiên nhà mi. Một mỹ nhân xinh đẹp như hoa như ngọc vậy mà tiểu tử mi cũng hạ thủ đánh nát mặt nàng.

Trong sáu tên đang vây Kim Tiểu Sơn, có người cao giọng nói :

- Có thể một tay đánh ngã thủ lĩnh bọn ta và phu nhân của người thật không đơn giản. Lão Cổ, bọn mi cũng đừng la hét bên đó. Hãy mau hợp lực trước giết chết tiểu tử này rồi đưa thủ lĩnh và phu nhân về sơn trại an táng.

Tên đại hán mặt đen râu ria đứng bên cạnh Trương Diệu gật đầu nói :

- Lão Cao nói đúng lắm. Cổ Thành Văn ta phải hợp lực trước giết tên tiểu tử này rồi hãy tính.

Nghe nói đến tên Cổ Thành Văn, Kim Tiểu Sơn đột nhiên nhớ đến lúc đầu khi mình bị ép lên Báo Tử nhai là do tên Cổ Thành Văn “dẫn kiến”. Cũng do sự “dẫn kiến” của hắn mình mới phát hiện được Tọa Sơn Hồ Trương Diệu. Như thế không thể không nói rằng hắn đã giúp mình một tay. Huống hồ hắn cũng là người đồng hương ở thôn Đại Hòe Thụ, huyện Hồng Động, Sơn Tây. Lòng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Cổ Thành Văn, lẽ ra mi không nên là người từ thôn Đại Hòe Thụ, huyện Hồng Động, Sơn Tây đến đây.

Cổ Thành Văn đang vung đao muốn chém đến, chợt đôi mắt hắn trợn tròn ngạc nhiên hỏi :

- Mi biết Cổ đại gia?

Kim Tiểu Sơn thu lại nụ cười, hỏi :

- Mi quên Kim Tiểu Sơn ta?

Cổ Thành Văn chớp chớp mắt lăm bầm nói :

- Kim Tiểu Sơn, Kim Tiểu Sơn... tiểu tử họ Kim giống như hòn núi nhỏ... A...

Hắn dậm chân nói :

- Hảo tiểu tử, thì ra là mi? Nhớ ra rồi. Cổ đại gia nhớ ra rồi. Mi chính là tên tiểu tử mà Cổ đại gia gặp trước Báo Tử nhai.

Kim Tiểu Sơn gật đầu :

- Không sai!

Cổ Thành Văn hỏi :

- Thế đêm đó mi không chết ư? Tại sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Ta không chết, tên họ Trương ở Báo Tử nhai không thể lấy mạng Kim Tiểu Sơn ta là diêm báo hắn chết trong tay ta ở dưới dốc Lão Tùng.

Cổ Thành Văn nói :

- Thủ đoạn của mi quả thật tàn nhẫn.

Cười lạnh, Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi phải biết chúng ta đều là người đến từ Đại Hòe Thụ, huyện Hồng Động. Có câu “không gì thân thiết bằng đồng hương”, hắn tại sao lại giết chết thê tử ta dưới chân Bắc Đẩu phong? Khi ra đi, hắn còn đốt sạch nhà ta. Nếu mi nằm vào hoàn cảnh này thì sao?

Cổ Thành Văn nói với đồng bọn :

- Thì ra hắn tìm thủ lĩnh bọn ta báo thù.

Đột nhiên nghe một người trong bọn cao giọng :

- Lão Cổ đừng nhiều lời với hắn. Bọn ta làm nghề gì để sống? Nếu tất cả đám người bị bọn ta cướp giết đều giống như tiểu tử này, tìm đến báo thù thì còn gì để nói nữa.

Đã thấy sáu tên đại hán bao vây cuồng loạn hét lên :

- Giết! Giết!

Tiếng “Giết” chói tai, tiếng đao keng keng. Đã thấy bốn người trong bọn đó vung đao đồng loạt chém tới Kim Tiểu Sơn. Đột ngột, Kim Tiểu Sơn đứng tại chỗ, xoay nửa thân trên, miệng thét to :

- Diêm Vương thoa!

Lại là bốn tiếng hợp thành một. Bốn tên đại hán cong người úp mặt nằm sấp xuống đất. Hai tên kia trong lúc thất thanh đã cảm thấy trước mặt lóe lên tia sáng.

Chúng chưa kịp phản ứng thì đã ngã trong vũng máu.

Cổ Thành Văn phản ứng cực nhanh. Hắn từ bên cạnh thân hình Phương Tiểu Ngọc đã nhảy vọt không ngừng thoái lui ra sau.

Diêm Vương thoa vẫn xoay chuyển không ngừng trong tay Kim Tiểu Sơn.

Cổ Thành Văn đứng xa ngoài năm trượng thất thanh kêu lên :

- Quả thật Diêm Vương thoa trong truyền thuyết xuất hiện rồi!

Cười lạnh, Kim Tiểu Sơn nói :

- Niệm tình bọn ta người cùng quê, ta không làm khó mi.

Cổ Thành Văn vội chỉ vào đại hán còn lại nói :

- Cả hán nữa. Hán cũng là đồng hương với chúng ta.

Người đó vội ôm quyền cười hòa nhã :

- Đồng hương, các hạ quên rồi sao, đêm đó các hạ lên Báo Tử nhai, đầu lĩnh đã giao cho ta chăm sóc, chỉ giáo các hạ. Ta là Chu Đại Can đây.

Kim Tiểu Sơn biết người này. Giờ đối phương đã cười cầu hòa, hơn nữa lại là đồng hương, còn mình đại thù đã báo, hà tất phải lấy mạng y chứ.

Kim Tiểu Sơn lấy ra bao vải nhung lau vết máu trên thoa rồi ngẩng mặt nói với hai người :

- Nhị vị đã rời gia hương đi về phía nam là để xây dựng nhà cửa mới. Hai năm nay thiên hạ đã thái bình, khuyên nhị vị sớm đổi nghề đi.

Cổ Thành Văn vội cười nói :

- Đồng hương an tâm, ai làm nghề này nữa thì sẽ chết bất đắc kỳ tử.

Nói xong, y cùng Chu Đại Can bỏ đi. Hơn nữa còn rất nhanh.

Không ngờ hai tên vừa vượt qua một ngọn núi, chạy đến mấy gian nhà tranh bên sườn núi, nơi Hầu Nhi Lý đang đứng chờ. Cổ Thành Văn nói với Chu Đại Can :

- Ta chờ tám đời tổ tông nhà nó. Bọn ta nếu không nhanh miệng nói mấy câu để nghe thì đã ngã gục dưới dốc Lão Tùng rồi.

Kim Tiểu Sơn cũng bỏ đi. Chàng mất không ít máu. Vết thương tương đối nặng, may mà có ngựa để cưỡi. Hơn nữa, chàng cũng cảm thấy an nhàn thoải mái cưỡi ngựa vì con lừa nhỏ của chàng chẳng phải đã bị bọn thổ phỉ kéo lên Lục Bàn sơn rồi sao.

Giờ đây chàng cưỡi một con, kéo theo một con. Chàng nghĩ thật chu đáo vì Thủy đại thúc không thể đi bộ đường dài, có ngựa để cưỡi là tốt nhất.

Sắc mặt Kim Tiểu Sơn trắng bệch. Tuy một búa của Trương Diệu không chém gãy cánh tay trái của chàng nhưng cũng cắt đứt một miếng thịt lớn. Vết chém gần chạm tới xương.

* * * * *

Ánh mặt trời sơ đông khiến người ta lưu luyến, nhưng về chiều lại thành vàng vọt lạnh lẽo.

Kim Tiểu Sơn chưa về tới thôn Lão Kim Khoáng thì trên sơn đạo phía bắc thôn đã tụ tập không ít người mong ngóng.

Kim Tiểu Sơn không biết đám người trong thôn này đang trông mong cái gì.

Nhưng khi chàng tới gần một chút thì thấy Tiểu Ngũ Tử vỗ tay reo lớn :

- Về rồi, về rồi! Quả thực Kim ca về rồi!

Hắn chạy nhanh đến đón Kim Tiểu Sơn. Đám người trong thôn cũng chạy tới vây lại.

Vốn đang vui mừng, nhưng khi thấy tay trái của Kim Tiểu Sơn nhuộm đầy máu đỏ, còn sắc mặt trắng bệch, Tiểu Ngũ Tử bất giác cao giọng kêu lên :

- Không xong rồi! Kim ca bị thương!

Thì ra Tiểu Ngũ Tử qua lời nói của Thủy Nhị biết Kim Tiểu Sơn đơn độc đến dốc Lão Tùng để quyết đấu với thù nhân là Tọa Sơn Hồ Trương Diệu, hắn mới đi báo mọi người trong thôn. Mọi người cảm ơn Kim Tiểu Sơn đã khảng khái cứu giúp cả thôn trong nguy nan, họ tự động tụ tập ngoài thôn, van vái trời đất,

lo lắng cho sự an nguy của chàng. Thấy Kim Tiểu Sơn trở về ai nấy đều mừng rỡ nhảy nhót, nhưng nhìn chàng máu nhuộm đầy thân thì lo lắng, hỏi han không ngừng.

Đoàn người dắt hai con ngựa mà trên yên chỉ có mình Kim Tiểu Sơn bị thương ngồi. Tất cả kéo về trước cửa tử điểm Tiền gia.

Tiểu Ngũ Tử vừa cầm đầu chạy vào trong vừa la lên :

- Kim ca về rồi!

Tiền Phụng chạy ra nhanh nhất.

Kim Tiểu Sơn vừa mới chậm rãi tụt xuống ngựa thì nàng đã chạy tới bên cạnh. Vừa định đưa tay ra nắm, bất giác nàng kinh hoảng la lên :

- Kim ca bị thương rồi. Máu chảy nhiều quá.

Kim Tiểu Sơn cúi đầu cười nói :

- Ăn cơm mấy ai không rơi vài hạt. Nàng thấy qua người nào ăn bánh không rơi vụn bánh không? Mình đi giết người đương nhiên khó tránh khỏi bị thương vì trong tay địch nhân cũng có vũ khí giết người vậy.

Tiền Phụng vừa đỡ Kim Tiểu Sơn vừa nói với Tiểu Ngũ Tử đang bước đến :

- Cột ngựa rồi mau đi nấu một nồi nước nóng. Nhanh đi!

Kim Tiểu Sơn quay người đa tạ sự quan tâm của dân thôn, sau đó mới cùng Tiền Phụng đi vào trong. Thủy Hành Vân đã chống trượng cùng Tiền chưởng quầy và Thủy Nhị đón tiếp ở giữa nhà. Thủy Hành Vân nhìn sắc mặt của Kim Tiểu Sơn giật mình hỏi :

- Bị thương ở đâu?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Đại thúc, chỉ là vết thương ngoài da thịt.

Thủy Hành Vân chụp lấy cánh tay trái Kim Tiểu Sơn xem xét kỹ một hồi rồi lắc đầu nói :

- Bản lĩnh người này xuất thần nhập hóa.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng hấn vẫn chết dưới Diêm Vương thoa.

- Tuy là vết thương ngoài da thịt nhưng không thể coi thường. Để từ từ nghĩ cách trị vết thương cho mi. Đại thúc trước nhất chúc mi đã báo được đại thù.

Kim Tiểu Sơn nghe Thủy Hành Vân nói như vậy đột nhiên tuôn rơi hai hàng lệ nóng. Chàng quỳ sụp xuống đất nói :

- Đây đều là do đại thúc ban cho. Tiểu tử nguyện ngậm vành kết cỏ.

Mái tóc bạc của Thủy Hành Vân lắc lư, miệng mấy máy một hồi mới thê lương nói :

- Chờ dưỡng cho lành vết thương, tiểu tử ngươi cũng phải thay đại thúc làm một việc.

Tiền Phụng đỡ Kim Tiểu Sơn dậy, chàng nói :

- Tiểu tử không quên thay đại thúc xử lý sự việc, chỉ chờ đại thúc dặn dò.

Lúc này Tiền Phụng nói với Kim Tiểu Sơn :

- Kim ca, nước đã nóng rồi, huynh cởi áo ra để muội lau vết thương, xong rồi còn phải ăn uống nữa.

Thủy Hành Vân nói :

- Phụng cô nương có thuốc bó thương sao?

Tiền chưởng quầy bước đến xem kỹ vết thương của Kim Tiểu Sơn bất giác giật mình nói :

- Miệng vết thương to như vậy, chỉ e trong thôn không có thuốc gì có thể trị được.

Thủy Hành Vân lập tức đứng dậy, hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử cưỡi ngựa về phải không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu :

- Đem về hai con để đại thúc đỡ chân.

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Trước mắt mi có thể chịu đựng nổi không?

Kim Tiểu Sơn ưỡn ngực đáp :

- Trừ việc máu chảy nhiều, vết thương nhỏ này không trở ngại.

Thủy Hành Vân nói với Tiểu Ngũ Tử đứng bên cạnh :

- Chuẩn bị một con ngựa.

Tiểu Ngũ Tử vâng một tiếng, vội đi dắt một con ngựa đang cột trong tàu ra.

Trong nhà, Thủy Hành Vân dặn dò Kim Tiểu Sơn :

- Mau ra roi đến thôn Quá Sơn Lãnh tìm Biển lão. Lão nhất định sẽ nhanh chóng trị lành vết thương cho mi.

Kim Tiểu Sơn nghe lời Thủy Hành Vân, lập tức khoác áo vào. Tiền Phụng vội nói :

- Thương thế trầm trọng như vậy, còn cưỡi ngựa đường dài được sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc nói đúng. Ta thừa lúc trời còn chưa tối nên mau đến Quá Sơn Lãnh. Biển đại thúc là một danh y.

Kim Tiểu Sơn ăn vội một chút thức ăn rồi cưỡi ngựa đi ngay.

* * * * *

Mặc Vân cốc.

Trên giang hồ ai mà không nghe tên địa phương này.

Nhưng hiếm người biết được Mặc Vân cốc ở nơi nào.

Giờ đây có hai con ngựa chậm rãi đi về phía Mặc Vân cốc, trên lưng ngựa là một già, một trẻ. Lão già vốn là Cốc chủ xưa kia của Mặc Vân cốc. Họ men theo một sơn cốc rất dài mà đi. Đó chính là Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn, còn Thủy Nhị vì không biết võ công nên vẫn lưu lại thôn Lão Kim Khoáng. Đi quyết đấu mà mang theo người không biết võ công thì chỉ thêm trở ngại. Thủy Hành Vân cơ hồ như lữ khách trở về cố hương, đôi mắt lão thần thờ, lòng bồi hồi xao xuyến.

Kim Tiểu Sơn đã sớm nhìn ra nhưng chỉ để trong lòng. Chàng chợt lên tiếng :

- Đại thúc, còn bao xa nữa?

Thủy Hành Vân nhìn tứ phía, lão cơ hồ từ trong hồi ức xa xôi quay về hiện thực, đôi mắt sáng quắc nói :

- Trước mắt có một Bát Giác đình, qua đình đó thì coi như đến nơi.

Kim Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn quanh. Bốn phía đều là rừng rậm, lá úa khô vàng rơi đầy trên vách núi cheo leo. Trong khe suối nước chảy róc rách. Tuy không phải là chốn sơn cùng thủy tận, nhưng có ai lại đi xây tòa Bát Giác đình trong núi hoang này. Vậy mà có thật. Bên sườn núi quả có một tòa Bát Giác đình. Hai người cưỡi ngựa đi thêm ba dặm nữa thì đến một khu rừng trúc mênh mông, gốc to bằng miệng bát. Bên cạnh vườn trúc có một trang viện rộng lớn. Thủy Hành Vân đi trước đột nhiên ghìm ngựa dừng lại, đầu cúi gục, ngực không ngừng phập phồng.

Hồi lâu, Kim Tiểu Sơn nhỏ giọng hỏi :

- Đại thúc, trang viện trước mặt là Mặc Vân cốc?

Thủy Hành Vân lắc đầu :

- Ta phải làm sao đây?

Kim Tiểu Sơn biết đại thúc trở về đất xưa, mà kẻ trong cuộc thường không sáng suốt, đại khái không dám đối mặt với nhị nương nên ông đang do dự, sắc mặt nhợt nhạt, thân hình run rẩy giống như một con chó bị rơi xuống nước.

Kim Tiểu Sơn trước nay chưa từng nghĩ đại thúc của mình có thể có lúc tang thương như vậy. Một vị Cốc chủ khét tiếng giang hồ đột nhiên biến thành bộ dạng như vậy, thật khiến người ta không thể tưởng tượng. Lẽ nào đại thúc quả thực sợ gặp nhị nương? Đột ngột, tiếng áo phần phật vang lên, từ trong rừng trúc chạy ra mười hai đại hán, toàn bộ tay cầm trường mâu, khăn đen bịt đầu, phút chốc đã bao vây hai người lại. Trong đó có một đại hán hơn bốn mươi tuổi, tay động trường mâu xuống đất hết lớn :

- Cầu tặc to gan dám xông vào Mặc Vân cốc! Lẽ nào bọn mi không nhìn thấy chữ trên Bát Giác đình sao?

Thủy Hành Vân gầy yếu xanh xao cười khổ một tiếng nói :

- “Vị kinh dẫn linh, thiện nhập giả tử” (Chưa được phép vào, kẻ tự tiện xâm nhập sẽ chết).

Đại hán đó giận dữ nói :

- Hay lắm, đã thấy bia cảnh cáo trong Bát Giác đình mà còn cười ngửa xông vào đây là cố tình phạm tội rồi.

Lúc này Thủy Hành Vân thấp giọng nói :

- Ta muốn gặp Mặc Vân cốc chủ.

Tên đại hán giận dữ mắng :

- Tổ bà nó, nếu như lão muốn gặp Cốc chủ bọn ta thì cũng phải chờ đến giờ mao, bọn ta tự động phái người dẫn vào cốc. Nay bọn mi tự cười ngửa xông vào thì còn gì để nói nữa.

Thủy Hành Vân chậm rãi nhìn mười hai đại hán cầm mâu đang vây quanh mình và Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Ta nhớ cơ hồ binh khí trong tay võ sĩ của Mặc Vân cốc là cương đao, sao lại biến thành trường mâu?

Đại hán cả giận nói :

- Đại gia dùng đao hay mâu chuyện không can hệ. Hai người bọn mi đã đến Mặc trúc lâm, vậy xuất thủ quyết đấu hay thúc thủ chịu trời?

Thủy Hành Vân nghiêng đầu nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử, người ta nói “một triều thiên tử, một triều quần thần”, quả không sai. Trong đám này không có người quen của đại thúc, ngay cả binh khí trong tay họ cũng đổi toàn bộ rồi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc ơi, nỗi khổ trong lòng đại thúc Tiểu Sơn có thể đoán ra. Tiểu Sơn nhận phó thác của đại thúc đến đây, tuyệt sẽ không để đại thúc thất vọng.

Nhẹ lắc đầu, Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử, ta vừa vào Mặc Vân cốc đã như hồn bay phách lạc, không định được chủ ý.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc tạm thời nghỉ ngơi một bên, để tiểu tử thương lượng với chúng xem sao.

Kim Tiểu Sơn nghe Thủy đại thúc nói trong mười hai người này lão không quen một ai nên lòng chàng đã có quyết định. Chợt nghe đại hán đối diện mắng lớn :

- Tiểu tử mi muốn thương lượng với bọn đại gia? Tổ bà nó, mi dựa vào cái gì?

Kim Tiểu Sơn cười cười nói :

- Các vị tạm thời nhường đường, đại thúc ta sức khỏe không tốt, đừng làm kinh động đến lão nhân gia. Cứ để đại thúc ta nghỉ ngơi một bên, mọi việc do ta gánh vác, thế nào?

Tên đại hán to lớn khoát tay nói :

- Để lão già đó đứng sang một bên.

Kim Tiểu Sơn xuống ngựa, đưa dây cương vào tay Thủy Hành Vân nói :

- Đại thúc, tổ chim phụng bị điều hâu chiếm, lúc này đại thúc cứ đứng một bên xem tiểu tử.

Đột nhiên nghe đại hán mắng lớn :

- Tiểu tử mi đang lăm bằm cái gì đó?

Kim Tiểu Sơn lạnh mặt đáp :

- Lời hay không nói hai lần, các vị không nghe rõ, đó là tại lỗi tai các vị có lòng lừa.

Kim Tiểu Sơn mở miệng mắng, mười hai đại hán lẽ nào không hiểu, Đã nghe tên đại hán to lớn hừ một tiếng, buông miệng mắng :

- Tổ bà mi, dám chạy vào Mặc Vân cốc còn lớn miệng cuồng ngông. Các đồng đạo, bắt tên ngu đần không biết trời cao đất dày này.

Trường mâu của mười hai đại hán chen vai chìa thẳng vào Kim Tiểu Sơn.

Chàng đưa tay ra sau rút ra một bao vải nhung màu lục. Đại hán to lớn thấy vậy vội cao giọng nói :

- Chờ một chút!

Trường mâu thu lại, đại hán chỉ mặt Kim Tiểu Sơn nói :

- Mở ra để bọn đại gia xem.

Cười hắc hắc, Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta vốn muốn để bọn mi mở rộng tầm mắt!

Tay trái rũ một cái, bao nhung xanh đã giắt vào thắt lưng, còn Diêm Vương thoa lân quang lấp lánh đã xoay chuyển không ngừng trên tay phải của chàng.

- Diêm Vương thoa!

Mười hai đại hán không hẹn mà đồng thanh kinh hoảng hô lớn. Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Không ngờ các vị quả thực có kiến thức...

Đại hán to lớn đột nhiên hừ một tiếng nói :

- Tổ bà mi, cây thoa ngang dọc chỉ hơn ba tấc, lão tử không tin Diêm Vương thoa làm gì được bọn ta. Các đồng đạo, hôm nay là dịp để bọn ta biết rõ Diêm Vương thoa danh chấn giang hồ này.

Một người khác cũng cao giọng nói :

- Đừng quên lấy được Diêm Vương thoa còn có một ngàn hai trăm lượng vàng...

Không ngờ câu nói của người này lại thức tỉnh đại hán to lớn, chỉ nghe hán trầm giọng nói :

- Tiểu tử mi đã có Diêm Vương thoa tất cũng biết Thủy lão đầu lưu lạc ở đâu. Mấy năm nay lão ẩn náu không thấy bóng hình. Một lão kiêu hùng vang danh nhất thế lại cam tâm chịu bị cầm sừng ư?

Đại hán vừa dứt lời, mười hai tên đồng bọn đều phá lên cười sằng sặc.

Kim Tiểu Sơn đột ngột hét vang một tiếng, Diêm Vương thoá như một màn lưới bạc đan chéo nhau trên đầu. Kim Tiểu Sơn chưa ẩn đã hiện, một màn mưa máu rơi tí tách trên màn lưới lấp lánh đó, giống như những bông hoa đỏ trên chiếc khăn màu trắng bạc. Không một tiếng rên lẫn phản ứng, mười hai đại hán đều ngã ngửa trên mặt đất. Một số tên trên mặt còn mang nét cười, lại nhoe nhoét máu, trông thật quái dị.

Rút miếng vải nhung xanh chùi Diêm Vương thoá, Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Miệng nói vô đạo đức, tất gặp họa sát nhân, Kim Tiểu Sơn này không muốn gặp loại người làm tổn hại đại thúc ta.

Chậm rãi, Thủy Hành Vân đặt dây cương vào tay Kim Tiểu Sơn. Ông miễn cưỡng nói :

- Có lẽ kiếp trước đại thúc thiếu nợ mụ ta nhiều quá.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không thể nói như vậy. Đại thúc cứ đi vào trong, thời khắc trọng yếu mọi việc đều do tiểu tử gánh vác.

Thủy Hành Vân nói :

- Đến giờ này, đại thúc chỉ còn dựa vào đảm lược kiêu hùng của tiểu tử mi.

Kim Tiểu Sơn nghe ra âm thanh run rẩy trong giọng của Thủy đại thúc, lòng chàng thầm nghĩ :

“Không biết nhị nương này là người thế nào. Khỏi cần đoán cũng biết nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc, nếu không Thủy đại thúc tuyệt đối không thể giống một con cừu non thấp giọng bé miệng trước mặt bà ta”.

Thủy Hành Vân nhìn về phía xa nhưng vẫn không giật dây cương. Lão không phải không muốn đi mà là sợ đi vào bên trong trang viện đó. Lão thực sự sợ gặp mặt một người.

Kim Tiểu Sơn không màng gì cả, thúc ngựa đi vào rừng trúc. Chàng hăng hái dũng mãnh vì đại thúc, không ngờ Thủy Hành Vân đột nhiên kêu lớn :

- Trở lại!

Giọng lão chất chứa, khiến Kim Tiểu Sơn kinh ngạc. Chàng dừng ngựa, ngoảnh đầu lại hỏi :

- Đại thúc, lẽ nào đến cửa nhà còn muốn quay đầu trở về?

Thủy Hành Vân đưa tay chỉ phía trước nói :

- Mi cho rằng Mặc Vân cóc dễ vào sao? Mi cho rằng con đường này dễ đi sao? Vừa rồi mi có thấy có tên nào trong số mười hai đại hán đi trên con đường này không?

Kim Tiểu Sơn nghe nói, giật mình nhìn về rừng trúc hỏi :

- Lẽ nào trong đó còn có cơ quan hiểm yếu gì?

Thủy Hành Vân nói :

- Trong rừng có bố trí hầm chông và hầm cát.

Kim Tiểu Sơn nghe ra vội giật cương ngựa quay đầu thoái lui khỏi rừng trúc.

Thủy Hành Vân nói :

- Tiểu tử có thấy vùng lá khô vàng phía trước kia không, chính là hầm chông rất lợi hại đó. Người nào rơi xuống khó lòng tránh khỏi bị ngọn trúc vạt nhọn dài gần năm tấc xuyên thủng thân thể. Chu vi nơi đó khoảng ba trượng, bên dưới cắm hơn một ngàn ngọn trúc vạt nhọn. Đi tiếp nữa là hầm cát. Ai rơi xuống lập tức chìm ngấm không ngoi lên được. Nếu mi xem kỹ cũng có thể nhìn thấy tầng cát bên dưới đang không ngừng di động.

Kim Tiểu Sơn kinh hoàng vội hỏi :

- Hai nơi đó chắc đã giết chết không ít người rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Bia cảnh cáo trên Bát Giác đình cũng do đại thúc viết.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nói như vậy, tiểu tử phải đi sau lưng đại thúc rồi.

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói :

- Tổ bà nó, thò đầu cũng một đao, rút cổ cũng một đao, lần này dứt khoát quyết ra mặt. Tiểu tử theo ta.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Đừng quên đại thúc là chủ nhân nơi đây.

Thủy Hành Vân nói :

- Ta làm sao quên được. Chính vì đại thúc không thể quên nên mới dày mặt trở lại nơi đây.

Kim Tiểu Sơn vội lắc đầu nói :

- Lời này của đại thúc nên nói lại. Không phải đại thúc dày mặt trở về, mà là đại thúc vì địa vị cao quý trong võ lâm và chính đồn gia phong mà trở về.

- Giờ đại thúc đã là lão già gần bảy mươi rồi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Thiên hạ có câu “Người già có hùng tâm”. Đại thúc đi vào đi.

Thủy Hành Vân hơi do dự rồi giật dây cương đi vào rừng trúc. Lần này Kim Tiểu Sơn theo sát phía sau. Chàng thấy Thủy đại thúc đi vào rừng trúc không quá ba trượng đã quay đầu ngựa về phía đông, xem ra cơ hồ muốn lui ra ngoài. Không ngờ trước mặt đột nhiên hiện ra một con đường dốc nhỏ, nếu không nhìn kỹ thì chỉ cho rằng đó là ranh giới giữa rừng trúc và vách núi. Thủy Hành Vân dẫn Kim Tiểu Sơn càng đi càng chậm, giống như người muốn dừng lại. Kim Tiểu Sơn vẫn cho rằng Thủy đại thúc lại sợ đi vào cốc. Chàng đâu biết lúc này Thủy Hành Vân đang tập trung tinh thần phòng bị. Mặc Vân cốc là cơ nghiệp do lão xây dựng mấy mươi năm, lão biết rõ từng cảnh cây ngọn cỏ. Ngày nay cốc đổi chủ vào tay Quan Hạo, nếu hắn có tài năng bổ sung cơ quan phòng vệ thì sẽ gây thêm khó khăn, cho nên Thủy Hành Vân không thể không đề phòng.

Thủy Hành Vân dẫn Kim Tiểu Sơn vòng qua rừng trúc lớn. Đến lúc leo lên dốc núi, nhìn xuống thấy phòng ốc trong Mặc Vân cốc dường như càng xa hơn, khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Đại thúc, có phải mấy năm không về mà ngay cả đường đi cũng đã quên rồi?

Thủy Hành Vân nói :

- Nhắm mắt ta cũng tìm ra, nhưng không thể không đề phòng. Nên biết họ Quan kia tuyệt không phải hạng yếu hèn.

Tiếng vó ngựa lộp cộp, trước mặt lại có một khe suối.

Thủy Hành Vân nhảy khỏi lưng ngựa nói :

- Tiểu tử, xuống thôi.

Kim Tiểu Sơn đứng bên suối nhìn qua bờ đối diện thấy có một gian nhà ngói nhỏ. Gần bờ có bốn trụ lớn giữ một cây gỗ làm cầu treo dài ước chừng năm sáu trượng đang dựng. Theo chân Thủy đại thúc, chàng đến sát bờ suối.

Lúc này Kim Tiểu Sơn đã thấy địa thế hiểm ác nơi đó. Cúi đầu nhìn xuống là khe sâu khoảng mười trượng, ven theo bờ đều là vách đá dựng đứng, muốn qua bờ bên kia chỉ còn cách hạ cây cầu treo kia xuống.

Hai người vừa mới dừng lại đã thấy một hán tử từ trong nhà chạy ra. Hắn đưa tay che mắt nhìn về hướng hai người, cao giọng hỏi :

- Bọn mi từ đâu đến?

Thủy Hành Vân vừa thấy người này, đôi mắt đột nhiên rớm lệ nói :

- Lâm Đồng biến thành người giữ cầu rồi, ôi...

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Đại thúc biết người đó sao?

Thủy Hành Vân quệt nước mắt đáp :

- Đó là Tổng quản đã theo ta ba mươi năm, làm sao ta không biết hần!

Kim Tiểu Sơn nghe vậy lập tức kêu lớn với người nơi bờ bên kia :

- Các hạ có phải là Lâm tổng quản không?

Nghe Kim Tiểu Sơn kêu như vậy, đại hán tóc bạc bên kia hỏi lại :

- Bọn mi là ai? Tại sao Lâm Đồng ta không biết bọn mi?

Kim Tiểu Sơn lại cao giọng nói :

- Lão không biết ta, lẽ nào cũng không nhận ra lão chủ nhân của mình sao?

Đại hán tóc bạc đột nhiên cười lớn nói :

- Tiểu tử mi chế riều lão chủ nhân ta à? Ai không biết lão chủ nhân của ta thân thể cường tráng rắn chắc, đôi mắt hung mãnh, là một anh hùng nhất thế. Người làm sao có thể là lão già gầy khô như que củi kia. Tiểu tử mi có nói dối cũng phải tìm hiểu rõ căn gốc.

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc, cảm thấy người đối diện nói không sai chút nào. Thủy đại thúc quả thực quá gầy guộc. Lúc này Thủy Hành Vân vẫn không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm nói :

- Đến hiện giờ ta vẫn không biết mình có nên trở về không.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đương nhiên là phải trở về. Cơ nghiệp lớn như vậy lẽ nào dễ dàng khoanh tay nhường cho người khác. Hơn nữa, người khác hưởng phúc, còn mình chịu khổ. Không muốn tính toán mà bọn chúng còn trăm mưu ngàn kế hại đại thúc, trên đời có hạng người như vậy không?

Thủy Hành Vân nói :

- Nhưng mà nhị nương đó quả thực...

Kim Tiểu Sơn vội gạt đi :

- Bất kể thế nào, trước tiên phải tìm đến nơi rồi hãy nói.

Thủy Hành Vân thở dài thườn thượt.

Kim Tiểu Sơn thấy tình cảnh ấy, lập tức rút Diêm Vương thoa ra, đưa lên quá đầu, cao giọng hỏi bờ bên kia :

- Lâm tổng quản có nhận ra vật này không?

Đại hán tóc bạc sau khi nhìn kỹ một hồi, đột nhiên thất thanh la lớn :

- Diêm Vương thoa!

Lão lập tức nôn nóng hỏi :

- Thế chủ nhân của ta đâu?

Lúc này Thủy Hành Vân mới lên tiếng hỏi :

- Lão Đồng, mi quả thật không nhận ra lão phu sao?

Lại nhìn kỹ một hồi nữa, Lâm Đồng bật lên tiếng reo mừng rỡ :

- Lão Cốc chủ, người đã trở về!

Lão ngoảnh đầu, cao giọng gọi vào trong gian nhà ngói :

- Các người đừng đánh bạc nữa! Mau ra buông cầu xuống!

Lập tức có bốn trung niên hán tử vội vã từ trong nhà chạy ra. Lâm Đồng kêu to :

- Buông cầu treo!

Bốn đại hán loay hoay một lúc, cây cầu gỗ to chầm chậm hạ đến bờ bên kia.

Thủy Hành Vân được Kim Tiểu Sơn dìu đỡ đi trên cầu bước qua khe suối sâu.

Lâm Đồng đã sớm xông lên phía trước, hai hàng nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Lúc này Thủy Hành Vân mới nói với Kim Tiểu Sơn :

- Đi một lúc ta mới suy nghĩ ra, con đường này nhất định do thuộc hạ cũ của ta trấn giữ, bởi vậy nên dẫn mi đi vào đây.

Giờ Kim Tiểu Sơn mới rõ duyên cớ vì sao vừa rồi phải đi đường vòng. Lâm Đồng và bốn hán tử đã quỳ trước mặt Thủy Hành Vân, ai nấy đều ôm mặt khóc ròng, giống như người thân xa cách lâu năm gặp lại.

Xem tiếp hồi 20 Mặc Vân Cốc Thủy Hành Vân tỉnh ngộ

20. Hồi 20 Mặc Vân Cốc Thủy Hành Vân Tỉnh Ngộ

- Mi không làm chức vụ Tổng quản lại lãnh việc giữ cầu ở Phụng Vĩ cầu này. Thế thì trong Mặc Vân cốc ai làm Tổng quản?

Lâm Đồng thở dài nói :

- Từ khi Cốc chủ bỏ đi vào đêm mưa tuyết lớn đó, không bao lâu sau, họ Quan đoạt ngôi Cốc chủ. Có phu nhân đỡ lưng cho hần, bọn thuộc hạ đâu dám nhiều lời. Ồi...

Hần thở dài một tiếng lại nói :

- Có một việc không biết lúc này có nên bẩm báo với Cốc chủ không...

Thủy Hành Vân nói :

- Việc gì mà không thể nói chứ? Lần này ta quyết tâm trở lại là muốn kết liễu triệt để tất cả mọi việc, có lời gì mi cứ nói đi.

Lâm Đồng thoáng suy nghĩ rồi đáp :

- Từ khi Cốc chủ giận dữ bỏ đi, thiếu gia thường nhớ nhung Cốc chủ, hàng đêm khóc ròng, không ngờ khiến phu nhân nổi giận. Họ Quan đánh thiếu gia đến tàn phế. Đến lúc thiếu gia thương thế vừa lành liền bỏ đi, không màng tất cả, đến nay chưa thấy trở về. Thuộc hạ không thể sẵn sóc chu đáo, tội thật đáng chết.

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng, còn chưa mở miệng thì Lâm Đồng đã phẫn nộ nói :

- Thuộc hạ vì việc này xung đột với phu nhân mấy câu. Không lâu sau, họ Quan mang tâm phúc của hần đến, nói cho làm Tổng quản, thế là phu nhân điều thuộc hạ đến giữ cầu ở Phụng Vĩ cầu. Thuộc hạ vốn muốn bỏ Mặc Vân cốc đi đến chân trời góc biển tìm kiếm Cốc chủ, nhưng vì nghĩ sẽ có một ngày Cốc chủ trở về, nên ở nơi này chờ đợi. Hôm nay quả nhiên Cốc chủ trở về, thuộc hạ như vén mây đen thấy trời cao.

Thủy Hành Vân nói :

- Thủy Nhị ta đã gặp rồi, bây giờ hần ở một nơi an toàn. Trước mắt ta muốn biết thêm cảnh ngộ của thập đại võ sĩ và các thuộc hạ khác trong Mặc Vân cốc thế nào?

- Cốc chủ đường dài về đây, thuộc hạ có nhiều lời muốn bẩm báo với Cốc chủ. Trước hết xin Cốc chủ vào trong nghỉ ngơi, thuộc hạ sẽ bẩm rõ tường tận mọi tình hình.

Thủy Hành Vân gật đầu. Lâm Đồng giao một người canh bên ngoài, còn lại đều vào trong gian nhà ngồi xây bên vách núi đó.

Lâm Đồng kêu người dâng trà rồi mới ngồi bên dưới Thủy Hành Vân nói :

- Trước tiên nói về thập đại võ sĩ. Bọn họ từ khi Cốc chủ ra đi bốn năm trước không về, trong thập đại võ sĩ, trừ Trương Bưu và Cung Thái Ất hai người ở lại đây, còn những người khác đều đi cả vì sau khi tên họ Quan tiếp chương quyền Cốc chủ đã tìm được bốn tên làm tâm phúc trợ lực cho hắn. Hắn một lòng muốn mưu đoạt toàn bộ Mặc Vân cốc, loại hết thuộc hạ cũ của Cốc chủ.

Thủy Hành Vân nói :

- Dã tâm lang sói! Lẽ nào phu nhân để mặc cho hắn tung hoành như vậy?

Lâm Đồng lắc đầu nói :

- Vùng trọng địa Mặc Vân cốc thuộc hạ đã lâu chưa đến, tình hình tường tận thế nào thật không biết.

Đột nhiên Kim Tiểu Sơn chen vào một câu :

- Vừa rồi nghe Tổng quản nói họ Quan tìm được bốn người bổ sung vào làm võ sĩ Mặc Vân cốc, không biết có phải là Mặc Vân tứ sát không?

Lâm Đồng sáng ngời đôi mắt nói :

- Tiểu huynh đệ làm sao biết được? Không sai, chính là Mặc Vân tứ sát đã ra khỏi cốc ba tháng rồi.

Kim Tiểu Sơn ngửa mặt cười ha hả nói :

- Đều đã bị ta đưa lên đường rồi!

Bọn Lâm Đồng bốn người giật mình hỏi :

- Đều chết hết?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Bọn chúng một lòng muốn hại đại thúc ta. Lão nghĩ ta có thể tha cho chúng không?

Thủy Hành Vân lúc này mới nói với Lâm Đồng :

- Bọn mi ở trong cốc tất không biết tình hình bên ngoài. Mặc Vân cốc truyền tin ra giang hồ, phạm người nào gặp được Diêm Vương thoa và Thủy Hành Vân ta, chỉ cần đoạt được Diêm Vương thoa, cắt lấy đầu ta sẽ được thưởng mấy ngàn lượng vàng. Bọn mi nghĩ xem, ta đã ném bỏ tất cả, không ngờ bọn chúng không chịu buông tha. Quả thật là muốn nhịn cũng không được. Lần này trở về, ta đã quyết tâm tìm lại công đạo.

Lâm Đồng thấp giọng an ủi :

- Cốc chủ, thế ngài đối với phu nhân...

Thủy Hành Vân rùng mình, nhưng lập tức nghiêng rằng nói :

- Mụ đã là người của họ Quan, ta còn gì phải e ngại.

Kim Tiểu Sơn lại nói :

- Nhị nương không màng đến câu “Một đêm phu thê, ân nghĩa cả đời”, lại tìm một nam nhân khác chọc tức đại thúc. Đây chính là hảo nam nhân cười phải ác bà bà, coi như bà nguyệt se tơ lắm người. Đại thúc ơi, đại thúc nhất thiết phải nén giận đến lúc đó xem Tiểu Sơn này hành sự.

Lâm Đồng cũng nói :

- Cốc chủ, chỉ cần Cốc chủ quyết tâm trừ chấn cơ nghiệp Mặc Vân cốc, thuộc hạ sẽ vào trong nội viện trước để thám thính hư thực.

Một người khác cũng nói :

- Cốc chủ yên tâm, thuộc hạ cũ còn hơn phân nửa. Nếu Cốc chủ đánh vào, đám người này sẽ lại nhập dưới trướng Cốc chủ.

Không ngờ Thủy Hành Vân lại khiến mọi người thất vọng. Lão nói :

- Tình hình hư thực bọn mi làm sao biết được. Ôi...!

Kim Tiểu Sơn đột ngột đứng dậy nói :

- Bất kể thế nào, hãy để Tiểu Sơn này đi trước thu thập tên họ Quan đó rồi hãy nói.

Thủy Hành Vân nghe nói đến tên họ Quan, lão lập tức giận đến râu tóc dựng ngược, trợn mắt muốn rách khoe, chòm râu run run trầm giọng hỏi :

- Họ Quan đó có ở Mặc Vân cốc không?

Lâm Đồng đưa mắt nhìn một hán tử, y là người mỗi ngày ba lần đều vào trong cốc lấy thức ăn. Hán tử này đã sớm ôm quyền nói với Thủy Hành Vân :

- Ít tháng trước, mấy thuộc hạ của họ Quan cùng Mặc Vân tứ sát rồi cốc, mãi đến hai hôm trước mới trở về, mà chỉ có một người trở về, bộ dạng vô cùng thê thảm. Hắn vẫn còn ở trong cốc. Vừa rồi nghe tiểu ca đây nói mới biết là Mặc Vân tứ sát đã chết.

Thủy Hành Vân nói :

- Sau này ta mới biết họ Quan đó vốn không phải là biểu ca của nhị nương, mà là Nhân Diện Lang Quan Hạo nổi danh trên giang hồ. Hắn có một huynh trưởng tên Quan Kim, tự xưng là Thiết Toán Bàn. Đã hai mươi năm nay bọn chúng không đi lại trên giang hồ, không ngờ tên Nhân Diện Lang quả thực lang sói, dám giả mạo biểu ca của nhị nương để trà trộn vào Mặc Vân cốc.

Lâm Đồng vừa nghe vội hỏi :

- Không phải hai huynh đệ bọn chúng từ lâu đã chết trên đỉnh Tần Xuyên Vân rồi sao?

Thủy Hành Vân nói :

- Tai nghe là giả, mắt thấy là thực, trên giang hồ đâu thiếu việc từ không nói có, từ có nói không.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Thân phận họ Quan là giả, nhưng thân phận của nhị nương là thực.

Thủy Hành Vân thở dài :

- Nếu mụ ta vẫn còn tác phong đó, ta... ta... ôi...!

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng tiếp :

- Nhị nương đã bạc tình bạc nghĩa với đại thúc, hà tất phải để hình ảnh bà ta trong lòng.

Lâm Đồng suy nghĩ một hồi, đột nhiên vui mừng nói :

- Cốc chủ, thuộc hạ có một kế :

Thủy Hành Vân lại thở dài nói :

- Đi qua Bát Giác đình thần trí của ta đã hoảng loạn. Mi có kế mưu gì thì cứ nói ra xem.

Lâm Đồng thấp giọng nói :

- Cốc chủ tạm thời ở trong gian nhà nhỏ này, thuộc hạ một mình vào bẩm báo với họ Quan, nói bên kia Phụng Vĩ câu có một thanh niên trẻ nói đích danh muốn gặp hắn, ước hẹn hắn đến đó. Tiểu huynh đệ đây đứng bên kia chờ họ Quan qua cầu Phụng Vĩ. Tiểu huynh đệ đối phó xong hắn rồi, chúng ta sẽ cùng nhau vào trong cốc. Cốc chủ thấy kế này thế nào?

Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Quá đơn giản. Họ Quan tuyệt đối không thể đến. Huống hồ hần biết Mặc Vân tứ sát đã chết, đương nhiên sẽ đề cao cảnh giác. Nếu nói như vậy chỉ càng khiến hần đề phòng chặt chẽ hơn.

Một người khác cũng nói :

- Trong Mặc Vân cốc, ít nhất hần còn nuôi dưỡng hơn ba mươi tên thân tín.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng bên ven rừng Mặc trúc, ta đã giết hết mười hai tên.

- Như vậy, đồng đảng của họ Quan đã bị diệt trừ phân nửa rồi.

Mấy người còn đang bàn bạc trong nhà, không ngờ đột nhiên ngoài cửa xuất hiện một người. Hần chưa thấy Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn ngồi trong nhà nên hần nói với Lâm Đồng :

- Lão Lâm, phía Mặc trúc lâm có một tên biết sử dụng Diêm Vương thoa, giờ ta phụng mệnh đến thông báo các nơi phải gia tăng phòng thủ.

Có lẽ hần vừa từ chỗ sáng vào chỗ tối trong nhà, mắt chưa kịp thích ứng, nhưng sau khi nói dứt câu đột nhiên “Ủa” lên một tiếng, tay chỉ Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Mi là ai?

Vừa nói hần vừa sải bước đi vào bên trong. Phòng không lớn nên hần vừa vào đã phát hiện có thêm Thủy Hành Vân. Bất giác, hần đưa tay chỉ mặt Lâm Đồng nói :

- Tổ bà mi, Cốc chủ nói đúng lắm, không sợ hổ có ba miệng, mà chỉ sợ người có hai lòng. Không ngờ đám người bọn mi mang lòng phản trắc, dám đưa người ngoài vào trong Mặc Vân cốc. Không cần nói cũng biết những người chết ở Mặc trúc lâm có liên quan đến bọn này.

Lâm Đồng cười hắc hắc nói :

- Đại quân sự, mấy năm nay bọn mi ngang ngược phóng túng trong Mặc Vân cốc đủ rồi. Giờ này nên kiểm điểm lại đi.

Tên đó giận dữ mắng :

- Lão Lâm kia, mi muốn thế nào?

Lâm Đồng tay chỉ Thủy Hành Vân nói :

- Trước khi biết, mi phải bái kiến lão chủ nhân của bọn ta đã.

Ngoảnh đầu nhìn vào trong phòng, tên đó kinh ngạc hỏi :

- Lão là ai?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Mặc Vân cốc chủ, mi còn không mau quỳ xuống bái kiến!

Tên đó ưỡn ngực, da thịt trên mặt co giật nói :

- Đừng nói nhảm. Mặc Vân cốc chủ đâu thể có bộ dạng như thế. Quan lão gia mới là Cốc chủ chân chính của Mặc Vân cốc, còn lão này là ai?

Bóng người thấp thoáng như bóng quỷ, chỉ nghe một tiếng “bốp”, đã thấy tên đó tay ôm má trái, còn Kim Tiểu Sơn đứng chắn ngoài cửa.

- Mi dám đánh người!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh đáp :

- Một lát còn muốn giết người nữa.

Lúc này Lâm Đồng đã bước đến bên cạnh tên đó nói :

- Đường quản sự, nếu ta là mi thì lúc này sẽ thành thật hơn một chút.

Họ Đường giận hỏi :

- Lão có ý gì?

Hắn vừa nói dứt câu đột nhiên “Bịch” một tiếng, ngã lăn quay ra đất, máu tươi từ trên đầu tuôn ra.

Lâm Đồng liếc nhìn rồi nói :

- Xuống tay quá nặng, chỉ e hắn không tỉnh lại nữa.

Một người lên tiếng nói :

- Các vị không biết tên ma mãnh, đáng ghét này, mỗi lần ta vào bếp lấy cơm canh, chỉ cần hắn gặp được đều lật tô mở đĩa, tra xét một hồi, chọc giận lão tử đến nỗi chỉ muốn cắn hắn một cái.

Lâm Đồng nói :

- Cốc chủ nhất định có lời muốn hỏi, mi đã làm hỏng rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Không có gì để hỏi. Khi hai bọn mi vào trong bếp lấy cơm hãy bí mật thông báo với người của ta, bảo chúng ngầm chuẩn bị. Ta muốn xem tên Quan Hạo đó lúc nhìn thấy ta có phản ứng như thế nào.

Kim Tiểu Sơn sửa lại khăn bịt đầu ngạo nghễ nói :

- Đại thúc, cuối cùng đại thúc đã đứng lên rồi. Tiểu Sơn rất vui mừng.

Lâm Đồng cùng bốn người kia đều cao hứng nói :

- Cốc chủ, ngày ước mong của bọn thuộc hạ cuối cùng đã đến rồi.

Thủy Hành Vân nói :

- Một người qua bờ bên kia giấu ngựa kỹ lưỡng, ta và Tiểu Sơn ở trong này ngủ một giấc. Thời gian còn sớm, bọn mi hãy trấn thủ bên ngoài.

Lâm Đồng đã sớm chỉ vào hai người nói :

- Hai người mau vào trong cốc, một vào nhà bếp lấy cơm, còn người kia nghĩ cách thông báo với những người cũ, bảo họ đêm nay phải chuẩn bị đối phó ứng biến.

Lão lại thở dài nói với Thủy Hành Vân :

- Từ bốn năm về trước, sau khi Cốc chủ bỏ đi, bọn người già như thuộc hạ đều bị điều đi làm việc nặng nhọc. Trong nhà bếp người đổi hơn phân nửa. Chủ sự lại là thân tín của họ Quan nên việc nặng nhọc toàn là bọn thuộc hạ gánh vác, ngay cả trồng trọt nuôi heo cũng là người cũ. Cốc chủ ơi, người cũ ai cũng nhớ thương lão nhân gia.

Thủy Hành Vân lắc đầu thở dài.

Lâm Đồng đi hạ cầu treo xuống, một người đi qua đem giấu hai con ngựa vào trong rừng hoang rồi vội vã trở về. Sau đó cầu treo lại kéo lên. Lâm Đồng còn dặn dò thuộc hạ cẩn thận.

Khi trời vừa tối, Thủy Hành Vân, Kim Tiểu Sơn và bọn Lâm Đồng mấy người cùng nhau ăn cơm, xong rồi ai nấy lưng giắt cương đao đi sát bên nhau, ngang nhiên xông vào Mặc Vân cốc.

* * * * *

Đêm buổi sơ đông, sương lạnh giáng xuống rất sớm, trời cũng tối rất nhanh, gió núi lạnh lẽo thổi buốt khiến người ta muốn ẩn nấp trong phòng ấm. Người không có việc ăn xong cơm tối đều tập trung trong phòng nói chuyện phiếm. Cho dù Quan cốc chủ có lệnh muốn mọi nơi phải gia tăng phòng bị, nhưng vẫn có người không tin có kẻ dám vào Mặc Vân cốc.

Mặc Vân cốc trong mắt Thủy Hành Vân không có gì thay đổi. Tòa đại đình chính điện trước mặt vẫn sừng sững đứng đó, hùng vĩ tráng lệ. Đình dài lâu các xung quanh vẫn như xưa, đẹp đẽ, nhiều kiểu dáng. Chóms vào đông, cây mai hồng trong sân đã hé một vài đoá, làn hương thơm theo gió thấm vào lòng người.

Thủy Hành Vân bước đi thật nhanh, đến lúc mấy người sắp đến tiền điện lão mới ngoảnh đầu nói với năm người Lâm Đồng :

- Tìm chỗ ẩn nấp gần đây. Tạm thời bọn mi đừng vào.

Lâm Đồng vừa khoát tay, tức khắc cả năm người lẫn vào bóng đêm. Thủy Hành Vân vén tà áo dài nhét vào thắt lưng, nói với Kim Tiểu Sơn đứng bên cạnh :

- Đi vào!

Kim Tiểu Sơn quả thực chưa từng thấy Thủy đại thúc thi triển thân pháp nhanh như vậy bao giờ, chàng còn chưa kịp phản ứng thì ông đã vào trong điện.

Kim Tiểu Sơn không do dự vội thi triển thuật khinh công đuổi theo. Có tiếng người kêu lên “Ủa”, lại có người lẩm bẩm nói :

- Sao lại có bóng quỷ thấp thoáng nhưng lại không nhìn thấy rõ.

Có tiếng thì thào :

- Ban ngày mới chết mười hai người, có phải âm hồn trở về không nhỉ?

Tiếng người khác cần nhần :

- Đêm tối, tiểu tử mi ăn nói cẩn thận một chút.

Mặc hai kẻ đó tiếp tục tranh luận với nhau, Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn đã sớm vào trong sân viện.

Sân viện ngày nay dưới mắt Thủy Hành Vân có nhiều điểm xa lạ. Tòa giả sơn năm xưa không còn, thay vào đó là một bồn nước lớn. Tòa đại đình trước mặt vẫn sáng đèn đuốc cho an toàn, nhưng mọi cửa sổ đều treo màn dày, muốn nhìn vào bên trong cũng không thấu. Tuy vậy, vẫn có thể nghe được tiếng đối thoại. Thủy Hành Vân và Kim Tiểu Sơn vừa ẩn thân vào chỗ tối trong hành lang thì thấy bốn hán tử cầm đao, nhìn dáng vẻ dường như là đi tuần đêm, vội vã đi qua rồi tiến thẳng ra phía sau điện. Thủy Hành Vân cũng biết hai dãy nhà hai bên nội viện là chỗ trú ngụ của a hoàn và đám thân tín của Cốc chủ. Ngày nay trong nội viện này không biết người nào trú ngụ ở đâu. Loáng thoáng nghe thanh âm một nam nhân trong đại đình chính điện :

- Trong giang hồ đồn rằng có một người trẻ tuổi sử dụng Diêm Vương thoa, từ đó có thể thấy Thủy lão đầu đã đem võ nghệ của lão truyền cho tên trẻ tuổi kia.

Tiếp theo là thanh âm phụ nữ vang lên :

- Nhưng khó đoán định Thủy Hành Vân còn sống hay không.

Đại đình trầm mặc một hồi, nữ nhân nọ lại cất tiếng :

- Không có tin tức xác thực, chúng ta sống những ngày tháng cũng không an ổn.

Thanh âm nam nhân trầm hấn xuống nói :

- Dù gì ta đã theo ý nàng, khiến dẫn được tên sử dụng Diêm Vương thoa đến gần Mặc Vân cốc này. Hơn nữa, hần còn giết phân nửa đám nhị thập tứ trường mâu thủ của ta. Tiếp theo phải làm sao đây?

Tiếng nữ nhân cười lạnh rồi nói :

- Quan lang ngoài sáng trong tối. Huynh và muội đã cùng vắn vương nhau ba mươi năm rồi. Năm xưa muội không gả cho huynh mà lại gả cho tên quỷ lùn Trại Châu Long Đào Chính Minh là bởi sự phản đối của sư phụ muội. Chúng ta hy vọng sau khi tên Đào Chính Minh chết rồi thì có thể danh chính ngôn thuận cùng chung sống đến bạc đầu. Nào ngờ huynh ngấm dòm ngó cơ nghiệp Mặc Vân cốc, quyết định đẩy muội vào vòng tay của Thủy lão đầu già hơn muội đến mười mấy tuổi. Trước mắt coi như chúng ta đã đắc thủ, nhưng

nếu họ Thủy chưa chết, một mai xuất hiện trước mặt chúng ta thì sao? Suy nghĩ xem, huynh phải đối xử như thế nào? Muội còn có lời gì để đối đáp.

Nam nhân cười hắc hắc nói :

- Nếu quả thật có giờ phút đó, muội cứ tiếp tục dùng những lời huynh đã dạy cho mà đả kích lão. Lão già kiêu ngạo sĩ diện đó tuyệt đối không thể chịu nổi những lời châm chích của muội đâu. Bằng không đêm đó hẳn tất đã phá cửa vào gặp chúng ta rồi.

Nữ nhân thở dài một tiếng lại nói :

- Có lúc muội nghĩ lại lời sư phụ, trong lòng thực hổ thẹn. Võ công của muội quả thực do đại sư huynh dạy cho. Sư phụ lúc lâm chung còn đem muội phó thác cho đại sư huynh. Lúc đó muội... ài...

Nam nhân hừ lạnh một tiếng nói :

- Muội lại lẩn thẩn nữa rồi, chuyện mấy mươi năm trước còn nhớ mãi không quên. Muội đừng nên tự kiểm chuyện phiền não nữa.

Bên ngoài đại đình tối đen như mực nhưng Kim Tiểu Sơn vẫn phát giác Thủy đại thúc đang không ngừng run rẩy. Đột nhiên, Thủy Hành Vân quay người bước đi khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên vội đưa tay kéo lão lại, thấp giọng hỏi :

- Đại thúc...

Thủy Hành Vân phát tay áo giận dữ chỉ vào trong đại đình nói :

- Hai tên cẩu tặc đó giao cho mi.

Kim Tiểu Sơn thấy đại thúc lẩn vào trong bóng đêm, lại nghe lão dặn dò như vậy, chàng thừa biết Thủy Hành Vân muốn mình đi thu thập hai tên trong phòng.

Đôi vai Kim Tiểu Sơn ưỡn ra, mười ngón tay xòe ra rồi lại siết chặt. Chàng nghiêng rằng quay người đưa chân đá. “Bình” một tiếng, cánh cửa đại môn đã bị Kim Tiểu Sơn đá văng đi. Sự việc xảy ra đột ngột khiến người trong phòng giật mình quát hỏi :

- Ai?

Cửa mở toang khiến ánh đèn bên trong đại đình chiếu thẳng lên thân thể rắn chắc của Kim Tiểu Sơn đang đứng chắn ngay giữa cửa. Lúc này Kim Tiểu Sơn có thể nhìn thấy rõ ràng trước mắt có tổng cộng bốn người. Hai người đang ngồi, sau lưng có hai cô nương tuổi khoảng mười bảy mười tám đang nhẹ nhàng đầm bóp cho chủ nhân.

Ánh đèn rất sáng, sáng đủ để một nam một nữ ngồi đối diện cửa lớn nhìn thấy Kim Tiểu Sơn rõ ràng. Dưới bóng đèn lưu ly rực rỡ, vật dụng trong nhà đều làm bằng gỗ táo sáng bóng đỏ hồng, bài trí huy hoàng. Trên vách tường trước mặt, một tấm da hổ thật lớn nhìn về phía Kim Tiểu Sơn nhe bốn chiếc răng nanh như hù dọa.

Hai chiếc lò sưởi đồng đặt trên giá cao chân bằng gỗ giáng hương. Một nam một nữ đang ngồi đối diện nhau. Nam nhân sắc diện hồng hào, mặt chữ điền, mũi to, đôi mày tam giác, cặp mắt hạnh nhân, miệng rộng, môi đỏ. Luận về tướng mạo, đây là một nhân vật tài ba ngạo mạn, nhưng đôi mắt dễ hấp dẫn người khác phái.

Về tuổi tác, ước chừng trên dưới năm mươi.

Còn nữ nhân quả thật đài các quý phái. Chiếc áo gấm rộng khoác bên ngoài.

Mái tóc dài bóng mượt buông lơ lửng vài sợi trên má phấn. Kim Tiểu Sơn thực không thể nhìn ra tuổi của nữ nhân này, nhưng nội tư thể ngời của bà ta đã toát lên vẻ cao sang quyền quý. Kim Tiểu Sơn bước dài vào trong đại sảnh, hai tay chống nạnh, lạnh lùng nói :

- Nhị vị ở đại đình này bàn mưu hoạch kế, nghĩ ra đủ thứ trò quỷ, tung ra một luồng xú khí trên giang hồ, hại đến nỗi ta đến đâu cũng gặp kẻ muốn lấy mạng ta.

Kim Tiểu Sơn này không muốn làm con rùa co đầu rút cổ. Nghĩ tới nghĩ lui ta chỉ còn cách đến Mặc Vân cốc, vốn là nơi ở của phượng hoàng bị điều hâu chiếm đóng này.

Đôi nam nữ chậm rãi cởi chiếc áo ấm khoác ngoài đưa ra sau cho hai tỳ nữ.

Nam nhân đứng lên đi về phía Kim Tiểu Sơn, còn nữ nhân khoát tay về phía hai tỳ nữ. Hai cô gái vội thoái lui ra sau đại đình. Nam nhân đứng đối diện với Kim Tiểu Sơn, quan sát chàng một hồi, bất chợt hừ lạnh một tiếng nói :

- Có phải bên ngoài rừng trúc Mặc Vân cốc, mi đã dùng Diêm Vương thoa bá đạo giết chết mười hai tên Trường mâu thủ không?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt đáp :

- Không sai!

Nam nhân nghiêng răng nói :

- Mi muốn tìm đến Mặc Vân cốc, có thể công khai gặp bốn Cốc chủ, tại sao vừa thấy mặt đã giết người? Lẽ nào trong mắt mi không có bốn Cốc chủ này sao?

“Phụt” một tiếng, Kim Tiểu Sơn phun một bãi nước bọt vào đầu hổ phía trước mặt, lạnh lùng nói :

- Họ Quan kia, cái hang ổ mà bọn mi đã dùng máu và thịt của những kẻ dãi vàng khôn khó xây dựng nên ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng cũng không tệ. Tại sao mi lại đi phá hoại gia đình người khác? Lại còn đem hai tiếng Cốc chủ treo trên mép miệng để người khác ngưỡng mộ. Quả thật, mi là tên không biết sĩ nhục!

Nam nhân đưa tay chỉ mặt Kim Tiểu Sơn mắng lớn :

- Hay cho tên cẩu tử vô lại, mi tự tiện xâm nhập vào trong đại đình ta còn chưa trị tội chết. Mi lại nói những lời hỗn láo như vậy sao?

Nữ nhân bên cạnh cao giọng gọi :

- Lý tổng quản, người đâu!

Bà ta kêu mấy tiếng nhưng không có ai bước vào. Trong lòng chần động, bà ta bước đến bên cạnh nam nhân, trầm giọng hỏi :

- Chỉ một mình tiểu tử mi đến đây phải không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Bà cho rằng ai có thể cùng đi với ta?

Nữ nhân hỏi :

- Có phải Thủy Hành Vân cũng cùng mi đến đây?

Kim Tiểu Sơn quả thật khó trả lời câu hỏi này. Khi nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của nữ nhân này, chàng cảm thấy có đôi chút lúng túng, thoáng do dự, khiến nữ nhân nhìn ra chỗ hở, bất giác bà ta cười nhạt một tiếng, nói :

- Không có họ Thủy mi làm sao dễ dàng xông thẳng vào Mặc Vân cốc này. Nói, lão hiện giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn hừ mũi rồi nói :

- Đừng hỏi nữa, Quan phu nhân, nếu đại thúc ta xuất hiện lúc này, bà chỉ còn đường chui vào ba tấc đất để trốn cho đỡ xấu hổ thôi.

Nữ nhân giận dữ nói :

- Họ Thủy là đại thúc của tiểu tử mi? Thế lão có nói với mi lão vì nổi nhục nhả gì mà bỏ rơi thê tử chạy khỏi nhà không?

Kim Tiểu Sơn giận mắng :

- Điều đó hãy hỏi chính mục!

Nữ nhân trước mắt chính là tiểu sư muội của Thủy Hành Vân, là Tần Ngọc Nhân của Võ Quan Phong Diệp Lĩnh. Nam nhân đương nhiên là Nhân Diện Lang Quan Hạo biệt tích trên giang hồ nhiều năm. Lúc này nữ nhân đột nhiên cao giọng kêu lớn :

- Thủy Hành Vân, lão ra đây! Đã đến rồi tại sao lão không dám đối mặt với Tần Ngọc Nhân này? Lão phải biết ta là một người không giữ phụ đạo, là một nữ nhân chuyên khắc chồng. Ta đã bơi lội trên mặt lão mà lão không dám bước ra đây sao? Thủy Hành Vân!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nổi giận lôi đình thét lớn :

- Câm miệng! Hạng nữ nhân vô sỉ không biết xấu xa!

Quan Hạo giận dữ quát :

- Tiểu tử mi là hạng gì mà dám gào thét ở đây?

Tần Ngọc Nhân không màng đến tiếng la thét của Kim Tiểu Sơn, bước đi về phía cửa đại đình.

Kim Tiểu Sơn đưa tay rút bao vải nhung ra, Diêm Vương thoa đã nằm trong tay phải của chàng. Vì một tiếng, một vầng sáng rực tức khắc tỏa ra trên đại đình, ngọn đèn lưu ly treo cao phía trên phút chốc lu mờ không ít.

- Diêm Vương thoa!

Quan Hạo sững sờ, hần rút trường kiếm cầm chắc trong tay phòng bị.

Tần Ngọc Nhân đã bước đến cửa đại đình. Bà ta đứng nơi đó kêu gào không ngớt vào bóng đêm, nhưng bốn bề vẫn tịch mịch, chỉ có tiếng gió hú hồi âm.

Xem tiếp hồi 21 Cửu lão gia mặt dày làm thuyết khách

21. Hồi 21 Cửu Lão Gia Mặt Dày Làm Thuyết Khách

Kim Tiểu Sơn vốn đang đối mặt với Quan Hạo, nghe tiếng tà áo phất nhẹ phía sau lập tức cảnh giác. Chàng “Hừ” mạnh một tiếng, Diêm Vương thoa vạch một đường bắn về phía Quan Hạo. Quan Hạo đã đề phòng, dùng thân pháp biến ảo thoái lui một trượng. Kim Tiểu Sơn đang muốn phát xuất Diêm Vương thoa thì bên tai đã nghe giọng cười lạnh. Theo bản năng, Kim Tiểu Sơn vội xoay người né ngang thì thấy một đạo hàn quang lướt đến vai. Chàng kinh hãi không ngờ thân pháp nữ nhân này lại thần tốc như vậy. Thật ra Kim Tiểu Sơn đâu biết võ công của Tần Ngọc Nhân cũng do Thủy Hành Vân một tay đào luyện nên. Tuy Tần Ngọc Nhân chưa từng sử dụng Diêm Vương thoa, nhưng bà ta hiểu rất rõ, chỉ cần cận chiến với Kim Tiểu Sơn trong phạm vi gần thì chàng không có cơ hội phát xuất Diêm Vương thoa. Đương nhiên Tần Ngọc Nhân trong lòng cũng hiểu rõ, chỉ cần đánh ngã Kim Tiểu Sơn thì lo gì Thủy Hành Vân không lộ diện, nhưng bà ta chỉ mong tốt nhất là Thủy Hành Vân không đến hoặc giả họ Thủy đã chết từ lâu rồi.

Thế thì trước mắt phải hạ cho được tiểu tử này mới mong ngày tháng về sau được thoải mái.

Diêm Vương thoa còn chưa kịp xuất thủ, lại gặp thế công thần tốc mãnh liệt và rất dữ dội của Tần Ngọc Nhân, Kim Tiểu Sơn vội vã chuyển vị trí đến một góc đại đình. Chàng biết Quan Hạo đang dăm dăm rình cơ hội lướt đến hạ thủ mình.

Hơn nữa, đó nhất định sẽ là một tuyệt chiêu. Hai thanh đoản đao sáng loáng như hai con rắn bạc đang quần quít trước mặt Kim Tiểu Sơn, lưỡi đao bén ngọt rít lên veo veo như khóc như than. Một đôi ghế đầu không lưng tựa đã chắn đường lui của Kim Tiểu Sơn. Chàng thoáng động tâm cơ, Diêm Vương thoa vẫn cầm trong tay luân chuyển chống đỡ. Đột ngột, nhanh không thể tả, từ một góc độ cực nhỏ, chàng hét to một tiếng, xoay chân móc chiếc ghế hất mạnh về phía Tần Ngọc Nhân. Cự ly giữa hai bên vốn rất gần, chiếc ghế vù một tiếng bay thẳng đến. Tần Ngọc Nhân nghiêng người nhường cho chiếc ghế bay qua. Lợi dụng tích tắc ấy, Kim Tiểu Sơn bay vọt lên, người đã ra ngoài hai trượng. Chàng vừa đáp xuống đất, miệng liền thét lớn :

- Dã Long Trảo!

Không nghe tiếng sắt thép chạm nhau, cũng không thấy Tần Ngọc Nhân truy sát nữa vì bà ta lúc này đang phải cật lực huy động song đao cố gắng ngăn đỡ thể công thần tốc của Diêm Vương thoả. Chỉ nghe một tiếng “Bụp”, Diêm Vương thoả đã đánh trúng đầu gối, Tần Ngọc Nhân đau đớn ngồi bệt xuống đất. Cơ hồ trong lòng không cam tâm, bà ta cất giọng kêu lớn :

- Thủy Hành Vân, huynh tại sao quên lời phụ thân của muội, cũng quên lời dặn dò của sư phụ năm đó? Mau ra đây, họ Thủy kia, Tần Ngọc Nhân ta nguyện ý thành tâm chết trước mặt huynh, chỉ cần huynh lộ diện. Thủy Hành Vân!

Thanh âm của muội như tiếng mèo gào đêm khuya, nhưng ngoài đại đình vẫn chẳng có một bóng người.

Vụt xoay người, Kim Tiểu Sơn đã đối diện với Quan Hạo, lạnh lùng nhìn y đang cầm mũi trường kiếm xuống đất, tay phải cầm một bao tay bằng tơ vàng mang vào tay trái. Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng, nói :

- Họ Quan kia, trời cao có mắt, ta đã hiểu rõ chân tơ kẽ tóc của mi. Mi tuyệt đối không ngờ được Kim Tiểu Sơn ta đã từng phục vụ trong phủ của mi ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng?

Quan Hạo mắng :

- Nhị gia không biết mi đang nói quỷ nói quái gì!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi không biết, nhưng nếu ta nói ra tất khiến mi kinh ngạc đến trợn mắt lú lười.

Quan Hạo hỏi :

- Tiểu tử mi đã làm gì đại ca ta?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói :

- Đừng kinh hoảng như vậy. Kỳ thực ta chỉ bảo tiêu cho đại ca mi là Thiết Toán Bàn một tượng Bồ Tát bằng vàng nặng mười cân đưa đến nhà của Tư Đồ Tráng ở Lạc Dương, việc này lẽ nào mi không biết?

Họ Quan ngẩn người, đưa mắt nhìn Tần Ngọc Nhân đang ngồi bệt trên mặt đất rồi nói :

- Điều đó có gì mà Quan nhị gia này phải ngạc nhiên?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi đương nhiên không ngạc nhiên vì đó vốn chẳng phải đồ vật của họ Quan mi. Mi ở trong Mặc Vân cốc thuận tay đã lấy đi rồi chuyển tặng cho người khác.

Quan Hạo nghiêng răng ken két nói :

- Mặc Vân cốc giờ đã là thiên hạ của Quan Hạo ta, một ngọn cỏ, một thân cây ở đây đều do ta định đoạt. Cái gì gọi là thuận tay lấy đi, quả thật ăn nói hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn tức giận chỉ tay vào mặt Quan Hạo nói :

- Đừng trơ trên mặt dày mày dạn, hai huynh đệ nhà mi là ngư đầu mã diện gì, còn cho rằng Kim Tiểu Sơn ta không biết sao? Năm xưa huynh đệ mi dẫn một đám người đến đái vàng trên Kim Sa hà, trong vòng nửa năm, toàn bộ mất tích. Họ Quan kia, mi có dám nói không phải huynh đệ mi hãm hại họ không?

- Hừ!

Quan Hạo đầu tiên ngẩn người ra, trợn mắt nói :

- Hảo tiểu tử, mi biết thật không ít chuyện!

Kim Tiểu Sơn nhếch mép cười, Diêm Vương thoả lại xoay chuyển trong tay phải chàng. Ánh tinh quang sáng bạc loang loáng vun vút như những cánh sao trời, trông đẹp tuyệt vời. Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói :

- Huynh đệ hai người bọn mi, một ở nhà khẩy bàn tính toán, một ở bên ngoài rêu rao lừa bịp. Sáng cướp tối đoạt, nhai nuốt đủ loại, nhai cả đến trên đầu đại thúc ta.

Quan Hạo cười khẩy đáp :

- Cầu tặc, mi là hạng gì? Rêu rao lừa bịp chính là bản lĩnh của lão tử, muốn sáng cướp tối đoạt cũng phải có tài năng. Có lẽ cầu tặc mi theo học được mấy chiêu Diêm Vương thoa của họ Thủy nên mới hùng hổ đến khinh khi Mặc Vân cốc này.

Dứt lời, Quan Hạo rùn người xoạc chân, lưỡi kiếm sáng như băng tuyết dưới ánh mặt trời, hàn quang lạnh người, từng luồng ánh sáng lam tua tủa như ánh mặt trời vừa nhô lên khỏi núi. Ánh sáng tỏa ra khắp nơi, so với Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn cũng chói lọi không kém gì.

Kim Tiểu Sơn không chú ý nhiều đến trường kiếm của Quan Hạo, tuy đó đúng là một thanh bảo kiếm, mà tập trung vào tay trái mang bao tay tơ vàng của y.

Ánh vàng lấp lánh chói mắt, năm ngón tay xòe ra co vào không ngớt, hiển nhiên đang ngấm vận công. Kim Tiểu Sơn không biết nó có tác dụng gì, trong lòng dẫn do suy nghĩ, cứ chăm chú nhìn vào tay trái Quan Hạo. Hai mắt Kim Tiểu Sơn khép hờ chỉ còn như hai đường chỉ, Diêm Vương thoa trong tay chợt xoay chuyển, chợt ngừng lại, chàng nghiêng người tiến đến gần Quan Hạo. Chàng biết đại đình này đủ để thi triển Diêm Vương thoa.

Đột ngột, Quan Hạo vọt lên khỏi mặt đất, trường kiếm trong tay phải liên tiếp bắn ra năm đóa hoa kiếm, mang theo tiếng gió vù vù điểm thẳng đến trước mặt Kim Tiểu Sơn. Kiếm nhanh người càng nhanh hơn, đôi mắt Kim Tiểu Sơn vụt mở to, Diêm Vương thoa vẫn chuyển động trong tay phải. Chàng đã phát động thể công. Diêm Vương thoa tuy chưa phát ra nhưng thân hình chàng đã như con thỏ nhảy khỏi hang, tức khắc chui tọt vào không gian đầy bóng hoa kiếm trùng điệp đó.

Một loạt tiếng leng keng vang lên không ngớt, Diêm Vương thoa cứ bao bọc quanh người Kim Tiểu Sơn chứ chưa thoát thủ bắn vào Quan Hạo. Chàng chưa bắn Diêm Vương thoa vì có ý dựa vào nó thám thính tác dụng của chiếc bao tay vàng trên tay trái Quan Hạo. Tuy nhiên, hắn vẫn một mực giấu cánh tay vào một bên thân mình, khiến Kim Tiểu Sơn không thể đoán ra. Chớp mắt đã qua ba mươi chiêu, Kim Tiểu Sơn đột ngột nhảy vọt ra sau hai trượng, cách Quan Hạo một cái bàn. chàng buông Diêm Vương thoa, miệng hét lớn :

- Dã Long Trảo!

Diêm Vương thoa sáng ngời bèn ngọt thần tốc lao vào Quan Hạo đang đuổi theo sau.

Quan Hạo thấy Kim Tiểu Sơn không bại mà lui, biết chàng muốn ném Diêm Vương thoa ra. Thường ngày, hắn nghe Tần Ngọc Nhân nói Diêm Vương thoa của đại sư huynh ả rất bá đạo, người trong võ lâm đều nể sợ nó vì Diêm Vương thoa hễ phát động là có thể đánh trúng bất cứ phương vị nào trên vòng tròn, hơn nữa lại nhanh như chớp, khó thể đề phòng. Quan Hạo lo sợ ngày phải đối mặt với Thủy Hành Vân sớm muộn sẽ đến nên mới nghĩ cách làm ra chiếc găng tay bằng tơ vàng hồng bắt được Diêm Vương thoa của lão. Lại thêm lợi khí Trường Long kiếm thì giết Thủy Hành Vân không khó. Lúc này hắn thấy Kim Tiểu Sơn quả thật phóng Diêm Vương thoa ra mà người chàng ở phía trước, còn Diêm Vương thoa lại từ phía sau bay đến. Hắn cười lạnh, xòe tay trái ra chụp, đồng thời xuất một kiếm chém lên sợi xích bạc. Chẳng ngờ sự việc diễn ra hoàn toàn ngoài ý liệu.

Kiếm còn chưa chém đứt sợi xích bạc thì đã thấy một luồng lực đạo phản hồi bắn Trường Long kiếm bay cao hơn trượng. Tay trái vừa chụp trúng Diêm Vương thoa đã cảm thấy lòng bàn tay đau nhức, nếu không phải có đeo bao tay bằng sợi tơ vàng thì e tay trái của hắn đã trở thành tàn phế.

Sau khi Diêm Vương thoa bị Quan Hạo chụp trúng, Kim Tiểu Sơn đã vận sức vào cổ tay phải giật lại được, Diêm Vương thoa nhả bóng lại bay lượn giữa không trung. Lúc này chàng mới biết tác dụng của bao tay vàng mang trên tay trái của Quan Hạo. Bất giác cười lạnh, Kim Tiểu Sơn nói :

- Họ Quan kia, thì ra bao tay vàng trên tay mi còn có tác dụng đó. Thế thì hay lắm. Ta trước tiên đánh nát đôi chân mi, xem mi có còn cơ hội chạy khỏi sự tập kích của Diêm Vương thoa không.

Quan Hạo hừ lạnh nói :

- Không ngờ chưa đến bốn năm mà họ Thủy đã rèn luyện ra một tên bản lĩnh như mi. Hãy mau nói cho Quan nhị gia biết họ Thủy ở đâu.

Kim Tiểu Sơn nhếch mép nói :

- Mi có cần thiết phải biết không?

Quan Hạo nói :

- Đương nhiên cần thiết.

Hắn đưa tay chỉ vào Tần Ngọc Nhân lại nói :

- Nếu lão đến Mặc Vân cốc, lão phải đối diện với Ngọc Nhân, mọi người ba mặt một lời, đem sự việc nói cho rõ ràng. Không nên co đầu rút cổ, tự mình không dám lộ diện mà dạy dỗ một tên thể thân đến dọn dẹp đồng rác dơ bẩn của Mặc Vân cốc này.

Kim Tiểu Sơn giận dữ nói :

- Ăn nói hồ đồ. Thiên hạ ai không biết Mặc Vân cốc là cơ nghiệp của đại thúc ta, giữa đường bỗng xuất hiện đạo tặc. Bọn mi đem lại cho Mặc Vân cốc toàn khối đen chướng khí. Nếu đại thúc ta xuất hiện lúc này thì mi có mặt mũi nào nhìn đại thúc ta không?

Mục đích của Quan Hạo là muốn biết rốt cuộc thì Thủy Hành Vân có đến Mặc Vân cốc hay không, nhưng nghe một hồi lâu mà vẫn không biết được. Hắn cười lạnh một tiếng nói :

- Tiểu tử mi là hạng gì, mi đã biết được những gì?

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng, mắt tròn nói :

- Ta chỉ nói một lời, đó là giết họ Quan mi, Mặc Vân cốc không những thái bình mà cả mối thù của những người đãi vàng đã bị hai huynh đệ mi gian ác hại chết cũng được báo. Họ Quan kia, nộp mạng đi!

Lúc này Tần Ngọc Nhân đang ngồi bệt trên mặt đất, cao giọng hét lên :

- Tiểu tử mi luôn mồm gọi Thủy đại thúc, thế thì mi phải biết ta là gì của mi chứ?

Kim Tiểu Sơn sững người ngạc nhiên hỏi lại :

- Bà không phải đã là phu nhân của họ Quan sao?

Tần Ngọc Nhân giận hỏi :

- Là ai nói?

Kim Tiểu Sơn vặn lại :

- Lẽ nào không phải thế?

Tần Ngọc Nhân chỉ vào Quan Hạo đứng cạnh bên nói :

- Mi nghe ai nói ta gả cho hắn chứ?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đáp :

- Tuy không bái đường thành thân, nhưng đã lên cùng giường, lẽ nào mi còn phủ nhận?

Tần Ngọc Nhân thét lên :

- Là ai đã thấy ta ngủ chung giường với hắn?

Kim Tiểu Sơn giận quá, hừ một tiếng nói :

- Người của Mặc Vân cốc ai mà không biết. Ngay cả họ Quan cũng thừa nhận hắn là Cốc chủ của Mặc Vân cốc. Sao bà còn muốn lừa gạt người khác?

Tần Ngọc Nhân nói :

- Không sai, hẳn là Mặc Vân cóc chủ, đó chỉ là sự việc sau khi Thủy Hành Vân ném bỏ thể nhi không màng đến nữa mà đi. Mặc Vân cóc phải có người chưởng quản, không thể dựa vào một nữ nhân như ta.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Cho nên mi mới tìm biểu ca giả mạo này để chủ trì Mặc Vân cóc chứ gì?

Tần Ngọc Nhân nghiêng răng ken két nói :

- Nếu Thủy Hành Vân trở lại, Mặc Vân cóc vẫn là của lão. Tiểu tử mi nói đi, lão ở đâu? Chỉ cần lão bước ra, hai bọn ta sẽ do lão xử lý. Mi mau gọi lão ra đi.

Cười hắc hắc, Kim Tiểu Sơn nghĩ thầm :

“Thì ra quanh co khúc khuỷu chính là muốn Thủy đại thúc xuất hiện. Ắ này quả thật gian xảo, đáng tiếc là ta không mắc lừa mi”.

Lòng nghĩ đến đây, Diêm Vương thoa trên tay chàng đang xoay chuyển lại ngừng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Bà muốn gặp Thủy đại thúc của ta không khó, chờ ta thu thập họ Quan rồi sẽ thay bà cầu xin với đại thúc.

Kim Tiểu Sơn nói vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, đã thừa nhận Thủy Hành Vân còn sống, hơn nữa cũng đã trở về trong Mặc Vân cóc rồi. Tần Ngọc Nhân lập tức the thé gọi :

- Thủy Hành Vân, lão mau ra đây! Tần Ngọc Nhân ta mưu hại lão mà lão vẫn không dám đến đây đối diện với ta là sao? Lão là con rùa nhỏ gan nhất trong thiên hạ! Lão ra đây, Thủy Hành Vân... Thủy Hành Vân...

Kim Tiểu Sơn tức giận bỏ qua Quan Hạo đang đứng đối diện trước bàn, muốn trước tiên giết chết Tần Ngọc Nhân, không ngờ Quan Hạo đột ngột một chân đạp lên bàn bay thẳng về phía Kim Tiểu Sơn, tiếp theo có một vật ném vào ngọn đèn lưu ly trên đại đình.

Hàng loạt tiếng xoang xoảng vang lên, phút chốc một màn tối âm u bao trùm đại đình. Kim Tiểu Sơn sớm đã nép người vào vách tường, chỉ e Quan Hạo thi triển độc kế. Bên ngoài đại đình cũng tối đen, ngay cả vầng trăng trên trời cũng khuất sau mây. Bên trong đại đình đột ngột từ sáng chuyển thành tối, người bên trong khó thể thích ứng ngay được. Trong đại đình lại có tiếng loạt xoạt vang lên, nhưng thời gian xảy ra rất ngắn.

Thủy Hành Vân đứng từ phía xa ngoài đại đình cao giọng gọi :

- Lâm tổng quản.

Lâm Đồng đang đứng đợi sau lưng lão, nghe gọi liền bước ra thì lễ nói :

- Thuộc hạ có mặt!

Thủy Hành Vân chỉ vào đại đình nói :

- Cầm đèn vào trong xem, ta tạm thời không vào. Tình hình thế thế nào mau báo cho ta biết.

Lâm Đồng đương nhiên hiểu rõ ý của Thủy Hành Vân, lập tức đốt ngọn đuốc đi vào trong.

Trong đại đình đã có ánh sáng, Kim Tiểu Sơn vọt người nhảy về phía Tần Ngọc Nhân ngã ngồi lúc trước, nhưng nơi đó chỉ còn một vũng máu, còn người đã biệt tăm tích, ngay cả Quan Hạo cũng không biết đi về phương nào.

Lâm Đồng thấy trong đại đình chỉ có một mình Kim Tiểu Sơn lập tức cao giọng kêu lên :

- Không xong rồi. Họ đã theo đường hầm chạy đi rồi!

Trong bóng đêm, Thủy Hành Vân lướt ra. Lão bước vào trong đại đình, nhìn xem tứ phía. Đồ đạc bên trong ngã nghiêng đổ vỡ một nửa. Trên mặt đất đều là mảnh vỡ của chiếc đèn lưu ly. Lâm tổng quản cầm ngọn đuốc vội đi đến trước mặt Thủy Hành Vân nói :

- Cóc chủ!

Thủy Hành Vân hỏi :

- Mặc Vân cóc mở đường ngầm từ lúc nào?

Lâm Đồng đáp :

- Mở đường ngầm từ hai năm trước, nhưng những người tham gia đều do họ Quan đưa vào cóc. Bọn thuộc hạ không được sai phái.

Thủy Hành Vân nói :

- Quả thật là mưu sâu, kế xa. Chủ ý của họ Quan muốn chiếm Mặc Vân cóc của ta mãi đến ngày nay ta mới biết.

Kim Tiểu Sơn đứng bên cạnh nói :

- Đại thúc, đời thường nói rằng: “Hòa thượng chạy được, miếu chạy không được”. Chúng ta đến Quan gia trang ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng có thể bắt được chúng. Nghe nói còn có ao Đào Hoa.

Thủy Hành Vân cười nhạt :

- Ta đoán rằng bọn này có thể chạy trở về thôn Lão Kim Khoáng. Còn ao Đào Hoa ta chưa từng nghe nói qua. Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi vài ngày, chờ cho Mặc Vân cóc hồi phục trở lại sẽ đi tìm họ Quan.

Ngay đêm đó, Thủy Hành Vân sai phái Lâm tổng quản triệu tập tất cả người trong Mặc Vân cóc đến.

Lúc này Cung Thái Ất và Trương Bưu hai người đã sớm chạy đến mừng lão Cóc chủ. Hai người không ngừng khóc nức nở.

Không ngờ tất cả đám người Quan Hạo mang đến Mặc Vân cóc đều đã thừa đêm tối bỏ đi, vì chúng đều sớm nghe Quan Hạo nói qua Thủy Hành Vân năm xưa là một ma đầu trên giang hồ giết người không chớp mắt. Bọn chúng đã chiếm sào huyệt của lão, có lý nào may mắn được tha tội. Kỳ thực, Thủy Hành Vân sau trận bạo bệnh chết đi sống lại, nhờ giữ tâm tính thoải mái mới có thể kéo dài thời gian sống. Người đã ở vào cảnh ngộ này chỉ còn cách bỏ qua tất cả. Sáng sớm hôm sau, Thủy Hành Vân triệu tập những người đắc lực trong Mặc Vân cóc đến đại đình.

Lão đầu tiên dặn dò Lâm Đồng lo cho Kim Tiểu Sơn vì Mặc Vân cóc sau này hoàn toàn trông cậy vào chàng.

* * * * *

Tuyết trắng như lông thiên nga bay bay trong bầu trời u ám. Hoa tuyết rơi ào ạt xuống đất. Tiếng tuyết rơi vang vào lòng người, mang theo âm thanh buồn bã lạnh thấu tâm can.

Bầu trời nặng nề như đè xuống, khiến người ta muốn ngộp thở, khơi dậy những nỗi niềm thê lương thống khổ. Ngay cả hơi thở khô khốc cũng biến thành một làn khói trắng lơ lửng trước mặt rồi không tan. Đúng vậy, trận tuyết lớn đầu tiên trong năm vừa mới rơi. Trời đã tối, nhưng vùng hoang dã xung quanh lại như sáng hơn nhờ phản chiếu của tuyết hay tại cảm giác trong lòng Kim Tiểu Sơn thì không ai biết. Thân mặc quần áo gấm, tấm da hổ khoác trên lưng, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo ấm màu đen có mũ dính liền che kín mái tóc. Con ngựa lông đỏ khua vó lộp cộp.

Kim Tiểu Sơn tưởng như mình đang ở trên mây. Xưa kia chàng là một người tị nạn, vì cuộc sống mà phải di cư từ Sơn Tây huyện Hồng Động đến Trung Châu.

Nay mọi sự đều hoàn toàn thay đổi, chàng đã trở thành chủ nhân của Mặc Vân cóc mà Mặc Vân cóc lại thống trị võ lâm. Kim Tiểu Sơn dưới sự dẫn dắt của Thủy Hành Vân quả đã biến thành người khác. Hiện giờ chàng người như ngọc, sắc khoáng mà cao nhã, khí thế như mãnh long, ý chí kiên cường.

Giờ chàng như con sư tử núi xông pha mưa tuyết chạy về phía xa, nơi có thôn Lão Kim Khoáng thuộc quyền quản hạt của phủ Thượng Xuyên. Kim Tiểu Sơn thúc ngựa chạy như bay trên sơn đạo, lòng tràn đầy vui vẻ. Chỉ nghĩ đến chuyện gặp được Tiền Phụng cũng đủ để cao hứng rồi.

Đối với họ Quan ở trong thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng, chỉ cần đại thúc dẫn người đến nhất thiết sẽ giải quyết xong. Không chừng ngay cả việc năm đó huynh đệ họ Quan thảm hại bọn người đãi vàng cũng có thể thanh toán sạch sẽ.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn. Dần dần ngay cả sơn đạo cũng khó thể phân biệt được. Kim Tiểu Sơn mặc cho tuyết phủ trên người đưa mắt nhìn xung quanh. Đột nhiên trước mặt không xa có một chiếc kiệu nhỏ đi tới. Hai tráng hán khiêng chiếc kiệu nhỏ đi thật nhịp nhàng, một lên một xuống, làm cho người trong kiệu cảm thấy thoải mái. Nhìn thấy chiếc kiệu đến gần, Kim Tiểu Sơn vội giật cương ngựa nép vào vách núi, nhường cho chiếc kiệu đi quan. Chàng đang muốn thúc ngựa đi nhanh, đột nhiên nghe trong kiệu có người kêu lớn :

- Dừng kiệu!

Kim Tiểu Sơn không để ý, vẫn thúc ngựa phi đi. Không ngờ màn kiệu vén lên, một lão nhân râu bạc thò đầu ra ngoài nói :

- Gọi người cưỡi ngựa trở lại.

Một đại hán khiêng kiệu cao giọng kêu :

- Ê, trở lại!

Kim Tiểu Sơn đã phi ra ngoài mười mấy trượng, nghe vậy ngoảnh đầu lại hỏi :

- Gọi ta?

Đại hán cao giọng nói :

- Tuyết rơi đầy hoang sơn, chỉ có một mình mi, đương nhiên là gọi mi.

Kim Tiểu Sơn trong lòng có chút bực bội hỏi :

- Để làm gì?

Đại hán kia lên tiếng :

- Có lời muốn hỏi mi, mau qua đây!

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng, ngay cả tuyết rơi trên mặt cũng không vuốt xuống, nói :

- Tại hạ có việc cần, không muốn mất thời gian. Các vị...

Lời chàng vừa nói ra nửa chừng, một đại hán nhanh như gió bay về phía chàng, miệng gầm lên :

- Hỏi mi mấy câu lại có thể lơ chuyển đi của mi sao?

Vừa nói, người hán đã đứng chặn ngay trước đầu con ngựa của Kim Tiểu Sơn.

Chàng ngạc nhiên thầm nghĩ :

“Thân pháp này có chút giống với thứ mà Thủy đại thúc lúc bắt đầu dạy võ đã bắt mình khổ luyện. Tại sao người này cũng biết?”

Nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Cước bộ của lão huynh quả thật rất nhanh.

Đại hán đó vẫn điềm nhiên nói :

- Cho nên huynh đệ tốt nhất hãy đi đến trước kiệu một chuyến.

Kim Tiểu Sơn lạnh mặt hỏi :

- Mi mời ta đi hay là ép ta đi?

Đại hán trợn đôi mắt hổ, lỗ mũi hinh to nói :

- Tùy mi nghĩ thế nào cũng được. Dù gì mi vẫn phải theo ta đến trước kiệu.

Chậm rãi nhảy xuống ngựa, Kim Tiểu Sơn nói :

- Nếu ta không nói rõ, người có thể tự mình không biết rõ ràng. Con người ta bản tính ương ngạnh, gặp việc thích dụ ngọt, không thích thô lỗ. Mi ngông cuồng lớn tiếng như vậy tất nhiên là ý lại vào đôi chân

to chắc, nhưng lại gặp phải ta là kẻ không yếu bóng vía. Hiện giờ ta đứng nơi đây, nếu lão gia của bọn mi muốn hỏi gì thì mời lão đi lại, hoặc hai người bọn mi khiêng lão tới. Thế nào?

- Hắc...

Tiếng cười vang lên giữa bầu trời đầy tuyết lạnh hết như tiếng quạ kêu. Đại hán vén tay áo lên, để lộ hai cánh tay to lớn, đầy lông đen nói :

- Mi không đi, lão tử kéo mi đi, xem xương cốt mi cứng hay là tài nghệ của Bát Cước Lý ta cao.

Vù một tiếng, tay phải đại hán chụp đến Kim Tiểu Sơn, thủ pháp nhanh cực kỳ khiến chàng hơi giật mình. Chàng vội xoạc chân nghiêng vai về phía trước, vai phải chàng cơ hồ chạm phải đầu ngón tay của Bát Cước Lý. Hừ lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn xoay người rút chân về, hữu chưởng vỗ thẳng vào cánh tay Bát Cước Lý. Hấn ủa lên một tiếng, vội thu tay lại, song chưởng đập vào nhau, nghiêng người bước lên. Cách xuất thủ và bộ pháp của đại hán gần giống như của Kim Tiểu Sơn. Đại hán đứng bên kiệu kêu lớn :

- Bát Cước Lý, mi làm sao vậy? Ngay cả một tiểu tử thôi mi thu thập cũng không xong. Có phải vì đi năm trăm dặm đường núi đã mệt rồi? Không hề gì, mi trở lại kiệu xem Bát Cước Vương thu thập hấn.

Kim Tiểu Sơn nghe rõ ràng từng chữ. Chàng cảm thấy rất kỳ quái, hai người này một là Bát Cước Lý, một là Bát Cước Vương, tướng mạo đều cao lớn vạm vỡ, võ công lại cao cường. Không biết họ từ đâu đến đây. Thật là lạ lùng!

Bát Cước Vương đứng phía xa vừa nói dứt lời thì bên này Bát Cước Lý đã rời Kim Tiểu Sơn, sải bước quay lại trước kiệu, cao giọng nói với Bát Cước Vương :

- Tiểu tử này ta không có bản lĩnh bắt được hấn, nay nhường lại cho mi đó.

Xoa đôi tay lên khuôn mặt to bự, Bát Cước Vương thông thả đi đến trước mặt Kim Tiểu Sơn. Hấn trước hết nhìn chàng một hồi, rồi cất giọng ồm ồm nói :

- Trong thiên hạ có nhiều người rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, mà tiểu tử ngươi chính là hạng người đó.

Kim Tiểu Sơn không giận, trái lại mỉm cười nói :

- Trong thiên hạ có nhiều kẻ ép người uống rượu, bất kể người đó có thân quen hay không đều cổ ép, mà bọn mi chính là nhân vật loại đó.

Bát Cước Vương nhún vai nói :

- Ha ha... Hay lắm! Cách thức không đổi, ý nghĩa đổi, một miếng trả một miếng.

Hấn vừa nói xong, đột nhiên khom người vọt đến, song quyền nối nhau liên tục phóng ra, quyền phong vù vù mạnh hơn gió thổi, giống như hai quả đại chùy bổ vào đầu Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn bắt đầu thì triển thân pháp. Chàng giống như con vù không ngừng quay xung quanh đại hán, đôi tay cũng liên tục đẩy ra đỡ quyền. Những vết chân chàng để lại trên mặt đất không ngoài bốn năm mươi dấu.

Một vòng, rồi hai vòng, bước chân đi vẫn trên dấu cũ. Thì ra bộ pháp Kim Tiểu Sơn đang dùng chính là bộ pháp mà Thủy Hành Vân đã dạy lúc đầu. Chín mươi chín thế trúc khiến đôi chân chàng di chuyển vô cùng mực thước. Đó là bộ pháp nhập môn khi luyện Diêm Vương thoa.

Lúc này chàng lấy bộ pháp đó đối phó với Bát Cước Vương, không ngờ tên đại hán này cơ hồ cũng hiểu bộ pháp này. Chớp mắt, đôi bên đánh đỡ hơn hai mươi chiêu, Bát Cước Vương chợt nhảy ra khỏi vòng đấu, đưa tay chỉ Kim Tiểu Sơn nói với tên đứng bên chiếc kiệu phía xa :

- Bát Cước Lý, mau mời thái gia, tiểu tử này ranh ma lắm.

Đột nhiên nghe thanh âm lão già trong kiệu vang lên :

- Khiêng kiệu đi qua!

Bát Cước Lý đứng bên kiệu vừa nghe lệnh, lập tức vươn tay kẹp hai tay kiệu dưới sườn bước đi. Chiếc kiệu thẳng băng rời khỏi mặt đất nhanh nhẹn tiến tới, phút chốc đã đến trước mặt Kim Tiểu Sơn và Bát Cước

Vương. Màn kiệu không vén lên vì ở trong kiệu nhìn thấy bên ngoài rất rõ, bởi thế Kim Tiểu Sơn không biết người bên trong là ai. Nhưng chàng đối với sức mạnh cánh tay của Bát Cước Lý lại rất khâm phục. Người trong kiệu đột nhiên cất giọng hỏi :

- Tiểu tử, mi nhất định là người trong Mặc Vân cốc đến đây.

Kim Tiểu Sơn cười cười hỏi :

- Lão tại sao lại khẳng định như vậy?

Người trong kiệu cười nhạt một tiếng nói :

- Rất đơn giản. Con đường này chỉ thông vào Mặc Vân cốc, mà mi lại từ phía đó đi ra đây.

Kim Tiểu Sơn lại cười nói :

- Như vậy không sai, ta từ Mặc Vân cốc đến.

Trong kiệu lại hỏi :

- Đi về đâu?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Tại sao ta phải trình báo với lão?

Người trong kiệu hừ lạnh một tiếng, Bát Cước Vương và Bát Cước Lý đứng trước sau chiếc kiệu đồng thời trợn mắt nhìn Kim Tiểu Sơn, ý như muốn xuất thủ.

Bát Cước Lý nói :

- Vì lão gia ta muốn hỏi mi, cho nên tiểu tử mi không muốn nói cũng không được.

Bát Cước Vương không chờ Kim Tiểu Sơn mở miệng cũng giận hét :

- Mau trả lời câu hỏi của nhị lão gia ta, có nghe không?

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói :

- Lão là nhị lão gia của bọn mi, chứ không phải lão gia của Tiểu Sơn này. Nếu ta cũng ăn cơm của lão mà lớn lên thì lúc đó không nghe lời lão cũng không được.

Cười ha hả một trận dài, người trong kiệu lên tiếng :

- Đổi lại mười năm trước đây thì tiểu tử mi đã nằm trên vũng máu rồi.

Kim Tiểu Sơn cũng không tỏ vẻ yếu nhược đáp lại :

- Hảo hán không nên nhắc đến chiến công xưa, hôm nay đã sau mười năm rồi, lão tốt nhất ăn nói khách sáo một chút.

Gầm lên một tiếng, lão nhân râu bạc trong kiệu vỗ ghế, đưa tay giật tung bức rèm. Lúc này Kim Tiểu Sơn mới nhìn rõ, thì ra đó là một lão già ốm yếu thấp lùn, tóc bạc trắng chỉ còn lơ thơ, nhìn đáng dấp không dưới năm mươi tuổi. Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói :

- Thì ra là một vị lão gia. Vãn bối tưởng rằng là hung thần ác sát hay đao khách kiếm sĩ hung hăng nào đó.

Hừ nhạt một tiếng, lão nhân hỏi :

- Mi lãnh nhiệm vụ gì ở Mặc Vân cốc?

Kim Tiểu Sơn sững người trầm nghĩ :

“Mình ở Mặc Vân cốc lãnh nhiệm vụ gì tự mình cũng đâu có biết. Nếu muốn nói thật, đó là chức vụ dưới một người mà trên tất cả mọi người trong cốc”.

Lão nhân thấy Kim Tiểu Sơn không đáp, rút lên bảo :

- Thủy Hành Vân là gì của mi?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Lão cũng biết Thủy đại thúc của ta?

Lão nhân nheo đôi mày bạc hỏi :

- Cái gì? Thủy Hành Vân là đại thúc của mi? Mi là hạng gì, tại sao dám đèo bồng thân thích với hắn?

Kim Tiểu Sơn lạnh nhạt nói :

- Cũng không có gì. Lão tình nguyện làm đại thúc, văn bối tình nguyện làm tiểu đệ, hai bên cùng nhau đồng ý, chỉ vậy mà thôi.

Lão nhân đối với thái độ thẳng thắn, không yếu nhược của Kim Tiểu Sơn như bắt đầu có hảo cảm, lão vui vẻ hơn cười nói :

- Tiểu tử, mi nói cũng đúng. Thế ta hỏi mi, Thủy Hành Vân hiện giờ ở đâu?

Theo Thủy đại thúc mấy năm nay, Kim Tiểu Sơn đã học được không ít chuyện giang hồ. Hơn nữa chàng không thể nói thật trước khi chưa biết lai lịch đối phương. Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Lão gia, lão là ai?

Không ngờ lão nhân trong kiệu sảng khoái đáp :

- Tàn Trường Thái ở Vô Quan dưới chân Phong Diệp Lĩnh chính là lão phu.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe đứng sững người ra, lòng cân nhắc đắn đo :

“Lão nhân này nhất định có liên quan đến Tàn phu nhân đã mất tích đêm đó, không chừng là thân thuộc của mẹ ta”.

Thoáng nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn nói :

- Văn bối không biết lão gia, cũng chưa từng nghe qua.

Không ngờ Bát Cước Vương đã vọt người đến trước mặt Kim Tiểu Sơn, xòe bàn tay to lớn thần tốc tát vào mặt chàng. Kim Tiểu Sơn giận dữ thoái lui ra sau, đột ngột vùng tay hất ra bức lui Bát Cước Vương. Đã nghe lão nhân thét :

- Dừng tay!

Bát Cước Vương lập tức lui qua một bên kiệu, đưa tay chỉ Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu tử, mi chờ đấy. Chỉ cần mi là người trong Mặc Vân cốc, sớm tối gì Bát Cước Vương ta cũng tìm đến mi thanh toán.

Bát Cước Lý cũng phụ họa theo :

- Còn ta nữa, mi hãy chuẩn bị quan tài đi, tiểu tử!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Các vị muốn đến Mặc Vân cốc có việc gì? Nếu ta đoán không lầm, có phải đi thăm viếng họ hàng?

Lão nhân cười ha hả nói :

- Cái gì đi thăm viếng họ hàng. Lần này lão phu đi thăm đệ tử nữ của ta, chính là phu nhân của Mặc Vân cốc chủ bọn mi.

Kim Tiểu Sơn trong lòng cười thầm nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ thản nhiên vì chàng muốn làm tổn thương lão già trước mặt. Nghĩ đến đây, Kim Tiểu Sơn lập tức khom người, uốn lưng bước đến gần kiệu ôm quyền thi lễ không ngừng nói :

- Thì ra là lão gia đại giá đến. Sao không nói sớm. Quả thực tiểu tử đáng chết ngàn lần.

Bát Cước Lý và Bát Cước Vương đứng bên cạnh cười ha hả nói :

- Tổ bà nó, trước ương ngạch, sau cung kính, lúc này sợ rồi!

Lão nhân vuốt râu cười nói :

- Tiểu tử, Thủy Hành Vân trở về cốc chưa?

Kim Tiểu Sơn không đáp hỏi lại :

- Lão gia hỏi làm gì?

Tần Trường Thái trong kiệu giận nói :

- Thủy Hành Vân là một đại lão đầu mà còn giống như đứa bé, nhìn sự việc không thông suốt. Vì việc nhỏ mà bỏ đi một mạch đến mấy năm, cơ nghiệp lớn của Mặc Vân cốc toàn do một vai diệt nữ ta gánh vác. Hắn còn ra thứ hạng gì nữa!

Nhìn thấy bộ dạng hồ đồ của Tần Trường Thái, Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Thủy đại thúc không phải là hạng không ra gì. Giờ đây Mặc Vân cốc hoàn toàn thay đổi, thay đổi đến nỗi Thủy đại thúc vừa trở về, phu nhân không từ biệt mà bỏ chạy.

Tần Trường Thái cả giận mắng :

- Câm mồm thôi của mi lại! Nữ diệt ta tại sao lại phải bỏ chạy chứ! Đúng là ăn nói hồ đồ!

Lão tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác, vì lúc này lão đến đây chính là chịu sự phó thác của người ta. Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão gia, tiểu tử lời nào cũng đều nói thật, không tin lão cứ đi hỏi lại đi.

Tần Trường Thái tức giận cao giọng nói :

- Khởi kiệu, tìm Thủy Hành Vân. Lão phu muốn hỏi hắn cho rõ, có phải hắn đã quên năm xưa đích thân nói lời gì với ta không!

Bát Cước Vương chỉ Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Nhị đại gia, hắn thì sao?

Tần Trường Thái giận nói :

- Hắn tình nguyện thì bảo hắn dẫn đường, không đồng ý thì bảo hắn cút đi, bọn ta không phải không tìm được Mặc Vân cốc.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Lão gia, tiểu tử cũng đang có việc bên mình, xin mời lão nhân gia, Thủy đại thúc đang còn ở trong cốc.

Nhìn theo Bát Cước Vương và Bát Cước Lý, hai tên đại hán khiêng chiếc kiệu nhỏ đi vào vùng tuyết trắng mênh mông, Kim Tiểu Sơn cũng kéo ngựa nhảy lên, phi về phía thôn Lão Kim Khoáng.

Hoa tuyết rơi đầy trên không, hai đại hán khiêng kiệu chỉ vừa lắc mình lập tức tuyết rơi lả tả xuống đất. Chiếc nón nhỏ che gió tuyết, chiếc áo khoác có tay dài che kín hai tay đang khiêng kiệu, miệng thở ra từng làn khói trắng, hai người bước đi thật nhanh. Bát Cước Vương đi trước nói với Bát Cước Lý đi phía sau :

- Chỉ cần vào Mặc Vân cốc, ít lắm trước tiên ta cũng phải uống mười cân rượu Hoàng hoa.

Bát Cước Lý cũng ứng tiếng đáp :

- Chúng ta đã mấy năm chưa đến đây, lúc đến cũng nên ăn một bữa thỏa thích. Mấy năm nay không gặp phu nhân trở về, hại đến nỗi nhị lão gia mưa tuyết thế này phải đích thân đến đây, lại đúng lúc phu nhân không có ở trong Mặc Vân cốc.

Chớp mắt đã đến gần Bác giác đình, Tần Trường Thái ngồi trong kiệu dặn dò :

- Nên xem trọng người trong Mặc Vân cốc. Sắp đến Mặc Trúc lâm rồi phải không?

Bát Cước Vương cười đáp :

- Trên Bát Giác đình phủ một lớp tuyết dày, gió tây bắc lại giạt ùng ùng khiến nó lắc lư muốn ngã.

Bát Cước Lý nghe vậy cười nói :

- Nhị đại gia, chúng ta có vào trong Bát Giác đình không?

Tần Trường Thái trầm giọng :

- Là một mối, muốn nghỉ hay là sợ hãi? Tại sao lại muốn vào Bát Giác đình nghỉ ngơi chứ?

Bát Cước Lý vội đáp :

- Nhị đại gia hiểu lầm ý tiểu nhân rồi, thật oan uổng cho Bát Cước Lý này.

Tần Trường Thái hừ nhạt một tiếng hỏi :

- Mi muốn nói gì?

Bát Cước Lý đáp :

- Bát Cước Lý này theo nhị đại gia đã lâu, công lao không dám nhắc đến, chỉ một chữ “trung” luôn để trong lòng. Hơn nữa Mặc Vân cốc cũng không phải mới đến một lần. Từ khi đại cô nương cải giá đến nhà họ Thủy, tiểu nhân và Bát Cước Vương thường vâng lời nhị đại gia đến đây qua lại thăm viếng. Tuy mấy năm nay hai người họ bất hòa với nhau, nhưng cuộc sống của đại cô nương rất thoải mái dễ chịu. Chúng ta là họ hàng của nữ chủ nhân, coi như thượng khách của Mặc Vân cốc, lẽ nào phải theo chữ trên Bát Giác đình? Những chữ đó chỉ dành cho người ngoài, chúng ta họ lo chiêu đãi còn không kịp ấy chứ. Hơn nữa, bọn chúng tuyệt đối không thể ngờ Ngọc Nhân cô nương đã trở về Phong Diệp Lĩnh.

Bát Cước Vương đi phía trước nhẹ nhàng uốn ngược sải bước, nghe vậy ngoảnh đầu cười nói :

- Lão Lý, mi muốn vào Bát Giác đình để làm gì? Một à?

Bát Cước Lý nói :

- Ai một người đó là con rùa rút đầu. Ta nói nhị đại gia ngồi trong kiệu một rồi nên vào nghỉ ngơi, còn ta một chút cũng không một.

Không ngờ Tần Trường Thái giận căn bệnh lắm lời của Bát Cước Lý, lão mắng :

- Câm mồm, đừng có nhiều chuyện, mau đi đi, đến Mặc Trúc lâm hãy nói.

Hai người khiêng kiệu bước càng nhanh, không đến ba dặm đã đứng trước Mặc Trúc lâm. Tần Trường Thái hỏi :

- Hai tên ngu xuẩn kia, có còn nhớ những cạm bẫy trong rừng này không?

Bát Cước Vương đi trước cười đáp :

- Nhớ nhớ, tiểu nhân làm sao quên được. Trước sau Mặc Vân cốc có hai Tổng quản, họ đều từng giải thích qua cho tiểu nhân.

Tần Trường Thái gật đầu :

- Vậy thì tốt, chúng ta vào cốc.

Trước mặt trồng một hàng mười hai cây trúc lớn. Bát Cước Vương đi vòng qua, hần vừa mới cất bước không quá bốn trượng, miệng đã đặc ý nói với Tần Trường Thái :

- Nhị đại gia, cạm bẫy lợi hại thứ nhất trong Mặc Trúc lâm này là một hầm chông bằng hàng ngàn ngọn trúc vạt nhọn. Người nào rơi xuống đó nhất định sẽ biến thành một cái rổ thủng lỗ chỗ.

Không ngờ hần vừa nói đến đó, đột nhiên hai chân bị giật mạnh, người đã treo lủng lẳng trên ngọn trúc. Ngẩng đầu nhìn trở lại, Bát Cước Vương càng thêm kinh hồn hoảng vía vì Bát Cước Lý cũng đang bị treo ngược trên ngọn trúc giống như mình, còn chiếc kiệu của nhị đại gia Tần Trường Thái đã rơi xuống hầm sâu ba bốn trượng.

Nhìn chúng treo phất phơ như lá cờ trên ngọn trúc, miệng há hốc bất động, Tần Trường Thái ngồi trong kiệu không ngừng mắng lớn :

- Hai đứa ngu xuẩn, trước tiên ta đã hỏi bọn mi, biết thì nói biết, không biết thì nói không biết, tại sao dám đem tính mạng lão phu ra làm trò đùa?

Chính lúc đó, có tiếng vó ngựa vang lên. Thoáng chốc đã thấy Mặc Vân cỡi Tổng quản Lâm Đồng dẫn bốn tên hắc y đại hán cưỡi ngựa phi đến. Nhìn Bát Cước Vương và Bát Cước Lý bị treo trên ngọn trúc, Lâm Đồng cười ha hả nói :

- Ta tưởng ai, thì ra là Nhị cước của Võ Quan Phong Diệp Lĩnh Tần gia đến.

Bát Cước Vương trên ngọn trúc cao giọng nói :

- Ê, họ Lâm kia, hai năm nay mi bị điều đến Phụng Vĩ cầu để giữ cầu, sau giờ lại phục hồi thân phận như vậy?

Lâm Đồng chưa đáp, đã nghe trong chiếc kiệu nhỏ dưới hầm có tiếng Tần Trường Thái kêu vọng lên :

- Lâm Đồng phải không? Mau kéo ta lên!

Lâm Đồng đã sớm biết. Chỉ cần nhìn thấy hai tên Bát Cước thì người người kia nhất định phải là Tần Trường Thái vì chúng chuyên hầu hạ lão. Nên biết võ công của Tần Trường Thái vốn siêu phàm, chỉ là tuổi đã trên tám mươi, mấy năm nay ít động thủ xuất chiêu. Mỗi năm lão đều đến Mặc Vân cỡi trú ngụ một thời gian. Năm đó Tần Ngọc Nhân cải giá gả cho đại sư huynh Thủy Hành Vân, phần lớn cũng do Thủy Hành Vân nghe lời Tần Trường Thái. Mãi đến những năm sau này, Tần Trường Thái đến Mặc Vân cỡi mới biết Thủy Hành Vân đã bỏ đi, lại thấy Tần Ngọc Nhân thân mật với Quan Hạo, lòng lão đã rõ nhưng không tiện nói ra, chỉ giả vờ không biết, ở lại vài ngày rồi tức tối bỏ đi. Từ đó về sau, Tần Trường Thái cách mấy năm mới đến Mặc Vân cỡi một lần, chuyến đi này là lần thứ hai đến đây. Tần Ngọc Nhân đã trở về Võ Quan mà Thủy Hành Vân lại ở trong cốc, lòng lão phiền não khó chịu. Nhớ năm xưa khi đại ca Tần Trường Canh còn sống, họ Tần ở Võ Quan Phong Diệp Lĩnh thịnh vượng thế nào, lại nhớ đến năm đó Ngọc Nhân và Thủy Hành Vân đồng môn học võ. Võ công của Ngọc Nhân đều do Thủy Hành Vân thay sư phụ truyền dạy, danh nghĩa tuy là sư huynh muội, nhưng kỳ thực là thầy trò. Cuộc nhân duyên muộn màng mà thâm này biết oán trách ai được đây.

Lâm Đồng không nói nhiều lời. Lão cho người thả hai tên Bát Cước xong rồi chỉ chiếc kiệu dưới hầm nói :

- Xin nhị vị nhân huynh tha thứ, ta không tiếp đãi được nhiều. Mau kéo lão gia lên rồi cùng nhau trở về Phong Diệp Lĩnh đi.

Lâm Đồng nói xong bỏ đi ngay. Tần Trường Thái trong kiệu hét lớn :

- Lâm Đồng, mi to gan lắm!

Lâm Đồng cười lạnh một tiếng nói :

- Tần lão gia, lão tốt nhất nên dần lửa nóng. Nếu quả thật muốn nổi nóng, sao không đi tìm diệt nữ của lão mà phát tiết, phát tiết với bọn ta thì có ích gì?

Vừa một tiếng, một bóng đen xông thẳng lên giống như đại bàng vỗ cánh đáp trên miệng hầm. Tần Trường Thái vừa ồm lại vừa lùn, không ngừng lắc mái tóc bạc đến mức không còn có thể bạc hơn được nữa, gặng hỏi :

- Lâm Đồng nói mau, trong Mặc Vân cốc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lâm Đồng ương ngạnh hỏi lại :

- Lão gia, việc này còn cần đến lão phải hỏi nữa hay sao?

Tần Trường Thái vờ như không thừa nhận mình biết việc gì, lớn tiếng mắng :

- Lâm Đồng, tốt xấu gì lão phu cũng là bậc trưởng bối trong Mặc Vân cốc, còn mi chỉ là một hạ nhân, làm Tổng quản bao nhiêu năm lễ nghĩa lẽ ra không được quên.

Lâm Đồng nói :

- Đương nhiên nhiên không dám quên. Nhưng mấy năm nay Mặc Vân cốc này dưới sự dạy dỗ hiệu quả của Tàn lão gia cơ hồ sụp đổ. Cốc chủ suýt chết, Thiếu cốc chủ bị đánh thành tàn phế, tất cả thảm kịch này đều là... Ôi, nói nữa mà làm gì!

Tàn Trường Thái giận mắng :

- Nghe khẩu khí của mi thì Ngọc Nhân, nữ đệ đệ của ta đã thành mối họa nơi đây?

Lâm Đồng lắc đầu đáp :

- Năm xưa, khi Cốc chủ tiếp đón bà ta vào trong cốc thật vinh quang đủ điều, trên ngàn nhân vật thành danh trên võ lâm đến chúc mừng. Tàn Trường Canh lão gia và sư tôn của Cốc chủ, hai người tha thiết dặn dò, chỉ hy vọng phu nhân có thể cùng Cốc chủ chung vai chấn hưng Mặc Vân cốc. Nào ngờ khi hai vị lão nhân gia nối tiếp nhau qua đời, phu nhân cũng hoàn toàn thay đổi, thay đổi đến nỗi Cốc chủ không muốn gặp bà ta nữa, thay đổi đến nỗi bọn ta đều sợ bà ta. Mấy năm trước lại có họ Quan đến đây, bà ta nói là biểu ca của mình. Ái da! Lão gia hãy nói thực đi, bà ta có biểu ca như vậy không?

Tàn Trường Thái giận mắng :

- Lâm Đồng, mi đừng nhiều lời. Hãy đưa lão phu đi gặp Thủy Hành Vân.

Lâm Đồng lạnh lùng hỏi lại :

- Vạ nhất Cốc chủ không muốn gặp thì sao?

Tàn Trường Thái giận nói :

- Nếu hấn vẫn tự nhận mình là một nhân vật võ lâm, hấn phải gặp lão phu. Không sai! Chính lão phu nhìn thấy Tàn Ngọc Nhân lớn lên, nó có gì sai lầm, tóm lại phải nói rõ với Võ Quan Phong Diệp Linh. Lẽ nào một roi đuổi nó ra khỏi cửa là xong chuyện sao?

Lâm Đồng bĩu môi nói :

- Không ai đuổi mà do bà ta xấu hổ chạy đi. Lão gia đừng quên bà ta chạy theo biểu ca của mình.

Tàn Trường Thái giận mắng :

- Mi câm mồm! Năm ngoái, khi lão nhân gia đến đây, sao bọn mi không đến hỏi ta, giờ người không có ở đây mới chất vấn? Hiên nhiên lời nói một phía không đủ để tin.

Lâm Đồng nghe vậy bắt giặc giật mình trầm nghĩ :

“Lão già này đã muốn gặp Cốc chủ, muốn chuốc lấy nhục nhã thì ta nên đưa vào để lão chịu trận một phen”.

Lòng nghĩ vậy, lập tức cười nói :

- Lão gia nói cũng có lý, thế thì theo tại hạ vào cốc.

Bát Cước Vương đi đến trước mặt Lâm Đồng, chỉ mấy cây trúc cong hỏi :

- Sao lúc trước bọn ta đến không thấy cơ quan này?

Lâm Đồng cười đáp :

- Cơ quan chôn giấu tùy lúc biến đổi không theo quy luật nhất định. Về sau có cơ hội đến đây, cứ đợi trong Bác giác đình chờ người dẫn vào.

Bát Cước Vương và Bát Cước Lý không nói gì thêm, kéo chiếc kiệu nhỏ lên chỉnh đốn lại đôi chút rồi thỉnh Tàn Trường Thái ngồi vào trong. Phía trước là năm con ngựa phi không nhanh, không chậm, phía sau là hai tên hộ Bát theo sát chân vì sợ lại bị trúng mai phục. Vòng qua Mặc Trúc lâm thì thấy trước mặt là vách núi cheo leo tuyết phủ trắng xóa, rồi tiếp đến một rừng trúc mọc dày đặc, phía sau là trang viện rộng rãi, đại đình cao vút sừng sững. Mặc Vân cốc bên trên tuy phủ tầng tầng lớp lớp tuyết dày vãn đầy vẻ hùng vĩ trang nghiêm với những hàng cột tròn to lớn, bóng loáng, đỏ au, bên trên chạm trổ rồng phụng sống động.

Ngọn đèn lưu ly treo bên dưới mái hiên ngay ban ngày vẫn tỏa ra ánh sáng. Thuận theo bậc thang có hai trăm bốn mươi bậc đá xanh đi lên. Lâm Đồng vỗ ngựa phi thẳng đến trước tòa đại đình mới xuống ngựa.

Thủy Hành Vân đang ở trong đại đình. Lão ngồi trên chiếc ghế thái sư lót da hổ, đôi chân sưởi ấm trên bồn than hồng, trong lòng cũng ôm một lò than nhỏ, chung trà nhân sâm đặt trên bàn đã uống cạn một nửa.

Lâm Đồng vội chạy vào trong đại đình thì lễ nói :

- Cốc chủ, Tần Trường Thái lão đầu đã đến.

Thủy Hành Vân hừ lạnh nói :

- Lâm tổng quản, mi tại sao lại ăn nói như vậy?

Bị mắng, Lâm Đồng giật mình vội nói :

- Họ Tần...

Thủy Hành Vân gạt đi :

- Đừng nói nhiều, mau mời vào!

Thủy Hành Vân đứng dậy bước ra cửa đã thấy chiếc kiệu nhỏ đến trước đại đình. Lão vội bước ra vén rèm kiệu, cung kính nói :

- Nhị thúc đến rồi, mau mời vào, bên ngoài tuyết lớn...

Vươn người bước ra khỏi kiệu, Tần Trường Thái chụp lấy tay Thủy Hành Vân kinh ngạc hỏi :

- Hành Vân, mấy năm nay mi ở đâu, sao lại ốm đến như vậy?

Thủy Hành Vân mỉm cười, rồi nói với Lâm Đồng :

- Mi dẫn hai tên Bát Cước đi uống rượu, nhớ chiêu đãi tử tế.

Dẫn xong, Thủy Hành Vân mời Tần Trường Thái vào đại đình. Tần Trường Thái vừa đi vừa thở dài nói :

- Kiếp này phu thê, kiếp trước oan nghiệt. Thật là có lý. Năm xưa ta dốc sức thành toàn cho hai mi, Trường Canh đại ca nói tuổi tác hai mi cách biệt quá xa, nhưng dù gì bọn mi cũng là huynh muội đồng môn. Tính nó cũng tốt. Nếu nói nó làm ra việc gì thương phong bại tục, đối với lão phu mà nói, đánh chết ta cũng không tin.

Thủy Hành Vân không nói gì, chỉ gọi người hầu hạ Tần Trường Thái. Sau một hồi tất bật, Tần Trường Thái lại hỏi :

- Năm đó mi rời khỏi Mặc Vân cốc vào một ngày mưa tuyết lớn phải không?

Thủy Hành Vân thở dài hỏi :

- Nhị thúc nghe ai nói?

Tần Trường Thái đáp :

- Mi đi không lâu, ta đến đây, Ngọc Nhân còn khóc lóc trước mặt ta, nói mi ném bỏ nó một mình ra đi rồi.

Thủy Hành Vân hừ một tiếng nói :

- Có việc muốn thỉnh giáo với nhị thúc.

Tần Trường Thái đáp :

- Có gì mi cứ hỏi!

Thủy Hành Vân hỏi :

- Ngọc Nhân quen biết họ Quan từ lúc nào?

Tần Trường Thái vỗ bàn giận dữ nói :

- Đừng nhắc đến tên họ Quan đó, hạng vô liêm sỉ như hắn, chỉ có bọn nữ nhân hồ đồ mới có thể mê muội.

Thủy Hành Vân truy vấn :

- Vân bối muốn biết nhị thúc biết được người này khi nào?

Tần Trường Thái nghiêng rằng không thừa nhận nói :

- Sau khi mi đi khỏi, ta đến Mặc Vân cốc mới biết hắn.

Thủy Hành Vân thở phào một tiếng. Nếu Tần Trường Thái biết họ Quan trước thì Tần lão đầu cũng là một trong những kẻ tham dự âm mưu. Giờ lão không thừa nhận, như vậy việc của Quan Hạo và Ngọc Nhân chỉ là hợp mưu của hai người đó.

Do vậy Thủy Hành Vân một lần nữa nhiệt tình khoản đãi Tần Trường Thái, mời lão lưu lại trong cốc. Thủy Hành Vân ôm một bầu tâm sự náo nức, nhưng vẫn không thổ lộ ra trước mặt Tần Trường Thái, lão hy vọng có một ngày Tần Ngọc Nhân tự mình nói ra. Lúc này Tần Trường Thái không thể tin bất kỳ lời nào lão nói ra.

* * * * *

Kim Tiểu Sơn rời khỏi Mặc Vân cốc trực chỉ thôn Lão Kim Khoáng. Chàng đi là vì đại thúc nhớ con tha thiết. Thủy Nhị hầy còn đang ở trong tửu điểm Tiền gia.

Ở thôn Lão Kim Khoáng trời lạnh đất khô, gió thổi buốt da. Thủy Nhị một chân bị tàn phế, sớm một ngày đón về Mặc Vân cốc cũng khiến đại thúc vui sớm một ngày. Phụ tử đoàn tụ cũng là hảo sự nên mừng. Kim Tiểu Sơn phấn khởi vỗ ngựa phi nhanh.

Trong thung lũng phía xa, có một luồng khói trắng bốc lên. Nhìn sắc trời, bầu trời mờ mịt tuyết, không biết lúc này là canh mấy nữa, nhưng bụng chàng đã thấy đói.

Đó là một căn nhà ngói nhỏ, bên trên phủ đầy tuyết trắng. Tuyết đọng dày cả trên những nhánh cây gần đó. Quanh nhà trồng mười mấy cây mai vàng đang nở rộ. Tuyết bám vào cành mai, nhụy mai, không có cánh mai rơi mà trái lại là những bông tuyết rơi rơi, càng nhìn hoa mai càng thấy thanh khiết. Kim Tiểu Sơn chưa từng qua vùng này. Trong núi sâu, có được một nơi ở thơ mộng như thế này thực không phải dễ. Trước khi chàng đi, Lâm Đồng đã dặn: “Liên tiếp vượt qua ba ngọn núi sẽ gặp đường lộ. Theo đường đó đi hai ngày về phía tây sẽ đến thôn Lão Kim Khoáng”. Giờ đây mới vượt qua hai ngọn núi đã xuất hiện chỗ này. Tại sao không thấy Lâm Đồng nhắc qua.

Có lẽ gió tây bắc bên ngoài thổi quá lớn cho nên Kim Tiểu Sơn kéo ngựa buộc ở gốc mai trước nhà mà người trong nhà vẫn không hay biết. Chàng rũ tuyết bám trên áo, chậm rãi bước lên ba bậc thềm đến thẳng cánh cửa giữa của căn nhà ba gian nhỏ nhưng kiến trúc rất tinh xảo.

Kim Tiểu Sơn đưa tay lên miệng thổi thổi cho ấm, đang định xòe tay gõ cửa thì chợt nghe từ trong nhà vọng ra tiếng khóc của nữ nhân nên vội rút tay lại.

Chàng thoáng suy nghĩ rồi nhẹ nhàng đến bên cửa sổ, nghiêng tai lắng nghe. Kim Tiểu Sơn bỗng giật mình vì chỉ trong khoảng khắc mấy bước chân mà tiếng khóc trong nhà đã chuyển thành tiếng cười. Tình huống gì mà lạ vậy? Kim Tiểu Sơn rất muốn tìm một lỗ nhỏ để nhìn xem, nhưng chàng thất vọng vì những ô cửa đều bịt bằng pha lê. Chàng chỉ có thể khẳng định là trong phòng rất ấm áp vì có một làn hơi ấm thoát ra nơi khe cửa.

Kim Tiểu Sơn nhẹ nhẹ đi ra phía sau ngôi nhà ngói nhỏ. Phía sau cũng có hai cánh cửa sổ, may mà có một mảnh pha lê vỡ, lộ ra một khe hở nhỏ. Kim Tiểu Sơn vội ghé mắt nhìn vào.

Một nữ nhân yếu điệu trắng nõn nà, trên mình chỉ mặc mỗi chiếc yếm bằng gấm hồng thêu đôi uyên ương màu xanh, có đính mấy hạt ngọc châu màu đỏ, đang ngồi trong lòng một người trẻ tuổi mắt hí miệng to, thân thể ốm o. Ấy vừa cời thất lưng vừa cọ đôi gò má trắng hồng vào miệng tên hán tử trẻ tuổi, khiến tên mắt hí này cười ha hả không ngừng.

Chiếc giường lớn màu xanh đen, phía trước có một bồn than đỏ rực rất to, bên trên còn gác một cái vĩ sắt, đặt một bình rượu lớn đang bốc hơi nghi ngút. Đối diện với bồn than là một tiểu cô nương chỉ mặc một

chiếc áo nhỏ, nước mắt giàn giụa, tay che trước ngực, bộ dạng đáng thương như con dê té thàn. Nữ tử đang ngồi trong lòng tên mất hí xem ra chỉ chừng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi. Còn tiểu cô nương đang khóc thì Kim Tiểu Sơn không cách nào nhìn rõ diện mạo của nàng vì nàng ngồi sụp trên giường, lưng quay về hướng bồn than hồng.

Tên mất hí lên tiếng nói :

- Tiểu cô nương, nàng quay mặt qua đây. Chỉ cần nàng vừa nhìn thì biết ngay người sống may mắn biết bao, khoái lạc như thế nào.

Nữ tử ngồi trong lòng cũng cười khúc khích nói :

- Con người cần gì phải sống khắc khổ như vậy. Nàng xem Miêu Thanh Thanh ta không phải đang sống khoái lạc hay sao?

Ả quàng cánh tay trắng nõn ôm lấy cổ tên mất hí, lại nói :

- Phùng Sắc, nàng ta là con chim nhỏ mới vào đời, trước tiên phải để nàng nhìn rõ bản lĩnh thực của chàng, xong rồi nàng nhất định sẽ phục tùng. Chàng thấy sao?

Gã mất hí tên Phùng Sắc cười nói :

- Ta sẽ dời dây trói trên chân nàng qua phương hướng khác. Nàng không nhìn cũng không được!

Nữ tử tên Miêu Thanh Thanh uốn éo cười nói :

- Sao không ôm nàng lên giường, ba người cùng vui đùa có phải tốt hơn không?

Lúc này nữ tử ngồi bên mép giường càng cúi đầu thấp hơn. Kim Tiểu Sơn đứng bên ngoài cửa sổ chưa từng thấy qua tình cảnh này, tim đập thình thịch.

Chàng không biết ba người trước mặt có quan hệ thế nào. Nếu họ là người một nhà, mình đột ngột xuất hiện sẽ khiến mọi người cùng ngượng ngùng, nếu...

Đứng ngay lúc đó, tên mất hí trên giường đã bước xuống. Hắn chưa dời thiếu nữ bị trói trên giường mà thuận tay cầm lấy một cái chung, nhắc bình rượu trên lò than rót đầy, ngửa cổ uống cạn. Tiếp đó lại thêm một chung đầy nữa rồi mới bước đến trước mặt nữ tử bị trói, một tay nâng cằm nàng ta lên, cười nói :

- Cô nương, bên ngoài tuyết rơi nhiều, trong phòng ấm áp lửa hồng, lẽ nào lúc này mà nàng không thấy trong lòng hừng hực ư?

Nữ tử xoay mạnh cổ nói :

- Bọn mi sẽ hối hận!

Chỉ một câu này đã khiến Kim Tiểu Sơn đứng ngoài cửa sổ ngạc nhiên. Đây là ai chứ? Kim Tiểu Sơn nhất thời không nhớ ra mình nghe qua giọng nói này ở nơi nào. Miêu Thanh Thanh ngồi trên giường hai tay ôm chiếc mền bông cười nói :

- Phùng Sắc, chàng mau đến đây!

Hán tử mất hí nghe thấy cười ha hả nói :

- Đừng vội, phải để cô nương này nhìn thấy rõ ràng, cho nàng ta biết chúng ta không lừa dối nàng.

Miêu Thanh Thanh quần mền trên giường cũng cười hi hí nói :

- Tốt nhất ôm luôn nàng ta vào trong mền này, thế mới vui.

Hán tử đặt mạnh ly rượu xuống, khom người đối phương hướng cho nữ tử đó.

Đương nhiên là hướng nhìn về chiếc giường mà hướng này lại đối diện với cửa sổ, cũng là đối mặt với Kim Tiểu Sơn đứng bên ngoài. Vừa trông thấy diện mạo cô gái, Kim Tiểu Sơn giận đến cơ hồ nổ tung cả tâm phách... Tại sao lại là nàng chứ?

Xem tiếp hồi 22 Tây Phụng cốc, dâm tặc ghẹo nguyệt trên hoa

22. Hồi 22 Tây Phụng Cốc, Dâm Tặc Gheo Nguyệt Trêu Hoa

Nàng tại sao lại có thể trong ngày tuyết lớn như vậy đến nơi hoang sơ này. Không sai, nữ tử bị trói trong phòng chính là Tiền Phụng cô nương của tửu điểm Tiền gia thôn Lão Kim Khoáng.

Quan Phùng Sắc dời Tiền Phụng xong, hắn không chờ được nữa đã vứt bỏ chiếc áo ngủ vừa rộng vừa dày duy nhất trên cơ thể. Giống như một con chó sói đói la một tiếng đã nhào lên chiếc giường lớn đó. Không, lẽ ra phải nói hai đại nam nhân nhào lên chiếc giường lớn. Vì lúc này bên ngoài Kim Tiểu Sơn cũng hét to một tiếng đồng thời nghiêng vai húc mạnh. Người chàng đã từ cửa sổ xông thẳng lên giường lớn.

Bên dưới chiếc mền, Miêu Thanh Thanh đã trần truồng đang cười khanh khách giữa chừng đột nhiên “Ai da” một tiếng, hai tay ném bỏ chiếc mền bắt giắc kinh hãi. Á bất người ngồi dậy chụp một chiếc áo khoác lên người. Kim Tiểu Sơn bay người lên chiếc giường khiến Miêu Thanh Thanh hoảng sợ đụng mạnh vào tên mất hí Quan Phùng Sắc. Lúc này, Tiền Phụng đang bị trói vừa kinh ngạc, vừa vui mừng đến bật khóc reo lên :

- Tiểu Sơn ca!

Nhìn thấy trên giường có một nam nhân nữa, Quan Phùng Sắc mở to đôi mắt hí, đôi tay run rẩy liên tiếp thoái lui đến rơi xuống giường, hắn vừa vò đầu rồi chỉ Kim Tiểu Sơn mở miệng mắng :

- Tổ bà mi, từ đâu chui ra tên âm hồn như mi, mi xông vào Diêm Vương điện cũng phải xem bằng hiệu chứ?

Kim Tiểu Sơn chống hai tay lên sườn cười lạnh nói :

- Tên mất hí kia, trước khi ta thu thập mi, ta muốn cho mi một kiến nghị, mi có muốn tiếp nhận không?

Chàng dừng một lát, lại nói :

- Đương nhiên, kiến nghị này hoàn toàn vì lo lắng cho mi nhưng tình nguyện hay không tình nguyện tiếp nhận, ta không miễn cưỡng.

Tên mất hí Quan Phùng Sắc chớp đôi mắt hí, muốn chảy nước mắt nói :

- Kiến nghị gì?

Kim Tiểu Sơn chỉ ra bên ngoài nói :

- Mi hãy nhìn xem bên ngoài tuyết rơi nhiều. Ta nghĩ mi phải gấp rút mặc quần áo vào cho dù trong phòng không lạnh cũng phải che đậy thân thể xấu xa của mi.

Lời chàng vừa nói ra lập tức, Miêu Thanh Thanh đứng bên cạnh đã ném chiếc áo khoác lớn đến tên Quan Phùng Sắc mặc áo quần lại. Mang giày vớ xong, tên mất hí đã thấy Kim Tiểu Sơn nường lúc hắn mặc áo đã cởi trói cho Tiền Phụng, lại đỡ Tiền Phụng đến một góc phòng giúp nàng mặc áo vào.

Vù một tiếng, Quan Phùng Sắc đã ngằm tuốt đao chém đến Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn bay người một chân đá bay chiếc mền chụp xuống Quan Phùng Sắc, không ngờ Miêu Thanh Thanh bên cạnh cũng hai tay cầm hai đoản đao nhảy người lên giường đánh ngay. Hai người dường như không muốn nói nhiều.

Miêu Thanh Thanh vùng đôi tay, song đao bén như móng vuốt điều hâu chém bổ xuống. Không gian trong phòng có hạn. Kim Tiểu Sơn thấy trên đầu mình ánh chớp lạnh veo veo không ngừng. Chàng đưa tay rút Diêm Vương thoa trong thắt lưng ra. Chiếc áo khoác che mưa tuyết trên người đã thấy ra. Ha tiếng keng keng vang lên, Diêm Vương thoa vẫn nằm trong bao vải màu lục đã ngăn đỡ song đao của Miêu Thanh Thanh. Một cước bên dưới tuy không đá trúng Quan Phùng Sắc nhưng cũng khiến Quan Phùng Sắc thoái lui năm bước.

Hiện giờ, trong tay Kim Tiểu Sơn lại có thêm một cái bao vải nhưng chàng vẫn không mở ra. Người chàng nhanh thoăn thoắt dưới bóng đao phong của Quan Phùng Sắc và Miêu Thanh Thanh như một con cá to vẫy vùng trong ba đào.

Đột nhiên, Quan Phùng Sắc lộn người ra sau chiếc bàn. Hắn trầm giọng gọi :

- Thanh Thanh!

Không ngờ Miêu Thanh Thanh đã sớm kêu lên :

- Chờ cái gì nữa, hai người đánh một, thời gian kéo dài nhất định bọn ta sẽ thắng. Còn không mau kết liễu tiểu tử này, đừng làm lỡ chính sự của bọn ta, hừ.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Giữa ban ngày làm những điều tệ hại cũng gọi là làm chính sự sao? Tổ bà nó, quả thật ngựa không biết mặt dài, xấu hổ không còn đáng mặt nhìn đời.

Thanh âm the thé, Quan Phùng Sắc chỉ Kim Tiểu Sơn mắng :

- Tổ bà mi, hãy báo danh tánh đi!

Kim Tiểu Sơn giận hỏi :

- Có cần thiết không, đồ súc sinh?

Lại một tiếng thét lên, Quan Phùng Sắc mắng :

- Đồ con rùa! Trong Đại Sơn này ai không biết Ngũ Nguyệt Hoa trang Quan đại gia, mắt chó mi mù rồi, mi mới dám đến đây phá hỏng hảo sự của Quan gia.

Miêu Thanh Thanh cũng sớm rít lên :

- Quan Phùng Sắc, trước đây chàng không nhiều lời, tại sao hôm nay rảnh rồi nói với tiểu tử này. Bọn ta hợp lực xé xác hấn xong rồi thì chàng lại đi nếm mùi mới lạ, giờ đây đã động vào đao kiếm, ta đã mất đi hứng khởi trong lòng rồi.

Kim Tiểu Sơn suy nghĩ tại sao lại cũng là họ Quan, chỉ không biết Ngũ Nguyệt Hoa trang Quan gia và thôn Lão Kim Khoáng Quan gia có thân thích gì hay là huynh đệ cùng nhà. Lòng nghĩ vậy, chàng cười lạnh hỏi :

- Ngũ Nguyệt Hoa trang là nơi nào?

Chàng ngoảnh đầu nhìn Tiền Phụng đang co rút ở góc phòng, ý chàng muốn nghe Tiền Phụng nói nhưng chàng thấy Tiền Phụng đã sợ đến nỗi như một con trùng đáng thương, trong lòng chàng thâm nghĩ :

- Tiểu nữ nhân đáng thương của ta, cục diện này đã khiến nàng sợ đến mất hồn vía.

Kỳ thực, Tiền Phụng không chỉ là sợ mà còn bị lạnh nữa. Tuy trong nhà có bồn lửa to đó nhưng bên ngoài tuyết rơi rất dày. Lúc này y phục của nàng bị lột sạch có lý nào nàng không bị lạnh chứ. Hơn nữa tên mất hí Quan Phùng Sắc đã uống mấy chung rượu ấm cho nên hấn không sợ bị lạnh. Hiển nhiên nàng cũng chưa từng nghe qua cái gọi là Ngũ Nguyệt Hoa trang. Đột nhiên, Miêu Thanh Thanh nói :

- Ô, bọn mi là người đi lại trong Đại Sơn, tại sao ngay cả Ngũ Nguyệt Hoa trang cũng chưa nghe qua. Thiệt mới lạ.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Mới lạ hay không mới lạ cũng không tránh khỏi ra tay cho biết bản lĩnh. Nhị vị hà tất gì tiết kiệm lời nói để chuyên tâm động thủ.

Quan Phùng Sắc giận nói :

- Mi chạy không khỏi đâu, nhưng ta muốn hỏi tiểu tử mi, có phải mi từ Mặc Vân cốc qua đây?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên rồi cười ha hả nói :

- Đừng nhắc đến cái gì là Mặc Vân cốc, trước tiên nói Ngũ Nguyệt Hoa trang là nơi nào. Đó có phải là nơi bọn Ngưu đầu Mã diện tụ tập không?

Quan Phùng Sắc chưa kịp mở miệng thì Miêu Thanh Thanh đã rít giọng nói :

- Súc sinh, mi hãy nhìn ra ngoài cửa, nơi thung lũng kia có ao Đào Hoa. Ngũ Nguyệt Hoa trang chính là ở nơi đó. Trang chủ họ Quan tên Hạo. Hạng nhỏ bé trên giang hồ như người đương nhiên là kiến thức hạn hẹp rồi nên chưa từng thấy qua.

Nhún vai cười, Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta tưởng là nhân vật võ lâm uy chấn giang hồ gì, hóa ra lại là tên ác tặc Nhân Diện Lang Quan Hạo tiếng xấu đồn xa đó.

Quan Phùng Sắc giận nói :

- Phụ thân ta ghét nhất người khác gọi là Nhân Diện Lang, tiểu tử này thật đáng chết rồi.

Miêu Thanh Thanh cũng rít giọng nói :

- Hay cho tên lớn gan, mi hôm nay đắc tội với Quan thiếu gia cũng là đắc tội với Ngũ Nguyệt Hoa trang Quan nhị đại gia. Đương nhiên ngay cả Mặc Vân cốc người cũng đắc tội rồi. Tiểu tử, mi chờ đến Địa phủ được rồi.

Nhường đôi mắt hí, Quan Phùng Sắc nói :

- Thanh Thanh, sau khi thu thập tiểu tử này, chúng ta cũng nên trở về trang đi, nửa tháng rồi ta chưa trở về.

Miêu Thanh Thanh gật đầu nói :

- Vậy còn chờ gì nữa, động thủ mau lên.

Vù một tiếng, Quan Phùng Sắc rút một chiếc khăn tơ trắng trong thắt lưng ra, cương đao mỏng trong tay phải vung vẩy, chạm rai từ chiếc bàn đi về phía Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn không biết tác dụng của chiếc khăn trong tay Quan Phùng Sắc, chàng cho rằng hấn dùng để lau cương đao. Không ngờ, Tiền Phụng phía sau chàng đã kêu lên :

- Tiểu Sơn ca, cẩn thận chiếc khăn tơ đó có độc.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lập tức phong tỏa ngay huyết đạo. Vù một tiếng, chàng rút Diêm Vương thoa ra, nhất thời trong nhà sáng rực ánh bạc chói mắt càng khiến cho Quan Phùng Sắc và Miêu Thanh Thanh vừa mừng vừa ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Miêu Thanh Thanh kêu lên :

- Hay lắm, nhị đại gia nhiều lần nhắc đến Diêm Vương thoa, nó lại xuất hiện ở đây rồi.

Quan Phùng Sắc cũng trầm giọng nói :

- Tiểu tử mi là ai? Phụ thân ta nói người dùng Diêm Vương thoa là lão già họ Thủy, tại sao lại là mi? Lão già họ Thủy đó có phải đã chết rồi không?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Họ Quan, mi muốn biết lắm sao? Đối với kẻ sắp chết như mi trên thế gian này có nhiều thay đổi cũng không đáng để nhắc đến, mi hà tất gì hỏi nhiều thêm nữa.

Nhìn Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn quay vùn vụt, Miêu Thanh Thanh đột nhiên bước đến sát Quan Phùng Sắc thấp giọng nói :

- Phùng Sắc, phải xông lên lập tức đánh trúng. Nếu không, chúng ta đều khó chạy khỏi cái chết.

Quan Phùng Sắc gật đầu. Hấn đi đến gần chỗ Kim Tiểu Sơn đang đứng, Kim Tiểu Sơn liếc tia mắt nhìn thấy hòn lửa đỏ trên mặt đất, chàng vừa cười lạnh vừa không ngừng tính toán :

“Hay lắm, chiếc khăn trong tay họ Quan chỉ e chưa có tác dụng đã bị lửa đốt rồi”.

Chàng vừa nghĩ đến đây đúng lúc gặp Quan Phùng Sắc vung đao trước mặt, khăn tơ phía sau. Hắn bay người lên hướng về phía chàng. Trong tiếng gió ào ào, đao phòg xoèn xoẹt, sức lực như phá núi từ trên đầu chém xuống.

Kim Tiểu Sơn thân hình thoát bên trái rồi lại xoay bên phải, dưới ánh đao sáng loáng đột nhiên một vầng ánh sáng như Hỏa Diệm Sơn nổ ra bắn về phía Quan Phùng Sắc đang giữa không trung nhào xuống. Thì ra, Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn còn chưa xuất thủ, chàng đã xoay người chân phải đá vào bồn lửa than đỏ rực đó. Cả một đám lửa than phủ lên người Quan Phùng Sắc, Quan Phùng Sắc kinh hãi mở miệng mắng lớn.

Hung đao loang loáng trước mặt để ngăn cản than lửa nhưng vẫn có mấy mảnh chạm mình. Khăn tay trong tay trái trong lúc tránh né đã bị đốt cháy. Hắn ném đao phải liên hồi trên người để dập tắt lửa, nhảy ngược về chỗ cũ. Quan Phùng Sắc chỉ mặt Kim Tiểu Sơn mắng :

- Cầu tặc, hôm nay nếu lão tử tha cho mi chạy thì không phải là Quan Phùng Sắc.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Mi tốt nhất là phải làm như vậy vì lòng mi biết rõ, ta tuyệt đối không thể ngay lúc này mà bỏ đi, ít nhiều cũng phải ngắt đi một mớ, đương nhiên đó là da thịt trên người của nhị vị.

Miêu Thanh Thanh đứng bên cạnh đã cười the thé nói :

- Hình như là mi rất lo lắng cho nữ tử này, chắc chắn bọn mi đã biết nhau, vừa rồi dường như ả còn gọi mi cái gì là sơn đó.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Không sai, bọn ta vốn là láng giềng nhưng câu chuyện hôm nay cho dù nàng ta không biết Kim Tiểu Sơn này, họ Kim ta cũng phải nhúng tay vào.

Miêu Thanh Thanh chuyển động đôi mắt, thân hình chậm rãi di chuyển về phía Tiền Phụng. ả đưa mắt làm hiệu. Quan Phùng Sắc hét to một tiếng, vọt người cử đao lần nữa chém xuống đỉnh đầu Kim Tiểu Sơn. Phía kia, Miêu Thanh Thanh cũng nhảy vọt người lên vung đao chém xuống Tiền Phụng đang run rẩy ở góc tường.

Đột nhiên Diêm Vương thoa trong tay vọt lên giữa không trung, hai tiếng “keng” phát ra cùng một lúc như chỉ một tiếng mà thôi.

Tay trái Quan Phùng Sắc đã bị xuyên thủng, máu tươi rơi đầy đất. Hắn đau đớn vung vẩy tay máu bắn khắp nơi, miệng kêu la thảm thiết.

Miêu Thanh Thanh đang bỏ đến Tiền Phụng. ả tuyệt đối không ngờ được Diêm Vương thoa sau khi đánh trúng Quan Phùng Sắc đã thần tốc vô cùng đâm xuyên vai ả, chỉ thiếu một tấc đã đánh trúng đầu ả rồi. Đau đớn hét to, Miêu Thanh Thanh không nghĩ nhiều, quay người nhảy qua cửa sổ mà đi. ả không thể không chạy vì Quan Phùng Sắc so với ả càng nhanh hơn, hắn đã nhảy ra ngoài cửa sổ bể.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng hét :

- Bọn mi chạy thoát sao?

Chưa dứt lời Kim Tiểu Sơn đã như bóng u hồn bay đến bên cửa sổ, Tiền Phụng á một tiếng kinh hãi khiến Kim Tiểu Sơn đã chui nửa người ra cửa sổ phải thoái lui trở lại. Kim Tiểu Sơn nhất định có thể đuổi kịp hai tên Quan Phùng Sắc và Miêu Thanh Thanh.

Năm xưa dưới chân Bắc Đẩu phong theo Thủy đại thúc học võ, lời của Thủy đại thúc, chàng không quên học cước bộ khinh công không phải là để đào tẩu mà vì người cầm Diêm Vương thoa không thể buông chân mà chạy. Đó là để đuổi theo địch nhân. Giờ chàng đang muốn đuổi theo nhưng Tiền Phụng kêu như vậy, chàng đành phải dừng lại.

Tiền Phụng ngượng ngùng nhìn Kim Tiểu Sơn đang chậm chậm bước đến gần nói :

- Tiểu Sơn ca?

Kim Tiểu Sơn cất Diêm Vương thoa rồi nhẹ giọng ầm áp an ủi hỏi :

- A Phụng, muội tại sao lại rơi vào tay họ Quan?

Tiền Phụng trề môi nói :

- Đó đều là vì huynh.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Vì ta?

Tiền Phụng lúc này mới đứng thẳng lên, bước đến trước bàn nhấc bao hành lý nhỏ lên nói :

- Huynh đi rồi, đến hơn nửa tháng không thấy trở về thôn Lão Kim Khoáng, mọi người lo lắng cho huynh và Thủy đại thúc nên muội mới lên đường tìm đến Mặc Vân cốc.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu, thở dài nói :

- Muốn tìm cũng phải bảo Tiểu Ngũ Tử đi tìm, nàng là nữ tử tại sao lại có thể đi bữa bãi trong núi hoang này, đừng nói là gặp phải thổ phỉ, chỉ sói rừng cũng có thể ăn thịt muội rồi.

Tiền Phụng nói :

- Thổ phỉ không gặp phải, trái lại gặp phải sói.

Kim Tiểu Sơn còn chưa hiểu, vội hỏi lại :

- Có phải sói rừng?

Tiền Phụng cười khỏ nói :

- Gặp phải con sói háo sắc này!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười bước ra ngoài phòng nhìn xung quanh thấy Miêu Thanh Thanh và Quan Phùng Sắc đã chạy không còn tung tích. Chàng mới trở vào phòng nói :

- Gian nhà này thật không tồi, chúng ta tạm thời ở đây nấu cơm ăn sau đó huynh đưa muội về nhà.

Tiền Phụng đã phục hồi trở lại, vội đi làm thức ăn, lại nhóm bếp lửa trong phòng, hai người ngồi bên cạnh bồn than hồng dùng cơm. Tiền Phụng chốc chốc đỏ mặt nhìn Kim Tiểu Sơn, hồi lâu nàng đặt chén rượu nhỏ trong tay xuống hỏi :

- Tiểu Sơn ca, lần này huynh muốn đi đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc muốn đưa Thủy Nhị tiểu đệ trở về Mặc Vân cốc.

Tiền Phụng vui mừng cười nói :

- Mặc Vân cốc đã không xảy ra việc rồi, thế nhị nương đó thì sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Trước mắt không có việc gì nhưng tên chính phạm âm mưu hại đại thúc lại là phụ thân của Quan Phùng Sắc vừa bỏ chạy. Nếu muội không gọi ta, ta còn định đuổi đến Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Tiền Phụng vừa nghe vội nói :

- Tìm đến Ngũ Nguyệt Hoa trang phải đi thêm nhiều người có bản lĩnh, chỉ một mình huynh đơn độc, vạn nhất nguy hiểm phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Khắp trời đất này, ai có thể là đối thủ của Diêm Vương thoa. A Phụng, nàng còn chưa thấy chỉ một cái nhấc tay của huynh chung quanh đã ngã hàng loạt người, không tin nàng chờ xem.

Tiền Phụng nói :

- Đừng nói như vậy để dọa người. Ăn mau chúng ta còn đi.

Kim Tiểu Sơn uống chung rượu Lão Hoàng rồi cười nói :

- Cũng xui xẻo cho tên tiểu tử họ Quan, hắn mang nữ nhân đến đây hưởng thụ không ngờ lại gặp ta.

Ngừng một lúc, chàng lại nói :

- Muội kẻ xem, tại sao bị chúng bắt trói, đã bao lâu rồi?

Tiền Phụng muốn khóc nói :

- Đêm qua muội đi một mạch một ngày đường, lại thăm hỏi người ta phương hướng của Mặc Vân cốc nhưng không gặp qua một người. Muội biết vùng này thuộc về núi cao hoang vắng hơn nữa tuyết lớn rơi mù mịt, muội đang lo lắng, đột nhiên phát hiện ra căn nhà nhỏ này, muội rất vui mừng, nào ngờ...

Tiền Phụng rơi nước mắt, những người bị sỉ nhục đều như vậy cả vì nàng thổ lộ hết nỗi nhục nhã trong lòng cho người yêu mến nghe rồi, tiếp theo là một trận khóc ròng.

* * * * *

Nơi đây không có ngựa, Tiền Phụng đành ngồi trên con ngựa của Kim Tiểu Sơn nhưng nàng cứ mãi kêu sợ vì Tiền Phụng vốn trước nay chưa từng cưỡi ngựa, ngay cả con lừa nhỏ, nàng cũng chưa từng cưỡi qua.

- Tiểu Sơn ca, huynh cũng lên yên đi.

Kim Tiểu Sơn ngẩng đầu nhìn nàng cười nói :

- Cước bộ của huynh nhanh, muội ngồi một mình dễ chịu hơn.

Tiền Phụng nói :

- Muội sợ lắm.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Muội một mình tìm đến Mặc Vân cốc còn dám đi, lúc này muội còn gì đáng để sợ.

Tiền Phụng đắc ý nói :

- Muội trước nay chưa từng cưỡi ngựa, sợ té ngã.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy cười nói :

- Nhưng huynh không thể cưỡi ngựa để muội đi bộ.

Tiền Phụng che miệng cười sảng khoái nói :

- Huynh ôm muội cưỡi ngựa đi.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Vạ nhất gặp phải phụ thân muội ta phải làm sao?

Tiền Phụng hỏi lại :

- Gặp phải phụ thân muội? Thiên hạ có việc trùng hợp vậy sao?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tại sao không thể, không phải huynh trùng hợp gặp được muội đây sao?

Tiền Phụng dần dần đã có hơi lo lắng mới nghiêng người nói :

- Huynh sợ gặp phải phụ thân muội thì muội cũng không cười, chúng ta cùng nhau đi bộ.

Không chờ Tiền Phụng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, Kim Tiểu Sơn đã phóng mình lên. Người đã ngồi vững trên lưng ngựa. Tay trái chàng ôm lấy Tiền Phụng mỉm cười bên tai nàng :

- Muội không thể từ trên lưng ngựa té ngã xuống đâu.

Tiền Phụng dựa người ra sau như dựa vào chiếc ghế êm ái. Nàng dần dần nhắm mắt lẩm bẩm nói :

- Đêm qua muội đã đi suốt đêm, lúc này đang muốn nghỉ ngơi một chút. Tiểu Sơn ca, huynh chịu đựng cho muội dựa một lúc nha.

Chậm rãi giật dây cương, con ngựa đỏ dường như hiểu được ý người, cứ bước đi về vùng đất bằng phẳng, Kim Tiểu Sơn cười nói :

- A Phụng cứ ngủ đi, Tiểu Sơn ca đưa muội về nhà.

Tiền Phụng ngủ rồi nhưng vẫn mơ màng nói :

- Tiểu Sơn ca, các vị sau khi về đến Mặc Vân cốc có còn đến thôn Lão Kim Khoáng thăm A Phụng không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đương nhiên sẽ thăm muội.

Tiền Phụng lại hỏi :

- Thủy đại thúc không cưới vợ cho huynh sao?

- Cưới vợ gì, huynh có rồi.

Tiền Phụng đột nhiên ngửa mặt nhìn Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Tiểu Sơn ca nói gì vậy?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Huynh nói huynh đã có thê nhi rồi.

Tiền Phụng thất kinh hỏi lại :

- Huynh đã có vợ? Nàng so với muội thì sao? Ôi nhất định đẹp hơn muội rồi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Huynh có nội nhân rồi, cũng có hài tử, những điều này không phải muội đã biết từ lâu rồi sao?

Tiền Phụng vừa nghe lập tức chuyển buồn thành vui nói :

- Huynh tệ lắm, huynh lừa muội.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Từ khi giết Tọa Sơn Hồ Trương Diệu ta còn chưa đến trước mộ Tiểu Tiểu cùng đứa con nhỏ đáng thương của ta.

Tiền Phụng thở dài nói :

- Muội không tốt, nhắc đến chuyện buồn ngày xưa của huynh.

Kim Tiểu Sơn cũng thở dài nói :

- Chớp mắt lại một năm nữa, thời gian không thể làm phai nhạt sự tình, bất luận là sự tình gì.

Tiền Phụng lập tức an ủi :

- Con người cần phải sống dù sống trong thống khổ. Tại sao không ném bỏ đi những sầu não âu lo mà tiếp nhận cuộc sống mới. Điều này không hại đến người đã mất, lại có ích với người đang sống, Tiểu Sơn ca nghĩ sao?

Vừa nói, thân mình Tiền Phụng ép sát vào trong lòng Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn vẫn thở dài hỏi lại :

- A Phụng, không phải huynh đang thử tiếp nhận cuộc sống mới đây sao?

Thế là hai người ôm càng chặt hơn. Chiếc áo khoác lớn của Kim Tiểu Sơn vốn là của Thủy Hành Vân cho chàng lúc này thật có ích, chỉ một tấm áo che được cho hai người.

Tuyết bên ngoài đang rơi, rơi vào hai người lập tức bị rơi xuống đất vì chiếc áo không ngừng rung động.
Con ngựa đổ đi càng nhanh, càng khỏe.

* * * * *

Tuyết mù mịt đầy trời khiến sơn đạo trong núi hoang càng khó đi, không lâu trời đã tối, Tiền Phụng nói :

- Gần đây có một tòa miếu Sơn thần, tối đến có thể nghỉ một đêm nơi đó.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Muội cũng trú qua đêm nơi đó sao?

Tiền Phụng lắc đầu nói :

- Không có, muội chỉ đi ngang qua và qua khỏi miếu Sơn thần trong hai mươi mấy dặm có một thôn nhỏ, đêm thứ nhất muội trú ở thôn đó.

Hai người đang nói thì thấy một Sơn miếu nằm dưới gốc bốn cây tùng già.

Kim Tiểu Sơn thấy miếu Sơn thần này cũng giống miếu Sơn thần mình đã trú qua trước kia. Phía trước không có tường cũng không có cửa miếu. Con ngựa đổ cột dưới gốc cây. Chàng lấy hành lý, chần nệm trên lưng ngựa xuống. Kim Tiểu Sơn không quên lấy đậu vàng trong bao vải ra cho ngựa ăn. Sau đó tìm những cành khô chung quanh chất đống trong miếu Sơn thần. Phút chốc, lửa đã bùng lên. Vui mừng nhất là Tiền Phụng, nàng vội lấy lương khô mà Kim Tiểu Sơn mang theo hâm nóng lại hai người chia cùng ăn. Nàng cứ nép bên mình Kim Tiểu Sơn khiến chàng thân thể nóng bừng, tim đập thành thịch.

Tiền Phụng chưa ăn được bao nhiêu, đột nhiên ngẩng mặt nhìn Kim Tiểu Sơn.

Nàng thấy đôi mắt to có chút mệt mỏi, cái mũi cao một giọt nước mũi đang bám ở đó, hàm râu đen thô, ngắn biểu lộ ra sức lực dồi dào. Tiền Phụng bất giác đưa tay áo chùi giọt nước mũi của Kim Tiểu Sơn cười hỏi :

- Kim Tiểu Sơn, huynh bị lạnh rồi.

Kim Tiểu Sơn cúi đầu cười đáp :

- Huynh không cảm thấy lạnh, trái lại...

Tiền Phụng mở to đôi mắt đẹp thúc giục :

- Huynh nói đi.

Kim Tiểu Sơn hồi lâu mới chậm chạp đáp :

- A Phụng, từ khi chúng ta đến Quan gia trang phía Bắc thôn Lão Kim Khoáng, huynh đã biết lòng của muội nhưng lúc đó Kim Tiểu Sơn là một kẻ lưu lạc cho dù huynh có biết rõ cũng không dám đáp lại.

Tiền Phụng mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt chòm râu của Kim Tiểu Sơn, và nói :

- Hiện nay, thù của huynh đã báo. Mặc Vân cốc cũng đã đoạt về cho Thủy đại thúc, thế thì việc chúng ta...

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Đại thù của huynh đã báo rồi nhưng việc của Mặc Vân cốc vừa mới bắt đầu, dự tính có mấy trận đại chiến.

Tiền Phụng kinh ngạc hỏi lại :

- Thật sao? Đánh với ai?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt một tiếng nói :

- Có lẽ là tên họ Quan.

Kim Tiểu Sơn không kể tường tận với Tiền Phụng vì chàng sợ Tiền Phụng lo âu việc của chàng.

Hai người ngồi cạnh đồng lửa hồi lâu, Tiền Phụng lại hỏi :

- Muội có thể theo Tiểu Sơn ca cùng vào Mặc Vân cốc không?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Chờ Mặc Vân cốc thiên hạ thái bình rồi mới được.

Tiền Phụng lại nói :

- Lúc đó huynh có thể quên luôn Tiền Phụng của thôn Lão Kim Khoáng.

Kim Tiểu Sơn xiết chặt Tiền Phụng nói :

- Làm sao có thể, đến lúc đó huynh nhất định sẽ một mình một ngựa bay đến thôn Lão Kim Khoáng. Nếu phụ thân muội phản đối không chừng huynh sẽ dùng sức mạnh. Ha ha ha...

Kim Tiểu Sơn chỉ mới cười nửa chừng thì đã nín bật vì Tiền Phụng đã ngược gương mặt xinh đẹp lên, môi miệng nàng toàn bộ gắn chặt vào đôi môi của Kim Tiểu Sơn khiến chàng ư ử mấy tiếng rồi cũng thuận theo tự nhiên mà nghiêng chặt đôi môi nàng.

* * * * *

Thời gian trôi qua là một định luật biến những cảm giác của con người trái lại không hẳn giống nhau. Hiện giờ, Tiền Phụng chỉ cảm thấy mới vừa chớp mắt trời đã sáng rồi. Kim Tiểu Sơn nhìn ra bên ngoài thấp giọng gọi Tiền Phụng đang dựa vào lòng mình :

- A Phụng dậy đi, chúng ta phải sớm lên đường.

Tiền Phụng không ngẩng đầu lên chỉ thoáng chuyển động thân mình nhẹ giọng nói :

- Bên ngoài trời chưa sáng hẳn, là tuyết phản ánh thôi, ngủ thêm một giấc đi.

Kim Tiểu Sơn nhìn lại bên ngoài rồi thấp giọng gọi :

- Tuyết cơ hồ muốn đứng rồi, mau lên đường sớm đi.

Tiền Phụng vươn vai trong chiếc áo khoác rộng rồi nàng ôm chặt cổ Kim Tiểu Sơn và nói :

- Tiểu Sơn ca, kiếp này muội theo huynh.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả hỏi lại :

- Thần nhị lang ngồi trên bàn thờ, lời này của muội không phải gạt huynh chứ?

Tiền Phụng cọ gò má vào đôi môi Kim Tiểu Sơn nói :

- Ngày nay huynh và muội hiểu rõ lòng nhau, trước mặt Sơn thần coi như là sơn minh hải thệ. Tiểu Sơn ca!

* * * * *

Cuối cùng trời đã sáng, Kim Tiểu Sơn vội sắp xếp đồ, cột chặt đồ đạc bên hông ngựa rồi đỡ Tiền Phụng lên lưng ngựa, tự mình cũng nhảy lên, ra roi phi về thôn Lão Kim Khoáng.

Bầu trời sắp ảm áp, trận tuyết lớn thứ nhất năm nay cuối cùng qua rồi. Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng, hai người cưỡi ngựa không quá mười mấy dặm đường, bầu trời đã không rơi tuyết nữa và gió tây bắc lạnh lẽo cũng giảm nhiều.

Trên lưng ngựa, Tiền Phụng có vẻ hạnh phúc, mặt nàng mỉm cười chốc chốc lại đối tư thế ôm chặt chiếc lưng của Kim Tiểu Sơn.

Do ngựa phi nhanh, chẳng lâu họ đã nhìn thấy dãy nhà thấp bé của thôn Lão Kim Khoáng phía xa xa. Tiền Phụng bắt giác vui mừng gọi :

- Phụ thân thấy huynh đưa muội trở về không biết vui mừng đến bao nhiêu.

Một câu nói của Tiền Phụng thức tỉnh Kim Tiểu Sơn, bắt giác khiến chàng ngẩn người rồi vội nhảy xuống lưng ngựa bước đi phía trước dắt dây cương. Kim Tiểu Sơn lòng thầm nghĩ :

“Lúc này chàng chưa cùng Tiền Phụng có bất kỳ hôn ước nào, nếu vẫn ngồi trên lưng ôm Tiền Phụng đưa vào thôn Lão Kim Khoáng, chàng thì không có gì nhưng Tiền Phụng sẽ bị dị nghị. Danh tiết của thiếu nữ là việc lớn không nên gây ra những lời đàm tiếu, không chừng Tiền chưởng quầy có thể chỉ mặt chàng mắng cho một trận”.

Tiền Phụng thấy Kim Tiểu Sơn đi bên chân ngựa biết là lo cho mình, cười dịu giọng gọi :

- Tiểu Sơn ca!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu cười nói :

- A Phụng, muội đừng lo nghĩ, giờ đây lòng muội huynh đã hiểu, muội an tâm, chỉ cần việc của Mặc Văn cốc lo xong, huynh sẽ thỉnh đại thúc cầu hôn với phụ thân muội.

Tiền Phụng gật đầu nói :

- Tiểu Sơn ca, phụ thân muội nhất định sẽ đồng ý.

Trong đất tuyết đột nhiên bay qua một đám quạ đen kêu oàng oạc, bay qua đầu hai người thẳng về phía thôn Lão Kim Khoáng.

Thoáng chốc đã thấy đầu thôn Lão Kim Khoáng, một lão nhân chống gậy trúc đi vào thôn. Nghe được tiếng chân sau lưng, lão ngoảnh đầu thấy Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng bất giác dừng chân gật đầu lẩm bẩm :

- Có lẽ người của thôn Lão Kim Khoáng lại được cứu rồi.

Kim Tiểu Sơn giật mình, chàng nghe rất rõ, lòng nghĩ :

“Lẽ nào trong thôn lại có thổ sao? Hai ngàn lượng bạc mua lương thực thì năm nay thôn Lão Kim Khoáng phải là năm thái bình chứ?”.

Kéo ngựa vội vã đến bên ngoài cửa Tiền gia, Tiểu Ngũ Tử đã từ trong điểm nhảy ra, thấy hai người, quên cả kéo ngựa, người đã chạy vào trong điểm gọi :

- Về rồi, về rồi chưởng quầy.

Tiền chưởng quầy như đang rầu rĩ nghe vậy giận nói :

- Ai về mi phải nói rõ ràng.

Tiểu Ngũ Tử chỉ ngoài cửa nói :

- Tiểu thư về rồi, còn có...

Tiền chưởng quầy vui mừng, chạy ra ngoài cửa. Đúng lúc gặp con gái đi vào trong, bất giác trách móc nói :

- Con ơi, cuối cùng con đến những nơi nào mà không nói với phụ thân một tiếng, hay là con...

Tiền chưởng quầy sững người lại vì lúc này lại phát hiện thêm Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn cũng đang nhắc bao hành lý đi vào trong điểm.

- Huynh đệ, sao có thể về cùng với A Phụng vậy...

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Gặp ở trong núi, thuận tiện tiểu tử đưa A Phụng trở về.

Tiền chưởng quầy lại hỏi :

- Hai người gặp nhau lúc nào?

Kim Tiểu Sơn vội đáp :

- Gặp hôm qua, lúc đó...

Kim Tiểu Sơn còn chưa đáp tiếp vì hoàn cảnh do Quan Phùng Sắc gây ra lúc này không thể nói ra cửa miệng. Ngoảnh đầu nhìn Tiền Phụng, không biết là đã chạy vào nhà trong lúc nào.

Tiểu Ngũ Tử cột ngựa xong đã vào cười nói với Kim Tiểu Sơn :

- Đói rồi, để tiểu tử bảo nhà bếp làm thức ăn.

Kim Tiểu Sơn cười cười, kéo một chiếc ghế dài ngồi xuống nói :

- Tiền chương quỳ, chuyến này tiểu tử về đây để đưa Thủy Nhị huynh đệ trở lại Mặc Vân cốc.

Tiền chương quỳ gật đầu nói :

- Huynh đệ trở về là lão biết là vì đưa Thủy Nhị huynh đệ đi nhưng huynh đệ có thể nói cho lão biết tình hình ở Mặc Vân cốc thế nào rồi? Thủy lão ca đã sắp xếp xong chưa?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Toàn là do tiểu tử bất tài. Đêm đó làm không trọn vẹn việc của đại thúc, xem ra không tranh khỏi một trận tử chiến.

Tiền chương quỳ hỏi :

- Có phải ác đồ hãm hại Thủy lão ca chạy rồi?

Gật đầu, Kim Tiểu Sơn đáp :

- Không sai, chúng đã chạy thoát.

Thở dài một tiếng, Tiền chương quỳ nói :

- Đã như vậy thì Kim huynh đệ nên sớm đưa Thủy Nhị trở về Mặc Vân cốc, Thủy đại ca cần huynh đệ giúp lão.

Kim Tiểu Sơn cơ hồ nghe ra trong lời nói của Tiền chương quỳ hàm chứa nhiều u uất nhưng chàng không nghĩ nhiều.

Lúc này, Thủy Nhị đã chống gậy bước ra gọi :

- Tiểu Sơn ca đến đón đệ chăng?

Kim Tiểu Sơn vội đứng dậy nghinh đón, hai tay chàng đỡ Thủy Nhị nói :

- Tiểu đệ, hôm nay nghỉ ngơi một đêm, sớm ngày mai chúng ta lên đường trở lại Mặc Vân cốc. Đệ đã lâu chưa trở về.

Thủy Nhị vội hỏi :

- Nhị nương thì sao?

- Bị thương bỏ chạy rồi.

Thủy Nhị tinh thần phấn chấn hỏi :

- Phụ thân đệ đã thương mụ ta phải không?

Lắc đầu, Kim Tiểu Sơn nói :

- Không, là huynh!

Thủy Nhị thở dài nói :

- Như vậy, phụ thân đệ vẫn còn sợ bà ta mấy phần.

Kim Tiểu Sơn vỗ vai Thủy Nhị nói :

- Không, đệ lầm rồi. Không phải đại thúc sợ mà là không muốn gặp mụ. Tiểu đệ, đệ nên biết hạng người đó vừa mất đi danh tiết lại hồ thẹn lương tâm. Quả thật trở thành con côn trùng đáng thương.

Thủy Nhị hỏi :

- Nhưng phụ thân đệ...

Lúc này đã thấy Tiền Phụng bưng ra mấy món đồ ăn do đích thân nàng nấu.

Kim Tiểu Sơn vừa thấy bất giác mỉm cười nói :

- Huynh cũng đói rồi, chúng ta vừa ăn vừa nói.

Tiền chường quỳ ngồi bên cạnh cứ than vắn thở dài. Kim Tiểu Sơn muốn hỏi nguyên nhân nhưng chàng lại cho rằng Tiền chường quỳ đang than thở nữ tử lão cùng mình ở chung một chỗ nên có lòng nghi ngờ. Cho nên lời hỏi của chàng đến miệng lại nuốt xuống. Không ngờ Tiểu Ngũ Tử đứng bên cạnh đã cúi đầu nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu Sơn ca có một việc khiến tiểu tử không nói, Sơn ca nhất định không biết.

Kim Tiểu Sơn chớp mắt cười hỏi :

- Tiểu Ngũ Tử, mi có việc gì?

Tiểu Ngũ Tử nhìn Tiền Phụng và Tiền chường quỳ, thấy hai người cúi đầu lúc này mới nghiêng răng chậm rãi nói :

- Mùa xuân năm tới, toàn bộ người ở thôn Lão Kim Khoáng phải dời đi rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, kinh ngạc hỏi lại :

- Tại sao?

Tiểu Ngũ Tử đáp :

- Địa phương này là đất của họ Quan, chúng đến thông báo với bọn ta đến mùa đông này, người của thôn Lão Kim Khoáng toàn bộ dời đi. Đến lúc đó họ đến đây đốt sạch nhà cửa...

Kim Tiểu Sơn nhìn Tiền Phụng hỏi :

- Ta hiểu rồi, muội tìm đường lên Mặc Vân cốc nhất định là để nói việc này với huynh.

Tiền Phụng gật đầu nói :

- Muội nghĩ chỉ có huynh mới đủ sức cứu chúng ta.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng nói :

- Họ Quan là hạng gì? Mặc Vân cốc đang muốn tìm đến cửa họ Quan nhà chúng. Tổ bà nó, màn kịch vẫn còn ở phía sau, bọn chúng đã ra tay với dân làng rồi.

Xem tiếp hồi 23 Quan Phùng Sắc tán mạng tên núi tuyết

23. Hồi 23 Quan Phùng Sắc Tán Mạng Tên Núi Tuyết

Mây đen bay khiến người ta có cảm giác bồn chồn. Gió lạnh thổi khiến những đóa hoa tuyết bám trên nhánh cây rơi xuống đất, mà tuyết trên mặt đất vẫn chưa tan đi vì chân ngựa của Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị cười, vẫn đạp trên tuyết cứng.

Tuyết trắng xóa không gợn chút bùn dơ.

Trên núi hoang, có nhiều rừng cây khô khốc như chết khô vậy, trong cơn gió tây bắc, phát ra những tiếng rầm rắc khiến người ta cảm thấy quá thê lương. Ngẫu nhiên cũng vang lên tiếng chim kêu lạc lõng buồn bã, càng lộ ra sự hoang vắng khủng bố đến lạnh người.

Kim Tiểu Sơn cưỡi ngựa đi trước, Thủy Nhị đi sát theo sau. Tuy võ công của Thủy Nhị bình thường, nhưng lại chưa nhận được sự chiều cố đặc biệt của phụ thân, những cũng luyện qua được mấy chiêu phòng thân. Lúc này, Thủy Nhị cười trên lưng ngựa hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Nhị nương quả thật đã chạy khỏi Mặc Vân cốc rồi sao?

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đáp :

- Tiểu đệ, đây là lần thứ mấy tiểu đệ hỏi câu này? Không phải huynh đã nói qua sao? Nhị nương ngay đêm đó đã chạy với họ Quan, không tin đệ về Mặc Vân cốc sẽ biết.

Thủy Nhị nói :

- Tiểu Sơn ca, khi nhỏ ở trong cốc, đệ biết phụ thân rất sợ nhị nương nhưng đệ không hiểu tại sao?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói :

- Đâu phải phụ thân sợ nhị nương mà là đại thúc nhường nhị. Người cầm Diêm Vương thoa không sợ ai cả. Nếu không đại thúc đã không trở lại Mặc Vân cốc.

Chàng ngừng lại một lát rồi lại nói tiếp :

- Đại thúc có địa vị cao quý trong võ lâm, dưới Diêm Vương thoa chết vô số kẻ. Đại thúc có thể sợ ai chứ?

Thủy Nhị lẩm bẩm nói :

- Trong lòng phụ thân tích tụ phần hận khó tránh khỏi đem tức giận đổ lên đầu người khác, giết nhiều thêm mấy người đó là chuyện bình thường.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, trên đường đương nhiên không buồn tẻ.

Phía xa một sơn cốc lớn, có hai dòng suối giao nhau, ở đó nước suối tuôn chảy róc rách.

Dưới chân núi gần đó, có một túp lều tranh, bên cạnh vách núi lở một nửa, có một cây thị to. Dưới gốc cây đang cột mấy con ngựa khiến Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên.

Trước nhà tranh có sân đập lúa. Tuyết đóng dày đã bị chân ngựa đạp nát.

Hiển nhiên, đám ngựa này cũng mới đến không lâu.

Kim Tiểu Sơn nhớ ngôi nhà tranh này vì một ngày trước chàng đã cùng Tiền Phụng dùng lương khô ở đây. Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị phi ngựa gần đến, đột nhiên từ nhà tranh bước ra bốn đại hán thân thể rắn chắc, sau lưng bốn người đó chính Quan Phùng Sắc đã nhảy cửa sổ chạy đi hôm trước.

Mới hai ngày thôi, Quan Phùng Sắc cơ hồ tiêu tụy. Tay trái hán quần chặt vải ra phía trước, có một sợi dây phải cột trên cổ để đỡ cánh tay trái của hán. Bốn đại hán phân ra hai bên, Quan Phùng Sắc đứng chính giữa.

Kim Tiểu Sơn ra dấu với Thủy Nhị thấp giọng nói :

- Đứng đi nữa, tiểu đệ đứng ở đây đi.

Thủy Nhị muốn xuống ngựa, Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Ngồi trên lưng ngựa cũng được, ngồi cao nhìn được xa. Tiểu đệ hãy xem huynh đi thu thập tên xấu xa này.

Nhảy xuống mình ngựa, dây cương giao vào tay Thủy Nhị, Kim Tiểu Sơn trước tiên nhún vai một cái rồi cười ha hả, người đã sải bước đi về phía sân đập lúa nhỏ đó.

Quan Phùng Sắc giơ tay phải, cái miệng nhỏ đã toét ra đến gần mang tai. Đôi mắt lèm nhèm không ngừng chớp chớp vào Kim Tiểu Sơn và nói :

- Tổ bà mi, tiểu gia tìm được mi rồi.

Kim Tiểu Sơn nhìn thấy một lão tóc bạc trong bốn đại hán. Tóc lão bạc dài, đầu giống như con lạc đà. Tay phải lão cầm một chiếc chìa ba, mũi khoằm miệng rộng vừa nhìn là biết một tay nham hiểm. Hai người kia đều khoảng ba bốn mươi tuổi đều cầm đại phá đao dài khoảng một thước, râu ria xồm xoàm, mày rậm mắt lộ, bộ dạng cuồng ngạo như muốn tóm lấy người mà xé xác.

Kim Tiểu Sơn thầm nghĩ họ Quan này không biết hán mười bốn tên nửa người nửa quỷ này từ nơi nào. Cười khan một tiếng, Kim Tiểu Sơn nói :

- Ta phát hiện thế giới này càng lúc càng nhỏ, mới hai ngày không gặp mặt, bây giờ lại gặp nhau. Công tử mắt hí ạ, tình nhân của mi đâu, có phải vẫn trần truồng nằm trong phòng của mi không?

Quan Phùng Sắc nghiêng răng kèn kẹt nói :

- Mi là hạng điên cuồng cuồng nông tự đại. Khi máu thịt mi chất đông dưới chân Quan gia, mi nhất định sẽ rõ, đối với những lời cuồng nông của mi giá phải trả đắt như thế nào?

Cười lạnh một tiếng, Kim Tiểu Sơn đáp :

- Ta đang nghĩ, tiểu tử mi tay trái đang bị thương, máu còn chưa khô, không biết cái khăn tơ thuốc độc mê hồn mà người đã hại không biết bao nhiêu người làm sao sử dụng đây vì không có món đồ chơi đó mi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta.

Chàng lại nhìn bốn người kia tiếp lời :

- Lẽ dĩ nhiên là cả bốn tên ngu xuẩn mi đã an bài tập trung ở đây...

Đôi mắt hí lèm nhèm của Quan Phùng Sắc đang chảy nước mắt đỏ. Hắn quát mắng :

- Tiểu tử mi thật đáng ghét! Thiếu nữ đó mi đã giấu đi nơi đâu, tại sao lại biến thành nam nhân như vậy? Mi...

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng lạnh nói :

- Ta đã đưa nàng về nhà. Còn nam nhân này...

Chàng ngoảnh đầu nhìn Thủy Nhị đang ngồi trên lưng ngựa phía xa lại nói :

- Ta nói thật với mi không chút lường gạt, đó chính là Thủy Nhị thiếu cô chủ của Mặc Vân cốc chân chính. Phụ thân hần là Mặc Vân cốc chủ Thủy Hành Vân lão gia. Thế nào...

Kim Tiểu Sơn cho rằng nói ra gốc gác của Thủy Nhị nhất định sẽ dọa đối phương hoảng vía, chí ít cũng khiến đối phương không đánh mà chạy. Không ngờ hoàn toàn không phải vậy. Đầu tiên là họ Quan ngửa mặt lên trời cười khan một tiếng, tiếp theo bốn tên còn lại đều nhún vai cười lớn. Cười đến nỗi khiến Kim Tiểu Sơn không biết tại sao.

Quan Phùng Sắc cười ha hả nói :

- Hôm đó, ta hỏi tiểu tử mi ở đâu. Mi không trả lời lại đem Diêm Vương thoa ra để hù dọa. Hôm nay không hỏi trái lại tiểu tử mi lại nhắc đến lão già bị cấm sừng đó. Ha ha...

Kim Tiểu Sơn tức giận đến cực điểm, buông tiếng cười lạnh.

Quan Phùng Sắc đột nhiên chỉ Thủy Nhị đang ở phía xa rồi cao giọng nói :

- Họ Thủy đã không muốn nuôi dưỡng con rùa con kia, lão giận dữ bỏ nhà ra đi. Tại sao lúc này không biết xấu hổ mà trở về lại Mặc Vân cốc. Nên biết Mặc Vân cốc đã không còn là thiên hạ của họ Thủy đó nữa, Mặc Vân cốc là của phụ thân ta!

Kim Tiểu Sơn nghe hần nói trong lòng đã biết sợ lược hết tám phần là Quan Hạo chưa trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang ở Đào Hoa. Thế thì họ Quan đó có thể chạy đến nhà của trưởng huynh hần ở thung lũng phía bắc thôn Lão Kim Khoáng hoặc con thỏ ranh ma có ba bốn hang cũng không chừng. Nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn thu nụ cười lại hỏi :

- Thiết Toán Bàn Quan Kim ở thôn Lão Kim Khoáng là đại bá phụ của tiểu tử mi?

Quan Phùng Sắc đáp :

- Không sai.

Chợt thấy lão già bên cạnh vung vẩy chìa ba trong tay мэng lớn :

- Tiểu súc sinh, mi cứ ở nơi đó nói chuyện phiếm.

Đại hán khác cũng nói :

- Thiếu trang chủ hà tất nhiều lời với hần, thanh toán tiểu tử này coi như Thiếu trang chủ lập một đại công trước mặt lão gia.

Quan Phùng Sắc ngạc nhiên hỏi :

- Lập đại công cho phụ thân ta?

Đại phá đao vác trên vai đại hán đổi sang tay trái, hần nghiêng đầu thấp giọng nói :

- Trang chủ thân ở Mặc Vân cốc ghét nhất là tên tiểu súc sinh này, chỉ do người ngại đồng người nghị luận. Hơn nữa, trong Mặc Vân cốc còn một số người của họ Thủy cho nên nhẫn nhịn bỏ qua. Ngày nay đúng lúc ta tóm được hần trong núi hoang này. Lại nhìn thấy Diêm Vương thoa do tên đó mang theo như vậy, ta ra tay một lần đã làm xong hai việc lớn cho Trang chủ. Trang chủ một mai biết được, đại công này nhất định là của Thiếu trang chủ.

Quan Phùng Sắc vừa nghe bắt giắc cười ha hả nói :

- Không sai, không sai! Nhà ngươi nói không một chút sai.

Lão già đứng bên cạnh nói :

- Tả Đại Hộ, mi hãy đi thu thật tên súc sinh trên lưng ngựa kia.

Tả Đại Hộ chưa động dậy, Kim Tiểu Sơn đã ngăn lại nói :

- Đừng gấp, Thủy Nhị tiểu đệ của ta là người tàn phế. Quý vị nếu hợp lực lại ngăn được ta không cần nói đến Thủy Nhị tiểu đệ, mà cho dù Mặc Vân cốc cũng toàn bộ là thiên hạ của họ Quan quý vị.

Quan Phùng Sắc ngạc nhiên rồi lập tức cười ha hả nói :

- Tiểu tử, mi đừng nằm mơ nữa, ai không biết phụ thân ta là Mặc Vân cốc chủ. Trong một năm người về Đào Hoa Đảo nhiều lắm bốn năm lần, người chu quản thực tế của Ngũ Nguyệt Hoa trang chính là thiếu gia ta.

Khoát tay, Kim Tiểu Sơn nói :

- Xin lỗi, xin lỗi, ta chưa nói hết lời, cũng chưa nói rõ sự tình, trách nào tiểu tử mắt hí người không biết.

Đại hán đứng bên trái Quan Phùng Sắc đã không nhẫn nại được :

- Thiếu trang chủ, giữa đôi bên đầu cần nhiều lời như vậy. Mọi người xông lên thi triển bản lĩnh giết một trận thẳng tay là xong chuyện.

Không ngờ lão già tóc bạc nói với Quan Phùng Sắc :

- Nghe khẩu khí của tiểu tử này dường như hần đã có trong tay vương bài của thiên bảo chí tôn vậy.

Quan Phùng Sắc nhượng đôi mày nói :

- Ta nhớ lại rồi, hôm đó tiểu tử này bắt từ Mặc Vân cốc qua đây, nếu là như vậy ở Mặc Vân cốc hần đã gặp phụ thân ta.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Không chỉ gặp qua Nhân Diện Lang phụ thân mi, mà còn cùng với lão đánh qua mấy chiêu. Đáng tiếc lão mặt dày đó đã bỏ chạy.

Chàng ngừng một lát lại nói :

- Thì ra, lão chưa cùng đồng bọn với lão là dâm phụ kia trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang. Nếu không làm sao đến nay tên mắt hí vẫn không biết.

Đột ngột, Quan Phùng Sắc gầm giọng mắng :

- Câm mồm, lão tử tuyệt đối không tin, chỉ dựa vào mi chỉ e Mặc Vân cốc mi cũng không vào được. Mi... đừng dọa thiếu gia.

Tay trái nắm chặt, Kim Tiểu Sơn chỉ ngón cái về phía sau nói :

- Nhìn thấy rồi chứ, ta mang Thủy thiếu cốc chủ trở về. Cốc chủ còn đang chờ ở đó. Ngày phụ tử gặp nhau không xa nữa. Đây lẽ nào là giả?

Quan Phùng Sắc giận dữ kêu lên :

- Mi đã làm gì phụ thân ta?

Kim Tiểu Sơn sáng khoái nói :

- Đánh bị thương rồi lão bỏ chạy, nhưng sớm muộn ta vẫn phải thu thập lão.

Quan Phùng Sắc lại căm giận rít lên :

- Còn di nương của ta thì sao?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Ai là di nương của ngươi?

Quan Phùng Sắc không che giấu nói :

- Tần Ngọc Nhân chính là di nương của ta.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Hay lắm, những quan hệ hỗn độn giờ đã vạch rõ, thì ra âm mưu của bọn mi đã thực thi nhiều năm rồi.

Chớp mắt đôi mắt lem nhem, sắc mặt trắng bệch, cục yết hầu của Quan Phùng Sắc di động lên xuống không ngừng như không nén được lửa giận, hần dần từng tiếng qua kẽ răng :

- Không cần huênh hoang, cũng đừng tưởng sỉ nhục được ta, họ Kim kia mạng số của ngươi đến lúc rồi. Từ sau khi mi phá hủy sự của thiếu gia, ta không lúc nào quên, ta muốn nghiền nát mi. Giờ đây lại thêm việc mi đối với phụ thân ta đại bất kính, thù mới hận cũ, ta muốn lấy cái mạng chó của mi bồi thường, tiểu tử nạp mạng đi.

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Trả nợ cũng tốt, nạp mạng cũng tốt, không chỉ nói trên miệng là xong chuyện, phải dựa vào bản lĩnh dựa trên chút chân tài võ học khiến người ta sợ hãi mới được. Tiểu tử mất hí, bản lĩnh của mi hai ba ngày trước ta đã thấy qua, không phải Kim Tiểu Sơn phách lối, nếu mi không chạy nhanh, bảo đảm mi sẽ sớm gặp Diêm Vương, huống hồ cái khăn tơ hại người của mi không còn, lại thêm một cánh tay bị thương không nhẹ.

Kim Tiểu Sơn châm chích một hồi. Quan Phùng Sắc nghiêng răng ken két nói :

- Sự thực ngày nay đã khác hơn trước, họ Kim kia ngươi chuẩn bị nạp mạng đi!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Mi đánh giá mình quá cao rồi.

Khoát tay, Quan Phùng Sắc gọi lớn :

- Giết hắn!

Quan Phùng Sắc không ra tay, hần thoái lui ra sau ba trượng đứng dưới mái hiên nhà tranh. Lão già tóc bạc tay cầm chìa ba quát lớn :

- Vây lại!

Bốn người bốn phương hướng, ba cây đại phá đao thêm một chìa ba dài phản chiếu trong tuyết trắng liên tiếp chớp lên những tia sáng chói mắt người, không ngừng nối nhau hút vòng vòng chung quanh Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn đưa tay phải rút bao vải xanh trong thắt lưng ra, mảnh áo khoác lớn trên người cũng đã cởi bỏ trên đất.

Vù một tiếng, bao vải nhung xanh lại giắt trở về thắt lưng. Diêm Vương thoá không ngừng xoay chuyển trong tay của Kim Tiểu Sơn. Ánh hoa bạc đó khiến người ta hoang mang. Cương mâu chuyển tới trước mặt lão già tóc bạc. Lão nói với đại hán đối diện :

- Tả Đại Hộ, mi dùng địa thương đao, còn Tề đại ca và Vu lão đại chia nhau sử dụng thiên lôi kích đại đao pháp. Chúng ta từ bốn vị trí thu thập tiểu tử này, chỉ cần một hướng đắc thủ coi như là thắng rồi. Thù của Thiếu trang chủ cũng được báo, ngay cả mối hận trong lòng lão Bang chủ cũng được tiêu trừ.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Trên thế gian này có quá nhiều người tính toán nhưng mấy người được như ý đâu. Trái lại những việc xui rủi trong thiên hạ khắp nơi đều có, không tin cứ lên thử xem.

Lão già tóc bạc cười khằng khặc, tiếng cười như con diều hâu oang oác trên ngọn cây :

- Ta nghe người nói Diêm Vương thoá như móng vuốt sắt của chim ưng nhưng đó là nằm trong tay Thủy lão ma đầu mới phát huy được uy lực nhất định. Giờ đây nằm trong tay tiểu tử mi, lão phu không tin người có bản lĩnh kinh người gì. Lão phu không tin hợp sức của Tần Linh tứ sát bọn ta đánh không lại người.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn mặt hướng lên trời cao nói :

- Tần Linh tứ sát, Tần Linh tứ sát, nghe ra giống như một đám sài lang hổ báo.

Bốn đại hán vây quanh, đồng thời hét to một tiếng giận dữ, bốn binh khí, bốn phương hướng do Tả Đại Hộ khởi động, đôi tay cầm chặt đao lẫn xuống đất, đại phá đao cuộn tròn, chém tạt dưới chân Kim Tiểu Sơn. Hai đại phá đao kia cũng tuyệt độc, toàn bộ nhắm đúng cự ly từ hai phương hướng chém tạt vào Kim Tiểu Sơn. Cương mâu của lão gia thẳng như cán bút chĩa vào yết hầu Kim Tiểu Sơn vừa mạnh mẽ vừa chuẩn xác.

Diêm Vương thoá trên tay Kim Tiểu Sơn đột nhiên dừng lại, chàng cũng hét to một tiếng :

- Diêm Vương thoá.

Chàng biết những người đang vây quanh mình không giống như đám thổ phỉ thường dạo trong núi. Bốn người này đều là những nhân vật võ công thành danh trong hắc đạo. Nếu không lão già tóc bạc cũng không lấy đại danh Tần Linh tứ sát để đem ra dọa người. Đã là bọn kiêu hùng của hắc đạo, Kim Tiểu Sơn tuyệt đối không dám lơ là. Chàng không suy nghĩ nhiều lập tức sử dụng ra chiêu lợi hại của Diêm Vương thoá.

Một vầng ánh sáng bạc xuất hiện. Nó lấp lánh còn hơn cả ánh tuyết lạnh trên đất, đan chéo bay lượn thật khó thấy một điểm ngân tinh rõ ràng. Nó nhanh nhẹn thần tốc không lời nào tả nổi. Rõ ràng là một tiếng nhưng thực tế là bốn tiếng vang lên, nghe kỹ là bốn tiếng vang nhưng vào tai người lại như một tiếng. Tiếng vang tuy không lớn, cũng không có âm thanh lớn của người té nhào xuống mặt đất. Bốn đại hán từ bốn phương hướng khác nhau cuộn vào Kim Tiểu Sơn nhưng vị trí mà bốn tên trúng phải Diêm Vương thoá đều giống nhau, một lỗ máu giữa hai mắt.

Đôi bên tiếp xúc thật nhanh, giải quyết cũng thật nhanh, nhanh đến nỗi âm thanh thê thảm cũng không có, chỉ nghe mấy tiếng nặng nề ngã trên mặt đất.

Diêm Vương thoá của Kim Tiểu Sơn vừa mới cầm trên tay đã nghe Thủy Nhị từ phía xa kêu lớn :

- Tiểu Sơn ca cẩn thận!

Thanh âm bay giữa không trung nhưng âm thanh không nhanh bằng động tác của Quan Phùng Sắc đứng dưới hiên nhà tranh. Vì sau khi Kim Tiểu Sơn đánh ngã Tả Đại Hộ bốn tên, lưng chàng còn quay lại phía nhà tranh. Chàng đang tính xoay người lại nhưng một luồng chưởng phong đã từ phía sau đẩy đến trong tiếng kêu của Thủy Nhị, trong lúc Kim Tiểu Sơn đang muốn quay người thì tiếng nói của Quan Phùng Sắc đã vào tai chàng :

- Mi chết đi!

Tiếng vù của cương đao cán mỏng, trong lúc Kim Tiểu Sơn xoay thân người, nhanh không thể tả cắt đến cổ chàng. Tiếng kêu nhắc nhở lẫn thủ pháp cực nhanh của Kim Tiểu Sơn đã giúp chàng tránh khỏi qua một tai nạn rơi đầu.

Một tiếng vù, Diêm Vương thoa của chàng đã ngăn kịp cương đao từ phía sau thì cương đao đó lại đã chém lên vai trái của chàng. Đó là một đao thật nặng khiến Kim Tiểu Sơn đau buốt tâm can. Máu tươi từ vai chàng tuôn ra. Ngay cả áo lót bằng da hổ cũng bị đứt ra, một luồng khí lạnh vô danh xâm nhập vào người chàng.

Ráng sức, chàng nghiêng đầu nhìn vai trái, lạnh lẽo mở miệng liếm vết máu tươi đang phún ra trợn mắt nhìn Quan Phùng Sắc đang đắc ý, nói :

- Lời Thủy đại thúc nói không sai, người nói ta non nớt quả thật có lý. Ta quên còn có mi như con hổ rình mồi bên cạnh, bất lợi đối với ta nhưng cơ hội cuối cùng vẫn không được mi nắm giữ.

Cất giọng the thé như nữ nhân, Quan Phùng Sắc nói :

- Tiểu tử mi quả thật may mắn, nếu không phải tên rùa rút đầu kia kêu một tiếng, chỉ e mi không còn cơ hội mở miệng nữa.

Lúc này Thủy Nhị đang muốn đi đến hiện trường đã bị Kim Tiểu Sơn ngăn lại, chàng nói :

- Đừng qua đây, họ Quan này tuy còn nhỏ tuổi nhưng tâm địa ác độc không khác gì Quan Kim, Quan Hạo. Tổ bà nó, quả thật lưu hán lại không được rồi!

Nghiến răng nén đau, máu trên vai không ngừng tuôn ra, Kim Tiểu Sơn từng bước đi về phía Quan Phùng Sắc đang cầm đao, cười lạnh. Nhè nhẹ đi động thân hình, Quan Phùng Sắc rít lên :

- Họ Kim kia, mi đã thoát qua một kiếp nạn, lẽ nào mi muốn chạy khỏi kiếp nạn lần thứ hai của bốn thiếu gia sao? Mi cho rằng vận may của mi thống suốt sao?

Thanh âm hần là đe dọa nhưng trái lại nghe ra Quan Phùng Sắc ngoài mặt cứng trong lòng đã yếu rồi vì đi động thân hình của hần không phải là nhào lên.

Kim Tiểu Sơn càng bước đến gần vừa lạnh lùng xoay Diêm Vương thoa nói :

- Vận mạng trời cao quyết định, họ Quan kia bọn ta ra tay quyết đấu, đánh bạc một lần kiếp số đôi bên!

Quan Phùng Sắc kêu lên :

- Họ Kim kia, mi đừng cho rằng tay cầm Diêm Vương thoa thì dưới mắt không người. Mi cho rằng mi là hạng gì, bất quá chỉ là một con chó trung thành của họ Thủy nuôi dưỡng, nhiều lắm thì cũng là bán mạng thay cho lão ta mà thôi!

Thân hình hần không ngừng lắc lư, đôi mắt hí cứ nhìn chăm chăm vào Diêm Vương thoa đang chuyển động trên tay Kim Tiểu Sơn, lại nói :

- Mi vốn không nên phá hảo sự của bốn thiếu gia, hiện giờ mi lại giết tứ đại võ sĩ của Ngũ Nguyệt Hoa trang của ta, càng không nên ở Mặc Vân cốc đả thương phụ thân ta. Đây đều là nợ máu, mi biết nợ máu chỉ có lấy máu để đền bù. Hôm nay không lấy được đầu mi thực khó phát hận trong lòng ta.

Kim Tiểu Sơn vẫn chậm chạp bước tới gần Quan Phùng Sắc, mặt chàng vẫn lạnh lùng nói :

- Muốn đầu ta rơi xuống đất đó không chỉ dựa vào mồm mép của mi mà phải đem bản lĩnh ra. Nhưng Kim Tiểu Sơn ta biết rõ chỉ dựa vào mi e rằng không lấy được đầu trên cổ ta đâu.

Đôi mắt hí lèm nhèm của Quan Phùng Sắc cứ đỏ sọc. Hần vẫn ngoan cường nói :

- Họ Kim kia, mi đừng cuồng ngông, khi ra tay không hần ai hơn ai, mi không có cơ hội sống còn vì hiện tại mi đang tuôn máu đầm dề mà chiêu sau của ta...

Kim Tiểu Sơn không chờ Quan Phùng Sắc nói dứt đã trầm giọng nói :

- Mi nói còn lần sau sao? Hừ, trúng một đao đánh trộm của mi, Kim Tiểu Sơn này thậm kê oan uổng. Mi cho rằng còn có lần sau?

Kim Tiểu Sơn chưa dứt lời, Quan Phùng Sắc đã nghiêng răng nín đau, không màng đến tay trái hấn đang bị thương, đưa tay vào trong ngực lấy ra chiếc khăn tơ màu trắng, lạnh lẽo nói :

- Muốn chết thì chết mau đi, hài tử của ta!

Kim Tiểu Sơn thấy Quan Phùng Sắc vừa lấy ra một chiếc khăn tay lại hét to rồi bay thẳng về phía mình, trong lòng chàng bất giác giận dữ.

Cự ly của Quan Phùng Sắc cách Kim Tiểu Sơn không đến một trượng. Tiếng cương đao rít lên đột nhiên hất ngược mang theo ánh sáng chói chang đẩy vào ngực Kim Tiểu Sơn nhưng ý đồ chính của hấn là sau khi phát đao thì chiếc khăn tay đó sẽ bay phủ đến vì chiếc khăn tay có tấm chất kịch độc.

Kim Tiểu Sơn không dám mở miệng hét to, cũng không dám hít thở mau.

Chàng phong tỏa hơi thở, đột nhiên tung người lên cao hai trượng. Giữa không trung, chàng thấy Quan Phùng Sắc như cá lội vượt qua. Cười lạnh, Kim Tiểu Sơn đáp xuống đất.

Diêm Vương thoa đã từ tay phải chàng bắn ra như ánh sao.

Quan Phùng Sắc một chiêu không trúng. Hấn đáp xuống đất xoay nhanh người, lại đang muốn lần thứ hai nhào tới vì hấn thấy rõ Kim Tiểu Sơn chưa quay người lại nhưng đôi chân hấn vẫn chưa động đã thấy một ánh sao bạc lướt đến mắt mình. Trong tích tắc, hấn do dự không biết tránh trái hay nghiêng phải thì đột nhiên đôi mắt tối sầm, đau thấu tim gan. Hấn ngay cả cơ hội kêu lên một tiếng cũng không có, đã ngã sập xuống mặt tuyết đã loang lổ, cương đao văng qua một bên, chiếc khăn tay vẫn nắm trong tay hấn không ngừng rung động do gió thổi phát phơ. Trận tử chiến cuối cùng qua rồi.

Thủy Nhị đứng bên hiện trường, kéo ngựa đỏ của Kim Tiểu Sơn đến gần rồi vội vã nhảy xuống ngựa, đi khắp khiêng đến bên cạnh Kim Tiểu Sơn, lấy ra chiếc khăn tay trong mình, lại lấy ra bình thuốc trong ngực rồi xịt thuốc băng bó vết thương trên vai Kim Tiểu Sơn vừa nói :

- Còn may đệ có mang theo thuốc trị thương của Biển đại thúc cho đệ. Tiểu Sơn ca, một đao đó quả thật khiến đệ hoảng hồn.

Kim Tiểu Sơn nhìn Quan Phùng Sắc đang nằm cứng đờ trong vũng máu nói :

- Ta không tưởng được thân pháp của tiểu tử này lại nhanh như vậy. Ta còn đang chuẩn bị làm cách nào tiêu khiển hấn, tuyệt không ngờ hấn nắm được cơ hội trong tích tắc để hạ thủ ta. Nếu không phải tiểu đệ kêu lên một tiếng đó, ta thật không dám đảm bảo mình sống chết ra sao. Tiểu đệ, đa tạ tiểu đệ.

Thủy Nhị vừa băng bó vết thương vừa cười nói :

- Tiểu Sơn ca, chúng ta đều là người một nhà, sau này Thủy Nhị còn phải nhờ vả Sơn ca nhiều. Huynh đa tạ cái gì chứ?

* * * * *

Trong Mặc Vân cốc, Thủy Hành Vân ân cần chiêu đãi Tần Trường Thái. Lão cho rằng Tần Trường Thái tuyệt đối không thể lừa gạt lão vì lão truy vấn Tần Trường Thái quen biết Quan Hạo từ lúc nào mà Tần Trường Thái gian giảo nói đó là việc sau khi Thủy Hành Vân đi rồi. Kỳ thực Quan Hạo là Nhân Diện Lang đã nổi danh trên vùng Quan Lạc.

Năm đó trước khi Tần Ngọc Nhân gả cho Trại Châu Lang Đào Chính Minh.

Tần Ngọc Nhân vốn hy vọng mình được gả cho Quan Hạo nhưng vì tiếng xấu của hấn vang dội khiến Tần Trường Canh mới phản đối gả cho Đào Chính Minh. Việc này Tần Trường Thái đương nhiên biết rõ.

Lúc này, lão không dám thừa nhận vì sợ Thủy Hành Vân hiểu nhầm. Nên biết một người đang tích tụ giận dữ thì đối với bất kỳ việc gì cũng dễ dàng phát sinh hiểu lầm. Lấy trường hợp trước mắt mà nói, Thủy Hành Vân nếu trở mặt không chịu nhận người thì Tần Trường Thái cũng hết cách. Giờ đây, Tần Trường Thái và Thủy Hành Vân ngồi đối diện trên đại đình. Hai người đặt chân trên bốn than sưởi ấm. Đôi tay họ đều bưng chén trà xanh, nhấp giọng hồi lâu hai người không ai lên tiếng. Nhìn những giọt tuyết rũ dưới mái hiên đại đình, Tần Trường Thái thở dài và hỏi :

- Hành Vân, mi năm nay e đã sáu mươi lăm rồi!

Thủy Hành Vân gật đầu đáp :

- Không sai!

Tần Trường Thái lại thở dài nói :

- Ta cũng đã tám mươi hai rồi, kiếp sống thừa này không biết còn được sống mấy ngày nữa. Mi đến đây xem...

Lão đưa tay chỉ những giọt băng dưới mái hiên, lại nói :

- Sống một luồng khói, chết một đồng xương. Đời người như băng tuyết đọng dưới mái hiên nhà, kết tụ nhanh, tan chảy càng nhanh, chớp mắt tất cả nhất thiết phải nhìn thông suốt.

Thủy Hành Vân buồn bã đáp :

- Nhị thúc, vốn tiểu bối đã nhìn ra rất rõ, chỉ ít đối với Ngọc Nhân cuối cùng vẫn bối phát giác mình lầm rồi, lắm quá xa rồi!

Tần Trường Thái hỏi lại :

- Người nói gì vậy?

Thủy Hành Vân đáp :

- Lúc đầu vẫn bối không nên tiếp nhận nàng vì trong lòng nàng đã có họ Quan. Nhị thúc ơi, nhị thúc biết một nữ nhân tính tình cương liệt, nàng một mai yêu nam nhân vào thì tuyệt đối không màng tất cả mà sống chết vì nam nhân đó tuyệt đối không hối hận.

Tần Trường Thái hỏi lại :

- Ngọc Nhân có thể là hạng nữ nhân này sao?

Thủy Hành Vân lạnh lùng đáp :

- Nhị thúc, xin lão tin lời của vẫn bối.

Thở dài một tiếng, Tần Trường Thái nói :

- Nhớ lại năm xưa khi sư phụ mi còn sống, thấy mi chân thành dạy võ công cho Ngọc Nhân, lão không chỉ một lần nói riêng với ta, nếu mi nhỏ lại hai mươi tuổi thì bọn mi là một đôi người ngọc. Từ đó về sau...

Thủy Hành Vân cười khổ một tiếng nói :

- Đừng nhắc lại quá khứ, vẫn bối đã phụ lời phò thác của sư phụ.

Tần Trường Thái lại hỏi :

- Với chuyện Ngọc Nhân mi làm sao? Chuẩn bị giải quyết thế nào?

Thủy Hành Vân đáp :

- Vẫn bối nói qua, Ngọc Nhân đã không phải là người của họ Thủy này mà chính là người của họ Quan. Gả cho vẫn bối cũng chỉ là thủ đoạn của Ngọc Nhân với họ Quan mưu hại vẫn bối. Ngọc Nhân bị họ Quan mê hoặc quá nặng rồi...

Sắc mặt Tần Trường Thái đột nhiên biến đổi rất khó coi, lão đứng dậy chậm rãi nói :

- Ngọc Nhân cũng quá quắt lắm, hại đến mặt già này không còn chỗ để chường ra với thiên hạ.

Thủy Hành Vân cười lạnh, lão cơ hồ hiểu ra được mục đích của Tần Trường Thái đến đây, nhưng trong nhất thời không tìm ra được cơ hội thích hợp, lẽ nào lão già này là...

Cũng đúng lúc này, Lâm tổng quản từ bên ngoài mỉm cười bước vào, sau lưng chính là Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị. Trên đại đình, Thủy Hành Vân thấy hài tử trở về kích động vô kể. Lâm Đồng thi lễ nói :

- Thuộc hạ chúc mừng Cốc chủ phụ tử đoàn viên.

Thủy Hành Vân ngậm nước mắt cười nói :

- Bình an trở về thì tốt rồi. Truyền lời xuống, Mặc Vân cốc vui vẻ ba ngày để biểu thị chúc mừng.

Lâm Đồng cười đáp :

- Phải chúc mừng mới được, phụ tử Cốc chủ “bỉ cực thái lai”, cả Mặc Vân cốc này ai lại không vui mừng?

Lúc này, Kim Tiểu Sơn và Thủy Nhị, hai người bước đến thi lễ với Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân chỉ Tần Trường Thái đứng bên cạnh nói :

- Bái kiến Tần lão gia đi!

Tần Trường Thái vừa nghe trong lòng cảm thấy không vui, rõ ràng mình đã mất đi thân phận, cũng có thể nói mình là người thừa ở Mặc Vân cốc này, đối với mục đích đến Mặc Vân cốc e không sao thực hiện được.

Thủy Nhị nhận ra được Tần Trường Thái trong lòng bội bạc nên ôm quyền lạnh lùng nói :

- Tần lão gia, có phải đến thay phụ thân văn bối chủ trì công đạo không?

Râu tóc bạc phát phơ, mặt già đỏ bừng, Tần Trường Thái cứng lưỡi, hồi lâu mới đáp :

- Hải tử, mi lớn cao nhiều!

Thủy Nhị lạnh nhạt đáp :

- Lớn cao có tác dụng gì? Một chân đã trở nên tàn phế.

Tần Trường Thái vừa nghe, giận nói :

- Họ Quan không phải con người!

Tần Trường Thái sợ mình nói ra sơ sót, vội quay sang Lâm Đồng :

- Lâm tổng quản, phiền người tìm Bát Cước Vương và Bát Cước Lý tới đây.

Lâm Đồng quay đầu cười hỏi :

- Thế nào, Tần lão gia muốn đi à?

Tần Trường Thái tức tối nói :

- Ở trong Mặc Vân cốc mấy ngày, lão suy nghĩ nhiều điều, giờ thấy phụ tử đoàn tụ, ta càng như ngồi trên bàn chông. Không nói nhiều, ta đi tìm ả tặc tử Ngọc Nhân để coi y thị nói rõ việc này như thế nào? Nếu không, ta cho y thị một trận đòn.

Thủy Hành Vân mỉm cười nói :

- Lão gia gấp cũng không phải vào lúc này. Bọn tiểu bối cũng vừa mới trở về. Mọi người cùng nhau uống vài chung hỷ tính.

Tần Trường Thái nói :

- Rượu của Mặc Vân cốc, lão phu không còn mặt nào để uống.

Rồi lão cao giọng nói với Lâm Đồng đứng ngoài cửa đình :

- Dặn giùm hai tên Bát Cước, lão muốn lập tức lên đường.

Lâm Đồng đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân. Thủy Hành Vân không tỏ thái độ, chỉ ngậm ra hiệu đồng ý. Lâm Đồng lập tức nói :

- Tần lão gia căn dặn. Lâm mã đương nhiên phải vâng lệnh đi tìm ngay hai người đó.

Trên đại đình, do giận dữ của Tần Trường Thái nên bầu không khí trầm mặc, không ai nói thêm một câu. Tần Trường Thái hiểu rõ một chuyến đội mưa tuyết của mình đến đây coi như đi không một chuyến. Đó không phải là tìm chút bạc về mà là vì... Lão thở dài nói với Thủy Hành Vân :

- Hảo hán không đấu với nữ nhân. Hành Vân, mi nể mặt lão già này chứ?

Trong lòng Thủy Hành Vân cười lạnh. Lão già gian xảo cuối cùng đã nói lộ ra mục đích, có lý nào xông mưa tuyết lớn đi vào núi sâu, chịu gió lạnh, dầm băng tuyết để thăm diệt nữ của lão. Muốn vậy cũng phải chọn ngày giờ.

Thoáng chốc, một mình Bát Cước Vương bước đến nói :

- Nhị đại gia, trời sắp tối rồi, lúc này làm sao có thể lên đường?

Tần Trường Thái giận nói :

- Cho dù nửa đêm cũng phải đi. Mau đem kiệu lại đây!

Bát Cước Vương dang hai tay lại nói :

- Buổi trưa, Bát Cước Lý uống quá nhiều, đến giờ này vẫn còn đang ngủ say sưa.

Tần Trường Thái càng giận nói :

- Thật đúng là hai con heo. Mau đem thùng nước lạnh dội cho hẩn tỉnh. Nếu không, lão nhân gia tự mình lên đường.

Nếu lúc bình thường, Thủy Hành Vân đã sớm đưa tay ngăn trở, nhưng lão lại giả vờ không thấy, không nghe vì lão cảm thấy rõ sự việc. Lúc đầu, Thủy Hành Vân còn lấy lễ tiếp đãi, nhưng dần dần lão phát hiện sự việc không xong vì khi Tần Trường Thái dội mưa tuyết đến Mặc Vân cốc, trong lúc đàm đạo, lão phát hiện Tần Trường Thái nói những chuyện xa vời khiến lão không thể nhận được và cũng không muốn nghe.

Nếu đêm đó, lão và Kim Tiểu Sơn không nghe được lời nói của Ngọc Nhân và Quan Hạo trong phòng ngủ, có lẽ lão nhớ lại một mặt tốt đẹp nào đó của việc khác từ đó lão có thể tiếp nhận lời khuyên của Tần Trường Thái, nhưng Thủy Hành Vân đích thân nghe rõ lời nói của Tần Ngọc Nhân vào đêm đó. Đây thật là những lời nói khiến Thủy Hành Vân không thể nào chịu nổi, nhưng lão không nhỏ nhặt đích thân giết ả. Hiện giờ, lão lại phát hiện ra mục đích của Tần Trường Thái giống như một thuyết khách, vì thế thái độ của Thủy Hành Vân cũng thay đổi.

Đương nhiên, Tần Trường Thái cũng nhận ra việc này, lão làm sao ở lại Mặc Vân cốc được nữa, lão không đi không được.

Bát Cước Vương và Bát Cước Lý khiêng kiệu dưới mái hiên đại đình, Tần Trường Thái gấp rút bước lên căn dặn :

- Trở về Phong Diệp Lĩnh.

Thủy Hành Vân chỉ đứng trên cửa ôm quyền nói :

- Tần lão gia, thượng lộ bình an!

Rồi quay người trở vào ngồi trước bồn than hồng. Kim Tiểu Sơn lúc này mới nói với Thủy Hành Vân :

- Đại thúc, khi lão này đến đây, tiểu tử gặp ngoài cốc.

Thủy Hành Vân thấy Kim Tiểu Sơn cởi chiếc áo khoác, lão bất giác giật mình hỏi :

- Mi bị thương à?

Kim Tiểu Sơn nhìn cánh tay bên trái nói :

- Một chút thương nhẹ không đáng ngại.

Thủy Hành Vân gọi Kim Tiểu Sơn đến, cẩn thận nhìn vết thương của chàng, rồi lắc đầu nói :

- Vết thương này xuống thấp một tấc hoặc dời sang phải nửa tấc coi như mi xong đời.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Đại thúc nghỉ đi, tiểu tử tìm Lâm tổng quản lo thang thuốc xong rồi sẽ kể tường tận với đại thúc.

Lúc này, Lâm tổng quản cùng Cung Thái Ất và Trương Bưư, ba người đang đi vào đại đình. Ba người đều thi lễ với Thủy Hành Vân. Trương Bưư và Cung Thái Ất đôi mắt ngẩn lệ. Cung Thái Ất nói :

- Bọn thuộc hạ từ sau khi Cốc chủ rời Mặc Vân cốc vốn muốn lưu lại để bảo hộ cho Thiếu cốc chủ, nhưng mà...

Thủy Nhị thở dài nói :

- Ta biết các vị không đủ sức để làm, ta không trách các vị đâu.

Trương Bưư cũng trầm mặt nói :

- Cuối cùng cũng có ngày này, nhưng để họ Quan chạy thoát thuộc hạ không cam tâm, không tìm họ Quan đến đòi công đạo không được.

Thủy Hành Vân nói với Lâm Đồng :

- Tiểu Sơn bị thương rồi, người giúp hắn lo thuốc thang.

Lâm Đồng lúc này mới phát hiện ra vết thương trên vai Kim Tiểu Sơn không nhẹ, vội đỡ Kim Tiểu Sơn ra ngoài đại đình.

Tối hôm đó trong Mặc Vân cốc bày tiệc linh đình, ăn uống nhộn nhịp... Cũng trong đêm này, Bát Cước Vương và Bát Cước Lý khiêng Tàn Trường Thái ra khỏi Mặc Vân cốc. Ba người mới bước ra khỏi Mặc Vân cốc thì Bát Cước Vương trước mặt đã giận dữ nói :

- Lão gia tại sao sớm không đi, trễ không đi, cứ ngay trời sắp tối lại lên đường?

Tàn Trường Thái ngồi trong kiệu thở dài nói :

- Ta không phải già mà hồ đồ đâu. Bọn mi cho rằng ta không muốn ở trong Mặc Vân cốc ăn ngon, uống say sao? Một mặt, ta phát hiện Thủy Hành Vân hận Ngọc Nhân thấu tim can. Lại nữa, hài tử của hắn đã trở về, hai người nghĩ xem, con của hắn bị họ Quan đánh tàn phế. Việc này ta biết nếu ta không đi, Thủy Nhị ba mặt một lời nói với phụ thân hắn, ta còn có thể ở yên được sao?

Bát Cước Lý đi phía sau nói :

- Nhị lão gia đã nhận của người ta một trăm lượng vàng ròng, bây giờ việc không xong, đành phải trả lại người ta rồi.

Tàn Trường Thái trong kiệu vỗ đùi giận nói :

- Hồ đồ, đây là bọn chúng tặng một trăm lượng vàng để kính biểu lão nhân gia, như vậy cũng không quá đáng. Hơn nữa, trời lạnh buốt như vậy, ta vì chúng đi vào núi hoang, chẳng lẽ bỏ công không sao?

Bát Cước Vương lại nói :

- Bất kể xong hay không xong, một trăm lượng vàng ròng của lão gia đã vào trong túi. Nhưng vẫn bối và Bát Cước Lý hai người chịu khổ, chịu nhục đến Mặc Vân cốc mà một hào cũng không có. Nghĩ tới nghĩ lui mình chịu nhiều thiệt thòi nhất.

Tàn Trường Thái ngồi trong kiệu trầm giọng mắng :

- Ít ra bọn mi cũng đã ăn uống no nê mấy ngày rồi.

Thì ra chuyến đi này của Tàn Trường Thái đến Mặc Vân cốc là làm thuyết khách cho Tàn Ngọc Nhân, nhưng dù lão không hoàn thành nhiệm vụ thì chí ít cũng đoán ra nước cờ kế tiếp của Thủy Hành Vân. Đây mới là mục đích của Tàn Ngọc Nhân và Quan Hạo khi chạy trở về Phong Diệp Lĩnh.

* * * * *

Trên đại đình Mặc Vân cốc, tiệc rượu đang bày linh đình. Thủy Hành Vân ngồi bên bồn than đỏ nói với Lâm Đồng, Kim Tiểu Sơn, Thủy Nhị :

- Ta cho rằng Tàn Ngọc Nhân và họ Quan chạy trở về thôn Lão Kim Khoáng, giờ đây mới phát giác hướng đi của chúng.

Lâm Đồng vội hỏi :

- Cốc chủ sáng suốt giờ đã biết tung tích họ Quan rồi sao?

Lúc này, Kim Tiểu Sơn mới chậm rãi nói :

- Lần này tiểu tử về thôn Lão Kim Khoáng đón Thủy Nhị, giữa đường tiểu đệ gặp phải Quan Phùng Sắc, con của họ Quan, tiểu tử này là tên mất hí xấu xí...

Đoạn Kim Tiểu Sơn mang tất cả sự việc sau khi ra khỏi Mặc Vân cốc, trước gặp Tàn Trường Thái, sau đó lại gặp Quan Phùng Sắc, cứu được Tiền Phụng tử mĩ kể qua một lượt với Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân vừa nghe vừa gật đầu nói :

- Hay lắm! Nói như vậy trong dãy núi đại sơn quả thật có một địa điểm tên Ngũ Nguyệt Hoa trang, mà Ngũ Nguyệt Hoa trang này mới là sào huyệt của Quan Hạo. Trách nào ở phía thôn Lão Kim Khoáng, bọn ta không gặp qua tên Nhân Diện Lang. Thì ra bọn chúng còn có hang ổ trong núi đại sơn...

Rồi gật đầu nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử, mi thu thập Tàn Linh tứ sát, họ Quan không đau lòng, giết đứa con mất hí của hã khiến Nhân Diện Lang chịu không nổi. Đây cũng là báo thù một chân tàn phế của Thủy Nhị tiểu đệ mi.

Kim Tiểu Sơn sờ vào vết thương trên vai hỏi :

- Đại thúc, vừa rồi đại thúc nói họ Quan không chạy về thôn Lão Kim Khoáng mà hã và Tàn Ngọc Nhân lại không về Ngũ Nguyệt Hoa trang, thế thì họ chạy đi đâu chứ?

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói :

- Võ Quan Phong Diệp Linh Tàn gia trại!

Thủy Nhị đã sớm kêu lên :

- Năm rồi, con từng đến đó một lần, nhưng sau đó khi con đến qua cả đời này cũng không muốn đi nữa!

Kim Tiểu Sơn kêu lên :

- Tại sao?

Thủy Nhị lắc đầu nói :

- Đệ không thích người nơi đó, ngay cả một ngọn cỏ, một thân cây ở đó đệ cũng không thích. Nếu nhất định nói ra lý do đại khái là vì trên đầu chó không thể giắt trâm vàng. Thủy Nhị nhìn không thuận mắt.

Thủy Hành Vân nói :

- Lão phu hy vọng họ Quan tìm hang ổ khác ở Phong Diệp Linh, như vậy tránh được cho ta có một ngày cùng với Tàn gia trại ở Phong Diệp Linh đôi bên trở mặt với nhau.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Cho dù trở mặt thì sao? Ai sợ người đó chịu.

Thở dài, Thủy Hành Vân nói :

- Có nhiều sự việc mi còn không hiểu rõ. Đừng nói gì khác, chỉ một lão Tàn Trường Thái, Thủy Hành Vân ta đã nhường lão mấy phần rồi.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu không đồng ý nói :

- Đại thúc, người càng già càng nói tình lý, lẽ nào càng già càng hồ đồ sao?

Chàng ngừng một lúc rồi nói :

- Dù gì đại thúc cứ an dưỡng trong cốc. Về sau xung phong hiểm trận do Tiểu Sơn gánh vác. Đêm đó nếu Tiểu Sơn thông thuộc địa hình thì đã giết chết hai tên ác nhân đó, không cần đến lúc này còn khiến đại thúc lo lắng.

Thủy Hành Vân gật đầu an ủi nói :

- Đừng ôm hận! Hôm nay đại thúc có thể ngồi trong Mặc Vân cốc trong lòng đã được an ủi nhiều rồi. Nhưng mi kể xem Tiền Phụng ở nhà đầu đó vào trong núi đại sơn làm gì vậy?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe hỏi, lập tức lắc đầu.

Xem tiếp hồi 24 Kim Tiểu Sơn lại lên Quan gia trang

24. Hồi 24 Kim Tiểu Sơn Lại Lên Quan Gia Trang

Thủy Hành Vân ngồi ở bàn tiệc trên, vẫn là tác phong của bốn thế ma vương, ăn nói nghiêm nghị lạnh lẽo, cao ngạo. Đường nhiên, một người đã chịu qua những biến cố lớn lao sau khi thức tỉnh lại tức nhiên có thể biết trước kia sai lầm, ngày nay phải sửa đổi. Huống hồ đó là một người bệnh đã già lão. Trong tiệc rượu này, tất cả các đệ tử của Mặc Vân cốc đối với việc còn sống sót của lão Cốc chủ, không ngừng chạm ly chúc mừng. Đối với sự trở về của Thủy Nhị, thay phiên nhau tung hô mừng rỡ. Lúc này, Thủy Hành Vân lại hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Vừa rồi, tiểu tử nhắc đến a đầu Tiền Phụng cuối cùng là việc gì?

Kim Tiểu Sơn chậm rãi nói :

- Cách đây hơn một trăm dặm trong thung lũng núi đó có một căn nhà ngói xây dựng tinh xảo. Hôm đó, tuyết rơi nhiều, tiểu tử muốn đến đó tránh tuyết nhưng phát hiện Tiền Phụng bị con của họ Quan và một nữ tử tên Miêu Thanh Thanh. Hai người trói Tiền Phụng trên chiếc ghế. Đến lúc tiểu tử cứu được Tiền Phụng, nàng không nói đến nguyên nhân đi tìm tiểu tử. Mãi đến lúc sắp đến thôn Lão Kim Khoáng, nàng mới nói. Thì ra, họ Quan ở thôn Lão Kim Khoáng đột nhiên gọi người trong thôn nội trong ba tháng phải dọn đi. Đến lúc đó, họ nói sẽ san bằng thôn Lão Kim Khoáng.

Thủy Hành Vân vừa nghe, cười lạnh một tiếng nói :

- Ta đang muốn tìm đến nhà họ Quan, lão lại hạ độc thủ trước người trong thôn. Tổ bà nó, ta tha hán không được rồi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Dứt khoát hai việc làm một. Qua mấy ngày nữa vết thương nhỏ của tiểu tử lành hẳn, tiểu tử sẽ đi một chuyến đến thôn Lão Kim Khoáng, tìm đến lão độc vật họ Quan.

Thủy Hành Vân chợt nói :

- Những ngày tháng đại thúc ở thôn Lão Kim Khoáng, a đầu Tiền Phụng đối đãi với ta thật hiếu kính. Ta dự định một thời gian nữa tiểu tử mi đi đón a đầu vào ngụ trong Mặc Vân cốc, nhưng chỉ sợ phụ thân a đầu không đồng ý. Còn việc tìm đến nhà họ Quan đó là sau này. Tiểu tử không nên quên lão tặng tượng Kim Bồ Tát cho Tư Đồ phủ ở Lạc Dương, đó chính là bảo vật của Mặc Vân cốc ta.

Lúc này, Lâm Đồng cũng nghiêng răng hỏi :

- Họ Quan mê mặc Nhị phu nhân. Bảo vật của Mặc Vân cốc không chỉ bị trộm đi một tượng Kim Bồ Tát mà thuộc hạ thấy còn có...

Thủy Hành Vân đột nhiên nói :

- Cái gì mê hoặc Nhị phu nhân? Mụ ta không phải là phu nhân, cũng không phải ai mê hoặc. Bọn chúng cấu kết gian dâm, mưu đoạt Mặc Vân cốc. Giờ chân tướng đã rõ, đôi bên phải kết liễu ân oán.

Lâm Đồng vội thi lễ nói :

- Thuộc hạ thất lễ chỉ vì thường ngày gọi quen rồi, nhất thời khó có thể thay đổi, Cốc chủ lượng thứ.

Thủy Hành Vân khoát tay nói :

- Bỏ đi, chỉ chờ một ngày sáng sủa, chúng ta quyết định cách nào tìm được hai tên hung phạm này giải quyết xong công án.

Vừa uống rượu, Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc có biết Ngũ Nguyệt Hoa trang ở nơi nào? Tiểu tử chuẩn bị đi thám thính. Có lẽ họ Quan lại trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang không chừng.

Thủy Hành Vân đáp :

- Mặc Vân cốc có mấy món bảo vật. Đừng nói gì khác, trong đó có một con mã não xích long giá trị liên thành. Con xích long này dài gần một thước, cao nửa trượng, năm móng dài sinh động như thật. Giá trị tuyệt đối của nó không chỉ là do khắc bằng mã não hoặc kỹ thuật chế tạo tinh xảo mà là trong bụng xích long này có dòng chảy nước xanh luân lưu đặt vào tay lắc động có thể phát ra tiếng nước róc rách. Nghe nói nguồn gốc từ Hắc Long giang, vùng đất đông bắc gọi là thủy đảm mã não. Tương truyền mười vạn năm trước, mã não khi kết thành hình đá để lại một dòng nước chảy ngưng kết trong nội thể. Sau đó, vào tay một nghệ nhân mới điêu khắc thành con xích long này, đủ biết có được nó không phải là dễ.

Lúc này, Thủy Nhị ngồi ở bên phải Thủy Hành Vân kêu lên :

- Lúc nhỏ con thường thấy qua con xích long này. Con biết phụ thân cũng rất thích.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nghe ra so với tượng Bồ Tát Vàng còn đáng tiền hơn.

Thủy Hành Vân nói :

- Tiền bạc còn có giá, bảo vật thì vô giá. Tiểu Sơn, nhớ lại khi đại thúc gặp tiểu tử cơ hồ bệnh đói chết trong khách điểm nhỏ ở tiểu trấn Trùng Dương. So với Mặc Vân cốc của đại thúc thì khách điểm nhỏ ấy kể làm gì.

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Người vùng đất chật hẹp, tính khí nhỏ mọn. Kể ra tiểu tử vận may đúng lúc gặp được đại thúc.

Thủy Hành Vân cười vui rồi mới dặn dò Lâm Đồng :

- Kể từ ngày mai, mi phái người đi thám thính Ngũ Nguyệt Hoa trang ở nơi nào. Ngoài ra, mi còn cho người đi gọi tám võ sĩ rồi bỏ chức vụ ở Mặc Vân cốc trở về đây. Nhưng việc này ta nhắc nhở mi một chút, muốn tìm người đã bỏ từ lâu trước phải đến Hắc Thủy Lĩnh tìm được Lang Lão Đại, hẳn nhất định biết những người còn lại ở đâu.

Lâm Đồng lập tức ứng tiếng đáp :

- Sáng sớm ngày mai thuộc hạ lập tức hành động.

* * * * *

Sắp qua mùng tám tháng chạp, trong đại đình của Mặc Vân cốc, Thủy Hành Vân đang ôm một cái bồn than hồng nhỏ, nói với Kim Tiểu Sơn :

- Vết thương của mi đã bớt rồi, chuyến này ra khỏi cốc trước tiên mi phải làm hai việc.

Kim Tiểu Sơn vội đáp :

- Xin đại thúc cứ dặn dò.

Thủy Hành Vân nhìn ra ngoài đại đình, sắc trời đã chập choạng tối. Lão thở dài một tiếng nói :

- Sớm muộn không tránh khỏi một trận sát đấu, cũng không biết phái người đi tìm bọn Lang Lão Đại có tìm được không?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Đại thúc có phải muốn tiểu tử đi Hắc Thủy Lĩnh tìm người?

Lắc đầu, Thủy Hành Vân đáp :

- Mi không biết, họ có đi chưa hẳn đã tìm được. Hôm nay mi thu thập hành lý, sáng sớm mai đi thôn Lão Kim Khoáng, có thể đón được a Phụng đến Mặc Vân cốc là tốt nhất. Nhưng nếu Tiên chương quấy không yên tâm, không ngại gì nhất tề mời hai cha con họ Tiên đến đây.

Kim Tiểu Sơn vội gật đầu nói :

- Sáng sớm mai Tiểu Sơn lên đường, không đến cáo từ đại thúc.

Thủy Hành Vân nói :

- Còn nữa, cũng khi đến thôn Quá Sơn Lãnh có thể tìm mời được Biển đại thúc đến đây là hay nhất.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, vội hỏi :

- Biển Hòa là cao nhân thế ngoại, lão có chịu đến Mặc Vân cốc chúng ta không?

Thủy Hành Vân nhẹ gật đầu nói :

- Có lẽ được.

Kim Tiểu Sơn không hiểu nên hỏi lại :

- Tại sao đại thúc nắm chắc như thế?

Cười nhạt một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Vì lão đã sớm biết Thủy Hành Vân ta, lão cho rằng ta không biết lão. Ha ha ha...

Trong lòng Kim Tiểu Sơn đang nghĩ :

“Lão ta nói đại thúc có bệnh quý thường mà đại thúc sớm nhận ra người này, như vậy cuối cùng là việc gì chứ?”

Đột nhiên, Thủy Hành Vân nói :

- Thuận tiện báo cho Biển đại phu, bệnh quý thường của ta không uống thuốc mà hết rồi. Đa tạ lão đã lo lắng cho ta. Ha ha ha...

Nhìn thấy đại thúc cao hứng, Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tiểu Sơn nhất định mời được Biển đại phu đến Mặc Vân cốc mấy ngày.

Không ngờ Thủy Hành Vân nói :

- Không phải vậy, mà là mời lão dọn nhà đến Mặc Vân cốc. Ngày mai khi đi mang theo một ngàn lượng bạc để làm lễ mời. Không nên quên.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Đại thúc cứ yên tâm. Việc này Tiểu Sơn nhất định lo liệu chu toàn.

* * * * *

Hắc Thủy Linh ở trong núi hoang phía Lam Quan, từ Mặc Vân cốc muốn đến Hắc Thủy Linh chỉ phần vượt núi trèo đèo cũng phải đi liên tiếp năm ngày. Năm đó sau khi Lang Lão Đại quyết tâm gia nhập vào Mặc Vân cốc, không bao lâu, Lang Lão Đại tự động từ bỏ chức vụ võ sĩ Mặc Vân cốc trở về Hắc Thủy Linh sống ung dung.

Hôm nay, Lang Lão Đại trên lưng giắt đôi búa ngắn lên núi săn thú. Thú rừng trong núi mùa đông rất nhiều, ngay cả báo hoa cũng thường xuất hiện. Nhưng hôm nay, Lang Lão Đại không gặp may, chỉ săn được có ba con thỏ rừng. Tuyết trắng trong núi phản ánh bóng người cao to của lão.

Lúc này lão đã di chuyển sang chân núi Đại Sơn. Đương nhiên là nhìn về phía ngôi nhà nhỏ của mình, bất giác giật mình. Vì trên bậc thang đá trước cửa nhà, một người đang đứng, trên mặt phủ khăn vải, áo khoác màu lam dày quần quanh người thật kín, thân thể cao to. Hiển nhiên là đang đợi chờ mình...

Lang Lão Đại trầm nghĩ :

“Người này là ai?”.

Lại nhìn khắp xung quanh cũng chỉ có một người này. Chậm rãi rút ra một cây búa, Lang Lão Đại bảo vệ trước ngực. Cự ly còn xa ngoài năm trượng, lão vung tay ném cây búa trong tay ra. Chợt nghe một tiếng “Bịch”, cây búa cắm vào nhánh cây gần bên người đó đang đứng. Quay người lại, người đó kêu lên :

- Lang Lão Đại.

- Là Lâm tổng quản?

Buổi trưa, Lâm Đồng đã đến đây rồi, nhưng chỉ chờ ngoài cửa chứ không phá cửa mà vào, chỉ nghe Lâm Đồng lên tiếng :

- Hảo bằng hữu mấy năm không gặp, vừa gặp nhau đã vung một búa là ý gì?

Cười ha hả, Lang Lão Đại nói :

- Trong Đại Sơn có người tìm đến cửa, ta không thể không đề phòng.

Lâm Đồng kéo tay Lang Lão Đại quan tâm hỏi :

- Mi sao rồi, mấy năm nay sống thế nào?

Lang Lão Đại ưỡn ngực nói :

- Không xoe tay xin người, tâm hồn an nhiên thoải mái.

Đoạn vừa nhắc con thú rừng trong tay lên vừa nói :

- Vào nhà đi, đốt lửa nướng thịt thỏ, chúng ta uống rượu nhắm với thịt thỏ.

Lâm Đồng cười nói :

- Hảo ý, hảo ý!

Hai người vào trong nhà đốt lửa lên, lúc này Lâm Đồng mới nói với Lang Lão Đại :

- Lần này ta tới đây để mời đại gia trở về Mặc Vân cốc.

Lang Lão Đại nói :

- Ta không về Mặc Vân cốc, tổ bà nó, đồ con rùa làm ta tức không chịu nổi. Ngay cả Cốc chủ cũng tức giận bỏ đi, không biết sống chết ra sao? Thích cái gì mà làm việc cho bọn hỗn tạp đó, chỉ bằng một mình sống trong Đại Sơn không tranh đua với đời.

Cười ha hả, Lâm Đồng nói :

- Lang Lão Đại, mi vẫn nóng nảy như xưa, phải nghe ta nói hết đã. Trong lòng mi nghĩ gì, không phải ta không biết.

Lang Lão Đại hỏi :

- Mụ đã ban bố cho mi những gì khiến cho mi từ xa đến đây làm thuyết khách?

Lâm Đồng hừ lạnh một tiếng, nói :

- Từ khi các vị bỏ đi, ta cũng mất dần đến Phụng Vũ Kiều làm kẻ giữ cầu.

Lang Lão Đại vỗ đùi giận mắng :

- Tổ bà nó, khinh người quá đáng!

Lâm Đồng lại tiếp lời :

- Ta nói cho mi rõ. Sau khi Cốc chủ mất tích, các vị cũng đi rồi, bọn già chúng ta đều bị kẻ khác chà đạp trên đầu mà đi. Tên biểu huynh giả mạo của phu nhân cũng tuyên bố làm Mặc Vân cốc chủ, hai người họ hiển nhiên đã thành phu thê rồi.

Lang Lão Đại giận mắng :

- Mẹ nó! Cốc chủ vì thấy mẹ là sư muội của mình, lại có trần trối lúc lâm chung của sư phụ nên nhẫn nhịn mẹ đến lúc này. Lang Lão Đại ta là người thứ nhất không phục.

Hắn ngừng một lát, lại nói :

- Lang Lão Đại ta thà ăn cháo loãng của mình chúa, chứ không ăn rượu thịt của bọn gian thần. Muốn ta về? Đừng nhiều lời vô ích.

Lâm Đồng cười nói :

- Lúc đầu ta bị đẩy đến Phụng Vũ kiều, nhất thời giận đến chỉ muốn bỏ đi nhưng mà Thiếu cốc chủ còn đó. Hơn nữa phía Phụng Vũ Kiều cũng thoải mái, sớm tối chỉ mong Cốc chủ trở về thì tốt rồi, cho nên ta nghĩ không làm Tổng quản Mặc Vân cốc cũng được, có câu “chỉ nguyện làm thân cây đại thụ chứ không làm quân sư cho ác nhân”. Lang Lão Đại, điều này quả thật Lâm Đồng ta chờ được rồi.

Lang Lão Đại vẫn buồn bã lẩm bẩm nói :

- Cho dù Cốc chủ có trở về thì vẫn như cũ, vẫn bị ả đàn bà đó khống chế, võ lâm anh hùng trái lại là một con rùa rút cổ.

Lâm Đồng hừ một tiếng nói :

- Lang Lão Đại, mi đừng nói những lời hồ đồ như vậy.

Lang Lão Đại giật mình hỏi :

- Ta nói không đúng sao?

Lâm Đồng đáp :

- Hoàn toàn không đúng. Nên biết năm xưa, Cốc chủ nhường nhịn bà ta một là vì lệnh của sư phụ không thể vi phạm, hai là Cốc chủ coi bà ta là tiểu sư muội yêu dấu. Mi nghĩ xem, Cốc chủ lớn hơn bà ta gần ba mươi tuổi, Cốc chủ không nhường mẹ ta sao? Nhưng là mẹ đó đã sớm cấu kết với họ Quan, nếu không phải đêm đó Cốc chủ đích thân nghe được thì khi Cốc chủ trở về nhiều lắm chỉ thu thập họ Quan mà thôi. Hai người đó bị thương bỏ chạy rồi.

Lang Lão Đại vừa nghe bật đứng dậy hỏi :

- Lão nói sao?

Lâm Đồng hỏi lại :

- Ta nói quả thật mi nghe không rõ sao?

Lang Lão Đại đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả nói :

- Mặc Vân cốc lại sắp thấy hùng phong của ngày xưa rồi, ha ha ha...

Lâm Đồng nâng chén lên nói :

- Vì Mặc Vân cốc cạn ly!

Lang Lão Đại lập tức quay người đến bên bếp lò, khom lưng lấy ra một vò rượu nói :

- Được, hôm nay chúng ta uống say. Ngày mai trở về Mặc Vân cốc.

Lâm Đồng cười nói :

- Hôm nay uống say là phải rồi, nhưng ngày mai chỉ một mình ta trở về Mặc Vân cốc.

Lang Lão Đại ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào, Cốc chủ không cần Lang Lão Đại nữa sao?

Lâm Đồng lắc đầu nói :

- Đừng hiểu lầm. Ngày mai ta về Mặc Vân cốc, còn mi phải bắt đầu vì Mặc Vân cốc mà hành sự.

Lang Lão Đại vuốt chòm râu đỏ nói :

- Đại tổng quản cứ dặn dò!

Lúc này, Lâm Đồng mới nói với Lang Lão Đại :

- Mặc Vân cốc có thập đại võ sĩ, giờ đây còn lại trong Mặc Vân cốc chỉ có hai người là Cung Thái Ất và Trương Bư. Cốc chủ nhớ nhưng người xưa, nhất định muốn ta tìm bọn người về Mặc Vân cốc. Nay ta tìm mi cũng muốn mi đi tìm bảy người Thạch Bắc Đẩu nhất tề trở về Mặc Vân cốc.

Lang Lão Đại vừa nghe chau mày nói :

- Bọn bảy người Thạch Bắc Đẩu trú ở trong núi Phục Ngưu, muốn ta tìm họ chỉ e phải đi mười ngày nửa tháng. Lúc bọn ta về Mặc Vân cốc thì đã qua năm mới rồi.

Lâm Đồng đưa tay vào ngực lấy ra một tờ ngân phiếu giao vào tay Lang Lão Đại nói :

- Đây là năm trăm lượng ngân phiếu, Cốc chủ muốn bọn mi mua ngựa để cưỡi. Đầu tiên, mi mang ngân phiếu đến Lam Quan đổi bạc. Tốt nhất ở tại Lam Quan mua tám con ngựa tốt. Mi biết nhà họ La, ngoài thành Lam Quan nuôi nhiều giống ngựa tốt để bán, tự mình đi chọn lấy.

Lang Lão Đại cũng không khách sáo, lấy ngân phiếu nhét vào trong ngực rồi xé một miếng dài thỏ nhét vào tay Lâm Đồng, thúc giục lão ăn rồi nói :

- Sáng sớm ngày mai, Tổng quản đi một đàn, ta đi một nỏ, ước chừng mười ngày bọn ta sẽ về đến Mặc Vân cốc.

Lâm Đồng cười nói :

- Chỉ chờ các vị đến đầy đủ, Cốc chủ có thể dẫn các vị đi đánh giết một trận.

Lang Lão Đại hào khí ngất trời nói :

- Ta chờ đợi ngày này đã lâu.

Lâm Đồng cười ha hả rồi lại nói :

- Có một việc ta quên nói với mi.

Lang Lão Đại tròn xoe mắt hỏi :

- Việc gì?

Lâm Đồng đáp :

- Lần này Cốc chủ trở về, người đã bệnh đến còn da bọc xương, mang bệnh lao trầm trọng thật là đáng thương.

Lang Lão Đại hỏi :

- Tại sao vậy?

Lâm Đồng đáp :

- Đêm đó, Cốc chủ đội mưa tuyết bỏ đi bị phong hàn mang bệnh nhiều năm cơ hồ chết ở bên ngoài, nếu không phải người gặp được một người trẻ tuổi họ Kim, e rằng đã chôn xương nơi xứ người rồi.

Lang Lão Đại giật mình nói :

- Nói như vậy võ công của Cốc chủ...

Lâm Đồng đáp :

- Toàn bộ truyền thụ cho chàng họ Kim, giờ đây người thay mặt Cốc chủ xông pha hiểm trận chính là họ Kim này.

Lang Lão Đại hỏi lại :

- Hẳn tên gì?

- Kim Tiểu Sơn.

Lang Lão Đại giật mình uống cạn chung rượu nói :

- Kim Tiểu Sơn, vàng giống một tòa núi nhỏ, nghe ra đầy mùi vị tiền bạc, tên họ tầm thường.

Lâm Đồng mỉm cười nói :

- Đừng có phân tích bậy bạ. Tên họ tầm thường là do phụ mẫu đặt ra, chỉ cần con người không tầm thường là được rồi.

Hai người chạm chung với nhau, uống cạn chung rượu đầy.

* * * * *

Việc trong Mặc Vân cốc quả thật rất nhiều, tỷ như thám thính Ngũ Nguyệt Hoa trang không chỉ phái ra mười người. Kim Tiểu Sơn sáng sớm cũng ra khỏi Mặc Vân cốc, chàng phụng mệnh đại thúc đi thôn Lão Kim Khoáng đón Tiền Phụng.

Đương nhiên chàng không biết dụng ý chính của đại thúc là vì chàng. Vì Thủy Hành Vân cũng nhìn ra được a đầu Tiền Phụng yêu thích Kim Tiểu Sơn, mà Kim Tiểu Sơn lại sắp hai mươi tuổi rồi, nếu có thể khiến chàng thành gia thất vĩnh viễn ở trong Mặc Vân cốc thì đây là một chuyện tốt đẹp. Còn Kim Tiểu Sơn cảm thấy đại thúc muốn Tiền Phụng đến để hầu hạ cho lão.

Kim Tiểu Sơn không đến thôn Lão Kim Khoáng trước, chàng phi ngựa đến thôn Quá Sơn Lãnh vì Thủy đại thúc nói qua Biển đại thúc là đệ nhân giang hồ, Mặc Vân cốc đang cần người như lão.

Lúc này, trời lạnh, đất đóng băng, những người đi vàng trên Kim Sa hà đã về quê hương. Họ cả năm gian khổ đi vàng bên bờ Kim Sa hà duy chỉ có năm nay là yên bình nhất vì thổ phỉ chung quanh đột nhiên biệt tích hết. Họ có thể đem được vàng bạc mà mình gian khổ mới có được trở về nhà. Thật không phải dễ, việc này chỉ có trong lòng Đồng ngũ gia mới hiểu rõ. Đây đều do Kim Tỷ tiêu cực của thôn Lão Kim Khoáng ban cho.

Khi Kim Tiểu Sơn đến thôn Quá Sơn Lãnh, Biển đại phu đang đi dạo ngoài đầu thôn. Thấy Kim Tiểu Sơn phi ngựa đến, lão cười hỏi :

- Tiểu tử, có phải vì căn bệnh quý thường đó của đại thúc mi mà đến đây tìm ta chăng?

Kim Tiểu Sơn vội nhảy xuống ngựa thi lễ nói :

- Thủy đại thúc không còn căn bệnh quý thường nữa. Bây giờ đã rõ chân tướng thực, đã biểu hiện ra khí khái của đại nam nhân rồi.

Cười ha hả, Biển Hòa lại hỏi :

- Thế thì mi đến đây có việc gì? Có phải rời đại thúc rồi chăng?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Cuộc đời này của vãn bối không thể rời bỏ đại thúc. Đến đây là để mời Biển đại phu đến ngụ ở Mặc Vân cốc.

Biển Hòa không ngạc nhiên, lặng lẽ nói :

- Đây là ý định của Thủy Hành Vân.

Kim Tiểu Sơn tiếp lời :

- Cũng là ý của tiểu tử.

Chàng bèn lấy ngân phiếu dâng lên. Biển Hòa kéo Kim Tiểu Sơn vào nhà nói :

- Ta ở đây đã quen rồi. Nhưng thành ý của các vị nên đến Mặc Vân cốc ở một thời gian rồi hãy quyết định. Ngân phiếu này ta cũng mặt dày nhận lấy.

Kim Tiểu Sơn vui mừng nói :

- Thế thì thỉnh đại thúc lập tức lên đường.

Biển Hòa hỏi lại :

- Cần gì gấp như vậy?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Mặc Vân cốc ngày nay đang là lúc mây đen phủ đầu, sấm chớp ầm ầm. Một trận đại chiến không biết ngày nào nổ ra. Tiểu tử thân bên ngoài mà lòng cứ lo cho Mặc Vân cốc, đâu có thể ở bên ngoài rong chơi được.

Biển Hòa mỉm cười nói :

- Cuối cùng ta hiểu rồi, chắc chắn Mặc Vân cốc thiếu một thầy lang. Đại thúc mi và mi đã nhắm đến Biển Hòa ta.

Lão bèn đi vào phòng ngoảnh đầu nói :

- Như vậy Mặc Vân cốc sẽ xảy ra chuyện, thế thì ta chỉ mang theo rượu thuốc đi với mi là đủ rồi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu cười nói :

- Thỉnh Biển thúc đi đó là hy vọng Biển thúc có thể ở lâu dài trong Mặc Vân cốc. Thủy đại thúc cũng có người hàn huyên chứ không mong Biển đại thúc trị thương gì cho ai, vì không người nào muốn bị thương.

Biển Hòa vừa nghe cười ha hả...

* * * * *

Một con ngựa, trên lưng ngựa là Biển Hòa. Kim Tiểu Sơn kéo dây cương ngựa đi phía trước thật nhanh thẳng về thôn Lão Kim Khoáng, vì Kim Tiểu Sơn còn phải đón Tiền Phụng vào Mặc Vân cốc. Đường nhiên đây cũng là lời dặn dò của Thủy Hành Vân, mà cũng là việc mong muốn trong lòng Kim Tiểu Sơn. Đường dài hơn bốn mươi dặm, khi mặt trời ở đỉnh núi thì đã đến nơi. Tuyết phủ trong hoang sơn vẫn chưa chảy mà mây trên trời lại cuộn cuộn, gió tây bắc mới thổi một trận mà hạt tuyết giống như cát đã bắt đầu lăn tròn trên mặt đất.

Kim Tiểu Sơn cột ngựa bên ngoài tửu điểm Tiền gia. Chàng và Biển Hòa đẩy cửa tửu điểm bước vào. Lúc này, người ngồi đầy cả trong phòng làm Kim Tiểu Sơn giật mình. Người cả một thôn Lão Kim Khoáng tập trung ở đây, còn cha con Tiền chưởng quầy đang ngồi ở trong quầy, trong tiếng bàn tán ồn ào không biết đám người này xôn xao chuyện gì. Không ngờ mọi người thấy Kim Tiểu Sơn cùng một lão già bước vào, toàn bộ đứng bật dậy nghênh đón, nhiều người cao hứng kêu lên :

- Được cứu rồi, được cứu rồi!

Kim Tiểu Sơn còn đang ngạc nhiên, Tiền Phụng đã chạy qua kéo vạt áo Kim Tiểu Sơn nói :

- Huynh tại sao đến đây?

Kim Tiểu Sơn lại giật mình quay người nắm tay Biển Hòa nói :

- Hình như người ta không hoan nghênh tiểu tử đến, đại thúc chúng ta đi.

Tiền Phụng phụng phịu nói :

- Ai bảo không hoan nghênh huynh đến chứ? Đường lúc người toàn thôn ở nơi đây đợi huynh, huynh lại muốn bỏ đi, xem muội có tha huynh không?

Nàng ngậm véo trên tay Kim Tiểu Sơn một cái, Kim Tiểu Sơn cau mày suýt chút nữa kêu lên.

Lúc này, Tiền chưởng quầy mỉm cười bước đến hỏi :

- Có phải Biển đại phu ở Quá Sơn Lân không? Mời ngồi!

Đã sớm có một bàn, mọi người đều đứng dậy nhường chỗ ngồi. Tiền chưởng quầy dẫn dò Tiểu Ngũ Tử :

- Bảo đầu bếp chuẩn bị rượu thịt.

Kim Tiểu Sơn ngồi xuống, nhìn người trong phòng hỏi :

- Nhân rồi việc cày cấy, mọi người tụ tập ở đây để nói chuyện phiếm phải không?

Tiền chưởng quầy lắc đầu thở dài đáp :

- Nếu được nhân rồi như vậy thì tốt rồi. Bây giờ mọi người tụ tập ở đây không có gì khác là họ Quan lại đến thông báo mùa xuân vừa đến là phải dời thôn đi. Mọi người đang vì chuyện này mà sầu não...

Kim Tiểu Sơn cười lạnh hỏi :

- Chu vi thôn Lão Kim Khoáng mười mấy dặm, họ Quan nói là của lão, lão có chứng cứ gì?

Tiền chưởng quầy nhìn mọi người rồi mới nói với Kim Tiểu Sơn :

- Việc hai mươi năm trước nơi đây xảy ra bọn người đãi vàng mất tích, thừa kiện đến tuần phủ nha môn ở Lạc Dương, nhưng họ Quan có biện pháp, lão thắng kiện, ngay cả quan phủ trong vùng cũng bảo hộ cho họ Quan.

Kim Tiểu Sơn hừ lạnh một tiếng nói :

- Đừng nghe họ Quan hù dọa, nếu lão lại đến thôn Lão Kim Khoáng nhiều lời bảo lão lấy ra chứng cứ. Quan phủ không phải do nhà lão mở ra. Lão gia tuần phủ năm đó còn chưa chết, mọi người bất bình thì thừa kiện lão thẩm tra lại án này.

Tiền chưởng quầy lắc đầu nói :

- Thân thuộc của đám người tử nạn năm đó không biết đi về đâu. Hơn nữa, dân làng đều là người thực thà, ai dám đối đầu với lão họ Quan?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lại nói :

- Các vị cứ yên tâm mà ở lại, họ Quan khoa trương không được mấy ngày. Thủy đại thúc đang thám thính Ngũ Nguyệt Hoa trang, nơi đó là hang ổ của huynh đệ họ Quan. Mấy ngày nay không biết tìm được không? Hôm nay ở đây lại xảy ra việc buồn lo khiến các vị hưởng tết không an tâm. Dứt khoát sớm mai ta sẽ tìm lên Quan gia trang thuận tiện thay các vị nói lý lẽ.

Người trong thôn Lão Kim Khoáng đã sớm tin tưởng Kim Tiểu Sơn. Giờ nghe nói không ai không mừng rỡ. Chỉ có Tiền Phụng đứng bên cạnh thấp giọng nói :

- Huynh lại muốn đi Quan gia trang mạo hiểm rồi!

Kim Tiểu Sơn cười nhạt đáp :

- Họ Kim ta không phải là nhân vật hiệp khách gì, nhưng là nhân vật giữa đường thấy bất bình phải ra tay. Ta cũng nghĩ thông suốt, đã học được bản lãnh có thể thay mọi người làm chút sự việc thì không thể sai lầm.

Biển Hòa vuốt râu gật đầu nói :

- Ngày mai trông chờ vào mi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Trời đất còn không tự cao tự đại. Lão họ Quan là nhân vật ba đầu sáu tay gì. Hiện giờ, Kim Tiểu Sơn này đều biết rõ huynh đệ họ lừa gạt khắp nơi, cũng lừa gạt trên đầu Thủy đại thúc ta. Ta đi trước là giáo huấn Quan lão đại, ta muốn lão chờ đó để nhạt lấy thi thể huynh đệ của lão.

Tiền Phụng kinh hãi nói :

- Đừng nói những lời kinh khiếp người như vậy.

Kim Tiểu Sơn trề miệng cười lạnh nói :

- Lúc đó nếu khiến huynh tức giận không chừng một ngọn đuốc thiêu sạch hang ổ của lão. Huynh xem lão có thể làm được gì kẻ di dân như ta từ nơi xa xôi thôn Đại Hòa Thụ, Hồng Động, Sơn Tây đến đây...

Đêm nay, tửu điểm Tiền gia quả thật náo nhiệt, ngay cả số rượu mà Tiền chương quầy chuẩn bị ăn tết cũng đều đem ra hết. Tất cả người trong thôn Lão Kim Khoáng ăn uống trong quán đến canh hai mới tan đi.

Người đi rồi, ngay cả Biễn đại phu cũng đi nghỉ ngơi. Tiền chương quầy và Tiền Phụng lúc này mới ngồi nói với Kim Tiểu Sơn. Tiền chương quầy hỏi :

- Tiểu huynh đệ, lần này về đây nhất định có chuyện khác.

Kim Tiểu Sơn nhìn Tiền Phụng cười đáp :

- Đại thúc nói rằng muốn A Phụng lên Mặc Vân cốc để ở nên phái tiểu tử đến đây đón A Phụng.

Tiền chương quầy trước tiên ngạc nhiên rồi lập tức cười hỏi :

- Là ý của Thủy lão hay là của tiểu huynh đệ?

Kim Tiểu Sơn ngượng ngập đáp :

- Kỳ thực, kỳ thực cũng là ý của tiểu tử, chỉ sợ Tiền chương quầy không đồng ý nên Thủy đại thúc nói nếu lão nhân gia cũng đồng ý thì cùng đến ở trong Mặc Vân cốc thì càng tốt.

Tiền chương quầy mỉm cười một câu nói :

- Ta hỏi thêm một câu, về ở trong Mặc Vân cốc về sau ra sao?

Kim Tiểu Sơn ngần ngừ đáp :

- Ở trong Mặc Vân cốc về sau thì...

Chàng nhìn Tiền Phụng ngồi bên cạnh hồi lâu vẫn không nói tiếp.

Tiền Phụng vội cười hỏi :

- Ý của phụ thân là hỏi huynh, tửu điểm của họ Tiền phải làm sao?

Kim Tiểu Sơn vội tiếp lời :

- Thế thì đừng mở cửa, trong Mặc Vân cốc không thiếu chỗ ăn ở cho nhị vị.

Nhẹ lắc đầu, Tiền chương quầy nói :

- Lão phu không phải vì việc phạm tục ngày ba bữa, tối một chỗ ngủ đâu, mà là lo lắng cho A Phụng. Tiểu tử mi thấy sao?

Kim Tiểu Sơn ấp úng một hồi mới nói :

- Tiểu tử... nghĩ... Thủy đại thúc nhất định đã có an bài, nếu không đã không bảo tiểu tử đến đón A Phụng.

Mỉm cười gật đầu, Tiền chương quầy nói :

- Có lẽ vậy!

Lão liền đứng dậy nói với Tiền Phụng :

- Ngủ đi, ngày mai hẳn còn việc phải lo. Phải nghỉ sớm mới được.

* * * * *

Giống như anh hùng xuất chinh, khi Kim Tiểu Sơn rời thôn Lão Kim Khoáng, người trong thôn tập trung đưa chàng đến đầu thôn. Kim Tiểu Sơn không dám nhìn kỹ ánh mắt của từng người vì trong đôi mắt của họ đều bộc lộ hết niềm tin, đem hy vọng toàn bộ phó thác lên vai chàng. Đây là một áp lực nặng nề. Bấy giờ chàng đang đi từng bước về thung lũng phía Bắc, đi đến tòa trang viện nguy nga giàu có của Quan Kim.

Người chàng vừa mới khuất sau dốc núi phía bắc không lâu. Đột nhiên tiếng vó ngựa dồn dập vang lên. Bất giác, chàng nhón chân nhìn về xa xa. Chàng thấy một đám kỵ mã đang từ sơn cốc phía trái xông ra. Sau lưng của đám kỵ mã này lại thấy hai con chó dữ lông đen sáng bóng. Họ khẩn trương phi về hướng này.

Kim Tiểu Sơn hai tay chống bên sườn, mặt tươi cười đứng giữa sơn đạo nhìn về phía trước. Khoảng mười mấy trượng là bậc thang đá xanh đi thẳng đến trang viện trong thung lũng. Kỵ mã tổng cộng năm mươi người. Người đi đầu quả thật trùng hợp đó là Quan Kim. Sát sau lưng lão chính là Lệnh Hồ Giáp. Trên sống mũi hắn là vết sẹo lớn mới vừa lành. Một bên là tên võ sĩ mặt đỏ, mắt cá. Họ thấy Kim Tiểu Sơn không ai không nghiêng rằng ken két, ngay cả hai con chó dữ cũng gầm gừ muốn nhào lên để cắn. Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Các vị đi đường bình an chứ?

Mặt đỏ của Quan Kim lạnh lẽo hỏi :

- Họ Kim, mi đến đây làm gì?

Kim Tiểu Sơn khiêm tốn đáp :

- Chúng ta là láng giềng, đến đây thăm lão, lẽ nào sai lầm chăng?

Quan Kim hừ một tiếng nói :

- Ai là láng giềng của mi? Cút đi!

Kim Tiểu Sơn không giận, trái lại mỉm cười. Chàng đưa tay chỉ Quan Kim nói :

- Quan lão gia quá chóng quên. Mấy hôm trước Kim Ký tiêu cục của ta thay lão áp tiêu một chuyến, lẽ nào mới đó lão đã quên sạch sao?

Hừ lạnh, Quan Kim hùng hổ nói :

- Tiểu tử mi đến cũng đúng lúc lắm. Có việc Quan Thái gia muốn nói với mi.

Mi đứng cho vững để nghe kỹ.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão thấy chưa, hôm nay Kim Tiểu Sơn này đúng lúc đến bái kiến Quan lão gia. Nếu không, có việc muốn nói với ta, lão phải phái người đi tìm vậy phiền hà quá nhiều.

Quan Kim nghiêng rằng nói :

- Đừng nhiều lời, nghe xong lời của ta mi phải lập tức rời khỏi đây. Quan gia trang không nghênh tiếp hạng người như mi.

Kim Tiểu Sơn nhìn hai con chó ngồi xổm trước ngựa của Quan Kim, lẩm bẩm nói :

- Người có tiền coi khinh kẻ nghèo nàn. Bây giờ cái mặt to của lão kéo dài đến giống như hai con súc sinh này...

Lệnh Hồ Giáp đứng bên cạnh đã đưa miệng mắng :

- Câm mồm!

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo cười nói :

- Nơi đây có chủ của mi, đâu có chỗ cho bọn nô tài như mi lên tiếng. Nếu muốn ta cho mi một câu: “Tiểu tử mi trong mắt của họ Quan không chừng còn nhẹ hơn hai con chó đen này”.

Lệnh Hồ Giáp quá giận, bay người qua khỏi lưng ngựa, đại phá đao nắm chắc trong tay, miệng gầm lên :

- Lão tử giết mi!

Nhưng người của Lệnh Hồ Giáp chưa kịp đáp xuống đất, Quan Kim đã kêu lên :

- Trở lại!

Người Lệnh Hồ Giáp vừa đáp xuống đất đã quay đầu nói :

- Trang chủ để thuộc hạ giết hần...

Quan Kim giận bảo :

- Trở lại!

Lệnh Hồ Giáp bước nhanh trở về bên con ngựa. Nghe Kim Tiểu Sơn cười nói :

-Ồ, coi như đã huấn luyện thành thực, nghe lời giống hệt hai con chó đen nhỏ này.

Lệnh Hồ Giáp tức giận dậm chân, bộ dạng ba người kia cũng bộc lộ phần nộ cứ nhấp nhồm muốn xông lên liều mạng.

Quan Kim vung roi ngựa cười lạnh nói :

- Quan thái gia nói cho mi biết. Đất ở thôn Lão Kim Khoáng này là của họ Quan ta. Bây giờ, ta muốn xây một Quan gia trại ở đó. Đất đai ta muốn lấy lại.

Kim Ký tiêu cục của bọn mi ở nơi đó cũng không được mở nữa. Lần trước, Tọa Sơn Hồ Trương Diệu dùng một ngọn đuốc đốt sạch nhà mi, lần này bọn mi có đến cũng đừng xây cất lại, hãy tìm nơi khác đi.

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói :

- Lão nói đến Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đã chết đó. Hần đốt Kim Ký tiêu cục của ta. Ta theo luật lấy mạng của hần, cũng quét sạch hang ổ của hần. Đối với ta mà nói coi như có lời rồi...

Lời này của chàng vừa nói ra, Quan Kim và bốn tên võ sư hộ viện đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt rất khó coi.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh lại nói :

- Bây giờ lão đột nhiên muốn ta dời tiêu cục đi, Quan lão gia dựa vào cái gì vậy?

Quan Kim kêu lên :

- Nơi đó là đất của ta.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Lão nói đất của lão thì là đất của lão sao?

Quan Kim giận hỏi :

- Mi muốn sao?

Kim Tiểu Sơn chỉ tòa trang viện của Quan gia nói :

- Nếu ta nói tòa trang viện đó là của Kim Tiểu Sơn ta thì sao?

Quan Kim giận đến hàm râu dựng ngược nói :

- Mi dựa vào cái gì mà nói là của mi?

Kim Tiểu Sơn không vừa hỏi lại :

- Lão dựa vào cái gì nói đất của thôn Lão Kim Khoáng là của họ Quan?

Quan Kim hầm hừ nói :

- Dựa vào câu nói của Quan phủ tuần phủ, nha môn Lạc Dương còn có sổ sách để tra.

Kim Tiểu Sơn ngửa mặt lên trời cười ha hả, chỉ Quan Kim nói :

- Có phải lão nói lão già Tư Đồ Tráng đó không?

Quan Kim giận cực kỳ, run rẩy trên lưng ngựa nói :

- Hay cho tiểu tử, ngay cả phủ đài đại nhân cũng bị tiểu tử mi tùy tiện mắng mỏ.

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói :

- Lão tham quan Tư Đồ Tráng đó không biết đã nhận bao nhiêu tiền của đút lót của họ Quan rồi. Tổ bà nó, nếu ta nổi nóng, ta cũng sẽ thu thập lão.

Quan Kim bật kêu lên :

- Lẽ nào mi còn dám đến thành Lạc Dương tạo phản?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Có gì không dám. Nếu cần thiết!

Quan Kim giận đến cơ hồ té lăn xuống ngựa. Hắn đưa roi chỉ mặt Kim Tiểu Sơn và nói :

- Đừng cho rằng mi có một Diêm Vương thoa thì hoành hành bá đạo. Vừa qua năm mới, bọn mi lập tức dọn nhà cút đi. Nếu không một ngọn lửa sẽ đốt sạch...

Kim Tiểu Sơn đột nhiên nghiêm sắc chỉ mặt Quan Kim và nói :

- Họ Quan trước tiên phải rửa sạch tai nghe cho rõ, nếu lão dám động đến một căn nhà của thôn Lão Kim Khoáng thì Kim Tiểu Sơn ta giết sạch Quan gia trang đến gà chó cũng không tha, một ngọn đuốc đốt sạch đại trang của lão.

Quan Kim giận nói :

- Ngươi dám!

Kim Tiểu Sơn cười nhạt hỏi lại :

- Có gì không dám, trên giang hồ có mấy ai dám đối đầu với Mặc Vân cốc.

Lời nói này của Kim Tiểu Sơn khiến Quan Kim đặc biệt chú ý, chỉ thấy Quan Kim giật mình rồi lập tức hỏi lại :

- Mi nói cái gì? Mặc Vân cốc do tiểu đệ ta chấp chưởng. Tiểu tử mi đừng đem Mặc Vân cốc ra để dọa đại gia.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Không sao, tiểu đệ lão tên Quan Hạo chứ gì? Hắn đồng mưu với Tần Ngọc Nhân của Võ Quan Diệp Phong Lĩnh gạt đến mức đại thúc ta chết đi sống lại. Coi như gạt người chết không đền mạng nhưng còn may đại thúc ta là người tốt số phát giác được đôi biểu huynh đệ giả mạo đó, do ta xuống tay khiến hai người họ lẫn đám thủ hạ chạy hết khỏi Mặc Vân cốc. Lúc đầu ta còn cho rằng, hắn tắt chạy đến đây cùng lão huynh già hội họp bàn kế, không ngờ hắn còn có Ngũ Nguyệt Hoa trang. Điều này không trách lão thái gia không biết. Không trách, không trách!

Quan Kim vừa nghe, sắc mặt biến đổi nói :

- Mi làm sao biết còn có Ngũ Nguyệt Hoa trang. Tiểu tử mi thật đáng chết ngàn lần!

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Vốn ta không biết. Hôm đó tuyết rơi nhiều trong Đại Sơn, ta vô tình gặp phải một tên mất hí. Tiểu tử đó là một con sói háo sắc. Không khác gì phụ thân hắn, vì phụ thân hắn không phải là Nhân Diện Lang sao?

Quan Kim nói :

- Tiểu đệ của ta trước nay thích ở trong Tây Phụng cốc.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đúng, đúng! Cảnh trí nơi đó quả tuyệt vời. Có ngôi nhà ngói đỏ đó xây dựng tinh xảo.

Quan Kim hỏi gấp :

- Mi đến Tây Phụng cốc để làm gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Ta chỉ là đi ngang đường không may lại phá hảo sự của tên tham dâm háo sắc. Sau lần hiểu lầm này, ta đã sớm quên việc đó rồi. Nào ngờ ngày thứ ba khi ta trở về, hắn lại mang mấy tên võ sĩ của Ngũ Nguyệt Hoa trang chặn đường ta. Quan thái gia của ta ơi, đương thời ta khuyên nhủ mấy lời chỉ muốn cảm hóa can qua biến thành ngọc bạch cho mọi người vui vẻ nhưng mà tên mất hí đó một mực không đồng ý còn ác độc cắt một miếng thịt trên cánh tay của ta.

Chàng vừa sờ vào cánh tay trái, giống như muốn vén áo lên để xem vết thương.

Quan Kim vừa nghe đắc ý cười nói :

- Tại sao không giết mi, đáng tiếc, đáng tiếc!

Kim Tiểu Sơn cười đáp :

- Thật rất đáng tiếc! Một đao đánh trộm của hắn nếu không phải hắn mong mỗi lập công, nếu không phải hắn dâm loạn nữ nhân đến mất đi quá nhiều chân khí thì e rằng cái đầu của ta đã rơi xuống đất.

Quan Kim cười lạnh nói :

- Cắt thủ cấp mi xuống đó là việc sáng tối, tiểu đệ ta nhất định có cách lấy mạng mi. Mi chờ xem.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Hừ, hắn vĩnh viễn không có cơ hội lấy đầu ta rồi.

Quan Kim giật mình hỏi :

- Tại sao?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Kẻ chết rồi còn có bản lĩnh lấy được thủ cấp người còn sống sao?

Quan Kim toàn thân chấn động, buông miệng nói :

- Cầu tặc, mi chết đi, vậy hắn lại cho ta.

Xem tiếp hồi 25 Trong hầm hoang âm phong thê thảm

25. Hồi 25 Trong Hầm Hoang Âm Phong Thê Thảm

Quan Kim hét to một tiếng giận dữ, bốn bốn tên Lệnh Hồ Giáp đã vung cương đao trong tay xông đến bao vây Kim Tiểu Sơn đang đứng thẩn nhiên ở đó.

Hai con chó đen vẫn còn ngồi vì Quan Kim chưa phát hiệu lệnh với chúng.

Kim Tiểu Sơn không đưa tay rút Diêm Vương thoa, chàng cười lạnh nói :

- Họ Quan kia, sao lão mau quên quá vậy? Ta đã từng ở diễn võ trường trong gia trang của lão đầu võ với bọn vô lại này. Kết quả như thế nào lão đã biết, lão phải nhớ việc xưa lo việc nay mới đúng, sao lúc này lại xung động đến nỗi quên ta là ai?

Quan Kim giận dữ mắng :

- Cuộc chiến hôm nay là báo thù cho Quan Phùng Sắc, tiểu đệ của ta. Con lừa kia, mi chuẩn bị bảo vệ tính mạng đi.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Bảo vệ tính mạng? Nếu ta từ nơi xa đến gia trang của lão để bảo vệ tính mạng, chi bằng ta tránh ra xa không cần đến đây. Hôm nay bọn ta động thủ, tất phải phân rõ ai thắng ai thua, ai chiếm thượng phong. Thế thì nếu không phải lão chết thì ta mạng vong. Họ Quan kia, tạm thời chúng ta đem tính mạng gia phó cho ông trời để xem tạo hóa của lão và ta.

Quan Kim đột nhiên lạnh mình, nhưng lão vẫn hất mặt lớn tiếng :

- Con lừa kia, đừng huênh hoang, chờ một lát lấy mạng mi. Quan thái gia này sẽ băm nát thịt của mi, để cho hai con hắc hổ này no nê một bữa.

Kim Tiểu Sơn nhún vai :

- Nếu quả thật ta ngã dưới tay mi thì mạng hèn này của ta đương nhiên do lão tùy ý xử trí, giống như phương pháp mà năm đó lão đã ám toán bọn đãi vàng kia, ta cũng cam chịu.

Mặt Quan Kim sừng sững trầm giọng hỏi :

- Mi nói gì vậy?

Kim Tiểu Sơn trề môi lạnh lẽo nói :

- Có phải gã đứng chỗ ngựa rồi không? Quan đại gia của ta?

Quan Kim nghiêng răng nói :

- Mi nói bọn ta ngầm ám toán bọn đãi vàng, có chứng cứ gì? Không sao! Bọn ta năm đó dẫn bọn người đãi vàng đến Kim Sa hà, nhưng ai nấy đều biết đêm đó Kim Sa hà bị lũ lớn, toàn bộ bọn họ bị nước lũ cuốn trôi đi rồi! Quan trên đã kết án này hơn hai mươi năm trước. Tổ bà mi, dựa vào cái gì để nói ta ám hại bọn người đãi vàng. Ta từ hàng ngàn dặm mang họ đến đây. Thật là ăn nói hồ đồ!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Coi như bị nước lũ cuốn đi thì dưới hạ du cũng phải nổi thi thể lên chứ! Tại sao không tin tức, toàn bộ mất tích? Trái lại, chỉ có hai huynh đệ nhà mi còn sống sót. Theo ta thấy, không chừng huynh đệ lão đã hại chết bọn đãi vàng này ở nơi nào rồi.

Quan Kim giận đến mức toàn thân run rẩy nói :

- Thật đáng ghét! Ngay cả quan phủ còn công nhận ta trong sạch. Mi là ai lại dám phán quyết đúng sai của ta, vu oan giá họa cho lão đại này?

Vừa nói xong, lão khoát tay nói với bốn tên Lệnh Hồ Giáp :

- Giết hẩn cho ta, xong rồi mỗi người có trọng thưởng!

Bọn bốn tên Lệnh Hồ Giáp đã sớm chuẩn bị vây giết Kim Tiểu Sơn. Giờ nghe Quan Kim ra lệnh, bốn gã đã vung đại phá đao hét to một tiếng, mang theo sát khí bùng bùng, mãnh liệt, xông vào Kim Tiểu Sơn.

Đại phá đao hàn khí nặng nề, mang theo tiếng gió vù vù, gió cuốn bốc lên khiến người ta nín thở.

Kim Tiểu Sơn dang rộng đôi tay như cánh đại bàng, vọt lên cao ba trượng, người ở giữa không trung, Diêm Vương thoả nhanh không thể tả đã nằm trong tay chàng.

Quan Kim vừa thấy, lập tức khoát tay ra hiệu. Lần này, tay của lão chỉ vào Kim Tiểu Sơn, chính là điều khiến hai con chó đen ta của lão. Vì hôm nay lão muốn dồn Kim Tiểu Sơn vào chỗ chết.

Liên tiếp gầm to, hai con chó đồng thời với lúc Kim Tiểu Sơn vừa rơi xuống đất, chúng đã song song bay lên. Chờ hai con chó và bọn Lệnh Hồ Giáp bốn người đuổi đến, chàng mới quay đầu bỏ đi. Không sai, chàng đang đi, chàng vốn không nhảy vọt chạy nhanh. Nhưng bốn tên đại hán và hai con chó phía sau trái lại chỉ ở một khoảng cách nhất định, đuổi phía sau lưng chàng, phương hướng cũng không đổi.

Kim Tiểu Sơn đi về phía con đường nhỏ gần đó, tốc độ vẫn không đổi, nhưng hai con chó đuổi theo vẫn ở sau lưng chàng ba trượng.

Quan Kim cũng vọt ngựa đuổi theo phía sau. Lão vừa đuổi vừa la lớn :

- Đuổi mau! Ngần lần không để tiểu tử đó chạy thoát!

Lệnh Hồ Giáp cũng đang ở phía sau mấy con chó, cao giọng mắng :

- Tiểu tử họ Kim, nếu mi có sĩ diện thì đừng chạy, quyết chiến với bọn đại gia một trăm hiệp!

Kỳ thực, lòng hẩn biết rõ, nếu không phải Trang chủ đuổi theo phía sau, hẩn có thể “thuận nước đẩy thuyền” nói mấy câu lấy thể diện coi như xong rồi. Vì Diêm Vương thoa trong tay Kim Tiểu Sơn, hẩn thật khó đối phó.

Ven theo sơn đạo đi vòng núi, Kim Tiểu Sơn bắt giác toét miệng cười, vì chàng phát hiện phía trước mặt có mấy chỗ ngoặt, đó là chỗ tốt để hành hạ người.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu lại nhìn hai con chó lớn, đang đuổi sát không buông.

Chàng vừa xoay người, đột nhiên Diêm Vương thoa nhẹ nhàng không tiếng gió xuất thủ, thanh âm “Bụp”, “Bụp”, nhưng chàng không nhìn đến.

Hai con chó to nối tiếp nằm ngã trên sơn đạo, không kịp kêu lên một tiếng.

Bọn hộ pháp Lệnh Hồ Giáp cũng đuổi sát phía sau. Nhưng khi bốn tên nhìn thấy hai con chó chết nằm trên đường, Lệnh Hồ Giáp cao giọng mắng :

- Tổ bà nó, họ Kim đáng ghét, đã đánh chết hai con chó yêu của lão gia rồi!

Người khác nhìn phía xa xa nói với Lệnh Hồ Giáp :

- Tiểu tử này qua gian xảo, không chừng hẩn chạy thoát rồi!

Thoáng chốc, tiếng vó ngựa vang lên, Quan Kim đã đến trước mặt Lệnh Hồ Giáp, lão nhìn thấy hai con chó yêu đã chết càng giận dữ mắng lớn :

- Tiểu tử họ Kim đâu?

Lệnh Hồ Giáp đáp :

- Hồi bẩm Trang chủ, tiểu tử đó đã chạy thoát rồi.

Quan Kim giận nói :

- Làm sao có thể chạy thoát được? Thấy hẩn đang chạy lên dốc núi, vùng đó không có chỗ thoát được, đuổi theo mau.

Bốn tên Lệnh Hồ Giáp đang muốn đuổi nữa, bỗng nhiên trên đỉnh núi vang lên tiếng cười ha hả, Kim Tiểu Sơn nói :

- Các vị tướng ta là hạng thỏ để trốn chui trốn nhủi sao? Đại thúc ta từng nói: Người cầm Diêm Vương thoa chỉ biết truy đuổi người khác, tuyệt đối không để người khác truy đuổi mình.

Quan Kim và bọn Lệnh Hồ Giáp giật mình, ngẩng đầu lên nhìn Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên gờ đá nhô ra cao bốn trượng. Chàng đưa đầu nhìn xuống phía dưới.

Lệnh Hồ Giáp vung đại phá đao kêu lớn :

- Tiểu tử, mi xuống đây!

Quan Kim đưa tay chỉ Kim Tiểu Sơn nói :

- Hảo tiểu tử, thì ra mi còn nấp trên đó.

Buông mình nhảy xuống. Kim Tiểu Sơn đáp xuống bên dưới gò đá, tay phải chàng đang vung vẩy Diêm Vương thoa, ánh sáng bạc lấp lánh, lạnh lẽo nói với Quan Kim :

- Họ Quan kia, trời nóng có mưa, người nóng hự việc. Lão không nên truy cùng đuổi tận, không buông tha Tiểu Sơn ta. Lão cho rằng bốn tên ngu đó có thể làm thịt được ta sao? Lão cho rằng nuôi mấy con chó đen đó có thể xé xác người ư? Hừ, hôm nay lão chết chắc rồi, không những chết chắc mà sau khi thu thập bọn lão, ta còn đánh vào gia trang của lão, thấy một người giết một người, thấy hai tên giết hai tên. Trước đổi mạng cho những người dãi vàng đã bị ám hại, sau đó khiến cho những người trú ngụ trong thôn Lão Kim Khoáng không bị họ Quan mi uy hiếp, mi thấy sao?

Quan Kim vừa nghe giận dữ nói :

- Hay cho tên cẩu tặc gian ác, họ Quan ta và mi thể không đứng chung trời. Giết!

Chữ giết họ Quan vừa ra khỏi miệng, Lệnh Hồ Giáp đã không màng thân mình vận sức đánh đến Kim Tiểu Sơn. Thù cũ, hận mới gom tính một lượt. Đột nhiên, thân hình chàng lắc lư không ngừng, tạo ra ba bóng người không phân biệt được thật giả.

Ba tên kia cũng mỗi tên cầm đao toàn bộ nghiêng rằng xông vào. Phút chốc, hai bên dựa vào động tác thần tốc, cuốn văng những đám tuyết tích tụ trên mặt đất bay lả tả dưới tia sáng ảm đạm. Không khí mù mịt chỉ thấy bóng đao, không phân biệt được ra ai là ai. Bốn thanh đại phá đao tuôn ra ánh sáng xoèn xoẹt như điện, bọc lấy Kim Tiểu Sơn vào giữa, chỉ nghe một tiếng keng keng vang lên không ngừng Kim Tiểu Sơn lướt vun vút giữa bốn người, Diêm Vương thoả vẫn không đánh ra, chàng chỉ dùng bộ pháp thần tốc tránh né chiêu thức của chúng.

Lệnh Hồ Giáp đột nhiên lạnh lẽo kêu lên :

- Các vị vây chặt tiểu tử này, đừng để hắn có cơ hội sử dụng Diêm Vương thoả, thời gian kéo dài, hắn tuyệt đối khó tránh khỏi trận loạn đao của ta.

- Dã Long Trảo!

Trong tiếng hét lớn, chàng đã vọt người lên, thân giữa không trung, Diêm Vương thoả vừa chớp lên, như ánh sao đáp xuống. “Bình” một tiếng. Lệnh Hồ Giáp “A!” một tiếng, người lão đảo trên đất, thân thể của Lệnh Hồ Giáp còn chưa ngã nhào, đôi chân của Kim Tiểu Sơn đã đạp lên vai của lão, lần nữa vọt người lên bằng mình ra ngoài hai trượng.

Ba tên còn lại kinh hãi, chỉ thấy đỉnh đầu của Lệnh Hồ Giáp thủng một lỗ, máu tươi xối xả như nước suối, nhưng là nước suối màu đỏ tươi.

Quan Kim trên ngựa điên cuồng thét :

- Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn!

Ba người lại xông về phía Kim Tiểu Sơn, hung hãn đến nỗi sắc mặt của mỗi người đều biến dạng. Không chờ ba người đó xông lên, Kim Tiểu Sơn lại vọt người lên. Giống như chàng muốn nhảy lại trên vách đá, Diêm Vương thoả trái lại đánh ra trước ba thước, đột nhiên giữa chừng thu lại, tốc độ nhanh không thể tả xoay về phía đại hán mặt đỏ.

“Bụp!” một tiếng, đại hán mặt đỏ tránh không kịp, nằm bẹp trong vũng máu giữa hiện trường. Liên tiếp theo, Kim Tiểu Sơn hét lớn :

- Diêm Vương thoả!

Thân hình chàng xoay như con vù, hai đại hán còn lại cũng tránh né không kịp, lần lượt ngã trên mặt đất. Trừ Lệnh Hồ Giáp, thì ba người còn lại đều chết giống nhau, bị một lỗ máu trước mặt.

Quan Kim không dám nhìn lâu, quay ngựa vọt người chạy. Không ngờ lão vừa xuống dưới núi lại thấy Kim Tiểu Sơn dang đôi tay ngăn đường. Trong lúc kinh hoàng, lão không kịp nhìn kỹ, quay đầu ngựa chạy tiếp. Ngựa của Quan Kim là ngựa cưỡi đi săn. Lúc này lão bán mạng thúc ngựa chạy nhanh, nhưng bên tai vẫn nghe mãi tiếng cười không dứt.

Không sai, tiếng cười đó chính là tiếng cười của Kim Tiểu Sơn. Trong lúc hoảng loạn, Quan Kim vừa chạy vừa quay lại nhìn, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Kim Tiểu Sơn đâu. Tiếng cười vẫn vang bên tai, làm lão càng thêm kinh sợ, nghĩ :

“Đây quả thật là tà môn!”

Lão lại giục ngựa phi nhanh. Một mình vượt qua ba ngọn núi, có mấy lần cơ hồ lão bị rơi khỏi lưng ngựa. Lúc này, Quan Kim đã không ngừng thở hổn hển, nhìn trước mặt núi non trùng điệp, dốc núi thẳng đứng, khe sâu thăm thẳm, nước suối róc rách. Hình như là đã đến nơi sơn cùng, thủy tận.

Đột nhiên, lại là một tràng cười phát ra từ phía sau lưng Quan Kim. Quay đầu nhìn, Quan Kim quả thật kinh hãi tột cùng, vì Kim Tiểu Sơn đang ở trên lưng ngựa sau lưng lão mà lão đã chạy suốt một chặng đường dài lại không hề phát hiện.

Quan Kim cơ hồ từ trên lưng ngựa ngã nhà xuống đất. Kim Tiểu Sơn đưa tay nắm lại nói :

- Cẩn thận! Té xuống tức là tan xương nát thịt đó.

Quan Kim run rẩy đôi vai, giận dữ nói :

- Họ Kim kia, mi muốn làm gì?

Kim Tiểu Sơn một chưởng vỗ sau đầu Quan Kim, thế chưởng không nặng nhưng đủ để Quan Kim té lăn xuống đất.

Quan Kim bò dậy, nhưng chưa đứng hẳn lên, đã ngẩng đầu nhìn Kim Tiểu Sơn đang ngồi trên lưng ngựa nói :

- Nếu mi dám động đến một sợi lông chân của Quan thái gia, thì chờ xem huynh đệ ta xé xác mi thế nào?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe chột giận dữ, Diêm Vương thoa vang lên từng tiếng vù vù, phút chốc đã đan chéo mười lần phía trên đầu Quan Kim. Ánh bạc lạnh lại liên tiếp xoay chuyển không ngừng trên tay phải Kim Tiểu Sơn.

Quan Kim đã mặt mày trắng bệch, mồ hôi chảy ròng. Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Nếu không nhắc đến huynh đệ Nhân Diện Lang đó của lão. Có lẽ họ Kim ta tạm thời tha cho không một con đường sống. Giờ lão lại ý thế sai lang dọa người. Vậy thì lão chết chắc rồi!

Quan Kim đột nhiên vung ra một trận roi da vun vút đánh trên đầu Kim Tiểu Sơn, miệng luôn la lớn :

- Đánh chết bọn yêu tinh nhà mi!

Kim Tiểu Sơn xoay nửa thân người, đôi vai nghiêng nghiêng tránh qua ngọn roi đang đánh tới, chàng xòe tay ra chụp. Không ngờ còn chưa với đến thế là chàng hụt đà rơi xuống mình ngựa. Lúc này, chàng đang muốn xoay người xoắn đến, không ngờ Quan Kim hít mạnh một hơi vọt lên mình ngựa, ra roi đánh lên lưng ngựa.

Ngựa đó trước nay chưa từng bị roi hung hãn như vậy nên lập tức bốn vó tung cao chạy về phía trước.

Kim Tiểu Sơn sững sờ, nhưng rồi bất giác mỉm cười, vì phương hướng mà Quan Kim bỏ chạy là phi về phía lưng núi đối diện. Quả núi này rất tròn, sau lưng núi là thôn Lão Kim Khoáng. Mà thôn Lão Kim Khoáng nếu thuận theo địa thế đi thẳng không đến ba dặm đã đến một khúc quanh nước chảy xiết thuộc Kim Sa hà.

Chàng còn nghe Tiền Phụng nói ở đó năm xưa xuất hiện không ít vàng. Quan Kim thúc ngựa chạy bán mạng, lần này lão có thể an tâm, vì Kim Tiểu Sơn đang ở cách xa lão mười lăm trượng đuổi theo. Lại đuổi theo một mạch hai dặm đường dưới vách đá cheo leo trong rừng hoang. Quan Kim đột nhiên mất tung tích. Kim Tiểu Sơn nhảy lên một vách núi phía sau một tảng đá lớn, chàng phát hiện một cái động to, vắng vắng vang lên tiếng vó ngựa. Kim Tiểu Sơn cười lạnh, chàng không chút do dự chạy thẳng vào trong động. Tiếng chân ngựa trong động dần dần chạy chậm lại, Kim Tiểu Sơn lần theo tiếng chân ngựa mà đuổi theo, liên tiếp xông vào hơn ba mươi trượng. Trong động đó là một màu đêm âm u. Trực giác chàng nhận thấy phương hướng động này là kéo dài về phía Kim Sa hà.

Kim Tiểu Sơn lòng thầm nghĩ :

“Có lẽ đi về phía trước sẽ có ánh sáng”.

Nghiêng tai lắng nghe tiếng vó ngựa dừng lại ở một nơi nào đó. Kim Tiểu Sơn không thể không chậm bước. Chàng chăm chú nhìn vào bóng tối trong động, cơ hồ có một điểm sáng như ánh sao đơn độc giữa bầu trời đen.

Kim Tiểu Sơn đi về phía điểm sáng đó. Đột ngột có mấy luồng gió lạnh buốt thổi đến, đồng thời lại nghe được tiếng chân ngựa như là ở phía trước bên phải, Kim Tiểu Sơn vội nhào qua, đã thấy điểm sáng đó là một vệt sáng dài từ phía trước xuyên vào. Kim Tiểu Sơn đi theo vệt sáng thì thấy con ngựa đi về phía trước.

Điều làm Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên là không thấy Quan Kim trên lưng ngựa. Kim Tiểu Sơn không khỏi không phòng bị. Đến lúc chàng đuổi kịp ngựa, mãi đến khi chàng vượt qua hàng mấy dãy thạch nhũ. Bỗng

nhien chàng nghe thấy tiếng cười ha hả phía sau động và tiếng đá rơi ào ào. Kim Tiểu Sơn biết mình đã bị mắc lừa rồi. Chàng không do dự nhảy lên bám vào bụng ngựa, vội thúc ngựa trở lại con đường cũ, ngựa đó dường như cũng có tánh linh, nghe tiếng động vội hí một tràng dài rồi theo sự điều khiển của Kim Tiểu Sơn vòng thẳng ra đường cũ.

Thân hình Kim Tiểu Sơn dán chặt vào bụng ngựa. Đá trên động rơi xuống như mưa, trong động đã không phân biệt được đâu là tiếng vó ngựa và tiếng đá rơi.

Đột nhiên khi Kim Tiểu Sơn thúc ngựa chạy ra ngoài hơn hai mươi trượng thì một tiếng nổ vang trời như tiếng sấm, một tảng đá to đập xuống thân sau con ngựa, con ngựa ngã lăn trên mặt đất, Kim Tiểu Sơn nhìn thấy rất rõ ràng. Chàng vội bò lên, hai tay vừa ôm đầu vừa chạy tránh qua một trận đá nhỏ đánh xuống đầu, trước mặt đã không thấy đá rơi nữa. Kim Tiểu Sơn đứng lại quay đầu nhìn trong động vang lên những tiếng canh cách không ngừng. Chốc chốc lại vang lên những tiếng cực lớn. Có lẽ là vách núi sụp đổ, chàng không ngớt kêu lên :

- May mắn!

Đây quả thật là một cơn ác mộng, khiến Kim Tiểu Sơn toàn thân run rẩy, nghĩ lại lúc này trong động nếu chàng phản ứng không nhanh có lẽ đã chân thây trong núi đó rồi. Đến lúc đó ai biết được chỗ chàng mất tích chứ. Kim Tiểu Sơn định chạy ra khỏi động để chặn Quan Kim, nhưng chàng đột nhiên nghĩ lại :

“Tại sao không để họ Quan nghĩ mình đã bỏ mạng ở núi hoang này? Dù hòa thượng chạy được, miếu chạy không được. Tuyệt đối họ Quan sẽ trở về Quan gia trang của lão”.

Kim Tiểu Sơn nghĩ đến đây lập tức quan sát địa thế, tìm một nơi an toàn ngồi xuống. Cho mãi đến lúc tiếng đá rơi trong động gần dứt hẳn, bụi đất bắn ra đã gần lắng sạch, có thể nhìn rõ bên trong động, chàng mới cười lên một tiếng, bình tĩnh trở lại.

Kim Tiểu Sơn muốn suy nghĩ tỉ mỉ, chàng cho rằng họ Quan tuyệt đối không phải trong lúc vô ý phi ngựa vào trong động hoang này. Họ Quan đã sớm biết nơi này có sơn động sụp lở nguy hiểm.

Kim Tiểu Sơn lại nghĩ :

“Coi như họ Quan đã biết động hoang này nhưng lão làm sao có thể ra tay thông thạo quỷ quyết đến như vậy để chôn sống chàng và ngựa trong động này?”.

Giống như gỡ rối một vấn đề khó hiểu, Kim Tiểu Sơn dần dần hiểu hết sự tình. Vì chàng hốt nhiên nhận thấy họ Quan tắt dùng phương pháp này để hãm hại bao nhiêu người khác, lần này chỉ diễn lại trò cũ mà thôi.

Kim Tiểu Sơn đột nhiên như bừng tỉnh, một tay vỗ đùi nói :

- Đúng! Sự mất tích của bọn người đãi vàng, lão nói là bị nước lụt toàn bộ cuốn mất tích, thiên hạ nào có thể trùng hợp như vậy? Lẽ nào một người cũng chạy không thoát? Nhất định là bị hãm hại trong động này rồi!

Nghĩ đến đây, Kim Tiểu Sơn chậm bước đi ra ngoài động. chàng quyết định phải thám thính động này. Chàng ra ngoài động tìm một số cây tùng làm đuốc. Có một đường đi ra phía ngoài động, Kim Tiểu Sơn bước đi cẩn thận. Chàng vẫn lo lắng họ Quan ngầm đánh lén. Ra khỏi động, Kim Tiểu Sơn vọt lên vách đá quan sát, thấy ở phía xa có một bóng người đang đi lắt lư trên tuyết, mà người đó đi rất nhanh khiến Kim Tiểu Sơn toét miệng cười.

Vì đó rõ ràng chính là họ Quan. Lúc này Kim Tiểu Sơn không mang theo đá đánh lửa, nhất thời chàng không có cách nào đốt đuốc được để vào hang thám thính.

Cho nên chàng quyết định trước tiên trở về thôn Lão Kim Khoáng. Hơn nữa cũng sắp trưa rồi, không thể để bụng đói mà vào sơn động. Kim Tiểu Sơn nhận đúng phương hướng rồi đi thẳng về thôn Lão Kim Khoáng. Thật kỳ lạ, từ phía sau hang động nơi xa, chỉ vòng qua nửa lưng núi tròn đã nhìn thấy thôn Lão Kim Khoáng, cự ly còn gần hơn về Quan gia trang.

Kim Tiểu Sơn từ trong núi phía tây thôn Lão Kim Khoáng đi ra. Từ xa xa, chàng thấy Tiền Phụng và Tiểu Ngũ Tử, hai người đang trông ngóng về phía bắc.

- A Phụng!

Kim Tiểu Sơn vừa gọi, Tiền Phụng lập tức quay người lại nhìn thấy Kim Tiểu Sơn từ núi hoang bên phải đi ra, toàn thân đất bùn, bộ dạng nhếch nhác, nằng chạy lại vô cùng lo lắng hỏi :

- Tại sao từ núi tây đến đây? Huynh đi về phía Kim Sa hà sao?

Kim Tiểu Sơn vội nói với Tiền Phụng và Tiểu Ngũ Tử :

- Mau về tiệm cơm đi!

Chỉ nhìn thấy tình hình này của Kim Tiểu Sơn, đủ biết nhất định đã xảy ra chuyện gì lớn rồi. Tiền Phụng, Tiểu Ngũ Tử không kịp hỏi han điều gì, vội theo Kim Tiểu Sơn đi vào trong tiệm.

Bên trong tửu tiệm, cơm canh đã bày trên bàn. Biển Hòa thấy Kim Tiểu Sơn đi vào đã cười ha hả :

- Tiểu tử trong động nào chui ra vậy? Sao ngay cả đầu tóc cũng dính đầy bùn?

Kim Tiểu Sơn không nói nhiều, vừa ngồi xuống, vừa nói với Tiền chương quỳ :

- Tiền chương quỳ, có việc này tiểu tử muốn hỏi cho rõ!

Tiền chương quỳ ngạc nhiên nói :

- Thì cứ hỏi!

Kim Tiểu Sơn chỉ về phía tây hỏi :

- Quả núi hình tròn như bánh bao đó, quý vị có ai đi qua chưa?

Tiền chương quỳ lắc đầu đáp :

- Núi này trước kia thuộc Kim Sa hà, núi đó là của họ Quan, ngay cả mấy người săn bắn cũng không được đi về phía đó. Kim huynh đệ hỏi làm chi vậy?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Núi tròn đó có một sơn động, ngay cả cưỡi ngựa cũng có thể đi vào!

Nhẹ lắc đầu, Tiền chương quỳ lắc bả :

- Điều này cũng chưa từng nghe qua!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Nơi đó có một sơn động, các vị cũng không ai biết sao?

Tiền chương quỳ đáp :

- Ta nói qua rồi, họ Quan đã định ra quy củ, vùng núi đó không cho người khác ra vào. Người trong thôn Lão Kim Khoáng đương nhiên là không biết rồi.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Hôm nay tiểu tử gặp qua họ Quan, tiểu tử có ý trêu chọc vạch mặt lão, đương nhiên lão tức giận hạ thủ đối với tiểu tử, bị tiểu tử đứng giữa hiện trường đánh ngã bốn tên võ sĩ của lão. Ngay cả mấy con chó yêu quý của lão cũng bị tiểu tử giết chết. Không ngờ, lão cố ý giả vờ bộ dạng kinh hoàng, dụ tiểu tử vào trong động lớn đó. Trong bóng tối, sơn động khó nhìn rõ ràng, có một số gò đá dùng cây gỗ chống lên.

Lúc này, ngay cả Biển Hòa cũng đặt chén đĩa nghiêng tai lắng nghe.

Tiền Phụng lo sợ xanh mặt hỏi :

- Huynh đã đi vào?

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp :

- Họ Quan cúi đầu giục ngựa tiến vào sơn động, huynh đi theo sau xông vào.

Biển Hòa lẩm bẩm :

- Mắc lừa rồi!

Kim Tiểu Sơn trề miệng nói :

- Đến bây giờ tiểu tử cũng không biết mình có bị mắc lừa không.

Tiền chưởng quầy nói :

- Thân lão ta đã chạy trở về Quan gia trang, còn huynh đệ trái lại mặt mày lấm lem bùn đất. Đây rõ ràng mắc lừa rồi!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên thấp giọng nói :

- Lúc đó, tiểu tử cảm thấy mình mắc lừa rồi. Tiểu tử theo tiếng chân ngựa đi vào thì phát hiện chỉ có ngựa mà không có họ Quan. Lúc đó, tiểu tử kinh ngạc vội vã muốn lui trở ra, nhưng trong sơn động đã bắt đầu có tiếng đá rơi ầm ầm. Tiểu tử không kịp nghĩ nhiều, lập tức ẩn thân dưới bụng ngựa chạy ra ngoài động. Không ngờ, con ngựa đó không thoát khỏi số kiếp bị đá rơi chết trong động. Tiểu tử trái lại ôm đầu xông ra được an toàn.

Tiền Phụng toàn thân đã phát run nói :

- Thật là khiến muội sợ đến phát khiếp!

Tiền chưởng quầy nói :

- Sáng sớm ngày mai, huynh đệ cùng Biển đại phu, A Phụng ba người trở về Mặc Vân cốc. Lưu lại đây lão thật lo lắng cho huynh đệ.

Cười nhẹ, Kim Tiểu Sơn nói :

- Ngày mai là phải đi, nhưng sau khi tiểu tử ăn cơm no, còn muốn chui vào trong sơn động đó thám thính.

Tiền Phụng vội kêu lên :

- Muội không muốn huynh đi!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Sao lại không đi? Vì họ Quan nhất định cho rằng ta đã chết trong sơn động rồi. Lão tuyệt đối không ngờ Kim Tiểu Sơn vẫn còn sống sờ sờ, muốn lột đến gốc rễ của lão.

Mọi người vừa nghe đến ngạc nhiên, Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Quý vị có từng nghĩ họ Quan tại sao phát tài?

Tiền chưởng quầy hoảng hốt lắp bắp :

- Huynh đệ nói là...

Kim Tiểu Sơn không chờ Tiền chưởng quầy nói dứt, đã cười đáp :

- Năm đó, lão đã không vì đám người đãi vàng mà đưa đến cửa quan sao? Lão nói đám người đãi vàng đó mất tích là vì bị nước lũ cuốn đi. Theo tiểu tử đoán, đám người đãi vàng đó đã chết trong sơn động rồi.

Biển Hòa gật đầu nói :

- Có khả năng này!

Kim Tiểu Sơn lúc này mới cười nói với Tiền chưởng quầy :

- Giúp tiểu tử chuẩn bị một số đèn đuốc, dùng cơm xong, tiểu tử sẽ đi vào trong động đó tìm xem!

Tiền Phụng hỏi lại :

- Đã hơn hai mươi năm rồi, huynh còn tìm được cái gì?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh đáp :

- Chim chết lông vũ bay, người chết xương cốt còn. Chỉ cần họ Quan hại người trong sơn động, tóm lại có thể tìm ra đồng xương người.

Tiền chưởng quầy thấy Kim Tiểu Sơn đã cương quyết, lão ngoảnh đầu nói với Tiểu Ngũ Tử đang đứng sững sờ bên cạnh :

- Hãy chuẩn bị đèn đuốc, mi cùng Kim huynh đệ đi một chuyến!

Tiểu Ngũ Tử khoát tay lia lịa nói :

- Tiểu nhân không đi! Tiểu nhân không muốn đi!

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Nhiều người hư việc. Tiểu tử đi một mình. Tiểu Ngũ Tử mau đi lấy vài cây đuốc là được rồi.

Nhìn Tiểu Ngũ Tử bước đi, Kim Tiểu Sơn cũng không nói nhiều, vội ăn cho no. Tiền Phụng ngồi một bên trái lại sắc mặt lo sợ, không thốt lên lời.

Tiền chưởng quầy lẩm bẩm nói :

- Nếu có bọn Đồng ngũ gia ở đây là tốt rồi! Có họ đi với huynh đệ vào sơn động cũng dễ dàng tìm ra. Giờ đây trời lạnh đóng băng, họ đã về quê hương ăn tết rồi. Người trong thôn e rằng không ai dám đi.

Kim Tiểu Sơn đặt bát đĩa xuống nói :

- Cho dù họ có người muốn đi, tiểu tử cũng không đồng ý. Trước mắt, tiểu tử với họ Quan đã kết thù oán khó giải. Lão muốn ta chết, ta muốn lão vong, lão muốn thôn Lão Kim Khoáng dời đi, ta đốt trang viện của lão. Để xem lão độc ác hay là thủ đoạn của Kim Tiểu Sơn cao cường.

Biển Hòa cũng gật đầu nói :

- Họ Quan này không ngờ được sau hai mươi năm thụ hưởng thái bình phú quý, lại có người đến tìm lão. Theo lão phu thấy đây là nhân quả báo ứng trước mắt.

Tiểu Ngũ Tử cầm ra bốn cây đuốc và một cục đá đánh lửa, toàn bộ đặt vào tay Kim Tiểu Sơn :

- Khi vào động huynh hãy đốt lửa. Bốn cây có thể đốt cả ngày chứ?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Đủ rồi! Đi hết sơn động cũng không hết mấy canh giờ.

Tiền Phụng lúc này mới kéo Kim Tiểu Sơn, thấp giọng nói :

- Muội muốn đi!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Đó không phải chỗ vui đùa, càng không phải chỗ du sơn ngoạn thủy. Gặp nguy cơ, huynh chạy rất nhanh, có muội thì không thể được.

Tiền chưởng quầy nói :

- Lúc này con đừng làm thêm phiền hà nữa! Con đi có thể giúp được gì cho Kim huynh đệ chứ?

Kim Tiểu Sơn vỗ nhẹ vào tay Tiền Phụng nói :

- Tốt nhất, muội ở nhà nấu nướng vài món. Đừng quên ngày mai chúng ta về Mặc Vân cốc.

Nói xong, Kim Tiểu Sơn bước đi. Ra khỏi thôn Lão Kim Khoáng, mây trên núi càng thêm dày đặc hơn. Hơn hai người không rơi tuyết, gió tây bắc thổi vù vù, khiến hoa tuyết phủ đầy mặt đất còn chưa tan đi, không ngừng lăn tròn bay bay.

Kim Tiểu Sơn dò theo dấu chân khi trở về để đi đến đỉnh núi tròn đó. Bước chân nhẹ nhàng nhưng tâm linh nặng nề. Nghe nói năm đó, người dải vàng theo họ Quan đến Kim Sa hà này có gần hai mươi người, lao khổ cả năm trời có không ít dải vàng, nhưng đám người này đã mất tích, không còn dấu vết. Nhiều người như

vậy đều mất tích trong một đêm thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi. Nếu họ đều bị họ Quan hãm hại trong động...

Kim Tiểu Sơn chốc chốc nhìn lên ngọn núi cao đỉnh tròn kia, hốt nhiên cảm thấy như một nắm mồ. Nắm mồ không phải hình dạng như vậy sao? Chỉ khác là nó lớn hơn nhiều so với một nắm mồ bình thường.

Cuối cùng, chàng đã đến miệng sơn động, song nghe một hồi tất cả đều vắng lặng, giống như chưa từng phát sinh một chuyện gì. Chàng chậm rãi đi vào trong động, mãi đến khi trước mặt là một màn đêm, chàng mới đánh lửa. Trước tiên đốt một tờ giấy, rồi châm vào ngọn đuốc, nhất thời trong động sáng hẳn một vùng.

Cầm đuốc đi vào trong, chàng phát giác sơn động này quả thật rất lớn. Đi được một đoạn đường, chàng đưa tay sờ vào vách động, chỉ thấy toàn là do người ta đục đẽo. Nhưng chàng không ngờ rằng nó là một cái động hầm mỏ vàng, hơn nữa mỏ đã được khai thác nhiều năm.

Vào động đã sâu hơn hai mươi trượng, hai bên đều là đá rắn, không có động nhỏ ngõ ngách, nhưng khi tiến vào thêm mấy trượng nữa, trước mặt đã có một ngách sơn động. Sơn động đó dường như thấp hơn mấy trượng.

Kim Tiểu Sơn đầu tiên đi vào ngách động thấy trong động thi thể con ngựa đang bị dè dưới đồng loạn thạch. Cầm lấy một cục đá, Kim Tiểu Sơn bước sâu vào bên trong, lại nghe tiếng càn cạch mà không thấy đá rơi. Lúc này chàng mới gờ đuốc đi sâu vào bên trong, dần dần ngách động này càng lúc càng nhỏ, cho đến mãi tận cùng ngách động không phát hiện gì khác. Kim Tiểu Sơn trong lòng bối bực, cầm đuốc nhìn lên trên xem thấy đá trên nóc ẩm ướt. Hầm này rất dễ dàng bị sụp đổ. Nơi đây chàng đã không phát hiện gì khả nghi, bèn quay người ra khỏi ngách động này. Thuận theo động lớn lại đi về phía trước. Lần này, chàng đi rất cẩn thận, bất kỳ chỗ nào sâu khuyết đều xem tỉ mỉ một hồi.

Chàng lại đi sâu vào năm mươi trượng, bên trái lại thấy một hàng trụ bằng gỗ lớn. Kim Tiểu Sơn cẩn thận đi vào trong ngách động. Còn chưa đi xa, trước mặt đá đã có một động đá núi ngăn đường. Kim Tiểu Sơn thấy số đá này đa phần đã mọc meo. Đống đá núi này có lớn, có nhỏ, so le không đều, khoảng hơn một trượng chỗ gần đỉnh có mấy lỗ tròn to hơn cái mâm, đủ để một người bò vào. Kim Tiểu Sơn cầm đuốc lấy sức nhảy lên, lúc đầu thấy mấy lỗ tròn bên trong cũng bị đá lớn chặn đứng. Chỉ có một cái gần phía sau là có miệng vào.

Kim Tiểu Sơn cầm đuốc thò đầu vào nhìn, bên trong dường như lớn hơn. Thế là chàng thuận theo miệng động vào trong.

Đá núi nhấp nhô cao thấp không đều, chàng bò vào rất gian nan. Nhưng chưa được hai trượng, chàng đã bắt đầu bò xuống.

Chàng chợt giật mình vì chàng đang bò trên một đồng xương khô. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, đồng xương khô này hoàn toàn không có xương đầu, khoảng mười mấy bộ.

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng lại bò xuống, trước mặt không xa lại thấy một đám đá rơi ẩm mốc như đã quá lâu rồi, cầm đuốc đi vào phía trong xem động dường như đã đến đáy rồi. Còn đồng đá rơi trước mặt chỉ ít cũng dài sáu trượng.

Chàng lại đốt thêm một ngọn đuốc, cầm ngọn đuốc chia ra cầm trên tường.

Kim Tiểu Sơn bắt đầu di chuyển đồng đá trên mặt đất, di dời không quá một trượng đã thấy trên mặt đất từng đồng xương khô, còn lẫn lộn một số cuốc xẻng.

Kim Tiểu Sơn di dời một hồi, tỉ mỉ đếm từng đồng xương, tính ra có hơn ba mươi người.

Kim Tiểu Sơn thở dài ngồi bệch xuống nói :

- Thật ác độc! Nhiều người như vậy bị chôn chết trong động này! Kim Tiểu Sơn ta tuyệt đối không thể tha cho lão!

Lấy hai cây đuốc trên vách đá xuống, Kim Tiểu Sơn đang muốn bò ra chỗ cũ.

Chợt chàng thấy trên vách đá dường như có khắc chữ. Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên vội cầm đuốc chiếu lên xem thấy dưới khe hở rong rêu có mấy chữ khắc không hoàn chỉnh trên tảng đá “huynh đệ họ Quan giết

người”. Kim Tiểu Sơn cơ hồ nhìn thấy thảm trạng kêu khóc khi đám người này chết, khiến chàng lạnh mình, rùn vai thở mạnh một hơi muốn rách khốe mắt.

Chàng vừa phẫn nộ vừa thê lương, thấp giọng cầu khẩn :

- Các vị đồng hương! Các vị chết oan uổng, thê thảm nhưng cuối cùng được Kim Tiểu Sơn nhìn thấy, ta không tha họ Quan đó. Tức là nợ máu, ta sẽ đòi thay cho quý vị.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi, lại đến gần xem qua một hồi, mới bò ra đồng đá hỗn loạn đó. Cầm bó đuốc đi đến giữa động lớn, thuận theo động lớn lại đi vào trong nữa dậm vẫn không đến cuối đoạn đường. Nhưng lại có một ngách động cũng dùng cây to chống đỡ. Kim Tiểu Sơn biết nếu chỉ đẩy nhẹ những cây mục nát này, không chừng lại có một trận loạn thạch đổ xuống.

Cuối cùng, Kim Tiểu Sơn quay trở lại đường cũ, bước ra khỏi động.

Khi Kim Tiểu Sơn về đến thôn Lão Kim Khoáng, trời đã sắp tối. Hoa tuyết đang bay giữa không trung, hoa tuyết không lớn nhưng liên miên dày đặc, giống như tiếng gọi thê lương phát ra từ trái tim chàng.

Đẩy cửa bước vào tửu điểm Tiền gia, Tiền Phụng đang ngồi chống cằm trên bàn đối diện cửa, mặt mày sầu não, ủ rũ. Cái bàn tròn giữa phòng đã rời đi. Giờ đây nơi đó đặt một chậu than hồng to. Biển Hòa và Tiền chương quây hai người ngồi đối diện với nhau bên cạnh chậu than hồng để sưởi ấm. Tiểu Ngũ Tử lom khom cho thêm than vào chậu.

Thấy Kim Tiểu Sơn trở về, trên người đầy bùn đất, họ bắt giác giật mình.

Tiền Phụng xông lên cuống quýt hỏi :

- Tại sao thành bộ dạng như vậy, giống như chuột đất?

Nàng vội dặn Tiểu Ngũ Tử :

- Mau đi nấu nước nóng để Kim huynh tắm rửa sạch sẽ!

Lúc này, Biển Hòa cười nói với Kim Tiểu Sơn :

- Đôi mày nhú chặt, sắc mặt giận dữ, có lẽ tiểu tử đã phát giác ra họ Quan kia đã gây nên tội nghiệp ở động đó.

Kim Tiểu Sơn nhận lấy chung trà uống cạn, rồi ngồi bên cạnh bồn than :

- Ta không tha được họ Quan này! Ngày mai ta sẽ đến nhà họ Quan giết người!

Tiền chương quây vội khuyên :

- Tiểu Sơn, đừng xúc động, trước tiên phải kể ra đã gặp những chuyện gì, mọi người cùng nhau thương lượng mới được!

Biển Hòa cũng gật đầu nói :

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Hãy nói ra đi!

Kim Tiểu Sơn nghiêng răng ken két, chậm rãi nói :

- Trong động đó có ít nhất hơn ba mươi người đãi vàng đã chết!

Bọn Tiền chương quây bốn người vừa nghe, ai nấy đều kinh hoàng. Tiền chương quây vội hỏi :

- Năm xưa nghe nói chỉ có mười năm, mười sáu người. Sau bây giờ lại nhiều gấp đôi vậy?

Biển Hòa nói lại :

- Đây không có gì kỳ quái, việc thiên hạ có lúc càng nói càng mơ hồ, nhiều nói thành ít. Đó là lời nói của người có quỷ kế!

Tiền Phụng nghe nói hỏi lại :

- Huynh thấy nhiều xương người như vậy, huynh không sợ sao?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Họ không phải do huynh hại chết thì sợ cái gì?

Tiền chưởng quầy nói :

- Tiểu Sơn mau kể ra làm sao phát hiện được?

Kim Tiểu Sơn mới đem điều mắt thấy tai nghe lần thứ hai vào động tường tận kể qua một lượt.

Biển Hòa lắc đầu nói :

- Quá ác! Quá ác! Huynh đệ họ Quan quả thật đáng chết!

Tiền chưởng quầy nói :

- Ta hiểu rồi. Tại sao họ Quan ngăn cấm người của thôn Lão Kim Khoáng ta không được đi về vùng đó. Giờ đây muốn bọn ta dời đi là do việc này. May mà đã bị Tiểu Sơn huynh đệ phát hiện, coi như ông trời có mắt.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Ngày mai không đi Mặc Vân cốc, ta trước đi thu thập họ Quan rồi hãy tính!

Biển Hòa lắc đầu nói :

- Ta không tán thành tiểu tử mi ngày mai đi giết người!

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi lại :

- Lẽ nào họ Quan không xứng đáng chết sao?

Biển Hòa nói :

- Họ Quan đương nhiên đáng chết, hơn nữa phải đáng chết sớm. Nhưng nếu mi giết một họ Quan, thế thì đối với thân thuộc của những người đãi vàng bị mưu hại chết có ích lợi gì?

Kim Tiểu Sơn tức tối nói :

- Ý của Biển đại thúc là...

Biển Hòa ngăn tay lại nói tiếp :

- Nghe lão nói đã, việc này... Khi lần thứ hai tiểu tử lên núi, lão đã nghe Tiền chưởng quầy nói qua, trận thua kiện năm đó, tuần phủ họ Dương đã ăn không ít vàng bạc của họ Quan.

Kim Tiểu Sơn gật đầu :

- Gần đây họ Quan còn tặng cho tuần phủ thoái chức đó bức tượng Bò Tát vàng.

Biển Hòa nói :

- Thế thì đúng rồi. Theo ta thấy chỉ bằng ngầm tìm những người thân nhân của bọn người đãi vàng năm đó, bảo họ ra mặt tố cáo đến nha môn hình bộ. Lúc đó tiểu tử ra mặt làm chứng, họ Quan khó thoát khỏi lưới pháp luật. Ngay cả tuần phủ thoái chức cũng bị kiện cáo. Đương nhiên những thân nhân bị hại cũng được bồi thường. Tiểu tử thấy thế nào?

Tiền chưởng quầy xoa tay nói :

- Như vậy là tốt nhất, ta tán thành chủ ý của Biển lão.

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Đã hai mươi năm rồi, ai có thể tìm được thân nhân người bị hại?

Tiền chưởng quầy nói :

- Điều này không khó, Đồng ngũ gia biết!

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Không phải Đồng ngũ gia đã trở về nhà ăn tết, qua mùa xuân mới lại đây sao?

Tiền chương quây cười nói :

- Huynh đệ đã tìm được những người đãi vàng đã chết, dân thôn Lão Kim Khoáng cũng phải tự nhiên bày giải nổi oan này. Ngày mai, huynh đệ chỉ cần dẫn Biển lão và A Phụng đi Mặc Vân cốc, còn ta ngấm phái người đi tìm Đồng ngũ gia, nhờ lão tìm kiếm thân nhân những người bị hại năm xưa đi về kinh tổ cáo. Đến lúc đó khi cấp trên phái người đến xử án thì huynh đệ ra mặt.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe nghiêng răng nói :

- Lại để lão họ Quan sống thêm mấy ngày rồi!

Tiền Phụng thấy Tiểu Ngũ Tử bước đến hỏi :

- Nấu nước chưa?

Tiểu Ngũ Tử cười nói :

- Toàn bộ đã đổ vào bầu chờ Tiểu Sơn ca đi tắm!

Biển Hòa cười chọc ghẹo :

- Tiểu huynh đệ, về sau huynh đệ phải sạch sẽ một chút. Tiền Phụng cô nương thích sạch sẽ đó!

Kim Tiểu Sơn nhìn Tiền Phụng đang đỏ mặt gật đầu nói :

- Tiểu tử cũng phải tắm rửa mới được!

Tiền chương quây lúc này cũng đắc ý cười ha hả.

Xem tiếp hồi 26 Tây Phụng cốc, Miêu Thanh Thanh tâm thù

26. Hồi 26 Tây Phụng Cốc, Miêu Thanh Thanh Tâm Thù

Thôn Lão Kim Khoáng không có súc vật, chỉ có một con ngựa của Kim Tiểu Sơn. Giờ đây, muốn đưa Biển Hòa và Tiền Phụng hai người tới Mặc Vân cốc, hai người ai cũng không thể vượt suối trèo đèo trên đoạn đường dài. Vì thế đi liên tiếp ba ngày đường, chỉ e hai người đều nằm dài.

Việc này, đối với Kim Tiểu Sơn mà nói, không phải là việc khó giải quyết.

Chàng lập tức đi làm cái giá gỗ. Đừng quên Kim Tiểu Sơn năm đó trên cao nguyên Tây Sơn đã từng chặn dất súc vật. Trước đây không lâu, còn còn cho phụ thê Âu Dương Lượng và Phương Tiểu Ngọc ngồi qua.

Cái giá đã mau chóng làm xong, còn lót thêm cái mền người ngồi trên còn đắp thêm chăn. Ngồi lặc lự thoải mái dễ chịu. Lúc sắp ra đi, Tiền chương quây kéo tay A Phụng, nghẹn ngào nói :

- A Phụng! Từ khi con lớn lên, lần thứ nhất xa phụ thân, nhớ kỹ khi đến Mặc Vân cốc thấy Thủy đại thúc, trước tiên hỏi thăm bình an. Ở nơi đó, không giống với nhà mình, con phải linh lợi một chút. Đừng để người ta ghét bỏ.

Tiền Phụng muốn rơi nước mắt đã nghe Kim Tiểu Sơn bên cạnh nói :

- Tiền chương quây cứ yên tâm, không bao lâu tiểu tử sẽ đến đón. Đến lúc đó lại có thể sống chung nhau.

Biển Hòa ngồi trên giá đỡ, cười ha hả nói :

- Nhóc tiểu tử, lúc đó mi còn gọi là Tiền chương quây? Phải đổi là nhạc phụ đại nhân. Ha ha ha...

Kim Tiểu Sơn ngượng ngùng, thấy Tiền Phụng đang cúi đầu còn Tiền chương quây cứ vuốt râu gật đầu, bất giác ngượng nói :

- Ta... Ta... Chúng ta đi!

Chàng cuối cùng cũng không gọi ra cửa miệng, cuối cùng Kim Tiểu Sơn kéo con ngựa đỏ đi. Không lâu, chàng đột nhiên nghe tiếng chân phía sau, ngoảnh đầu lại thấy Tiểu Ngũ Tử chạy đuổi theo. Kim Tiểu Sơn ngừng lại, ngay cả Tiền Phụng ngồi trên lưng ngựa cũng ngoảnh đầu nhìn lại.

Tiểu Ngũ Tử đuổi kịp Kim Tiểu Sơn, thở hổn hển nói :

- Tiểu Sơn ca, khi gặp Thủy đại thúc nói giùm tiểu đệ một lời. Tiểu Ngũ Tử này cũng muốn đến Mặc Vân cốc, chờ lão nhân gia gạt đầu đồng ý.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười vỗ vai Tiểu Ngũ Tử nói :

- Chỉ cần đệ đồng ý, nhất định sẽ được đi!

Tiểu Ngũ Tử vừa nghe, lòng vui tiếng cười ha hả quay người trở lại thôn Lão Kim Khoáng.

Lại thấy căn nhà ngói ở dốc núi, Kim Tiểu Sơn đang tính toán :

- Tên mái hí Quan Phùng Sắc con của Quan Hạo đã bị giết, nếu lúc này nơi đó lại bày ra mưu độc gì, tất nhiên sẽ khiến Tiền Phụng giết mình. Cũng phải cẩn thận ứng phó, nếu không...

Tiền Phụng đang ngồi trên giá đỡ ở lưng ngựa, đã chỉ ngôi nhà ngói gọi :

- Tiểu Sơn ca. Muội thấy nhà đó đã tức giận. Quan Phùng Sắc đó đáng chết!

Biển Hòa nói :

- Khung cảnh này quả thật không tồi, non xanh nước biếc, tuy là giữa một dòng lạnh nhưng phong cảnh thanh khiết tao nhã. Đứa con của họ Quan biết chọn địa phương, coi như là một đào viên ngoài cõi thế.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Khung cảnh tuy đẹp, nhưng đáng tiếc là một tên dê tiện trứ ngụ khiến cảnh đẹp bị dơ bẩn.

Ba người đang nói thì ngôi nhà nhỏ đã ở trước mặt. Bọn Kim Tiểu Sơn nhìn vào chỉ thấy cánh cửa lớn sơn đỏ rực đang đóng chặt, chỗ đầu trường mấy hôm trước không còn thấy xác người chết.

Kim Tiểu Sơn đang muốn đến gần ngôi nhà ngói đó xem thì Biển Hòa vội gọi lại nói :

- Đi mau! Đừng lẩn ná làm gì?

Kim Tiểu Sơn mới kéo cương ngựa lại ven theo sơn đạo đi về phía trước. Nào ngờ, chàng mới kéo ngựa đi được mười mấy trường thì cánh cửa lớn nhà ngói đột nhiên mở ra. Miêu Thanh Thanh hai tay chống nạnh gọi lớn :

- Tiểu tử họ Kim! Mi không vào nhà nghỉ chân sao?

Bọn Kim Tiểu Sơn đều giật mình, tại sao trong ngôi nhà nhỏ này lại có một cô nương xinh đẹp như vậy. Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn cao giọng nói :

- Ồ! Thì ra mi ở trong nhà.

Miêu Thanh Thanh the the nói :

- Chờ mi đó!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói :

- Nếu mi không muốn vào điện Diêm La thì rời khỏi đây sớm là hay nhất!

Miêu Thanh Thanh không chịu kém :

- Cho dù ta muốn gặp Diêm Vương thì cũng phải tìm một người bạn. Người này chính là họ Kim mi!

Kim Tiểu Sơn cười ha hả hỏi lại :

- Như vậy mi cứ chờ ở đây, nội trong năm ba ngày ta nhất định trở lại. Đến lúc đó để cho mi được toại nguyện.

Miêu Thanh Thanh cười khanh khách nói :

- Mi muốn kiếm chuyện bỏ chạy à?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Không thể nói như vậy, trước mắt ta còn có việc, nhưng ta nhắc nhở mi, mi gọi hết đám người bản lĩnh của Ngũ Nguyệt Hoa trang đến đây. Nếu không kẻ bị xé xác nằm trên đất khó tránh khỏi là mi đó.

Miêu Thanh Thanh đột nhiên rít giọng nói :

- Họ Kim kia! Ngũ Nguyệt Hoa trang đang nôn nóng muốn lột da mi, lóc thịt mi. Đồ con rùa rút đầu! Đồ cẩu tặc. Mi tại sao không bước đến bây giờ?

Kim Tiểu Sơn nghe Miêu Thanh Thanh mắng một hồi, giận dữ ném dây cương trong tay, quay người muốn xông lại ngôi nhà ngói đỏ. Biển Hòa lạnh nhạt nói với Kim Tiểu Sơn :

- Nếu ta là mi, sẽ không giận dữ xông qua đó!

Đi đã được hai trượng, Kim Tiểu Sơn quay đầu lại nói :

- Ắ cứ mắng vãn bối, làm sao vãn bối có thể chịu được.

Biển Hòa nói :

- Nếu tiểu tử mi đi chưa chắc đã thu thập được ả!

Kim Tiểu Sơn nói :

- Vãn bối không tin ả có thể chạy khỏi tay mình.

Biển Hòa sắc mặt giận dữ nói :

- Tiểu tử, mi sao vậy? Lúc này lẽ ra là lúc mi dùng đầu óc suy nghĩ, mi tại sao một mực không nghe lời khuyên?

Kim Tiểu Sơn ngắt người :

“Đây là lần đầu tiên Biển đại thúc tức giận với mình”.

Lại nghe Biển Hòa tiếp lời :

- Mi đã mời ta từ thôn Lão Kim Khoáng đến đây, ta không muốn chết giữa đường.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, đi gần đến bên ngựa hỏi :

- Biển đại thúc, ý của đại thúc là...

Biển Hòa lúc này mới dịu giọng nói :

- Ta nói ngôi nhà đó đi đến không được.

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhìn kỹ ngôi nhà, thấy Miêu Thanh Thanh tay chống nạnh, còn đang mở miệng mắng chửi không ngừng. Bất giác chàng hỏi :

- Đại thúc có phải đã nhìn ra việc gì?

Biển Hòa nhìn Miêu Thanh Thanh đang đứng dưới ngôi nhà mỉm cười nói :

- Đầu tiên mi hãy nhìn xem nữ tử đó một mực muốn liều mạng với mi, tại sao ả không đuổi đến? Bọn ta đã đi được một đoạn đường, ả mới mở cửa chạy ra chọc giận mi. Đây là vì cái gì? Chỉ có hai việc. Tiểu tử mi phải biết âm mưu độc kế của nữ tử đó.

Tiền Phụng vốn muốn gọi Kim Tiểu Sơn giết chết nữ tử đó đi. Lúc này nghe Biển Hòa giải thích, lập tức gật đầu nói :

- Biển đại thúc nói đúng lắm, huynh ngàn lần không được đi.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Nhưng ả mắng mãi không thôi, mà huynh lại là một đại nam nhân...

Biển Hòa hỏi lại :

- Việc đó thì ngại gì, xem như ả đang ca hát.

Lão nhìn Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Mi có biết ca không?

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Biển đại thúc, lúc này tiểu tử còn hát được sao?

Biển Hòa cười nói :

- Đừng quên Biển đại thúc là thầy thuốc. Ta gọi mi ca hát một lúc làm vui đi phần hận trong lòng?

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tổng cộng tiểu tử chỉ hát được một bài hát.

Biển Hòa nói :

- Chỉ cần hát một bài thật hay cũng đủ đi lại trong thiên hạ, tiểu tử mi hát đi.

Kim Tiểu Sơn đằng hắng, lập tức hát lên:

Mùng một đến mười lăm

Trăng mười lăm sáng tỏ

Gió xuân đón thổi...

Đây là bài hát mà người Sơn Tây cùng ngâm nga. Kim Tiểu Sơn không nói sai, chàng cũng chỉ hát được một bài như vậy.

Nhưng chàng vừa cất tiếng hát, vừa đi được khoảng năm trượng thì Miêu Thanh Thanh chỉ Kim Tiểu Sơn kêu lớn :

- Họ Kim kia, mi là một tiểu tử vô lại, quyết không phải do người sinh ra mà là một con rùa dưới sông Kim Sa hà bò lên. Mi không phải có Diêm Vương thoa sao? Sao không dám lên đây, ta đang chờ mi, đứa con mất dạy!

Tiếng ca của Kim Tiểu Sơn không thể tiếp tục được nữa. Thanh âm mắng chửi của Miêu Thanh Thanh từ xa vọng đến tai chàng khiến chàng không chịu nổi.

Đột nhiên, Biển Hòa trầm giọng gọi :

- Rất tiếc, âm thanh phải áp đảo giọng nữ tử kia.

Kim Tiểu Sơn cắn môi rồi cất giọng hát tiếp. Chàng vừa cao giọng hát, vừa kéo ngựa đi thật nhanh, nhanh đến nỗi khi chàng hát xong thì không còn nghe tiếng mắng chửi châm chọc của Miêu Thanh Thanh nữa.

Xòe tay vuốt mồ hôi trên trán, trời lạnh nhưng chàng vẫn đổ mồ hôi hột vì quá tức giận. Tiền Phụng cất giọng an ủi :

- Có thể coi lời chửi mắng thành bài hát để nghe, cũng coi như là một bản lãnh cao thâm. Kỳ thực, không màng đến nó thì chúng ta có tổn hại gì?

Kim Tiểu Sơn cơ hồ đem hết nỗi giận của mình trút lên Tiền Phụng, chàng trầm giọng nói :

- Nữ nhân này là hạng gì, ta tại sao lại để ả mắng, mà này ta nuốt không trôi rồi...

Biển Hòa mỉm cười nói :

- Lời ca của tiểu tử mi rất hay. Đáng tiếc sau đó mi hát sai cả âm điệu. Tiếng mắng của ả đó khó nghe, nhưng trái lại ta cho rằng đó là khúc hát hay.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Biển đại thúc đáng kính của tiểu tử, ả đó đang mắng tiểu tử.

Biển Hòa đáp :

- Biết ả đang mắng mi, nhưng mi có biết không, hai người mắng nhau bắt quá để bàng quan nghe. Mục đích là trước mặt người khác sỉ nhục một người. Bây giờ chúng ta là người bàng quan, không nghe lời mắng của ả vào đầu. Tại sao mi không cười lên một tiếng?

Tiền Phụng cũng nói :

- Đại thúc vì muốn lo cho huynh, nhớ lại hôm đó muối bị khăn tơ phủ lên mặt, muối không còn biết gì nữa, đủ biết quỷ kế của họ rất nhiều. Hơn nữa khiến người ta không thể phòng vệ được.

Biển Hòa mỉm cười nói :

- Đó là đồ vật của Hạ Ngũ Môn, nhưng đừng có xem thường nhân vật của Hạ Ngũ Môn. Không ít cao thủ giang hồ bị hạ dưới bàn tay tàn độc của chúng.

Ba người đi nhanh một hồi ra ngoài năm dặm. Trước mặt có một rừng tùng già, tuyết trắng vẫn phủ đầy trên lá tùng, có mấy con quạ từ trong rừng bay ra, kêu quàng quạc bay về ngọn núi đối diện.

Kim Tiểu Sơn nhìn sắc trời nói với Biển Hòa và Tiền Phụng :

- Chúng ta ở đây nghỉ ngơi ăn uống.

Biển Hòa gật đầu nói :

- Hết tám phần là mi muốn đi tìm nữ tử đó.

Kim Tiểu Sơn thẳng thắn nói :

- Đúng vậy, tiểu tử muốn đi tìm ả.

Chàng kéo ngựa cột vào gốc tùng, đỡ Tiền Phụng và Biển Hòa xuống, rồi lại lấy lương khô ra, ba người mới ăn được một nửa, Kim Tiểu Sơn đột nhiên ném lương khô xuống nói :

- Tiểu tử ngẫm đi xem thử cuối cùng có vật gì lấy mạng mà nữ nhân họ Miêu dám mắng chửi Kim Tiểu Sơn không ngừng.

Dứt lời, chàng đã đi ra ngoài năm sáu trượng, Tiền Phụng làm sao kéo lại được, Biển Hòa hốt nhiên kêu lớn :

- Trở lại!

Kim Tiểu Sơn ngoảnh đầu nhưng không bước trở lại, dùng chân hỏi :

- Biển đại thúc yên tâm, ả không ăn thịt được tiểu tử đâu.

Biển Hòa vội nói :

- Mi có thể đi, nhưng chờ lão phu nói hết đi cũng không muộn.

Kim Tiểu Sơn chậm rãi bước trở lại. Biển Hòa nhìn Tiền Phụng rồi mới hỏi Kim Tiểu Sơn :

- Tiền Phụng cô nương từng nói bị trúng khăn mê phải không?

- Đó là do tên Quan Phùng Sắc, hắn đã bị tiểu tử giết rồi.

Biển Hòa nói :

- Nhưng mi lần này không thể không đề phòng.

Kim Tiểu Sơn gật đầu đáp :

- Tiểu tử nhớ rồi.

Biển Hòa nói :

- Nhớ sông thì có ích gì? Nên biết trên giang hồ có nhiều độc dược mê hồn, có rất nhiều độc dược không mùi không vị khi mắc phải mất mạng không biết tại sao.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe lập tức nhớ lại việc mình đã bị trói ở Báo Tử nhai. Lúc đó mình đã không phải trúng thuốc độc của Hắc Lão Hồ Mã Bộ Cao sao? Nếu không phải do Thủy đại thúc hỗ trợ thì chỉ e đã xong đời.

Lòng nghĩ vậy, vội gạt đầu nói :

- Biển đại thúc nói đúng lắm. Tiểu tử cũng từng mắc phải quỷ kế này.

Đưa tay vào ngực, Biển Hòa lấy ra cái hộp nhỏ, lấy ra hai viên thuốc màu hồng to bằng hạt bắp, đưa vào tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Cầm đi! Chờ đến lúc đến gần nhà ngói, cầm hai viên thuốc này nhét vào lỗ mũi, nhưng không đi là tốt nhất.

Kim Tiểu Sơn nhận thuốc rồi nói :

- Có thuốc giải độc của đại thúc. Kim Tiểu Sơn càng không sợ họ.

Nhìn Kim Tiểu Sơn đi như bay, Biển Hòa lắc đầu nói :

- Về mặt tu dưỡng còn kém hỏa hầu.

Tiền Phụng nói :

- Tiểu nữ rất lo lắng cho Sơn ca.

Biển Hòa cười ha hả nói :

- Thôi đi! Hắn không lo lắng cho việc của mình, diệt nữ lo gì cho hắn. Chúng ta tạm thời chờ hắn một lúc sẽ tính.

* * * * *

Kim Tiểu Sơn rời khỏi khu rừng tùng già, chàng bước đi như bay. Không lâu đã đến ngôi nhà đó, lúc này có khói bay lên, hình như là đang nấu cơm trưa. Kim Tiểu Sơn không đi thẳng vào cầu thang phía trước nhà ngói mà chàng vòng qua phía sau. Chàng cũng không quên nhét hai viên thuốc giải độc vào trong lỗ mũi.

Thuốc vừa nhét vào mũi lập tức có mùi vừa cay vừa đắng lan ra, khiến chàng cơ hồn nháy mũi, lại thấy cánh cửa sổ bể đó, chỗ bể đã dùng ván đóng lại. Nhưng khi Kim Tiểu Sơn lần sát đến cửa gỗ, chàng nghe rất rõ ràng tiếng người trong nhà :

- Mi nói không sai! Tiểu tử đó quả thật là một con quỷ tinh ranh!

Đây là âm thanh già nào.

Tiếng Miêu Thanh Thanh trong nhà nói :

- Tiểu nữ đã đem toàn bộ những lời mắng người mà mình biết tuôn ra hết, không biết tại sao họ Kim đó không những không giận trái lại còn ca hát lên. Thật tức chết!

Trầm giọng cười hắc hắc, thanh âm già nào nói :

- Nếu mi nổi giận thì trận này tiểu tử đó thắng rồi!

Kim Tiểu Sơn nghe rồi ngạc nhiên, chàng thở ra bằng miệng, đôi mắt trái lại nhú lại.

Lại nghe giọng Miêu Thanh Thanh :

- Nghe tiểu tử đó nói nội trong năm ba ngày hắn sẽ trở lại. Bát gia xem chúng ta tạm thời trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang hay ở đây chờ đợi?

Thanh âm già nào nói :

- Trong nhà này còn có mấy bầu Nữ nhi hồng?

Miêu Thanh Thanh nói :

- Ba bầu rưởi.

Lại nghe giọng già lão nói :

- Ta uống tiết kiệm một chút. Chúng ta chờ ở đây, không thu thập được con rùa nhỏ đó, lòng ta khó an. Phùng Sắc tuổi còn trẻ lại chết trong tay cậu tặc đó. Đến lúc phụ thân hần trở về ta lấy cái gì ra đền đổi đáp với phụ thân hần?

Miêu Thanh Thanh nói :

- Đó không phải là việc liên quan tới Bát gia. Lúc đó Bát gia không có ở hiện trường.

Lúc này bên trong dường như có tiếng chén đĩa vang ra. Kim Tiểu Sơn đang muốn tiến vào thu thập hai người chợt nghe Miêu Thanh Thanh nói :

- Bát gia, chất cực độc Bát gia bố trí ở cửa, gió thổi tuyết lấp chỉ e mất đi hiệu quả rồi.

Kim Tiểu Sơn bắt giác kinh hãi, thầm phục kiến thức sâu rộng của Biển đại thúc. Lại nghe thanh âm già lão nói :

- Dù gì chất cực độc trên cửa sổ hầy còn, chỉ cần tiểu tử đưa tay đẩy cửa sổ, hần coi như chết chắc.

Kim Tiểu Sơn giật mình, vội nhìn vào cửa sổ bề trước mặt, ẩn hiện một lớp phấn phủ bên trên. Bắt giác chàng kinh hãi đến đổ mồ hôi lạnh, lòng thầm nghĩ :

“Trong nhà này quả phủ đầy độc vật. Có câu “Người hiền không đến, người đến không hiền”. Nếu Miêu Thanh Thanh không phải có lão độc vật này sau lưng, ả làm sao dám lớn gan sỉ nhục mình chứ?”.

Lại nghe trong phòng vang lên tiếng cười rúc rích của Miêu Thanh Thanh nói :

- Bát gia...

Thanh âm già cười ha hả hỏi lại :

- Sau khi việc này xong rồi, mi có nguyện theo lão gia này trở về Bách Độc cốc không?

Miêu Thanh Thanh phụng phịu hỏi :

- Theo Bát gia học võ hay là đi sưởi ấm cho Bát gia?

Lại một trận cười ha hả, thanh âm già nói :

- Tất cả tùy theo ý nguyện của người như thế nào. Nên biết, lão phu chưa có đệ tử nhập môn. Nếu mi theo lão phu thì bí kíp chế độc của Thạch Bát này sẽ truyền thụ cho mi.

Miêu Thanh Thanh “A” một tiếng, thanh âm ngọt ngào như mật nói :

- Nhưng tiểu nữ không gọi là sư phụ, Bát gia nghĩ thử xem, làm gì có sư phụ và đệ tử ngủ chung một giường mà tiểu nữ lại là nữ tử?

Thạch Bát cười ha hả nói :

- Ta đã nói qua rồi, tất cả đều do mi. Ha ha ha...

Thanh âm vang lên sột soạt, tiếng theo là một tiếng “A”.

Kim Tiểu Sơn bên ngoài cửa nghe thấy rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ :

“Hai tên dị chủng này không phải đang ăn cơm trưa sao? Lẽ nào bỏ cả cơm mà lên đỉnh Vu Sơn?”.

Kim Tiểu Sơn cúi đầu nhìn xem chung quanh. Đúng lúc nhìn thấy dưới chân có một tảng đá to hơn đầu người, chàng khom lưng, hai tay bưng lấy. Kim Tiểu Sơn “A” lên một tiếng, dùng sức ném tảng đá vào cửa sổ đã dùng ván đóng lại. Một tiếng ầm vang lên, chàng nhìn thấy rõ cảnh tượng trong nhà. Chiếc áo trên người của Miêu Thanh Thanh đã cởi ra, ả đang ngồi trên gối một lão già mặt đen râu bạc. Một tay lão già đó ôm chiếc lưng nhỏ của Miêu Thanh Thanh, một tay sờ soạn trên đùi của ả.

Miêu Thanh Thanh kinh hãi, trên tay ả còn đang cầm một chung rượu nhỏ.

Kim Tiểu Sơn vẫn không vào phòng, chàng chống nạnh đôi tay cười ha hả châm chọc nói :

- Xin lỗi, xin lỗi! Tại sao mỗi lần ta đến đều không đúng lúc, đều là đánh động đôi uyên ương, phá hư hỷ sự của bọn mi. Xin lỗi!

Miêu Thanh Thanh bật dậy, vừa gài nút áo vừa mắng :

- Đồ chó thối tha! Cuối cùng mi đã tới rồi!

Thạch Bát trợn mắt như ánh đuốc, sắc mặt đã đen lại càng đen thêm, đứng dậy giận nói :

- Mi là tiểu tử họ Kim?

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Ta họ Kim, có điều không phải là tên tiểu tử.

Chậm rãi bước về phía cửa sổ, Thạch Bát rít lên :

- Lão phu bất kể mi có phải là tên tiểu tử hay không, chỉ hỏi mi tại sao mi đã tâm giết chết đồ đệ Quan Phùng Sắc của ta?

Kim Tiểu Sơn vờ ngạc nhiên hỏi :

- Sao vậy? Lẽ ra lão phải cảm ơn ta, tại sao muốn vắn tội Kim Tiểu Sơn này? Trên đời có lý lẽ này không?

Thạch Bát giận hỏi :

- Mi định bày trò gì đây?

Kim Tiểu Sơn đưa tay chỉ Miêu Thanh Thanh đang đứng phía sau Thạch Bát nói :

- Lão quá hồ đồ! Nên không đi sâu vào tìm hiểu xem, nếu không phải ta thay lão thu thập tên sói nhỏ dám dục Quan Phùng Sắc đó thì đâu đến phiên lão sói già ham sắc dục mi vào được nơi biệt xá nơi núi nhỏ rừng sâu này, cùng với ả dâm đảng kia nghiêng ngửa đến quên cả đất trời.

Kim Tiểu Sơn chưa nói dứt, đột nhiên đôi tay Thạch Bát nhất tề vung ra hai luồng thuốc độc khác màu bay thẳng về Kim Tiểu Sơn. Xuất thủ nhanh, ra tay chuẩn xác, ngay cả đường lui của Kim Tiểu Sơn cũng bị phong tỏa. Thạch Bát gần giọng quát :

- Câm mồm, mi chết đi!

Kim Tiểu Sơn đột nhiên quay người chạy. Thạch Bát trong nhà thấy rõ ràng Kim Tiểu Sơn từ trong đám mây trắng bay ra. Nhất định chàng đã hít phải không ít phần độc.

Miêu Thanh Thanh đang đứng sau lưng Thạch Bát kêu lớn :

- Tiểu tử đó trúng độc rồi.

Thạch Bát hét lên :

- Đuổi!

Lão theo cửa sổ nhảy ra, sau lưng lão Miêu Thanh Thanh cầm đao bay ra cửa sổ đuổi theo ra khỏi nhà ngồi đó.

Kim Tiểu Sơn nào đâu bỏ chạy. Thủy đại thúc đã nhắc nhở Diêm Vương thoa chỉ biết đuổi người, chứ không chịu để người đuổi. Chỉ qua một dốc núi nhỏ, Thạch Bát đã thấy Kim Tiểu Sơn đứng ở sơn đạo.

Thạch Bát dương dương tự đắc, chậm rãi bước đến gần Kim Tiểu Sơn, cười lạnh nói :

- Mi đã trúng Thực Tâm độc của lão phu, lẽ nào mi không cảm giác...

Miêu Thanh Thanh cũng đuổi đến nơi, nghe vậy khoát tay thúc giục :

- Bát gia, chúng ta lên!

Kim Tiểu Sơn cười lạnh một tiếng nói :

- Không dễ vậy đâu!

Lòng Thạch Bát thoáng giật mình :

“Lẽ nào tiểu tử này biết cách dùng độc sao?”

Nghĩ vậy nhưng lão vẫn trợn mắt rít giọng hỏi :

- Đã không trúng độc của Thạch Bát gia sao mi lại bỏ chạy?

Kim Tiểu Sơn hừ một tiếng nói :

- Mi xem món gì trên tay tiểu gia?

Thạch Bát nói :

- Không phải Diêm Vương thoa của Thủy Hành Vân sao?

Kim Tiểu Sơn gật đầu nói :

- Không sai! Là Diêm Vương thoa, nhưng mi đã từng nghe nói qua, người cầm Diêm Vương thoa lại bỏ chạy bao giờ chưa?

Thạch Bát giận hỏi :

- Lẽ nào tiểu tử mi không trúng Thực Tâm độc của lão phu mà bỏ chạy?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Bất quá ta chỉ dụ bọn mi ra ngoài mà thôi.

Chàng đưa mắt nhìn quanh lại nói :

- Nhìn rõ chưa, nơi này hai bên là núi mà còn có vách đá cheo leo, không có chỗ nào leo lên được, trước sau cũng chỉ có con đường núi nhỏ này, đây không phải là địa điểm tốt, không chỗ để chạy sao?

Thanh âm nhẹ nhàng nhưng lọt vào tai Thạch Bát và Miêu Thanh Thanh, hai người thực không thấy dễ chịu chút nào. Thạch Bát nói lớn :

- Hảo tiểu tử, nghe khẩu khí của mi, so với Diêm Vương thoa của Thủy Hành Vân năm xưa cũng không thua kém.

Miêu Thanh Thanh the thé giọng mắng :

- Bát gia đừng nghe tiểu tử này kêu gào, nhắm chuẩn xác cho hắn một chiêu châu trời đi.

Thạch Bát đột nhiên nhún vai hỏi :

- Tiểu tử tại sao nói nghe khàn khàn, có lẽ trong mũi mi nhét vật gì rồi?

Lúc này, Miêu Thanh Thanh mới giật mình kêu lên :

- Đúng rồi! Khi nãy ta cho rằng tên rùa mi mùa đông bị cảm lạnh, thì ra trong mũi mi nhét đồ vật, trách nào mi không trúng độc. Thật đáng ghét!

Đột nhiên cười lạnh một tiếng, Thạch Bát sờ trong ngực nói :

- Thạch Ban Ngự Thạch Bát gia, trên giang hồ nếu chỉ có chút công phu đó thì đâu có danh vọng như ngày nay. Để xem sau khi tiểu tử mi trúng Triêm Phù Hóa Nồng độc sa, nếu mi vẫn vô sự, lúc đó lão phu cam tâm bái mi làm bậc trưởng thượng.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe chợt nhớ đến phần độc phủ trên cửa sổ ngôi nhà ngói đó nên chàng không thể thản nhiên coi thường chất độc này. Chàng không chờ Thạch Bát nhào đến gần, vội xoay người thân pháp áp xuống đất. Nhưng khi Thạch Bát vung tay ra chàng đột nhiên vọt người lên hơn ba trượng, chỉ thấy đôi chân chàng không ngừng bám lên vách đá bên sơn đạo. Lại một cái xoay mạnh người, đầu ngón chân đã đạp trên đỉnh đầu Thạch Bát đang đứng trên đất, phần độc của Thạch Bát lướt qua chân Kim Tiểu Sơn,

trong tiếng thanh âm rào rào, toàn bộ đã dán chặt vào vách đá. Lão đang muốn đưa tay hốt nắm khắc thì Diêm Vương thoa của Kim Tiểu Sơn từ không trung đánh ra.

Thạch Bát ngẩng đầu nhìn xem, tay trái hất mạnh về ánh sao lấp lánh đó, đôi vai nghiêng khiến thân người trên ngã hẳn sang một bên. Không ngờ điểm sao lạnh đó nửa chừng thu lại, đã sớm ẩn sau lưng thân người đang rơi xuống của Kim Tiểu Sơn. Tay phải của Thạch Bát đã lấy ra một nắm phân độc đang định ném ra.

Không ngờ Diêm Vương thoa đã thu lại của Kim Tiểu Sơn đã nhanh hơn gấp trăm lần lúc vừa rồi, giống như ánh sao băng xoẹt đến. Nghe “Bụp” một tiếng, nắm Triêm Phù Hóa Nồng độc sa của Thạch Bát đã bay lả tả trước mặt lão. Tay phải của lão dường như bị đánh nát bét, bàn tay máu tuôn xối xả, đau đớn lão hét cuồng loạn một tiếng, đoạn quay đầu bỏ chạy.

Miêu Thanh Thanh đang đứng bên cạnh xem thấy rõ ràng, ả đầu dám lưu lại, cũng hét to một tiếng theo Thạch Bát chạy trở về con đường cũ.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Họ Thạch kia, bộ dạng mi đúng là tội phạm đào tẩu. Nhưng hai người mi có thể chạy được bao xa?

Cầm Diêm Vương thoa trong tay, Kim Tiểu Sơn đuổi theo đã đến trước ngôi nhà ngói, thấy Kim Tiểu Sơn phía sau đuổi quá gấp, hai người không ai màng tới trời lạnh lẽo đất đông cứng, băng đóng hai bên bờ suối cao mấy thước. Họ gấp rút quay đầu nhảy xuống dòng nước lạnh, vượt qua suối qua bên bờ bên kia.

Kim Tiểu Sơn đuổi đến bên bờ suối, thấy suối đó xa bảy tám trượng, tự mình khó có thể nhảy qua, nếu cũng lợi nước đuổi theo, cũng phải cực khổ chịu lạnh lẽo.

Thế là chàng thu Diêm Vương thoa lại, cao giọng nói :

- Miêu Thanh Thanh, đừng chạy nữa, chậm chậm đi thôi. Chúng ta ngày sau gặp lại.

Thấy Kim Tiểu Sơn không vượt qua con suối, Miêu Thanh Thanh hai tay chống nạnh quay đầu nói :

- Đồ chết nhất! Mi không dám đuổi theo sao?

Kim Tiểu Sơn không trả lời mà vội vã quay trở về ngôi nhà ngói nhỏ, chàng vốn lo sợ, nhưng chàng nghĩ lại chung quanh ngôi nhà nhỏ có chất độc lưu lại, cuối cùng chỉ để hại người. Chàng cẩn thận đi vào trong đó, đá ngã bồn than đỏ đang cháy hừng hực.

Kim Tiểu Sơn vọt ra ngôi nhà không xa, thấy lửa bùng bùng bốc lên. Kim Tiểu Sơn lạnh lùng bước về phía hiện trường vừa đánh nhau, ngoảnh đầu nhìn xem bất giác trong lòng bồi hồi :

“Quá giống rồi! Đây không phải là khung cảnh nhà mình bị Tọa Sơn Hồ Trương Diệu đốt sao?”.

Trên sơn đạo, bên kia bờ suối, Miêu Thanh Thanh đang băng bó vết thương trên tay phải cho Thạch Bát. Lúc này, ả chỉ ngôi nhà ngói nói :

- Thạch gia nhìn xem, tiểu tử họ Kim quá đáng ghét, hấn phóng hỏa đốt nhà rồi!

Thạch Ban Ngự Thạch Bát nghiêng răng ken két, không biết do vết thương trên tay phải hay do tức giận, lát sau buông miệng mắng :

- Không trừ được tiểu tử này, ta không phải là Thạch Ban Ngự.

Nên biết, cá thạch ban ngự là cá độc nhất. Trong vùng Đại Sơn chỉ có Kim Sa hà là có loại cá này. Cá này mập mạp, có năm màu, thịt nó cực độc. Không ít người đãi vàng đã bị trúng độc chết vì ăn cá này. Một số người đãi vàng gọi cá thạch ban ngự này là cá “phục thù”.

Giờ đây Thạch Bát đau thấu tâm can mà còn nói ra lời này cũng là mối họa của Kim Tiểu Sơn về sau. Nhưng Kim Tiểu Sơn nào đâu nghe thấy, lúc đó chàng lấy hai viên thuốc giải độc trong mũi ra rồi trở về phía cây tùng già.

Biển Hòa đang ngồi ngủ gục, chỉ có Tiền Phụng đang ngồi chong mắt. Thấy Kim Tiểu Sơn đi về mới tươi cười bước lên đón nói :

- Cuối cùng huynh đã về rồi. Thật khiến người ta lo muốn chết.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Không phải huynh bình yên trở về đây sao?

Biển Hòa đang ngồi nhắm mắt, nghe vậy liền mở mắt hỏi :

- Thế nào? Tiểu tử đánh gục ả đó rồi sao?

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Không có!

Biển Hòa đã đứng lên ngạc nhiên hỏi lại :

- Tại sao? Có phải còn thương hoa tiếc ngọc?

Kim Tiểu Sơn đã đi tháo dây cương ngựa trả lời :

- Nữ nhân đó mắt bén chân nhanh. Ắ cùng một lão già tên Thạch Bát lợi suối bỏ chạy. Tiểu tử thấy nước suối quá lạnh nên không đuổi theo.

Biển Hòa vừa nghe kinh ngạc lắm bầm :

- Thạch Bát, Thạch... Bát, tên tuổi này ta đã nghe nói qua rồi nhưng nhất thời không nhớ ra.

Kim Tiểu Sơn đỡ Tiền Phụng lên giá gỗ, rồi chàng mới đỡ Biển Hòa ngồi lên.

Chàng nói với Biển Hòa :

- Tiểu tử cũng lần đầu nghe thấy, nhưng tiểu tử ngầm nghe họ nói cái gì là Thạch Ban Ngư Thạch Bát của Bách Độc cốc.

Biển Hòa vỗ tay kêu lên :

- Đúng rồi! Có tay Thạch Bát này, người này đôi mắt lộ, xương hàm thật to, da đen hăng hắc...

Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Đúng, đúng rồi!

Biển Hòa gật đầu kể :

- Nói ra là việc của mấy năm trước. Khi đó ta đang hái thuốc trong núi Xuân Sơn, hốt nhiên gặp phải hai đại hán, tên nào cũng đều ỏi ra bọt trắng, mặt tái nhợt coi như sắp chết trên sơn đạo. Ta đã cứu sống hai người họ, hỏi ra mới biết bị người ta hại, người đó chính là Thạch Bát, giống như tên mà tiểu tử người nói.

Kim Tiểu Sơn nhẹ gật đầu nói :

- Vừa rồi nghe giọng nói của Thạch Bát, dường như lão biết Thủy đại thúc, chờ chúng ta đến Mặc Vân cốc hỏi đại thúc sẽ hiểu.

Tiếng chân ngựa lách cách lại gõ nghe rất êm tai. Ngay cả tiếng chân của Tiểu Sơn cũng có tiết tấu nhặt khoan. Ba người một ngựa không gấp không chậm đi về phía Mặc Vân cốc.

* * * * *

Lúc này, tiếng chân ngựa ở nơi khác vang vọng như sấm. Đó là từ Lam Quan đi về phía đông, một đường quan đạo đi thẳng đến đỉnh Thạch Bát Bàn. Trên lưng tám con kiện mã, trái lại chỉ có một người, người này chính là Lang Lão Đại từ nơi Hắc Thủy Linh đến, râu đỏ đầy mặt, trên lưng dắt chéo đôi búa ngắn. Sợi thắt lưng vải cột ngang trên lưng áo vải bố thô, quần hẹp dài, mang giày da. Lão không ngừng kêu lên :

- Ha ha ha...

Ngựa của lão đi đầu phi vào trong sơn đạo đi về phía nam Long Câu Trại. Vì Thạch Bắc Đẩu đang ở trong Phong Hỏa câu, nơi đó nếu đi bộ phải mất cả ngày.

Bây giờ tám con ngựa một người cưỡi, bảy con ngựa không chủ nhân đuổi phía sau, khi giữa trưa, lão đã dừng ngựa ở vách núi đối diện với Phong Hoa Câu, lão kêu to :

- Thạch Bặc Đầu! Thạch Bặc Đầu!

Ven bờ Phong Hỏa Câu có một ngôi nhà tranh lớn. Thạch Bặc Đầu đang ngồi đan sọt trúc bên vách nhà. Từ mẫu và hiền thê hắt đang đùa giỡn đứa con nhỏ ở trong nhà đang đốt lửa nướng hạt dẻ ăn.

Tiếng gọi trên vách núi đối diện vang lên như sấm. Thạch Bặc Đầu giật mình, đưa tay che mắt nhìn về phía đó, lòng nghĩ thầm :

“Đây lại là ai chứ?”.

Thoáng chốc, tiếng kêu trên vách đá lại càng rõ hơn :

- Thạch Bặc Đầu! Thạch Bặc Đầu!

Quay người bước vào trong nhà tranh, Thạch Bặc Đầu lấy Quỷ đầu đao trên vách nhà xuống, nói :

- Ta đi xem tên nào gọi ta!

Từ mẫu và hiền thê hắt đều bước ra cửa nhìn qua, Thạch Bặc Đầu đã sải chân chạy về phía sườn núi. Chỉ chạy đến nửa đường, hắt đã cao giọng kêu lên :

- Hay lắm! Lão râu đỏ giờ đi mua bán ngựa rồi sao?

Không sai. Người trên vách núi còn chưa xuống ngựa đó chính là Lang Lão Đại. Hai người ôm chặt lấy nhau không ngừng reo vui. Thạch Bặc Đầu hỏi :

- Huynh từ xa xôi đến tìm đệ để làm gì?

Lang Lão Đại vỗ đôi vai vừa rộng vừa chắc của Thạch Bặc Đầu, cười nói :

- Trở về Mặc Vân cốc.

Thạch Bặc Đầu vừa nghe, cơ hồ như gáo nước lạnh tạt vào mặt nói :

- Thạch Bặc Đầu cơ hồ quên Mặc Vân cốc từ lâu rồi. Muốn đi, huynh đi một mình. Nên biết ngựa hay không ăn cỏ dại, lão Cốc chủ cam tâm để người ta lột da đầu. Lão Thạch này không chịu nổi rồi.

Lang Lão Đại tăng hắng hỏi :

- Huynh đã nói xong chưa?

Thạch Bặc Đầu ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào, lẽ nào không phải?

Lang Lão Đại nói :

- Huynh nói đúng lắm, nhưng đó là chuyện xưa, giờ đây Cốc chủ đã về Mặc Vân cốc, vừa về đến đã đuổi đôi cầu nam nữ đó đi. Bây giờ làm tìm mấy người bọn ta trở lại Mặc Vân cốc. Lên ngựa đi!

Thạch Bặc Đầu kinh ngạc hỏi :

- Huynh nói lão Cốc chủ ngay cả sư muội của lão cũng đuổi đi rồi?

Lang Lão Đại đáp :

- Không chỉ đuổi đi mà còn chờ bọn ta tập hợp đông đủ sẽ đi lấy mạng ả.

Đột nhiên, Thạch Bặc Đầu ôm bụng cười lớn, thanh âm đó không ngừng vang dội khắp vùng núi xung quanh. Ngay cả Lang Lão Đại cũng cười như khùng điên...

Thạch Bặc Đầu quay đầu nhìn xuống chân núi gọi :

- Mẫu thân! Con trở về Mặc Vân cốc, lão Cốc chủ tìm con!

Thạch Bặc Đầu nói đi là đi, nhận lấy một con ngựa nhảy lên, cầm dây cương nói với Lang Lão Đại :

- Đi! Đi tìm bọn Vương Trắng.

Thế là tiếng vó ngựa vang lên như tiếng sấm, tám con ngựa với hai tráng hán.

Một người râu đỏ đầy mặt, đôi mắt sáng quắc. Một người râu rìa mặt đen cái miệng to rộng. Nếu Thạch Bắc Đầu toét miệng rộng ra có thể nhét vào một nắm tay. Hai người hăng hái ven theo sơn đạo phi nhanh vào trong rừng núi trùng điệp...

Ngày hôm sau lại nổi lên tuyết lớn, nhưng tuyết lớn không ngăn cản được hành trình của hai người. Tối hôm nay bọn họ đã tới Lão Hồ nhai, nơi đó là nhà của Vương Tráng. Nhà của Vương Tráng ở dưới Lão Hồ Nhài, phụ mẫu còn đủ, huynh đệ hai người đều chưa thành gia thất.

Hôm nay đang lúc đổ tuyết, Vương Cường em Vương Tráng đang làm việc trong nhà, còn một mình Vương Tráng vào trong núi săn bắn.

Kim Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu đến nơi, Vương Tráng còn chưa trở về.

Tiếng ngựa vang dội đã khiến Vương Cường chạy ra khỏi nhà, hắn không biết Lang Lão Đại, thấy hai người uy mãnh không khác gì ca ca mình, bèn bước ra hỏi :

- Nhị vị tìm ai?

Lang Lão Đại đáp :

- Tìm Vương Tráng.

Vương Cường ngạc nhiên hỏi :

- Ca ca không có ở nhà, nhị vị tìm ca ca có việc gì?

Thạch Bắc Đầu đã nói với Vương Cường :

- Không ở nhà không có quan hệ gì! Báo với hắn lập tức trở về Mặc Vân cốc, nơi này bọn ta lưu lại một con ngựa cho hắn.

Vương Cường vội khoát tay nói :

- Nhị vị còn không biết ca ca ta đã thề không về Mặc Vân cốc nữa.

Lang Lão Đại cười nói :

- Việc cũ bỏ cho qua, bảo hắn cứ trở về Mặc Vân cốc.

Vương Cường nói :

- Trời sắp tối rồi, muốn đi cũng phải chờ sáng mai đi chứ!

Thạch Bắc Đầu ngạc nhiên hỏi :

- Không phải huynh đệ nói đại ca không có nhà sao?

Vương Cường đáp :

- Không có nhà, nhưng không lâu sẽ trở về, vì đại ca vào núi săn bắn.

Lang Lão Đại vừa nghe vào núi săn bắn, lập tức bảo Vương Cường cột sáu con ngựa không người cưỡi lạt, rồi khoát tay nói :

- Lão Thạch, chúng ta đi đón xem Vương Tráng săn được gì, không chừng đêm nay chúng ta ở lại đây.

Thạch Bắc Đầu giật dây cương, hai con ngựa lập tức phi về phía núi hoang.

Bầu trời cơ hồ tối thật rồi, nếu lúc này còn tia sáng, đó là do phản chiếu của tuyết phủ trắng trên mặt tuyết.

Thạch Bắc Đầu phi ngựa đi trước, liên tiếp vượt qua ngọn núi, lại xuyên qua mấy khoảng rừng già, phía xa chợt vang lên tiếng tru của đám sói rừng.

- Bầy sói!

Thạch Bắc Đầu giật mình, quay đầu kêu lên với Lang Lão Đại.

Lang Lão Đại gật đầu đáp :

- Nghe ra khoảng mười mấy hai mươi con!

Ngựa đang phi nhanh, đột nhiên hất hai chân trước cơ hồ khiến họ Thạch văng khỏi mình ngựa, đồng thời Lang Lão Đại đã phi ngựa ở trước mặt.

Trước mặt, ở một gò núi, bầy sói rừng khoảng hai mươi con đang vây cắn một đại hán, đại hán đó vung chĩa ba lưng dán vào vách núi, đâm trái đánh phải, nhảy nhót không ngừng, ngay cả Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đẩu đến gần cũng không nhận ra.

Ngựa Lang Lão Đại vừa xông đến, miệng hét :

- Giết!

Thạch Bắc Đẩu cũng tuốt Quỷ đầu đao, hai người thót xuống ngựa, chân vừa chạm đất lập tức đánh vào bầy sói.

Đôi búa của Lang Lão Đại múa rất nhanh, vừa xông lên đã chém chết bốn con sói. Thạch Bắc Đẩu đôi tay nắm con dao tay chém chân đá, phút chốc chém đứt đầu ba con, vậy mà đại hán dựa vào vách núi vẫn không hay biết, huy động chĩa ba quét trái đờ phải không ngừng, mãi đến bầy sói lớp chết lớp bỏ chạy, đại hán đó vẫn không ngừng múa chĩa ba.

Thạch Bắc Đẩu thu Quỷ đầu đao, gọi đại hán đó :

- Vương... Tráng!

Thanh âm lớn đến nỗi đám quạ đêm bay xao xác.

Vậy mà Vương Tráng vẫn múa chĩa ba không nghỉ.

Lang Lão Đại nói :

- Lão Thạch, hán giành sự sống trong cái chết nên đã mất hồn rồi!

Thạch Bắc Đẩu lần nữa tuốt Quỷ đầu đao bước lên đỡ lấy chĩa ba, tay kia ôm chặt Vương Tráng đã hóa dại, gọi :

- Vương Tráng, tỉnh lại!

Wương Tráng đột nhiên toàn thân run rẩy, ngay cả sức cầm chĩa ba cũng không còn, “Á” một tiếng ngã nhào vào lòng Thạch Bắc Đẩu, trợn trắng mắt thoi thóp thở.

Thạch Bắc Đẩu nói :

- Đỡ hán lên ngựa đi khỏi chỗ này không chừng đám sói rừng kéo đến đông hơn, hai người ta cũng bị xé xác.

Hai người hợp sức đỡ Vương Tráng lên ngựa, Thạch Bắc Đẩu ngồi trên ngựa ôm Vương Tráng, Vương Tráng không còn sức để nói đưa tay chỉ dưới vách núi.

Lang Lão Đại cầm búa bước qua xem, trên mặt đất là chĩa ba của Vương Tráng, còn có thú rừng mà Vương Tráng săn được, một con nai rừng lớn.

Xem tiếp hồi 27 Tám võ sĩ lại về Mặc Vân cốc

27. Hồi 27 Tám Võ Sĩ Lại Về Mặc Vân Cốc

Khi về đến nhà Vương Tráng, Vương Cường trong tay cầm cây chĩa ba đứng bên đường chờ đợi, hán thấy Thạch Bắc Đẩu trên ngựa đang ôm đại ca, bất giác kinh hãi bước gấp lên hỏi :

- Đại ca ta sao vậy?

Thạch Bắc Đẩu vỗ vào lưng Vương Tráng, cười nói :

- Nếu một người tận hết sức lực, sẽ giống như hán đây.

Lại thấy trên lưng ngựa của Lang Lão Đại nằm vắt ngang một con nai chết, Vương Cường lập tức đỡ đại ca xuống ngựa, công vào trong nhà. Phụ mẫu Vương Tráng vừa thấy cũng nhón nháo hẳn lên, còn may bấy sói chỉ cắn xé nát quần áo của Vương Tráng chứ chưa cắn vào da thịt.

Hai lão họ Vương nghe Lang Lão Đại kể qua tình hình, không ngớt cảm tạ Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu.

Đêm nay nhà họ Vương đốt lửa thui thịt nai ngồi uống rượu.

Sau khi Vương Tráng nghỉ ngơi một đêm, thân thể vốn rắn chắc lúc này hồi phục lại sức lực, cười nói với Lang Lão Đại hai người :

- Đám sói đó từ từ tụ tập lại, lúc đầu chỉ có ba con, ta không quan tâm đến chúng cứ lo vác nai rừng về nhà. Lúc này ta mới cảm thấy không xong đành phải dựa vào vách núi chống cự, không ngờ đám sói luân phiên tấn công, ước đánh hơn một giờ, nếu không phải vì tiếc con nai này thì ta có thể vung chĩa ba phá vòng vây trở về.

Lúc này, Lang Lão Đại mỉm cười nói :

- Vương Tráng, huynh thu xếp hành trang để lên đường.

Vương Tráng đã sớm nghe Thạch Bắc Đầu nói qua chuyện Thủy Hành Vân trùng chấn Mặc Vân cốc, nên hẳn không hỏi chi nhiều chỉ nói :

- Không có gì đáng để thu xếp, một cây chĩa ba rồi cùng hai huynh lên đường.

Thạch Bắc Đầu cười ha hả, lập tức cáo từ phụ mẫu Vương Tráng. Vương Tráng cũng là một con người có hiếu, hẳn ngồi trên lưng ngựa dặn Vương Cường :

- Tiểu đệ, lo săn sóc phụ mẫu, không có việc gì thì đừng vào núi, huynh sẽ gắng về nhà sớm, chi phí trong nhà có huynh thu xếp.

Vương Cường tiễn ba người đến giữa núi, ôm quyền nói :

- Đại ca an tâm đi, phụ mẫu đã có đệ lo.

Thế là tám con ngựa ba đại hán tức khắc phi về vùng núi Lang Sơn gần kề bên.

Người sống ở Lang Sơn là Vạn Lý Phong, trong Mặc Vân cốc thập đại võ sĩ, khinh công của Vạn Lý Phong cao nhất, mà trong mười võ sĩ chỉ có hắn vừa ốm vừa nhỏ như một con khỉ đối.

Giữa trưa, mây đen che khuất nửa chân trời, xem ra nửa bầu trời còn lại không có mây, tuyết trắng dày bị ánh sáng mặt trời chiếu sáng vàng cả một bên, cảnh tượng đẹp lạ kỳ.

Lúc này, đầu thôn làng nhỏ dưới chân Lang Sơn, đang có một người ốm nhỏ râu chũm bát nằm gác chân trên một ghế gỗ nằm dài phơi nắng, đôi mắt lim dim, tư thái an nhiên tự tại.

Không sai, người này chính là Vạn Lý Phong, mà Lang Lão Đại muốn tìm.

Từ xa có tiếng vó ngựa vang đến, Vạn Lý Phong không cần nhìn kỹ đã vọt người lên ngọn cây thị đầu làng.

Trong đại sơn mùa đông, trái cây rừng lẫn trái đại đều không có, duy chỉ có cây thị này lá thị bị sương lạnh làm cho rụng hết, cũng khiến trái thị biến thành đỏ hồng, nếu đốt đồng lửa đốt nó lên rồi lột bỏ da, ăn vào trong miệng vừa ngọt vừa nóng, giống như ăn một quả mận ngọt.

Vạn Lý Phong vừa vọt lên ngọn cây đã ẩn mình, Lang Sơn là vùng núi hoang đầu có thể có kỳ mã đi về phía này, chỉ trừ quan phủ đến biện án hoặc xuất hiện giặc cướp.

Thoáng chốc, Lang Lão Đại giục ngựa đi trước, trên lưng bảy ngựa đi phía sau còn có Thạch Bắc Đầu và Vương Tráng.

Vạn Lý Phong trên ngọn cây vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thuận tay hái ba quả thị, lúc Lang Lão Đại sắp lướt qua gốc cây thị, ba quả thị đã được ném xuống miệng hét :

- Tiếp chiêu!

Lang Lão Đại nghe tiếng gió nghiêng đầu xòe tay chụp, không ngờ vừa chụp trái thị đã nát như, còn Thạch Bắc Đẩu và Vương Tráng đi sau vừa thấy đã đánh trái thị đang bay tới rơi xuống đất.

Lang Lão Đại ghim ngựa, ngẩng đầu nhìn, bất giác râu đỏ dựng ngược chỉ Vạn Lý Phong trên cây cười mắng :

- Thật là con khỉ ốm quỉ quái, còn không mau xuống về Mặc Vân cốc.

Vạn Lý Phong nhún người đáp xuống đất, tay cầm song đao bén ngọt cắm vào vỏ, nghe vậy tức tối nói :

- Muốn họ Vạn ta về Mặc Vân cốc hầu hạ mẹ đàn bà đó, đừng hòng!

Lang Lão Đại mỉm cười nói :

- Ai nói đi hầu hạ người ta, mà là muốn huynh đệ giết người.

Vạn Lý Phong không hiểu hỏi :

- Giết ai?

Thạch Bắc Đẩu căm giận nói :

- Đương nhiên là giết mẹ đàn bà đó và Quan Hạo tình nhân của mẹ.

Vạn Lý Phong ngạc nhiên hỏi gấp :

- Nói như vậy, cuối cùng Cốc chủ cũng đã thức tỉnh rồi, ha ha...

Lang Lão Đại thúc giục :

- Đừng cười nữa, lên ngựa mau đi!

Vạn Lý Phong nói :

- Đói rồi phải ăn một bữa hãy đi!

Lang Lão Đại lắc đầu nói :

- Muốn ăn thì đến bên bờ Đơn Giang hãy ăn.

Vạn Lý Phong cười hỏi :

- Đi tìm Đả Ngư Giang Cát Chính Bát phải không?

Vương Tráng khoát tay nói :

- Lên ngựa mau đi.

Vạn Lý Phong ngẩng đầu nhìn cây thị, cười nói :

- Đến đất của ta, không ăn chút thức ăn, lòng ta cảm thấy không yên.

Dứt lời, vọt người lên, tay bám vào nhánh tay thị.

Lang Lão Đại ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy Vạn Lý Phong thoăn thoắt hái trên cây, hái một trái ném xuống một trái, vừa cười nói :

- Ăn vài trái thì vừa đỡ đói vừa giải khát, ăn rồi lên đường cũng không muộn mà.

Thoáng chốc mỗi người đã nhận được sáu, bảy trái, ba người cứ luôn miệng kêu :

- Đủ rồi, đủ rồi.

Vạn Lý Phong không về nhà mà nhảy lên mình một con ngựa hoa, cười nói :

- Đi, ta dẫn các huynh theo đường tắt đến Đơn Giang.

Đơn Giang là bến đò lớn nhất ở Kinh Quan, năm mươi mấy dặm về phía bắc Kinh Quan là làng chài tên Thủy Yến Loan, nhà ngư dân ở đây thưa thớt chỉ khoảng bảy, tám hộ, mỗi nhà đều có một con thuyền nhỏ

đánh cá lần vận chuyển hàng hóa trên sông. Có một năm Thủy Hành Vân ra ngoài quan sát công việc làm ăn, đến đây quen biết với Cát Chính Bát.

Mặc Vân cóc chủ thấy Cát Chính Bát giỏi tài sông nước, công phu quyền cước cũng không tồi, nên lôi kéo hẳn về Mặc Vân cóc.

Bọn bốn người Lang Lão Đại khi đến làng Thủy Yên Loan, mây đen lại kéo đến, bầu trời như sắp đổ tuyết, trời âm u ẩm đậm.

Lang Lão Đại hỏi thăm dân làng mới tìm đến cửa nhà Cát Chính Bát, nhưng thấy đóng cửa, hỏi thăm lần nữa mới biết hẳn đang ở trên thuyền.

Nhà của Cát Chính Bát không lớn, chỉ là hai gian nhà tranh, Vương Tráng xuống ngựa cột lại, bước đến đẩy cửa lập tức cửa bật ra, quay đầu cười nói với Lang Lão Đại :

- Cột ngựa lại đi, chúng ta vào nhà trước đã, có gì ăn tự mình ra tay, ngồi chờ lão Bát trở về, còn hơn chạy biến loạn ở bờ sông.

Lang Lão Đại vừa nghe gật đầu đáp :

- Cũng nên ăn một chút gì.

Thế là bốn người nối nhau vào trong nhà Cát Chính Bát.

Trong nhà có chiếc giường thô sơ trên trải tấm chiếu rách, gần đó có bếp lò bể, một đồng củi khô. Rõ ràng là căn nhà tồi tàn, gần như hoang phế.

Vương Tráng cười ha hả nói :

- Tổ bà nó, lão Bát sống quen rồi, thấy cái ổ của hẳn, trách nào hẳn trông như một con chồn, xem ra vẫn là tên cô độc.

Bốn người đang cười ha hả, đột nhiên nghe bên ngoài cửa có tiếng người la lên :

- Tên cuồng đồ nào dám cả gan, dám ăn nói hồ đồ sau lưng ta?

Bốn người nhìn ra cửa, thấy một hán tử khoảng ba mươi tuổi, vai hùm lưng gấu, mặc chiếc áo da sói, chiếc quần thô đôi giày rút, cái nón rộng vành cũ che nửa mặt, một tay cầm xâu cá một tay cầm tấm lưới nhỏ, đó chính là Cát Chính Bát mạnh mẽ như sư tử vừa trở về.

Cát Chính Bát vừa thấy bọn bốn người Lang Lão Đại, bất giác “A” một tiếng nhào vào trong nhà, vui mừng kêu lên :

- Các bằng hữu, thì ra là các bằng hữu, Cát Chính Bát này ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Thạch Bắc Đầu vỗ vai Cát Chính Bát, toét miệng cười lớn :

- Mau làm cơm rượu ra ăn uống.

Nhắc cao xâu cá tươi trong tay, Cát Chính Bát cười nói :

- Đây là cá đánh được trên sông, dưới giường ta có hũ rượu Lão Hoàng, vốn là để tết mới uống, bây giờ lấy ra hâm nóng uống đi.

Đêm nay, Cát Chính Bát quả thật cao hứng vì Lang Lão Đại đã đem việc Mặc Vân cóc kể qua một lượt, hẳn biết Cốc chủ Thủy Hành Vân lại về Mặc Vân cóc rồi.

Năm người uống sạch hũ rượu của Cát Chính Bát, cá cũng đã ăn hết thì đã canh hai, lúc này Lang Lão Đại nói với mọi người :

- Đêm nay bọn ta chen nhau ngủ một đêm, sáng sớm mai vào núi tìm ba người Tàn Trung, Bao Văn Thông, Trương Hiệp...

- Ba người ở gần đây, sáng sớm mai có thể hội tụ đủ ha ha... Chúng ta lại trở về Mặc Vân cóc ha ha...

Tám con chiến mã, tám đại hán tướng mạo khác nhau nhưng cùng một chí hướng, họ vung roi thúc ngựa một đường phi về Mặc Vân cốc, chốc chốc từ miệng họ lại vang lên tiếng cười ha hả. Trong miệng ngựa phì khói trắng, hơi thở tám kỵ mã cũng phì khói trắng, gió thổi ngược khói trắng ra sau, vó ngựa như sấm động trên sơn đạo khiến bầy chim rừng kinh hãi cất cánh xao xác bay lên, xem tình hình giống như đám chiến binh trên đường bảo vệ non sông.

Mà lúc này đây, một đám đại hán khác cũng phi ngựa ào ào, trong vùng Đại Sơn đột ngột xuất hiện hai đội nhân mã khiến cho không ít dân làng quan tâm, nhưng họ đâu biết được trên giang hồ sắp xảy ra trận chém giết nhau.

Trong Mặc Vân cốc, Thủy Hành Vân ngồi trên đại đỉnh, lão nhiệt tình khoản đãi Biển Hòa và Tiền Phụng, Kim Tiểu Sơn đem những việc đã thấy ở thôn Lão Kim Khoáng tường tận báo cáo với Thủy Hành Vân.

Hồi lâu vẫn không nghe Thủy Hành Vân mở miệng.

Biển Hòa lại cười nói :

- Huynh đệ họ Quan thật thần mật, hành động lén lút khiến khó ai quan sát nổi.

Thủy Hành Vân lẩm bẩm :

- Ta đang nghĩ làm sao Tần Ngọc Nhân quen với Quan Hạo, việc này tại sao đến ngay ta là sư huynh cũng không biết.

Biển Hòa đỡ lời :

- Đây vốn không có gì khó hiểu, một người nếu làm ra chuyện sỉ nhục, đa phần biết cách che giấu, ai muốn hiện bộ mặt xấu xa ra.

Thủy Hành Vân nhìn Tiền Phụng bên cạnh nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu tử dẫn A Phụng đi xem các nơi, ta có chuyện cần bàn kỹ với Biển đại thúc.

Tiền Phụng đương nhiên cao hứng, lập tức kéo tay Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Mọii đang muốn xem Mặc Vân cốc, Tiểu Sơn ca, chúng ta đi.

Kim Tiểu Sơn gật đầu theo Tiền Phụng bước ra ngoài đại đình.

Lúc này, Thủy Hành Vân mới thở dài nói với Biển Hòa :

- Thủy mỗ gấp rút mời huynh đến đây là vì có một việc lo lắng chờ Biển huynh giải thích nghi hoặc.

Cười ha hả, Biển Hòa nói :

- Một ngàn lượng bạc giải thích một câu chuyện, đây là cuộc mua bán kiếm tiền nhiều nhất trong cuộc đời Biển Hòa này.

Thủy Hành Vân mỉm cười nói :

- Nếu một ngàn lượng bạc có thể giải bỏ nghi hoặc trong lòng Thủy mỗ thì Thủy mỗ cũng cảm thấy xứng đáng lắm.

Biển Hòa vừa nhấp chung trà táo vừa gật đầu nói :

- Nghi hoặc trong lòng Thủy huynh tất đã tích tụ lâu rồi?

Thủy Hành Vân đáp :

- Không sai, từ năm thứ hai sau khi Tần Ngọc Nhân tái giá vào Mặc Vân cốc, trong lòng Thủy mỗ đã hoài nghi.

Biển Hòa đặt chén sứ xuống nói :

- Thủy huynh nói đi!

Mặc Vân cốc chủ Thủy Hành Vân chậm rãi lấy trong ngực ra một bình sứ nhỏ rất tinh xảo, trên còn khắc hoa văn màu lam cao hai tấc rộng một tấc, nắp bình màu vàng sáng.

Thủy Hành Vân nhìn bình sứ, chậm rãi kể :

- Đêm đó khi ta trở về Mặc Vân cốc, đích thân nghe Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo đối thoại trên đại đình, nhất thời tức giận khó có thể khống chế, nếu đổi lại thời trẻ, ta sẽ không màng tất cả mà lấy tính mạng chúng.

Ngừng một lát lại nói :

- Đêm đó sau khi chúng bị thương bỏ chạy, ta suy nghĩ kỹ, năm đó khi Tần Ngọc Nhân gả cho ta một mực ra vẻ nhân ái, mọi mặt lo cho thân thể ta, ả từng nói với ta, ả còn trẻ mà ta đã hơn năm mươi, vì thế nên bào chế cho ta một loại thuốc bổ, bảo ta mỗi ngày uống trước khi đi ngủ, bây giờ nghĩ lại, thuốc ả cho ta nhất định có vấn đề.

Biển Hòa hỏi :

- Có phải thuốc trong bình này?

Gật đầu, Thủy Hành Vân đáp :

- Đúng vậy!

Đoạn đưa bình sứ vào tay Biển Hòa.

Biển Hòa cầm lấy bình sứ mở nắp bình, trước dùng mũi ngửi, sau đó lại dùng tay cạy một số hạt thuốc cho vào lòng bàn tay xem, rồi cho một ít vào miệng nếm, vừa gật đầu nói :

- Phần Ty Qua, bột Gia Tử, da cóc, lá Phổ Hà, còn mấy vị không biết là gì.

Đôi mắt Thủy Hành Vân có chút thất vọng, nhưng lão vẫn chưa mở miệng, thì đôi mắt Biển Hòa đã chăm chú nhìn Thủy Hành Vân nói :

- Chỉ mấy vị thuốc này đã đủ khiến cho người ta kinh sợ, Thủy cốc chủ, thứ cho Biển mạo muội hỏi một câu, có phải Cốc chủ từ sớm đã bị “đảo dương” rồi.

Thủy Hành Vân chụp tay Biển Hòa, run rẩy nói :

- Không sai, ta đã nhiều năm không còn chuyện phòng the được nữa.

Biển Hòa cười nói :

- Đến đây Biển mới biết cả rồi, thì ra Thủy huynh đã mắc lừa Tần Ngọc Nhân.

Lão lắc đầu một lúc lại tiếp :

- Chỉ những vị thuốc Biển mới nhận ra đó, đã là thuốc bẻ các đại huyết Bội Minh, Khúc Cốt, Trung Cấp, Quan Nguyên. Dùng lâu dài, huynh sẽ mất đi bản năng nam nhân, nữ nhân này quả là độc.

Thủy Hành Vân mặt đờng đờng sát khí, nghiêng răng nói :

- Lấy oán báo đức, Thủy Hành Vân này ngay nay lòng đã sáng tỏ, có một ngày ta sẽ tìm tặc nhân đó lấy mạng.

Biển Hòa nói :

- Tật bệnh của Thủy huynh kỳ nhất là nổi giận, càng không được động võ, nó khiến khí huyết của huynh xông lên, làm cho bệnh tình tăng nặng.

Thủy Hành Vân giật mình, bây giờ lão mới biết tại sao mỗi lần vận công thì toàn thân nóng bừng, thì ra là vậy.

Ngừng một lát lão hỏi :

- Nghe khẩu khí của tiên sinh, tật kín của ta có tia hy vọng.

Biển Hòa gật đầu nói :

- Biển Hòa nắm chắc bảy phần trị khỏi cho huynh.

Thủy Hành Vân vừa nghe, mừng quá đổi mong đợi, vội đứng lên thi lễ nói :

- Ân tái tạo của tiên sinh, Thủy mỗ đa tạ trước.

Biển Hòa cười ha hả nói :

- Một nhọc bao nhiêu đâu đáng để Thủy cốc chủ đa tạ, thôn Quá Sơn Lãnh đã nhận được sự giúp đỡ của huynh, bây giờ báo đáp cũng là lẽ phải.

Lúc này, Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng đã trở lại đại đình.

Thủy Hành Vân lấy hai phong thư trong ngực ra, nói với Kim Tiểu Sơn :

- Thành Lạc Dương tiểu tử mi đi một chuyến, trước là mang tượng Kim Bồ Tát mà tên tham quan Tư Đồ Tráng thu nhận đó đem về đây, vì mỗi năm tết đến ta đều phải dâng hương lên tượng Bồ Tát, năm nay đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Kim Tiểu Sơn gật đầu nhận thư rồi cười hỏi :

- Có phải lá thư này Quan Kim gửi cho Tư Đồ Tráng không?

Thủy Hành Vân gật đầu đáp :

- Không sai, có hai bức thư này thì tiểu tử dễ dàng lấy được tượng về, đi sớm về sớm.

Đây là giao nhiệm vụ, còn hoàn thành nhiệm vụ thế nào là tùy ở Kim Tiểu Sơn, vì trong mắt Thủy Hành Vân, Kim Tiểu Sơn ngày nay đủ sức đơn độc hành sự rồi.

Kim Tiểu Sơn nói đi là đi, chàng dặn dò Lâm Đồng vừa mới trở về không lâu chuẩn bị ngựa cho mình, thấy Thủy Hành Vân chống gậy bước đến, hai người lại thấp giọng bàn bạc một hồi, chỉ nghe Thủy Hành Vân căn dặn :

- Vật trong Mặc Vân cốc đâu để cho tên tham quan đó chiếm làm của riêng, nên nhớ, những việc tiểu tử đã phát hiện ở thôn Lão Kim Khoáng không được nhắc đến, tránh lão tham quan đó phòng bị, sẽ khó hành sự.

Kim Tiểu Sơn gật đầu cười nói :

- Tiểu tử nhớ lời dặn của đại thúc, Tư Đồ Tráng nếu cự tuyệt xem tiểu tử hành hạ lão.

Thủy Hành Vân cười lạnh nói :

- Tham quan sợ chết, ta dự tính lão sẽ giao ra tượng Bồ Tát.

* * * * *

Trên đường, Kim Tiểu Sơn tâm tình sáng khoái giục ngựa phi nhanh, từ Mặc Vân cốc đến Lạc Dương nửa đường sơn đạo còn nửa đường thuận theo quan đạo đi thẳng về phía đông. Buổi trưa ngày thứ ba, Kim Tiểu Sơn tiến vào thành Lạc Dương.

Lại thấy con đường nhà môn tuần phủ. Kim Tiểu Sơn kéo ngựa đến trước cổng trang viện của Tư Đồ Tráng, ngẩng đầu nhìn thấy tám ngọn lồng đèn đỏ còn treo ở trên cao, khung cảnh vui vẻ như ngày mừng thọ tám mươi của Tư Đồ thái gia vẫn còn.

Chỉ hai, ba bước, Kim Tiểu Sơn đã bước lên bậc thanh, hai tên giữ cửa thấy chàng vừa đến nhanh vừa gấp, nên bước ra ngăn lại hỏi :

- Ê, mi tìm ai?

Kim Tiểu Sơn thản nhiên đáp :

- Ta tìm Tư Đồ Tráng.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, một người chỉ Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu tử, tên lão thái gia mà mi tự tiện nói ra sao?

Tên kia cũng nói :

- Tiểu tử này điên rồi, hoặc đã uống đồ dơ quá nhiều mà lú lẫn.

Kim Tiểu Sơn giận nói :

- Tổ bà mi, bọn mi thấy ta có giống tên điên không?

Chàng đưa tay xẹt ra, hai tên hán tử ngã té xuống ngạch cửa, còn Kim Tiểu Sơn đã bước vào trong đại đình.

Hai tên chống tay đứng dậy, chạy đuổi theo mắng :

- Tên vô lại này từ đâu đến đây, dám xông thẳng vào Tư Đồ phủ. Trước mắt không xa là nha môn Tuần phủ, hần dám đem ngày biến thành đêm, lẽ nào muốn tạo phản sao?

Kim Tiểu Sơn không để ý đến chúng, xông vào đến đại đình, đúng lúc gặp Sài quần sự. Sài quần sự thấy người xông vào là Kim Tiểu Sơn, vội tươi cười đến nghinh đón nói :

- Hai tên giữ cửa ngu ngốc đó khiến ta bội bực lắm rồi.

Sài quần sự lập tức bảo hai tên giữ cửa đang bước đến :

- Về đi, đây không có chuyện của bọn mi.

Hai tên đưa mắt nhìn nhau, đành phải lui ra.

Lúc này Sài quần sự mới mời Kim Tiểu Sơn lên đại đình ngồi xuống bảo :

- Áp tiêu cho ai, muốn gặp vị lão gia nào?

Kim Tiểu Sơn nhếch mép đáp :

- Lão thái gia.

Sài quần sự lắc đầu đáp :

- Lão thái gia dùng xong cơm trưa phải ngủ một giấc, muốn gặp lão nhân gia phải chờ hai giờ sau.

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo nói :

- Lão ăn no ngủ ngon, tiểu tử đói meo chờ lão, như vậy không ổn rồi Sài quần sự của ta.

Sài quần sự lắc đầu :

- Hết cách.

Không ngờ Kim Tiểu Sơn “Hừ” một tiếng, bật đứng dậy nói :

- Ta tự mình đi.

Sài quần sự ngăn lại nhưng không kịp, chạy đuổi phía sau kêu :

- Ê! Ê!

Kim Tiểu Sơn không màng đến lão, xông thẳng vào trong.

Trên đại đình dãy nhà thứ hai, Tư Đồ Kiệt đang đùa với con chim trong lồng, thấy Kim Tiểu Sơn xông vào, bước đến đón đầu hỏi :

- Tại sao mi đến nữa, có việc gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Việc gì cũng phải gặp được phụ thân lão mới nói.

Tư Đồ Kiệt giận mắng :

- Mi là hạng gì, nhiều lắm cũng chỉ là một tên bảo tiêu. Ăn nói không có quy củ...

Không ngờ, Kim Tiểu Sơn vung tay tát Tư Đồ Kiệt một cái.

Sài quần sự bên cạnh kêu lên :

- Hảo tiểu tử mi dám đánh đại gia nhà ta.

Giơ chân đá Sài quần sự ngã lăn, Kim Tiểu Sơn hét :

- Cút!

Tư Đồ Kiệt la vang :

- Người đâu, bắt tên điên này lại, trước đánh hấn một trận sau kéo đến nha môn tuần phủ.

Ngoài đại đình có người hô vang xông đến.

Kim Tiểu Sơn nắm cổ Tư Đồ Kiệt, Diêm Vương thoa vun vút trong tay, chói lòa đến nỗi Tư Đồ Kiệt không mở mắt ra được, lão hỏi :

- Trong đô thành ngươi còn muốn giết người sao?

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo hỏi :

- Lão cho rằng ta không dám?

Tư Đồ Kiệt cảm thấy chất thép lạnh của thoa chạm vào yết hầu mình bất giác vội khoát tay nói :

- Bọn mi lui ra.

Bảy tám tên vừa mới vào đại đình đã vội tháo lui ra.

Tư Đồ Kiệt hỏi :

- Cuối cùng là việc gì?

- Gọi phụ thân lão ra đây.

Đang nói thì Tư Đồ Tráng đã chống gậy bước ra hỏi :

- Bên ngoài tại sao ồn ào vậy, có để lão ngủ không?

Kim Tiểu Sơn lúc này mới buông Tư Đồ Kiệt, cười ha hả nói với Tư Đồ Tráng :

- Lão gia còn nhớ tại hạ không?

Tư Đồ Tráng sửa lại đôi kính cận, cười ha hả nói :

- Có phải tiểu tử đem Kim Bồ Tát cho ta đó không? Lần này là đem món gì đến đây?

Kim Tiểu Sơn đưa tay vào ngực lấy ra hai phong thư đưa tận tay Tư Đồ Tráng.

Tư Đồ Tráng vội mở thư ra.

Bức thư đầu là của Quan Kim viết. Tư Đồ Tráng vừa nhìn cười nói :

- Đồ vật ta đã nhận rồi, thế này xem ra cũng không quan hệ?

Nhưng khi lão nhận bức thư thứ hai vừa xem phân nửa, sắc mặt đã trắng bệch :

- Đây... đây là... Quan Kim thật không ra gì, hấn trộm bảo vật của người ta đem tặng cho ta, nếu cáo trạng này kiện ta đến nha môn Hình bộ thì việc ta nhận vật trộm phải hầu kiện mà ngay cả vụ án năm đó của họ Quan cũng bị lật lên.

Lão quay đầu bảo Tư Đồ Kiệt con lão :

- Lão phu đã tám mươi rồi, không muốn dính dáng đến kiện tụng, mau đem Kim Bồ Tát đó ra giao cho tiểu tử này mang về.

Thoảng chớp, Tư Đồ Kiệt đã đặt Kim Bồ Tát lên bàn nói :

- Tiểu tử, mi nhìn cho rõ, xong rồi mang nó cút mau.

Kim Tiểu Sơn mở hộp ra xem, rồi đập lại lập tức, chàng kéo ghế thản nhiên ngồi xuống, bộ diện như đã được Tư Đồ Tráng ân cần mời mọc.

Động gây xuống đất, Tư Đồ Tráng hỏi :

- Vật đã trả lại, sao mi còn không đi?

Kim Tiểu Sơn nhẹ nhàng hỏi :

- Lão thái gia, tại hạ làm nghề gì để sống?

Chàng dừng lại một lát, lại tiếp :

- Tại hạ làm áp tiêu, lần trước đưa Kim Bồ Tát này đến mừng đại thọ của lão thái gia, bạc áp tiêu là một vạn lượng, lần này lại muốn đưa trở về, chủ nhân đồ vật đã nói rõ chỉ thu một ngàn lượng thôi, lão thái gia thấy sao?

Tư Đồ Tráng hất mặt giận nói :

- Thật ăn nói hồ đồ, người không biết đại lý sao?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười, thần tốc cướp hai phong thư vào tay, lưng vác Kim Bồ Tát bước đi, lẩm bẩm nói :

- Tiểu tử lên Bắc Kinh, trong nha môn Hình bộ tự nhiên có người đến làm việc với lão, đến lúc đó đám dân dãi vàng chết ở thôn Lão Kim Khoáng cũng rửa được oan khức.

Kim Tiểu Sơn còn chưa bước ra khỏi ngạch cửa, Tư Đồ Tráng đã lớn tiếng gọi :

- Mi trở lại!

Kim Tiểu Sơn quay đầu hỏi :

- Có việc gì, lão thuận rồi chẳng?

Tư Đồ Tráng giận nói :

- Đưa hẩn một ngàn lượng bạc, ta tuyệt không can thiệp đến tên Quan Kim này nữa, tức chết đi!

Tư Đồ Kiệt vội bước lên đỡ lão vào nhà trong.

Thu một ngàn lượng ngân phiếu, Kim Tiểu Sơn hiên ngang vui vẻ bước ra ngoài đại đình, đến cửa đại đình, chàng cười hỏi Sài quần sự :

- Đại quần sự, lần này lão có muốn chia phần không?

Sài quần sự run người, xòe tay mời nói :

- Mi quả nhiên lợi hại quá, ta không bằng mi, mời đi mau cho!

- Ha... ha...

Kim Tiểu Sơn cười đến đôi vai lắc lư.

* * * * *

Kim Tiểu Sơn rời khỏi thành Lạc Dương phi ngựa về phía tây, người phần khởi ngựa sung sức, tiếng vó ngựa vang lộp cộp đá văng bùn tuyết tung tóe. Lòng chàng nghĩ, ngày nay Thủy đại thúc tâm tình thoải mái, mối lo âu chất chứa trong lòng căn bản đã trừ xong, năm nay tết đến Mặc Vân cốc nhất định nào nhiệt.

Trong Đại Sơn, hành trình của Kim Tiểu Sơn chỉ còn một ngày đường là về đến Mặc Vân cốc. Giờ chàng mới vòng qua một sơn lộ quanh co, từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa dồn dập như trận sấm giữa bầu trời, chàng bắt giác ngạc nhiên, lòng nghĩ :

“Đây không chỉ là một ngựa, ít nhất cũng sáu bảy con”.

Lòng vừa nghĩ vừa giật cương, ngựa ẩn vào trong đám rừng hoang bên sơn đạo.

Kim Tiểu Sơn vừa mới ẩn thân đã thấy sáu con ngựa lao tới, người trên lưng ngựa, già trẻ lớn bé đều có.

Người đi đầu chính là Nhân Diện Lang Quan Hạo. Trên lưng ngựa thứ hai là lão đầu Tần Trường Thái. Lúc này lão uốn ngực cười trên lưng ngựa, râu bạc bay bay, bây giờ không thấy vẻ già nua bạc nhược nữa mà là tinh thần phấn chấn.

Trên lưng ngựa thứ ba khiến chàng kinh ngạc, đêm đó Tần Ngọc Nhân bị thương trên đầu gối, bây giờ bà ta còn có thể cười ngựa khiến chàng kinh ngạc...

Thứ tư là một lão bà, mảnh khăn hoa cột nghiêng trên mái tóc bạc thưa thớt, mặt mày đầy nếp nhăn, có cây gậy đầu rồng treo trên yên ngựa, đôi mắt sáng quắc mà miệng mím chặt.

Thứ năm và thứ sáu là đôi nam nữ thiếu niên, trên lưng hai người đều mang kiếm, khí phách anh hùng, tinh thần sung mãn, quả là một đôi thiếu niên tài tuần vô lâm.

Sáu con ngựa sắp lướt qua, bất chợt ngựa của chàng hí một tràng dài, thanh âm tuy không lớn nhưng sáu người trên quan đạo đều nghe rất rõ. Quan Hạo đi đầu đưa tay ngăn lại, lập tức sáu ngựa đều dừng lại.

Kim Tiểu Sơn vừa thấy, giật dây cương, chậm rãi từ trong rừng hoang bước ra, bèn cười ha hả nói :

- Hay thật! Núi không dời, đường không đổi mà chúng ta lại gặp mặt nhau, ha ha...

Đêm đó Quan Hạo bị chàng đã thương trên vai, hấn đối với Kim Tiểu Sơn hận thấu xương tủy, hiện giờ kẻ thù trước mặt, hấn nghiêng răng ken két, bộ dạng như muốn xông lên cắn xé ngay lập tức, chỉ nghe hấn trầm giọng nói :

- Không sai, núi không dời đường không chuyển, nhưng tạo hóa dời chuyển đem cầu tặc mi dời đến côi âm ty, tiểu tử mi lo mạng đi.

Đột nhiên lão bà trên lưng ngựa thứ tư đưa tay ngoảnh lại bảo :

- Chờ đã.

Tần Ngọc Nhân ngoảnh đầu lại nói :

- Sư nương, đã thương đệ tử chính là tên này, Thủy Hành Vân đã đem bản lãnh mà sư phụ dạy lão đem truyền hết cho người ngoài, không tin Diêm Vương thoa trên mình hấn, sư nương cứ hỏi đi.

Chậm rãi giục ngựa đến trước mặt Kim Tiểu Sơn, lão bà nheo đôi mắt già, cái miệng móm không còn cái răng nào cất tiếng hỏi :

- Tiểu tử mi tên gì?

Kim Tiểu Sơn nghe Tần Ngọc Nhân gọi lão bà khoảng trên tám mươi tuổi này là sư nương, chàng lập tức nghĩ ngay lão bà này tất nhiên cũng là sư nương của Thủy đại thúc, mình đã gặp phải lão tổ bà rồi.

Nghĩ vậy, Kim Tiểu Sơn ôm quyền nói :

- Lão thái thái, tiểu tử họ Kim tên Tiểu Sơn.

Lão bà cười ha hả nói :

- Thôi vàng giống như tòa núi nhỏ, hà, tên hay, đáng nhẽ mi làm nghề buôn bán mới phải, sao theo Hành Vân học võ, Hành Vân giờ ở đâu?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Tiểu tử cũng không biết.

Kim Tiểu Sơn đáp vậy, vì đêm đó Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo không nhìn thấy Thủy đại thúc, thậm chí khi Tần Ngọc Nhân kêu gào gọi vang mà đại thúc cũng không ra mặt, cho nên chàng thuận theo đó mà thoái thác nói không biết.

Không ngờ trong sáu người còn có Tần Trường Thái, nghe vậy đã sớm cười chỉ Kim Tiểu Sơn nói :

- Hảo tiểu tử, đừng điêu ngoa, rõ ràng Thủy Hành Vân ở trong Mặc Vân cốc, hơn nữa lão nhân gia còn ở trong đó mấy ngày.

Kim Tiểu Sơn nghe vậy, cũng nhớ đến Tàn Trường Thái đã ở trong Mặc Vân cốc mấy ngày, nhưng chàng thoáng nghĩ đã bất giác cười nói :

- Lão gia có biết tiểu tử đi đâu không?

Tàn Trường Thái hỏi :

- Mi đi đâu?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Tiểu tử đang trên đường về Mặc Vân cốc, Lão thái thái hỏi Thủy đại thúc, trước mắt đương nhiên tiểu tử không biết, về đến Mặc Vân cốc hỏi mới biết.

Đột nhiên, Lão thái thái cười hăng hắc nói :

- Tiểu tử, cơ trí của mi nhạy bén lắm, nhưng không biết bản lĩnh Diêm Vương thoa của mi như thế nào.

Kim Tiểu Sơn cười ha hả đáp :

- Mấy món võ để múa giỡn chơi có đáng kể gì, Lão thái thái không hỏi thì thôi, hỏi đến khiến tiểu tử phải đỏ mặt.

Đừng xem thường Lão thái thái mắt già, nhưng mắt già nhìn rất rõ ràng. Lão bà nhón chân, người đã đáp xuống mặt đất, cây gậy đầu rồng treo trên yên ngựa đã cầm trong tay.

Lúc này bọn Quan Hạo mấy người đang muốn xuống ngựa, lão bà đưa tay ngăn lại nói :

- Không cần bọn mi xen vào, tuyệt kỹ Diêm Vương thoa nếu thật tiểu tử này đã học được, bọn mi ai là đối thủ của hắn?

Quan Hạo nói :

- Có Lão thái thái ở đây, chúng ta bao vây giết hắn, đây là cơ hội tốt có một không hai.

Lão thái thái lắc đầu nói :

- Trong vòng hai mươi chiêu ta có thể ngăn đỡ được, nhưng không nắm chắc được phần thắng, hơn nữa Diêm Vương thoa chuyên tấn công người đông, cho nên tốt nhất bọn mi ở yên một chỗ, đừng người chỉ cho hắn thêm cơ hội.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Lão thái thái muốn cùng tiểu tử động thủ?

Lão bà vẫy tay nói :

- Xuống ngựa, để lão này thử xem công lực Diêm Vương thoa của mi được mấy thành hỏa hầu.

Kim Tiểu Sơn không xuống ngựa, hắn khoát tay nói :

- Lão thái thái lớn tuổi như vậy, tiểu tử làm sao động thủ đánh với Lão thái thái, việc này ngàn lần không được.

Lão bà động gậy xuống đất nói :

- Năm mươi năm trước Diêm Vương thoa này là vật của phu quân ta, truyền đến Thủy Hành Vân đã ba mươi năm, nay lại rơi vào tay tiểu tử mi, ngày nay lão bà này gặp phải, muốn thử xem sao, tiểu tử xuống ngựa đến đây.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Lão thái thái nói như vậy, tiểu tử cho dù có gan cộp cũng không dám động thủ với Lão thái thái, không nhắc đến việc khác, chỉ một việc Thủy đại thúc biết được khó tránh khỏi bị mắng một trận.

Lão bà động trượng xuống đất, nghiêm khắc nói :

- Đừng nhiều lời, lẽ nào mi muốn ta đến kéo mi xuống?

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Được, được, tiểu tử cung kính không bằng tuân lệnh, nhưng chỉ mong Lão thái thái hạ thủ lưu tình, nên biết thân tiểu tử còn đang mang trọng “Kim”.

Trọng Kim mà chàng nói chỉ mình chàng mới rõ, đó là tượng Kim Bồ Tát đang nằm trên lưng chàng.

Lão bà nhướng mắt hỏi :

- Mi nói gì vậy?

Kim Tiểu Sơn bộ dạng bất đắc dĩ nói :

- Lão thái thái xin thứ lỗi cho tiểu tử, Lão thái thái không nhìn mặt vàng cũng nhìn mặt Phật tiểu tử đang vác trên lưng.

Chàng vòng tay chỉ trên lưng mình nói :

- Tiểu tử đang vác trên lưng tượng Kim Bồ Tát.

Lời chàng vừa ra khỏi miệng, lão bà không quá ngạc nhiên, nhưng Quan Hạo và Tần Ngọc Nhân đứng bên cạnh đã biến sắc mặt. Quan Hạo cao giọng hỏi :

- Tiểu tử, từ đâu mi có tượng Kim Bồ Tát, nói mau!

Kim Tiểu Sơn lạnh lẽo cười nói :

- Thành Lạc Dương có lão tham quan Tư Đồ Tráng, nhận được tượng Kim Bồ Tát của lão Quan Kim nhà ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng, bị Thủy đại thúc ta nhận ra đây là đồ vật của Mặc Vân cốc chắc chắn đã bị cầu tặc Quan Kim lấy trộm đem tặng người ta, cho nên bảo ta đi thu hồi về, hiện ta đang về Mặc Vân cốc để giao vật về cổ chủ, thế nào nhị vị có biết tên Quan Kim đó không?

Quan Hạo vừa nghe, trong lòng thầm tính, hôm nay nếu không kết liễu tên tiểu tử này không được. Hắn nói với lão bà :

- Ngàn lần đừng nghe tiểu tử này ăn nói hồ đồ, trời sắp đổ tuyết rồi, Lão thái thái, chúng ta hợp sức thanh toán tiểu tử này đi.

Tần Ngọc Nhân trên lưng ngựa cũng nói :

- Sư nương đừng nghe hắn nhiều lời, mau động thủ đi.

Lão bà động gậy xuống đất, hừ lạnh nói :

- Ta không màng đến cái gì là Kim Bồ Tát, trước thử bản lĩnh ngươi rồi hãy nói.

Đôi tay lão bà chống thẳng trượng, thân mình chậm rãi đi về phía Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn nhảy xuống ngựa, đôi mắt mở to, Diêm Vương thoa đã xoay vun vút trên tay phải chàng.

Lão bà đột nhiên chấn động, đôi mắt già nua rướm lệ nói :

- Lão thân cơ hồ thấy được hình dáng của trượng phu ta năm đó, không sai, lão cũng là hình dáng này, tư thế đó và khí chất không chỗ nào không giống, Hành Vân quả thật có mất.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Lão thái thái, nếu lúc này khoát tay bỏ qua, tiểu tử thành tâm quỳ dưới đất khấu đầu lạy Lão thái thái ba lạy.

Không ngờ lão bà trầm giọng hét :

- Tiếp chiêu!

Thanh âm bà lão còn vang giữa không trung, thân đã như bóng u linh hiện ra trước mặt Kim Tiểu Sơn. Long đầu trượng của lão bà tung hoành ngang dọc, thân pháp nhanh nhẹn phi thường. Kim Tiểu Sơn không đánh Diêm Vương thoả thoả ra mà chỉ xoay người tránh né. Diêm Vương thoả thoả đỡ dưới thân trượng nặng ngàn cân, một mạch tránh qua sáu trượng, đột ngột chằng vọt lên cao, giữa không trung hét lớn :

- Dã Long Trảo!

Lão bà đột ngột dừng thẳng trượng người nghiêng hẳn sang bên, Diêm Vương thoả của Kim Tiểu Sơn còn chưa đâm trúng vào đầu trượng đã cấp tốc thu lại.

Lão bà biết Diêm Vương thoả nửa đường thu về, đã biết Kim Tiểu Sơn lòng nhân hậu không muốn mạo phạm tiên bối, trong lòng thầm ca ngợi.

Kim Tiểu Sơn đôi chân vừa chạm đất đã lại vọt lên, miệng hét :

- Thiên Ngoại Tinh!

Đây là sát chiêu thứ hai của Diêm Vương thoả, lão bà xoay người, long đầu trượng trong tay đã che ngang trước thân.

Lúc lão bà vừa muốn xoay người, thì Kim Tiểu Sơn đã thu Diêm Vương thoả vào tay.

Tiếp đó, một cái nhún chân, chằng đã nhẹ nhàng ngồi trên lưng ngựa.

Lão bà thu trượng, đứng sững tại chỗ hỏi :

- Mi theo Hành Vân học võ mấy năm?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Đã bốn năm rồi.

Nhẹ lắc đầu, lão bà nói :

- Tiểu tử mi đúng là một thiên tài, mi đã đạt được tinh túy của Diêm Vương thoả, thảo nào ung dung như vậy?

Quan Hạo bên cạnh vội kêu lên :

- Lão thái thái, chúng ta sáu người liên thủ, đủ sức thu thập tiểu tử này.

Tần Ngọc Nhân cũng nói :

- Sư nương, sư phụ đã qua đời từ sớm, sư nương phải thay sư phụ làm chủ cho Ngọc Nhân.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh nói :

- Lão thái thái tuổi đã cao, ngàn lần đừng để người ta mê hoặc, họ Quan này không phải hạng tốt lành gì, hẳn là huynh đệ với Quan Kim ở phía bắc thôn Lão Kim Khoáng, riêng hẳn cũng có sơn trang tên Ngũ Nguyệt Hoa trang, nhưng không biết ở nơi thâm sơn cùng cốc nào, Lão thái thái có biết ngoại hiệu của hẳn là gì không?

Lão bà ngạc nhiên, quay đầu nhìn Quan Hạo.

Kim Tiểu Sơn đã sớm tiếp lời :

- Hẳn chính là kẻ mà người giang hồ gọi là Nhân Diện Lang.

Quan Hạo giận dữ mắng :

- Tiểu tử ăn nói hồ đồ.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Ai ăn nói hồ đồ, ai là con rùa đen từ trong Kim Sa hà bò ra. Ta hỏi mi có biết tên tiểu tử Quan Phùng Sắc không?

Quan Hạo ngăn người, ngoảnh đầu nhìn Tần Ngọc Nhân rồi trầm giọng nói :

- Quan Phùng Sắc là nam tử duy nhất của lão phu, thế nào?

Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Hắn có một ngôi nhà riêng trong núi để vui đùa với mỹ nhân.

Quan Hạo giận nói :

- Quả thật ăn nói thối tha.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười nói :

- Điều bất hạnh là...

Quan Hạo giật mình hỏi :

- Thế nào?

Kim Tiểu Sơn nhún vai nói :

- Mi về Ngũ Nguyệt Hoa trang tự nhiên sẽ rõ.

Một câu nói khiến Quan Hạo sững sờ.

Xem tiếp hồi 28 Ngũ Nguyệt Hoa trang thù hận càng sâu

28. Hồi 28 Ngũ Nguyệt Hoa Trang Thù Hận Càng Sâu

- Sư mẫu, bất luận thế nào hôm nay không thu thập tiểu tử này không được.

Tần Trường Thái đã lâu không lên tiếng, bộ dạng lão gầy khô mệt mỗi nói :

- Đại muội tử, tiểu tử này huynh cũng cảm thấy có vấn đề, chi bằng không giết hắn, nhưng trước trời hắn đưa đi, muội thấy thế nào?

Lão bà dường như có điều do dự chưa quyết, chợt nghe Kim Tiểu Sơn cười ha hả một trận, nói :

- Nhị lão gia, Mặc Vân cốc đối với lão tỳ. Thủy đại thúc kính trọng lão như bậc trưởng bối, tại sao chỉ mới mấy ngày lão đã hoàn toàn quên hết, hôm nay lại đòi trời Kim Tiểu Sơn này, không sợ đại thúc thương tâm sao?

Tần Trường Thái sầm mặt nói :

- Tiểu tử mi mới đến Mặc Vân cốc mấy ngày, đã đưa thân ra gánh vác việc nhà của Mặc Vân cốc, lão nhân gia cho rằng Thủy Hành Vân nuôi dưỡng tiểu tử ngọc mi để thay hắn xuất trận, cho nên trước bắt mi, Thủy Hành Vân tự nhiên sẽ ngoan ngoãn vâng lời.

Lòng thoáng khấn trương, mắt hơi khép hờ, chàng trề miệng nói :

- Nhị lão gia, lão nên biết thân tiểu tử này mang nặng chữ “Kim”, chỉ e khó để cho lão bắt lấy như lão mong ước, tính tình Kim Tiểu Sơn này chỉ thích ngọt ngào không thích cộc cằn.

Tần Trường Thái giận dữ mắng :

- Hảo tiểu tử, trong mắt mi không có bậc trưởng thượng, dám xúc phạm bề trên, xem lão tử này thu thập mi.

Quan Hạo ở cạnh chuyển người nhảy xuống mình người, chậm rãi tiến đến gần Kim Tiểu Sơn, vừa nói :

- Nhị thái gia, chúng ta liên thủ thế nào?

Tần Trường Thái trầm giọng quát :

- Lui sang một bên.

Quan Hạo đã tuốt kiếm cầm tay, còn tay trái lại thấy đã mang găng tay tơ vàng.

Lão bà hừ một tiếng nói :

- Tiểu tử, mi tự tin đủ sức thoát khỏi nơi đây chăng?

Kim Tiểu Sơn cười nhạt nói :

- Vì Mặc Vân cốc, vì Thủy đại thúc, càng vì uy danh của Diêm Vương thoa, tiểu tử phải tận sức mà làm.

Lão bà nhẹ gật đầu nói :

- Trung can nghĩa khí, Diêm Vương thoa nằm trong tay mi chưa hẳn mất đi uy thế, giờ lão bà này tạm lui sang một bên để xem bản lĩnh mi thế nào?

Dứt lời, nhún mình lên lưng ngựa, như ngồi trên núi cao mà coi hổ đầu. Khi đôi bên đã sắp lâm trận, đột nhiên từ phía xa vang lên tiếng vó ngựa khua dồn dập.

Tất cả cùng ngạc nhiên nhìn về phía xa sơn đạo, đôi bên hầu như không đoán ra những hán tử trên lưng đám ngựa đó có thể là ai chứ?

Cuối cùng ngựa cũng đã phi vút đến, người đi đầu râu đỏ đầy mặt, miệng rộng tướng mạo không khác gì Hỏa Tinh chân nhân.

Đúng vậy, người này chính là Lang Lão Đại, sau lưng lão là bảy hán tử hình dạng khác nhau.

Thì ra đó là Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đẩu, Vương Tráng, Vạn Lý Phong, Cát Chính Bát, Tần Trung, Bao Văn Thông và Trương Hiệp.

Tám võ sĩ Mặc Vân cốc đến rất nhanh, thoáng chốc đã lên đến hiện trường.

Toàn bộ người có mặt ở hiện trường đều chấn động.

Còn Kim Tiểu Sơn cười ha hả nói :

- Hay lắm, bọn mi lại có thêm quân cứu viện rồi!

Tần Ngọc Nhân linh lợi vừa nghe Kim Tiểu Sơn nói, lập tức biết ngay chàng không biết tám người trước mặt, nhưng y thị lại biết rất rõ bọn tám người Lang Lão Đại.

Chỉ nghe y thị lạnh giọng bảo Lang Lão Đại :

- Lang Lão Đại, bọn mi đến đúng lúc lắm, mau thu thập tên tiểu tử này cho ta.

Lúc này, Thạch Bắc Đẩu trầm giọng hỏi Lang Lão Đại :

- Lang Lão Đại, có phải Lâm Đồng lão tử dặn dò chúng ta đến?

Lang Lão Đại nhìn kỹ Kim Tiểu Sơn, bất giác phần chấn tinh thần, mỉm cười hỏi :

- Hảo bằng hữu có phải họ Kim?

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Lão biết ta?

Lang Lão Đại cười vang như sấm nổ, nói :

- Ta không biết bằng hữu, nhưng món đồ trong tay bằng hữu thì ta biết.

Kim Tiểu Sơn giơ cao tay phải, Diêm Vương thoa xoay vun vút trong tay chàng, cười hỏi :

- Có phải Diêm Vương thoa không?

Đột ngột, tám đại hán đều ngửa cổ cười vang.

Tần Ngọc Nhân chỉ Kim Tiểu Sơn nói với Lang Lão Đại :

- Có nghe rõ chưa, ta muốn bọn mi liên thủ thu thập tiểu tử này.

Mặt đang cười biến thành mặt giận, Lang Lão Đại hậm hực nói :

- Đừng có dọa người, nhị phu nhân đáng ghét của ta, tám người bọn ta tuy không ở trong Mặc Vân cốc, nhưng những việc xảy ra trong Mặc Vân cốc, Lâm Đồng đã kể hết cho bọn ta nghe rồi, giờ đây bọn ta phụng mệnh Cốc chủ gọi về Mặc Vân cốc để hành động.

Lão vừa chỉ Kim Tiểu Sơn vừa hỏi :

- Họ Kim, mi có phải là môn sinh đặc ý của Cốc chủ?

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Hay lắm, thì ra các vị là tám người trong thập đại võ sĩ của Mặc Vân cốc, thế thì Cung Thái Ất và Trương Bưu hai vị đang chờ các vị vào cốc, các vị mau đi đi.

Lang Lão Đại nghiêng đầu hất mặt nói :

- Giờ đây địch bạn đã phân rõ, ngay họ Quan cũng ở đây, chỉ bằng trước tiên thu thập chúng tại đây rồi cùng nhau về Mặc Vân cốc, thế nào?

Kim Tiểu Sơn vốn đang cô thế, bây giờ đột nhiên tình thế tốt hẳn lên, lẽ ra chàng phải kịp thời nắm chắc cơ hội này mới phải, nhưng trong lòng chàng suy nghĩ nhanh như điện chớp, sáu tên bất lương trước mặt, đáng ghét chỉ có hai người, nhưng hai tên này đều phải chết trước mặt Thủy đại thúc, hai người kia lại là trưởng bối của Thủy đại thúc, càng phải do Thủy đại thúc quyết định.

Thoáng do dự, Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Trận này tạm thời không thể kết thúc được.

Chàng quay người bước đến, ôm quyền nói với lão bà đang ngồi trên lưng ngựa :

- Lão thái thái, nếu lão bà đồng ý theo tiểu tử đi một chuyến về Mặc Vân cốc, nhất định Lão thái thái sẽ rõ mọi chuyện.

Lão bà nhìn tất cả mọi người, còn chưa mở miệng đã nghe Tần Trường Thái nói :

- Đại muội tử, sớm muộn cũng phải chạm mặt nhau, chúng ta tạm thời theo Quan Hạo đi, sau đó ước hẹn ngày giờ, muội thấy thế nào?

Lão bà gật đầu nói :

- Vậy cũng tốt.

Gác cây trường lên, lão bà nói với Kim Tiểu Sơn :

- Về nói với đại thúc mi, mấy ngày sau ta sẽ đến Mặc Vân cốc tìm hắc, nếu hắc còn nhận lão bà này là sư nương của hắc, thì bảo hắc đừng tránh mặt ta.

Kim Tiểu Sơn vội cười nói :

- Lão thái thái quá lời rồi, chỉ e Thủy đại thúc nghe gót ngọc của Lão thái thái đến gần Mặc Vân cốc, tiểu tử còn chưa kịp thỉnh vào Mặc Vân cốc không chừng đã bị mắng cho một trận rồi.

Lão bà không chờ Kim Tiểu Sơn nói dứt lời, ra roi phóng ngựa đi, bọn Tần Ngọc Nhân cũng đành phải đi theo.

Lúc này bọn Lang Lão Đại tám người đã nhảy xuống mình ngựa, cùng vây Kim Tiểu Sơn vào giữa, Lang Lão Đại vỗ vai chàng cười ha hả nói :

- Kim huynh đệ, may mà có huynh đệ, chỉ một Tần lão đầu, ta biết đã rất khó đối phó, huynh đệ trái lại không lo không sợ, vững như núi Thái Sơn.

Vạn Lý Phong chỉ về phía xa bọn Quan Hạo đi, hỏi :

- Bọn họ đi về đâu vậy?

Kim Tiểu Sơn vừa nhìn đã mỉm cười nói :

- Ngũ Nguyệt Hoa trang ở Đào Hoa ao, đó mới chính là hang ổ của Quan Hạo, chỉ đáng tiếc ta không thông thạo đường trong dãy núi Đại Sơn, nếu không đã sớm tìm ra rồi.

Lang Lão Đại cúi đầu trầm tư một hồi, rồi bứt một sợi râu đỏ trên mép miệng lẩm bẩm :

- Ao Đào Hoa, Ngũ Nguyệt Hoa trang là những nơi nào, sao trước nay ta chưa từng nghe qua.

Cát Chính Bát toét miệng cười nói :

- Mặc kệ ao Đào Hoa, Ngũ Nguyệt Hoa trang gì cũng được, tạm thời về Mặc Vân cốc rồi hãy bàn.

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Đúng, Thủy đại thúc sẽ tự có cách an bài, dường như người đã phái người đi khắp nơi tra hỏi, lúc này trở về hoặc giả có thể biết được.

Chàng vừa dứt lời, mọi người lập tức lên đường, ra roi phi ngựa về phía Mặc Vân cốc.

* * * * *

Quả thật sắp đến tết rồi.

Năm mới cho người ta hy vọng vì năm mới vừa bắt đầu, ai mà không rộn rã chào đón chứ?

Trong Mặc Vân cốc quả thật náo nhiệt, Tổng quản Lâm Đồng bận bịu chạy ra chạy vào, lão dẫn người từ Mặc Trúc Lâm, sửa sang một mạch đến vách đá sau Mặc Vân cốc, thậm chí ngay đến Bát Giác đình đã lâu không tu sửa, lão cũng phái người sửa sang sơn phết lại.

Đương nhiên, đây là do Mặc Vân cốc chủ Thủy Hành Vân dặn dò phải làm, vì để tạo may mắn cho việc chấn hưng Mặc Vân cốc trong tương lai.

Bọn chín người Kim Tiểu Sơn về đến Mặc Vân cốc, trong Bát Giác đình có người đang làm việc, chín người vừa nhìn đã thấy Mặc Vân cốc đang muốn hồi phục lại thanh thế ngày xưa, nên đều đưa mắt nhìn nhau cười vui sướng.

Kim Tiểu Sơn dẫn đầu chín người đi thẳng đến trước sân đại đình xuống ngựa, đã thấy Lâm Đồng cười ha hả bước đến đón nói :

- Lang Lão Đại, quý vị trở về so với ta tưởng tượng sớm hai ngày.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Thủy đại thúc còn ở trên đại đình không?

Lâm tổng quản chỉ vào trong nhà trong nói :

- Đang nói chuyện với Biển đại phu ở hậu đình trưa nay. Tiên cô nương vừa nhắc nhở tiểu gia, tiểu gia đã về đến, mau vào đi.

Kim Tiểu Sơn khoát tay nói :

- Chúng ta vào nhà.

Lâm tổng quản cũng theo chín người đi vào hậu đình, Kim Tiểu Sơn cơ hồ ngạc nhiên hỏi :

- Tổng quản, giữa vườn này không phải là hồ nước sao? Sao lại biến thành tòa giả sơn còn quả thật giống một quả núi nhỏ nữa?

Lâm Đồng ngoảnh đầu cười đáp :

- Kim tiểu gia, trước kia trong này vốn là một tòa giả sơn. Sau khi họ Quan bá chiếm Mặc Vân cốc, không lâu hẳn cho người dời giả sơn đi, ngay Cốc chủ trở về, đương nhiên Mặc Vân cốc hồi phục lại cảnh quan cũ.

Đám người đến hành lang hậu đình thì Thủy Hành Vân đã bước ra cửa, bọn tám người Lang Lão Đại thấy Thủy Hành Vân biến thành ốm như que củi, bất giác lòng họ đều chua xót.

Lang Lão Đại vội bước lên trước, ôm quyền thi lễ, cao giọng nói :

- Bọn thuộc hạ Lang Lão Đại tham kiến Cốc chủ!

Thủy Hành Vân gật đầu nhưng đôi mắt đã rướm lệ nói :

- Về thì tốt rồi. Trước kia bọn mi cũng chịu cay đắng vì ta, do ta không đúng đã làm liên lụy đến bọn mi.

Kim Tiểu Sơn vội cười đáp :

- Tiểu tử giữa đường gặp họ, cũng gặp phải họ Quan...

Thủy Hành Vân giật mình, lập tức hỏi Lâm Đồng :

- Chỗ ở của họ đã an bài xong chưa?

Lâm Đồng đáp :

- Đã sắp xếp mấy ngày trước rồi.

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Thế thì tốt, bọn mi nghỉ ngơi trước, đi đường mệt mỏi lắm rồi.

Lâm Đồng dẫn bọn Lang Lão Đại rời khỏi hậu đình, đi trở ra phía trước.

Lúc này, Thủy Hành Vân mới bảo Kim Tiểu Sơn vào trong hậu đình. Biển Hòa và Tiền Phụng không có ở đó, nhưng Kim Tiểu Sơn không hỏi, chỉ vội tháo tượng Kim Bồ Tát trên lưng đặt xuống bàn.

Thủy Hành Vân sờ vào tượng Bồ Tát, rồi hỏi :

- Chuyến đi Lạc Dương này thuận lợi chứ? Họ Tư Đồ không làm khó tiểu tử chứ?

Kim Tiểu Sơn mỉm cười đáp :

- Tiểu tử theo lời đại thúc nói không sót một chữ, nói đến nỗi lão tặc quan kinh hoàng choáng váng, ngoan ngoãn lấy ra tượng Kim Bồ Tát, đâu còn dám làm khó tiểu tử.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói :

- Từ tình hình của chúng mà xem, quả thực họ Quan câu kết với Tư Đồ Tráng hai người.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Phía thôn Lão Kim Khoáng đã chết mất nhiều người đãi vàng, nếu không phải có nhân vật lớn như Tư Đồ Tráng chống lưng cho họ Quan, thì huynh đệ họ Quan làm sao có thể một tay che trời.

Lúc này, Biển Hòa và Tiền Phụng hai người cũng bước đến. Tiền Phụng vui mừng kéo tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Huynh từ Lạc Dương về đây, muội nghe người ta nói Lạc Dương là nơi rộng lớn, tường thành trên đó rất cao, trên đường phố nhất định rất náo nhiệt.

Kim Tiểu Sơn cười cười đáp :

- Lạc Dương rất lớn, chung quanh tường thành năm dặm rưỡi Lạc Dương đương nhiên náo nhiệt, kể đó hoa lệ giai nhân tài tử đông như hội không thể tưởng tượng nổi, chỉ tiếc huynh chưa du ngoạn nơi đó, đến làm xong việc lập tức trở về, ngay cả một chiếc nhẫn, một chiếc khăn tay cũng không mua một món mang về cho muội, muội đừng giận huynh.

Tiền Phụng mỉm cười nói :

- Vật dụng cho phụ nữ dùng ở Mặc Vân cốc có rất nhiều, có nhiều loại trước kia muội chưa từng thấy qua, đủ để muội dùng rồi, huynh chỉ cần bình an trở về, đủ khiến muội vui hơn bất kỳ tặng vật nào.

Biển Hòa cười nói :

- Tiểu tử nghe chưa, Phụng cô nương thân thiết với tiểu tử như vậy, tiểu tử lấy cái gì báo đáp?

Kim Tiểu Sơn nhìn Thủy đại thúc, đột nhiên nhận thấy trong mắt Thủy đại thúc rớm lệ, bất giác ngăn người, lập tức nhớ đến việc Thủy đại thúc có thể do Tần Ngọc Nhân bội phản mà hôm nay xúc cảm chạnh lòng, nhất thời chàng cũng không biết an ủi ra sao.

Hồi lâu, Kim Tiểu Sơn mới nghiêng răng nói :

- Có một việc Tiểu Sơn cần bẩm báo với đại thúc.

- Nói đi, có việc gì?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Giữa đường, Tiểu Sơn gặp họ Quan...

Thủy Hành Vân đôi mắt sáng quắc, cảm giận nói :

- Tại sao gặp được, tại sao để hắn chạy thoát?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Lúc đó không chỉ có một mình họ Quan...

Không chờ chàng nói dứt, Thủy Hành Vân càng giận nói :

- Tiểu tử mi nên biết, sở trường của Diêm Vương thoa chính là đối phó nhiều người, tại sao dễ dàng tha cho chúng chạy?

Kim Tiểu Sơn ngượng ngùng đáp :

- Trong đó có một Lão thái thái, lão nói là sư nương của đại thúc, cho nên tiểu tử...

Thủy Hành Vân vừa nghe nói :

- Bản lĩnh họ Quan thật lợi hại, dám mời được lão sư nương đã lâu không ra khỏi cửa.

Kim Tiểu Sơn tiếp lời :

- Dường như Lão thái thái do Tần Ngọc Nhân mời đi, hơn nữa ngay cả Tần Trường Thái cũng đi chung với họ.

Thủy Hành Vân hừ lạnh một tiếng nói :

- Tần lão đầu này thích nhất là chiếm tiện nghi, nếu có lão thì hai người còn lại nhất định là Bát Cước Vương và Bát Cước Lý.

Kim Tiểu Sơn lắc đầu nói :

- Hai người kia không phải là hai tên gốc đó mà là đôi thiếu niên nam nữ khoảng hai mươi tuổi lưng mang kiếm, hai người suốt buổi không lên tiếng.

Thủy Hành Vân vừa nghe chau mày lẩm bẩm :

- Đây lại là ai? Lẽ nào là hai đệ tử của sư phụ? Bọn chúng thật đã lớn cả rồi sao?

Thủy Hành Vân dứt lời, ngoảnh đầu nhìn Biển Hòa, lắc mạnh đầu thở dài.

Biển Hòa vuốt râu nói :

- Thủy nhân huynh, chuyện của huynh sắp kết thúc rồi, có Lão thái thái ra mặt, đối với huynh có lợi chứ không có hại.

Thủy Hành Vân nói :

- Biển huynh đâu có biết, Tần Ngọc Nhân là ả ác nhân, nhất định sẽ nói những lời không tốt về ta, khiến cho sư nương ta bực tức.

Biển Hòa cười nói :

- Huynh hãy an tâm, trong thiên hạ vốn có nhiều chuyện mờ ám xảy ra hàng ngày, nhưng cũng có lúc sẽ được vạch trần tất cả, tuyệt không thể lừa gạt được vĩnh viễn, nay Lão thái thái xuất thân ra mặt, lão huynh trước mặt trưởng bối kẻ tội của ả, khiến ả lộ đuôi hồ ly ra.

Kim Tiểu Sơn cùng nói :

- Tiểu tử biết đại thúc đã không muốn gặp bà ta, nhưng cũng không tránh khỏi cuối cùng cũng phải chạm mặt nhau, đến lúc đó tiểu tử sẽ là người làm chứng cho đại thúc, những câu đối thoại của bà ta và họ Quan hôm đó, tiểu tử cũng nghe thấy. Đến lúc đó, đại thúc chỉ cần gật đầu, Tiểu Sơn sẽ trước mặt mọi người nói không sót một chữ.

Lúc này, Lâm Đồng vội vã đi vào nội đình sắc mặt tươi vui nói :

- Tìm được rồi, tìm được rồi!

Thủy Hành Vân vội hỏi :

- Có phải tìm được Ngũ Nguyệt Hoa trang ở ao Đào Hoa không?

Lâm Đồng xoa tay cười nói :

- Chính là tìm được ao Đào Hoa.

Kim Tiểu Sơn tinh thần phấn chấn hỏi :

- Ở đâu?

Lâm Đồng khoát tay nói :

- Vào đi.

Một thanh niên trẻ tuổi thân thể thấp bé ăn mặc giống tiểu phu, sắc mặt mệt mỏi, nhưng vẫn không che lấp được niềm vui trong lòng, ôm quyền nói :

- Thuộc hạ phụng mệnh điều tra tin tức ao Đào Hoa, thuộc hạ vừa leo đến giữa một ngọn núi, chợt nghe gần đó vang lên tiếng vó ngựa, vội nấp trong rừng cây, chỉ thấy phía xa có khoảng sáu người, cự ly xa quá không nhìn rõ là ai. Nhưng thuộc hạ thấy họ vòng qua vườn đào gần đó, chợt thấy một trang viện trong rừng tùng to, phòng ốc hình dạng đặc biệt, tường đỏ ngói xanh, trong ánh tuyết lấp lánh thật hùng vĩ khí phách, thuộc hạ đang muốn đến gần, chợt thấy trên tảng đá núi khắc ba chữ “ao Đào Hoa” nên mới vội trở về bẩm với Cốc chủ.

Thủy Hành Vân nói :

- Mi làm tốt lắm, nó nằm về phía nào của Mặc Vân cốc?

Hán tử đó đáp :

- Dưới chân núi Bát Trảo phía Đông nam.

Thủy Hành Vân cười lạnh một tiếng nói :

- Núi Bát Trảo nghe đồn hoang vu nhất, ai ngờ được nơi đó lại là hang ổ của Nhân Diện Lang Quan Hạo.

Biển Hòa cười nói :

- Núi Bát Trảo cách thôn Lão Kim Khoáng không xa, nơi đó thế núi hiểm ác, nghe nói có cộp dũ xuất hiện, ta rất ít đến đó hái thuốc.

Thủy Hành Vân dặn Lâm Đồng :

- Tổng quản ghi lại công của hần, chờ xong mọi việc Mặc Vân cốc luận công ban thưởng.

Hán tử vội thi lễ, đa tạ rồi lui ra nhà sau.

Kim Tiểu Sơn lúc này mới lên tiếng hỏi :

- Đã tìm được địa điểm, đại thúc tính sao?

Biển Hòa vội lắc tay nói :

- Thủy nhân huynh, việc này không thể gấp được, phải lập kế hoạch tỉ mỉ rồi hành động cũng không muộn.

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói :

- Vốn ta đã không chờ nổi nữa, muốn đi núi Bát Trảo ngay nhưng bay giờ chờ qua tết hầy tính...

Kim Tiểu Sơn nói :

- Tha cho họ Quan sống thêm vài ngày nữa.

Lúc này đối với Thủy Hành Vân mà nói đây chính là “rồng nguy cũng có lúc lên trời”, vì ngày trước lão tuyệt chưa từng tưởng tượng đến có ngày tự mình dám tìm đến Tần Ngọc Nhân, giờ đây lão đã hiểu tất cả, hiểu mình như một hình nộm để Tần Ngọc Nhân thao túng, giờ lão muốn đối mặt vạch trần âm mưu của tiên nhân này, hơn nữa ở trước mặt trưởng bối, để xem ả đối đáp thế nào...

* * * * *

Quyết định hưởng tết xong mới tìm đến ao Đào Hoa dưới chân núi Bát Trảo, người trong Mặc Vân cốc đông hẳn lên. Thập đại võ sĩ đã hội tụ một nhà, chốc chốc lại nghe tiếng cười ha hả của họ vang lên...

Thủy Hành Vân lệnh cho Lâm tổng quản mừng năm mới náo nhiệt từng bừng, để mọi người trong cốc đều vui vẻ hạnh phúc.

Còn hai ngày nữa mới đến tết mà trong Mặc Vân cốc đã từng từng tiếng trống và râm ran pháo nổ.

Lúc này dưới chân núi Bát Trảo, trong Ngũ Nguyệt Hoa trang thuộc ao Đào Hoa cũng đánh trống đốt pháo, nhưng tiếng trống tiếng pháo thưa thớt rời rạc, so với Mặc Vân cốc như đồi nhỏ nhìn núi to.

Trong tiếng trống kèn, giọng cười ở Mặc Vân cốc bừng bừng vang xa.

Nhưng ở Ngũ Nguyệt Hoa trang lại vang lên tiếng khóc như đang có người chết vậy.

Không sai, Ngũ Nguyệt Hoa trang lúc này, sau khi Trang chủ Quan Hạo vừa về đến cửa đã phát giác bầu không khí khác lạ. Đến lúc vào trên đại đình thấy một quan tài nằm giữa nhà, lão kinh hoàng biết hải tử độc nhất của mình đã bị Kim Tiểu Sơn giết chết, lão hét to một tiếng ngã nhào hôn mê.

Đúng là ác nhân cũng có thân tình.

Lúc này, Miêu Thanh Thanh và Bách Độc cốc chủ Thạch Ban Ngư Thạch Bát, hai người đem việc muốn báo thù cho Quan Phùng Sắc lại bị Kim Tiểu Sơn truy sát, kể tỉ mỉ lại một lượt cho mọi người nghe.

Tần Trường Thái nói với Tần Ngọc Nhân đang sững sờ một bên :

- Mau cho người đỡ hẩn vào phòng ngơi nghỉ.

Tần Ngọc Nhân nói với Thạch Bát :

- Thạch cốc chủ, phiền người đưa Quan trang chủ vào phòng trước, sư mẫu ta còn ở đây.

Thạch Bát gật đầu, lập tức đỡ Quan Hạo đang khóc than thốn thức đi vào phòng trong.

Lúc này Lão thái thái động gậy xuống đất một hồi, rồi nói :

- Bản lĩnh chưa học được mấy năm, giết người đã thành thói quen, thì ra ngoài mặt trung hậu nhưng lại che giấu gian ác bên trong.

Tần Ngọc Nhân bước lên đỡ lời :

- Giữa đường lý ra nên hợp lực kết liễu tên tiểu tử đáng ghét đó, sư nương lại nhân từ, chỉ e tìm lại tên này phải phí nhiều tâm sức.

Lão thái thái giận run run mái tóc, trầm giọng nói :

- Lần sau gặp hẩn quyết không tha.

Lúc này tám nhà sư trên nhà đang gõ mõ tụng kinh siêu độ cho Quan Phùng Sắc, đột ngột từ nhà sau vang lên tiếng kêu gào của một nữ nhân :

- Hãy trả con lại cho tôi!

Lại nghe tiếng Quan Hạo nói :

- Con chúng ta quyết không thể chết oan uổng, muội chờ xem ta lấy thủ cấp của tên cầu trệ đó tể con ta.

Tần Ngọc Nhân nhú mày, vì y thị biết thanh âm nữ tử đó chính là thê tử của Quan Hạo, Hà Hoa Nương Bạch Mi Mi.

Bạch Mi Mi thê lương nói :

- Mười ngày trước đáng lẽ huynh về, tại sao lần này đi lâu không về? Nếu huynh trở về đúng ngày thì đã không xảy ra việc này, huynh nói đi!

Quan Hạo trầm giọng quát :

- Phùng Sắc bị tiểu tử đó đánh chết trước mắt bà, bà còn hỏi hành tung làm gì! Lẽ nào không biết tâm trạng của ta hiện giờ ra sao?

Bạch Mi Mi cãi lại nói :

- Phùng Sắc lớn rồi, ông cho rằng tôi có thể cai quản nó được sao? Thâm cốc ông xây cho nó, tôi đã biết đó là nguồn gốc tai họa rồi.

Quan Hạo giận nói :

- Bà tuyệt đối không nên cho bốn võ sĩ Ngũ Nguyệt Hoa trang ngăn ngừa, bà thật giống sư muội Phương Tiểu Ngọc của bà, như hồ tinh trong động chui ra.

Phương Tiểu Ngọc mà Quan Hạo nói đến đương nhiên là chỉ Đào Hoa nương tử Phương Tiểu Ngọc, mà Phương Tiểu Ngọc cũng bị Kim Tiểu Sơn dùng Diêm Vương thoa giết chết. Lúc này Quan Hạo nhắc đến Phương Tiểu Ngọc càng khiến Hà Hoa Nương Bạch Mi Mi giận dữ mắng :

- Họ Quan kia, tiểu sư muội đáng thương của ta mù quáng theo tên Âu Dương Lượng, lại xảy ra xung đột với ông, gây đến nỗi đôi bên không nhìn mặt nhau. Nhưng giờ sư muội đã chết rồi, ông còn nói này nọ, lẽ nào ông...

Không ngờ Quan Hạo tức giận nghe tiếng “Bộp” vang lên :

- Bà có câm chưa! Bên ngoài có khách quý, bà lại ngăn ta để làm nhảm đủ điều không dứt!

Nghe tiếng Thạch Bát chen vào :

- Gậy gỗ vãi câu thì có thể, có sao lại ra tay đánh nhau? Mau vào trong nghỉ đi, tối đến mọi người còn thương lượng làm sao tìm được tên tiểu tử đó.

Hà Hoa Nương Tử Bạch Mi Mi không khóc, sau khi bị một tát tai, lửa giận bùng bùng xông ra ngoài đại đình, mục đích của bà ta là ôm thi thể khóc than, nhưng vừa thấy Tần Ngọc Nhân đã vù một tiếng ngã vào lòng Tần Ngọc Nhân khóc ròng.

Tần Ngọc Nhân đưa tay vỗ về Bạch Mi Mi, vừa nói với sư nương :

- Trong thiên hạ đáng thương nhất là nữ nhân chúng ta, nhưng muội tử ơi! Trong thiên hạ kiên cường nhất cũng là nữ nhân chúng ta, muội tạm thời dẹp qua bi thương, cùng nhau thương nghị kế sách tận diệt Mặc Vân cốc.

Bạch Mi Mi mặt đầm đề nước mắt, ngạc nhiên ngẩng đầu lên hỏi :

- Lẽ nào các vị không phải từ Mặc Vân cốc trở về?

Tần Ngọc Nhân lắc đầu đáp :

- Không, bọn ta đều từ Tần gia trại ở Vô Quan Phong Diệp Lĩnh đến đây.

Bạch Mi Mi kinh dị nói :

- Thế phía Mặc Vân cốc...

Tần Ngọc Nhân nói :

- Thủy lão đầu chết tiết đó lại trở về, lão không dám chạm mặt ta, nhưng lão nuôi dưỡng một tên sát thủ họ Kim, cũng chính là tên hại chết Phùng Sắc. Đêm đó, ta và Quan Hạo không phòng bị, bị hấn đuổi chạy khỏi Mặc Vân cốc. Nếu ta không nhanh chân e rằng đã bỏ xác ở Mặc Vân cốc rồi.

Bạch Mi Mi kinh hãi, lảo bầm :

- Thảo nào những người ta phái đi Mặc Vân cốc một đi không trở lại. Chắc họ đã trúng mai phục rồi.

Tần Ngọc Nhân nhẹ giọng đáp :

- Rời bỏ Mặc Vân cốc dễ dàng như thế ta thực không cam tâm. Mau bái kiến sư mẫu ta, lần này ta nghe có nhị thúc mới cùng nhau mời lão nhân gia xuất môn.

Bạch Mi Mi vội lau nước mắt, chạy đến bên lão bà đang ngồi thi lễ nói :

- Bạch Mi Mi khấu đầu ra mắt Lão thái thái.

Lão bà vội bảo thiếu nữ trẻ tuổi mang kiểng đứng bên cạnh nói :

- Mau đỡ Quan phu nhân lên, đứa con này bị giết quả thực đáng thương.

Bạch Mi Mi lại khóc :

- Lão thái thái phải làm chủ cho vãn bối mới được.

Lão bà mím môi, khoe miệng càng sòm sòm, im lặng một hồi mới nói :

- Lão bà bà đã đến đây đương nhiên phải làm rõ sự tình, phu nhân cứ an tâm, lo xong hậu sự cho con trẻ, chúng ta tìm đến Mặc Vân cốc.

Đêm đó, Ngũ Nguyệt Hoa trang đèn đuốc sáng choang. Vì hôm sau là ngày nhập liệm, để lỡ ngày mai thì phải chờ đến ngày mừng hai tháng hai sang năm.

Đây là do lão hòa thượng tụng kinh tính toán ngày tháng.

Quan Hạo quyết định ngày mai hạ huyệt. Đương nhiên đêm nay tám hòa thượng và tám đạo sĩ càn gổ mô tụng kinh suốt đêm.

Ngày hôm sau người đưa đám sáu bảy mươi người, nhưng Quan Phùng Sắc lại là hạng tiểu bối, phụ mẫu chỉ có thể nhìn tụng niệm nhưng không được đưa đến phần mộ. Khi linh cữu Quan Phùng Sắc khiêng ra khỏi đại đình, Quan Hạo còn cầm một cây thước, liên tiếp đánh ba lần trên linh cữu, đó là đầu bạc đưa tiền kẻ đầu xanh, ba gậy đánh đứa con bất hiếu.

Cuối cùng, Ngũ Nguyệt Hoa trang lại khôi phục quanh cảnh trước đây.

Sắp đến tết rồi, nhưng người trong Ngũ Nguyệt Hoa trang biết rõ năm nay chẳng ai nghĩ đến việc hưởng tết vui vẻ. Và sau khi lo xong hậu sự cho Quan Phùng Sắc, Trang chủ lập tức triệu tập tập quán gia, dặn chuẩn bị đến Mặc Vân cốc.

Trên tòa Long Hồ đại đình của Ngũ Nguyệt Hoa trang, Quan Hạo không cho nhắc đến một chữ tết, có chăng chỉ là làm cách nào báo thù cho hài tử. Tần Ngọc Nhân bảm sát nhắc nhở Lão thái thái trước giết họ Kim, còn đối với Thủy Hành Vân thì không nhất định không dám chống đối lão bà.

Kế hoạch tác chiến đã được Lão thái thái gật đầu đồng ý, chọn ngày thật đúng lúc - ngày ba mươi tết sẽ tìm đến Mặc Vân cốc.

Chiều theo tập tục, ba mươi cuối năm là ngày trả sạch nợ, gọi là trả tiền thiếu nợ, đến cửa đòi nợ.

Sáng sớm, người Ngũ Nguyệt Hoa trang thật bận rộn, vì hôm nay là ngày hai mươi chín, lúc nào Trang chủ hạ lệnh, những người phải lên đường lập tức đi ngay.

Lão thái thái lớn tuổi ngủ chưa đến sáng đã thức dậy, bà thấy người trong Ngũ Nguyệt Hoa trang đều đã chuẩn bị chiến đấu, bất giác nhú mày lòng thầm nghĩ trận chiến này vừa mở ra, không biết còn được mấy người sống qua năm nay.

Không ngờ khi dùng cơm trưa, đột nhiên có gia đình về bẩm báo.

Quan Hạo đang phân phái nhân thủ, lập tức hỏi :

- Việc gì?

Tráng đinh đó đáp :

- Mặc Vân cốc có người đưa thiệp hồng tới!

Quan Hạo giận dữ mắng :

- Lão họ Thủy chết tiết kia, còn chằm chọc Quan nhị thái gia. Ta ở đây lo việc tang, lão ở đó lại tổ chức tiệc vui. Tổ bà nó! Giết ngay tên đưa thư, mọi người chuẩn bị xuất phát.

Tần Ngọc Nhân đứng bên cạnh vội nói :

- Chờ đã, mang tên đó vào đây hỏi qua, cũng có thể biết Mặc Vân cốc mấy ngày này có chuẩn bị gì, hỏi xong giết cũng không muộn.

Quan Hạo gật đầu nói :

- Trong lúc giận dữ ta đã quên hỏi khẩu cung trước.

Và bảo tên tráng đinh đó :

- Dem hán vào!

Người này là một hán tử cao lớn rắn chắc, hán mới trở lại Mặc Vân cốc, giờ đây hán ngang nhiên đi vào cửa đại đình Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Ngẩng đầu nhìn thấy trên cửa có treo một tấm biển to, bốn chữ thếp vàng “Long Hồ đại đình”.

Trong đại đình, Quan Hạo lạnh lùng ngồi trên ghế bành, chung quanh có không ít nhân vật hình dạng quái dị đang ngồi. Trong đó có hai người là hai lão già sún răng, một người hán biết là Tần Trường Thái trước đây không lâu còn ở trong Mặc Vân cốc, còn người kia xem ra còn già hơn, có lẽ là sư nương của Cốc chủ.

Hán tử trẻ tuổi này vừa thấy đã vội lấy trong ngực ra một thiệp hồng lớn, hán dâng cao quá đầu, cẩn thận trình trọng bước đến trước mặt Lão thái thái.

Không ngờ bước chưa được nửa đường, Quan Hạo đã đột nhiên quát :

- Qua đây!

Hán tử dừng bước nghiêng đầu, chậm rãi nói :

- Tiểu tử phụng mệnh Cốc chủ đến cung thỉnh Lão thái thái, thiệp hồng này là dâng đến Lão thái thái.

Không chờ Quan Hạo la tiếp, hán tử bước gấp đến trước mặt lão bà, hán quỳ một gối, đôi tay đưa thiệp hồng nói :

- Cốc chủ được biết Lão thái thái rời đài sen đến nơi núi hoang này nên lệnh tiểu tử đến cung thỉnh Lão thái thái đến Mặc Vân cốc, Cốc chủ nói sắp đến tết rồi, không thể lão thái gia ăn tết không vui, có thù mới hận cũ gì cũng phải chờ Lão thái thái qua tết hãy tính. Bây giờ Mặc Vân cốc treo đèn kết hoa, không khí tưng bừng chờ Lão thái thái đến.

Lão thái thái đưa tay nhận thiệp hồng, gật đầu nói :

- Được lắm! Hành Vân còn hiếu thuận, nhưng trước khi làm rõ sự việc, lão bà này tạm thời không thể đi.

Hán tử vội nói :

- Lão thái thái không biết đâu, Cốc chủ của tiểu tử vừa nghe lão nhân gia đến nước mắt đầm đề cứ mãi trông mong lão nhân gia, còn cứ than thở mình bất hiếu.

Quan Hạo trợn trừng muốn rách khốe mắt mắng :

- Cút! Lão thái thái đã nói rất rõ, mi còn ở đây lải nhải gì, không thức thời coi chừng cái đầu của mi!

Hán tử vừa nghe, đã thi lễ với lão bà :

- Tiểu tử phụng mệnh đến đây, Lão thái thái không thể nhìn để họ giết tiểu tử chứ?

Lão thái thái khoát nói :

- Mi về đi, hôm nay ta có thể lên Mặc Vân cốc.

Hán tử mừng rỡ, vừa mới thi lễ đã nhanh chóng đi ra khỏi đại đình.

Thì ra trong Mặc Vân cốc, sau khi Thủy Hành Vân biết được Tần Ngọc Nhân và Quan Hạo mời sư mẫu đến Ngũ Nguyệt Hoa trang nên thương nghị với Biển Hòa. Biển Hòa đề nghị phái người đi mời Lão thái thái, ngoài mặt mời lão bà, thực ra là thám thính tình hình Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Đương nhiên hán tử phải có người bảo hộ, nếu không họ Quan nửa đường ra tay, hán tử nhất định sẽ chết.

Ngũ Nguyệt Hoa trang quả thật rất lớn, trước trang là một dòng suối, nước suối chảy quanh năm, giờ tuy là đang mùa đông lạnh lẽo, nhưng suối vẫn không ngừng reo chảy, ở đây không có trăm chim mà chỉ có một bầy quạ đen, điểm xuyết trong vùng tuyết trắng xóa khiến trắng đen to điểm cho nhau trông rất lạ mắt.

Vòng qua dốc núi Đại Sơn, đều là cây đào và cây dâu già lão, gần đó lại là rừng trúc có hàng lối, phòng ốc trong Ngũ Nguyệt Hoa trang trồng đầy hoa đào này tuy xây dựng to lớn nhưng trong khung cảnh núi non hùng vĩ trở nên nhỏ bé hẳn.

Ven theo dốc núi đi xuống. Hán không quên lời bà lão nói “hôm nay ta có thể đến Mặc Vân cốc”.

Đủ rồi, chỉ một câu nói vô tình của lão bà là một tin báo vì lão bà không thể một mình lên Mặc Vân cốc.

Qua một chiếc cầu nhỏ, hán tử thúc ngựa phi nhanh, chớp mắt đã phi tới phía tây bắc Bát Trảo Lĩnh, đó là đường đi về Mặc Vân cốc.

Cũng ngay trong lúc này, trong Ngũ Nguyệt Hoa trang hai kỵ mã thúc ngựa phóng ra, họ cao lớn vạm vỡ, trên lưng giắt đại đao bao đao bằng da trâu, miệng la hét vang dội truy đuổi hán tử trước mặt.

Hai ngựa phi rất nhanh nhưng hán tử phía trước cũng không chậm, nửa tiếng sau, đôi bên đã chạy ra ngoài bốn mươi dặm.

Đột nhiên, hán tử phía trước ghim cương dừng lại, cười lạnh nhìn về đôi ngựa đang phi về hướng mình, cao giọng nói :

- Cốc chủ đoán không sai, họ Quan quả thật phái người đuổi theo.

Chợt nghe Lang Lão Đại cười lớn nói :

- Tiểu tử đừng nóng, ở đây còn có Lang Lão Đại ta và Thạch Bắc Đầu.

Không sai, hai đại hán ẩn thân trên vách núi chính là Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đầu do Thủy Hành Vân phái đi hộ tống hán tử.

Hán tử đã cười khanh khách nói :

- Lang gia, Thạch gia yên tâm, họ Quan phái ra hạng gì cũng không dọa được ta đâu, chờ một lát nhị vị xem.

Thoảng chốc, ngựa đuổi đã đến, đã nghe đại hán trên lưng ngựa cười mắng :

- Có phải tiểu tử mi gặp phải quỷ chặn đường, tại sao không chạy nữa?

Hán tử cười nói :

- Chạy? Tại sao ta phải chạy?

Hán tử chưa dứt lời, một đại hán đã tuốt đao cầm tay, nghiêng rằng nói :

- Diêm Vương muốn mi canh ba chết, mi không sống nổi đến canh tư.

Hán tử tròn mắt đáp :

- Bọn mi muốn giết ta?

Đại hán kia cũng tuốt đao hỏi lại :

- Mi nói xem sao?

Hán tử khoát tay nói :

- Nên biết hai bên giao chiến đừng chém sứt giả, huống chi ta chỉ là người đưa thư.

Cười lạnh, đại hán xoay người nhảy xuống ngựa nói :

- Vốn không muốn giết người, nhưng mi đã nghe được một câu nói vô cùng trọng yếu, cho nên mi không thể không chết, cho nên giết mi cũng là một chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Đại hán kia đã đến sau lưng hét :

- Tiểu tử nhận mạng đi!

Thân pháp hán rất nhanh, vừa nói vừa đột ngột nhảy đến, đại phá đao hùng hậu, vung thành vòng tròn ánh sáng bổ đến hán tử. Hán tử giật mạnh cương ngựa, ngựa nhảy chồm lên hai chân đại hán đá lên không cơ hồ khiến hán tử rơi xuống mình ngựa.

Đúng lúc này, giữa không trung hai bóng người giống như hai cánh chim đại bàng bay xuống, hét :

- Giết!

Hai bóng người bay xuống đó là Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đẩu.

Lang Lão Đại đôi tay nắm chặt cây búa, chồm râu đỏ phát phơ, nay xuống bổ xuống đầu đại hán.

Đại hán đó hoảng vía, vội đưa đao lên đỡ, người nghiêng sang bên, vội vã lui đến bên sơn đạo, đại phá đao hoành ngang trước ngực.

Một bên, Quỷ đầu đao của Thạch Bắc Đẩu cũng đang chém xả xuống thân đao của đại hán còn lại.

Do Thạch Bắc Đẩu từ trên bay xuống, thế đao nặng như ngàn cân chấn động đến cánh tay đại hán tê chồn, đại phá đao cơ hồ rơi khỏi tay.

Thấy hai người Lang Lão Đại, Thạch Bắc Đẩu trên trời giáng xuống, hán tử cười ha hả nói :

- Lang gia, Thạch gia, nơi đây không có việc của tiểu tử, tiểu tử chúc hai vị đắc thắng, xong rồi cũng mau trở về Mặc Vân cốc, tiểu tử đi trước một bước đây.

Hán tử trẻ tuổi vỗ ngựa phi nhanh, một tên đại hán cử đao chỉ Lang Lão Đại hai người nói :

- Ai chết về tay ai còn chưa chắc, đừng có huênh hoang quá sớm.

Lang Lão Đại trầm giọng nói với Thạch Bắc Đẩu :

- Nhiều lời làm gì với hai tên vô lại này, hãy sớm làm xong chuyện.

Thạch Bắc Đẩu toét miệng cười nói :

- Huynh chọn một tên, còn lại tên kia cho đệ thu thập.

Hai tên đại hán Ngũ Nguyệt Hoa trang vừa nghe đã tức giận, song song cử đao hết sức đánh tới.

Xem tiếp hồi 29 Một trận long tranh hổ đấu

29. Hồi 29 Một Trận Long Tranh Hồ Đấu

Hai cây búa ngắn của Lang Lão Đại tung ra hai chiêu một thực một hư, đỡ lấy thể chém mạnh của đối phương, không ngờ đại hán đó cũng không yếu, đôi tay hắn nắm chắc đại phá đao, trong lúc ngăn trở vẫn có thể thừa thể chém trả, đồng thời đôi chân thay nhau liên tiếp đá ra, nhất thời hai bên chiến đấu ngang ngửa.

Phía kia, Quỷ đầu đao của Thạch Bắc Đầu chém ngang bổ dọc, lửa lạnh như từ hỏa thạch bắn ra, phát ra tiếng vù vù như xé mây tuôn xuống, đối kháng với hắn là tên đại hán vạm vỡ, tên này từ khi Thạch Bắc Đầu từ trên trời cao giáng xuống, hắn chống đỡ một đao nặng ngàn cân, vai phải hắn còn tê chồn, giờ lại bị Thạch Bắc Đầu chém dồn dập, bị ép đến nỗi dựa lưng vào vách núi, đôi tay cầm đao chỉ thủ chứ không trả đòn được.

Thạch Bắc Đầu sau khi đánh liên tiếp mười bảy đao vẫn không hạ được đối phương, trong lòng tức tối, vận thêm sức, Quỷ đầu đao càng thêm lợi hại. Lại dồn dập mười ba đao, Thạch Bắc Đầu vốn muốn tìm khe hở để sát thương đối phương, đột nhiên thân đập trúng một tảng đá, lòng đã nảy ý định.

Chỉ thấy Thạch Bắc Đầu “A” một tiếng, đôi tay vung đao tạt ngang để hoa mắt đối phương, sau đó mũi chân phải móc vào tảng đá to khoảng đầu người đá vào đại hán đó.

Đại phá đao ngăn Quỷ đầu đao đã dùng hết sức mình, chưa lấy lại thăng bằng thì đại hán đó đã thấy tảng đá bay đến, nhất thời né tránh không kịp, “hự” lên một tiếng, tảng đá đã nặng nề đập vào sườn phải của hắn, thân hắn cong quắn, đại phá đao đã văng xuống đất.

Thạch Bắc Đầu cười lạnh một tiếng, ánh huyền quang Quỷ đầu đao chớp lên, ánh sáng tung tóe, một dòng máu từ trên vai đại hán phụt ra.

Đại hán này quả thật cương liệt, chỉ thấy hắn giang đôi tay miệng không ngớt gầm gừ, không màng toàn thân đang đầy máu, bước chân trầm trọng lao về phía Thạch Bắc Đầu.

Hét to một tiếng, Quỷ đầu đao của Thạch Bắc Đầu đã từ dưới vót lên, Quỷ đầu đao của Thạch Bắc Đầu đã từ bụng dưới hắn cắt qua, trong lúc gan ruột tủa ra, đại hán đã nặng nề đè lên đồng gan ruột của mình, Thạch Bắc Đầu còn nghe đại hán đó thốt ra một tiếng sau cùng :

- Mi...

Thạch Bắc Đầu giết chết đại hán đó rồi, ngoảnh đầu thấy Lang Lão Đại và đại hán kia đang bắt phân thắng bại, không ai nhường ai.

Râu của lão đại màu đỏ, giờ con ngươi của lão cũng màu đỏ, giống như đôi mắt thỏ, chứng tỏ lão đánh đã say máu rồi.

Thạch Bắc Đầu cầm Quỷ đầu đao đến gần nói :

- Lão Đại, đệ đến giúp huynh một tay.

Đôi búa của Lang Lão Đại càng múa càng quyết liệt, một mạch xuất mười tám búa, vừa cười hắc hắc nói :

- Đứng lên, chỉ cần lược trận không để tên gấu này trốn thoát là được rồi.

Đại hán sau một hồi chống đỡ, đột nhiên phóng người lui ra sau một trượng, Thạch Bắc Đầu cho rằng hắn muốn chạy, vội vung đao ngăn chặn đường đi của hắn.

Đại hán hoành đao trước ngực, gằn giọng quát :

- Chờ đã.

Lang Lão Đại giận nói :

- Đến Âm tào Địa phủ mà chờ.

Đôi búa vung lên lại muốn đánh tới.

Đại hán vội cao giọng gọi :

- Lão râu đỏ, tại sao lại không nghe lời của ta?

Thạch Bắc Đẩu nói :

- Lang Lão Đại, tạm nghe hần nói những gì?

Lang Lão Đại nhún vai nói :

- Hình như mi đang tìm cơ hội nghỉ sức, ta tự tin trong hai mươi chiêu nữa sẽ cắt đầu mi xuống.

- Thập đại võ sĩ Mặc Vân cốc bọn mi có từng nghe qua Tần Lĩnh tứ sát không?

Lang Lão Đại đột ngột cười to nói :

- Mi muốn đem Tần Lĩnh tứ sát ra dọa người?

Thạch Bắc Đẩu cười lạnh :

- Tần Lĩnh tứ sát đã chết hết dưới Diêm Vương thoa, mi còn nhắc đến chuyện nhục của bọn mi làm gì, có lẽ cho rằng bọn ta còn không biết sao?

Đại hán giận dữ “Hừ” một tiếng, nói :

- Tần Lĩnh tứ sát chết rồi, đã chết trong tay tiểu tử họ Kim, hần cũng giết chết Thiếu trang chủ, nhưng trong Tần Lĩnh tứ sát có thúc thúc của ta, ngày nay đuổi giết tên hần tử trẻ tuổi đó. Vốn Quan trang chủ không phải ta, chỉ do ta xung phong xin đi, mục đích là báo thù cho thúc thúc ta, sớm tối ta sẽ tìm đến tiểu tử họ Kim.

Cười lạnh, Lang Lão Đại nói :

- Đáng tiếc mi không chờ được đến ngày đó.

Đại hán tức tối nói :

- Không sai, hai người bọn mi có thể hợp sức đánh ngã Diêu Cương này, nhưng ta tuyệt đối tin tưởng vũ khí trong tay ta, khi ta ngã xuống, trong hai tên mi nhất định có một tên theo Diêu gia đến điện Diêm La, tổ bà nó, bọn mi không để Diêu gia hưởng tết thì bọn mi cũng đừng hòng vọng tưởng được ăn tết vui vẻ.

Thì ra lão già tóc bạc trong Tần Lĩnh tứ sát tên Diêu Thượng Nhân, bọn Tần Lĩnh tứ sát bốn người. Tề Chính Cương, Vu Lão Đại, Tả Đại Hộ và Diêu Thượng Nhân trước nay hành tẩu một vùng Thái Xuyên tám trăm dặm là nhân vật có danh tiếng trong giới hắc đạo, bốn người nương tựa vào Ngũ Nguyệt Hoa trang là lo sự lôi kéo của Diêu Cương.

Hôm đó sau khi Quan Phùng Sắc chạy trở về Ngũ Nguyệt Hoa trang, hần mang bốn tên Tần Lĩnh tứ sát đến “động ma” của hần ở Tây Phụng cốc chờ Kim Tiểu Sơn tự chui đầu vào lưới nhưng trái lại năm tên đều chết bởi Diêm Vương thoa.

Hiện giờ, Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đẩu sau khi nghe Diêu Cương nói, hai người đưa mắt nhìn nhau, Lang Lão Đại cười ha hả vuốt râu nói :

- Ta vốn muốn mở ra cho mi một con đường sống nhưng mi lớn tiếng hù dọa như vậy khiến ta thật không tin. Mặc rơi thịt cũng được, đứt đầu cũng được, mi và ta đánh lại một trận xem đao mi bén hay búa ta nhanh.

Thạch Bắc Đẩu nói :

- Lang Lão Đại, cẩn thận vẫn hơn, chỉ bằng chúng ta hợp lực giải quyết tiểu tử này rồi mau về Mặc Vân cốc.

Lang Lão Đại kêu lên :

- Thì mau lên!

Diêu Cương vừa nghe, lòng đã hối hận, vốn một chọi một đã ngang tài ngang sức, giờ chỉ mấy câu nói muốn nhắc nhở đối phương lại mang đến hai chọi một, nhưng đã lỡ leo lưng cọp, hần bất giác nghiêng răng xông thẳng về phía Lang Lão Đại, tư thế như mãnh hổ hạ sơn, đại phá đao giơ cao khỏi đầu nhắm vào Lang Lão Đại chém xuống.

Đúng lúc Lang Lão Đại bước sang bên và Thạch Bắc Đẩu từ sau chém tới, họ tuyệt đối không ngờ Diêu Cương đột nhiên lấy đà nhảy vọt ra ngoài hai trượng, hần nhảy thêm một cái đã ngồi chễm chệ trên lưng ngựa, hần ngay cả quay đầu nhìn lại cũng không, hai chân thúc mạnh vào bụng ngựa, cấp tốc vọt về phía núi Bát Trảo.

Trong lúc Lang Lão Đại và Thạch Bắc Đẩu còn đang bối rối thì Diêu Cương đã vọt ra ngoài năm, sáu trượng. Lang Lão Đại hét lớn :

- Con rùa kia, mi thật không biết xấu hổ.

Diêu Cương trên lưng ngựa cũng lớn tiếng đáp :

- Lang Lão Đại, món nợ hôm nay giữa bọn ta mi nhớ lấy, không chừng có ngày gặp nhau sẽ thanh toán sạch nợ.

Lang Lão Đại muốn lên ngựa đuổi theo nhưng bị Thạch Bắc Đẩu ngăn lại :

- Đừng đuổi, tiểu tử đó mở miệng, đệ đã biết chủ ý của hần, vốn đánh không lại thì chạy là chuyện làm của kẻ cô thế, hơn nữa ta đuổi theo chưa hần là đuổi kịp và đừng quên hướng đó là đi về phía Ngũ Nguyệt Hoa trang.

Lang Lão Đại trợn đôi mắt lớn nói :

- Họ Diêu nếu để ta tóm được, ta nhất định lột da hần.

Hai người nhìn đại hán nằm trên mặt đất, con ngựa của hần cứ cúi đầu ngửi ngửi bên cạnh, hai người nhảy lên lưng ngựa, Thạch Bắc Đẩu nói với Lang Lão Đại :

- Ngựa tiểu tử này không tồi, ta kéo về Mặc Vân cốc đi.

Lang Lão Đại gật đầu, khom người kéo dây cương ngựa, hai người ba ngựa cùng về Mặc Vân cốc.

* * * * *

Trong Mặc Vân cốc vốn chuẩn bị qua tết sẽ tìm đến ao Đào Hoa, Thủy Hành Vân cũng chuẩn bị xong rồi, tất cả ân oán giải quyết một lần. Thủy Hành Vân phái người đi ngoài mặt là mời sư nương, bên trong ngầm thám thính tình hình quân địch, trở về báo cáo biết được Quan Hạo vì cái chết của Quan Phùng Sắc con hần, đã không chờ đợi được nữa mà muốn kéo lên Mặc Vân cốc ngay.

Thế là Thủy Hành Vân tức tốc triệu tập người trong cốc, mọi người vào đại đình bày mưu tính kế, chuẩn bị cho Quan Hạo một trận nên thân.

Biển Hòa vốn là địa vị khách, lúc này lại lên tiếng trước :

- Thủy huynh nên biết, họ Quan tìm lên Mặc Vân cốc tất nhiên sẽ cùng toàn bộ võ lực của trang viện đến đây, thêm bọn Tần Ngọc Nhân đi cùng họ Quan lại đều đã ở trong cốc một thời gian, cho nên Mặc Vân cốc không còn chỗ nào bí hiểm để phòng thủ, thế thì trận chiến này coi như bày ra rõ ràng...

Thủy Hành Vân hỏi lại :

- Ý của Biển huynh là chúng ta ra ngoài cốc lập trận.

Biển Hòa đáp :

- Chúng ta nên chọn một nơi tuyệt tốt, người ngựa đôi bên đối trận, bất luận là công hay thủ, tất phải rất có lợi cho phía ta, địa phương như vậy gần Mặc Vân cốc có không?

Lâm Đồng suy nghĩ một lát nói :

- Theo thuộc hạ thấy, gần đây chỉ có phía trước Mặc Trúc Lâm là tốt nhất, từ Mặc Trúc Lâm về phía Bát Giác đình khoảng giữa này chỉ có một dặm mà Bát Giác đình lại là một bãi đất dốc nghiêng, nơi ấy ta có thể công cũng có thể thủ, không sợ họ Quan thi hành gian kế.

Thủy Hành Vân gật đầu nói :

- Không sai, đó chính là nơi lập trận tốt nhất, mi sớm đi sắp xếp.

Thời gian còn rất ngắn ngủi, Lâm tổng quản lập tức triệu tập thuộc hạ, đi bố trí phía Bát Giác đình.

Lúc này Thủy Hành Vân cũng nghe theo lời thuật của Lang Lão Đại vừa mới trở về, lão càng khẳng định ngày ba mươi họ Quan nhất định sẽ kéo đến.

Lão vội nhắc nhở thập đại võ sĩ cần nghỉ ngơi dưỡng sức, ngay cả Kim Tiểu Sơn cũng bị ép lên giường ngủ sớm, dưỡng tinh thần sức lực đầy đủ, chờ lúc xuất trận. Người trong Mặc Vân cốc đã kéo tới Bát Giác đình nơi ra vào cốc.

* * * * *

Chiến trường phía trước Bát Giác đình, địa điểm này Lâm tổng quản chọn rất hay.

Tuy lúc này chưa thấy người ngựa đôi bên đối trận, nhưng đã tràn ngập sát khí vô hình, mây rất thấp nhưng không rơi tuyết, trong không khí đã phảng phất mùi máu tanh. Hôm nay, những con quạ đen trên ngọn rừng gần Bát Giác đình càng nhiều hơn, nhìn thấy không dưới trăm con, cứ kêu quàng quạc quanh quần chung quanh, có lẽ bầy quạ đen này cũng đã ngửi thấy mùi máu tanh chẳng?

Trong Bát Giác đình, tấm bia khắc chữ cảnh cáo đã dời đi, hiện giờ Bát Giác đình đã được sửa sang như mới, trong đình sắp bày nhiều chiếc ghế nhựa.

Quá trưa không lâu, Lâm Đồng vừa an bài hơn bốn mươi người trong Mặc Vân cốc mai phục trong Mặc Trúc Lâm, đột nhiên trên đỉnh Đại Tùng Linh ngoài hai mươi dặm có lửa hiệu bắn lên trời, Lâm tổng quản nghe người đến báo nhìn về phía đỉnh Đại Tùng Linh bất giác cười lạnh nói :

- Hay lắm, quả nhiên bọn chúng đã đến!

Lâm Đồng vội chạy về đại đình Mặc Vân cốc, đúng lúc gặp Thủy Hành Vân, Lâm Đồng bước lên nói :

- Đối phương đến rồi, thỉnh Cốc chủ định đoạt.

Thủy Hành Vân chấn động tinh thần nói :

- Gọi họ dậy, tập trung ra Bát Giác đình.

Dứt lời được muốn chống gậy bước ra, không ngờ Biển Hòa sau lưng lên tiếng gọi :

- Không chờ lão sao?

Quay người, Thủy Hành Vân lắc đầu nói :

- Đây là đi chém giết, Biển huynh làm sao có thể xuất hiện ở đó, tốt hơn ở trong cốc chờ tin lành của ta.

Biển Hòa lắc đầu nói :

- Ta đi đối với huynh có trăm cái lợi, nên biết Tần Ngọc Nhân nếu dám trở lại Mặc Vân cốc, ả nhất định có chỗ dựa, huynh thấy sao?

Thủy Hành Vân nghiêng răng nói :

- Hôm nay ta sẽ kể tội ả, cho dù ả có chỗ dựa cũng phải khiếp sợ!

Biển Hòa cười nói :

- Chờ đến Bát Giác đình thì biết!

Thủy Hành Vân thoáng nghĩ, rồi gật đầu nói :

- Thôi được, chúng ta đi.

Hai người sánh vai ra khỏi đại đình, đã thấy trước mặt thập đại võ sĩ tay cầm binh khí, chờ Cốc chủ đến cùng lên đường.

Phía kia, Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng đang thấp giọng thủ thi không biết đang nói gì. Kim Tiểu Sơn thấy Thủy đại thúc bước đến, vội nói với Tiền Phụng :

- Mọi an tâm, chờ huynh thu thập bọn họ Quan.

Dưới sự thống lĩnh của Thủy Hành Vân, bọn Kim Tiểu Sơn, Lâm Đồng và thập đại võ sĩ khí thế bừng bừng, uy phong lẫm lẫm, hùng dũng đi về phía Bát Giác đình.

Hiện giờ, trời đã xế chiều, bầu trời mây càng thấp xuống, tuyết trắng trên dốc núi đã tan nhiều, gió tây bắc buốt giá khiến người ta rét mướt, lại khiến cả trái tim của người ta đông lại.

Trong Bát Giác đình, Thủy Hành Vân và Biển Hòa ngồi đối diện nhau, thập đại võ sĩ đứng bên cạnh, còn có Kim Tiểu Sơn chốc chốc xoa tay.

Kim Tiểu Sơn nôn nóng, cứ bước ra Bát Giác đình nhìn phía xa, dáng điệu khẩn trương như không thể chờ được nữa.

Cuối cùng từ phía xa đã vang lên tiếng võ ngựa.

Tiếng vó ngựa bước đi chậm rãi xen lẫn tiếng chân người.

Tất cả người trong Bát Giác đình đều quay mặt nhìn về hướng đó.

Giống như đám kiến dời nhà, một đoàn người đông đúc khoảng sáu bảy mươi người bước chân nhanh theo sau mười mấy con ngựa.

Tiếng chân càng lúc càng gần, dần dần Thủy Hành Vân đã nhìn thấy rõ hai lão nhân đi trước, một là Tần Trường Thái, một là sư nương mà đã nhiều năm lão không gặp.

Thủy Hành Vân chậm rãi ra khỏi Bát Giác đình, định nghinh tiếp nhưng Biển Hòa đã ngăn lại nói :

- Thủy huynh, tạm thời dẹp lễ nghĩa sang một bên, nên bình tĩnh chờ xem sao.

Thủy Hành Vân ngăn người dừng chân trên bậc thang đá của Bát Giác đình, Kim Tiểu Sơn đứng sát sau lưng lão.

Cuối cùng đôi bên cũng đứng lại cách cự ly năm trượng.

Thủy Hành Vân lập tức bước nhanh xuống bậc thang, đôi gối lão quỳ xuống đất, vừa nghẹo ngào nói với Lão thái thái đang ở trước mặt :

- Sư nương, Hành Vân bất tài, hại đến lão nhân gia không được an nhàn.

Lão bà còn đang bối rối, thì Tần Ngọc Nhân đã the thé phía sau hỏi vặn :

- Lão vốn bất tài, chỉ có tài bỏ rơi thê tử để đi chứ gì?

Lão thái bà không màng đến lời chất vấn của Tần Ngọc Nhân, chỉ trầm giọng nói với Thủy Hành Vân :

- Tóm lại mi còn nhận sư nương này.

Thủy Hành Vân cúi mặt nói :

- Hành Vân đáng chết!

Tần Ngọc Nhân chua ngoa nói :

- Lão vốn nên chết sớm nhưng lão cuối cùng vẫn mặt dày trở về.

Lúc này, Tần Trường Thái lấy thân phận trưởng bối khuyên ngăn :

- Hành Vân đương nhiên là phải trả lại công đạo cho người, người đừng nói những lời giận dữ nữa.

Thủy Hành Vân vốn không quan tâm đến những lời châm chọc của Tần Ngọc Nhân, lão thậm chí ngay cả nhìn Tần Ngọc Nhân cũng không, vội đứng dậy đến đỡ sư nương của lão.

Nếp nhăn chẳng chịt trên mặt càng sâu hơn, mái tóc bạc lơ thơ, miệng không còn một cái răng, lão thái bà động trượng xuống đất nói :

- Hành Vân, mi không xong rồi, tại sao lại ốm chỉ còn da bọc xương như con quỷ bệnh lao như vậy?

Thủy Hành Vân thở dài nói :

- Kiếp này còn được gặp sư nương. Hành Vân ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Lão bà cũng thở dài một tiếng nói :

- Người đã cao tuổi mà hành sự giống như một đứa trẻ.

Thủy Hành Vân nói :

- Hành Vân đã sắp xếp ghế nghỉ chân cho sư nương trong Bát Giác đình, có gì vào trong nghỉ ngơi rồi hãy nói.

Lão bà vừa nghe đã chỉ vào Bát Giác đình nói :

- Bảo người của mi lui hết một bên, ta chỉ mi và Ngọc Nhân theo ta vào đó, lão bà muốn hai người phải đích thân nói hết những lời trong lòng ra.

Thủy Hành Vân vừa nghe, đã gật đầu nói :

- Hành Vân tuân lệnh!

Lão vẫy tay về phía Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn đứng trong Bát Giác đình, thấy đại thúc vẫy tay về phía mình, vội nhanh chân bước ra đến trước bậc thang.

Kim Tiểu Sơn vừa mới đứng lại, đã nghe trong đám người đối phương vang lên tiếng chửi mắng, mắt chàng quắc lên nhìn, bất giác muốn cười mà chưa cười khỏi miệng, lòng nghĩ :

“Trận này hay lắm, tất cả đều đến đây”.

Trong đám người đứng đối diện, trừ mấy nhân vật chính như Quan Hạo và Tần Ngọc Nhân ra, còn có thêm một nữ nhân, đứng bên cạnh nữ nhân là Miêu Thanh Thanh và Bách Độc cốc chủ Thạch Ban Ngư Thạch Bát, tay phải bị thương của Thạch Bát quấn băng dày kín, tay trái cầm đồ vật, đương nhiên hết tám phần là vật có độc.

Phía kia có hai người to lớn, chính là Bát Cước Vương và Bát Cước Lý. Sau lưng Lão thái thái là một đôi nam nữ trẻ tuổi đứng hầu.

Kim Tiểu Sơn bước đến trước mặt đại thúc thì lễ nói :

- Đại thúc, xin chỉ dạy!

Thủy Hành Vân nói :

- Người trong đình lui ra năm trượng, tiểu tử chuyển lời xong đến đây phòng thủ, bất cứ ai cũng không được bước lên bậc thang, trừ nữ nhân đó.

Thủy Hành Vân đột nhiên mắt sáng quắc nhìn về Ngọc Nhân.

Đây là lần thứ nhất sau mấy năm ông nhìn thấy y thị.

Nữ nhân này khi bé đã được Hành Vân ẵm trong lòng công trên lưng. Nữ nhân này đã từng được Hành Vân dạy võ nghệ.

Nữ nhân này sau khi tái giá đã gả cho Hành Vân.

Giờ đây, mỹ nhân này trái lại biến thành ác mỹ nhân còn độc hơn rắn độc!

Nếu năm đó, lão không đón ả về, thế thì sẽ không có cục diện như ngày hôm nay.

Lẽ nào sau khi biến thành phu thê, cũng là biến thành tử thù sao? Trên thế gian này có quá nhiều cặp phu thê trở mặt biến thành kẻ thù. Nhưng tất cả đều do tạo hóa sắp xếp, không phải vậy sao? Tạo hóa không trêu người, thì đã không xuất hiện Quan Hạo. Tần Ngọc Nhân trước khi gả cho Đào Chính Minh đã quen biết Quan Hạo sao?

Thủy Hành Vân chống trượng đi trước, lão bà đi chính giữa, đôi thiếu niên nam nữ vẫn đứng yên chỗ cũ.

Lúc này Tần Ngọc Nhân cũng xuống ngựa, y thị đi khắp khểnh bước lên bậc thang đá vào Bát Giác đình.

Khi đi ngang Kim Tiểu Sơn, y thị ngừng lại nghiêng rằng trợn mắt nói :

- Đồ đáng chết!

Kim Tiểu Sơn lim dim mắt, nhếch mép cười lạnh nói :

- Mụ nói sai rồi, kẻ đáng chết ở kia kia.

Chàng đưa tay chỉ về Quan Hạo, lúc này Quan Hạo cũng đang giận dữ nhìn chàng, nếu không phải do Lão thái thái đã yêu cầu, chỉ e họ Quan đã nhảy đến xé xác Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn nhìn theo Tần Ngọc Nhân bất giác cười lạnh, đôi tay chống sườn, đứng như núi Thái Sơn trên bậc thang, lạnh lùng nhìn bọn Ngũ Nguyệt Hoa trang đứng ngoài ba trượng.

Người đã đi gần Bát Giác đình, lão thái bà đột nhiên dừng chân, ngoảnh đầu nhìn Tần Trường Thái đang ở phía xa :

- Tần Trường Thái, lão cũng đến đây, lão phải là đại diện cho phái nữ.

Tần Trường Thái vừa nghe, lập tức xuống ngựa bước lên cầu thang Bát Giác đình, nhưng đã bị Kim Tiểu Sơn ngăn đường.

Tần Trường Thái tức giận hỏi :

- Tiểu tử, mi không nghe Lão thái thái gọi ta sao?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Trong con mắt tiểu tử, lão nhân gia ăn cơm họ Tào lo việc cho Lưu Bị thì đi hay không đi đều như nhau, người đông miệng nhiều, chi bằng để ba người họ ở trong đình lý luận với nhau.

Tần Trường Thái tuy giận nhưng y không biết đối phó ra sao thì đã nghe lão bà nói :

- Hành Vân, tiểu tử đó do mi dạy dỗ quá cố chấp, bảo hắn nhường đường cho Tần nhị thúc đến bàn luận đi.

Thủy Hành Vân đáp :

- Tuân lệnh!

Rồi cao giọng nói với Kim Tiểu Sơn :

- Mời Tần lão gia lên!

Kim Tiểu Sơn né sang một bước, xòe tay mời nói :

- Tần lão gia mời vào, hy vọng vào trong đình lão gia chỉ nói những lời có lương tâm.

Tần Trường Thái hừ lạnh nói :

- Người quả thật đáng ghét.

Lão hậm hực dậm chân bước lên bậc thang.

Kim Tiểu Sơn nhìn đám người Ngũ Nguyệt Hoa trang không chớp mắt, chàng không biết Hà Hoa nương tử Bạch Mi Mi nhưng chàng có thể từ trong đôi mắt lửa của thị phát hiện ánh mắt căm thù khiến cho người ta rùng mình, như không thể chờ lâu muốn lập tức xé xác chàng.

Ngoài ra, Bạch Độc cốc chủ Thạch Bát cũng nghiêng rằng ken két như một con sói đói.

Kim Tiểu Sơn không một chút khiếp sợ, trái lại, chàng ngăm vận công, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh của đại thúc, chàng lập tức không do dự sát đầu ngay vì chàng nhận ra hôm nay mới là lúc rửa sạch mối nhục cho đại thúc và báo đại thù.

Chàng đã nhận được sự dạy dỗ của đại thúc, khiến không những báo được thù giết thê tử đốt cháy nhà cửa mà còn lập được danh tiếng trong võ lâm Trung Nguyên, ngày nay báo ân chính là lúc này.

Lúc này trong Bát Giác đình, chung quanh chiếc bàn đá to, hai lão nhân ngồi đối diện, còn đôi oan gia thì mặt đối mặt.

Lúc bắt đầu không ai mở miệng, hồi lâu lão thái bà thở dài nói :

- Mỗi khổ tâm của Tồi Mệnh Thiên Tôn Hoa Chính Phương sư phụ hai mi xem ra thật uổng phí rồi.

Tần Trường Thái cũng thở dài nói :

- Tạo hóa trêu ngươi, còn có thể oán được ai?

Câu nói này đương nhiên là bênh vực cho Tần Ngọc Nhân.

Không ngờ, câu nói của Tần Trường Thái khiến Tần Ngọc Nhân rơi nước mắt, đương nhiên đó là mục đích của Tần Trường Thái.

Mà nước mắt của mỹ nhân trong tình trường hợp có tác dụng nhất định, chỉ cần biết khéo vận dụng thì thật có thể khắc phục nghịch cảnh.

Bấy giờ Tần Trường Thái nhắc nhở, Tần Ngọc Nhân liền thi triển tài hoa rơi nước mắt của mình.

Nước mắt rơi như suối, từ trên mặt rơi xuống, không có thanh âm lại như có thanh âm, mà thanh âm vang động lòng người, xao động lòng lão thái bà.

Lão thái bà nói với Tần Ngọc Nhân :

- Uất ức của mi ta đều biết rõ, ta đến tác chủ cho mi, mi đừng khóc nữa.

Hai tay quệt nước mắt, Tần Ngọc Nhân cơ hồ khóc thành tiếng nói :

- Đêm đó lão trở về, cũng không lộ diện để đệ tử giải thích mà phái tiểu tử kia ra mặt giết người, phu thê gặp mặt lẽ ra là niềm vui, lý nào phái sát thủ đến giết phu nhân của mình.

Tần Ngọc Nhân ngừng một chút lại tiếp :

- Từ khi đệ tử nghe lời sư phụ gả vào Mặc Vân cốc, trừ thỉnh thoảng về thăm nhà, còn lại đều ở trong cốc. Nào ngờ lão ngày ngày chỉ lo luyện công để đệ tử lạnh lẽo trong hậu đình, đêm về lão lại bày ra bộ dạng bất lực. Sư nương ơi! Do lão bất tài, có thể trách đệ tử được sao?

Lão thái bà nghiêng đầu nheo đôi mắt già nua, nhìn nhìn Thủy Hành Vân nói :

- Mi nói sao?

Thủy Hành Vân đã tức giận đến sắc mặt như sắt xanh, nghe vậy vội nói :

- Sư mẫu đừng nghe những lời hồ đồ ngang ngược của ả.

Vỗ tay lên bàn, Tần Ngọc Nhân rít giọng nói :

- Lẽ nào còn giả sao? Nếu muốn chứng minh cũng rất đơn giản, chỉ cần cho một nữ nhân hầu hạ lão một đêm thì biết.

Thủy Hành Vân giận hỏi :

- Người muốn chứng minh cái gì?

Tần Ngọc Nhân không chịu thua nói :

- Chứng minh lão không phải là một đại nam nhân.

Cười lạnh, Thủy Hành Vân vặn lại :

- Hãy nói cho sư nương biết, người đã giao du với họ Quan bao lâu rồi?

Tần Ngọc Nhân giận nói :

- Bây giờ đang bận chuyện giữa lão và ta, hà tất gì lôi kéo theo người thứ ba không liên quan.

Thủy Hành Vân nói :

- Tại sao nói không liên quan? Nếu không có xuất hiện tên Nhân Diện Lang đó, làm sao có thể xảy ra cục diện hôm nay sư huynh muội trở mặt thành kẻ thù.

Tần Ngọc Nhân cãi lại :

- Biết hẳn trước khi bọn ta kết hợp nhau, còn thân thích nhau cũng là lúc hẳn ngồi vào ghế chủ tọa, nói ra lão phải cảm ơn hẳn.

Thủy Hành Vân nói :

- Người thật không phân trắng đen, còn muốn ta cảm ơn hẳn.

Tần Ngọc Nhân nói :

- Lão có từng nghĩ đến không, đêm đó lão vì sao không nói lời nào mà bỏ đi? Mặc Vân cóc rộng lớn như vậy do ai chống đỡ? Ta là một nữ nhân, khiếm khuyết tài sức chống lĩnh đám đại hán hung hãn đó, lúc đầu cho hẳn thay lão hành sự, lão phải nên cảm ơn hẳn.

Lúc này, lão thái bà chỉ Thủy Hành Vân nói :

- Nếu như vậy, lỗi lầm do mi rồi.

Tần Ngọc Nhân lại bật khóc nữa...

Tiếng khóc lần này mang lẫn thanh âm thổn thức có hai mục đích.

Một là lấy tiếng khóc để tạo không khí, mà không khí như thế sẽ làm rối loạn tình cảm khiến Thủy Hành Vân hết cách thổ lộ phần nộ uất ức tích tụ trong lòng.

Hai là biểu thị những oan uổng của mình đã gánh chịu hàng bao năm để tìm sự đồng cảm của hai vị tiền bối trước mặt.

Quả nhiên, Tần Trường Thái mở miệng nói :

- Lão tử tử, Ngọc Nhân là nữ tỳ mà Võ Quan Phong Diệp Lĩnh Tần gia gả nó đi, từ nhỏ đã được Hoa lão gia các vị dạy dỗ, một lần hôn nhân thất bại đã đủ cho nó thương tâm muốn chết rồi, tái giá gả cho sư huynh của mình cũng chịu khổ sở đủ điều, có phải người cho rằng người của họ Tần dễ hiếp đáp không?

Cười lạnh, Thủy Hành Vân đáp :

- Nhị vị lão nhân gia, Thủy Hành Vân cũng đã sáu mươi năm rồi, kể như là lão hủ, nhưng còn chưa hồ đồ, nói một câu nhị vị khó tin trước khi Ngọc Nhân gả cho Trại Châu Lang Đào Chính Minh, đã cùng luyện ái với tên Nhân Diện Lang Quan Hạo, trở ngại ở chỗ là phụ thân Ngọc Nhân phản đối và sư phụ không đồng ý, ả mới miễn cưỡng gả cho Đào Chính Minh, bây giờ tuy vẫn bối không dám nói Đào Chính Minh do hai người họ giết chết nhưng hai người họ ngầm qua lại với nhau, tuyệt đối là sự thật.

Hoa lão bà giận dữ đưa mắt nhìn Tần Ngọc Nhân hỏi :

- Lời này thật không?

Tần Ngọc Nhân hừ mũi đáp :

- Sư mẫu, đừng nghe lời bậy bạ của lão.

Tần Trường Thái cũng giận nói :

- Thủy Hành Vân, việc liên quan đến danh tiết nữ nhân, mi có thể đem ra chứng cứ không, nếu không lão hủ lần thứ nhất sẽ không nhường mi.

Hừ lạnh một tiếng, Thủy Hành Vân nói :

- Lúc trước vẫn bối còn ở trong Mặc Vân cốc, chỉ ít vẫn bối cũng là trượng phu của ả, mà ả...

Thủy Hành Vân chỉ Tần Ngọc Nhân nói :

- Mà ả lại dám lớn gan ngồi trong lòng họ Quan.

Tần Ngọc Nhân kháng cự lại :

- Ai bảo lão mất đi bản năng nam tử hán.

Không ngờ ả thừa nhận có việc này.

Thủy Hành Vân lại nói :

- Thế là vãn bối tức giận bỏ đi, nhưng họ thật đầy lòng dã man, đánh Thủy Nhị đến thành phế nhân, nhị vị xem vãn bối có thể không trở về Mặc Vân cốc được không?

Lão ngừng một lát lại nói :

- Đêm đó vãn bối cùng Tiểu Sơn âm thầm đến ngoài đại đình Mặc Vân cốc, thì nghe Ngọc Nhân và họ Quan hàn huyên chuyện xưa, còn nói ra mưu kế âm độc mà hai người đã này ra.

Lão quay lại nói với Tần Ngọc Nhân :

- Người cho rằng ta không dám ra gặp mặt người sao, thật đáng cười mà cũng thật đáng thương.

Tần Trường Thái hỏi :

- Chúng nói những gì?

Thủy Hành Vân đến lúc này cũng không giấu diếm kể :

- Họ nói.. nói...

Hoa lão bà động gậy xuống đất giục :

- Cuối cùng chúng nói những gì?

Thủy Hành Vân đứng dậy gọi Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu Sơn, đến đây!

Kim Tiểu Sơn lập tức bước đến hỏi :

- Đại thúc gọi tiểu tử?

Thủy Hành Vân đáp :

- Mi hãy đem những lời mà họ Tần và họ Quan đã nói với nhau khi chúng ta mới về trong cốc, một chữ không được bỏ sót, một chữ không được thêm, kể lại một lượt hầu nhị vị lão nhân gia.

Kim Tiểu Sơn vò vò hàm râu ngắn, thoáng nhú mắt nhớ lại rồi nói :

- Quan lang, trong tối ngoài sáng chúng ta vương vấn nhau sắp ba mươi năm rồi, năm đó gả cho tên quỷ vắn số Đào Chính Minh cũng là ý của sư phụ, muối vốn chỉ hy vọng họ Đào chết đi, đôi ta có thể danh chánh ngôn thuận sống đến bạc đầu, trái lại huynh ngầm dòm ngó đến cơ nghiệp Mặc Vân cốc, đẩy muối cho Thủy lão đầu lớn hơn muối hơn hai mươi tuổi, trước mắt coi như đắc thủ rồi, chỉ e một mai họ Thủy xuất hiện, chúng ta làm sao đây?

Chàng chậm rãi tiếp lời :

- Nam nhân là Quan Hạo, lúc đó hần an ủi nữ nhân bảo chỉ cần đem lời nói châm chọc họ Thủy là được rồi, đại thúc, tiểu tử nói không sai chứ?

Tần Ngọc Nhân the thé kêu lên :

- Hay lắm, chuyển trở về này của bọn mi, quả nhiên là có dự mưu từ trước, ngay cả một tràng lời giả dối này cũng nguy tạo hay lắm.

Hoa lão bà bà không biết xử lý như thế nào.

Đã nghe Tần Trường Thái nổi giận nói :

- Những lời này không đáng tin.

Thủy Hành Vân giận hỏi :

- Muốn thế nào mới có thể khiến nhị thúc tin?

Tần Trường Thái nói :

- Phải có chứng cứ.

Cười lạnh, Thủy Hành Vân từ trong ngực lấy ra một bình sứ nhỏ giao vào tay Hoa lão bà nói :

- Năm thứ hai sau khi Ngọc Nhân gả cho đệ tử, vì để bảo dưỡng thân thể đệ tử, ả tặng đệ tử những thuốc này, mỗi ngày uống đúng cỡ, đây là vì ả muốn tốt cho đệ tử.

Hoa lão bà đưa mắt nhìn Tần Ngọc Nhân đang dàn dựa nước mắt hỏi :

- Lúc đó mi đối với hần không phải tốt lắm sao?

Tần Ngọc Nhân đáp :

- Từ đây có thể biết tấm lòng đệ tử đối với lão, cũng càng đủ thấy họ vừa rồi toàn những lời giả dối.

Thủy Hành Vân hỏi lại :

- Nhưng thuốc trong bình lại là thứ gì?

Tần Ngọc Nhân vừa nhận cái bình vừa nói :

- Không phải thuốc bảo dưỡng thân thể lão sao?

“Hừ!”. Thủy Hành Vân giận dữ nói :

- Đáng ghét, đến lúc này mi còn không nói ra sự thật, trong bình này rõ ràng là thuốc “đảo dương”, người nam uống vào dần dần mất đi tính năng nam nhân, mà còn phát sinh tâm lý sợ hãi, còn dám lớn tiếng là thuốc bổ cho ta.

Mặt Tần Ngọc Nhân tái xanh những vẫn cãi lại :

- Ai nói thuốc này là thuốc đảo dương?

- Là ta!

Trong Bát Giác đình đình chợt có thanh âm phát ra, chỉ thấy Biển Hòa thản nhiên bước về phía đình, vừa cười nói :

- Tại hạ có thể vào được không?

Hoa lão bà bà hỏi Thủy Hành Vân :

- Người này là ai?

Không chờ Thủy Hành Vân mở miệng, Biển Hòa đáp :

- Một thầy lang quên đời.

Hoa lão bà bà thấy Biển Hòa bước vào trong đại đình, mặt lạnh lẽo nói :

- Đây là việc nhà của Mặc Vân cốc, mi là người ngoài lại ra mặt như vậy, chắc người biết được một số việc gì đó chăng?

Biển Hòa ôm quyền cười cười đáp :

- Lão thái thái anh minh, thuốc trong bình sứ này quả thật là thuốc đảo dương. Biển Hòa có lấy đầu ra bảo chứng, ngại gì không tìm một đại phu đến kiểm nghiệm, tất cả sẽ minh bạch.

Lão thái bà trợn mắt giận dữ nhìn Tần Ngọc Nhân :

- Nói như vậy, mi quả thật đã quen biết Quan Hạo trước khi gả cho Đào Chính Minh?

Mặt Tần Ngọc Nhân bắt đầu ngượng ngùng nhìn Quan Hạo đứng ngoài Bát Giác đình.

Lão thái bà càng giận nói :

- Bây giờ nhân chứng vật chứng có đủ, mi còn gì để nói?

Đoạn động trượng xuống đất mà nói tiếp :

- Vốn hôm đó ta muốn trực tiếp đến Mặc Vân cốc, ta không phải hạng già hồ đồ lú lẫn. Hành Vân là con người thế nào, lẽ nào ta không hiểu, theo bọn mi đến Ngũ Nguyệt Hoa trang là muốn xem bọn mi đối phó thế nào với Mặc Vân cốc, phu thê bất hòa, lại cùng người ngoài mưu hại trượng phu là điều đại kỵ của luân thường đạo lý, huống hồ mi từ nhỏ đã được Hành Vân chiếu cố, mi tại sao có thể đối đãi với hấn như vậy? Thật quá bất nhân.

Tần Trường Thái cũng giận nói :

- Thì ra trước đây mi toàn nói với ta những điều giả dối? Họ Tần thiếu đức mới sinh ra hạng tử tôn như mi.

Mặt nguyệt ngục của Tần Ngọc Nhân gần xanh tái, y thị đột ngột giận dữ, cao giọng chỉ Thủy Hành Vân nói :

- Lão là su huynh ta, từ nhỏ chiếu cố ta, tất cả việc này ta không quên cho nên ta đồng ý gả cho lão...

Cười lạnh, Thủy Hành Vân kịp thời cắt đứt lời Tần Ngọc Nhân :

- Đó cũng là người làm theo âm mưu của họ Quan ra tay với Mặc Vân cốc ta mà thôi.

“A” một tiếng tức tối, Tần Ngọc Nhân nói :

- Không sai, lúc đầu ta theo kế hoạch của lão, nhưng sau khi ta biết lão thực lòng yêu thương ta, ta thay đổi rồi, hơn một năm sau khi gả cho lão, lẽ nào lão không nhìn ra, không hiểu thấu.

Thủy Hành Vân lạnh nhạt nói :

- Nhưng không đến hai năm, người không tránh khỏi được sự mê hoặc của biểu ca giả mạo đó.

Tần Ngọc Nhân kể lể :

- Đó là do lão, là lão bức ta thay đổi, lão nên biết ta từng không chỉ một lần công khai lần riêng tư yêu cầu lão truyền thụ cho ta tuyệt kỹ Diêm Vương thoa nhưng đều bị lão cự tuyệt, lão trước sau trả lời ta một câu “nữ nhân không thích hợp luyện Diêm Vương thoa”, nhưng lão không nên quên lão thay sư phụ dạy võ mà ta lại là sư muội của lão, ít ra lão phải dạy ta phương pháp sử dụng Diêm Vương thoa, nhưng lão lại vô tình cho nên ta hận lão, điều đó do tự mình gây ra, Thủy Hành Vân, lão tuy có một thân võ công tuyệt kỹ nhưng trước mắt thấy bộ dạng sắp chết của lão, trong lòng ta rất dễ chịu, so với một đao giết lão còn khiến ta cao hứng hơn, ha...

Hoa lão bà bà quá giận, một tay vỗ bàn đá, nói với Tần Trường Thái :

- Ấ là người họ Tần, lão bà thử xem mi đối phó thế nào.

Tần Trường Thái đỏ mặt, lão như quá bất ngờ đang muốn mắng to lên, lại nghe Tần Ngọc Nhân cười lạnh mai mỉa :

- Đệ tử họ Tần nhưng đã không phải là người Tần gia trại ở Vô Quan Phong Diệp Lĩnh nữa, có câu “nữ nhân ra đi như nước ra biển”, lão sư mẫu sao lại chất vấn nhị thúc đệ tử chứ?

Hoa lão bà càng giận nói :

- Mi thay đổi rồi, thay đổi đến lão bà đã hơn tám mươi tuổi còn thấy sợ, nhưng ta không lấy thân phận trưởng bối hiếp đáp mi.

Đoạn nói với Thủy Hành Vân :

- Nếu sai lầm thuộc về mi, ta tin mi sẽ nghe lời ta biến can qua thành ngọc bạch, nhưng do hấn sai mà hấn thay đổi đến ta không dám nhận ra.

Lão thái bà đứng dậy đi ra ngoài Bát Giác đình, vừa nói với Thủy Hành Vân :

- Ta đi đây, vì ta đột nhiên cảm thấy ta không nên đến đây.

Thủy Hành Vân vội nắm gậy lão bà lại nói :

- Về Mặc Vân cốc đi sư nương, năm nay đón tết ở Mặc Vân cốc.

Hoa lão bà bà lẩm bẩm :

- Ta có thể sao?

Rồi cao giọng nói đôi thanh niên nam nữ đó :

- Chúng ta đi.

Hoa lão bà muốn đi, vì biết trước mắt sẽ là trận huyết chiến mà kết quả tất nhiên thê thảm, lão bà làm sao có thể ở đây mà xem chứ.

Ba ngựa đã phi ra ngoài năm trượng mà Thủy Hành Vân còn quỳ xuống đất dập đầu thê lương nói :

- Sư nương, Hành Vân bất hiếu!

Cũng đúng lúc này, Tần Trường Thái từ trong Bát Giác đình bước ra, lão vội bước xuống bậc thang đá, cao giọng gọi Bát Cước Vương và Bát Cước Lý :

- Về Phong Diệp Lĩnh, nơi đây không có việc của chúng ta.

Tần Ngọc Nhân gấp bước chạy theo Tần Trường Thái, tay kéo áo lão :

- Nhị thúc!

Tần Trường Thái giận kêu lớn :

- Ai là nhị thúc của mi? Cút!

Lão vung chân đá Tần Ngọc Nhân, phi thân đáp trên mình ngựa.

Thế là lại ba ngựa rời khỏi Mặc Vân cốc.

Bát Cước Vương và Bát Cước Lý ngồi trên ngựa nhăn nhó :

- Sắp tết rồi, không ở trong Mặc Vân cốc ăn uống vài ngày, thật là...

Bát Cước Lý lại nói :

- Về đến Phong Diệp Lĩnh e rằng mừng hai cũng đã qua rồi.

Nhìn Tần Trường Thái phía xa, Tần Ngọc Nhân lạnh lẽo bước về phía Quan Hạo.

Quan Hạo kinh ngạc hỏi :

- Hai lão già ấy tại sao trở mặt vô tình bỏ đi?

Tần Ngọc Nhân lạnh nhạt đáp :

- Không có họ, chúng ta vẫn có thể thu thập Mặc Vân cốc này.

Lúc này trong Bát Giác đình, Thủy Hành Vân ngồi trên cao, thập đại võ sĩ dưới sự thống lĩnh của Kim Tiểu Sơn sải bước đi xuống bậc thang, đôi bên thủ thế, trận chiến sắp mở trước mắt.

Kim Tiểu Sơn dừng lại, lãnh đạm nói với Quan Hạo :

- Họ Quan, đối với đại thúc ta là chủ nợ mà nói thì con nợ như mi là hạng nhất đó.

Quan Hạo trợn mắt hỏi :

- Tiểu tử mi lại bày trò gì đây?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Không phải vậy sao? Hôm nay là ngày ba mươi tết là ngày thiếu nợ trả tiền, họ Quan mi lại không chờ đại gia đến cửa đòi nợ, trái lại tự động đến đây trả tiền, con nợ như mi không phải là hạng nhất sao? Ha ha...

Kim Tiểu Sơn giải thích như vậy khiến ngay cả Mặc Vân cốc thập đại võ sĩ đứng hai bên chàng cũng cười ha hả.

Xem tiếp hồi 30 Dân đãi vàng sau hai mươi năm rửa sạch oan khiên

30. Hồi 30 Dân Đãi Vàng Sau Hai Mươi Năm Rửa Sạch Oan Khiên

- Tiểu tử mi không cần khoa trương, cũng bất tất đắc ý sỉ nhục ta, họ Kim, hôm nay vừa khai chiến mi sẽ phơi thầy trên đất, mi cho rằng trong tay có Diêm Vương thoa có thể qua mặt được Quan nhị gia sao, đừng mong.

Dứt lời, trường kiếm trong tay giơ cao hét to :

- Bày trận!

Tức khắc, mười hai tráng hán, mỗi tên tháo một bao trên vai xuống, nhất loạt mở ra, đồng thời rút ra mười hai mảnh lưới to, lưới đó xem ra không dài chỉ khoảng hai thước nhưng đều có dính theo dây thừng dài, đoạn vắt trên tay phải, mỗi người đứng riêng phương vị, các phương vị chiếm giữ những vị trí thích ứng, thoái có thể bảo hộ lẫn nhau, công có thể tiếp viện nhau.

Quan Hạo đắc ý cười khanh khách hỏi :

- Từ sau ngày gian nan rời khỏi Mặc Vân cốc, Quan nhị thái gia ngày đêm nghĩ cách phá Diêm Vương thoa của mi, vì bất kỳ một vật trong thiên hạ đều có một nhược điểm nhất định. Diêm Vương thoa dù có ác độc cũng không ngoại lệ, hiện giờ thời điểm tận số của mi đã đến. Quan nhị gia cho tiểu tử mi nếm mùi chim ưng mắc lưới có cánh khó bay, xem mi giơ nhanh múa vuốt thế nào, ha...

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, đứng trên bậc than đá chàng nhón chân nhìn kỹ mười hai mảnh lưới tơ bạc, bất giác cười nói :

- Họ Quan, mi thật là người có lòng, nhưng có việc đại khái có lẽ mi còn không rõ đó là lưới tơ cũng dùng thoa để đan, mi cho rằng mười hai tấm tơ này có thể thu thập được Kim Tiểu Sơn này sao, đừng hồng.

Lang Lão Đại đứng bên cạnh Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói :

- Kim thiếu gia, những lời của hần không thể không tin, hãy bảo trọng.

Kim Tiểu Sơn cười lạnh thấp giọng nói :

- Mười hai tấm lưới đó không đáng lo, trái lại trong đám người đối phương có lão già mắt chim ưng, các người phải chú ý.

Lang Lão Đại đưa mắt nhìn hỏi :

- Có phải lão già cao ốm đen, tay phải quấn băng không?

Kim Tiểu Sơn gật đầu. Lang Lão Đại cười lạnh :

- Mẹ nó, chờ xông trận, lão tử chém lão một búa trước.

Lúc này, Biển Hòa theo Thủy Hành Vân chậm rãi bước từ trong Bát Giác đình ra, Kim Tiểu Sơn vội nói :

- Đại thúc nên về Mặc Vân cốc trước, nơi đây giao cho Tiểu Sơn.

Thủy Hành Vân nhìn Quan Hạo đứng ngoài mấy trượng, trầm giọng nói :

- Nhân Diện Lang, mi trộm mang đi không ít bảo vật trong Mặc Vân cốc, nhất là con Thủy Đảm Mã nào Xích Long. Lúc này là lúc vật hoàn cổ chủ rồi.

Nhân Diện Lang Quan Hạo nổi giận bùng bùng đáp :

- Thủy Hành Vân, họ Quan hôm nay tìm lên Mặc Vân cốc, mục đích chỉ có hai, một là báo thù cho con, hai là lấy mạng chó của lão, có bản lãnh hãy đấu với nhị gia một trận.

Thủy Hành Vân hừ lạnh nói :

- Nếu chỉ dựa vào bản lãnh, họ Quan mi không bỏ lên được địa vị hôm nay, theo ta biết, mi cũng chỉ có khả năng đồng mưu tính kế với Thiết Toàn Bàn hại người thôi.

Chợt nghe Hà Hoa nương tử Bạch Mi Mi mắng lớn :

- Tiểu tử thói họ Vân, trả mạng cho con ta đây!

Không ngờ Tần Ngọc Nhân đã sớm vung cương đao trong tay bước lên kêu lớn :

- Thủy Hành Vân, tạo hóa trêu ngươi, bức đến sư huynh muội trở mặt thù địch, tất cả thù hận đều do hai người bọn ta gây ra, đến đây, đến đây, người ta thuận theo lòng trời mà phân sống chết.

Thủy Hành Vân không đếm xỉa tới nói :

- Ngươi là người, nhưng là người tàn độc, là nữ nhân cũng là nữ nhân vô sỉ, âm mưu bọn mi đã bị vạch trần, đúng sai đã rõ, Hành Vân ta không nhả vật ra tay, đương nhiên tự có người thu thập, người gấp làm gì.

Tần Ngọc Nhân chỉ đầu gối mình nói :

- Thủy Hành Vân, lẽ nào lão nhìn thấy đầu gối ta đã bị thương, theo đó mà nói, đây là cơ hội tốt trời cho, nếu lão là con rùa đen rút đầu bỏ đi, Thủy Hành Vân, ta chửi lão đến khó thấy mặt người.

Thì ra Tần Ngọc Nhân mãi không gặp được Thủy Hành Vân, giờ gặp được lão trong Bát Giác đình trong lòng mừng thầm, cho rằng Thủy Hành Vân chỉ còn chút hơi tàn, mình chỉ cần một trận châm chích tất khiến lão lửa trong gan bốc lên, huyết khí đảo lộn, không chừng giận đến thổ huyết tắt thở. Lại thấy bộ dạng của Thủy Hành Vân, trong quá khứ thì tinh thần sung mãn, thần thái cao ngạo, sắc mặt hồng hào, còn bây giờ chỉ e võ công của lão đã mất hết phần nửa rồi, nay trước mặt đông người đôi bên, đúng là cơ hội tuyệt vời lấy mạng lão.

Biển Hòa đứng bên cạnh Thủy Hành Vân đã sớm nhìn ra Hành Vân đang nổi nóng, lão mỉm cười thấp giọng nói :

- Có nhớ hôm trước lão đã kể câu chuyện Tiểu Sơn cao giọng hát ở Tây Phụng cốc chưa?

Thủy Hành Vân nhún vai hỏi lại :

- Biển huynh cũng muốn ta coi lời mắng của tặc nhân đó là bài cao sao?

Biển Hòa cười :

- Có gì không được?

Thủy Hành Vân vuốt râu nói :

- Được, chúng ta về Mặc Vân cốc.

Kim Tiểu Sơn thấp giọng nói với Biển Hòa :

- Biển thúc, trong đám người đối diện có lão Bạch Độc cốc chủ Thạch Bát.

Biển Hòa vừa nghe, ngậm lấy ra thuốc giải độc đưa cho Kim Tiểu Sơn. Chàng nhận lấy nhét vào mũi, còn lại đưa cho Lang Lão Đại cho mười người bọn lão nhét vào mũi.

Thủy Hành Vân đang muốn cùng Biển Hòa bước đi, không ngờ Tần Ngọc Nhân bay người lên chặn đường đi của Thủy Hành Vân, cương đao chỉ ra rít giọng nói :

- Họ Thủy kia, không phải phụ phụ tất là thù nhân, lão và ta ở trước Bát Giác đình kết liễu món nợ oan nghiệt kiếp trước.

Y thị không chờ Thủy Hành Vân mở miệng vung đao chém ngay, ánh sáng lạnh nhắm ngay vào Thủy Hành Vân nhưng giữa đường đao lệch sang bên đâm vào Biển Hòa đứng bên cạnh Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân tuy thân mang bệnh nặng nhưng võ công chưa mất hết, thấy đường đao giữa chừng đổi hướng, lão hét to một tiếng, tay trái đẩy Biển Hòa, nghiêng người đẩy ra một chưởng đánh tạt cương đao trong tay Tần Ngọc Nhân.

Biển Hòa biết Tần Ngọc Nhân hận mình vừa rồi ra mặt vạch trần âm mưu của họ, cho nên họ mới ra tay hạ thủ mình.

Dưới cái đẩy của Thủy Hành Vân, Biển Hòa loạng choạng ngã ra sau, Kim Tiểu Sơn đứng phía sau đỡ lại nên không ngã xuống đất.

Biển Hòa gượng dậy nói :

- Nữ nhân này ác độc thật!

Tần Ngọc Nhân chưa giết được Biển Hòa, bất giác càng tức giận hơn, cương đao thúc ngược cùng thân người bay lên, bộ dạng hung hãn như họ điên, thật muốn cùng chết với Thủy Hành Vân.

Thủy Hành Vân bị đánh dồn dập đến hết cách thoát thân, sau khi lão liên tiếp đẩy ra tám chưởng, đột nhiên xoay người lẩn vào trong bóng đao sáng chói mắt, dựa vào thủ pháp nhanh không thể tả, một chỗ điểm ra, trầm giọng nói :

- Thì ra trước khi người chết người đó phát điên.

Trong thanh âm của lão, Tần Ngọc Nhân “Á” một tiếng ném đao xuống đất, yết hầu họ ta thấy một lỗ máu, nhưng họ vẫn cười thảm lấp bắp :

- Trời... trời... không chịu... lòng người, ta...

Thủy Hành Vân không màng đến, cùng Biển Hòa đi thẳng vào trong Mặc Vân cốc, ngay cả bọn Quan Hạo đứng đó lão cũng không liếc mắt đến.

Diêm Vương thoa lúc này thần tốc xoay vun vút trong tay phải Kim Tiểu Sơn. Kim Tiểu Sơn cao giọng nói :

- Họ Quan, nếu mi còn hứng thú thì qua đây đấu với Kim mỗ, hà tất gì vào ngày ba mươi tết gây chết chóc cho nhiều người không liên quan.

Không ngờ Hà Hoa nương tử Bạch Mi Mi tức giận muốn xông lên, lại bị Quan Hạo kéo lại nói :

- Lúc này ngàn lần không được xung động, lui xuống.

Đưa mắt nhìn Tần Ngọc Nhân chết nằm trên đất, Bạch Mi Mi lặng lẽ thoái lui đến bên cạnh Miêu Thanh Thanh.

Thủy Hành Vân đi ngoài năm trượng lạnh lùng hỏi Tiểu Sơn :

- Mấy mảnh lưới rách không dọa được mi chứ?

Kim Tiểu Sơn khảng khái cười đáp :

- Đại thúc cứ an tâm nhẹ bước cùng Biển thúc vui vẻ về Mặc Vân cốc, việc ở đây do tiểu tử gánh vác, huống hồ tiểu tử thấy mười người của Lang huynh cũng là nghĩa sĩ trung can nghĩa dũng, không chừng đại thúc chưa vào đến đại đình Mặc Vân cốc, tiểu tử đã dẫn thập đại võ sĩ giường cờ đắc thắng trở về báo tiếp với đại thúc.

Vuốt râu cười ha hả, Thủy Hành Vân nói với Biển Hòa :

- Không lâu trước đây ta còn nói hần non nớt, bây giờ phải đổi lại nói hần cứng cáp rồi. Ha ha ha...

Biển Hòa cũng nói :

- Hơn nữa cứng cáp đến vô cùng đáng yêu! Ha ha ha...

Chợt Thủy Hành Vân cao giọng nói với Quan Hạo đứng ngoài mấy trượng :

- Họ Quan, nếu mi muốn có được Mặc Vân cốc, tất trước phải đánh ngã mười một người đứng trước mặt mi. Nói thêm một lời, nếu mi muốn vĩnh viễn bảo vệ được bảo vật của Mặc Vân cốc mà mi đã trộm về Ngũ Nguyệt Hoa trang, bao gồm cả Thủy Đám Mã não Xích Long trong đó, mi tất nhất vừa ra sức đã diệt ngay Mặc Vân cốc, vì Mặc Vân cốc sẽ không tìm ra một nữ nhân ngu ngốc giống Ngọc Nhân để mi mê hoặc lợi dụng.

Cuối cùng, đám Quan Hạo đưa mắt nhìn Thủy Hành Vân và Biển Hòa an nhàn như du sơn ngoạn thủy trở về Mặc Vân cốc.

Lời của Thủy Hành Vân, Quan Hạo nghe rất rõ ràng. Hắn bắt đầu tỏ ra nghi ngờ với mười hai tấm lưới tơ của mình.

Đã sinh ra nghi ngờ, tốt nhất là khảo chứng một phen. Cũng có thể mười hai tấm lưới tơ tung ra sẽ giải quyết họ Kim như thể đánh giết thập đại võ sĩ dễ dàng hơn nhiều.

Thời cơ xông trận cần phải nắm chắc.

Máu chốt thắng bại cũng phải nắm chắc.

Mười một người Kim Tiểu Sơn chậm rãi đi về phía Quan Hạo, chỉ nghe hắn hét to :

- Tiểu tử họ Kim, mi muốn xông vào lưới trận của Quan nhị gia?

Kim Tiểu Sơn toét miệng cười nói :

- Đang muốn lĩnh giáo.

Lang Lão Đại vội ngăn Kim Tiểu Sơn nói :

- Kim thiếu gia, mười hai tấm lưới của đối phương, bọn ta mười một người nhất tề xông lên, bảo đảm ra tay sẽ thành công, há tất gì phải nghe địch nhân sắp xếp.

Nhẹ lắc đầu, Kim Tiểu Sơn nói :

- Mười người Lang huynh chỉ lược trận cho ta được rồi, cảnh cáo lão Thạch Bát ra tay làm bậy.

Thạch Bắc Đẩu thấp giọng nói :

- Mọi người đều đã nhét thuốc giải độc vào trong mũi, còn sợ gì lão.

Kim Tiểu Sơn nói :

- Họ Thạch còn một loại Triêm Phù hóa nồng độc, các vị tốt nhất phải cẩn thận hơn, nếu có động thủ không những phải chiếm thượng phong mà còn tránh chất phần độc từ tay trái lão đánh ra.

Lúc này mười hai tráng hán tay vắt mười hai tấm lưới tơ, bước về phía Kim Tiểu Sơn, phương vị không đổi, thế trận chuyển động.

Kim Tiểu Sơn khoát tay trái, mười người Lang Lão Đại lập tức thoái lui một trượng, mười món binh khí nắm chặt trong tay, chờ đợi xuất trận.

Lại thấy ánh sáng xoay chuyển trên tay phải của Kim Tiểu Sơn.

Trong tích tắc, Kim Tiểu Sơn vọt người xông vào lưới trận đã nghe bốn tráng hán gần chàng nhất hét lớn :

- Giết!

Thanh âm thoát ra một lượt, như họ đã rèn luyện thế trận rất thành thực chính tề.

Bốn phương hướng, bốn mảnh lưới, bốn tráng hán nghiêng người vươn tay đang muốn nhất tề tung lưới tơ chụp lên Kim Tiểu Sơn.

Kim Tiểu Sơn hét lên :

- Diêm Vương thoa.

Tích tắc, ánh sáng bắn ra như ánh trăng bạc tuôn ra ngàn tia sáng, lại giống như ánh mặt trời khi vừa mọc ở phương Đông chiếu ánh nắng xuống mặt đất, không khe hở không khoảng trống, nhanh như thác đổ ụp xuống.

Lại nghe bốn tiếng bụp vang lên một tiếng, bốn tấm lưới còn chưa xuất thủ mà bốn tên giữ lưới mỗi tên trên mặt đều hiện một lỗ máu, ngay cả cơ hội rên lên cũng không có, ngã dài xuống đất.

Diêm Vương thoả vừa trở vào tay, không ngờ bốn tấm lưới khác đã phủ chụp xuống đầu, Kim Tiểu Sơn trầm giọng hét :

- Thiên Ngoại Tinh!

Chàng đột ngột mộp người xuống, thân chàng cơ hồ nằm trên mặt đất, nhưng Diêm Vương thoả tốc độ càng nhanh bắn mạnh ra.

Lại nghe bốn tiếng kêu thảm, bốn tấm lưới toàn bộ rơi trên người Kim Tiểu Sơn còn bốn trảng hán đã hai tay ôm bụng lão đảo té xuống đất.

Quan Hạo cho rằng Kim Tiểu Sơn đã bị lưới giữ chặt, vội lệnh cho bốn tấm lưới khác phủ trùm lên thêm.

Nhưng đúng lúc này, Kim Tiểu Sơn lật hai tay, người đứng bật dậy khiến Quan Hạo kinh ngạc. Hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều, Diêm Vương thoả trong tay Kim Tiểu Sơn lại lần nữa xuất thủ.

Bốn tên trảng hán còn lại vừa quăng lưới ra, thì mỗi tên đã thấy một điểm sáng trước mắt, thoả cầm xuyên trên mặt, ngã xuống đất.

Thì ra bốn tấm lưới phủ trên người Kim Tiểu Sơn, khi Diêm Vương thoả trở về tay chàng, nó đã bắt lực rơi trên thân chàng, cũng không quán được chàng vào trong, chàng mới nhẹ nhàng đứng dậy.

Lúc này Quan Hạo nhìn thấy mười hai tấm lưới tơ mà mình khổ công cho thuộc hạ làm ra lại bị phá hư dễ dàng như vậy, hơn nữa mười hai người đều chết trong tay Kim Tiểu Sơn, vừa giận vừa sợ bộc lộ hẳn ra ngoài.

Đến lúc này, hắn chỉ còn cách dựa vào người đông để thủ thắng, hắn phất tay hét lớn :

- Các hảo hán Ngũ Nguyệt Hoa trang, giết!

Bọn Lang Lão Đại mười người toàn bộ không chờ Kim Tiểu Sơn lên tiếng, đã cầm binh khí hét to :

- Giết!

Ngũ Nguyệt Hoa trang vốn có gần bảy mươi người, lúc này còn không đến sáu mươi, dưới sự đốc xuất của Quan Hạo, chúng ào ạt bao vây mười một người Kim Tiểu Sơn.

Bách Độc cốc chủ Thạch Bát vốn đang tiến sát bên sườn Kim Tiểu Sơn, không ngờ Lang Lão Đại nhìn thấy rõ, đôi búa vung lên chém xuống đầu lão.

Tay phải Thạch Bát đã gãy nát, bây giờ bằng tròn như một cái bánh bao, nhưng tay trái lão nắm một nắm cát độc, trong lòng thực không muốn ném cát độc vào người Lang Lão Đại, nhưng Lang Lão Đại quá hung hãn, cặp búa cứ múa vùn vút phát ra tiếng gió vù vù.

Lưới búa bén ngót đó lợi hại đến nỗi khiến Thạch Bát không kịp tránh né, bức đến lão nghiêng răng trầm giọng hét :

- Cầu tặc, mi đi tìm cái chết!

Chỉ thấy lão nhấc tay trái lên, một nắm cát độc ném vào người Lang Lão Đại.

Thạch Bát cho rằng nắm cát độc ra khỏi tay, Lang Lão Đại tất lạng người né tránh nhưng sự việc không phải như vậy.

Tay trái vung búa che mặt, Lang Lão Đại ngang nhiên xông thẳng đến, đồng thời với không ít cát độc dính vào mặt, lão trầm giọng hét :

- Chết đi!

Chỉ nghe “Bụp” một tiếng, Thạch Bát hét thảm, cánh tay đứt lìa mang theo máu tươi như suối rơi xuống đất. Thạch Bát vừa kêu thảm thiết vừa không phân biệt phương hướng điên cuồng bỏ chạy.

Cát độc trên mặt đang tê dại, Lang Lão Đại biết đã trúng Triêm Phù hóa nồng độc sa, nhưng lão không nghĩ ngợi nhiều, vung đôi búa liên tiếp xông trận.

Trận đấu vô cùng khốc liệt, sau khi Diêm Vương thoa liên tiếp đánh ngã mười mấy người, thì Quan Hạo và Bạch Mi Mi đã xông lên, phu thê họ hận Kim Tiểu Sơn thấu gan. Bạch Mi Mi sử dụng loan đao, vung loang loáng liều mạng xông lên. Quan Hạo một bên sử dụng Trường Long kiếm cuộn sát vào Kim Tiểu Sơn, phu thê cùng liên thủ, đương nhiên uy thế hơn hẳn bình thường.

Kim Tiểu Sơn thấy hai người bám chặt đánh giết, đành dùng Diêm Vương thoa chống đỡ.

Bạch Mi Mi hét lên :

- Họ Kim, trả con cho ta.

Kim Tiểu Sơn vừa nhảy nhót trong bóng đao kiếm của hai người vừa chọc tức :

- Đừng vội, tên mất hí đó của nhị vị đang ở trước cửa âm ty chờ đợi đoàn tụ một nhà với hai vị.

Quan Hạo tức tối, Trường Long kiếm vun vút không ngừng, vừa chặt chẽ vừa lợi hại, hấn trầm giọng mắng :

- Nhị gia liều mạng với mi!

Hấn xoay người, đột ngột một kiếm quét ngang lưng Kim Tiểu Sơn, khi thân kiếm của hắn còn cách hông sau bên phải chàng không đến ba tấc, Kim Tiểu Sơn búng người vọt lên, Trường Long kiếm chém quét sát gót giày chàng.

Giữa không trung, Kim Tiểu Sơn phẫn nộ, người còn chưa chạm đất, miệng đã hét to :

- Thiên Ngoại Tinh!

“Bụp” một tiếng, Diêm Vương thoa mang theo dòng máu tươi trở vào tay Kim Tiểu Sơn, đồng thời vang lên một tiếng “Rầm”.

Kim Tiểu Sơn đáp người xuống đất, người đứng ngoài hai trượng, chàng chậm chậm quay đầu lại xem, chỉ thấy Quan Hạo nằm sóng xoài trên thi thể Bạch Mi Mi, mặt mũi nát nhừ, đỏ trắng không phân biệt nổi một chút sền sệt chảy trên mái tóc của Bạch Mi Mi, phu thê hai người quả thật đi gặp Quan Phòng Sắc con của họ rồi.

Phía bên kia, Miêu Thanh Thanh bị Thạch Bắc Đầu và Vương Tráng đang vây đánh Miêu ở góc đồi, đang giữa lúc lạnh lẽo mà mồ hôi đã tuôn đầm dề, lòng rùng sợ.

Kim Tiểu Sơn lại nhìn chung quanh, đều là bốn năm người vây đánh một người.

Lúc này, Lang Lão Đại đã đảo đông ngã tây khiến Kim Tiểu Sơn giật mình vội bước lên xem sao.

Có hai tên vây giết Lang Lão Đại, mắt thấy sắp đắc thủ thì thấy Kim Tiểu Sơn bước đến, tự biết không phải là đối thủ bèn quay đầu bỏ chạy.

Kim Tiểu Sơn cũng không đuổi theo, vội bước lên đỡ Lang Lão Đại hỏi :

- Sao rồi Lang huynh?

Lang Lão Đại nói :

- Ta trúng cát độc của lão độc vật, trên mặt tê chồn.

Kim Tiểu Sơn vừa thấy tức khắc chụm tay lên miệng huýt gió, gió đưa tiếng huýt sáo thẳng trong Mặc Trúc Lâm, thế là từ Mặc Trúc Lâm chạy ra hơn bốn mươi người, tay cầm binh khí giết tới.

Đám người từ Ngũ Nguyệt Hoa trang kéo tới lúc này đã chết hơn hai mươi người. Ngay cả phu thê Quan Hạo cũng chết ngay tại hiện trường, giờ họ lại thấy từ phía Mặc Trúc Lâm kéo ra đám quân trợ giúp nên ý chí chiến đấu của họ hoàn toàn tiêu tan, cũng không biết tên nào lên tiếng kêu :

- Chạy mau!

Thật nhanh, đám người Ngũ Nguyệt Hoa trang giống như bầy dê bị sói đuổi, hốt hoảng chạy thẳng về phía tây.

Kim Tiểu Sơn vội gọi Lâm Đồng đang chạy tới :

- Mau cho người đỡ Lang Lão Đại vào trong cốc tìm Biển đại phu, Lang huynh trúng độc rồi.

Lâm Đồng giật mình, vội đích thân đỡ Lang Lão Đại về cốc.

Tiếp theo, Kim Tiểu Sơn cao giọng gọi mọi người dừng đuổi theo, ngoảnh đầu thấy Thạch Bắc Đầu và Vương Tráng vẫn còn đang một đao một chĩa bao vây Miêu Thanh Thanh.

Cười ha hả, Kim Tiểu Sơn bước lên hỏi :

- Miêu cô nương, sao một mình cô nương không chạy? Có phải muốn theo Quan Hạo đi xuống âm tào địa phủ?

Miêu Thanh Thanh ném đao trong tay nói :

- Tên ngu nào muốn theo chúng xuống địa phủ chứ?

Kim Tiểu Sơn gật đầu cười nói :

- Đúng, đúng! Chết hay không sống bằng thừa.

Đột nhiên, chàng sâm mặt nói :

- Nhưng mi có thể khiến ta quên được tình cảnh mi mắng chửi ta ở Tây Phụng cốc sao?

Miêu Thanh Thanh không kềm gặng lại :

- Mi cũng đừng quên cái tội hôm đó đã rượt đuổi ta phải vượt suối lạnh để chạy.

Vương Tráng đứng bên cạnh tiếp lời :

- Tội này đáng trị!

Người đứng chung quanh đều bật cười ha hả.

Kim Tiểu Sơn mím môi suy nghĩ nói :

- Miêu cô nương, hiện giờ tại hạ cho cô nương một cách chọn cái chết. Một là đâm đầu vào vách núi, hai là nhắm mắt, tại hạ cho Vương Tráng tặng một đao, thế nào?

Miêu Thanh Thanh hét lớn :

- Không, cách nào ta cũng không nhận, vì ta có quyền được sống.

Bọn Kim Tiểu Sơn lại cười ha hả.

Miêu Thanh Thanh càng giận nói :

- Cười cái gì? Lẽ nào ta nói không đúng? Lẽ nào bọn mi là một đám súc sinh, nên biết Miêu Thanh Thanh làm khách ở Ngũ Nguyệt Hoa trang, đúng lúc gặp trang xảy ra chuyện. Bọn mi nghĩ xem, ta là khách mà phải tay bỏ đi thì còn kể gì là bằng hữu, lại kể gì là khách nhân, việc tuốt đao tương trợ là lẽ đương nhiên.

Chứ có thù hận gì với các vị, như vậy tại sao ta phải chết?

Kim Tiểu Sơn cười khỏ nói :

- Tổ bà nó! Đen mà cô nương còn vẽ thành trắng, khiến cho ta cũng không phân biệt được rõ trắng đen.

Vương Tráng cười kha kha nói :

- Có lý, có lý! Nàng không đáng chết.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Vương huynh thay nàng xin tội chăng? Nền biết nàng ta cũng là một tay phóng túng không vừa.

Vương Tráng nói :

- Tha nàng ta đi, một thân một mình làm được quý quái gì?

Kim Tiểu Sơn thoáng nghĩ nói :

- Dứt khoát việc này giao cho huynh xử lý, nếu như huynh đem nàng ta làm thê tử của mình, thì ta không hỏi đến nữa.

Vương Tráng ở trong núi Đại Sơn, huynh đệ hai người nuôi dưỡng phụ mẫu già yếu, Vương Tráng đã hơn ba mươi tuổi, còn chưa lập gia thất. Bây giờ cho dù là một gái già thì hắn cũng có thể không từ chối, huống hồ Miêu Thanh Thanh má hồng da trắng, sắc đẹp mê hồn như vậy.

Bây giờ nghe Kim Tiểu Sơn nói, bọn Kim Tiểu Sơn lại la hét ủng hộ, bất giác hân hoan cả mặt nói :

- Dung cho ta nghĩ lại.

Không ngờ Miêu Thanh Thanh đã sai bước đến ôm cánh tay của Vương Tráng nói :

- Cả đời này muội theo huynh.

Vương Tráng bối rối hỏi :

- Thật hả?

Miêu Thanh Thanh liếc mắt, nhỏ nhẹ nói :

- Đến khi làm lễ kết hôn thì huynh biết Miêu Thanh Thanh này nói thật hay không?

Đừng thấy Miêu Thanh Thanh là một nữ nhân thâm dâm, về sau ả đã thật gả cho Vương Tráng mà còn rất biết sanh con, bốn năm đã sanh cho Vương Tráng ba đứa con trai, đương nhiên đấy là việc về sau, ở đây không nhắc đến.

Trận này quả thật Ngũ Nguyệt Hoa trang thất bại thê thảm. Kim Tiểu Sơn dẫn đồng bọn vừa đến Mặc Trúc Lâm thì thấy Lâm Đồng, một ngựa từ Mặc Vân cốc xông ra, theo sau là chín con ngựa chiến, ngay cả yên cương cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Kim Tiểu Sơn ngạc nhiên dừng chân, Lâm Đồng đã đến trước mặt nói :

- Kim tiểu gia, Cốc chủ dặn dò lệnh cho tiểu gia chín người mai đi Ngũ Nguyệt Hoa trang đem những món bảo vật mà họ Quan trộm ở Mặc Vân cốc đem trở về cốc.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, không hỏi nhiều đã khoát tay gọi Vương Tráng, Thạch Bắc Đầu... chín người lên ngựa. Không ngờ Miêu Thanh Thanh đưa tay ngăn cản nói :

- Ngũ Nguyệt Hoa trang ta thông thạo nhất, ta đưa các vị đi, thế nào?

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Nữ nhân ơi nữ nhân, phải nói cô nương thay đổi quá nhanh rồi.

Miêu Thanh Thanh đỏ mặt nói :

- Đây là ta giúp đỡ phu quân ta.

Vương Tráng vừa nghe, ngượng ngùng nói :

- Tìm ngựa của nàng, ta lên đường.

Miêu Thanh Thanh mừng rỡ, lập tức cho cương đao của mình vào vỏ, đến gần đó tìm ngựa của mình rồi đuổi theo bọn Kim Tiểu Sơn.

* * * * *

Kim Tiểu Sơn từ Ngũ Nguyệt Hoa trang của ao Đào Hoa dẫn bọn chín người Thạch Bắc Đầu mang đầy đồ vật về Mặc Vân cốc, hôm nay đã là buổi trưa ngày mừng ba năm mới.

Đương nhiên Miêu Thanh Thanh cũng phi ngựa theo sát Vương Tráng, trong ba ngày, Vương Tráng biến thành ngoan ngoãn như một con cừu non.

Kim Tiểu Sơn không chỉ một lần hỏi Miêu Thanh Thanh :

- Miêu cô nương không phải giả vờ tình ý chứ?

Miêu Thanh Thanh lại đùa cợt nói :

- Vương Tráng chính là người mà Miêu Thanh Thanh muốn tìm, các hạ lại muốn ta giả vờ tình ý với hấn sao?

Hiện giờ đoàn người Kim Tiểu Sơn trở về Mặc Vân cốc, Thủy Hành Vân lại nhìn thấy những bảo vật đã mất đi thu hồi lại được, trong lòng thấy vui mừng, đặc biệt là khi lão đưa hai tay nâng lấy con Thủy Đám Mã Nảo Xích Long điêu khắc rất tinh xảo, lắc lư qua lại, trong bụng xích long vẫn còn phát ra tiếng kêu róc rách khiến mọi người không ngừng tán tụng.

Trong Mặc Vân cốc năm nay ăn tết rất tưng bừng, chỉ có Vương Tráng qua mừng năm thì dẫn Miêu Thanh Thanh về nhà mình. Lúc lên đường, Thủy Hành Vân tặng cho hấn một số vàng lớn đủ để cả nhà chi xài trong một thời gian dài.

Lang Lão Đại trúng phải cát độc của Thạch Bát, trên mặt bị lở mấy chỗ, nếu không nhờ Biển Hòa cứu trị hữu hiệu thì e rằng ngay cả răng cũng bị lộ ra.

Tiền Phụng rất nhớ phụ thân mình ở thôn Lão Kim Khoáng, giờ đây thôn Lão Kim Khoáng đã thái bình. Thủy Hành Vân quyết định qua ngày rằm cho Kim Tiểu Sơn đón Tiền chương quây đến Mặc Vân cốc mục đích đương nhiên là việc của Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng.

Không ngờ cách ngày rằm còn chưa đến hai hôm, Tiểu Ngũ Tử của tửu điểm Tiền gia hoang mang tìm đến Mặc Vân cốc.

Tiểu Ngũ Tử được Lâm tổng quản mời vào trong cốc.

Kim Tiểu Sơn và Tiền Phụng thấy Tiểu Ngũ Tử tìm đến, vừa mừng vừa lo hỏi :

- Sao mi tìm đến đây?

Tiểu Ngũ Tử đáp :

- Thôn Lão Kim Khoáng từ sau khi Kim ca đi, họ Quan đến thông báo, chỉ chờ qua hết tết năm nay, toàn thôn đều phải dọn đi, đến lúc đó lão phái người đến đốt nhà.

Kim Tiểu Sơn vội hỏi :

- Tìm được bọn Đồng ngũ gia không?

Tiểu Ngũ Tử đáp :

- Tìm thì tìm được rồi nhưng không biết hiện giờ Đồng ngũ gia đã làm chưa?

Kim Tiểu Sơn giục :

- Đi, chúng ta tìm đại thúc.

Thủy Hành Vân thấy Tiểu Ngũ Tử cùng đến Mặc Vân cốc liền lì xì cho hấn một phong bao lớn, khi lão nghe Tiểu Ngũ Tử thuật Quan Kim muốn đòi đất thôn Lão Kim Khoáng, lập tức nói với Kim Tiểu Sơn :

- Tiểu Sơn phải đi một chuyến nữa rồi.

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Họ Quan cho rằng tiểu tử đã chết trong động đó, một mai gặp được tiểu tử không biết lão sợ đến mức nào. Ha ha ha...

Kim Tiểu Sơn đơn thân độc mã về đến thôn Lão Kim Khoáng đúng lúc qua ngày mười sáu tháng giêng, trong vùng Đại Sơn ở phương bắc, thì rằm và ngày mười sáu là hai ngày náo nhiệt nhất, nhưng qua ngày mười sáu thì tết coi như đã hết rồi.

Xong một cái tết, mọi người lại bắt đầu cho một năm, đây đối với mọi người nói chung cũng là bắt đầu hy vọng mới. Nhưng đối với thôn Lão Kim Khoáng gần Kim Sa hà mà nói giống như đến ngày tận thế, họ Quan đã nói qua tết sẽ đốt thôn.

Khi Kim Tiểu Sơn cười ngựa đến thôn Lão Kim Khoáng lại thấy người trong thôn tụ tập ở tửu điểm Tiền gia, đa số đang thở vắn than dài không biết phải làm sao mới phải.

Sự xuất hiện đột ngột của Kim Tiểu Sơn khiến mọi người “Ồ” lên vui mừng.

Tiền chương quỳ xông lên hỏi :

- Tiền Phụng khỏe chứ?

Kim Tiểu Sơn cởi áo khoác, chậm rãi bước vào trong nhà cười đáp :

- A Phụng rất khỏe, nhưng rất nhớ thương lão nhân gia, bảo tiểu tử đến đây đưa lão nhân gia vào ở Mặc Vân cốc.

- Tiểu Ngũ Tử tại sao không cùng về với huynh đệ?

- Hắn không về, hắn nói muốn ở lại hầu hạ Phụng cô nương.

Tiền chương quỳ cười mắng :

- Thằng tiểu quỷ này!

Tiền chương quỳ vội mời Kim Tiểu Sơn ngồi xuống, người trong thôn Lão Kim Khoáng bao vây chung quang chàng.

Kim Tiểu Sơn nhìn mọi người nói :

- Hôm nay là ngày mười sáu tháng giêng, ngày cuối cùng của lễ tết, tại sao không thấy bày trò vui cũng không thấy ai khua chiêng trống?

Tiền chương quỳ thở dài đáp :

- Họ Quan không chừng ngày mai đến đốt thôn làng, ai còn tâm tình mà vui năm mới chứ?

Kim Tiểu Sơn vừa nghe cười ha hả nói :

- Hôm nay mọi người cứ tận sức náo nhiệt, ngày mai có Kim Tiểu Sơn này thay các vị gánh vác mọi chuyện, họ Quan không đến thì thôi, nếu lão dám đến, các vị xem ta cho một ngọn đuốc đốt sạch tòa trang viện lộng lẫy đó của lão.

Chàng dừng lại một lát rồi tiếp :

- Các vị có biết họ Quan còn một người huynh đệ tên Quan Hạo không?

Tiền chương quỳ đáp :

- Có nghe nói qua nhưng chưa gặp.

Kim Tiểu Sơn kể :

- Gia trong họ Quan là Ngũ Nguyệt Hoa trang nơi ao Đào Hoa dưới chân núi Bát Trảo, luận bản lĩnh hẳn hơn hẳn trưởng huynh hắn, nhưng còn bị ta giết chết. Hôm nay đến đây là muốn xem Đồng ngũ gia đã lo việc ra sao rồi? Nếu cần Kim Tiểu Sơn sẵn sàng vì đám dân dãi vàng bị hại đó mà đi đến nha môn hình bộ ở kinh thành một chuyến.

Những lời chàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều vui mừng.

Tiền chương quỳ vội bảo nhà bếp hâm rượu, rồi cùng dân trong thôn đánh trống khua chiêng, tổ chức ăn uống vui ngày tết nguyên tiêu.

Cái tết này dân Lão Kim Khoáng cứ thấp thỏm không yên, nên nỗi buồn bực đè nén trong lòng, hôm nay toàn bộ tuôn ra hết, đội lân đội nhạc giương cờ đánh trống ầm ĩ khiến Quan gia trong ở trong thung lũng cũng thấp thoáng nghe được.

Quan Kim từ sau khi trong hầm mỏ hoang chạy thoát trở về, trong lòng tức tối, oán hận trút hên lên đầu thôn Lão Kim Khoáng, vì nếu không có thôn này, thì đâu có giữa đường xuất hiện Kim Tiểu Sơn, đương nhiên cũng không có chuyện Kim Ký tiêu cực, cho nên lão quyết tâm mau chóng trừ bỏ thôn Lão Kim Khoáng.

Hiện giờ, tiếng trống nhạc từ thôn Lão Kim Khoáng vang đến giống như nhạc tiên trên trời giáng xuống, nhưng vào tai Quan Kim thì không khác gì nhạc tang khiến lão đứng ngồi không yên.

Quan Kim chấp tay sau lưng, đứng trên sơn đạo lưng chừng núi nhìn về phía thôn Lão Kim Khoáng, ẩn hiện thấy cờ xí rợp trời, không ít người đang chen chúc xem náo nhiệt, bất giác cười lạnh mãi.

Quan Phúc đứng bên cạnh nói :

- Lão gia, người thôn Lão Kim Khoáng biết ngày mai phải dọn đi nên hôm nay tụ tập lại cùng nhau vui một bữa để chia tay.

Quan Kim nghiêng răng nói :

- Trước kia chúng có tiểu tử họ Kim chống lưng, họ Kim ra tay ác lương địa độc, ta phải nhường hán mấy phần, giờ họ không thấy họ Kim, đương nhiên phải ngoan ngoãn dọn đi.

* * * * *

Năm mới cuối cùng đã qua rồi, năm mới mang đi từng búng phần chần của đất trời, bao gồm cả nỗi hoan lạc của dân thôn Lão Kim Khoáng. Còn một giờ nữa thì đến giữa trưa, từ trong thung lũng phía bắc một đám người ngựa hùng hổ kéo ra, đếm sơ cũng khoảng trên bốn mươi người, đi đầu chính là Thiết Toán Bàn Quan Kim, đôi mắt giận dữ trên gương mặt đỏ của lão khiến người ta không dám nhìn thẳng. Sau lưng lão, tám tên tráng hán cưỡi ngựa trong tay cầm binh khí khác nhau, phía sau ngựa là đám trai trẻ của Quan gia, trong tay cũng có đao búa, còn cầm theo những bó đuốc cháy rực đúng là muốn đốt thôn.

Đám người ngựa đến cách thôn Lão Kim Khoáng không đến nửa dặm. Quan Kim ngồi trên lưng ngựa nói :

- Tại sao không thấy một bóng người?

Đại hán mặt tròn sau lưng lão nói :

- Có lẽ đã sớm dọn đi rồi.

Sắp đến đầu thôn Lão Kim Khoáng, Quan Kim đang muốn dẫn dò người phía sau tiến vào đốt thôn, lão không muốn đích thân vào đó, như thế sẽ khiến lão không thoải mái.

Đột ngột, một tráng hán ngang nhiên bước ra, người này hai tay chống sườn, cười ha hả đi về phía Quan Kim nói :

- Đại trang chủ mạnh chứ?

Quan Kim vừa thấy Kim Tiểu Sơn, ngạc nhiên rồi tức giận mắng :

- Cầu tặc, mi tại sao còn chưa chết?

Kim Tiểu Sơn chỉ vào quả núi to tròn giống như một nắm mộ lớn nói :

- Lão nói là tại sao lại không cùng chết với đám người đái vàng mà lão hại chết đó phải không?

Quan Kim càng kinh ngạc, roi chỉ vào Kim Tiểu Sơn, giận kêu lên :

- Mi tại sao chuyên đối đầu với Quan thái gia?

Kim Tiểu Sơn đáp :

- Quan thái gia đáng yêu của ta, lần này là do lão dẫn người ngựa đến đây chứ Kim Tiểu Sơn ta không tìm đến gây phiền nhiễu cho lão.

Quan Kim tức đến mặt đỏ biến thành mặt trắng, chòm râu rung rung nói :

- Ta đến đây thu hồi đất của họ Quan ta, tiểu tử họ Kim, tốt nhất mi nhường đường ngay.

Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Có phải muốn đến đốt thôn? Được, mời lão đi đốt. Tốt nhất là đốt cho sạch sẽ, lão đốt ở đây, ta đến gia trang lão phóng hỏa, đôi bên ai làm việc nấy, không liên quan đến ai, thế nào?

Quan Kim chỉ Kim Tiểu Sơn hỏi :

- Mi dựa vào cái gì mà muốn đốt gia trang ta?

Kim Tiểu Sơn hỏi lại :

- Lão dựa vào cái gì muốn đốt thôn này?

- Đất là của ta, ta đến tho hồi lại.

- Đưa ra đây.

Quan Kim ngạc nhiên không hiểu, Kim Tiểu Sơn đã tiếp lời :

- Giấy tờ đất, phải có giấy đất của quan phủ làm chứng?

Quan Kim gằn giọng :

- Tuy không có giấy đất, nhưng ai không biết trong chu vi mười dặm đều là đất của họ Quan ta, mi dựa vào cái gì xem giấy tờ đất?

Kim Tiểu Sơn lạnh lùng nói :

- Lão tiểu quỷ, tôn chỉ của lão giống hệt tên huynh đệ đã chết nửa tháng nay của lão, đồ vật tốt trong thiên hạ, của người ta muốn lấy làm của mình.

Quan Kim kinh hoảng hỏi :

- Mi nói Quan Hạo đệ đệ ta...

- Chết rồi!

- Tại sao chết?

- Giống hệt lão bây giờ, hấn dẫn người ngựa tìm lên Mặc Vân cốc quấy phá, lão nghĩ xem, Mặc Vân cốc có phải là chỗ hấn quấy phá không? Cho nên bị giết rồi.

Quan Kim rơm rớm nước mắt hỏi :

- Là ai giết hấn?

- Ta!

Quan Kim buông miệng mắng lớn :

- Tổ bà mi! Đệ đệ ta không đào mả tổ tiên mi, tại sao mi cứ đối đầu với huynh đệ ta?

Lão gơ tay cao, lớn giọng hô to :

- Giết tiểu tử này, Quan thái gia thưởng một vạn lượng bạc.

Sau lưng lão, đột nhiên tám tên tráng hán ngồi trên lưng ngựa nhảy xuống đất, Kim Tiểu Sơn vừa nhìn thấy biết là bọn võ sĩ hộ viện.

Tám tên rất nhanh, phút chốc như bầy sói vây chặt Kim Tiểu Sơn, Đưa tay rút Diêm Vương thoa, Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tuy vàng bạc có thể sai khiến ma quỷ nhưng không thể phủ nhận con người vì tham tiền mà chết, thì vàng bạc có nhiều tác dụng gì?

Quan Kim giận hét :

- Giết hần!

Thật thuần thực, tám tên phân thành hai đội thay phiên đánh lên. Kim Tiểu Sơn vẫn không đánh Diêm Vương thóa ra, vì chàng đã nhìn ra tám người này so với bọn Lệnh Hồ Giáp còn kém một bậc.

Trong bóng đao kiếm chập chùng, Diêm Vương thóa đỡ đông chống tây, Kim Tiểu Sơn đột ngột cười ha hả, thân chàng như cánh bướm vờn hoa như u linh pháp phối.

Đột ngột, từ nơi xa vang tiếng vó ngựa, nghe ra không chỉ vài con, tiếng vó ngựa khiến Quan Kim ngạc nhiên.

Thoáng chốc, tiếng vó ngựa đã đến gần, có người cao giọng nói :

- Dừng tay! Mau dừng lại!

Kim Tiểu Sơn đang muốn giết một trận thẳng tay, nghe tiếng kêu của người này, chàng vọt người lên. Giữa không trung xoay người, ngoảnh đầu lại xem thì thấy một đám quan sai, phía sau quan sai là Đồng ngũ gia có mang theo hai lão gia và ba người trẻ tuổi, trong lòng chàng đã biết việc gì.

Lúc này lão quan sai đi đầu cao giọng nói :

- Ai là Quan Kim?

Quan Kim ngạc nhiên hỏi :

- Lão nhân là Quan Kim, xin hỏi quý quan có việc gì chỉ giáo?

Trầm giọng, quan sai lão gia mặt giận dữ đáp :

- Có người tố cáo đến nha môn hình bộ, mau theo ta đến hình bộ hầu quan.

Quan Kim ưỡn ngực nói :

- Quan mỗ an phận sống qua ngày, ai có thể tố cáo ta? Lại nữa, có Lạc Dương lão tuần phủ Tư Đồ Tráng có thể làm chứng.

Lão quan sai hừ lạnh hỏi :

- Lần này thưa kiện cũng có phần của lão ta, có lời gì bọn mi lên công đường hãy nói.

Đồng ngũ gia cùng đám người đi theo bước đến trước mặt Quan Kim nói :

- Họ Quan, lão quá tàn độc, đám người đái vàng đáng thương mà huynh đệ lão đã hãm hại hai mươi năm trước thì ra đều bị chết trong động, lưới trời lồng lộng, lão còn gì để nói?

Quan Kim cãi lại :

- Bọn mi có chứng cứ gì, án kiện đó cũng kết thúc từ lâu rồi.

Kim Tiểu Sơn mỉm cười ra mặt nói :

- Đương nhiên có chứng, chứng cứ trong động đó. Lão quan nha chỉ cần trối họ Quan lại, ta sẽ đưa các vị đi xem chứng cứ.

Quan Kim giận nói :

- Đáng ghét, ta thề không đội trời chung với mi!

Lão quan sai thấy người họ Quan đông, lập tức cao giọng nói :

- Ai dám kháng cự lệnh sẽ đồng trị tội với tên giặc cướp. Họ Quan, lão bó tay chịu trối đi.

* * * * *

Xương cốt trong sơn động, chữ khắc trên mặt vách đá trong sơn động đó là những chứng cứ sắt đá, không ai có thể phủ nhận được điều này.

Thế là sau hai mươi năm, mối oan khiên của dân đái vàng mất tích năm đó cuối cùng được rửa sạch. Còn thôn Lão Kim Khoáng không bị dời đi, ngay cả gia tài nhà cửa của Quan gia trang cũng bị thân thuộc của dân đái vàng bị hại cùng chia nhau.

Bây giờ thôn Lão Kim Khoáng đã thành thị trấn nhỏ, hàng dãy nhà san sát từ thôn Lão Kim Khoáng kéo dài đến thung lũng phía bắc.

Trên đỉnh núi tròn như nắm mộ phía xa thôn Lão Kim Khoáng, mọi người lập một cái miếu nơi đó, trong sơn động có nhiều oan hồn như vậy, đương nhiên cần có thần linh chiếu cố họ, trên dương thế họ không có được ấm áp thì sau khi chết cũng cần được an nghỉ.

Kim Tiểu Sơn và Tiền chưởng quầy hai người cùng cưỡi ngựa về phía Mặc Vân cốc. Tiền Phụng thấy phụ thân cũng đến Mặc Vân cốc mừng đến rơi nước mắt.

Trong hậu đình của Mặc Vân cốc, Thủy Nhị kéo tay Kim Tiểu Sơn nói :

- Tiểu Sơn ca, chúc mừng huynh!

Kim Tiểu Sơn cười nói :

- Tiểu đệ, phụ thân tiểu đệ lại đoàn tụ ở Mặc Vân cốc đó mới là điều đáng chúc mừng.

Thủy Nhị lắc đầu nói :

- Đệ là nói huynh sắp thành thân với A Phụng tỷ tỷ, phụ thân đã sắp bày xong tân phòng cho huynh rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe, nhất thời ngọt ngào lẫn cay đắng tràn đầy trong lòng chàng, đôi mắt chàng ngấn lệ lấm bầm nói :

- Tiểu Tiểu! Cứu Cứu! Hai người an nghỉ đi.

* * * * *

Ngày Kim Tiểu Sơn kết hôn cùng Tiền Phụng, Mặc Vân cốc quả thật từng bừng náo nhiệt, ai nấy đều vui vẻ không ngừng chúc mừng hai người, trong bọn thập đại võ sĩ chỉ thiếu một mình Vương Tráng.

Kim Tiểu Sơn hỏi Lang Lão Đại râu đỏ :

- Vương Tráng đại ca còn chưa trở lại sao?

Lang Lão Đại sờ vết sẹo trên mặt mình cười nói :

- Hiền thê Miêu Thanh Thanh của hần sắp sửa sanh cho hần hài tử, tạm thời hần e không đến rồi.

Kim Tiểu Sơn vừa nghe cười nói :

- Vương Tráng quả thật có bản lãnh!

Mọi người đều cười ha hả...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-vuong-thoa>